

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

HVER 8 DAG

HVER 8 DAG

Nr. 14. 11. Aargang.

1. Januar 1905.

Hs. Majestæt Kongen.
Nyeste Fotografi. (Fot. Jul. Folkmann).

Eneret.

Kammersanger Vilhelm Herold.

(Fotografi af Georg Lindstrøm),

Portrætter.

III. Kammersanger Vilh. Herold som Kommune- lærer.

NAAR Herold nu paa Onsdag synger Tusinder af Kroner ind til Friskolebørnenes Bespisning, synger han som den, der af egen sulten Erfaring har faaet at vide, hvad Mad er værd. End mere, som den, hvis egne Tænder er løbne i Vandet netop efter Friskolebørnenes Mad, den Gang, da han hutlede sig igennem som Vikar ved københavnske Kommuneskoler à 60 Øre Timen. Havde han da blot kunnet være det bekendt, havde han gerne bænket sig sammen med de smaa nede i Kommuneskolens Kælder.

Fra 1886 til 1893, da han debuterede, var Herold Lærer, ikke fordi han i og for sig havde Lyst til at være Lærer, men fordi det var hans eneste Mulighed for en Gang at naa ind til det kongelige Teater. Han maatte saa at sige vandre, gennem Skolens arabiske Ørken, inden han kunde naa Operaens Kanaan, der jo virkelig for ham kom til at flyde med Mælk og Honnings Sødme.

Det var ovre i Jellinge, medens han gik paa Seminarieret der, at han opdagede sin Stemme. Før havde han villet være »en stor Forfatter eller en stor Skuespiller« — han har fra Barnsben af haft den gode og stærke Ærgærrighed, der sætter Mænd i Stand til at naa høje Maal, og som kun Sinkerne i deres Afmagt smæder, — nu var han ganske klar over, at han vilde være en stor Sanger. Og de første Rum, hvori han lod sin Tenor lyde, var adskilligt beskednere end Raadhushallen, det var Kroer og Skolestuer i Jellinges Omegn, saasom i Ringgive, i Bredsted.

Der sang Seminarieelevernes Sangforening for en Entré af 10 Øre pr. Hoved.

Efter overstaaet Eksamen kom han til København. Og han var saa heldig straks at faa Timer ved Kommuneskolen — af Vanvare.

»En af mine Venner var Lærer hos Skoleinspektør Matzen, en Broder til Professoren, og han kom en Dag og sagde, at Matzen havde Brug for en Vikar til 12 Timer ugentlig à 60 Øre. Jeg kunde gaa op til Skoledirektøren og hilse fra Matzen og bede om de 12 Timer. Jeg stillede saa oppe paa Kontoret paa Nytorv 19, med bankende Hjærte. For det var ikke de 12 Timer eller Ansættelsen ved Skolen, det galdt, saa meget som dette at kunne blive i København og derved, forstaa De, muliggøre den Tanke, der stadig optog mig, om en mulig Debut paa det kongelige Teater. Fik jeg ikke Tilladelse til at vikariere af Skoledirektøren, (og det var sandsynligt, at han vilde sige Nej, for det hed i Lovene, at man kunde ikke blive Vikar før et Aar efter, at man havde aet sin Eksamen, og jeg kom lige fra Eksamensbordet), havde jeg intet andet at gøre end at rejse ud paa Landet, hvor en Hjælpelærerplads paa 300 Kr., fri Station og Vask vinkede mig. Jeg vil ikke paastaa, at det var nogen fristende Udsigt, men det var den skære Virkelighed.

Der sad ogsaa og ventede et Par forholdsvis pæne Lærerinder, som først stod for Tur, inden jeg blev stedet for den mægtige Mand, som den Gang hed Theisen. Jeg kom ind . . . jeg skulde hilse fra Skoleinspektør Matzen og spørge, om jeg maatte faa 12 Vikartimer, som han havde til mig. Theisen var bleven ansat samme Sommer, og jeg tror nok, han egentlig var ganske glad for at kunne efterkomme Matzens Ønske. For han sagde straks: Vær's'go, med Fornøjelse. Jeg blev aldeles forbauset og takkede og vilde gaa. Men saa sagde han: Lad mig ligesaagodt med det samme skrive Dem op i Vikarbogen . . . Deres Navn? — Det var saadan og saadan. — Hvad Aar er Deres Eksamen fra? —

Den er fra i Aar. — Ja, saa gør det mig ondt, saa kan De virkelig ikke faa Tilladelsen, det er jo Reglen, at man skal være mindst et Aars Seminarist, før man kan faa Lov til at vikariere ved en københavnsk Kommuneskole, og her gaar Lærere, der baade er to og tre Aars Seminarister og venter paa at blive Vikarer.

Nu tror jeg nok, jeg havde en temmelig udpræget Mimik, et ret talende Ansigt; for han saa paa mig og kunde sikkert se, at at der stod meget paa Spil. Jeg kan ellers ikke forklare mig, hvorfor han pludselig sagde: Nu har jeg rigtignok lovet Dem

Friskolebørn bespises. Fot. af Jul. Aagaard.

det. Naa, ja, hvis Matzen synes om Dem, vil jeg ikke tage mit Ord tilbage, De skal faa Lov til at vikariere. Og jeg foer straalende ned ad Trappen.

Saa gik der en Tid. Den Lærer, jeg vikarierede for, kom igen, jeg havde igen ikke noget. Og saa mødte man om Morgenens ved én Skole og Klokkeren tolv-et ved en anden, for at spørge, om der ikke muligvis skulde være en Lærer eller Lærerinde syg. Som oftest gik man forgæves. Det var drøje Tider, og da kan det nok være, naar man kom der ved Et-Tiden, og Kælderen endnu duftede af dejlig Grønkaal, at man ønskede, bare man var Skolebarn. «

C. C. CLAUSEN.

Patienten.

Efter det Engelske.

KONSULTATIONEN var forbi, mentil Patienten havde han kun sagt faa Ord. Det var til den, der elskede hende, at Lægen udtalte Dommen, og han hørte paa den uden at vakle.

»Hvor lang Frist giver De hende?« Grantham trak paa Skulderen; i hans Øjne kom der et ubarmhjærtigt Blink, der fik den anden til at gyse.

»I det højeste seks Maaneder,« svarede han langsomt. »Maaske mindre. Kort sagt, efter al Sandsynlighed —.«

»Javel!«

»Efter al Sandsynlighed vil den dræbe hende paa en Uge eller to.« Der blev et Øjeblik's dyb Tavshed; saa sagde han, som elskede hende: »Kan De foreslaa mig noget eller raade mig til et eller andet, der kan lette hende —?«

»Intet. Lad hende gøre, hvad hun vil, rejse, hvorhen hun ønsker; fjø hende i hendes Luner, giv hende, hvad hun forlanger — det vil ikke gøre nogen Forandring.»

»At give hende, hvad hun ønsker, overstiger miné Evner,« svarede den anden sørgmodigt, »men jeg takker Dem, fordi De har været aaben og ærlig mod mig. Ja, saa er der vel ikke mere for os at tale om.«

Specialisten smilede koldt og saa paa sit Uhr. Det var et Vink og Murray opfattede det. Fem Minutter efter spadserede han med den dødsdømte Kvinde ned til den ventende Vogn og de kørte afsted — ud i den varme Junisol.

De talte ikke, før Vognen satte sig i Bevægelse henimod Parken, der bugnede af pragtfulde, stærkt duftende Blomster. Hvad havde han ogsaa at sige? Han stirrede frem for sig og saa' intet andet end hendes søde Øjne, der var fæstede paa ham.

»Kære John,« sagde hun; skjul intet for mig, du kan ikke; »thi jeg ved det.«

»Han kan tage fejl,« svarede han bevæget; »sely de dygtigste Mennesker har taget fejl før idag.«

»Blot ikke Sir George Grantham,« sagde hun med et svagt Smil, »han har kendt mig i saa mange Aar, og dersom nogen Læge burde kende sin Patient — saa er det ham.«

Murray sagde intet; og de kørte ud af Parken og hen til det Hus, hvor Rachel Lestranger havde boet, siden hendes Fader døde. Nu stod hun ene i Verden, den Verden, der havde givet hende alt, hvad en Kvinde kan begære, — saaledes vilde Folk sige, — givet hende alt, baade Navn, Rigdom, Position, Skønhed og glimrende Tilbud, dersom hun vilde have modtaget dem; men hun skøttede ikke derom; hendes Bejlere

var gaaet sørgmodige deres Vej, og kun Murray var vedbleven at være trofast, Han nøjedes med hendes Venskab, da han ikke kunde vinde hendes Kærlighed.

»De gaar vel op med og drikker The?« sagde hun, da de nærmede sig Huset, hvis Karnapper og Altaner var fulde af de prægtigste Blomster. Han fulgte hende tavs ind i Dagligstuen, der duftede af Reseda og Heliotrop, hvis sødlige Vellugt trængte ind gennem de aabne Vinduer. Her var fuldt af Skønhed; men Dødens Skygge hvilede tungt over Stedet. »Fortæl mig saa alt, hvad han sagde, John,« sagde hun roligt, »jeg er ikke bange.«

Han maatte gøre Vold paa sine Følelser, medens han fortalte hende alt; og hun hørte efter uden at skifte Farve eller sige et eneste Ord.

Da han tav, sagde hun endelig: »Jeg har alt-saa ikke lang Tid tilbage, John. Det er godt at have en Ven saa god og trofast som De. Nej — nej, sig ikke, at De er bedrøvet — aa nej. Vi vil ikke tale derom; men De maa hjælpe mig; thi jeg har meget at gøre, inden —«

Murray fik Taarer i Øjnene, og hun maatte have set det; thi hun forandrede Emne og tvang ham, meget mod sin Villie, til at tale om dagligdags Ting.

— — — —

Tre Dage efter sendte han hende følgende Brev, der rørte hende dybt:

»— — — — Siden Dommen er fældet, har jeg en sidste Bøn til Dem, Rachel. Giv mig Resten af Deres Liv, giv mig Lov til at værne om Dem — til at kæmpe mod Døden for Dem. Jeg kan og vil ikke tro, at Deres Tilfælde er haabløst, og Kærlighed er stærkere end Døden. Rachel, dersom det er muligt, saa afslaa ikke min sidste Bøn. Jeg ved, jeg har Evne og Vilje til at gøre Dem lykkelig, dersom De kun vil have Tillid til mig — — —.«

Der stod mere endnu, — meget mere i samme Genre. Hun sad stille hen og overvejede Sagen. Hun var en dødsdømt Kvinde; et halvt Aar var det længste Spand af Tid, som var indrømmet hende, og han elskede hende. Hun kunde gøre ham lykkelig i de sidste Maaneder, hun havde tilbage at leve i; hun kunde udrette noget godt paa den Maade, og den Tanke vilde maaske berolige hende, naar Dødens Stund kom. Hun var træt baade aandeligt og legemligt, og han var hendes bedste og kæreste Ven; maaske han med Tiden kunde blive noget mere for hende, dersom hun gav sig selv og ham den Chance.

Med et fattede hun sin Beslutning; greb Pennen og skrev blot:

»Jeg kan kun give saa lidt til Gengæld for saa meget; men dersom det gør Dem lykkeligere — saa siger jeg Ja.«

En Uge efter holdt de Bryllup, og Specialisten fik Underretning derom, da han læste det i Morgenavisen. Hans Ansigt fortrak sig en Kende; men et Øjeblik efter havde hans Øjne atter det gamle, kolde Udtryk; og med vanlig indsmigrende Høflighed hilste han paa den først indtrædende Patient.

* * *

Murray rejste til Udlandet med sin Hustru, og en Tid lang drog de gennem ukendte Egne, hvor Luften var saa ren og klar som Krystal. Han vaagede over hende saa ængstelig som en Moder over sit Barn. Dag for Dag nærmede den frygtelige Skygge sig, hver Dag blev som en Mærkepæl i hans Liv, men de talte kun lidt derom, og han gjorde alt, hvad der stod i hans Magt for at gøre disse sidste Uger og Maaneder lyse og lykkelige for den Kvinde, som han elskede saa uegennyttigt. Undertiden syntes han, at det Sværd, der svævede over hans Hoved, blev holdt tilbage; det faldt ikke, da der var gaaet fire Maaneder; ved Slutningen af den femte var hun ikke svagere, tværtimod syntes hun stærkere. Men det var maaske den hendøende Flammes sidste Oplussen. Han huskede Lægens Ord — haabløst, afgjort haabløst, og han vidste, at den Mand, der udtalte disse Ord, aldrig havde fejlet i sin Diagnose.

Og for hende havde en saa sjælden Lykke udfoldet sig, at Modet for første Gang svigtede hende ved Tanken om den Skæbne, til hvilken hun daglig nærmede sig mere og mere. Maaske var det ikke saa meget for sig selv, hun ængstedes, som for det Menneske, der elskede hende, og for hvem der var tændt en ny Følelse i hendes Hjærte. Det var en anden og frygtelig Skæbnens Tilskikkelse, der bevirkede, at denne Tanke først fødtes i hende nu, det var for silde. Alt som Dagene og Ugerne svandt og hendes Svaghed og Udmattelse snarere aftog end voksede, grebes hun af stor Angst, thi det frygtelige Øjeblik var maaske udskudt for en Tid; men naar det saa kom, vilde del blive tungere at bære.

Det var et Par Dage efter at det halve Aars Frist var udløbet, at der med den engelske Post til Murray kom et Brev, hvis Udskrift var fremmed for ham, men ikke for hans Kone.

»Det er fra Sir George,« sagde hun og mærkede, hvorledes Blodet strømmede hende til Hjærtet. »Hvad kan han dog have at skrive om, John? Jeg troede, han var i Udlandet; men Poststemplet er jo fra London.« Murray rev Brevet op; det var, som Hjærtet sad i hans Hals. Denne Mand havde engang tildelt ham et dødeligt Slag; der kunde ikke ske noget værre; og dog — Brevet begyndte kort og godt saaledes:

»De har vel i Aviserne læst om det Uheld, der har ramt mig og har afbrudt min Karriere; saa jeg behøver vel ikke at gentage Historien her. Jeg har ikke lang Tid tilbage at leve i, og heldigvis ved jeg det; thi det er dette Faktum, der faar mig til at gaa til Bekendelse overfor Dem. For det første antager jeg ikke, at De ved, at jeg har elsket Rachel LeStrange; hun har heller aldrig vidst det selv, tænker jeg; thi jeg saa', det var haabløst. Dersom De kan sætte Dem ind i, hvad det vil sige at være af-sindig af Jalousi og haabløs Kærlighed, vil De kunne forstaa, at jeg fristedes til at lyve for Dem. Det hele var en Løgn. Hun var ikke værre angreben end at Tid og Omhu magelig vilde kunne helbrede hende, men jeg dreves til for en kort Tid at faa Dem til til at lide, saaledes som jeg har lidt i Aarevis. Jeg tror, jeg havde Held med mig. Men ved De, at jeg imod min gode Vilje gav Dem en hjælpende Haand gennem det Slag, jeg rettede mod Dem? Thi havde hun mon giftet sig med Dem, hvis De og hun ikke havde troet paa hendes farlige Situation? De ser jeg kender hende godt! Jeg kender hendes uegennyttige Godhed, og da jeg læste om Deres Bryllup, saa' jeg, hvorledes min onde Plan havde afstedkommet det gode. Kan dette aftvætte min Brøde? Kun Gud ved det. I alle Tilfælde føler jeg, at jeg vil dø roligere, naar jeg har faaet sagt Sandheden. Det er alt. Tilgiv mig eller ikke, gør, som De vil. Naar dette Brev naaer Dem, vil jeg være udenfor Rækkevidden af den menneskelige Tilgivelse eller Hævn.

George Grantham.

Rachel havde læst Brevet over sin Mands Skulder, og et Øjeblik stirrede de maalløse paa hinanden, til Brevet faldt ud af Murrays skælvende Haand.

»Rachel! Min Hustru!«

Han holdt hende i sine Arme, lykkelig og taknemmelig — og i deres Tanker var der ikke Rum for ham, der var Aarsag til deres Jammer og deres Lykke.

Sild er godt

Sildebaaden vender hjem,

SAARE meget er der, som vort lille Folk til daglig kan strides om, som den ene af os kan betragte som det bedste af alt godt og den anden som det værste af alt ondt.

Er der da intet, som Folk kan blive enige om?

Da lyder fra Gaden op til os et Raab, sikkert og overbevisende: »Sild er godt«, og Gaden igennem lyder det i alle Variationer, kraftigt, næsten brøstigt, slaaende alle Argumenter til Jorden, blidt, indsmigrende, som for blot at pointere en Kendsgerning, alle maa bøje sig for.

For en hel Klasse Mennesker — dem, der henter Sildene ude fra det aabne Hav — har disse Ord en langt større, jeg kunde fristes til at sige dybere Betydning, idet nemlig hele deres Velfærd beror paa, om Sildestimerne kommer i Berøring med deres Garn.

I Byen Kjertemind, der i de sidste Aar er ved at blive en søgt Turistby, lever en Fiskerbefolkning, der, takket være den gode, solide Grund, der er i dem, endnu ikke er bleven blasert eller synderlig berørt af Badelivet. Det centrale for Byen

er, og bliver forhaabentlig i lange Tider, ikke Badehotellet med Turisterne, men dens Havn og Fiskeri, særlig da Sildefiskeriet — »Beltfisket«, som det kaldes.

I Slutningen af Juli eller i første Halvdel af August begynder dette, men det tager dog først rigtig Fart, naar Efteraarstormene med sludfuldt Vejr kommer. De store Beltsbaade — »Kjertemind Sølvflaade« kalder en ældre Forfatter dem — har forlængst været trukne paa Land og eftersete, Sildegarnene er bødede og færdig til Kampagnen.

Selv den yngste Generation er stærkt interesseret i Arbejdet og lærer tidlig at tage en Haand i med. Naar Drengen er 10 Aar, gør han Tjeneste om Bord i Beltsbaaden, faar sit Oljetøj med Sydvest udleveret og føler sig da allerede som helbefaren.

Det er det ublide Vejr, der giver de fleste Sild, og helt uden Fare er Turen langt fra.

Naar Baaden er kommen ud til Fiskestedet, »giver« de ved Mørkets Frembrud Garnene, mens de driver med Strømmen. De hejser deres Lanterne, og Beltsdrengen gaar til Køjs, mens de to voksne endnu en Tid bliver paa Dækket. Senere forføjer den ene af Fiskerne sig til Ro, mens den anden holder Vagt.

Det gælder om at holde skarpt Udkig med de mange Dampere, der om Natten passerer Beltet, at de ikke løbe ind i Garnene, skære dem over eller i heldigste Tilfælde filtrer dem sammen til en uformelig Klump.

Mange Gange maa Garnene hales ind i Baaden, redes ud og igen sættes i Vandet, saa Sønnen, Fiskerne faar, er kun slet bevendt, thi for

Sildebaadene gaar ud.

Sildene tørres.

at tage Garnene ind maa alle 3 være i Virksomhed.

Er det nu tilmed en forrygende Storm og Bælgmørke, er det alt andet end let at færdes paa et Dæk, hvis Skanseklædnings Højde maales i Tommer. Fiskerne maa kravle omkring paa alle fire, ja, det hænder endog, at Beltsdrengen maa surres fast for at holde sig paa sin Post.

Henad Morgenstunden hales Garnene og Fangsten ind. Det kan hænde, at denne Fangst bestaar af Tang og atter Tang, saa Nattens Slid og Slæb har været forgæves. Men har det været rigtig Sildevind og Sildevejr, kan Garnene vrimle af Sild, og ganske vist har en Sild kun en ringe Vægt, men naar Antallet naar op til en halv Snes Tusinde bliver Vægten ret antagelig. Baaden fyldes med de vaade Garn og de mange Sild — det sker endog, at Fiskerne maa lade nogle af Garnene blive ude i Søen for ikke at synke. Der skal en stor Overvindelse til at lade Fangsten slippe sig ud af Hænderne, men er Søen høj, maa der, selv for den dristigste, komme et Tidspunkt, da han maa sige Stop, hvis han ikke vil gaa til Bunds med hele Skuden og Fangsten.

Nu sættes Kursen hjemad, og er Vinden gunstig, kan Baaden være hjemme tidlig om Morgenen.

En Opstrammer indtages og nu begynder den fornøjelige Del: at pille Sildene af Garnene. Ved dette Arbejde er selv de ganske smaa, de, der endnu ikke er store nok til at gaa i Beltfiskeriet, behjælpelige.

Fiskehandlerne tager mod Sildene, der straks lægges i Sildekasserne med et dygtigt Lag Salt ovenpaa, og senere hen paa Dagen sendes de med Jernbanen — for en væsentlig Del til Kiel.

En større Del af Fangsten faar dog ikke Lov at forlade Byen i forsk Tilstand.

Der findes i Byen to store Røgerier, og i dem undergaar Silden en grundig Behandling, før den sendes videre ud i Verden.

Sildene røges,

Først skylles den inde i Røgeriet, hvorefter den hænges ud til Tørring. En saadan Række Sildekroppe frembyder, naar Solen staar paa og Lysstraalerne reflekteres fra de Tusinder af blanke Sildelegemer, et helt ejendommeligt Skue.

Efter Tørringen røges Sildene over en Røg fra Ellebrænde, pakkes, sendes ud — og staar muligvis nu paa Læserens Bord.

C. PEDERSEN.

Tøjhuset.

De gamle Kanoner.

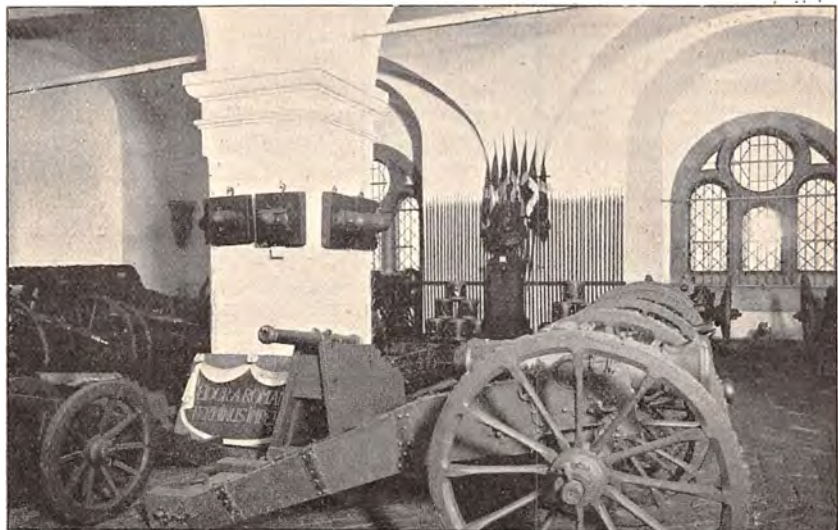

Tøjhuset, set fra Gaarden.

ALLER FØRST dette: Hvorfor tager ikke en af dem, der elsker det gode danske Sprog, sig paa at finde et godt dansk Ord for den Bygning, der rummer den danske Stats Skyts, gammelt og nyt. Det kan jo være godt nok, at vi, der har lært Tysk, kan vide, at Tøjhus er en plump Overføring af det tyske *Zeughaus*, og at *Zeug* i Middelalderen betød Rustning med Tilbehør og senere gik over til særlig at betyde Skytset med, hvad til det hører. Men et Sprogs Ord skal ikke forudsætte en saadan Sum af sproglige og historiske Kundskaber, det skal give de ligefremme og enfoldige et klart og haandgribeligt Billede. Og et Tøjhus er paa Dansk et Hus for Vadmel, Klæde, Bukskind med videre. Der er ikke et Barn fra Grenen til Kongeaen, der vil sætte det i Forbindelse med Kanoner og Bøsser.

Tøjhuset stammer fra Bygge-

kongen, Christian IV. Han lod paa Slotsholmen Østen for Københavns Slot udgrave en Havn til »Kongens Gallejer og Krigsskibe« og til deres Udrustning anlagde han Sønden for Havnen Tøjhuset og Nordenden for den Provianthuset, hvor nu Generalstaben er til Huse. De røde Sten fik han tildels fra nedrevne katolske Kirker og Klostre i Roskilde. Havnen er nu udfyldt, og Christian IV.s Bygning er brændt, repareret, ombygget, overstrøget med Cement, forsynet med Skifertag. Udefra er den ikke synderlig smuk at skue. Kongen, der ellers ofrede saa villigt baade Guld og Opfindsomhed paa sine Bygninger, har ikke ødslet hverken med det ene eller andet paa Tøjhuset. Det var et godt og rummeligt Pakhus for hans »Zeug«, det laa gemt omme bag Slottet. Det var ikke beregnet paa at vises frem, Kongen skulde vel have sig frabedt, at Turister kiggede efter, hvor

Etdskapellet med de gamle Kanoner i Tøjhusets nederste Stokværk.

mange Stykker Skyts han havde til sine Skibe.

Langt er det, uhyre langt, sikkert den længste Bygning i Danmark, 514 Fod, eller, omsat i Rundetaarne, det danske Fællesmaal for Højde og Længde, fire og et halvt Rundetaarn langt. Man ser det bedst, naar man er steget op i andet Stokværk i den saakaldte Rustkammersal. Det er een eneste vældig Sal. Og naar man staar oppe i den nordre Ende mellem det 16de og 17de Aarhundredes Hjullaasbøsser og Flintelaasbøsser, kan man se noget smaat, sort noget

dels inde i Gaarden, hvor Havnen før var, dels paa Pladsen ud mod Christiansgade, hvor det staar i lange Rækker, og hvor de fleste Københavnere har erhvervet sig deres eneste Kendskab til Tøjhuset ved at kigge ind gennem jærngittrede Tremmer. Men hvad man ser paa det sidste Sted er mest kun lidet interessant.

Indendørs findes de gamle Vaaben i Tøjhusets nedre Stokværk, i et Rum i dets nordlige Ende, i det saa kaldte Edskapel: thi her svor Artilleriet tidligere Troskabseden til Kongen over Kanonerne.

Tøjhusvagten.

gaa rundt der borte i det lyse Solskin mod Syd. Det er Tøjhusets Arbejdere, der tager Geværer ud til Pudsning, og hvad er her ikke at pudse? Det skal pudses altsammen, disse Tusinder og atter Titusinder af blanke Vaaben. Den historiske Del af Vaabnene faar deres aarlige Omgang ved Foraarstide, Resten maa nøjes med at komme under Kluden og Pomaden eller Wienerkalken een Gang hvert andet Aar.

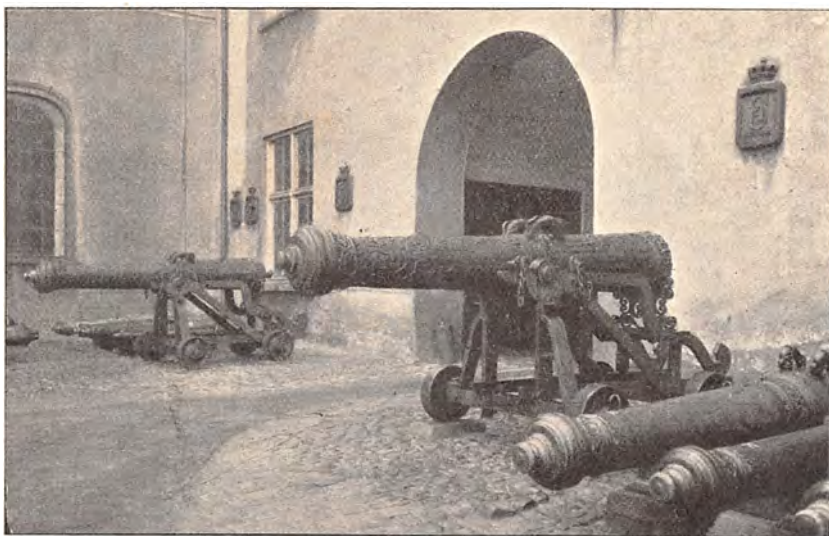
Det, der navnlig fanger Øje og Sind, er naturligvis de gamle Vaaben. Og lad os der tage enkelte Stykker for os og dvæle lidt nærmere ved dem.

Det svære Skyts findes mest udendørs,

Der ligger nogle af Verdens ældste Kanoner, fiskede op i 1847 fra et gammelt Skibsvrag, et Par Mil Nord for Anholt. Det er, saa underligt det lyder, en Art Bagladekanoner. De bestaar af Røret, der dannes af Smedejærnsstænger, som holdes sammen af Jærnringe, ganske som man holder en Smørferding sammen med Baand, og det saakaldte Kammerstykke. Den Tids Krudt var i Støvform, det kunde man ikke skubbe forsvarligt ind gennem Kanonens Munding, og man anbragte da Krudtladningen i det smedede Kammerstykke, der fortil havde en Tud, der gik ind i en tilsvarende Fals i Røret. Kammerstykke og

Rør anbragtes i en udhulet Egetræsstock, og ved Hjælp af en Jærnkile pressede man Kammerstykket tæt ind til Røret. Man synes, det maa have været smaat bevendt med en Kugles Kraft, der udskødes af en saadan Kanon.

Man gik snart over til at støbe Kanonerne i Malm, og den sær pragtfuld ud, denne gyldne Legering, der spiller i Sollyset. Saa meget mere, som Kanonen prydedes med allehaande kunstnerisk Arbejde. Da var Kanonen noget andet end nu. Nu er den et Fabriksarbejde, nu mærkes den kun med Nummer. Man bestiller Hundrede, to Hundrede, tre Hundrede af dem hos

De to gamle Kanoner med Stamtavlerne indenfor Porten ud til Tøjhusgade.

Krupp eller Creuzot eller Armstrong og faar en Række, der ikke er til at kende fra hinanden. Men den Gang var hver Kanon noget særligt, en Personlighed saa at sige. Den havde sit Navn, saa som »de starcke Samson«, det var ofte en Kunstner, der støbte den, han satte sit Navn og Aars-tal paa sit Værk, som Billedhuggeren hugger sit ind paa sin Statue. Og ikke nok med det. Malmbogstaver fortalte ofte om Kanonens Historie, saasom: »Udi Wismar blef jeg taget, — Oc tillige Fienden slaget. — Ao. 1675, d. 13. Decemb.« Eller den bar Kongens Billed, eller hans Stamtræ, som de to Kanoner, der staar indenfor Porten fra Tøjhusgade. De er støbte 1633 af Felix Fuchs og har i ophøjet Arbejde tre Stamtavler for den oldenborgske, den brandenborgske og den brunsvigske Familie. De var en Foræring fra Christian

IV., og vendte senere tilbage til Landet igen. — I det hele var Kanoner en yndet og skattet Form for Gaver. Der staar saaledes i Edskapellet to Pragtstykker, to venetianske 36-Punds Metalkanoner, skænkede Frederik IV., støbte 1708, forsynede med galante Komplimenter fra det venezianske Raad »til vor høje Gæst«.

Det var Renaissancens stærke Skabertrang, dens Lyst til at præge alt med sin overdaadige Opfindsomhed, der fra først af havde skabt disse Kunstværker af Kanoner. Og dens Trang til det mægtige, det overordentlige gav sig ogsaa Udslag i, at man trak Kanonen ud over alle rimelige Grændser. Der ligger saaledes ude i Gaarden en Kanon, der er omtrent 24 Fod lang.

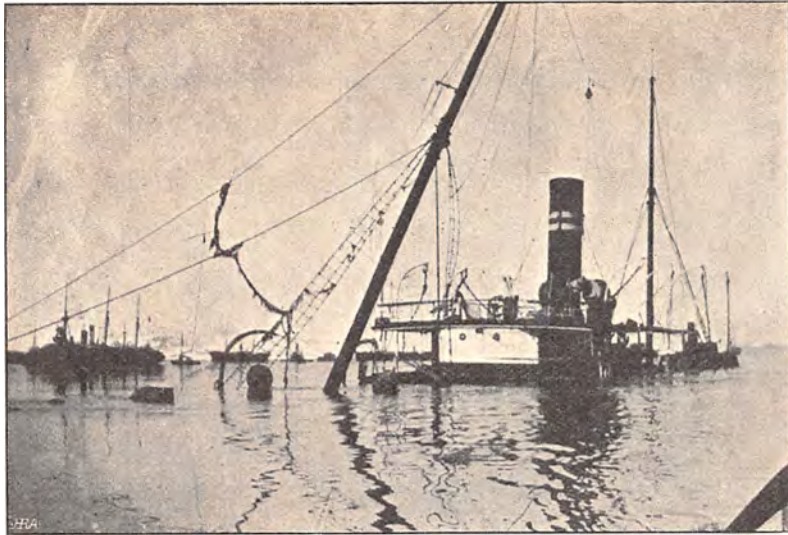
Der er Ting i Hundredetal at lægge Mærke til i denne Samling. Saaledes en Haubits fra 1708 med firkantet Munding; man troede, man paa den Maade bedst kunde sprede Kardæskerne. Der staar en Trillebør, en virkelig Trillebør med sit runde Hjul og to Ben, og paa den en Mellemting mellem en Kanon og en Bøsse, en saakaldet Baglade-Karrebøsse.

Endog en saa moderne Ting som Beskyttelseskjold er fæstet paa denne Trillebør.

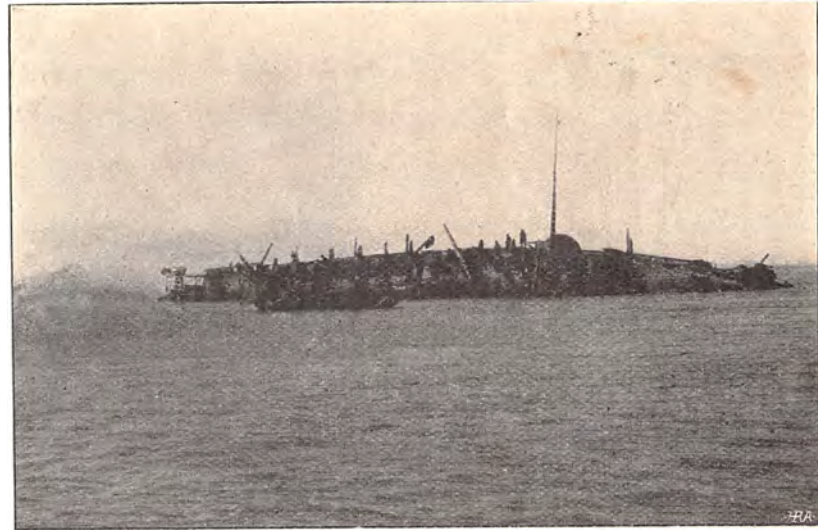
Henne ved et Vindue staar et Par sachsiske Metalkanoner. De blev tagne ved Dybbøl i 1849. Og da Veteranfesten holdtes i 1899, mødtes to gamle Konstabler ved dem. De havde været med til at tage dem den Gang, og de havde ikke set hinanden siden Krigen. De kunde ikke rive sig løs fra disse gamle Kanoner: Kan du huske, hvor de skinnede i Sollyset, . . . kan du huske, hvor vi maatte frem den ene Gang efter den anden, for at faa dem . . . og kan du huske, at der var en til, som vi ikke fik . . . kan du huske . . . .

Og virkelig, hele dette Edskapel med dets gamle Kanoner er et eneste: Kan — du — huske, et Memento om Krigen, som den én Gang var.

ANTONIO.

Russisk Dampskib, sænket af sin egen Besætning.

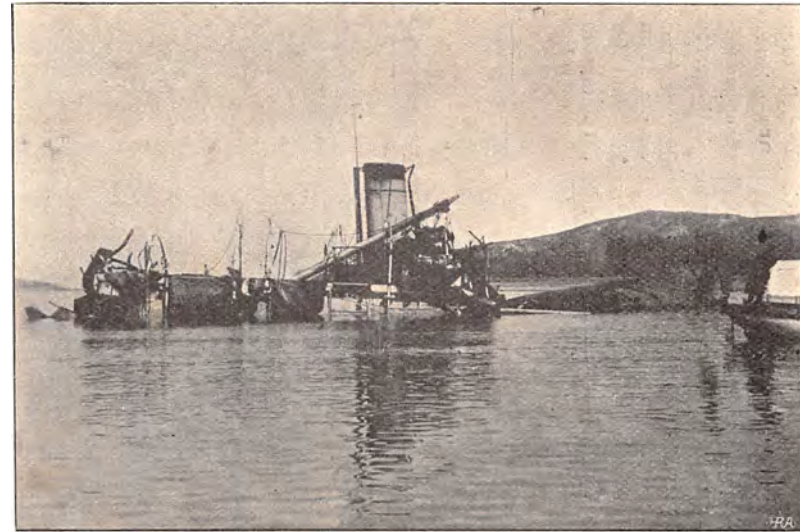
Russisk Krydser, skudt i Sænk af Japanerne.

Millioner paa Havsens Bund.

HVILKEN blodig Ødelæggelse af Værdier er ikke den moderne Søkrig? Krig er altid dyr, men man synes at mærke det mest til Søs, naar en velrettet Torpedo paa een Gang sender godt en Snes Millioner til Bunds som gammelt Metal. Hvor mange russiske Millioner, der allerede ligger paa Bunden af det gule Hav og dets Vige, lige fra Varjag, der den 9. Februar gik under ved Tschemulpo, til de Panserskibe, som Japanerne har sendt til Bunds fra 203-Meters Højen, er ikke saa lige en Sag at opgive. Man ved ikke, hvor meget de forskellige Skibe staar Rusland i. Men de store Slagskibe er pr. Styk nogle og tyve Millioner værd.

Men hvad Marinerne koster selv i Fredstid, faar man en Forestilling om, naar man hører, at i Aaret 1903—04 brugte England til sin Flaade 630 Mill., de forenede Stater 299 Mill., Frankrig 225 Mill., Rusland 206 Mill., Tyskland 181 Mill., Italien 86 Mill., Japan 58 Mill. og Østrig 37 Mill., i alt godt 1700 Mill. Kroner. Deraf maa omtrent Halvdelen antages at gaa til Nyanskaffelser og Armering. Man bliver næsten helt let om Hjertet, naar man ser, at de egentlige Flaadeudgifter i Danmark for det løbende Finansaar kun er godt en 6 Mill. Kroner, af hvilke Nybygningskontoen er noget over een Million.

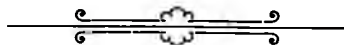
Men naar saa Kriigen kommer, naar der arbejdes Dag og Nat paa Orlogs-

Russisk Krydser, ødelagt af Japanerne.

værfterne for at bygge nyt og bøde gammelt, naar man for 60 Millioner der, 20 Millioner her køber nye Skibe og Ammunition, naar Kulkontoen mangedobles, naar Solden forøges, da svulmer Millionernes Flod op over alle Bredder. Og hvem kan lade være at tænke paa, naar Telegrammet kommer om, at nu har en Torpedo, nu et Par velrettede Skud fra 203-Meters Højen sendt saa det og saa det Kampskib

under, hvilken uendelig Sum af Nød og Lidelse, disse Snese af Millioner har kostet russiske Bønder. Man ser Skattefogder trække af med den sidste, udpantede Ko, man ser de Fæde af daarligt Statsbrændevin, som ødelægger Slægten og fylder Statskassen . . . altsammen til Skibe, der skydes i Sænk paa et Hav over Tusind Mile borte fra den fattige, russiske Landsby.

Rengøring i Parken.

*Efter Foraarets Idyller,
 efter Somrens Poesi,
 Efteraarets Realisme
 holder Hus paa Vej og Sti.*

*Ingen Latter bagved Løvet,
 ingen Leg blandt Parkens Trær —
 Kyseklædt, med Kost og Rive,
 rykker frem en sejrsvant Hær.*

*Tappert i Terrænet fægter
 den og mejer Fjenden ned —
 døende i Dynger ligger
 Somrens faldne Herlighed.*

*Uden Skaansel, ubarmhjærtig
 fejes den i Bunker hen. —
 Vent: en Solskinsdag omsider
 faar Idyllen Magt igen!*

EDVARD SØDERBERG.

Kahytpassagerers »dolce far niente«.
Emigrantbørn.

Spanske Emigranter.
Kahytpassagerer paa Akkordarbejde.
Besætning af Dansk Vestindianere.

Ombord paa S/S »St. Thomas«.

En Rejse til Vestindien. De ovenstaaende Billeder gengiver Scener af Livet om Bord paa den store nye Vestindiëfarer »St. Thomas«, da denne foretog sin Jomfrurejse til de omstridte Øer. Vi ser Kahytpassagererne døse Tiden hen paa Dækket i en misundelsesværdig Lediggang, der kun afbrydes, naar de for Motionens og Morskabens Skyld gaar Besætningen i Næringen, og vi ser de tjenstgørende Dansk-Vestindianere, der i en ledig Time har ladet sig forevige sammen med et Par hvide Venner. Endelig præsenteres endnu en Part af Skibets brogede Befolkning, de spanske Emigranter, der var ombord i stort Antal og medførte nogle meget gemyttlige Unger, som paa hele Overfarten fra Havanna til Spanien optraadte i et fuldstændig paradisisk Kostume.

Da »Barselstuen« for kort Tid siden opførtes i ny Indstudering, var det Aftenens Begivenhed, at Olaf Poulsen spillede *Corfitz*, medens han tidligere udførte *Henrik-Figuren Troels*. Han gennemførte Figuren med overdaadigt Lune og bragte Tilskuerne i det festligste Humør.

Julemærkets Mand
Ejnar Holbøll.

Gang og senere. En Øjensygdom tvang ham til at bytte de Danskes Vej til Ros og Magt med en Postmands stilfærdige, beskedne, men nok lidt mere sikre Bane, den, han nu har færdedes paa de sidste 18 Aar. Imidlertid, han er udrustet med Egenskaber som har Værd i Livet, social Dannelse, stor Elskværdighed og frem for alt et stort Hjærte. Intet Under da, at naar han taler en god Sag — og det gør Holbøll altid — skal der noget til at staa den

**Julemærkets Op-
havsmænd, Ejnar
Holbøll,** (f. 20. Septbr. 1865) er Postekspedient og Søn af tidl. Lodsinspektør, Kommandør Holbøll. — H.s friske djærve Sømandsvæsen fortæller højlydt om det, han var født og baaren til og det, hans Hu stod til fra de tidligste Drengaar. Nogle Aar pløjede han Søen, og dem, der kender ham fra den Tid, siger at raskere Søgut saa man ikke. Livet lærte ham at resignere baade den

imod, denne Kæmpeskikkelse med det ejendommelige, troskyldige Barneblæk. — Hans Kammerater satte ham i Bestyrelsen af »Post- og Telegraafforeningen af 1872«, og at han var den rette Mand, derom vidner Foreningens nye Stiftelse for Gamle og Trængende, hvilken væsentligst har H.s Energi og praktiske Sans at takke for sin Tilblivelse. — Og saa nu hans fortræffelige Ide med Julemærket, som gaar sin Sejrs- gang over den ganske Verden, rivende alle med, — han er en af det nu afsluttede Aars Mænd!

F.

Rekylgeværet, Krigsminister Madsens og Rustmester Bjarnows Opfindelse, som i forrige Uge gav Anledning til en livlig Blad-Debat.

Kendte Navne.

Jubilæum.

Stiftamtmand *Tillisch* i Næstved kunde nylig fejre 25 Aars Jubilæum som Amtmand. T. tog Embedseksamen 1859 og fik derefter Ansættelse i Indenrigsministeriet, hvor han avancerede til Kontorchef. Han udnævntes 1879 til Stiftamtmand i Viborg, men da Embedet som Amtmand over Præstø Amt blev ledigt i 1884, foretrak han at vende tilbage til den Egn, hvor han fra Ungdommen hørte hjemme. Her har Stiftamtmand T. virket med stor administrativ Dygtighed og ved sin elsk værdige Fremtræden vundet sig stor Popularitet.

Stiftamtmand Tillisch

Dødsfald.

Forfatteren, Professor *Michael Rosing*, er afgaaet ved Døden, 74 Aar gl. R. virkede i mange Aar som Lærer ved de to Optragelsesanstalter, Herlufsholm og Sorø Akademi, og udnævntes 1882 til Overlærer ved Akademiet. Han har udfoldet en ikke ringe Forfattervirksomhed, skrevet Digte og Fortællinger i udpræget romantisk Stil. R. var meget afholdt baade som Menneske og Lærer.

Professor Michael Rosing.

Dødsfald.

Grosserer *J. Petersen* i Aalborg er afgaaet ved Døden i sit 69. Aar. P., der i sin Tid grundlagde en Kolonialhandel i Aalborg, slog for

Grosserer J. Petersen.

ca. 25 Aar siden ind paa Trælasthandelen, og oparbejdede en Forretning, der blev en af Nordjyllands største Forretninger paa dette Omraade. Ogsaa det offentlige Liv tog han Del i, var 6 Aar Medlem af Aalborg Byraad og virkede paa mange Maader for Byens Fremskridt. P. var dekoreret med Ridderkorset.

Direktør for den københavnske Sø-Assurance, Kommandør *Nicolai Jacobsen*

er afgaaet ved Døden, 70 Aar gl. J. var opdraget til Søen, og har som Chef eller Næstkommmanderende ledet en lang Række Togter

i Halv- Kommandør *Nicolai Jacobsen* var oprindelig Skibsfører og sejlede

tredserne og Tredserne. 1873 traadte han ud af Marinen som Kaptajn og blev derefter Direktør for det københavnske Sø-Assurance Kompagni, i hvis Ledelse der var rig Anvendelse for hans maritime Kundskaber og store Energi. Han udnævntes 1890 til Kommandør og var iøvrigt dekoreret med Ridderkorset, Dannebrogskorset og flere fremmede Ordner.

Afskød.

Politiassistent *Schmidt*, Orlogsværftet, der har søgt Afsked fra denne Virksomhed, har tjent Staten i 62 Aar. Han tog Del i Krigen i Marts

1848, den Gang kun 15 Aar gl., avancerede

straks til Korporal og i Oktober 1850 til Kommandersergent. I 1863 indtraadte han i Københavns Opdagelsespoliti som Overbetjent, 1870 blev han Politiassistent i Bregentved Gisselfeld Birk, og i 1887 fik han Posten som Politiassistent paa Orlogsværftet.

Politiassistent Schmidt.

Dødsfald.

Bankdirektør, Forretningsfører *Julius Hansen* i Rudkøbing er nylig afgaaet ved Døden, 53 Aar gl. H.

paa Island, men for en Snes Aar siden opgav han at fare til Søs og

overtog Ledelsen af en større Forretning. H. valgtes i Aar til Direktør for Lange lands Bank og havde i Aarene 1888—94 siddet i Rudkøbing Byraad. Han var en dygtig Mand, der efterlader sig mange Venner.

Bankdir. Julius Hansen.

„Hver 8. Dag“s Illustrationer ere udførte af Dansk Reproduktionsanstalt, Citygade.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag“s Musik og Sang.

Nr. 1, 7. Aarg., indeholder: *Mit System*. Potpourri. (Tekst: Anton Melbye.) *Olfert Jespersen: Støvsuger Galop*. Joh. Chr. Gebauer: *Sangfluglen*.

Udgiøet af ODIN DREWES

Redigeret af GEORG KALKAR

Mon det da aldrig er faldet nogen ind, at Tænderne, navnlig Kindtænderne, trods daglig Rensning med Tandpulver eller Pasta, alligevel hyppigt bliver daarlige og hule? Er det ikke det bedste Bevis for, at det er en utilstrækkelig Renselsesmethode? Tænderne er nu en Gang ikke saa imødekommende, at der kun gaar Orm i dem paa de Steder, hvor vi let kan komme til med Børste, Pulver eller Pasta; nej, Forraadnelsprocessen og Ødelæggelsen

gaar jo netop for sig paa de utilgængelige Steder, som f. Eks. Kindtændernes Bagside, Mellemmrummene mellem Tænderne, hule Tænder o. s. v. Dersom man vil holde sine Tænder fri for Forraadnelse og bevare dem sunde, kan dette kun opnaas paa én Maade, nemlig ved daglig at rense Munden med det flydende, antiseptiske Tandrensningsmiddel Odol. Der findes ganske vist andre antiseptiske, flydende Tandrensningsmidler, som f. Eks. Kali-Opløsninger; men disse har vist sig at angribe Emaljen. Odol er derimod fuldstændig uskadeligt for Tænderne og dræber de Svampe, der ødelægger Tænderne. Vi raader derfor alle, der vil bevare sine Tænder sunde, til regelmæssig at pleje dem med Odol. 1/1 Flaske Odol, der kan vare flere Maaneder, koster Kr. 1.50 og faas paa alle Apoteker samt i alle Materialforretninger.

Neutraliteten krænket!

(Udtog af Dagspressen). . . Den feberagtige Iver, hvormed der for Tiden arbejdes paa „Tobakskompagniet“s Fabriker, har efter sikkert Forlydende sin Grund deri, at Firmaet gennem Hr.

Ali Nouri har faaet Bestilling paa med kortest Varsel at levere ham 3 Millioner Stykker af den Cigar, der bærer Navnet „Guld“. Endnu er det ikke oplyst, hvorhen Sendingen skal dirigeres, men adskilligt tyder paa, at den er bestemt for Rusland til Fordeling blandt Tropperne. Enhver, der har smagt denne fortrinlige Cigar, vil forstaa, at der, om Handelen virkelig kommer i Stand, fra dansk Side spilles Rusland store Chancer i Hænde, og det bør sikkert nøje overvejes, om ikke denne Forretning rummer Farer for en alvorlig Krænkelse af Neutraliteten . . .

HVER 8 DAG

Nr. 15. 11. Aargang.

8. Januar 1905.

Portræter.

IV. Otto Zinck.

Skuespiller Otto Zinck i sit Arbejdsværelse. — Fot. af Jul. Aagaard.

DET er midt imellem to Mærkedage. Søndag den 25de December blev Zinck 80 Aar, og Lørdag den 11te Februar er det et halvhundred Aar, siden han debuterede paa det kongelige Teater.

Men han havde naturligvis spillet Komedie længe forinden. Der var altfor meget Teaterblod i ham ad Arvens lige Vej, og

der var altfor megen Teaterlyst i Tiden. Faderen var Syngemester ved det kongelige Teater, i Huset kom Rosenkilde og Phister, og oppe paa Teatret gik Drengen og saa paa Prøver og »fik Blod paa Tanden«. Men Faderen vilde have en lærd Mand ud af ham, helst en Præst. Og Drengen kom paa Herlufsholm, var doven og spillede Skolekomedie. Han blev Student,

studerede Faderen til Behag Teologi, hørte Forelæsninger og gik til Manuduktør, drev det endog til Eksamen i patristisk Latin, men tilbragte sin meste og bedste Tid i Studentereforeningen, hvor han spillede i de Hostrupske og Plougske Stykker.

Førte for Resten cand. phil'ens og Privatlærerens Liv, der med hans gode Humør sikkert har været fornøjeligt, men som jo ikke kaster Guld i Barrer af sig. Og da Faderen var død, gik Zinck til det kongelige Teater, hvor han fik 13 langtfra rosenstrøede Aar.

Ganske vist døde gamle Rosenkilde, og Zinck fik et Par af hans Roller og gjorde ogsaa Lykke. Men der var mange den Gang ved Teatret i hans Fag. Zinck fik ikke noget rigtigt at bestille, og han søgte sin Afsked. Den blev ham nægtet. Og Aarene gaar med Tilbud fra Teaterdirektør Lange, med Løfter om fast Ansættelse af een Kultusminister og Brud paa dem af Efterfølgeren, der ikke føler sig bunden ved Forængerens Ord, med Ansøgninger om Afsked og Nægtelse af denne, indtil han i 1868 fik sin Afsked trods »lang og tilfredsstillende Virksomhed« som der stod i Brevet, og det Afsked til Nytaar trods det, at han var engageret til Sæsonens Slutning. Zinck var nu ikke den Mand, der lod sig det byde. Han klagede til Rigsdagen, og Rigsdagen tog sig af hans Sag, saa han fik nogen Godtgørelse for sit Tab.

Saa var det, han gik til Lange og Folke-teatret, til Vaudevillerne, Lystspillene og Farcerne, som den Gang var dette Teaters Repertoire, isprængt med nogle Folkeskuespil. Gik til Samspillet med Fru Hansen, Fru Holst og Kolling. De og Zinck var det berømmelige Firklover, der bar saa mange muntre Forestillinger, den faste Stamme, medens de andre kom til og gik fra, gik fra og kom til.

Og man behøver jo blot at nævne »Jokum«, Isenkræmmeren i »Revyen«, Justitsraaden i »De Forlovede«, Snyltegæsten i »Familjetvist«, Notaren i »Rejsen til Kina«, Præsten i »Nøddebo Præstegaard«, saa fylder Læserens glade Erindring selv Billedet ud.

Og Zinck har jo ikke blot været en ud-

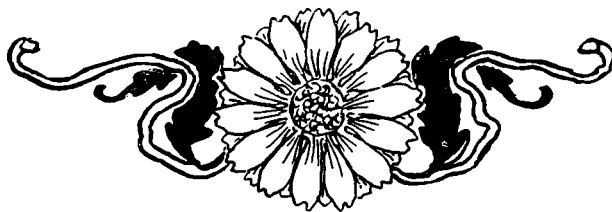
mærket og stærkt brugt Skuesp har tillige, hvad der er ret sjælde. spillerkredse, været en flittig Teaterh. skrevet om Oehlenschläger og det lige Teater, leveret en Holbergsk statistik og skrevet en Bog om F. Og nu arbejder han paa sine Erindringer.

„Jeg har ikke skrevet dem færdige, som De kan se, har jeg en hel Bunke dige (og han trækker en tyk Stabel af Kollegiehefter frem af det gamle Empi. skrivebord). Det er ikke lidt, jeg har ogsaa samlet Materiale i lang, lang Tid . . . Jamen, at ingen skal indlade sig paa at være Skuespiller, uden han føler Kald til det. Og mange Folk tror, det er ingenting at blive Skuespiller. Men man skal have en lille Smule af Gnisten. Navnlig skal man have Udholdenhed, for Vejen er torne. Og saa skal man have et godt Humør, Ligevægt i Sindet. Havde jeg ikke haft det, havde jeg aldrig holdt det ud, de 13 Aar ved det kongelige Teater var drøje, det at gaa og blive holdt for Nar, saa at sige, Aar for Aar.

Ved Folketeatret har jeg haft en stor Virksomhed, jeg har været en 7—800 Aftener paa Scenen, derved faar man Øvelse og Rutine. Men der er det ved et Teater som Folketeatret og i det hele ved Privat-teatrene, naar de ikke har Abonnement, at naar der er et Stykke, der slaar an, bliver de ved at spille løs paa det, spille det hundred Gange i Træk. Og det slapper i høj Grad. Mange fristes til, naar de spiller en morsom Rolle, og Folk morer sig over enkelte stærke Ting, da at trykke paa, saa de overdriver. Allerede, naar de har spillet en Rolle 25 Gange, er det hele ofte outreret. Det maa jeg for Resten sige om min gamle Ven Kolling, at han var en af de korrekteste Skuespillere, jeg har truffet paa, han spillede den sidste Aften som den første, om saa Stykket var gaaet 100 Gange.

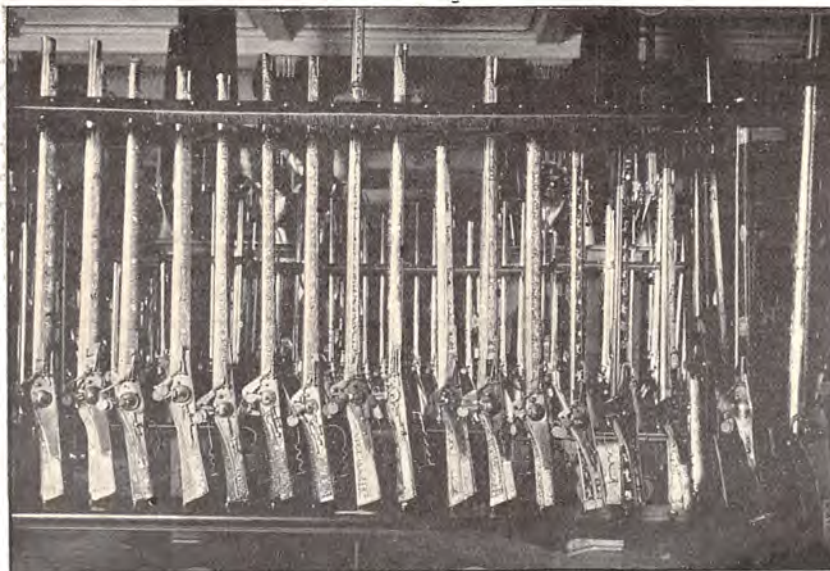
Og det er ikke blot slappende for den enkelte, men ogsaa for hele Samspillet Vedkommende. Saadan et Stykke, der gaar en hel Maaned i Træk, gaar ikke den sidste Gang saa godt som den første.«

C. C. CLAUSEN.

Tøjhuset.

Geværer, Sværd og Rustninger.

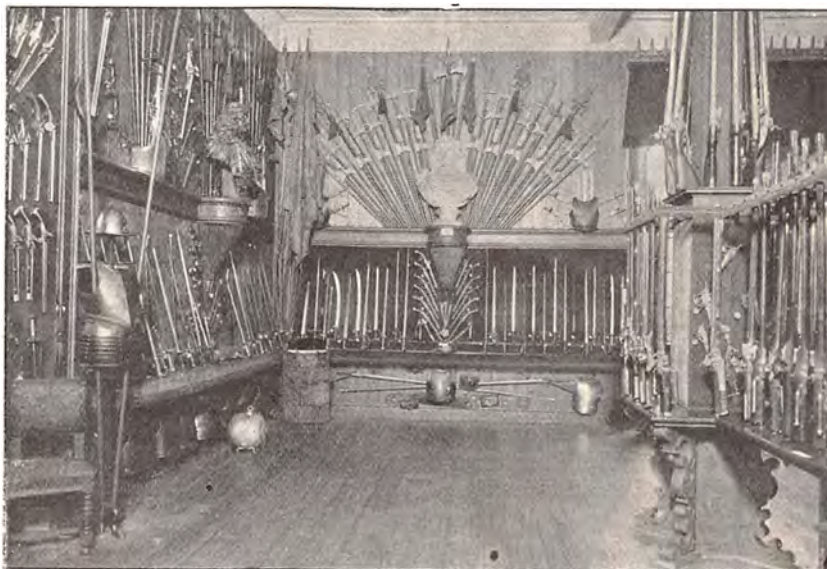
Hjulsøsser fra det 16de Aarhundrede.

Ad en Vindeltrappe i Trappetaarnet naar man op til andet Stokværk. Der findes i Salens nordlige Del, ovenover Edskapellet, de gamle Haandskydevaaben, de blanke Vaaben og Rustningerne, medens nedover Salens Længde Række over Række af blanke Geværløb spiller i Sollyset. Det er Hærens Reservebeholdninger af nutidigt Skyts, der, naar Krigen kommer, skal afsted for at værg Landet og Arnen.

Og man gør heroppe den samme Iagttagelse som i nederste Stokværk, Vaabenet, der er bleven et Nummer fra at være Særvesen. Vi møder om Foraaret for at aftjene vor Værnepligt, og Staten udleverer os et Gevær, en Sabel med videre. Vi bliver selv et Nummer i Geledet, og vore Vaaben er Fabriksvarer

med Nummer. Staten kræver Ensformighed, ellers kan den ikke manøvrere med os. Og selv naar vi anskaffer os et Vaaben til privat Brug, til Jagt eller Pryd, nøjes vi med at købe et færdiglavet Fabriksvaaben. Vigaarikken og bestiller hos en Sværdsmed eller en Bøsemager et Vaaben for os selv, lavet særlig for os, efter vor kunstneriske Smag. Det vilde synes os for dyrt. Og selv om vi havde Raad til det, vilde vi ikke gøre det, fordi Vaabenet ikke

er for os, hvad det var for det 15de og 16de Aarhundredes Mænd. Vi lever i en retssikker Stat, der har afvæbnet os til dagligdags, der har stillet en Politibetjent paa hvert andet Gadehjørne, vi sover trygt under Lovens skærmende Arm. Eller, naar vore Bønder tager til Byes, har de ikke deres

Et Hjørne af den historiske Vaabensamling. (Fra Frederik III. og Christian V. Tid).

Værge liggende bag i Vognen. Vaabenet er ikke mere vor Sikkerhed, vort Liv. Vi lader Møbler, Bogbind, Huse tegne og forfærdige efter vor Tegning og Smag, det er nu vore Interesser, vort Liv. Vaabnenes Form og Udstyr lader vi Fabrikanten om.

Tag saa som Modsætning et Hjullaasgevær fra 1561 (Kal. A. 36). Skæftet er overalt belagt med Elfenben, i hvilket der er udskaaret allehaande bibelske og verdslige Figurer, og Laas og Pibe er smykkede med Guld- og Sølvarabesker. Det er naturligvis et Fyrstevaaben. Det har taget sin Mester Maaneder, maaske Aar, det re-

Vaahen fra det 16de Aarh. Vi har et smukt Eksemplar fra Christian IV's Tid. Man skulde forsværge, at det var et 300 Aar gammelt Vaaben, dette blankpudsede tromme-forsynede Skydevaaben, der skinner saa nyt.

Særlig arbejdede man paa at tilvejebringe hurtigt skydende Bagladegeværer. Men selv om det lykkes at fremstille denne og andre Forbedringer, har man ondt ved at finde en Form, der gør dem anvendelige i Marken, i praktisk Krigstjeneste. De store praktiske Opfindelser kommer egentlig først i det 19de Aarh.

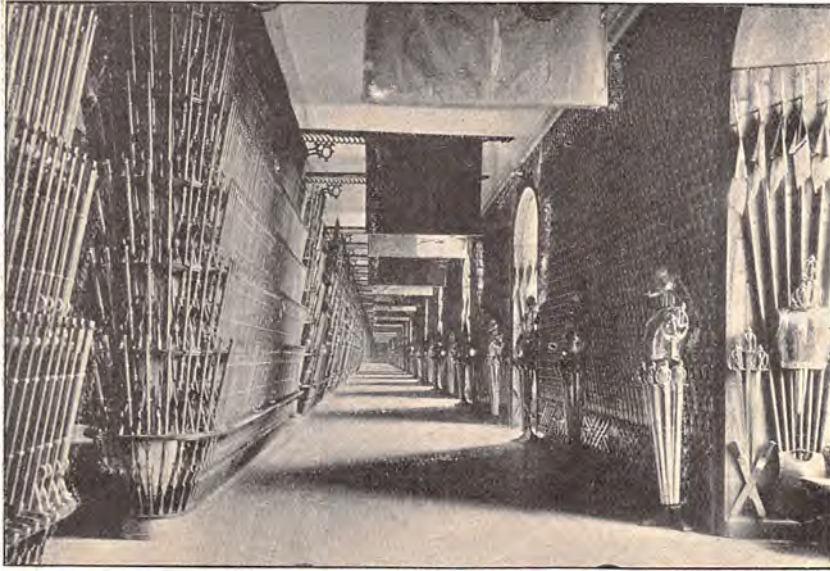
Midtergangen i den historiske Vaabensamling.

præsenterer en lille Formue. Men ogsaa Adelsmænd, Krigere og Borgere havde Vaaben, der stod dem dyrt og prydede deres Ejermand.

Og ogsaa en anden Iagttagelse gentager sig. Hvor har man ikke arbejdet ivrigt med at fuldkommengøre Geværerne som Kanoernerne, og hvor tidligt har man ikke i Princippet og tildels i Praksis udført Ting, som nu er det nyeste Nyt paa Geværernes Omraade. At rifle Løbet finder man allerede paa i Begyndelsen af det 16de Aarh. Princippet for Revolveren, den omdrejelige Tromme, der sætter én i Stand til hurtigt at fyre Skud paa Skud, findes allerede paa

Og dog er Fremskridtene store. Man kan gaa fra Opstilling til Opstilling og se Lunte-laasen blive til Hjullaas, derpaa til Flintelaas, saa Percussionslaas og videre op til vore allersidste Dages Opfindelse, Rekylegeværet.

Men selv om Geværet trængte igennem som det Vaaben, der afgjorde Slaget, vedblev Sværdet dog at holdes højt i Hævd. Det var jo det gamle ridderlige, mandige Vaaben for den ærlige Nærkamp, hvor Modet og den djærve Kraft gjorde Udslaget. Med det blev Ridderslaget givet. Og der anvendtes om mulig endnu større Kunstfærdighed paa det end paa Geværerne.

Rustkammersalen med de moderne Geværer.

Sværdets Skaber, Sværdfeveren, var en anset Mand, der med Stolthed satte sit Navn paa sit Værk, man kan endnu gaa og læse de gamle Mestres Navne fra Toledo, Sevilla, Lissabon, Nürnberg, Solingen og de andre Steder, hvor de gode Sværd kom fra, stærke og bøjelige paa en Gang.

Der hænger saaledes et Sværd med en kort, tveegget Klinge, det bærer Aarstallet 1495 og »*Me fecit Johannis Kevller Solingen*«. Endnu laver man Staalarbejde i Solingen, saa fast kan en Industri knyttes til en By. Forresten vil Sagnet vide, at dette Sværd skal have kave kappet Hovederne af i det Stockholmske Blodbad. Den Gang foregik jo Henrettelserne, som gamle Billeder viser, paa den Maade, at Synderen knælede ned, og Bøddelen med et hastigt og kraftigt Hug kappede Halsen over.

Prof. B. Bang.

nitært og økonomisk, Tuberkulosen hos Kvæget og dens Forhold til Mennesket. Enhver Landmand kan

forgylde, i hvilke Tidselen danner Hovedmotivet.

At gaa fra de gamle Vaaben over til de moderne, er at gaa fra den rige Afveksling over til den tusind Gange gentagne Ensformighed. Og saa har *dog* hver af disse moderne Geværer sit Særpræg, sin Historie kan man næsten sige. Hvert Gevær er indskudt, det har sin Beskrivelse af, hvordan det skyder, hvilke Fejl det maatte have. Man har Rede paa hvert enkelt, der kan komme Ordre: Tag mig det og det Gevær, og Formanden gaar straks hen og tager det ud af dets bestemte Plads i Stativet. Selv under Nummeret med det femcifrede Tal bliver der saaledes en Smule Individualitet tilbage.

ANTONIO.

Prof. B. Bang. Der er yderst faa af vore Videnskabsmænd, derersaakendte ud over det aabne, flade Bondeland som Prof., Dr. med. B. Bang, der Nytaarsdag kunde fejre 25-Aars Dagen for sin Ansættelse som Lærer ved den kongelige Veterinær- og Landbohøjskole. Thi han har syslet med og bødet paa en af de Sygdomme, der spiller den allerstørste Rolle baade sa-

fortælle om hvilke Summer, det her drejer sig om, og hvad Prof. Bang har betydet i denne Kamp. Han er født i Kampaaret 1848, Søn af en Overlærer ved Sorø Akademi. I 1872 tog han Lægeeksamen, men gav sig derefter straks til at studere det, der skulde blive hans Livs Hovedopgave, Sygdommene hos Dyrene, og tog 1873 Dyrslægeeksamen. Saa rejser han og studerer, praktiserer en Smule ude paa Nørrebro, er Prosektor og Reservelæge ved et Hospital, indtil han 1. Jan. 1880 ansættes som Lærer i Kirurgi og ambulatorisk Klinik ved Landbohøjskolen. Dér har han uddannet det sidste Slægtleds Dyrslæger, og dér og paa det landøkonomiske Forsøgslaboratorium har han foretaget den lange Række Forsøg, der er blevne af saa stor Betydning ikke blot for det danske Landbrug, men et godt Stykke ud over vore Grændsepæle

DET FLOTTE HUS

Her bygger jeg et Hus,
min Mo'r skal bo deri.
— Saa gaar jeg ned ad Gaden
og kommer der forbi.

Jeg banker dristig paa:
Goddag! Goddag! Goddag!
— — Nej, det er jo Jens Peter,
hvor kommer du dog fra?

Jeg letter paa min Hat
og klapper Mo'r paa Kind:
— Kom just forbi det flotte Hus,
fik Lyst at kigge ind!

LOUIS LEVY.

Tegning af VALDEMAR ANDERSEN.

Børnerim. Med god Grund har LOUIS LEVYS »Børnerim«, som Julen bragte, men som længe vil overleve den, vakt Beundring hos Børn og Voksne. Gaar end enkelte af Versene over Børnenes Forstand, vil de dog alle gaa lige lukt i deres Øre og blive siddende dør. Og dertil kommer, at de er overmaade nydeligt illustrerede. For første Gang viser her den unge Tegner, VALD. ANDERSEN, hvad han for Alvor duer til.

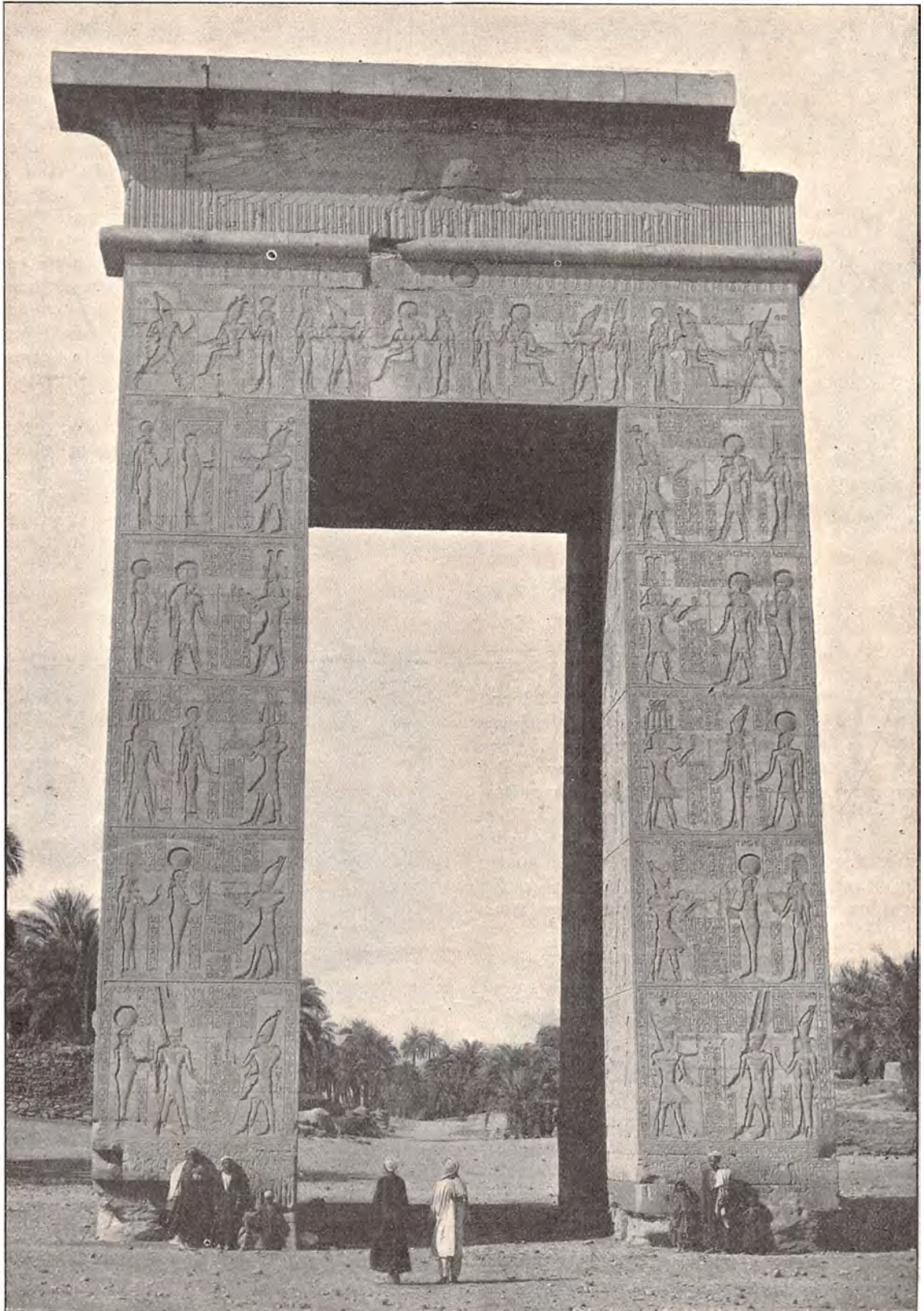
Triumfbuen i Karnak. Ægyptens Tilværelse beror i Dag som for 1000 Aar siden paa Nilens Oversvømmelse og dermed Muligheden for Landets Opdyrkning. Uden Nilen eksisterede simpelthen intet Ægypten. Nu ser man bugnende fede Agre, og Palmeskove med højt og saftigt Græs til Kreaturerne, overalt omkring Nilen. Og ganske pludselig sker Overgangen til fuldstændig Sandørken, der hvor Vandet ikke kan naa længere frem.

Midt i Sandhavet findes de store Ruiner fra

Ægyptens Glansperiode, der, skønt de ere baade 6- og 7000 Aar gamle, er bevarede fortrinligt. Blandt de største og mægtigste af disse Minder om en fjern Tid staar Triumfbuen i Karnak. Den er helt af Granit, 27 Al. høj og 15 Al. bred, alle 4 Sider, baade udvendig og indvendig, tæt beskrevne med Tusinder af Hieroglypher, hvoraf de største er indridsede og afslebne indtil i Tomme i Graniten. Det er et Mesterværk, som vor Tid ser op til med Respekt og Beundring.

K. S. H.

Triumfbuen i Karnak.

Anders Tikjøb kører i Skoven.

Anders Tikjøb.

HVILKEN Lækkerbidsken maa ikke denne jyske Degns Oplevelser i København være for Børnene. Der skrives i disse Dage ikke en Børnebog, der falder saa mundret paa Børnenes Maal som denne Bog, der blev skreven for de voksne for 40 Aar siden.

Det er nemlig gaet med Anders Tikjøb, som med Drost Peder, Karl af Riise og de andre Ingemannske Helte. Det er ikke ret noget for dem over de 20 Aar, men hvilken Glans staar

Et Uheld ved Kaffen.

de ikke i for de 16 aarige og dem derunder.

Vi fordrer nu en anden og hurtigere Form for Vid, vi forlanger en Pointe, der hurtigt stikker sin Brod ud. Det hænger vel sammen med Tidens Knaphed, med at meget Arbejde og mange Indtryk har gjort Dagen kort for os. Vi har ikke Sans for en Vittighed, som det tager ti Minutter at fortælle.

Men der er jo dem, for hvem Tiden endnu ikke eksisterer, Børnene, for hvem der er et endeløst Hav af Tid, inden de skal putte sig under Dyngen. De holder af at

Anders Tikjøb kører til Byen med Fiskerkonerne.

dvæle, af at faa alting omstændeligt med, og for dem er Rosenkilde den ideale Fortæller.

De vil juble i Aartier, som de alt har jublet i en Menneskealder, over Historien om Kagen, som Anders Tikjøb faar paa sin Hat, som han promenerer Koncertsalen igennem med, som sidder fast paa Hatten under hans lange Søvn, som bæres hjem gennem det halve København, og som alligevel har holdt sig godt nok til, at Tikjøb kan forære sin Værts Børn den. Det er da en Historie at fortælle den næste Dag i Frikvarteret, den kan med »og saa — og saa«, vare, fra Klokkeren ringer ned, til den ringer op. Men for os Voksne sy-

mes rigtignok denne Kage lidt for spinkel til at være Grundmotivet i over 100 Linjer.

Eller kan der tænkes noget morsommere for en Barnefantasi end Billedet af Anders, der vælter ned ad Skrænten, ned midt i Familjens Kaffe bord. Alene Udsigten til, at han vil smadre saa meget Porcellæn, maa fryde ethvert Barnehjerte, der altid hopper, naar der slaes dygtigt itu.

Bogen blev i sin Tid til som bestilt Tekst til en Række Billeder af Datidens København. Man var stolt af Storstaden, af dens raske Fremvækst, man vilde forevige dens rige Sommerliv. Og saa tegnede man, og for netop at vise Storheden lod Rosenkilde Byen spejle sig i en jydsk Degns

Øjne, der ikke havde set København siden Studenterdagene.

Og saa sidder vi Voksne og gotter os over disse naive Billeder af det Smaa-København, der blot havde faaet Portene ud af Volden og lagt Broer over Gabet, saa man fremdeles kunde gaa sin Tur Volden rundt. For os har Bogen faaet en historisk Værdi, vi opfrisker ved den vor egen eller vore Fædres og Mødres Ungdom og siger: Se hvor morsom Tivoli ser ud med Øen. Og Kaperkuskene . . . og Herregud, var det Østergade.

Og saa ender det med, at Anders Tikjøb til Slut gør baade Børnene og de Voksne tilpas.

Juletræ i Raadhushallen. Fot. Jul. Aagaard.

Juletræ i Raadhushallen. Raadhusforvalterens gode Ide fra ifjor, at holde Juletræ i Raadhuset for Funktionærerne og deres Børn fandt ogsaa i Aar Magistratens Støtte, og selv om de to Juletræer fra ifjor var blevet til ét, var Arrangementet ikke mindre fortræffeligt og Børnenes Glæde ikke ringere. Juletræet i Raadhushallens herlige Rum vil til alle Tider staa straalende blandt disse Børns bedste og varigste Minder.

I Chinatown.

Hos Tehandleren i Chicagos Chinatown.

Kinesiske Børn.

NATTEN var tung og lummer i Chicago, og der lugtede ondt nede ved Havnen, hvor de skibede Svinegødning og Slagteriaffald ud i aabne Pramme. Saa harsk kan der kun lugte i Chicago, i Neapel og i Amsterdam. Men som vi gik videre og kom ind i Smøger mellem brede Gaders Baghuse, som de brede Gader forsvandt, og Smøgerne begyndte at filtrere sig ind i hverandre, blev Stanken mere og mere ram, — en Damp af Fedt og Gødning, Kloakdynd, gammelt Snavs, Aadsler, Køkkenrøg og raadden Fisk. Og naar man snusede til, naar man analyserede denne Lugt, fandt man Strømninger i den af bittersød Ambra, Lugt af gamle, kulørte Tekasser, af Ingefær og af gule Mennesker. Thi vi stod i en Stump kinesisk Amerika, vi vare inde i Chicagos »Chinatown«.

»Men dette her er ingen Ting«, sagde min Ledsager. »Saa skulde De se San Franciscos Chinatown! Her har vi kun 3—4000 Chinamen. I San Francisco er der 12,000, og de har et Kvarter, der i Udstrækning er saa stort som en stor dansk Provinsby. Men det vil forresten ikke vare længe. Kineserne forsvinder. Der bliver 8 Procent færre hvert Aar, og mens vi i Amerika for 20 Aar siden havde 160,000 Kinesere, har vi nu kun 90,000. De vandrer hjem for at dø, eller de dør her og skibes hjem som Lig; de formerer sig ikke her, og de kan ikke længere

Kinesisk Spaamand

komme ind i Landet. Altsaa forsvinder de lidt efter lidt.

Kan de slet ikke mere komme ind i Landet? »Aa, haa, haa, jo saamænd kan de saa, naar bare de har Penge«, siger min Ledsager. »De gaar til Kanada, hvor det koster 100 Dollars for at komme ind. Der er altid en af deres Landsmænd, der laaner dem 100 Dollars, og saa arbejder de Pengene af. Saa kom de saa langt. Saa lusker de sig ind over United States Grænse, bliver huggede lige paa Stedet af Politiet og trukket i Retten. Men det er netop hvad de vil. Saa møder straks fire af deres gule Landsmænd og rækker gladelig tre Fingre i Vejret paa, at deres Ven er født i Nordamerika. Vil De sige mig, hvad Staten skal gøre? Hvordan i Alverden skal man kunne hitte Rede i alle disse Ting-Ling og Ching-ding og Tingelinding. Naturligvis maa man lade dem fløbe, og saa har vi dem. Men hvad gør ogsaa det. Lad der komme 1000 eller 1500 ind om Aaret. Der hjemvandrere lige saa mange, og de dør i Hundredevis, hvert Aar.

komme ind i Landet. Altsaa forsvinder de lidt efter lidt.

Vi gik videre ned gennem Chinatown, og uh ha, hvilken Svinesti. Saadan boer alle Kinesere i U. S. Byer, og det er da ikke videre mærkeligt, at der af 10,000 Kinesere dør over 470 om Aaret, uagtet der saa godt som ingen Børn fødes her. Deraf dør 65 % af Tuberkulose. Det er Opiumens Skyld, siger Doktorerne. Lige saa henrivende kønne og intelligente ganske smaa Kineserbørn kan være, med de ragede Hoveder og de fine, kostbare Silkedragter, ligesaa skræk-indjagende hæslige og stupide bliver de gamle Kinesere, naar de i tyve Aar har røget tolv Piber Opium hver Nat. Intet paa Jorden kan i Rædselsfuldhed lignedes ved en fed gammel Kineserkone. Her hører alle Sammenligninger op.

Kineseren i U. S. er Opiumshandler, Garver, Stuepige hos rige Familjer, er Skuespiller eller Vaskermannd. Den sidste Haandtering beskæftiger $\frac{1}{6}$ af alle Kinesere. Er han ikke nogen af disse Dele, kan man være vis paa, at han er »Palmist«, d. v. s. Spaamand. Det er en udmærket Metier hos det amerikanske Folk, hvor mellem de utallige Religionssekter den vildeste og sorteste Overtro grasserer. Den kinesiske Vaskermannd er tavs, høflig, proper, billig og punktlig. Han har i Reglen en Stue i en pæn Sidegade, hvor han holder sit »Laundry«, d. v. s. Vaskeri. Om Natten gaar han hjem i sin Gyde, thi Amerikaneren, der nægter det kinesiske Barn at gaa i Skole sammen med hvide Børn, taaler ikke hans Naboskab. Tehandleren, Manden med Opiumsstuen gaar det ligeledes. Men Spaamanden bliver Dag og Nat i sit Skur, og det er ikke lutter Smaafolk, der vover sig ind til Ching Chang Chinaman, der i en Os af dampende Røgelsespinde spørger sine talløse Aander og Djævle til Raads angaaende Fremtiden.

I dette Chinatown lever da Kineseren i Ameri-ka, i Snavs og Stank, i gamle Skure, mellem Rotter

Der sprøjtes Karbol i Chinatown.

og mellem al det Kryb, Sommervarme avler i fugtige Byer. Nu og da, naar der gaar lidt Kolera i Varmen, rykker Onkel Sams Fejemænd ind og sprøjter noget Karbol paa Møddingerne. Kineseren nysér i en halv Times Tid, og saa gaar han videre paa den gamle Bov. Han er og bliver den landflygtige i Amerika. Han staar akkurat et Nr. over Negeren, men ikke mere. Han er Amerikanerens Tjener og har Tjenerkaar. Hvor rig han bliver, maa han dog stoppe Pisken ind under Skindjakken; hvor intelligent han end er, vrænger dog selv den visneste Japaneser Mund ad ham. Det kommer vel ikke længere til Blodbad paa Kinesere som i San Francisko i 70'erne, men han er bestandig Pariaen og skal bo i Pariaernes Chinatown, til han dør og i en Blykiste sendes hjem til sine Fædres Land, eller

til han har tjent sig saa mange Dollars, at han kan rejse hjem til Kina og sætte sig til Hvile paa Bænken i sin Løghave, mellem duftende Pinde af brændende Guldpapir, og mens hans Øjne svæver ud over Rismarker og Tebuskes Mylr.

Det er hans Drøm. For at faa den realiseret kom han til Amerika og tog Hundenes og Træl- lenes Kaar i mange Aar. Den Drøm staar for ham, naar han Sommerdagen bøjer sig over Vaskergryden, naar hans spinkle Krop de bitterkolde Vinterdage skælver under Tekassernes Byrder; men skønnest staar den for ham, naar han efter den tredje Pibe Opium hæves op over alle Sorger og i sin brændende Hjærnes Fantasier bæres ind i et Paradis, hvor Landskabet er hans egen hjemlige Barndomsegn.

VICTOR FOSS.

Et Frieri.

Det er saadan med de Kvindfolk,
fik Jens fortalt af Per —
man ved aldrig, hvor man har dem,
naar de fjaser og ler.
Men ser man dem alvorlig
slaa Øjnene ned
og rødmende tie:
Saa er det Kærlighed!

Og Per var Kvindekender,
en Praktikus som faa —
Jens vitted til hans Lærdom
og grundet dybt derpaa.
Det passet vist desværre;
han havde mærket tit,
at Maren, som lo og spøjte,
kun tænkte paa ham lidt.

Det var en Dag i Sommer;
Maren i Bryggerset stod
Nu gælder det, han tænkte
og samlede alt sit Mod.
Han bød Goddag og satte
paa Tærsklen sig til Ro —
Hun skotted skælmsk til Siden,
og drillende hun lo.

Det var som om hun aned
hans Ærind, og til Tak
tilgavns ham vilde ærgre
med Latter og Snak.
Hvergang han vilde tale,
saa lo hun højt og frit. —
Til sidst blev Jens fortrydelig
og sagde: „Hør nu lidt!

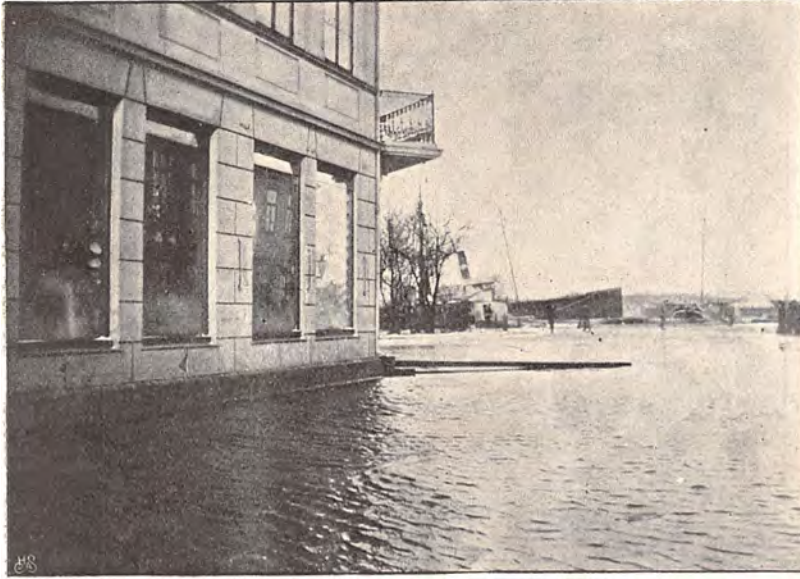
Ja, hør nu lidt, bitt' Maren,
og mærk dig mine Ord:
Du er den allerbedste
af Piger her paa Jord;
men jeg for ingen Pige
vil være Nar, min Ven;
det blir da vel det bedste,
jeg gaar min Vej igen.“

Der stod hun tavs og stille
og stirred i Gulvet ned;
det var som Smil og Alvor
paa hendes Læber stred. —
Naa, Gudskelov! hun tænkte,
se, nu er Sagen klar:
Naar Kvindfolk først tier stille,
kan man ved, hvor man dem har!

EDVARD SØDERBERG.

Et Frieri. — Fot. Genrebillede af Jul. Folkmann.

En Gade i Korsør under Oversvømmelsen. Fot. Oscar Frederiksen.

Oversvømmelse. Det var paa en højst ublid Maade, det gamle Aar sagde Danmark Farvel. Rundt fra hele Landet meldtes om Orkaner og Oversvømmelser, der havde voldet følelig Skade paa Værdier og sat Mennesker i Skræk og Uro. Ved Køge, hvor Stormfloden tog særlig kraftig fat, var et stort Stykke af Banelegemet bortskyllet, og mange af vore Provinsgader var kun farbare for Baa-de. Vort Billede viser Tilstanden i Korsør, hvor Vandet trængte ind i Husene og gjorde alvorlig Fortræd.

Gehejmeetatsraad Goos har fyldt sit halvfjersindstyvende Aar, og faa er de Mænd, der i dette Spand af Tid har virket saa vidt og mægtet at lægge

Gehejmeetatsraad Goos.

saa meget ind under sig som han. Kun 27 Aar gammel blev han juridisk Professor, og han udarbejdede en Række Lærebøger for de Studerende, der af alle Kendere sættes meget højt baade paa Grund af Tankens Fasthed og Enkeltighedernes Rigdom. Særlig hans Strafferet er berømt. Ved Siden af sin egentlige Professorgerning udøvede han saa godt som alle de administrative Forretninger, der kan falde i en Universitetslærers Lod. Han blev tillige Politiker, først i 4 Aar valgt til Folketinget, og fra 1885 kongevalgt Landstingsmand. Han var fra 1891-4 Kultusminister i Ministeriet Estrup og 1900-1 Justitsminister i Sehesteds Ministerium. Han har i mange Aar været Overinspektør for Landets Fængselsvæsen, han er endnu Direktør for Blindeinstituttet og Døvstummeinstitutterne. Han har siddet i Kommissioner og været Formand for Foreninger, og røgtet det altsammen med en overlegen Aands Klarhed og høje Intelligens.

Professor M. C. Gertz, en af vort Universitets mest sympatiske og fordomsfri Lærere fejrede med

Nytaarsskiftet 25-Aarsdagen for sin Ansættelse som Professor i klassisk Filologi. Den Lærestol, han beklæder, er blandt Universitetets fornemste, det er den store Madvigs. Han var Madvigs Elev, han blev hans Medarbejder og hans selvskrevne Eftermand, Fortsætter af hans tekstkritiske Arbejder. Men uagtet han er Lærer i Latin og Græsk, har han været en af de kraftigste Talsmænd for den nye Skolelov, der muliggør en højere Undervisning her i Danmark uden den tunge Byrde af døde Sprog. Og han har ved fortrinlige Oversættelser, saaledes af Sokrates Forsvarstale og af Platons Dialoger om Sokrates' sidste Dage og Død, selv gjort det muligt at trænge ind i Oldtidens høje Kultur, i dens klare Aand uden at læse dens Forfattere paa Grundsprogene.

Professor M. C. Gertz.

Kendte Navne.

Bogtrykker P. G. Lydiche.

Bogtrykkerstanden har mistet en af sine mest ansete Repræsentanter ved P. G. Lydiches Død. Oprindeligt var L. Boghandler, men oprettede 1875 sammen med sin Svoger, nu afdøde Jacob Nielsen, Bogtrykkerfirmaet Nielsen & Lydiche, der hurtigt kom til at indtage en fremtrædende Plads. I Organisationsarbejdet indenfor Standen tog han livlig Del og da ifjor Københavns Bogtrykkerforening stiftedes blev L. enstemmig valgt til dens Formand. Han var en Mand, hvis personlige Værd alle er enige om at prise.

Dødsfald.

Orientalisten, Inspektør ved de forenede Kirkeskoler, Dr. phil. *Harald Rasmussen*, er afgaaet ved Døden i sit 51. Aar. R., der blev theol. Kandidat i 1877, studerede Sanskrit og Persisk og disputerede i 1892 for den filosofiske Doktorgrad. I 1893-94 foretog han en Rejse til Indien og udgav efter sin Hjemkomst et interessant Værk om Singalesere og Hinduer

Dr. phil. Harald Rasmussen.

Allerede fra 1875 var han knyttet til Kirkeskolerne som Lærer og har i de sidste 15 Aar været Inspektør og Overlærer. Hans personlige Elskværdighed gjorde ham forgudet blandt Eleverne og afholdt i alle Kredse, hvor han færdedes.

Højesteretsassessor *P. C. Müller*, som for kort Tid siden afgik ved Døden, havde siden 1880 haft Sæde i Højesteret og var Rettens ældste Medlem. Tidligere havde M. været Fuldmægtig i Indenrigsministeriet, blev derefter Borgmester i Holbæk og senere

Assessor i Overretten. Han besad stor praktisk Dygtighed paa mange Felter og kom saaledes til at beklæde en Række fremtrædende Hverv i Ledelsen af betydelige Institutioner som Landmandsbanken, Kreditforeningen, det kgl. Brandassurancekompagni o. fl.

Højesteretsass. P. C. Müller.

Oberstløjtnant *C. H. G. Kornbech* er afgaaet ved Døden i Aalborg, 54 Aar gl. K. blev Officer 1872, Kaptajn ved 30. Bataillon i Aalborg 1887 og udnævntes Marts 1901 til Oberstløjtnant og Chef for samme Bataillon. Han var en dygtig Officer, human og elskværdig og vandt sig i alle Kredse en Mængde Venner. Den Sygdom, som gav ham Døden, brød frem efter hans Del-

Udgivet af ODIN DREWES

tagelse i sidste Aars Kantonementsøvelser, Lungerne blev angrebne og et ni Ugers haabløst Sygeleje paafulgte. K. var dekoreret med Ridderkorset.

Oberstløjtnant Kornbech.

Sagfører, Sparekassedirektør, Kancelliraad *F. Maaløe* i Assens er afgaaet ved Døden, 71 Aar gl. M. var kommet til Assens 1855 som

Kancelliraad F. Maaløe.

By- og Herredsfuldægtig og virkede som saadan indtil 1890. Han nedsatte sig derefter som Sagfører, blev Direktør for Sparekassen og var desuden Tiendekommissær. Paa mange Omraader øvede han betydelig Indflydelse, han besad i høj Grad Byens og Egnens Tillid og var virksom ved Anlæget af en hel Række store industrielle Foretagender i Assens.

Den bekendte "Arkæolog," Prof. *J. B. Løffler* er afgaaet ved Døden, 61 Aar gl. Hans særlige Omraade var det historisk-antikvariske Studium af vore gamle Kirker og der foreligger fra hans Haand en betydelig Række Afhandlinger og Skrifter om disse Æmner. For Nationalmuseet har han foretaget Undersøgelser, der har givet fortrinligt Udbytte. 1888 udnævntes L. til Professor og siden 1897 modtog han af Staten en livsvarig Understøttelse.

Professor J. B. Løffler.

En meget kendt og anset Svendborg-Borger, Købmand *P. Wiggers*, er nylig afgaaet ved Døden, 75 Aar gl. W. sad i en stor Forretning og beklædte ved Siden deraf adskillige Tillidshverv.

Saaledes sad han en Række Aar i Byraadet og var en lang Tid Formand for Handelsforeningen, som han var med til at stifte. W. var dekoreret med Ridderkorset.

Købmand P. Wiggers, Ridderkorset.

Afsked.

Toldkontrollør *P. F. Ungersen* har fra Januar trukket sig tilbage fra aktiv Tjeneste i Toldvæsenet. Efter at have tjent som Kammer-skriver i Generaldirektoratet, fik han i 1853 Ansættelse som Told-assistent i

Assens, var derefter nogle Aar i Aalborg og Helsingør og kom 1866 til Hovedstaden, hvor han i 1870 avancerede til Kontrollør

I mange Aar var han knyttet til Jernbanens Hovedstation og senest til Godsbanegaarden. Toldkontrollør U. er dekoreret med Ridderkorset og Sølvkorset.

„Hver 8. Dag“s Musik og Sang.

Hefte Nr. 2, indeholder: O. Olesen: *Dukken sover*. L. H. Buchwaldt: *Etude Arabesque*. S. Christensen: *Ilka Mazurka*.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Redigeret af GEORG KALKAR

Da Julemærkernes Tid er forbi,
 er nu de Mærker, vi føre,
 det bedste at sætte Pengene i,
 naar lidt godt mod sig selv man vil gøre.

A/S TOBAKSKOMPAGNIET
 25, Vingaardsstræde 25.

HEVER 8 DAG

Nr. 19. 11. Aargang.

5. Februar 1905.

Frk. Nyrop.

Johs. Poulsen, Albr. Schmidt, Martinus Nielsen.

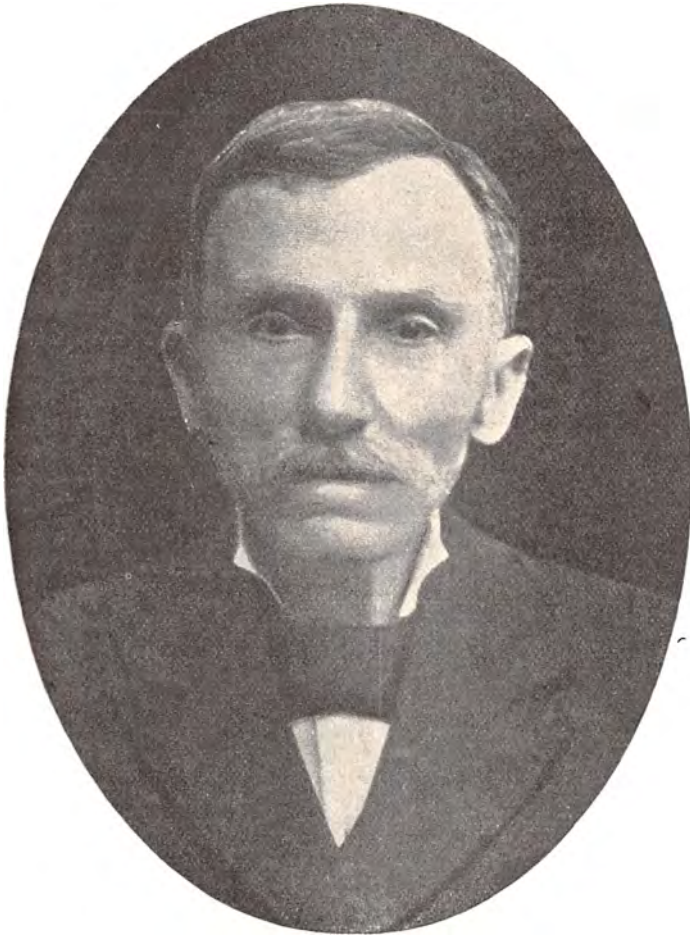
Scene af »Livets Maskerade« paa Dagmar-teatret.

Ludwig Fuldas Skuespil »Livets Maskerade« vakte megen Interesse ved Opførelsen paa Dagmar-teatret. Den tyske Forfatter, der i sit Hjemland nyder den største Popularitet, er ikke særlig original eller dybsindig, men han er underholdende og raader over en behændig Teknik. Paa Dagmar-teatret havde han en god Hjælp i Udførelsen, med Fru Anna Larssen, Hr. Johannes Poulsen, Hr. Martinus Nielsen og Hr. Albrecht Schmidt i Hovedrollerne.

Stenografiske Interviews

ved C. C. CLAUSEN.

XLI. Postmester Joseph Michaelsen, Ophavsmanden til Ideen om Verdenspostforeningen.

Jos. h Michaelsen. (Fot. Marius Christensen.)

DER bor ude paa en Sidevej til Frederiksberg Allé en gammel Mand, fyldt de 78. Han klager selv over Nerverne, over Maven, over Gigten, men han er trods alt tindrende fuld af Liv, sydlandsk væver i alle sine Bevægelser. Han er i sit Blik og sine Ord fyrig og ukuelig. Hans Interesse er vaagen selv til Døgnetts sidste Spørgsmaal.

Det er fhv. Postmester Michaelsen, der allerede i 1859 udformede Verdenspostforeningens Idé. I 1840 var den engelske Landsbylærer Rowland Hill trængt igennem Fordommene med den klare Tanke om, at man indenfor det engelske Rige skulde befordre et

Brev for den laveste Porto uden at bryde sig om Afstanden, da Postvognen jo skulde gaa al ligevel. Men det varede over en Menneskealder, før man overførte denne simple og geniale Tanke paa den internationale Postforsendelse, før man naaede til at slaa en Streg over Transitporto, Mellemregnskaber, og for de samme tyve Øre befordre et Brev til Tyskland eller om paa den anden Side af Kloden.

Men medens Rowland Hill endte sit Liv verdensberømt, hædret af sit Folk med høje Embeder, Adelsnavn og rundelige Indtægter, blev den danske Mand, der med genialt Skarpblik saa gennem alt Vrøvlet, som førte Rowland Hills Tanke det afgørende Skridt videre, skubbet til Side, en anden, mægtigere, lykkeligere, tog Æren og Ryet.

Der var en af Napoleons Soldater, der kunde tælle sine Slag efter de Ar og Skrammer, han havde. Medens der var andre, der slap gennem alle Kejserdømmets Felttog med hel og usaaret Hud, kunde han ikke komme i en Træfning uden at faa en Kugle eller et Sabelhug. Og det er gaaet Postmester Michaelsen omtrent paa samme Maade i sit Liv.

Sent og dryppvis er Anerkendelsen kommen, aldrig tilfulde, aldrig i det Maal, han fortjente. Og sidst er den kommen fra hans egne, fra Postetaten. Det siges, at en Profet aldrig er agtet i sit Fædreland, sikkert er det i alt Fald, at en Profet sidst bliver agtet af de andre Profeter, og endda saare sjældent, før han er død og kan paakaldes mod nye, opdukkende Profeter.

Men i det Værk, som i disse Dage er udkommet om »Det kongelige danske Postvæsen«, udkommen under Postbestyrelsens Medvirken og med dens anbefaling, ydes der omsider den fulde Anerkendelse i en Afhandling, skrevet af Postekspedient Jacob Ander-

sen, om Verdenspostforeningen. — Og den gamle Postmester er maaske, naar alt kommer til alt, gladest for denne uskræmte Anerkendelse fra sine egne Side.

»Jeg er født i Næstved, hvor min Fader havde en almindelig Købmandshandel med lidt Landbrug ved Siden og det skylder jeg meget, derved kom jeg til at omgaas sjællandske Bønder. Jeg talte Sjællandsk, og da vi flyttede til København, og jeg kom i det von Westenske Institut, kunde Drenge ikke forstaa, at en lille Jødedreng talte som en gammel sjællandsk Bonde. Det bevirkede, at jeg aldrig har haft Lejlighed til at føle Ulemper af min jødiske Herkomst i Skolen og heller ikke som Student.

Jeg blev Student i 1845 og statsvidenskabelig Kandidat i 1852. Men allerede i mit Rusaar blev jeg ansat paa Fædrelandets Kontor, hvor jeg stiftede Bekendtskab med alle Stormændene fra den Tid. Fædrelandets Kontor var jo da Centret for det politiske Liv i Danmark. Siden har jeg været Redaktør af forskellige Blade, navnlig Tidsskrifter, en kort Tid ogsaa af Bladet »Danmark«, det var i 1863, lige før Ulykken.

Efter Fredsslutningen i Wien stod vi med to Forfatninger, to Folketing, to Lands ting, og et tysk Blad skrev, nu er de i Danmark ifærd med at sætte Resten overstyr. Saa steg min patriotiske Angst, og jeg skrev en Artikel: »Hvortil skal dette føre«. Jeg lod tage Aftryk af den og gik først til Frijs-Frijsenborg og spurgte ham, om han havde læst den. — Jo, han havde. — Hvad han syntes om den? — Godt, men hvad siger man fra den anden Side, fra Bondevennerne? — Det ved jeg ikke, men nu skal jeg gaa til J. A. Hansen, og det lykkedes mig at føre dem sammen, og de sluttede saa en Forbindelse *ad hoc*, for at skaffe Danmark en Forfatning. Thi Tilstedeværelsen af to Forfatninger er det samme som ingen Forfatning, og under de vanskelige Forhold da, maa De huske . . . Saa gik Ministeriet Bluhme, der blev dannet et Ministerium Frijs-Frijsenborg, og det lykkedes saa at gennemføre den Forfatning, vi nu har. Den har jeg altsaa givet det første Stød til . . .

Kort efter sin Embedseksamen havde han faaet en Ansættelse under Finansministeriet i det daværende Sundtoldkontor med Løfte af Grev Sponneck om hurtigt Avancement. Men da han skulde avancere, blev Sundtolden ophævet, og han maatte, for at leve, søge ind i Generaldirektoratet for Postvæsenet, hvor der lige forindeu havde været stor Op-rykning, og hvor Udsigterne derfor var smaa. Og dér var det saa, han udkastede sin frugtbare Idé.

»Det drejede sig om Fjærnelse af de Landevejsbomme, som forhindrede Udvekslingen af Folkenes aandelige Indhold med hinanden, ved at vanskeliggøre eller umuliggøre Korrespondancen mellem Borgere af de forskellige Stater. Disse Stater havde nemlig omgivet sig, ikke blot med Toldmure, men ogsaa med Postmure, der spærrede og standsede Aandens Flugt og derved Civilisationens Fremgang, Rigdommens Fremvækst, Fred og Fordragelighed mellem Folkene, som Cobden Clubben siger. Da jeg i 1859 fremsatte mit Forslag, kostede f. Eks. et Brev mellem Danmark og Amerika i vore Penge 2 Kr. 4 Øre. Hver Stat sagde nemlig: jeg tager saa og saa meget for at transportere et Brev over mit Territorium. Et Brev fra Stockholm til Neapel kostede 56 Skilling. Sverrig tog saa og saa meget, Danmark sit, de forskellige tyske Stater deres, Østrig sit og endelig Italien sit. Derved løb Portoene op til saa svimlende Summer, at de næsten virkede som et Forbud.

Min Tanke, — at udvide Rowland Hills Idé til hele Verden, laa saaledes for Haanden. Jeg foreslog, at de europæiske Stater til en Begyndelse skulde forene sig om gratis at befordre hinandens Breve over deres Territorium, idet jeg gik ud fra, at ethvert Brev krævede et Svar.«

Hr. Michaelsen udformer nærmere Enkelt- hederne i sit Forslag.

»Da jeg fremsatte mit Forslag, gik det som det plejer at gaa, naar nye Tanker skurrer i Samtidens Øre. Jeg blev beskyldt for Fantasteri, for Vigtigmageri, og min nærmeste foresatte, den Kommitterede hos Generalpostdirektøren, vilde ikke læse mit Forslag paa Grund af det slette Haandskrift. Saa gik jeg til Grev Sponneck. Han sagde: Deres Forslag er genialt og levedygtigt, men ubetimeligt. Under Europas nuværende Forhold vil det simpelthen blive lagt i Papirkurven af enhver Finansminister, fordi Staterne trænger til enhver Skilling, som de paa nogen Maade kan rive til sig. Paa min Bemærkning om, at mit Forslag var i den bedste Overensstemmelse med god Finanspolitik, idet Portoene virkede som den typisk slette Skat, nemlig paa Produktionen i Stedet for paa Produktionens Nettooverskud, svarede han: Finansministre bryder sig ikke en Smule om lærde Diskussioner, naar det gælder om at skaffe Penge i Kassen. Følg De mit Raad, lad Deres Forslag ligge, som Horats siger, i 9 Aar, og virk imens gennem Pressen og ved Korrespondance med indflydelsesrige Mænd. Slaa dem foreløbig til

Bernermonumentet for Verdenspostforeningen.

Ro dermed, saa vil Udviklingen gøre Resten.«

Det gjorde han saa. Han skrev i Bladene, danske og fremmede, støttet af den bekendte Jules Hansen. Italien samles, Nordtyskland samles. Derved synes hans Idé at rykke nærmere sin Virkeliggørelse. Og i April 1868 faar han vort Udenrigsministerium til at sende en fransk Oversættelse af sit 9 Aar gamle Forslag til samtlige Regeringer og Postbestyrelser. I November samme Aar affattede den tyske Oberpostrath von Stephan, der allsaa havde haft Lejlighed til ad officiel Vej at kende Michaelsens Forslag, sit »Denkschrift« om den samme Idé. Og bag ham staar en stærk Stat og en Regering, der tager sig af ham. Det bliver derfor en tysk Mand og en tysk Stat, der faar Æren, da Grunden lægges til Verdenspostforeningen paa den internationale Kongres i Bern. Michaelsen blev end ikke Danmarks Delegerede paa denne Kongres, vi sendte Fenger afsted.

»Imidlertid meddelte Postvæsenets daværende Chef mig en Dag til min Overraskelse, at jeg skulde rejse til Bern. Jeg maatte altsaa staa i den Formening, at jeg alligevel skulde gaa til Bern som Meddelegeret. Men da jeg kom derned, blev jeg nok forestillet for Kongressens Præsident, men af ham henvist til at tage Plads paa nogle Stole ved Væggen, uden at blive forestillet for Kongressen, som almindelig Tilhører. Og da jeg om Eftermiddagen gik til Mødets Fortsættelse, blev jeg forhindret i at komme ind af Tjenerne i Forstuen, og slap først ind, da Præsidenten, der havde hørt min Protest, sagde: Den Herre har Ret til at komme ind. Saa forlod jeg

Kongressen og blev derved forhindret i at hævdte min Ret og derigennem Danmarks Ret, som nu uimodsagt tilfaldt Stephan og Tyskland, og dér er den bleven siden da og dér vil den blive til evig Tid.«

Og den gamle Postmester mindes til Slut med Glæde den Oprejsning, der er ydet ham fra Postvæsenets Side gennem den nys udkomne Bog, efter at man saa længe har trukket paa Skuldrene ad ham.

»Nu har jeg altsaa opnaaet alt, hvad jeg kunde ønske i mit Fædreland, men ethvert Haab om at gøre mit Krav og dermed Danmarks Krav paa Initiativet i denne Sag gældende, er jo fuldstændig umuliggjort. At det gør mig ondt for mit eget Vedkommende, vil man let forstaa, færre maaske, at det gør mig endnu mere ondt for mit Fædrelands Vedkommende, som derved kunde have indlagt sig Ære.«

Øverstkommanderende over den japanske Hærstyrke Marschal Oyama og hans Hustru.

Vore Dages Revolution.

Newski-Prospektet i St. Petersborg.

DA Telegrammerne fortalte om Søndagens Gadekampe i St. Petersborg, troede man endnu en Gang over hele Verden, at en Revolution var nær. Men allerede om Tirsdagen meldte Telegrammerne om Ro, Dødens Ro i St. Petersborg.

Sagen er den, at vi gaar rundt med Hovederne stoppede af unyttig eller rettere skadelig Viden om den store Revolution, om Julirevolutionen, Februarrevolutionen, og hvad de nu hedder alle de sejrige Opstande. Og saa venter vi taabeligt paa, at de skal gentage sig.

Men maaske det, der nu er hændet i St. Petersborg, kan bidrage til, at man kommer bort fra den gamle, uforstandige Overvurdering af, hvad man kan lære af Historien. Bismarck, der dog

ogsaa forstod sig paa Politik, satte Historien saare lavt som Læremesterske for Politikere. Og der er sikkert ikke Tvivl om, at Viden om Fortiden har gjort uendelig mere Skade end Gavn i praktisk Politik. Man har slaaet sig til Taals med nogle let erhvervede historiske Kundskaber i Stedet for nøje at undersøge de forhaandenværende Forhold. Historien gentager sig aldrig, i alt Fald gentager den sig aldrig under de samme Forhold, aldrig saadan, at man med blot nogen-

lunde Sikkerhed kan slutte fra det, der er sket, til det, der vil komme.

Intet viser det klarere end Revolutioner og Gadekampe. De er et Spørgsmaal om Ildvaaben, og der er Forholdet ganske forrykket i de sidste halvhundrede Aar.

Tidligere kunde Befolkningen, naar Regeringen blev for slet, gøre Oprør, bygge Barrikader og de havde ofte Held med sig. Thi da var Vaabnene paa begge Sider af Barrikaden saa nogenlunde lige. Soldaterne havde kun Forladere, det tog Tid at lade dem, der var Mellemrum mellem Salverne, i hvilke man kunde komme Fjenden ind paa Livet, faa Brug af Brosten og Haandvaaben. Og Jagtvaaben og de Bøsser, som Befolkningen ejede eller hurtigt kunde faa fat

Den russiske Forfatter Maxim Gorki. Fører for de revolutionære. Arresteret under Revolten.

Storfyrst Wladimir, der overtog Diktaturet i St. Petersborg.

paa, rakte lige saa langt som Soldaternes Geværer. Krudtet var det samme. Og Kanonerne var ikke saa grumme meget bevendt. De gjorde altid et forfærdeligt Spektakel, de udsendte vældige Røgskyer, men deres Kugler mægtede kun lidet mod en Barrikades solide Brosten.

Nu er det helt anderledes.

Befolkningens Vaaben er ikke ret meget bedre end for 50 Aar siden. Derimod har Soldaterne de fortrinligste Vaaben, hurtigskydende Magasinegeværer, fabrikerede i Statens eller enkelte store Fabrikkers Værksteder, ikke til at faa fat paa for den almindelige Befolkning. Salverne kan følge paa hinanden, tæt som Haglene i et Uvejr. Og Kanonerne er ikke længer gamle Brum-

basser, der skældte, mere end de bed. En eneste Sprænggranat er nok til at splintre selv den stærkest byggede Barrikade som en Haandfuld Strandsten. En Gadekamp vil nu kun blive et Myrderi, som det skete i St. Petersborg forrige Søndag.

Den tyske Socialdemokrat Bebel har allerede sagt det for Aaringer siden: Selv om 200,000 Borgere gjorde Revolution, vilde de i disse Repeteregeværernes og Maskinkanonernes Dage blive skudte ynkeligt ned som en Flok Graaspurve.

Man skal nødig spaa om Fremtiden. Men Fremtidens Revolution bliver vel Generalstrejken, den fuldkomne Lammelse af Samfundet. Maaske forbundet med Enkeltmands fortvivlede Daad, med Sprænggranaternes Kasten, med Brandstiftelserne, med Ødelæggelse af Samfundets offentlige Værdier.

Held de Stater, hvis Udvikling foregaar roligt og lovligt.

ALONSO.

Svantesestenen eller **Svantevitstenen** paa **Møen**. (Fot. Kr. Hude.) Denne Kæmpesten er omtrent 4 Alen høj og kan lige ompændes af 6 voksne Mennesker. Sagnet fortæller, at den er kastet mod Magleby Kirke af en Heks i Skaane, der hed Svantese, eller maaske er det Svantevit, der har kastet den fra Rügen, men i hvert Fald har den ikke naaet sit Maal.

I Maaneskin. Fot. af I. C. Stochholm.

Maaneskinsbilleder.

DET har hidtil almindeligt været anset for en Umulighed at tage Maaneskinsfotografier, paa hvilke saavel Detaljer af Landskabet som Maanen selv

ses, og endnu i dette Aar har saavel engelske som tyske Fagblade paa Forespørgsler fra deres Abonnenter erklæret saadanne Optagelser for umulige, og henvist dem, som ønskede Billeder med Maaneskinsvirkning, til forskellige Kunstgreb, som mørk Kopiering af Solskinsbilleder eller Indkopiering af Maanen.

Og dog lade saadanne Billeder sig meget let optage og Maaden til deres Fremstilling har længe været kendt her i Landet.

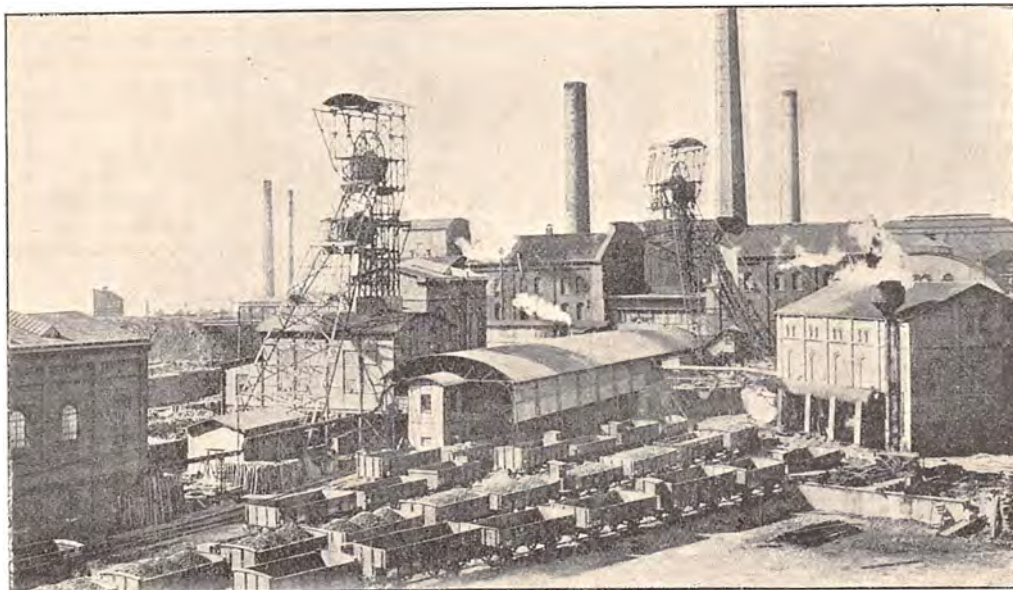
Alt, hvad det gælder om, er at man vælger det rette Tidspunkt til Fotograferingen, idet Optagelsen maa ske paa en Tid, hvor der endnu i Luften findes saa meget til Rest af Dagens Lys, at det er tilstrækkeligt til at tegne et Billede af Landskabet paa Pladen, medens Luften til Gengæld maa være saa mørk, at Maanen fremtræder lysende paa den mørkere Baggrund og at dens Spil i Vandet, hvis saadant findes, kan gøre sig gældende.

At der til Optagelsen af saadanne Billeder helst maa benyttes de Tidspunkter, paa hvilke det er Fuldmaane, siger sig selv. Naar Fuldmaanen lyser hen over et Landskab eller ud over Havet, forekommer dens Skin os jo forholdsvis stærkt og mange vil vel endog være tilbøjelige til at antage, at det paa en saadan klar Fuldmaanenat er lige saa lyst, som paa en mørk Vinterdag. Dette er dog en absolut Fejltagelse, thiskønt Maanens Straaler vel egentlig med deres blaalige Skær er forholdsvis rigere paa fotografisk virksomt Lys end Solstraalerne med deres mere gullige

Glans, saa udkræves der dog selv en lys Maanenat en Exponering, som maa være c. 120,000

Gange længere end en Exponering ved Solens Skin, — med andre Ord, saafremt vi til Fotograferingen af et Landskab i Solskin behøver en Exponering af $\frac{1}{50}$ Sekund, saa kræves der til Fotograferingen af det samme Landskab i Maaneskin 40 Min., medens deren mørk Vinterdag kan optages en udexponeret Plade i $\frac{1}{4}$ Min.

Kularbejderstrejken i Westfalen.

Ved Gruben »Konstantin den store» i Bochum.

250,000 sorte Mænd steg op fra Dybet, simpelthen fordi de ikke kunde udholde at blive dernede. De tarvelige Margarinehumpeler, de usle Klæder, de sorte, triste Huse, Sliddet, Faren, Ormesygen, Lungesvindseten — hele dette Mineliv var bleven dem for ovenud modbydelig. »Glück auf!» raabte Arbejderne og smed Kulhakkerne i Kældrene.

Der ligger de endnu, mens dette skrives. Udenfor de røgsværtede Arbejderkaserner rundt om Minerne staar de fattige Mænd og kigger længe op i Westfalens tunge, graa Røgluft. Dampene deroppe fra Minernes mægtige, graasorte

og teglstensrøde Affaldsdynger driver i hvidgraa Skyer ud over Vejen, disse Dampe flyder sammen med Røgen fra de stønnende Lokomotiver paa Minepladsen og den raslende Maskinfabrik til en fugtig, stinkende Taage over Arbejderbyen.

Mellem de høje Huse gaar en Flok Arbejdere op til det lille, forkrøblede Krat paa Skraaningen med en eneste faldefærdig Bænk, hvorpaa de nyder Udsigten over Landet, det vilde, tunge Westfalen.

Horizonten rundt rager Minernes Affaldshøje op i den graa Luft. Over hver Dyngse ses de høje Minetaarnes sorte Jærnskelet, over Affald og Taarne stiger de omliggende Smelteværkers og Fabrikers evigt rygende Skorstene, saa langt Øjet rækker.

Endnu mere Røg fra Jærnbantogene, fra de omliggende mindre Byer paa 10—20,000 Indbyggere, fra den store By, der dukker op derude i Taagen som en endnu tættere Taagehætte, gennemprikket af Ild.

Ud af Taagen lyder pludselig Hestetrampen, svære Ryttere i graa Kapper dukker hurtigt frem. Det er Gendarmerne, som eskorterer en Flok øjensynligt [ikke videre glade] arbejdsvillige.

En Knurren høres fra de markerede, magre Italienerne og Polak-

Arbejderboliger i Kulminedistriktet.

kerne med de brune, vilde Øjne. En hakket, smudsig Arbejdsnæve griber efter Kokesstumpen, den arbejdsvillige skal have den lige i Panden.

Men da — Polakken har alt Haanden løftet — lyder et Kvindeskrig fra Vinduet højt oppe i det sorte Hus. Hans gule, magre Hustru raaber. Barnet, hun bærer paa Armen, skriger.

En Minearbejder.

Andre smaa, smudsige Ansigter klemmes saa ivrigt mod Ruden, at Kokesstumpen uvilkaarligt synker fra Faderens Hænder.

Endnu flere Gendarmer kommer sprængende med knirkende Sadeltøj, men da gaar de strejkende Arbejdere roligt indenfor. Her i det store Køkken venter den tarvelige Aftensmad, kun bart Brød, maaske braset i lidt Roelje til 60

Pfennig Potten, og en Kop dampende, men skrækkelig tynd Bygkaffe. Det er det hele.

Ved hans Side sidder en mager, frugtsommelig Kone, og rundt om dukker smaa, fremtidige Minearbejdere og Fabrikspiger op i betænkelig Mængde. De mindste af dem er aabenbart principielle Modstandere af Strejken, hvad deres højtrøstede Forespørgsler om Margarine noksom beviser. Men den magre, blege Dreng med det irriterede, nervøse Udtryk i Ansigtet der henne paa Halmstolen under Lassalles og Jomfru Marias Billeder protesterer ikke mod det bare Brød; han læser i »Bergarbeiterzeitung« om Minearbejdernes Løn, om de syv og tredive tusende Ulykkestilfælde og fem hundredé og to og tredsindstyve forulykkede Arbejdere i Westfalens Miner det sidste Aar. Den ungdommelige Fanatisme gløder i ham, saa han glemmer, om Brødet er bart eller besmurt.

Den livlige Dreng, der alt er Minearbejder, giver sig snart i Snak med mig om sit Livs skønne Drøm, at komme i Typograflære, som han desværre maa lade fare, da Bogtrykkeren forlanger fire hundrede Mark i Kaution for hver Lærling.

Drengen bliver ved at tale ivrigt til mig, Konen giver den mindste Die, tre Smaabørn klumper sig sammen i Krogen i Skyggen af Døren og Væggen. Manden taler med Konen om Stillingen for i Morgen, om der endnu er en Brødskorpe tilbage.

— Westfalen frembyder under den store Strejke et rystende Skue. Sulten gnaver en lille Million Mennesker, den store Industri dør af Mangel paa Næring, Militæret gennemstrejfer Landet, i

Strejkebureauerne er evig Feber, i Luksusslottene ved Rhinen venter Mineejerne roligt paa, at Arbejderne bliver for sultne.

Alle Samfundsforhold og menneskelige Lidenskaber tørner sammen i Dramaet »Arbejdersløn i Westfalen«.

J. P. BROCHMANN.

Min Søster.

Humoreske af Orla Bock med Tegninger af Alfred Schmidt.

SE hjemme hos vos, der besto' Familien kuns a' Mandfolk, — vi var fire Brødre, men bare en eneste Tøs, og hun var dødfødt, saa hun g'ore j'onte majet Spræl. — Men er de' ikke grinagtig a' om osse a' mine tre Brødre de er mor-derlig levendes alle tre, saa er der li'godt aldrig no'en a' dem, der har skaffet mig saa glad en Aften som netop min dø'fødte Søster. —

Ser De, — hun kom imellem min ældste Bro'r og mig, -- to Aar før jeg be' født, saa jeg har jo ikke kendt hende personlig og hendes Skønhed og Karakter og saadan no'et, de' ka' jeg ikke u'tale mig om; men de' har vist været et storartig Pigebarn efter Eftermælet og dømme. Mens vi var Dreng, fortalte Mor jo af og til om hende, men det var først flere Aar efter, da jeg var konfirmeret, og kom te' og arbejde som Svend nere i Næstved, — at jeg pludselig en Aften traf sammen me' hende.

Hvis a' man nu ha'de hedt Hansen, Petersen, Jensen eller saadan et andet Bondenavn saa ha'de vi aldrig truffet hinanden; men mit mærkværdige Efternavn — Mitwoch — de' j'onte ethvært Hverdagsmenneske der hedder Mitwoch og som forstaar og bære Navnet — de' var de', der g'ore Udslavet.

De' ligger jo nu snart en Snes Aar te'baves i Tiden, — de' var dengang da de politiske Bølger de gik højt, — dengang da de florerede, de konservative Klubber. — Naar den konservative Klub den ha'de Bal saa sku' man jo gærne være mæ', hvis a' man vilde regnes for no'et. De konservative Baller de' var altid majet blandede, fint Folk, — allerfineste, — hele den fine Ende — og simpelt Folk, — vi Svende og Dragere og Bybude me' Familje. Ikke Spor a' Standsforskæl, — bare Venlighed over de' hele — og morderlig billig Entre. Saa var'et al'saa te' saadan en lille konservativ Knaldperle nere i Næstved a' jeg og no'en a' mine bedste Kammerater vi to' os en lille »rundt paa Gullet«, og saa i en Dansepause sku' vi jo ner og fugte Følelserne lidt. Vi kom te' og sidde ve' et Bord li'e op te' et Selskav a' mindre Jernbaneembedsmænd, — Portører og Dragere forstaar De, — og de var vældig i Stemning. Navnlig var der en ældre Fyr me' stort Helskæg, han lo' te' og være Høvding for Banden, og han var morderlig te'freds me' Te'værelsen. — Saa li'e me' et, saa hører han a' no'en a' mine Kammerater, de kaldte mig ve' Efternavn og saa begøndte han og kigge majet ransagendes paa mig.

»Hedder Di Mitwoch?« sa'e han, da han ha'de kigget lidt.

»De' mit Navn!« sa'e jeg.

»Di sku da vel aldrig være Søn te' gamle Snedkermester Mitwoch i Sorø?« si'er han saa.

»Jo, de' li'e hva' jeg er!« si'er jeg.

»Jamen, Harregud!« raabte han saa li'esaa højt, saa de' ku' høres over hele Lokalet, og saa la' han Ho'det paa Si'en og kiggede li'saa forelsket paa mig:

»Kæreste Ven saa har Di jo en dø'født Søster!«

»Ja, de' har jeg!« sa'e jeg majet forbausset »kender Di hender?«

»Om jeg kender hende, ja de' ka' De li'e bande paa jeg gør,« sa'e han og saa forfærdelig lykkelig ud. »Værs'go'! vil Di Herrer øjeblikkelig flytte hen te' vores Bord og faa en Øl mæ' vos.«

Og vil Di saa bare tænke Dem en Ulykke, — vi fik Tvillinger! —

Nu ka' Di stole paa a' de' inte morsomt for en fattig Saten pludselig og bi'e forsynet me' Tvillinger; som jeg sa'e før saa ha'de vi de' smaat, og vi ha'de jo de aller-nødvendigste Klæ'r, men bare te' en Unge, og der sto' vi og ha'de ingenting og gi' Tvillingen paa. —

Men nu kommer Historien. — Ser Di da Deres Mo'r hun fik og vide hvor galt a' vi var kommen a'sted der nere i Bavhuset, saa sa'e hun te' sig se'l li'saasygshun var: »Min dø'fødte den behøver

Vi flyttede jo straks sammen og fik en ny Omgang og jeg sat i Sofaen ve' Si'en a' Høvdingen og han holdt mig om Halsen og var li'frem henrykt for mig.

»Ved Di hva'?» sa'e han saa »jeg har altid holdt saa forfærdelig majet a' baade Dem og hele Deres Familje, og de' er bare for den dø'fødte Tøs' Skyld.

»Ja«, sa'e jeg, »hun ska jo ha' været saadden en rar Pi'e etter hva' jeg har la'et mig fortælle«.

»Rar Pige!« raabte han, »Hun var en storartig Pi'e! Skaal Mitwoch?»

»Skaal! Men hør engang!« sa'e jeg »ka' Di ikke fortælle vos, hvo'dan a' de' kom sig a' Di kom te' og gøre henners Bekendtskab, for hun har da vist aldrig væ't slem te' og løve i Byen«.

»Jo, de' ska' jeg snart fortælle Dem!« og saa fortalte han. »Ser Di«, sa'e han, »dengang da Deres dø'fødte Søster hun kom te' Verden, da bo'de jeg i Sorø og var bare Arbe'dsmand og hade de gevaltig smaat. Vi bo'de netop i samme Gaard som Deres Fa'r, — han ha'de Forretning i Forhuset og vi bo'de i Bavhuset, — saa jeg kender rigtig godt te' Familjen. — Saa traf de' sej netop saadden a' Deres Mo'r og min Kone de gik og ventede sig paa samme Tid og de la' sig osse præcis li'e paa samme Dav. Jeg husker de' li'e saa ty'elig. — Dere Mor hun kom først; men de be' bare en dø'fødte, og li'som de' var overstaet, saa gik det løs nere hos vos.

jo ikke de Klæ'r som jeg har lavet og dernere kniver den natyrligvis,« og saa sendte hun hele Garderaaben ne'r te vos og saa be' vi jo hjulpen. Og derfor ka' jeg saa Pokkers godt li'e Deres Familje og Deres dø'fødte Søster.«

Saa li'e me' et saa si'er Høvdingen: »Nu ska Di se Mitwoch! der kommer hun s'gu, — nu ska' Di li'godt danse me' hinner.«

»Hvem?» sa'e jeg, »de' er da vel aldrig min Søster?»

»Jonæstendels!« sa'e han »de' er ialfald hende, der fik Klæ'erne, — eller ka'ske de er den anden, de' ve' jeg ikke saa nøje,« og saa kaldte han paa en rigtig sød lille Pi'e,

MIN SØSTER

der i det samme kom gaaende ind gennem Salongen.

»Laurine! Kom her ska' Du faa Lov og hilse paa en yngre Bro'r te' Mitvoches dø'fødte Tøs. — Hun kender godt Histaarjen, jeg har fortalt hende den saa tit.«

Og saa be' jeg præsenteret for Tvillingen og de' var som sagt en gevaltig sød Pige, og vi dansede og be' svært go'e Venner og ha'de de' rigtig rart sammen.

Saa, der ka' Di sel' se, a' man ka' godt ha' Fornøjelse a' en Søster, sel' om hun er dø'fødte.«

Wöldike, Hoffmann, Jerndorff, Knudsen.
Kvartetten af „Aprilsnarrene“. Fot. af Georg Lindstrøm.

Fra det kongelige Teaters vellykkede Fremførelse af Hejbergs »Aprilsnarrene« bringer vi her en Gengivelse af Kvartetten, bestaaende af Herrerne Tennemann, Simon, Vinke og Fugtel, der møder op paa Institutbestyrerinde Fru Bittermandels Fødselsdag og hylder hende med disse klassiske Ord:

Den Dag vi hilse med festligt Lov er denne, som aabner Aprilen.
Violen den dufter nu bag sin Skov;
med vældige Haand efter lange Hvilen
nu griber Sol efter Tordenkilen
med Smilen.

Der staar en Plante bag Skovens Tjørn,
den knejser som Ceder og Sandel,
saalunde du knejser bag Skolens Børn,
du ranke, du søde Fru Bittermandel.
Thi Mennesket virker ved egen Handel
og Vandel.

General Christensen.

villige Skandinaver, udmærkede sig, avancerede

General Christensen.
Paa sin 73-aarige Fødselsdag døde den bekendte Dansk-Amerikaner General Christensen, om hvis raske Karriere i Kamp og Fred i den fremmede Verdensdel næsten alle har hørt fortælle. C. var 1852 kommet til New York, hvor han blev Kontormand i gode Stillinger, men da saa Slavekrigen 1861 brød ud, blev Kontorstolen ham for kedsommeligt et Sæde, han meldte sig ved et Korps af fri-

til Major og Stabschef og Generaladjutant. Ved Krigens Slutning traadte han ud af Militærtjenesten som Oberst og modtog Karakter som Brigadegeneral.

Heldet, der altid fulgte General Christensen, førte ham saa i Begyndelsen af Halvfjerserne ind i det store Handelshus Drexel, Morgan & Co., hvor han kom til at arbejde under den berømte Millionær Pierpont Morgan og fik en baade højt betroet og indbringende Stilling.

Her blev han i mange Aar, men omsider søgte han sig en mageligere Stilling, og nu i den sidste Tid havde han saa godt som helt slaaet sig til Ro i Danmark. Mindet om ham vil længe bevares i Amerika, hvor mange indfødte Berømt-heder var hans stadige Omgang og hvor hans Indflydelse kom talrige Landsmænd tilgode.

Motiv fra Dalarne. Fot. af Orla Bock.

Kendte Navne fra By og Land.

Jubilæum.

Overbibliotekar ved Universitetsbiblioteket *Sophus Birket Smith* kunde forleden fejre 25 Aars Jubilæum for denne sin Virksomhed. S. er født 1838, blev Student 1855, studerede først Medicin, drev saa Oldtidsstudier, indtil endelig Lite-

atur og Historie blev hans Hovedstudium. I 1863 var han blevet Assistent ved Universitetsbiblioteket og 1879 overtog han hele dets Ledelse. Mange betydelige Reformers har han her gennemført og han er for de Besøgende den hjælpsomste Vejleder, den utrætteligste Raadgiver. Og skønt Biblioteksarbejdet lægger det stærkeste Beslag paa ham, har han tillige

som Skribent, ikke mindst som Skildrer af Leonora Christine, ydet betydningsfulde Bidrag til dansk Historie.

Dødsfald.

Mejerikonsulent *S. Chr. Buhl* er afgaaet ved Døden efter længere Tids Svagelighed. B. fungerede i sin Tid en Række Aar som privat Mejerikonsulent, fik 1888 Ansættelse som Statens Konsulent og har i denne Egenskab udrettet et for-

Mejerikons. S. Chr. Buhl.

tjenstfuldt Arbejde, der skaffede ham Navn og Anseelse vidt omkring i Landbokredse paa Sjælland, Lolland-Falster og Bornholm.

Ved sit Jubilæum i 1903 modtog B. mangfoldige Beviser paa,

i hvor høj Grad man paaskønnede ham og hans hele Virken.

Birkedommer for Frijsenborg og Faurskov Birk, *S. N. Krarup*, er afgaaet ved Døden, 65 Aar gl. K. er født 1839, blev juridisk Kandidat 1863, fik Ansættelse som Amtsfuldmægtig og udnævntes 1878 til Herredsfoged for Hammerum Herred. I

Aarene 1891-1898 virkede K. som Borgmester i Rudkøbing og Herredsfoged for Langeland og siden har han beklædt Embedet som Birkedom-

mer i Frijsenborg og Faurskov. K., der var hædret med Ridderkorset, var af Indenrigsministeriet beskikket til Medlem af Næringslovskommissionen.

KENDTE NAVNE

Dødsfald.

Forstander for Randers Hospital *L. C. C. Estrup*, er for nylig afgaaet ved Døden, ramt af Hjerteslag. E., der blev 78 Aar, var i sine yngre

Hospitalsforstander Estrup.

Dage Landmand i Koldingegnen og blev senere Boghandler i Kolding, i hvilken By han ogsaa var Hospitalsforstander, indtil han i 1884 fik Stillingen som Forstander ved Randers Hospital. Til det sidste udfyldte han sin Stilling med usvækket Energi. Indenfor Frimurerordenen var han højt i Rang, og han nød Anseelse i vide Kredse.

Pastor *Martin Brandt* i Taulov er afgaaet ved Døden i sit 68. Aar. B., der var født paa Herregaarden Egeskov, blev, efter i 1861 at have taget Emsedseksamen, Huslærer hos den bekendte grundtvigske Pastor Brandt i Ollerup. I et Par Aar var han Kapellan i Skyum, var derefter nogle Aar Præst i Viborg og fra 1880 Sognepræst i Taulov. B., der tidlig sluttede sig

Redigeret af GEORG KALKAR

til den grundtvigske Retning, var meget afholdt i de forskellige Menigheder, hvortil han har været knyttet.

Pastor Martin Brandt.

For kort Tid siden afgik Dr. *Vilh. Heilmann* i Hellerup ved Døden ret pludselig, som Følge af et Fald med sin Cykle. Som ung

Dr. Vilh. Heilmann.

Læge var H. Reservekirurg paa Frederiks Hospital, og nedsatte sig siden i Nykøbing Falster, hvor han hurtig fik en stor Praksis. For faa Aar siden flyttede han til Hellerup, hvor han oprettede en kirurgisk Klinik. Han besad stor Dygtighed, var almin-

delig afholdt og skaffede sig ogsaa i Hellerup et betydeligt Virkefelt.

Jubilæum.

Nylig kunde en af Fyrvæsnets Veteraner, Fyrmester *Poulsen* paa Skagens Fyr, fejre sit 25 Aars Jubilæum, idet han 1. Februar 1880 ansattes som Fyrmester paa Læso. Herfra kom han 5 Aar senere til »Skagen

Fyr« hvor han tillige blev Bestyrer af Signal- og Telegrafstationen.

Ved sin støtte og bramfri Optræden har P.

vundet sig Anerkendelse i rigt

Maal. Han er dekoreret med Dannebrogssordenens Sølvkors, med Wasaordenens Ridderkors og den oldenburgske Hus- og Fortjenstorden af 1ste Kl. Skagens Befolkning har hædret Fyrmesteren med Tillidshverv som Medlem af Byraadet og Sørenten.

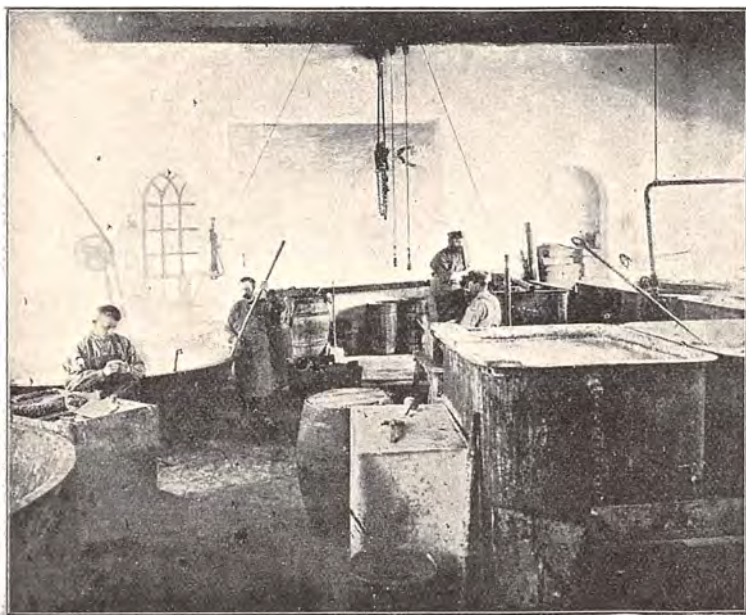
Fyrmester Poulsen.

„Hver 8. Dag“s Illustrationer ere udførte Dansk Reproduktionsanstalt, Citygade.

Udgiøet af ODIN DREWES

Dansk Industri.

Sæbesyderiet.

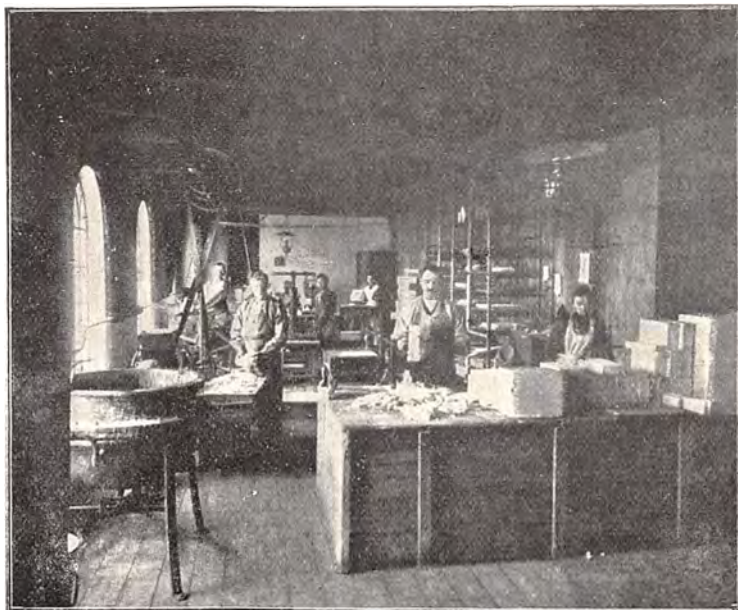
MAASKE har det før været sandt, at den danske Nation som Helhed taget var temmelig sparsom i Brugen af Sæbe, men det Opsving, som Landets store Sæbefabriker i de senere Aar har taget, synes i hvert Fald at tyde paa, at det nu kun er Sandhed med Modifikation. Vi er blevet store Forbrugere af Sæbe, Interessen for Badning er vokset ganske antagelig, det syder og skummer i Hus og Hjem alt som den moderne Hygiejne vinder mere og mere Gehør for sin samfundsnyttige Agitation.

Og vi behøver heldigvis ikke at gaa udenlands for at finde det nødvendige Materiale til Renlighedens Haandhævelse, da der her i Danmark produceres Sæbe, der i alle Retninger holder Maal med det udskregne Fabrikat af engelsk Oprindelse. En Virksomhed som f. Eks. *Kaalunds Sæbefabrik* i Kolding tør binde an med al Konkurrence fra Udlandet, fordi den aldrig lader en Lejlighed gaa fra sig til at anlægge de nyeste Maskiner, og kassere, hvad der er forældet. Nu producerer Fabriken alle de Sæbesorter, som tænkes kan: Den driver en udstrakt Fabrikation af *Valkesæber* til Anvendelse i Textilindustrien, og er Leverandør til saa godt som

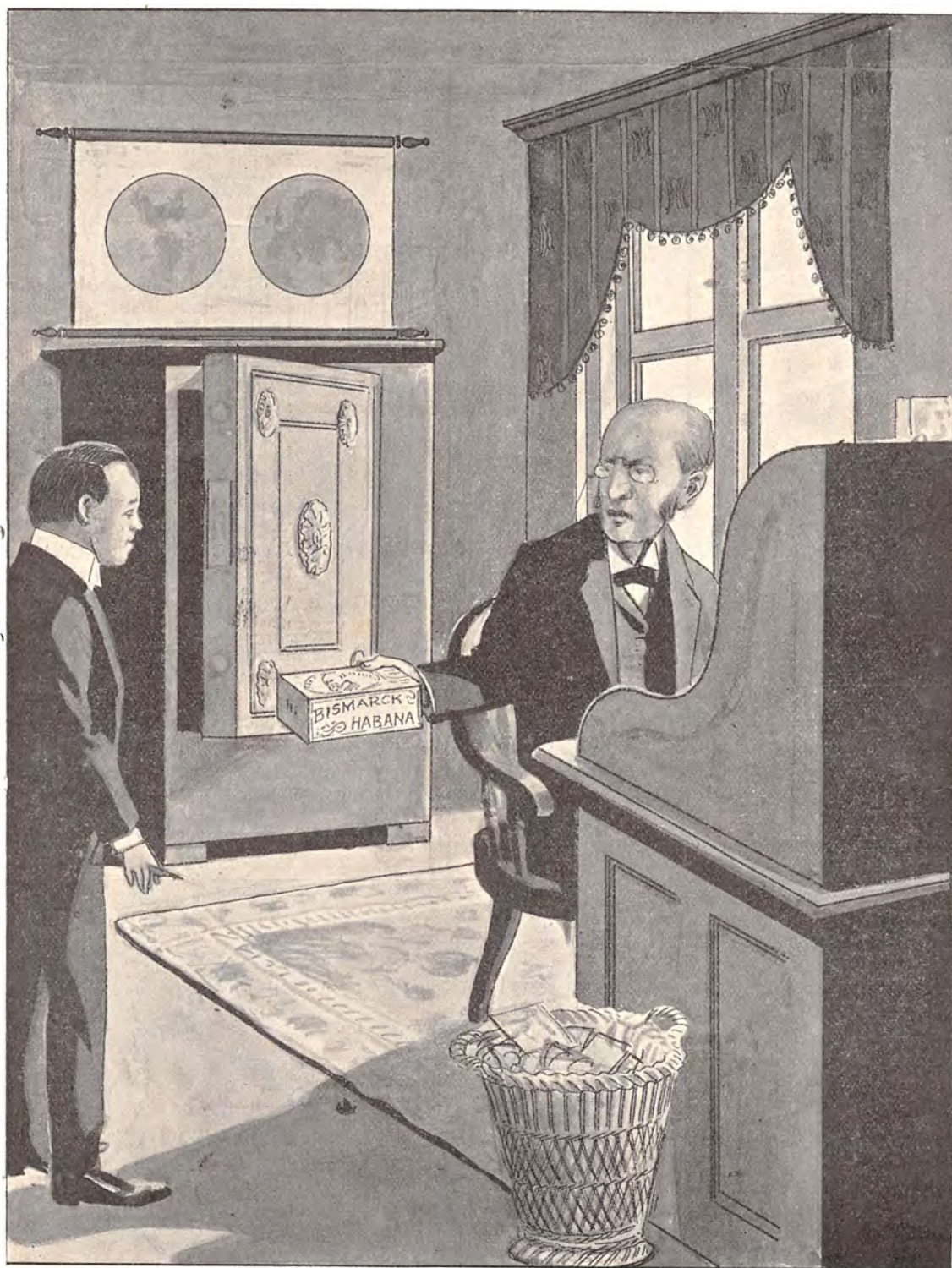
alle Fabriker i denne Branche. Fremdeles har den en Specialitet i *Naftalansæben*, for hvis Fremstilling den har erhvervet Lovbeskyttelse og til hvis Fabrikation den har anskaffet sig særlige franske Valsemaskiner. Blandt dens Fabrikater er i øvrigt alle Toilettesæber, grønne og brune Sæber, Parfumer o. s. v.; og endelig har den i de senere Aar drevet Fabrikation af en Artikel udenfor Hovedbranchen, nemlig *Vandglas*. Den har sine egne Bødkerværksteder, hvor al Emballagen tilvirkes. Oprindelig er Fabriken startet af Konsul *Kaalund*, men i 1899 overtoges den af den nuværende Indehaver, Hr. *H. Chr. Petersen*, der har oparbejdet den betydeligt og bl. a. udvidet den ved en ny og langt større Dampmaskine. Den tæller nu sine Forbindelser i Mængde, overalt i

Danmark, i Norge og paa Island.

Heller ikke har det skortet paa officiel Anerkendelse af Fabrikatet. Paa Udstillingen 1888 tog *Kaalunds Sæbefabriker* to Førstepremier hjem, siden er den hædret adskillige Gange med Medailler, senest ved Landmandsforsamlingen i Odense 1900.

Toilettesæbeafdelingen.

— Spring hen og byt dem! Jeg sagde, at det skulde være de bedste. Men de bedste hedder Ventola! Ventola fra Tobakskompagniet!

EVER 8 DAG

Nr. 21. 11. Aargang.

19. Februar 1905.

Fra Krøyer-Udstillingen paa Charlottenborg.

Fot. Jul. Aagaard.

Portræter.

VI. Henrik Pontoppidan.

Henrik Pontoppidan.
Efter Maleri af Johan Rohde.

SAA er da Lykke-Per ført til Ende. I Løbet af 7 Aar, fra 1898 til 1904, er de komne, de otte Bind i de blaa Omslag, med deres Tegninger af Sol og Skyer, af Regnen, der falder frugtbart og Lynet, der kløver. Hastige Romanlæsere, for hvem det først og sidst kom an paa, hvad det blev til med Lykke-Per, hvordan han endte sin Sejlads om Livet, om som en skibbruden paa Dødens haarde Kyst eller mæt af lange, lykkelige Aar, har selvfølgelig givet ondt af sig over denne Forfatter, der holdt dem saa længe hen.

Men for den gode Læser har det været, som naar i et Selskab en klog og myndig Mand lader sin mandige Røst lyde gennem Snakken og Døgnpassiaren. Disse Hæfter, der kom, ikke altid, naar de var lovede, kun, naar deres Forfatter havde tilstrækkeligt paa Hjærte, bar altid Bud om Tanker, om Vilje, om Kamp. Man sluttede sig til dem, eller man fortørnedes. Lige meget, man følte sig beriget, vakt, i Kamp-

humør, og det turde maaske dog være Maalet for en god Bog. Og nu, da det sidste Hefte er kommen, føler man det som et Savn, at det er Slut. Der er ligesom bleven tomt i Stuen, nu da han er gaaet. Nu først har den gode Læser noget mod Forfatteren; han er ikke overbevist om, at det var fornødent eller rigtigt at slutte af nu. Der kunde sikkert være mere at sige om Lykke-Per, og hans Død som Vejassistent norden for Agger-tangen er ikke meget overbevisende. —

Det er mere end sandsynligt, at Pontoppidan i Lykke-Per har villet give den moderne Dansker og det moderne Danmark. Hele Værkets monumentale Karakter og mange spredte Ytringer tyder derpaa. Og spørger man, om det er lykkedes, vil Svaret selvsagt blive yderst forskelligt ud fra de Forudsætninger, hvorfra der svares.

Rent paa Forhaand vil adskillige være utilbøjelige til at tro, at det kan lykkes at skildre et helt Folk i en enkelt Person, i alt Fald et moderne Folk, saa uendelig sammensat

og mangfoldigt som det er. Der synes ikke at være saa grumme meget tilfælles mellem et Folks Fortrop og dets sidste Efternølere. Der lever for Tiden i Danmark Mænd, der ikke blot i deres Tanker, men ogsaa i deres Følelser og Instinkter er langt inde i det tyvende Aarhundrede, og der sidder i afsides Kroge Folk, der knap er naaede ud over Middelalderen. Og mellem dem Overgangsled i Hundreder af Af-skygninger. Hvor er Typen, Gennemsnittet? Hvor er Landets Sjæl? Vil man overhovedet kunne naa endog blot til de groveste Fællesbestemmelser?

Eller man kunde spørge: Kan en Digter bevidst skabe en Type paa sit Folk? Eller er det ikke snarere noget, han slumper til? Vi synes alle, at der i Oehlenschlägers Aladdin er Træk, der, i alt Fald til en vis Tid, karakteriserede en stor Del af vort Folk og vor Historie. Men Oehlenschläger, bag hvis smukke, hvide Pande der ikke lvar Overflod af Tanker, har ikke et

Øjeblik i Aladdin tænkt paa at skabe et Udtryk for sit Folk. Han har digtet om sig selv, om sin Skaberglæde, sin Lykke, og han er derved kommen til at give mere, end han tænkte. Begynder man først at tænke, bliver Tankerne ofte for mange, og det hænder da, som undertiden her i Lykke-Per, at Figuren taber sin Runding, at Tankerne sprænger Formen og gør Omridsene vage og udflydende.

Og der er i alt Fald mere end én, der ikke vil føle sig enig med Forfatteren i den Karakteristik, der ganske vist lægges den jødiske Jakobe i Munden, men dog sikkert staar som Pontoppidans Mening: »Han var dog netop Landets ægte Søn, et fuldbaarent Barn af det lidenskabsløse danske Folk med de blege Øjne og de frygtsomme Sind . . . . Bakketroldene, der ikke kunde se mod Solen, uden at komme til at nyse, men som i Skumringen satte sig paa deres lille Jordtue for med Fedel eller ved et fromt Klokkespil at fremkogle straalende Syner i Aftenskyen over de dampende Enge til Opbyggelse for det betrængte Sind . . . . et Puslingefolk med store, tænksomme Hoveder men et Barnskraftløse Lemmer . . . et Tusmørkefolk, der kunde høre Græsset gro og Blomsterne sukke, men som forputtede sig i Jorden, hvergang Morgenhanen galede.«

Der er i disse Ord en lidenskabelig Bedskhed, der tyder paa lange indre Kampe. Hele hans Forfatterskab er en eneste Kamp. Om ham, som om kun yderst faa paa det fredsølsomme danske Parnas, gælder Ibsens Ord: at digte det er at holde Dommedag over sig selv. Der er i hans Væsen en Delthed, noget forstandigt, rationelt, lyst, aabent, og ved Siden af det en Lyriker, en Drømmer, en Fantast; og i denne indre Kamp har han saa helt stillet sig paa Fornuftens Side imod Drømmene og Fantasteriet. Han elsker »Tankens Klarhed og Sindets maskuline Ligevægt.« Den stadige Fjende, som han har forfulgt med Baal og Jærn, er Lyriken. Han har forfulgt den hos sig selv og hos sit Folk. Og hvad Under da, om han i sin Iver for

at komme den til Livs, ser den undertiden større end den er, ikke sjældent, hvor den ikke er.

Men bedre den Kampens Mand, der i sin gode Iver gaar for vidt, end den valne, der har let ved at skelne

Pontoppidan er i moderne dansk Litteratur den mandigste Aand, den mest sanddru. Han er af vore Digttere den, der tænker bredest og dybest. Han er uafhængig indtil Trods, og altid rede til at staa inde for sine Meninger. Der er derfor i ham Stof til en ubestikkelig Folkeopdrager, en Optugter.

Han er bedre, større, mandigere end Lykke-Per, og netop, fordi der er Overensstemmelser i ydre Livsførelse mellem Pontoppidan og hans Lykke-Per — begge stammer de fra Præstegaarde, fra gamle Præsteslægter, begge begynder de som Ingeniører, begge har de Vandretangen, Sindets Delthed, — er der Grund til at gøre opmærksom paa, at Pontoppidan steg med brede Vinger, hvor hans Helt synker med stækkede Vinger i en sandet og forblæst Udørk af Landet. Der er Forfattere, der i deres Yndlingsfigurer puster sig op til Allerhøvedes Karle med Hatten, baaret som de vil. Pontoppidan gaar i sin pinlige Sanddruhed sikkert for langt til den anden Side.

— Det er gaet her, som det ikke sjældent gaar, at netop ved de Bøger, som man holder mest af, bruger man sin Plads til Indvendinger. Der er ikke i vort Slægtled skrevet vægtigere og lodigere Bog end Lykke-Per, tung af Tanker, som den er, en Mand's Gaen i Rette med sig selv og sin Tid, hans myndige Holden Dom over Tider og Mænd.

Ude paa den litterære Turneringsplads, hvor saa meget let Kavalleri fægter kvantvis, holder en ensom Rytter paa en blank og solid Hest, en firskaaren, blond Mand med et Par mærkelige, blaa Øjne. Landsen ligger ham fast i Haanden, den har ingen Dup, det er Alvor for denne Sandhedens redelige Ridder. Den firskaaene Mand med de mærkelige Øjne er Henrik Pontoppidan.

C. C. CLAUSEN.

Broder Andreas.

'Novelle af A. M. Duvantier.

FIRMURER! — Nej, mine Herrer, det er jeg ikke. Men jeg var det en Gang i halvtredje Time. Jeg har aldrig talt derom til noget Menneske; thi hvert Aar, netop paa denne Dag, er jeg bleven mindet om min Tavshedspligt. Jeg har altid plejet at samle nogle Venner hos mig paa min Navnedag. Naar vi da som i Aften var naaet til Kaffen og Cigarerne, og Klokken var bleven henad

Midnat, plejede Richard at slaa Fløjdørene op og med høj Røst melde: Broder Andreas. Aldrig andet; thi ingen kendte Broder Andreas rette Navn. Men nogle af d'Hrr. vil sikkert kunne huske ham.

»Ja, Ja,« udbrød Baron Lennox. »Den høje, blege, magre Herre — vi antog ham altid for en landflygtig Monark eller en banlyst Prælat.

Ja, hvad ved jeg. Kun, at han en Gang var en af

Jordens Mægtige. Siden kun et jaget Vildt, en Mand, der flakkede om fra Sted til Sted af Frygt for Frimurernes Hævn. End ikke jeg, hans eneste Ven, kendte hans Skjulesteder. Kun et var sikkert. Hvert Aars 10. Februar stod han i min Stue, hvad enten jeg boede i Equador eller i St. Petersborg, i Peking eller her hjemme i gamle England. I Dag har han for første Gang svigtet. Han maa være død, dræbt maaske. Hvor og hvorledes faar vi vel aldrig at vide.

»Har De noget imod, Lord Kellington, at fortælle os, hvorledes De gjorde hans Bekendtskab?»

Aa, nej. Nu han er død, kan det vel ikke skade. Ja, ja, mine Herrer, tænd Dem da en frisk Cigar! Richard, fyld d'Herrers Glas, gaa og kom først, naar jeg ringer.

Det var i Sommeren 1886, at jeg som Hendes Majestæts overordentlige Gesandt blev sendt til Sofia. Alexander af Battenberg var nys bleven styrtet ved en Militærrevolution og ført til Østrig, alle Forhold var i Opløsning, og som sædvanlig fiskede Rusland i rørte Vande. Det var min Opgave at forhindre, at Bulgarien blev en russisk Provins, samt at udvirke, at Prins Valdemar af Danmark blev udraabt til Fyrste.

Forinden jeg tog Gesandtskabshotellet i Besiddelse og officielt meldte min Ankomst, ønskede jeg i et Par Dage at orientere mig i Byen. Jeg lejede under et fingeret Navn nogle Værelser paa Hotel »de la Russie«, Byens bedste Hotel, men tillige Samlingsstedet for de Russervenlige. Denne sidste Omstændighed kendte jeg ikke; men jeg burde selvfølgelig have anet den. I hvert Fald blev den Aarsag til det Æventyr, som fulgte.

Om Aftenen, Dagen efter min Ankomst, sad jeg just i mit Kabinet og udarbejdede en Rapport til Hendes Majestæts Regering, da jeg hørte Støj ude i Korridoren. Det bankede, jeg spændte Hanen paa min Revolver og raabte: Kom ind! To Herrer i røde Silkekapper, violette Skærf og med sorte Masker for Ansigtet traadte ind.

Jeg fik ikke Tid til at give min Bestyrtelse Udtryk, thi den højeste af de Indtrædende gik straks hen imod mig og rakte mig Haanden.

»Det glæder os, Greve, at De allerede er kommen,« sagde han paa udmærket Fransk. »Vi samles i Logen i Aften og haaber, De vil deltage i Mødet.«

Jeg stammede noget om Rejsetræthed og lignende, mens jeg overvejede Situationen, Det var klart, at de var Frimurere, og at de antog mig for en anden end den, jeg var. Men det var lige saa sikkert, at det her galdt en politisk Sæmmensværgelse, mod hvem vidste jeg ikke; men jeg var af en Diplomat at være ung og uforfærdet, jeg kunde maaske komme paa Spor efter værdifulde Hemmeligheder — og saa slog jeg til.

»Vi har tænkt os, at De ikke har kunnet medføre Deres Ordensinsignier, saa vi har taget alt med, hvad De behøver. Jeg fungerer som Andreasbroder i Logen, og jeg har lovet Stormesteren at bringe Dem med, død eller levende —«. Han lo højt ved de sidste Ord, men paa mig løb det koldt ned af Ryggen og jeg

klemte Haanden fast om min ladte Revolver. Skulde jeg opgive det? Nej, der kom allerede den tjenende Broder for at hjælpe mig med Paaklædningen. All right! Tærningerne var kastede.

Det gik i strygende Fart til Logen. Ingen af os mælte et Ord; men jeg tænkte med Gru paa mit fuldstændige Ukendskab til Frimurernes Ceremonier. Alt gik dog glat. I Logens Forhal herskede der den største Trængsel og Ophidselse. Jeg saa Andreasbroderen føre højre Haand fra venstre Haandled op ad Armen, for til Slut at lægge den paa Hjertet. Jeg gjorde nøjagtig det samme. En Broder rettede et Spørgsmaal til os paa Bulgarsk, Andreasbroderen svarede for mig og — forlod os.

Min anden Ledsager førte mig nu ind i en højloftet Sal, fuldstændig betrukken med Sort. Lamperne vare overalt dækkede af røde Kupler, hvilket bevirkede, at Salen henlaa i det besynderligste Halvmørke. Alle Tilstedeværende vare maskerede, deres Tale dæmpet, men Bevægelserne voldsomme og ivrige. Det hele Sceneri mindede mig om en Teaterdekoration, men indgød mig samtidig en Angst, som jeg endnu i Dag — 18 Aar efter — kan føle.

Min Ledsager og jeg var kommen ind i en politisk Diskussion, og jeg var lutter Øre, men uhyre forsigtig. Det var kostelige Ting, jeg fik at vide. Ugedagen efter skulde russiske Tropper lande i Warna og Storfyrst Kasimir proklamere Ruslands Overhøjhed. Hæren, der først var købt til at forjage Battenbergeren, var paany købt til at bane Vej for Russerne. Alle Forberedelser var trufne; det gjaldt blot om at holde Tand for Tunge.

Den sidste Opfordring fra min Ledsagers Side var ikke helt overflødig. Han fik dog ikke Tid til at afordre mig noget Løfte, thi i det samme begyndte Orgelspillet bag et mægtigt Tæppe i Salens Baggrund. Alt Lys dæmpedes, og der fulgte nu en Ceremoni, hvis Enkeltheder jeg er forpligtet til at tie om. Kun vil jeg sige Dem, mine Herrer, at den var saa gripende, at selv jeg, Diplomaten, den nysgerrige Fremmede, blev dybt betagen. Jeg følte, at min Ære som Gentleman, mit Menneskeværd sættes til, hvis jeg benyttede mig af den Viden, jeg havde tilsneget mig. Men krævede min Ære da ikke, at jeg stod frem og sagde, hvem jeg var? Det havde været den visse Død. Da Turen kom til mig at sværge Troskab og Tavshed, mærkede jeg, hvorledes Sveden piskede ned ad min Pande — jeg svor. Og Gud ske Lov, jeg fik ikke nødig at bryde min Ed.

Da Ceremonien var forbi, blev der i Forbigaaende rettet nogle Spørgsmaal til mig. Jeg svarede ikke, men skyndte mig ud af Salen. Besynderligt, at jeg slap bort; men det lykkedes. Der holdt min Vogn, og afsted gik det til Hotellet. Jeg ringede og forlangte et Glas Marsala, lagde mig saa paa Divanen og gennemgik mit Æventyr i Erindringen; men pludselig farer jeg op med et Ryk — Rapporten! Den var borte. Jeg gjorde mig selv tusinde Bebrejdelser. Der stod ganske vist intet i den, som ikke enhver vidste; men den var Beviset for, hvem jeg var. Hvis en af

disse russiske Snushaner havde stjaalet den, var jeg unægtelig i Knibe. Klokken var 2 om Natten, men der var intet andet at gøre, jeg maatte tage hen paa et andet Hotel.

Nuvel, jeg ringede og bestilte en Vogn. Der gik et Kvarter, to, tre; saa bandt jeg mine Lagener sammen, brændte mine Dokumenter i Kaminen og prøvede at diste Døren op. »Stands,« raabte en Stemme fra Korridorens Mørke, men i samme Sekund havde jeg smækket Døren i. At faa Lagentovet ud af Vinduet var et Øjeblikks Sag. Der var ingen paa Gaden, jeg tog Revolveren i Haanden og lod mig glide ned. Men idet mine Fødder berørte Jorden, blev Revolveren snappet ud af min Haand, jeg selv revet omkuld, bastet og slæbt bort. Jeg forsøgte at protestere, men til ingen Nytte. De smed mig ind i en Vogn og jog afsted med mig. Efter en Kørsel, som varede en Evighed, blev jeg baaret ind ad en Port, højt op ad en Trappe, og endelig ladt alene tilbage i et mørkt og koldt Værelse. Som jeg senere erfarede, var jeg bleven bragt til det russiske Gesandtskabshotel.

Saa snart jeg havde orienteret mig lidt, begyndte jeg at kæmpe for Livet; thi jeg vidste, at Frimurerne kender ingen Skaansel. En Snip af det Bind, jeg havde for Øjnene, kunde jeg naa med Tænderne. Hvor jeg bed! Tilsidst gav det efter. Øjnene var fri; men Rebet om Hænderne lod sig ikke rokke. Jeg hørte Uret slaa tre, fire, fem. Det blev Dag, men endnu havde jeg ikke faaet løsnat mine Baand. Saa opgav jeg det. Jeg tænkte paa gamle England, som jeg aldrig troede, jeg mere skulde faa at se. Jeg angrede min Letsindighed, men for sent, og jeg besluttede at dø som en Mand.

Jeg vakttes af disse Tanker ved en underlig fjern Mumlen. Den kom nærmere og nærmere. Jeg var ikke længere i Tvivl om, at det var Larm og Raab af mange Mennesker. En Revolte altsaa! Men hvilken? Ikke Russernes; den skulde først tage sin Begyndelse om en Uge. Et Oprør til Fordel for Battenbergeren altsaa! Saa var der maaske Haab endnu.

Ak, jeg vidste ikke den Gang, hvor jeg var. To Timer senere stod det Hus, hvori jeg var lukket inde, i lys Lue. Jeg skreg som en Afsindig, men ingen hørte mig. Luften omkring mig blev hed som i Tropene. Jeg saa Røgen vælte op forbi Vinduerne. Nede fra de lavere Etager lød Raab, Skrig og Revolver-skud. Da begyndte Røgen ogsaa at trænge ind til mig, en Dør fængede, og jeg var lige ved at kvæles — da, Gud være evig pris, hørte jeg Larmen nærme sig, Økser og Hammere tordnede mod en anden Dør, den sprang op, og en Pøbelhob trængte ind. Pøbel, siger jeg Dem, mine herrer, mere Dyr end Mennesker. Den første, en Slagtersvend, hævdede sin Økse imod mig, Blodtørsten gjorde ham rasende; men en ung, rask Fyr — jeg har aldrig set ham siden — skubbede Slagteren bort, skar mine Reb over og bar mig ud.

To Timer senere, den 29. August, i samme Stund, som Alexander af Battenberg paany udraabtes til Bulgariens Fyrste, listede jeg mig uset og ukendt ind i det britiske Gesandtskabshöfel.

De ved, mine herrer, at min Mission lykkedes. Alexander kunde ikke vinde Fodfæste, men abdicerede 7. September. Sobranjen valgte derefter Prins Valdemar af Danmark til Fyrste. Han sagde Nej. Hvorfor? Nu ja — vi Diplomater har mange Hemmeligheder.

Lord Kellington holdt inde. Et stille Smil lejrede sig om hans Mund, mens han tændte sin Cigar.

»Men Broder Andreas?« spurgte Baron Lennox utaalmodig.

Undskyld, mine herrer. Jeg bliver gammel og falder i Tanker. Men jeg fortsætter.

Jeg fik to Aars Permission, giftede mig og rejste med min unge, yndige Hustru til Quito i Equador, det dejligste Sted paa Jorden.

Der modtog jeg ved Nytaarstid 1887 et Brev fra Paris indeholdende en Check paa 50,000 Pesetos, intet mere. Jeg anede ikke, hvad Hensigten kunde være med Brevet, men jeg tænkte: Løsningen kommer nok.

Den 10. Februar havde vi i Anledning af min Navnedag samlet vore Venner hos os, et rigt og straalende Selskab, i hvilket vi alle kendte hverandre. Tænk Dem da min Forbavelse, da Tjeneren Kl. 11^{1/2} kommer ind i Salen og meddeler mig, at en Ubuden ønsker at hilse paa mig. Jeg gik med Tjeneren ud. En høj, endnu rank og spænstig Mand kommer mig i Møde og rækker mig sin Haand.

»Med hvem,« stammer jeg, »har jeg den Ære at tale?«

»Med Broder Andreas,« svarer han stille, »kun med Broder Andreas.«

Pludselig klarede det op i min Erindring. Ja, sandelig, det maatte være ham. Jeg førte ham ind i Salen og præsenterede ham som Broder Andreas. Han bar Æreslegionens Storkors, og alle viste den Ubekendte stor Ærbødighed; men hvem han var fik aldrig nogen at vide. Det var en Hemmelighed, som end ikke Diplomaten kendte. Da vi et Øjeblik var alene, spurgte han mig, om jeg havde modtaget 50,000 Pesetas, og han fik dem. Siden har jeg hvert Aar ved Nytaarstid modtaget den samme Pengesum, ligegyldigt hvor jeg end har befundet mig i Verden. Ogsaa i Dag har jeg Summen beredt. Og hvert Aars 10. Februar har Broder Andreas besøgt mig, fattet og rolig som den Gentleman han er, men jaget Jorden rundt af sin frygtelige Angst. Jeg har spurgt ham, om han ikke overdrev Faren; men han har kun smilet sørgmodigt og vist mig sin Revolver. »To Gange har den reddet mig,« har han sagt. Men nu maa det være forbi. Havde han levet, kunde intet have forhindret ham i at møde her i Aften.

»Mærkede De selv aldrig noget til Frimurerens Hævn?« spurgte Lennox.

Jo; to Gange fandt man en Bandit skjult paa mit Værelse, og en Gang blev der stukket Ild paa Gesandtskabspalæet. Saa inviterede jeg Logens Stormester til Middag. Han kom og var i min Magt. Ved Desserten sendte jeg Tjenerne ud. Han lagde sin Revolver paa Bordet, jeg fremtog min, og saa klarede vi Sagen. Ikke med Vaabnene; men vi gav hinanden vort Æresord. Jeg lovede ham aldrig at omtale Ceremo-

niernes Natur, og han mig at indstille Forfølgelsen. Om Broder Andreas vilde han ikke høre Tale.

Vi sad alle tavse efter Lord Kellingtons Fortælling En vis Uhygge havde bredt sig i Stuen. Da banker det, Lorden raaber »Kom«, og Tjeneren melder Broder Andreas.

Den mærkeligste Olding træder ind. Højere og raskere end nogen af os gaar han henimod vor Vært, trykker hans Haand og lader sig falde ned i en Stol. Hans Øjne skinner i Feber, og hans Hænder ryster, mens han fremstammer:

»To Timer over Midnat. Tilgiv mig, gamle Ven. Jeg har ingen Skyld deri. Hundrede — Skridt — herfra — —«

»Men store Gud! De bløder jo, Broder Andreas«, udbød Lord Kellington, og først nu saa vi, hvorledes en Bloddraabe piblede frem gennem hans Skjortebryst.

»Ja — Nemesis indhentede mig — jeg slæbte mig herhen —«

»Vi kan fange den Slynge endnu«, raabte Lorden opbidset og ringede.

»Nej, nej, — lad ham løbe — det var hans Pligt — —« Broder Andreas rettede sig op i Stolen og greb Lord Kellingtons Haand:

»Lev vel — Tak og lev vel — —«

Det var det sidste, vi hørte ham sige. Ud paa Nat- ten døde han. Han ligger begravet ude paa Chelsea Kirkegaarden mellem Lorder og Baronetter. Paa hans Grav knejser en brudt Granitstøtte med den simple Indskrift:

Broder Andreas.

Vilhelm Bergsøe.

Vilhelm Bergsøe.

»Piazza del Popolos« Forfatter, Professor *Vilhelm Bergsøe* fyldte forleden 70 Aar. Kun faa danske Romaner har fundet en saa stor og beundrende Læsekreds som denne fast formede og fantasifulde Skildring, der uanset Tidens skiftende

Smagsretninger bevarede sin Popularitet. Det var noget af et Tilfælde, der

førte Bergsøe ind paa Forfatterbanen. Han drev oprindeligt naturvidenskabelige Studier, men hans Øjne taalte ikke den idelige Anvendelse af Mikroskopet og Synet tog saa alvorlig Skade, at han en Tid lang maatte lade alt Arbejde ligge. Saa blev Piazza del Popolo til for hans indre Syn, og fæstedes som Diktat til Papiret. Siden blev B. en frugtbar Skribent, skrev sin anden store Roman: »Fra den gamle Fabrik« skrev Digte og Noveller og det populærvidenskabelige Værk: »Fra Mark og Skov«. Nu arbejder Forfatteren paa Fortsættelsen af sine »Erindringer«.

Generalgouverneur Trepow.

Generalgouverneur Trepows Navn er under Urolighederne i St. Petersburg gaaet Verden rundt. T. var Overpolitimester i Moskwa, men kaldtes til St. Petersburg for at overtage Posten som Generalgouverneur, et Embede, der oprettedes i Anledning af Revolten og kun skal bestaa, indtil Ordenen i Byen er genoprettet. Indtil 1896 var T. aktiv Officer. Han er 49 Aar gl.

Den finske Senatsprokurators Drabsmand, Karl Hohenthal.

Det sidste At- tentat. Atter har en Kugle givet en af Finlands øverste Embedsmænd Banesaaret. Senatsprokurator *Johnsson*, hvis russerlydige Embedsførelse var de patriotiske Fin- ner en bestandig Kilde til Had, dræbtes paa sit Kontor af den unge Student *Karl Len- nart Hohenthal*. Sidste Efteraar maatte Hohenthal forlade Universite- tet i Helsingfors, tvunget bort af de politiske Forhold. Og siden Eugen Schauman forøvede sit Attentat, har Hohenthals Tanker kredset om en lignende Gerning. Han kaldte det »det skøn- neste, som nogen Finne har gjort«. Og som Schaumann var han nu paa det sidste tavst og indesluttet. Han var kendt som en fremragende Sports- mand, lige ypperlig som Skytte og som Bryder, smuk og mandig, som vort Billede viser ham. Kun 37 Aar gl. har han altsaa nu dømt sig selv til evigt Fængsel.

Kongeloven.

En af de pragtfuldste Bøger, der nogensinde er udkommen paa Dansk, er sikkert den første Udgave af Kongeloven, som Frederik IV lod foranstalte i Aaret 1709. Naa, men hvis ikke en kongelig Udgiver, naar han udgav den Grundlov, paa hvilken hele hans Magt beroede, skulde

trykt som andre Bøger med ganske almindelige, løse Blytyper. Hver Side er stukket i Kobber. Det er altsaa mindre et Bogtryk end 19 Sider Kobbertryk. Og Teksten er omgivet af hele Rammer med allehaande Plante- og Dyreornamenter. Undertiden symboliseres en Sides Ramme et af Kongens Lande, som Norge, der skildres gennem Billeder af Gran, af Elsdyr, af Bjergmanden, der hugger sig Vej gennem Fjeldets Indre.

Bogen aabnes med en Fortale af Frederik IV, der blandt andet indeholder Bidrag til en Historiens Filosofi, der hverken er dyb eller sand, men sikkert gør Krav paa at være begge Dele, og som lige saa sikkert har haft sit store Publikum. »Blandt de Eksempler, som kunne gives paa den gode Guds Omsorg for Kongers og Kongerigers Konservation, skal vel ikke lettelig findes noget bedre end det, som kan tages af vores egne fædre Arveriger og Lande.«
»Den gode Gud haver altid haft Danmarks og Norges Konger i sin mægtige Beskærmelse og Varetægt, og ej alene velsignet deres Vaaben og forsvaret dem imod deres Fjender«. Nu taler man en Smule mere beskedent og mere sandfærdigt om Danmarks Historie til Lands og til Vands.

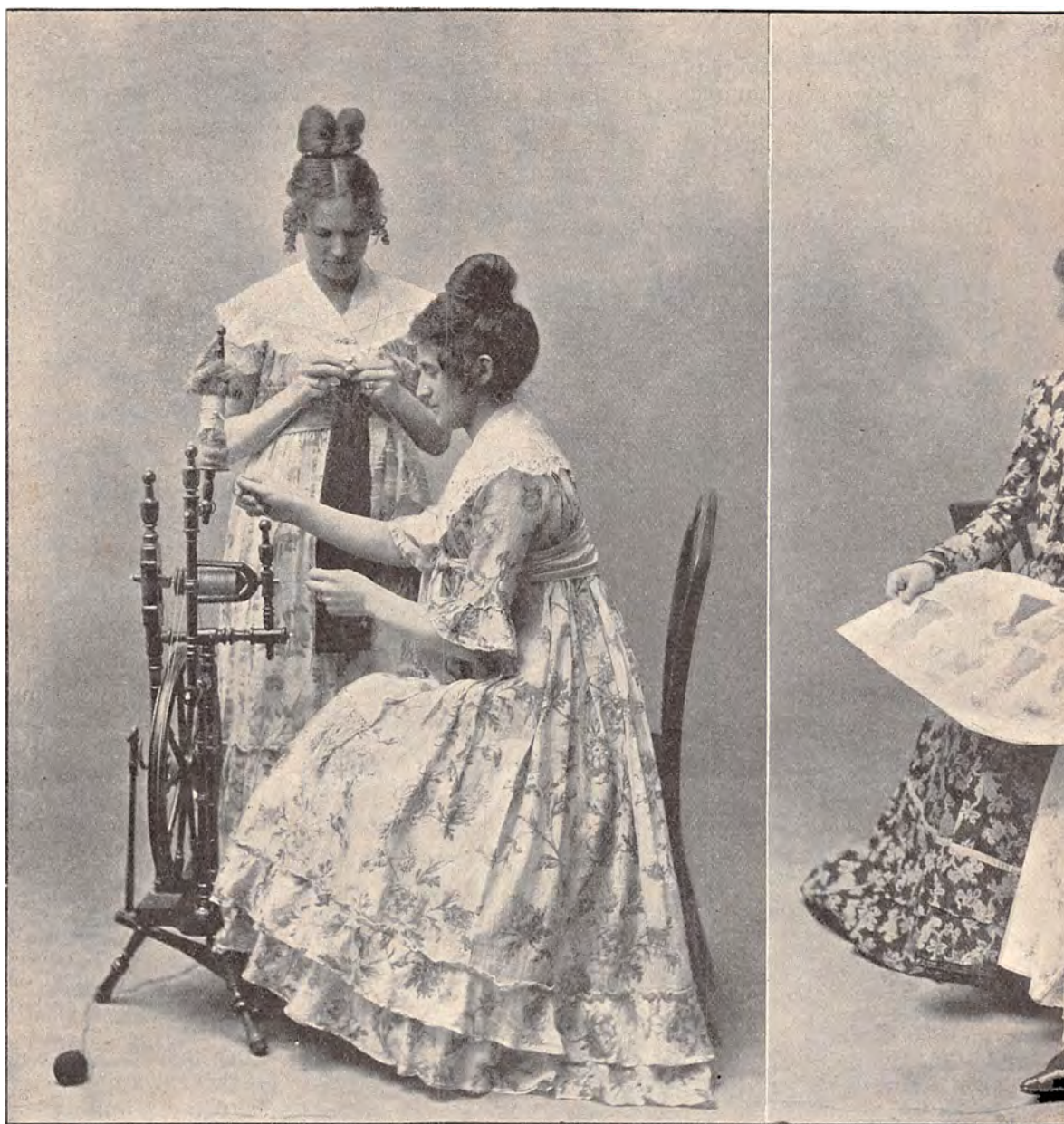
Derpaa følger Kongeloven, der skulde være Lov til »ævig Tijd«, men som kun holdt til 1849, og endda efter manges Mening varede lidt vel længe.

Den indledes med sikkert den længste og mest knudrede Sætning, der nogensinde er skrevet paa Dansk, hele 67 Linjer lang. Men den historiske Paalidelighed af den Skildring, som den giver af Forfatningsforandringen i 1660 —1, staar næppe i Forhold til Længden. I Kongelovens anden, Paragraf findes den

Frederik III i Snirkler og Sving. (Efter et Stik i »Kongeloven«).

udstyre den kongeligt, hvem skulde vel saa? Bogen er i stort Folio, ca. 50 Centimeter høj og ca. 36 Centimeter bred. Allerede Bindet er prægtigt, rødt Læder med Kongens Navnetræk og andre Forsiringer i Guld. Og de 19 Blade, som Bindet omslutter, er ikke mindre straalende. Det er ikke en Bog sat og

Tre Tidsaldre.

Med fotografiske Genrebilleder
af Oskar Johansen (Hillerød).

FORTID.

*I længst forsvundne Dage
da Bedstemor var Pige,
bar Husligheden Sceptret
i Romantikens Rige.
Thi just i Romantiken
var Hjemmet det centrale,*

*hvor man poetisk sværmed for
det fjerne ideale.*

*Den unge, blege Dame
I Etaminekjolen
skrev Stambogsvers om Venskab
om Stjernen og Violon;
hun sukkede ved Rokken
og drømte, mens hun sukked —
bag Havemuren øjned hun
en Verden, men en lukket.*

*Og rørt hun deklameret
om Alferne og Kilden --*

*og rejste sig og satte
Thepotten over Ilden . . .
Du Tid for Smil og Taarer,
for Hjærtets Sværmeri,
du gratiøst-naive, ak!
du blev forlængst forbi.*

NUTID.

*Mere reserveret nøgtern,
mindre let til Graad og Latter,
klog, ironisk — saadan er hun,
den moderne Evadatter.
Hun har lært at reflektere
over alle Idealer —*

de fortrinligste hun ser i
Dameskræderens Journaler.

Romantiken gik af Mode,
thi vor Tid er mere ægte;
og det gammeldags-naive
blev til Pris for det korrekte.
Thi Korrekthed er vort Løsen
overalt, i Ord, i Blikke —
og at sukke og at sværme,
nej, det passer virk'lig ikke!

O, javist! saa klog, forsigtig,
lige langt fra Graad og Latter,

saa behersket, kølig, er hun,
Tidens unge Evadatter.

Men pas paa, og du skal se det:
selv hos den moderne Kvinde
dog det gammeldags-naive
dufter, blomstrer inderst inde.

FREMTID.

Den emanciperede Dame —
Nej, ved Gud! oprigtigt talt:
Politik, Cigar og Whisky
det er lidet idealt, —
ak! prosaisk, realistisk,
en Kaprice uden Vid —

Maa jeg bede om Lyriken
fra vor Bedstemoders Tid.

Om lidt Farveglans, lidt Ynde,
der fortryller som et Smil,
som en smægtende Romance
i den gode, gamle Stil. ...
Flad og stov bli'r snart AVerden
og bestandig mere trist —
flygtende forlader skuffet
alle Gratier os tilsidst.

Edvard Soderberg.

KONGELOVEN

curiøse Sætning om, »at Danmarks og Norges Enevoldsarvekonge skal være herefter og af alle Undersaatterne holdes og agtes for det ypperste og højeste Hoved her paa Jorden over alle menneskelige Love«.

Et af Bogens 19 Blade er den mærkelige Tegning af Frederik III, som her er afbildet. Den er stukket af Andreas Rein-

hard efter en Tegning af Claus Møinichen, der atter har benyttet den Dødsmaske, der blev taget af Kongens Ansigt. Det hele er udført »med Snirkler og Sving som et Skrivemesterkunststykke«, som Strunck siger i sin Bog om danske Portrætter.

CALIBAN.

En Kunstløber paa »Københavns Skøjteløberforening«s Bane. — Fot. Carl Ingolf Olsen.

Randers nye Teater.

Randers Teater. Randers har først nu faaet et virkeligt Teater, thi hvad det før havde, fortjente i ringe Grad at bære Navnet. Men nu staar der et veritabelt Kunsttempel, delvis rejst for Borgernes Penge og bygget af en ung Arkitekt, Carl Harrild, hvis Navn efter dette Arbejde vil erindres. Tilskuerpladsen kan rumme 600 Mennesker og Scenens Indretning er nær det ideale.

Direktør *Jens Walther* har givet det nye Hus sin Indvielse med en Holberg-Forestilling, der omfattede baade »Den pantsatte Bondedreng« og »Den forvandlede Brudgom«.

Flydende Hjem.

I Selen.

H VEM har ikke læst Marryats Roman om »Den fattige Jack«, og hvem mindes ikke Scenerne ombord i Prammen og nede i Prammens Kahyt, hvor den gamle Pramstikker med de to Træben, hans tykke fordrukne Kone, deres brave Søn og den lille Jack fortalte Læserne om det besynderlige Liv, der leves ombord i de Kæmpepramme, der besørger Godstrafiken paa Floder og Kanaler i Verdens Storbyer. Man behøver ikke længere at gaa til Marryats Romaner for at lære dette mærkelige Samfund at kende, der lever paa Floderne i England, i Tyskland og især i Holland, Belgien og Frankrig. I vore Dage rejser alle Mennesker, og hvem har ikke tidt set en saadan Pram komme trækkende op ad en hollandsk, belgisk eller fransk Kanal, naar man fra Jærnbanens Vinduer kastede et

Blik ud over Landskabet. Paa Dækket gik Mændene, halvnøgne og med Puderne paa Skuldrene, som de stemmede de lange Stænger imod, naar de »stak«

Prammen. Agterude sad Madammen og holdt Roret, og paa Dækkets Planker tumlede de brune Børn sig. Der var spændt Snore, man tørrede [Vasketøj paa; fra det lille Jærnrør steg blaa Køkkenrøg muntert op i Luften, og naar man saa nærmere til, saa man rødtærned Gardiner for de smaa Kahytvinduer med Pelargonier og Nelliker i. Det var ikke Folk her, der blot var ude paa en Rejse. Det var Mennesker, der var i deres Hjem, og som lod dette Hjem drive op ad Floder, ned ad Kanaler, fra By til By

for at tjene til Livet. Den vældige Udvikling af Kanalnettet i de store Lande har gjort, at disse flydende Hjem ere blevne hundrede Gange talrigere, end de var for blot en halv Menneskealder siden. I Holland og Belgien, hvor der er et naturligt Kanalnet, var Standen altid talrig. Siden Tyskland og Frankrig har anvendt Hundreder af Millioner paa at bygge ny Kanaler og gøre Floder sejlbare, har der i disse Lande med rivende Fart udviklet sig den Klasse Mennesker, som man i Belgien kalder »Treckers«, i Frankrig »Cabottiers«, i Tyskland »Flüssers« og »Treidelers«, og som vi i Dan-

mark gemenlig kalder Pramstikkere.

Der er i denne lille særlige Verden Klasser og Inddelinger som overalt. Højest staar den Pramstikker, som ejer sin egen Pram, har et Par Karle til Hjælp, og som ejer et Par Heste. Efter ham kommer Pramstikkeren, der ejer et Par Æsler, saa den Mand, der selv maa stikke eller trække sin Pram, og længst nede i Rangforordningen kommer den hyrede Pramstikker, som staar i Rhedernes Tjeneste. Han maa trøste sig med, at han i Reglen har det letteste Arbejde, thi i Reglen ejer en Del Rhedere gerne en lille Bugserdamper i Fællesskab, der saa slæber en hel Række Pramme op og ned ad Kanalerne, mens Pramstikkeren blot har at passe sin Kridtpibe og sit Ror.

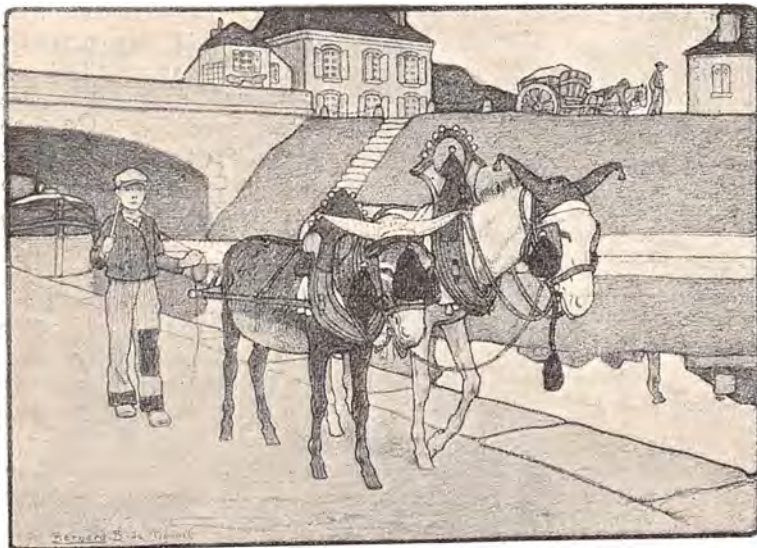
Og hvad er der saa i saadan en Pram? Der er alle den Slags Ting, alle den Slags Massevarer, som

Pramstikkeren og hans Familie.

kan taale at opbevares længe, og som det ingen Hast har med at skaffe frem. Der er Korn og Kul, Sand og Kalk, Ærtser og Mursten, og der er — undskyld — Natrenovation. Naar man paa Scinen eller Schelden eller Themsen ser en blaamalet eller rødmalet Pram, med friskskuret Dæk, Blomster paa Kahyts-

Manden og hans Karl lægger sig selv i Selerne og trækker Prammen inde fra Land. Det er et haardt Arbejde, og det kan nok drive den dovne Sved ud. Undertiden er Karlen i fast Tjeneste hos »Patronen«. Prammens Ejer, men lige saa tidt er det en rejsende Haandværkssvend, der gaar med og faar Kost og Logis til den ene eller den anden 'Dag mod at stage, stikke eller trække. Der er mere end én dansk, vandrende Haandværkssvend, der er kommen fra Hamborg til Dresden paa den Maade. Det gaar jo nok noget langsomt med denne Maade at rejse paa, men, Gudbevares, det haster jo ikke. Og saa faar man ganske anderledes Landskabet, Folk og Fæ at se paa denne Maade end ved at rejse med Jærnbanen.

Prammen trækkes af Æsler.

staget og med forgyldt Navnebræt paa Agterspejlet, tænker man maaske sjældent paa, at den fører Verdensbyens Renovation ud til Bønderne paa Landet.

Saa er Prammen lastet saa tungt, at lige akkurat Rælingen er over Vandet. Den lille Damper spændes for, til man er ude af Byen, og naar man naar Bygrænsen, begynder Pramstikkerens og hans Karles Arbejde. Er Kanalen ikke dyb, stager man sig frem. Er den dyb, spændes der Heste eller Æsler for, eller

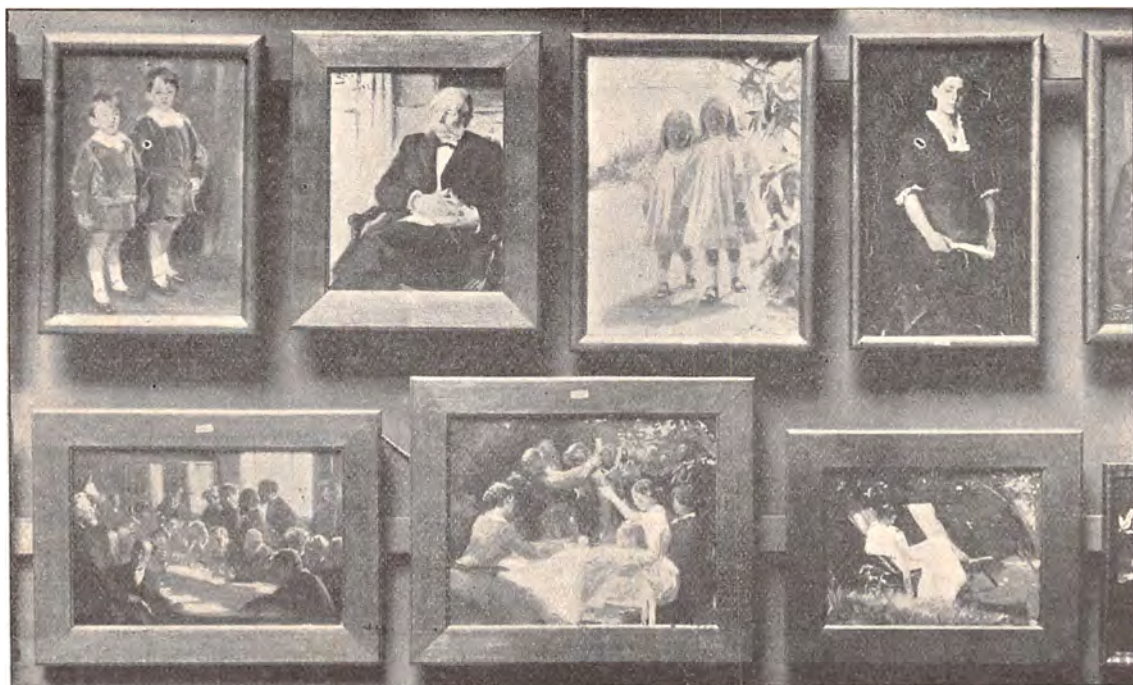
Hele Dagen stikker og trækker man, men om Natten lægger man ind til Bredden og lader Hvilen falde paa sig. Saa kommer Pramstikkerens Kone med Suppe og Brød, med grønne Bønner og liflig dampende Kannede. Pramstikkeren faar Harmonikaen eller Kortene og Rødvinsdunken frem, Lanterneerne tændes, og naar det bliver mørkt, skiftes alle levende ombord til at holde Vagt. Det er nødvendigt, thi der er altid Folk, Spitsbuber og Gavytve, som Politiet leder efter, som vil liste sig ombord i Prammen og gemme sig, for at komme udenfor Skudvidde.

Det er Pramstikkerens Liv, og bliver han ikke Millionær ved det, har han dog sit eget Hjem og kan tjene til Brødet, og mere forlanger han ikke heller.
Box.

14

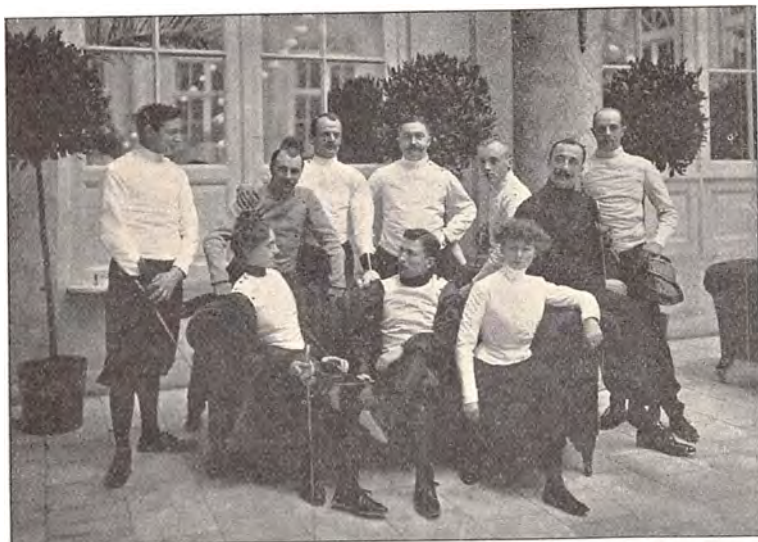
Russiske Folketyper. (Politibetjent — Bondepige. — Gadesælger.)

En Væg paa Krøyer-Udstillingen. (Fot. af Jul. Aagaard).

Krøyers Udstilling. Vinterens Begivenhed paa Malerikunstens Omraade blev vor store Mester, P. S. Krøyers Udstilling af Studier og Skitser paa Charlottenborg. Aldrig har man set en saadan Tilstømning til Enkeltmands Udstilling, aldrig en saadan Iver hos vore faa Kunstkøbere efter at gøre Bud og hale Budet i Land. Maaske var det Kunstnerens nylig overstaagede Sygdom, der havde skabt Panik, Tvivlen om hans Produktionsfrodighed kunde vare ved, om man ikke i Tide burde sikre sig, hvad sikres kunde. Kun meget lidt fik Lov at blive hængende, og snart vil Krøyers vidunderlige Skitser, dem, han hidtil havde holdt tilbage til eget Eje, være spredt i vore Rigmandshjem.

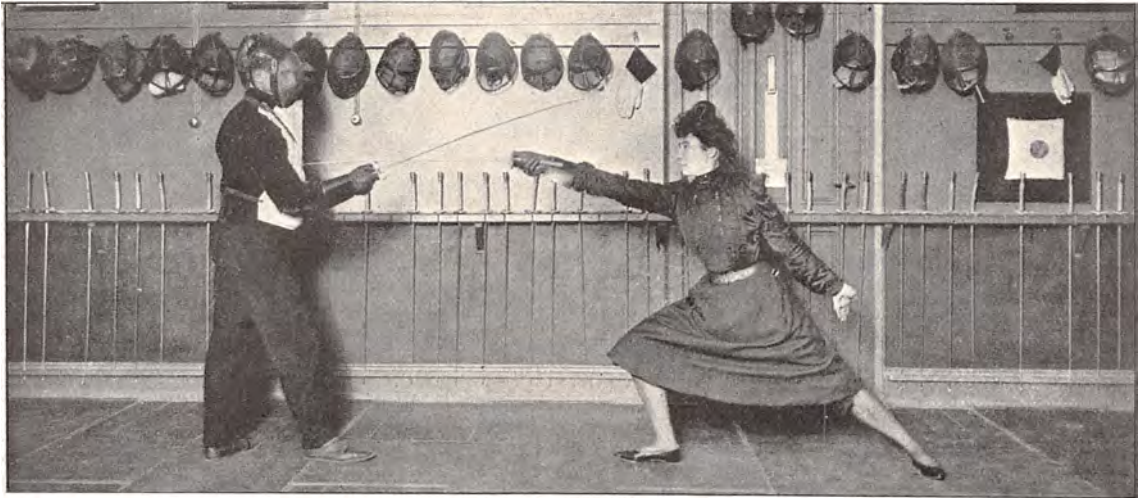
Fægtekunst.

Deltagerne i Assaut'en i Palmehaven.

FORLEDEN sad i Byens stilfuldeste Lokale, d'Angleterres Palmehave, Byens stilfuldeste Publikum og beundrede den eleganteste Vaabnenes Leg, den smidige og sikre Fægtekunst. Initiativet til den smukke Opvisning var udgaaet fra Hr. Mahaut, der virker for denne ridderlige Kunsts Udbredelse mellem moderne Københavnerne og Københavnerinder.

Vi duellerer jo ikke i Danmark, i alt Fald ikke paa Kaarder. En sjælden Gang, med Aars Mellemrum, kører nogle blege Mænd ud ad Dyrehaven

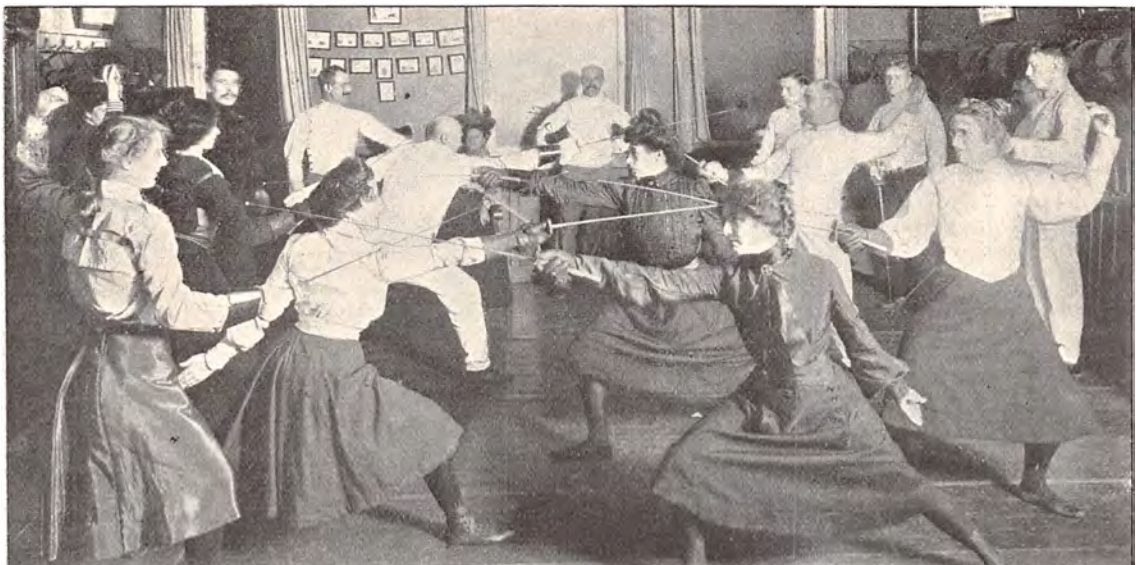

En Lektion.

til og affyrer et Par ublodige Pistolskud, hvorfor de bøder med otte eller fjorten Dage »bag Fængselets Risl«. Og det overvejende Flertal af vore Landsmænd er enige om, at det er godt saa. Der er kun nogle Skumlere, der formener, at maaske vilde baade det offentlige og det private Livs Luft blive renere, hvis en Bagvasker, en Slubbert i det hele, kunde risikere at komme til at staa foran en skarpsleben Kaardespids. Nu er det en Gang ikke saa, men man kan alligevel tage Kaarden i Haand og uddanne sig i den ædelige Fægtekunst. Thi den styrker Sjæl og Legeme i lige Maade. Den øver Haand og Øje, gør

den ene bøjelig, det andet fast. Den avler Modet og den raske Beslutning. Det er ikke for intet, at en af vore Forfattere har formet en Bogtitel saaledes: »Modet og den blanke Klinge.«

I de gode, gamle, usikre Tider havde hvert Mandfolk helst sit Værge ved Siden, hans Haand havde let til det, og han forstod at bruge det. Saa kom der Dage, da vi borgerlige lod Officerer og Soldater ene om at bære Vaaben. Og længe syntes ogsaa Fægtekunsten at være dem forbeholdt. Men nu fatter ikke blot en borgerlig mandig Haand om Fleuretten, den ligger tillige blank og dirrende i Kvinders smalle Hænder.

I Fægtetimen.

Kendte Navne.

Dødsfald.

Justitsraad, Prokurator *H. J. Torp*, er efter nogen Tids Svagelighed afgaaet ved Døden.

Justitsraad H. J. Torp.

T. var født i Nakskov 1828, kom ganske ung her til Hovedstaden, tog nogle Aar Plads som Sagfører-fuldmægtig og nedsatte sig derefter som Sagfører. Det lykkedes ham snart at skaffe sig et meget stort Klientel, og saavel hos dette som blandt Kolleger vandt han Anseelse for sin Dygtighed og Repektabilitet.

En af den danske Lærerstands mest kendte Mænd, Overlærer *H. Østergaard* i Aalborg er afgaaet ved Døden, 60 Aar gl. Efter at have taget Lærereksamen fra Ranum Seminarium, var han nogle Aar knyttet til Lars Bjørnbaks Skole i Viby, og fra 1869 og lige indtil sin Død havde han Ansættelse ved Aalborg

Overlærer H. Østergaard.

Betalings-skole. I dette lange Tidsrum har han virket med overlegen Dygtighed og uopslidelig Flid. Et betydeligt Arbejde har han udrettet som Medlem af Bestyrelsen for Danmarks Lærerforening og Formand for Aalborgkredsen. I politisk Henseende var Ø. en konservativ Natur, der tog livlig Del i Kampen for Højres Sag. Han var dekoreret med Ridderkorset,

Hoffotograf *J. Petersen*, som nylig afgik ved Døden, havde i 1853 grundlagt sit fotografiske Atelier, der blev et af de mest søgte i Hovedstaden. I det københavnske Bourgeoisie fik P. et velfortjent Navn som Mester i fotografisk Portrætkunst og indenfor selve Stan-

den nød han den største Anseelse. Han blev Stifter af og den første Formand for »Dansk fotografisk Fore-

ning«, og udnævntes siden til Æresmedlem af Foreningen. Han var dekoreret med Ridderkorset og Medaillen »Pro litteris & artibus«.

Fotograf J. Petersen.

Nylig afgik ved Døden Købmand *Hald* i Præsto i en Alder af 67 Aar. H., der i 30 Aar havde drevet en an-

selig Købmandsforretning i Præsto, indtog en ledende Plads i Byens Forretningsliv og sad inde med en Del offentlige Hverv, som han varetog med levende Interesse. Han var saaledes Formand for Handelsforeningen, Fiskeriforeningen samt Ligningskommissionen.

Købmand Hald.

Afsked.

Efter en 19-aarig Virksomhed har Borgmester *F. C. Vestergaard* i Aarhus paa Grund af svigtende Helbred trukket sig tilbage fra sit

Embede. I sin Ledelse af Byens Anliggender har V. vist sig som en udmærket Administrator og en meget omhyggelig Varetager af Embedets Forretninger. Borg-

mester V.s aristokratiske Skikkelse og naturlige Værdighed gjorde altid Virkning, hvor det

Borgm. F. C. Vestergaard.

gjaldt at repræsentere Byen, men Sygdom hindrede ham mangen Gang i at paatage sig repræsentative Hverv.

Dødsfald.

Etatsraad, fhv. Borgmester i Vejle, *Anders Sandøe Ørsted*, er afgaaet ved Døden. Ø., der var Søn af vor berømte H. C. Ørsted, blev

Kandidat 1849, derefter 1855: Auditor i Armeen og udnævntes 1861 til Byfoged i Vejle, 1868 tillige til Borgmester. Hans Embedsførelse prægedes af et tiltalende Frisind og en Jævnhed, der skaffede ham hele Befolkningens Beundring og Agtelse. Som Dommer var han human og mild, i alle Forhold upartisk og strengt retfærdig. Ved Siden af sin Embedsgærrning varetog han i ca. 40 Aar Formandsposten i Vejle Bank-

Etatsraad A. S. Ørsted.

En ung Islænder, *Bernhard August Laxdal*, Medredaktør af Bladet »Gjallarhorn«,

der udkommer paa Akureyri paa Island, er død efter et langvarigt Sygeleje, kun 28 Aar gammel. Han var et elskværdigt og intelligent Menneske, som vil savnes af talrige Venner.

Redaktør Laxdal.

Redaktionen paalægger sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Et interessant Forsøg.

fødte Philippinere. Man gav »Berlitz School« i St. Louis det Hverv at indpode de første primitive Sprogkunderskabere i de fjernboende Undersaatter.

Der blev oprettet et Kursus i Udstillingstiden, og Resultatet blev langt over Forventning.

De fleste af dem var efter to Maaneders Undervisning — med en Time daglig — i Stand til at forstaa og føre en Konversation paa Engelsk om almindelige dagligdags Emner.

»Berlitz School« fik for denne Succes den højeste Udmærkelse i St. Louis.

Vi ser paa Billederne Eleverne ved

Undervisningen, medens de Besøgende paa Udstillingen som Tilhørere følger det interessante Forsøg med levende Interesse.

Hvad Europa angaar, er Systemets Fortrinlighed for længe siden slaaet fast der.

I Paris Aar 1900 blev paa Kongressen for Undervisning i levende Sprog Principet anerkendt som det bedste, og det er nylig indført i Latin-skolerne i Frankrig. Her i København har den nye Methode vundet ualmindelig Popularitet.

Skolen i Yorks Passage har nu over 500 Elever og 16 Lærere, og da Direktionen i disse Dage er gaaet over til Mr. T. Montgomery, vil den under hans energiske Ledelse utvivlsomt gaa en yderligere Blomstringstid i Møde.

»The Berlitz School« underviser Indfødte fra Philippinerne paa Udstillingen i St. Louis.

ALLE kender »Berlitz School«, og alle har hørt Tale om det praktiske System, som med denne er gaaet ud over hele Kloden og har vundet Sejr. Dette System er »den direkte Methode« eller Naturtalsystemet. Systemet er kort præciseret dette: »I ethvert Sprog underviser kun den Lærer, som fra Fødselen af tilhører det samme Sprog, og Undervisningen gaar for sig paa den samme Maade, som Barnet lærer sit Modersmaal, i alle Tilfælde uden unyttige Regler og grammatisk Theori.«

»The Berlitz School« fik ved Udstillingen i St. Louis en ganske uventet Bekræftelse paa Methodens Fortrinlighed, hvorom de to hestaaende Billeder fortæller.

Paa Udstillingen befandt sig en lille Skare Indfødte fra Philippinerne, og de forenede Staters Regering benyttede sig deraftil at anstille et Forsøg vedrørende det engelske Sprogs Fremtidsudsigter i den nye Koloni.

Spanierne havde aldrig kunnet oprette Skoler paa disse Øer, hvorsaa mange mærkelige og vanskelige Dialekter, som Sproget paa Philippinerne var delt i, lagde store og uovervindelige Hindringer i Vejen for at finde Lærere, der kunde tilegne sig disse Dialekter, saa de kunde gøre sig forstaaelige for større Kredse af den indfødte Befolkning. — Saa fik Amerikanerne som ovenfor nævnt den Ide under Udstillingen at anstille det Forsøg, om det engelske Sprog — ved Hjælp af den direkte Methode — kunde tilegnes af de ind-

En Time i Engelsk under Ledelse af »The Berlitz School«.

HVER 8 DAG

Nr. 22. 11. Aargang.

26. Februar 1905.

En Søndag
paa
Srederiks-
berg.

(Fot. Jul. Aagaard).

I Vanvid.

Efter det Tyske.

Det var i de for England saa svære Aar, da Boerkrigen rasede i Sydafrika. Langt om længe indløb de første Sejrs Efterretninger fra Krigsskuepladsen, og i den fornemme Verdens Saloner blev der igen Livsglæde og Tillid til Fremtiden.

Ogsaa i Lady Westmore's Salon blev Stemningen lysere og mere munter. I Maaneder havde Sorgen hvilet tungt paa Ladyens Sind. Flere nære Slægtninge befandt sig i Egenskab af Officerer i den fjerne Verdensdel og længe var Efterretninger fra dem udeblevne. Nu kom Beretningerne om adskillige større Sejre og samtidig Meddelelse om, at de, for hvem man ængstedes, var i god Behold.

Fra alle Sider fik Lady Westmore at høre, i hvor høj Grad man havde savnet de dejlige Aftener, man plejede at tilbringe i hendes Hus. Det blev sagt uden falsk Komplimenteren. Man talte fuldtud Sandhed. Jeg har kendt faa Damer, der med saa megen Ynde og Takt forstod at være Værtinde.

De nyeste Efterretninger om Krigen gav rigelig Stof til Underholdning. Man havde lige givet sig til at drøfte, om den længselsfuldt ventede Afslutning paa Krigen kunde imødeses i den nærmeste Fremtid, da Ladyen hemmelighedsfuldt bemærkede: »Ogsaa jeg har et godt Budskab til Dem, mine Herrer.»

Hun vilde til at begynde med ikke ud med Sprøget; thi hun elskede Overraskelser. Men da alle bad saa inderligt, gav hun endelig efter og forraadte Aftenens store Hemmelighed: »Henry Griffith er kommen tilbage.« Budskabet vakte stor Glæde og stigende Spænding.

Henry Griffith var Læge. Til Trods for at han aldeles ikke havde krigerske Tilbøjeligheder, og skønt han satte Magelighed over alt, havde han dog ønsket at gøre Felittoget med som frivillig Læge.

Han var et meget elskværdigt og højst tiltalende Menneske. Man saa' det paa ham, at han kunde ikke gøre noget ondt. Bag Guldbryllerne smilte et Par godmodige, blaa Øjne, der harmonerede godt med hans lysblonde, kortklippede Haar. Hele hans Væsen fortalte om Tilfredshed, det samme gjorde hans blomstrende, runde Kinder, der gav ham et næsten barnligt Præg. Dertil havde han en saa glad og hjertelig Latter, at han indtog selv den, der ikke kendte synderligt til ham.

Det var kommet ganske pludseligt, at Henry drog i Krigen. Han havde ikke talt til nogen derom. Derved havde han baade sparet sig selv og os for den triste Afsked. Først da han allerede var undervejs, underrettede han Lady Westmore om sin Beslutning.

I den første Tid havde han kun sendt korte Efterretninger. Senere havde han meddelt, at han for sin Tapperhed havde modtaget en Udmærkelse og han var meget stolt deraf. Saa lod han ikke høre fra sig mere. I flere Maaneder havde vi alle Slags triste Formodninger og søgte ængstelig efter hans Navn i Dødslisterne. Da indtraf der en skønne Dag igen Efterretninger fra ham. Han havde været syg, havde i ugevis ligget med Feber.

»Nu har han det igen bedre. Og han er paa Vejen hjem,« sagde Lady Westmore. Vi var alle oprigtig glade over dette Budskab.

Med Taarer i Øjnene bøjede Henry sig over Lady Westmores Haand. Og af os alle fik han den hjerteligste Modtagelse. Havde Henry ikke tidligere vidst, hvor meget vi holdt af ham, saa kunde han da se det i Dag.

Pludselig var der saa en af vor Kreds, der udbrød: »Men Henry dog, hvor har du gjort af dit Overskæg?« Vi saa' alle forbavsede op. Rigtig. Det havde vi ikke straks bemærket. Han havde nu aldrig kunnet rose sig af noget martialske Overskæg, tværtimod: hans blonde lille Moustache hang ned om Mundvigerne som to forpjuskede Smaaduske. Det var alt andet end smukt, men vi savnede det dog, det hørte en Gang med til den Henry Griffith, vi kendte.

Da Spørgsmaalet fremkom, blev han pludselig kridhvid i Ansigtet og maatte støtte sig til Stoleryggen. Forskrækket sprang jeg hen til ham for at hjælpe ham: »Men Henry dog, hvad er der i Vejen?«

Alle de Tilstedeværende saa' bekymrede paa ham. Han havde imidlertid fattet sig, trykkede kun rask min Haand som til en flygtig Tak og tvang sig til et træt Smil.

»Ja, jeg har ladet mit Skæg tage af. Det var blevet mig til Besvær.«

Derpaa vendte han sig hurtig om mod Lady Westmore og begyndte at tale om noget andet.

Denne lille Hændelse blev snart glemt. Man havde

i den set en Eftervirkning af Feberen, som man ikke kunde tillægge videre Betydning.

Men jeg kendte Henry Griffith bedre. Selv nu, da han talte om saa fjærntliggende Ting, saa' jeg en uhyre Angst lure i hans Øjne. Hans Væsen havde i Dag for mig noget tvungent, noget forvrænget, som ellers var ham fremmed.

Da mødtes vore Blikke. Aldrig i mit Liv har jeg set saa bedrøvede Øjne.

Hele Aftenen sagde vi — som om det i Forvejen var aftalt — ikke et Ord til hinanden. Det var os begge imod at tale om ligegyldige Ting, saa længe dette hemmelighedsfulde var os imellem. Først da vi skulde hjem, sagde han til mig: »Kom, lad os gaa en Tur!«

Jeg samtykkede. Tavse gik vi en Stund ved Siden af hinanden, men med ét begyndte han: »Lad mig gaa lige til Sagen! Du skal høre, hvad der er hændet mig. Husker du endnu Miss Helen Norton, Sangerinden, som forrige Vinter gav Gæstespil paa Covent Garden? Hun havde det mest vidunderlige kastaniebrune — — —«

»Javel, jeg kan godt huske hende,« afbrød jeg ham. »Du var den Gang meget forelsket i hende,« foer det ud af mig. Men jeg fortrod straks min Bemærkning, da jeg saa' Griffith fare sammen.

Han tav længe. Saa sagde jeg endelig: »Om Forladelse. Jeg vilde ikke gøre dig ondt.«

Han nikkede til mig. Saa vedblev han: »Du har Ret. Jeg holdt meget af hende. Jeg har aldrig elsket nogen saa højt, som jeg elskede hende. Da hun mærkede det, begyndte hun at pine mig Dag efter Dag, Nat efter Nat.«

Altsaa hos hende havde Henry tilbragt de mange Timer, naar han ikke var i vort Selskab! Nu forstod jeg det. Han læste mine Tanker paa mit Ansigt.

»Jeg vilde ikke sige Jer det. Thi I skulde ikke gøre Nar af mig. Naar jeg i Dag tænker derpaa: hun og — jeg! Du finder mig sikkert ogsaa latterlig.«

»Kærlighed er aldrig latterlig, den er hellig,« trøstede jeg ham.

Han sendte mig et taknemmeligt Blik. Med et dybt Suk vedblev han: »Hun var vel af en anden Mening, thi hun gjorde Nar af mig. En Dag begik jeg den Dumhed at skrive et langt Brev til hende, i hvilket jeg friede.«

»Og hun gav dig Afslag?« spurgte jeg medlidende. Han greb i sin Lomme og tog en lille Konvolut op af sin Tegnebog. »Der, læs selv.«

Det var et elegant Stykke Papir, paa hvilket der kun stod faa Ord:

»Kære Henry!

Derfor har De altsaa saa ofte bragt mig Godter i den senere Tid! Det gør mig virkelig ondt for Dem. De har Uheld med Dem. I de tre sidste Maaneder har jeg nemlig været forlovet med Løjtnant Chapham. De kender ham jo, ikke sandt? Stakkels Henry! Tom har saa smukt et Overskæg,

det kan De med Deres bedste Villie ikke konkurrere med! Vær bare ikke bedrøvet! Jeg takker Dem i al Fald for Deres gode Villie.

Helen.«

Uden at sige et Ord gav jeg Griffith den hjærte-løse Divas Brev tilbage. Saa fortalte han videre: »To Dage senere var jeg paa Vej til Afrika. Under Krigens stærke Ophidselser havde jeg næsten glemt min Smerte, da jeg en skønne Dag paa en mærkelig Maade atter blev mindet om den.

Det var ved Moedwill. Det gik frygteligt til. Vor Ambulance havde næppe Plads til de haardt saarede, der blev liggende rundt omkring. Stadig indtraf der nye Transporter, Kuglerne suste tættere og tættere om vore Hoveder, men vi havde saa travlt med vort Arbejde, at vi næsten ikke lagde Mærke til Skudenes dumpe Knald.

Da stillede to Sygebærere en Baare ved Siden af mig. Den ene træder et Skridt frem og melder: »Officer, haardt saaret. Knust Overkæbe.« Jeg hører næppe, hvad han siger. Foran mig ligger Løjtnant Chapham, Brudgommen, maaske allerede Helens Mand. Han er frygtelig bleg og ganske bevidstløs. En Kugle har flænget hans Overlæbe og saaret ham let i Kæben. Jeg ser straks, at Portøren har taget fejl: Manden foran mig hører ikke til de haardtsaarede.

Alle mulige forvirrede Tanker farer gennem mit Hoved. Da falder mit Øje paa hans mægtige Overskæg, der er gennemvædet af Blod. »Nu vilde hun vel ikke finde det saa smukt!« tænker jeg. Og lidt efter faar jeg det hælslige Indfald: »Han er i din Haand. Tag Hævn over Formædelsen.«

Griffith gør en kort Pavse. Hans Øjne ere fulde af Taarer. Med tonløs Stemme vedbliver han: »Jeg ved ikke mere, hvorledes det gik til. Jeg tog Saksen og klippede det forhadte Overskæg af. Imidlertid kom Chapham til Bevidsthed og stirrede stift paa mig. Men jeg brød mig ikke derom og tog ikke Saksen bort, før det sidste Haar var klippet af. Saa forbandt jeg ham og lod ham bære bort.«

Jeg maatte paa alle Maader trøste Griffith; han var ganske ude af sig selv. — Og nu det, der var sket, var det da saa frygtelig? Et Overskæg vokser jo ud igen.

Han afbrød mig. »Hør nu videre. Der gik tre Dage, i hvilke vi havde nogenlunde Ro. Efter en anstrængende Marsch faldt jeg i Søvn og sov som en Sten. Da jeg saa den næste Morgen vaagnede og ser mig i Spejlet, tror jeg, at jeg er bleven gal: mit Overskæg er borte. Ikke klippet, men barberet af — Rub og Stub.«

»Det er en eller anden, som har villet holde Grin med Dig,« henkastede jeg.

»Tror Du? Næh, det passer ikke. Jeg sov alene i Værelset, og den eneste Dør, der fandtes, var lukket i Laas.«

»Og Vinduet?« spurgte jeg interesseret. »Vinduet?«

»Vinduet var omhyggelig lukket.«

»Men har du da ikke fundet nogen Forklaring?« spurgte jeg videre.

»Slet ingen. Jeg staar overfor en forfærdelig Gaade.«
 »Mærkeligt, højt mærkeligt,« var det eneste, jeg havde at sige.

* * *

Der var gaaet tre Aar. Griffith og jeg havde sluttet os endnu inderligere til hinanden og i de sidste Maaneder havde vi ogsaa boet sammen. Tiltrods for at vi daglig saas og talte sammen, blev den mærkelige Historie om Overskæget ikke oftere omtalt. Den lod til forlængst at være glemt.

Men en skønne Dag fortalte han mig til min Overraskelse, at vi snart maatte skilles. Grunden kunde jeg nemt tænke mig: den gode Georg var atter forelsket. Han havde et saare blødt Hjærte.

»Jeg gifter mig,« sagde han. »Jeg gifter mig med Mrs. Stephenson.« Fruen var ikke mere ganske ung. Hun var Enke. Desuden var hun en Dame med Karakter. Derfor haabede jeg ogsaa, at Griffith, der var som skabt til Ægtemand, maatte finde sin Lykke. Jeg gratulerede ham af mit ganske Hjærte.

Egentlig havde jeg længe maattet være forberedt paa denne Begivenhed. I de sidste fjorten Dage havde Griffith nemlig igen lagt sig Overskæg til, og med Stolthed snoede han sin lille pjuskede Moustache som en rigtig Don Juan.

En Dag sagde Griffith pludselig til mig: »Ved Du, at Chapham er død?«

I første Øjeblik havde jeg næsten glemt, hvem Chapham var. Men saa kom jeg atter til at tænke paa Historien med Overskæget. Da Griffith mærkede, at jeg erindrede, hvem det var, rykkede han nærmere hen til mig og spurgte ganske sagte: »Tror Du, at han nu vil lade mit Overskæg være i Fred?«

Først troede jeg naturligvis, han gjorde Kommers. Men der var en saa alvorlig Sorg præget i hans Ansigt, at jeg ikke vovede at drille. Jeg nøjedes altsaa med at tage min Smule Fornuft til Hjælp og foreholde ham det taabelige i den Slags Hjerne-spind. Jeg ved ikke, om mine Formaninger havde noget Resultat. Han tav haardnakket. — — Bryllupsdagen rykkede stadig nærmere. Natten forinden kunde jeg paa Grund af et Ildebefindende ikke sove; jeg kastede mig frem og tilbage og ærgrede mig over den frygtelige Snorken, der lød fra Sideværelset, hvor Griffith laa og sov. Endelig faldt jeg hen i en urolig Døs.

Men med et foer jeg op. En bred Lysstrib, der kom fra Griffiths Værelse og strejfede mit Ansigt, havde vækket mig.

Jeg sprang altsaa op, aabnede Mellemdøren og — — — — — Et Øjeblik maatte jeg holde mig ved Dørstolpen. Jeg tog mig til Hovedet for at føle, om jeg virkelig var vaagen. Hvad jeg saa, fik mig til at gyse. Foran det store Toilettespejl, der var helt oplyst, stod Griffith og barberede sig. Haarene af Skægget laa paa Gulvet. I Spejlet saa jeg et blegt Ansigt, hvis Øjne var fast tillukkede.

Da jeg havde fattet mig noget, gik jeg med en

rask Beslutning hen til Griffith. Han fandt sig ganske rolig i, at jeg tog Barberkniven ud af hans Haand og førte ham til Sengs. Han sov øjeblikkelig fast, det mærkede jeg paa hans dybe Aandedræt.

Det var altsaa Løsningen paa Gaaden! Den Tanke, at Chapham maatte hævne sig paa samme Vis, havde til den Grad indarbejdet sig i hans følsomme Sind, at den selv om Natten ikke forlod ham. Og medens hans Legeme sov, vævede hans overspændte Fantasi videre. Chapham drev ham hen til Spejlet, Chapham trykkede ham Barberkniven i Haanden, Chapham tvang ham til at tage Skægget af — — — — —

Enden paa Griffiths Historie er meget sørgelig. Naturligvis meddelte jeg ham den følgende Morgen saa skaansomt som muligt, hvad der i Nattens Løb havde tildraget sig. Han hørte ganske udeltagende paa mig og gentog kun stadig det samme: »Jeg vidste det jo — — — — — jeg vidste det jo — — — — —« Han var fuldstændig apatisk.

Brylluppet blev udsat, først i to Uger, senere paa ubestemt Tid; tilsidst kunde man læse i Avisen, at Forlovelsen paa Grund af Brudgommens uheldbrede-lige Sygdom var bleven hævet. — — — — —

To Mil fra Byen boer en Skovriderfamilie midt inde i en stor Skov. Til disse Folk have vi — Griffiths Venner — bragt ham. Han er ganske rolig og stiller ingensomhelst Krav til Livet mere. Kun i hans Øjne kan man læse den store Smerte. Timevis staar han foran et lille Spejl og farer med en Træpind hen over sin Overlæbe. Han barberer sig: Chapham har befalet ham det. Det er de eneste, forvirrede Ord, han siger.

Men hans Lidelse sidder dybere. Engang fandt jeg ham henne ved Vinduet. I Haanden holdt han et mig velkendt, sammenkrøllet lille Brev. Ganske sagte hørte jeg ham læse: »Tom har saa smukt et Overskæg; det kan De med Deres bedste Vilje ikke konkurrere med! Vær bare ikke bedrøvet. Jeg takker Dem i al Fald for Deres gode Villie!« — —

Taarerne løb ned ad hans Kinder.

Den sidste Bombe. Storfyrst Sergius, paa hvis Liv et Bombeattentat gjorde Ende den 17. Februar, var en Søn af Alexander II, født d. 11te Maj 1857.

Han havde nylig frasagt sig Embedet som Generalguvernør i Moskwa, hvor han regnedes for en udpræget Repræsentant for det reaktionære Rusland.

Storfyrst Sergius.

Urskovene ryddes.

Indianere i Civilisationens Tjeneste.

I Nord-Argentina, paa den 22—25 à 26de s. Br. Gr., hvor tidligere Urskovene strakte sig vidt og bredt og uigennemtrængelige for den menneskelige Fod, dør gaar den Dag i Dag et stort Udryddelses, for Civilisationen banebrydende Arbejde for sig. De forsvinder, de gamle Urskovrester, som Dug for Solen; og med dem gøres Skovens Kryb og Vildt og kønne Fugle husvilde. Og de sidste lyssky Indianere komme for Dagen. Hvor før de idylliske, æventyrlige Urskove bredte sig, dæk-

kende, skjulende og skærmende ligesom en hel lille Verden for sig, dør vil til næste Aar eller næst-næste Aar fremstaa frodige Bomuldsplantager. Et sandt Omskabelsens Værk! En Venden Tingene og Tingenes Tilstand paa Hovedet! Idetmindste i Indianernes Øjne. De se med Uhygge og Foragt paa dette Kulturværk; og det er kun nødtvungne, de — som vore Billeder vise — deltage i selve Arbejdet.

Men »den hvide Mand«, som har undfanget Idéen, og som har det store Stykke

Urskovens Rydningsmænd. Billede fra Argentina.

Kulturarbejde i »Entreprise«, bliver en rig Mand derved. Thi Urskoven giver Masser af Gavntre — haardt, uforgængeligt Træ til Stolper, Hegnspæle, Skinneunderlag etc. —, som fældes for en billig Penge, tildannes i de for Øjemedet anlagte Savskærerier, flaadet ned ad den henrivende smukke Paranáflood, for endelig at gøres i Penge, store Penge, ikke blot i det træfattige Land Argentina, hvor der bygges op og bygges nyt Dag for Dag, men tillige i Evropa, hvor end ikke

Egetræet i Styrke og Holdbarhed kan maale sig med Urskovens røde og gule Træsorter.

Og bagefter kommer Bomuldshøsten, som er ny i Argentina, men som dog alt har givet store Resultater, store nok til, at England og Tyskland kappes om at erobre det nye argentinske Marked.

I det store og hele er Argentina et Land i Fremgang, et Land man overalt i Verden bør regne med, ikke mindst fra Landbrugets og Kvægavlens Sider.

DON GUILLERMO.

Journalistforeningens Jubilæum.

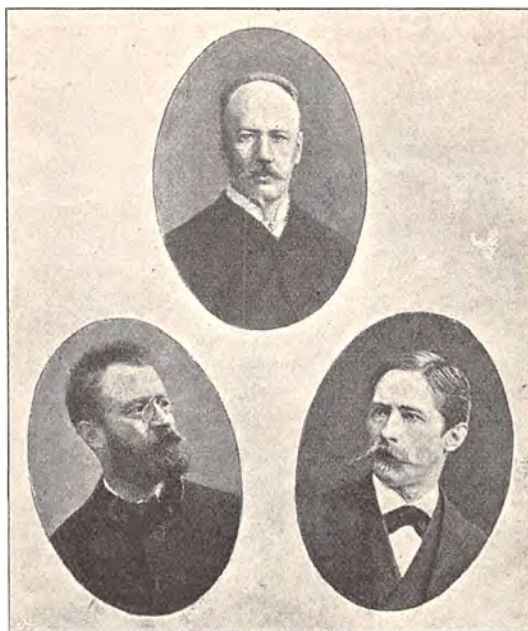
Journalistforeningens Formand,
Redaktør C. Carstensen.

OM faa Dage — d. 2. Marts — fylder Journalistforeningen fem og tyve Aar. De Tider er længst forbi, da den stod snarest som et Splittelsens Tegn for Standen, Brydningernes Tid, da nyt og gammelt prøvede Kræfter, indtil Udgangen af Striden blev, at de to Parter

forligedes og siden fredeligt enedes om Styret. Megen Anledning til Strid kan der ikke heller blive i en Forening, der fører et saa indadvendt Liv som denne, næsten udelukkende optaget af at samle Gods og Guld til fælles Bedste for sine Medlemmer paa de gamle Dage. Kun sjældent tages faglige Spørgsmaal op til Behandling og nu vil disse rimeligvis helt blive overladt det nye »Journalistforbund«, der er stiftet paa Faglighedens Program. Om Foreningens fredelige Udvikling taler da ogsaa det Faktum, at den i 25 Aar kun har haft fire Ledere, Redaktøren og Forfatteren *Vilhelm Topsøe*, Forfatteren og Journalisten *Prof. Peter Hansen*, Redaktionssekretær *Bjerring* og Redaktør *C. Carstensen*, der efter eget Ønske kun præsiderer Jubilæumsaaret ud.

Jubilæumsdagen d. 2. Marts vil blive fejret i stor Stil og alle Københavnerne vil faa Lejlighed til at deltage i Festen. Jour-

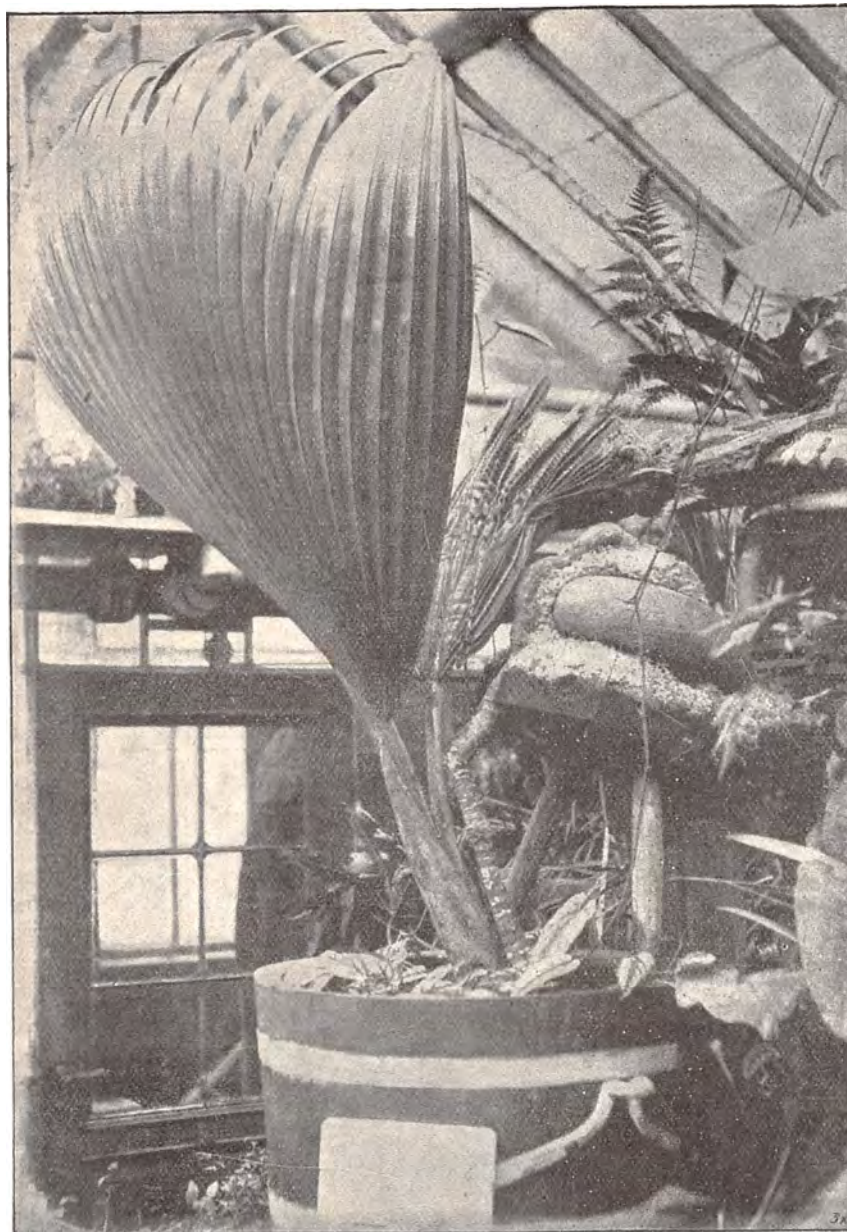
nalisterne lægger for denne Dag Beslag paa saa godt som alle Byens store Lokaler, Raadhushallen, Koncertpalæet, Teatrene og Varietéerne, fylder Rummene med Kunst, Musik og Gøgl, opfører sig, som kommanderende over alt og alle, og byder hele Byen til Gæst til denne den mærkeligste Komedie, der længe er opført her hjemme. Hvordan dette kan lade sig arrangere, vil være en Gaade for alle, men det hænger vel sammen med selve Tiden, hvor alle Redaktører gaar med en Minister i Maven og hvor Pressen saa tit har hørt, at den er en Stormagt, at den tilsidst begynder at tro paa, at den kan regere det hele.

Emil Bjerring. Peter Hansen. Vilhelm Topsøe.
Tidligere Formænd i Journalistforeningen.

Et Palmebarn.

Havkokospalmen i Hamborgs botaniske Have. Paa Grund af sin kæmpemæssige Størrelse er den spirende Nødbundt op over Jorden.

SAA spæd og spinkel som Spiren er, naar den bryder frem af Frøskallens skjærmende Hylster hos vore nordiske Planter i Almindelighed, ligesaa kæmpemæssige i sine Dimensioner og kraftig i sin Fremvækst er det lille Plantebarn hos Tropernes Palmer, disse Urskovens Kæmper.

Hosstaende Billedet viser en saadan Frøplante af en af Palmerne fra Sydhavsoerne, den kaldes i Almindelighed Havkokos eller dobbelt Kokosnød. Den hører vel til de sjældneste og mest interessante

Palmer, og selv i dens Hjemstavn træffes den ingenlunde hyppigt. Den vokser særlig langs Havet paa Sechellen-Øerne og opnaar en enorm Højde. Dens Frugter hører til de tungeste og største blandt Palmerne, og de enkelte Nødder kan veje fra 25—45 Pund pr. Stk.

For at faa disse Nødder til at spire, behøver de ofte en meget lang Modningstid, i Almindelighed 4—6 Aar, men det kan endogsaa vare 10 Aar, før de begynder. De Indfødte paa Øerne plukker dem dog ned af Træerne saa tidligt som muligt, da de dels benytter dem som deres væsentligste Bytteartikel og dels danner alt muligt Husgeraad af Skallen.

Det er derfor meget vanskeligt at faa spiredygtige Nødder, hvorimod de ikke spiredygtige næsten findes i alle større botaniske Samlinger.

Saa vidt bekendt findes der her i Evropa kun to Eksemplarer af denne Palmeart, den ene i den berømte Kew Garden i London og den anden i

Hamborgs botaniske Have. Til den botaniske Have i Berlin skal der dog ogsaa være ankommen spiredygtige Nødder.

Hosstaende Afbildning stammer fra Hamborgs botaniske Have, og Nødden er bragt til Haven af en Hamborger-Købmand.

I dens Hjem foregaar den interessante Spiring saaledes, at den kæmpemæssige Kimstræng ofte opnaar en Længde af ca. 3 Meter, før den slaar Rødder i Jorden og fæstner den unge Plante, men den Temperatur, dette sker under, er ogsaa ofte 40—50° C. I Hamborg derimod blev Kimstrængen kun 75 ctm. lang, og for at spare paa Pladsen, blev Nødden bunden op, som Billedet viser. De unge Blade udvikler sig meget langsomt, men opnaar dog en betydelig Størrelse. Paa Billedet er kun Halvdel af Bladfladen synlig og denne Halvdel maaler dog 75 ctm. i Tværmaal og 1 Meter i Længde. Nøddens Vægt var 30 Pund.

Gamle Kirkeprydelser.

Djævlfigur, bærende Prædikestolen i Vejle Kirke.

Vi har alt flere Gange tidligere bragt Gengivelser af gamle, middelalderlige og Renaissance-Prydelser fra vore Kirker. Vi har skildret denne mærkelige Blanding af teknisk Kejtethed, realistisk Gengivelse og barokt Humor, som de ofte bærer Vidne om.

Se paa denne Moses, der sidder med Lovens Tavle i den venstre Haand, og et mægtigt — ja, vi havde nær sagt Spanskrør i den højre, saa meget ligner den gamle Figur en bøs Skolemester. Og sikkert nok har ogsaa en Skolens Høremester foresvævet Kunstneren, da han skar denne Moses ud.

Eller dette Englehoved, der vrides om paa Halsen som aldrig noget dødeligt Hoved kunde bydesinejordiske Hals-hvirvler det. Vel sagtens for at udtrykke den højeste Hærykkelse.

Men interessantest er ubetinget den Djævlfigur, der

bærer Prædikestolen. Hvor mange Dybsindigheder og hvor mange med Rette rosende Ord er der ikke sagt om den berømte Stendjævel, der sidder paa det ene af Notre-Dame Kirkens Taarne og med sit dybe Blik skuer ud over alt Paris, ud over Glæde og Død, over Sorg og Last, over Revolutioner, Fester, Brande, der har rødmet Himlen og dette rolige Stensigt.

En af vore Kunsthistorikere burde virkelig tage sig paa, at udgrunde dette saa lidet paaagtede, danske Djævlhoved, der siger saa meget, som man kan se længe paa og stadig finder nye Dybder i. Se alene paa denne store, graadige, lystne Mund med dens almægtige Appetit paa Livets Glæder og Jordens Laster. Der kunde skrives en hel Afhandling om, hvad der ligger i dette Hoved, og hvad det repræsenterer.

Blot det, at Djævelen bruges til Bærer af en Prædikestol. Der røber sig en hel Tidsalders Syn deri.

Efter den første kristne Tid med dens voldsomme Modsætning mellem Guds Rige og Djævelens, fulgte en Tid, der skarpest kendetegnes ved

Pave Gregor I's Ord om Djævelen som det dumme Dyr. Man mente gennem Kristi Død, gennem Kirkens Naademidler, gennem Bønner, Daabsvandet, Vievandet, Korsets Tegn at have faaet Bugt med den gamle Fjende. Han var endog

Englehoved fra Maribo Kirkes Altertavle.

Moses og en Række andre Billedprydelser fra Kirken i Nykøbing Falster.

nærmest til Grin, der er Sagn i Tusindvis om, hvordan man snyder og bedrager den dumme Djævel, banker hans laadne Skind. Det er nærmest som den underkuede Fjende, han her bærer Prædikestolen, hvorfra hans Overvindere Lov lyder. Han spiller samme Rolle, som f. Eks. Slaverne paa Michelangelos Gravmæle over Pave Julius II, Repræsentanterne for de slagne. Men mod Middelalderens Slutning og i Kætterforfølgelsesnes og Heksejagternes Tid bliver Djævelen atter en Magt, der hersker vældigt over Sjælene.

Guvernør Cold.

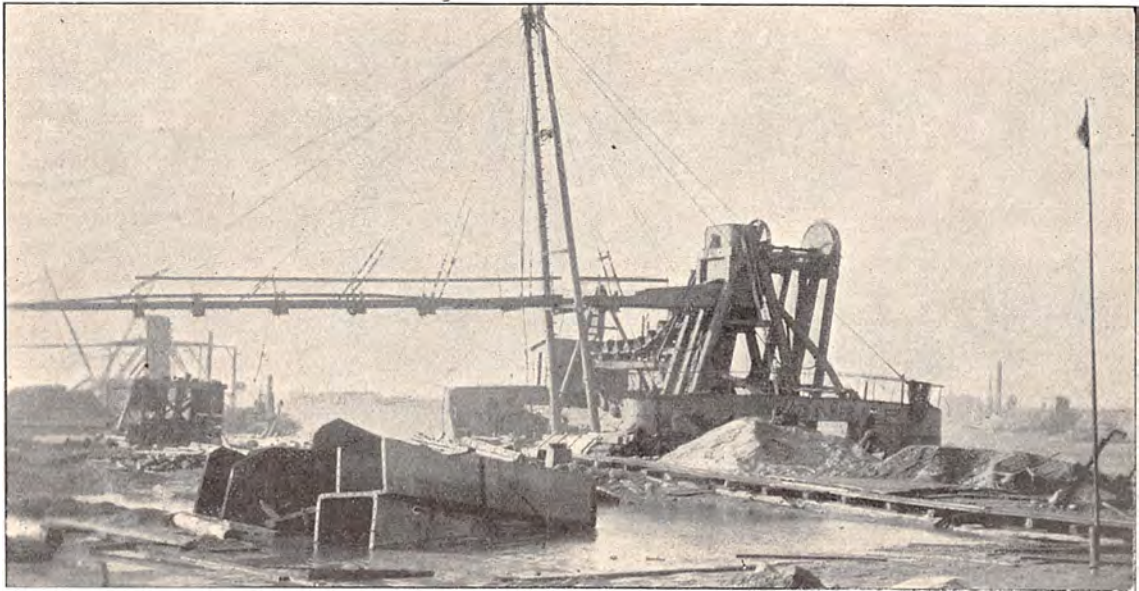

Den nye Guvernør paa vore vestindiske Øer, Marinekaptajn Cold.

DA Rigsdagen ikke kunde enes om Salget af vore tre smaa vestindiske Øer til de nordamerikanske Fristater, var alle klar over, at vi ved at beholde dem tillige overtog en Forpligtelse til at gøre noget alvorligt for dem. De Tider er jo heldigvis forbi, da Kolonier betragtedes som en Rigdomskilde for Moderlandet, der skulde pumpes stærkest muligt. Og naar vi nu sender Marinekaptajn Cold derover som Guvernør, er det sikkert under den Forudsætning, at denne praktiske og dygtige Mand skal gøre sit for at bøde paa de Fortidens Forsyndelser, som vi ikke helt kan sige os fri for.

Kaptajn Cold er en Mand i sin gode Alder, lige passeret de 40. Og han har en udmærket praktisk Skole bag sig. Han tog iidlig Orlov fra Marinen og førte en af Moses Melchiors Skonnerter til Vestindien. Senere var han tre Aar i russisk Tjeneste og ansat i den Stillehavseskadre, som den sidste Krig har sendt til Bunds. Da det østasiatiske Selskab sendte sin første Baad, »Siam«, ud, var Cold Fører for den. Senere førte han en andet af de store østasiatiske Dampere. Et klart, hurtigt Hoved, en støt og altid beslutsom Vilje, en værdig og vindende Karakter, fri for Fordomme og Omsvøb, en Praktiker med en Verdensmands Væsen. Saadan er vor nye Guvernør, Danmarks eneste Bærer af denne Titel.

Ny Jord.

Elevator ved de store Opfyldningsarbejder ved Kallebodstrand.

TAGER man et Kort over København for sig, vil man ovre paa Amagersiden, sønden for Geværfabriken se en trekantet Bugt ind mod Faste Batteri, Amagerfælled og Skydebanerne.

Men maaske allerede paa de Kort, der laves til næste Aar, vil man paa Bugtens Plads finde Kajer, Fabrikker, Oplagspladser. Et stort Stykke nyt Land er vundet ind fra Vandet og lagt til vor gode By København.

Den har taget ikke saa lidt ind fra Vandet. Selv i Byens Hjærte har den vundet ind. Læderstræde kommer saaledes ikke af Læder, men

er en i Tidens Løb dannet Sammentrækning af Ladebrostræde, saa langt gik Vandet om Slotsholmen da op. Og ovre paa Amagersiden laa Øens gamle Kystlinje udenfor Kristianshavns Volde. Hele Kristianshavn, Orlogsværftet, alle Befæstningsanlægene er kunstig Opfyldning.

Men ingen Tid har taget saa stærkt fra Søen og lagt til Landet som vor. Alene i de sidste 10–15 Aar har vi indtaget de store Arealer mod Nord til Frihavnen og mod Syd til den nye Godsbanegaard med den deraf følgende Forskydning af Gasværkshavnen.

Og nu er vi ogsaa begyndt paa Amagersiden.

Den omtalte Bugt var et ret fladt Vand med kun faa Fods Dybde. Det laa derfor nær at tørlægge den og anvende den til Anlæg af Fabrikker og Oplagspladser, saa meget mere som den ny Godsbanegaard jo ligger nær derved.

Der blev derfor dannet et Konsortium med vor Tids driftige og livfulde Nybygger, Konferensraad Heide, i Spidsen, og der blev sluttet en Overenskomst med Staten og Havnevæsenet.

Forresten har Arbejdet

En Skærveslager.

voldt mere Besvær, end man havde ventet. Thi under Leret, Kridtet og Stenene ligger løse Lag af Sand. Og gennem dem har Strømløbets Vand tre Gange banet sig Vej ind under Fangdæmningen, bragt denne til at falde og atter fyldt det allerede udpumpede Areal.

Men nu er man saa vidt, at man allerede lægger Veje derude over Opfyldningen.

Den er tilvejebragt paa en her hjemme kun lidet kendt Maade. Vi husker fra vor Barndom alle de lange Rækker af Arbejdere, der skød deres jordlæssede Trillebøre hen ad Brætterne.

Saa kom der smaa Jernbanetog af Tipvogne. Men her lader man Vandet selv flytte Fylden. Tre Muddermaskiner graver den op ude i Strømløbet, der derved uddybes. I store Pramme føres den ind til Land. To Elevatorer løfter den i Vejret, samtidig blandes den med Vand og løber saa af sig selv over en 800--1000 Fod lang, let skraanende Slidsk hen til det Sted, hvor den skal aflejres. Vandet, der har transporteret den, ledes saa atter bort, det er baade hurtigere og billigere end paa den gamle Façon med de mange Vogne og de mange Arbejdere.

Til Skræk og Advarsel.

(Til en fotografisk Spøg af Jul. Aagaard.)

*Kvinder kan være farlige;
det ligger til deres Natur.
Og det er vist højst disputabelt,
om Midlet her er kapabelt:
at sætte de værste i Bur.
Naturligvis: som Eksempel
til Afsky og Skræk, aaja!
Men det er vist tvivlsom i Grunden,
om det virker respektfuldt endda.
Og hvor faar man fat i de værste?
Der er dem, som finder det givet,*

*at en Kvinde, som er blid af Naturen,
eksisterer slet ikke i Livet.
Naa, det er vel Overdrivelse
af Ægtemænd, som har lært
at Tøffelregimentet
er det sværeste af alt svært.
Hvis de fik Lov at raade,
Konsekvensen laa klar for Dagen:
Hele Kønnen bag Laas og Slaa —
Saa blev der Orden i Sagen!*

EDVARD SØDERBERG.

Et agitatorisk Maleri i Kampen mod Alkoholen.

Kampen mod Alkoholen.

FRANSKMÆNDENE griber Sagen praktisk an, naar de vil Alkoholen til Livs, det viser de to Billeder, som vi her i Dag gengiver. De véd, at man ofte ad Billedfremstillingens Vej formaar at paavirke langt stærkere end med Ordet og derfor lader deres Afholdsforeninger hos en Kunstner udføre et Maleri til Skræk og Advarsel for enhver, hvem Alkoholen maatte friste til Nydelse i Overmaal. Derefter reproduceres Billedet i talrige Eksemplarer og uddeles til Medlemmerne, hvis Pligt det er at skaffe Billederne Udbredelse, slaa dem op paa Væg og Façade, i Værksted og Skole, at alle kan se og forstaa, hvor Alkoholen bærer hen. Det her gengivne Maleri: »Alkoholen dræber«, udført af Eugène Burnand, er af glimrende agitatorisk Virkning. Gennem den gribende Skildring træder Billedets Moral frem i skarp Belysning, letfattelig for enhver, prædikende højt om menneskelig Nedværdigelse og om al den Fortvivlelse, Drikfældigheden skaber.

Men ogsaa ad andre Veje søger de franske Afholdssamfund at øve Paavirkning. De skaffer sig Adgang til Fængslerne for at faa i Tale netop dem, der skylder Alkoholen saa meget af deres Elendighed. Vort Billede viser, hvorledes denne Side af Arbejdet gennemføres. Vi er i Fresnes-Fængslet, berømt for sine vidtgaende Reformbestræbelser

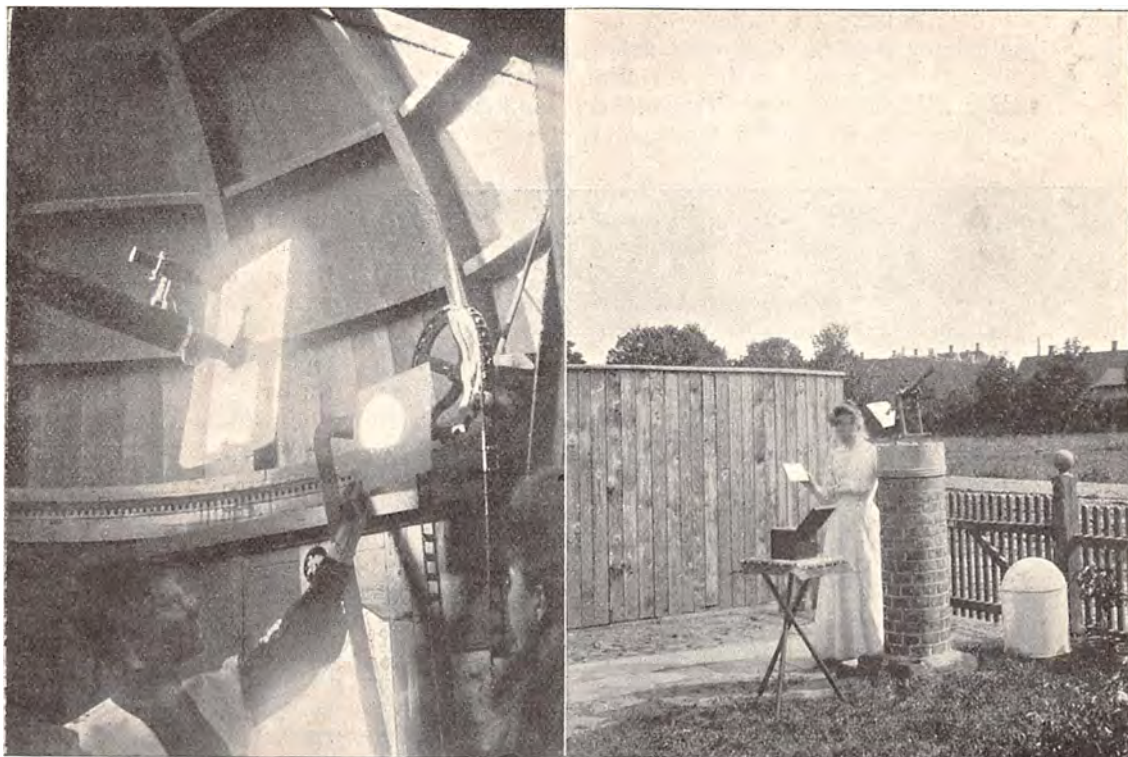
baade i human og hygiejnisk Henseende. Fangerne er ført sammen i Kirken, indrettet efter det kendte System saaledes, at Fangeren fra sin Plads kun kan se Forhøjningen i Rummets Midte, men ikke nogen af sine Medfanger. For denne højst ejendommelige Tilhørerkreds holder nu en anset Læge Foredrag, medens han lægger al sin Veltalenhed i Skildringen af den snigende Alkoholgifts Indvirkning paa Sjæl og Legeme. Og han nøjes ikke med at tale. Paa Bordet foran ham vil man bemærke et lille Destilleringsapparat, paa hvilket han under Foredraget demonstrerer Alkoholens Fremstilling, samtidig med at han paa en særlig konstrueret anatomisk Figur efterviser dens frygtelige Angreb paa den menneskelige Organisme.

Fra alle Celler møder Foredragsholderen opmærksomme Blikke og ansændt Lytten. Højest sandsynligt, at hans Ord her kan finde modtagelige Sind, kan vække de mindst forhærdede til Eftertanke og en Gang i Tiden gøre deres Gavn. Og maaske kunde der være Anledning til ogsaa for vore egne Fængslers Vedkommende at gøre lignende Forsøg med samfundsgavnlig Foredrag.

Foredrag i et fransk Fængsel om Alkoholens Skadelighed.

Et dansk Privatobservatorium.

Iagttagelse af Solen.

»Tiden tages« ved Hjælp af Passageinstrumentet.

DEN kendte danske Astronom *Torvald Köhl* har i Odder indrettet sig et nyt Observatorium af ret betydeligt Omfang. Det er ca. 15 Alen højt og bestaar af en muret Underbygning samt en Overbygning af Træ med Drejekuppel. Langs Østsiden findes et Trappetaarn med Altan til Meteoriagttagelser. Midt i Hovedtaarnet danner en Stensøjle, der gaar et Par Alen ned i Jorden, Fundamentet for Kikkerten oppe under Kuplen. Denne kan let drejes ved et Haandsving og giver fri Udsigt til alle Sider.

De besøgende faar i Reglen ikke Lov til at se direkte mod Solen, men — som Billedet viser — anbringes en hvid Skærm bag Instrumentet, og herpaa opfanges Solbilledet, som kan ses samtidigt af alle tilstedeværende.

I de nedre Rum forefindes flere ældre Instrumenter, bl. a. det Spejlteleskop, med

hvilket Claudius Rosenhoff i sin Tid iagttog Stjernerne, da han boede paa Alleenberg i Frederiksberg Allé, endvidere Bogsamling, forskellige Relikvier fra Uranienborg, en Meteorsten, faldet 1868 ved Pultusk i Polen, et meget tungt Blylod, med hvilket der rundt om i Landet er foretaget talrige Pendulforsøg til Paavisning af Jordens Omdrejning, samt mange andre Sager.

I Haven staar paa en Stensokkel et lille Passageinstrument, ved hvis Hjælp »Tiden tages« med et Sekunds Nøjagtighed.

Med de smaa Hjælpemidler, Observatoriet raader over, kan Arbejdsplanen ikke udstrækkes saa vidt, som ønskeligt kunde være. Der foretages Maalinger over Stjernerne Lysstyrke med særligt Henblik paa saadanne variable Stjerner, hvis Perioder endnu ikke kendes, og der anstilles Meteoriagttagelser som Grundlag for Beregning af Meteorernes Baner i Luften.

Et kunstfærdigt Uhr.

BYEN STRASSBURGS originaleste Seværdighed er sikkert det verdensberømte astronomiske Uhr i Domkirken. Hver Dag ved Middagstid er den Afdeling af Kirken, hvor Uhret

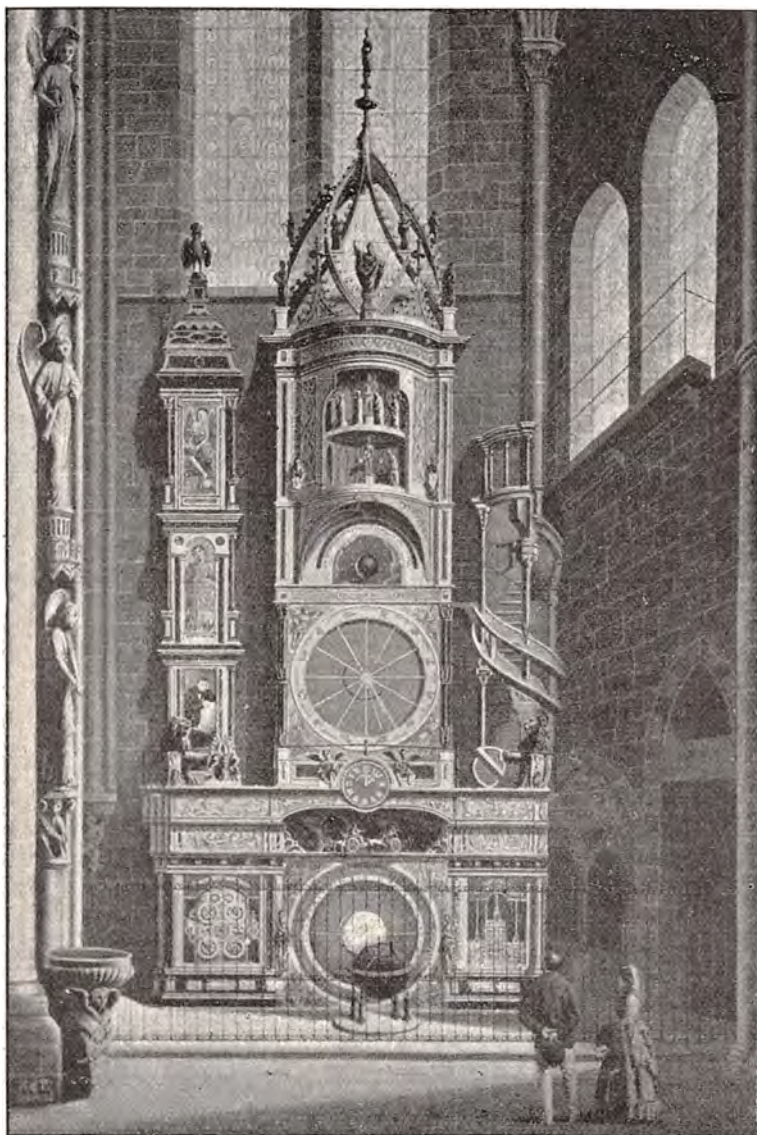
svinder ad den modsatte Dør. Nedenundre kommer Døden til Syne med et Timeglas i Haanden, og 12 Menneskeskikkelser gaar bukkende forbi ham. Efter endt Defilering begynder de to Løver paa hver Side at brøle og de romerske Væddeløbsvogne nedenunder Uhret at køre Væddeløb; først nu slaar Uhret de 12 Slag, og til Slut basker Hanen atter med Vingerne og galer. Oprinet varer ca. 12 Minutter.

Foruden Tiden viser Uhret i Halvskiven under Figurene alle Maanens Kvarterer og Aarets tolv Maaneder, paa den store Skive underneden Solens Stilling og paa Skiven under Vognene Jorden i sin Stilling til Solen, Datoen samt alle de katolske Helligdage hele Aaret rundt og endelig indtrædende Sol- og Maanefør-mørkelser.

Kunstneren, som har udført Uhret i det 15de Aarhundrede, ofrede det meste af sit Liv paa dette Arbejde og fik en umaadelig Sum Penge, imod at han lovede ikke at lave Mage til. Inden længe indkom der Anmodninger andre Steder fra om at udføre et lignende, og svimlende Summer blev tilbudt Kunstneren.

Nu fortælles det imidlertid, at den katolske Gejstlighed af Nidkærlighed for Kirken og i Følge den berygtede jesuitiske Læresætning: »Øjemedet helliger Midlet« lod Manden gribe og hans Øjne stikke

ud for at hindre ham i at lave flere Uhre, saafremt han skulde blive fristet til at bryde sit Ord. I sin Fortvivlelse og af Hævnfølelse mod sine Bødler fik han tilsidst en af sine Venner til om Natten at lede ham hen i Kirken foran Uhret, og her borttog han, inden nogen kunde hindre det, saa meget af Værket, at Løverne og Vædde-

Kunstuhret i Strassburg.

findes, sort af Mennesker, som venter paa, at Klokkeren skal slaa 12, da det sælsomme Skuespil tager sin Begyndelse. Først basker Hanen øverst til Venstre med Vingerne og galer, dernæst aabner 2 Fløjdøre i Midterskabet sig, og en Kristusfigur kommer frem, saa passerer de 12 Apostle en for en fra højre Side, bukkende forbi Kristus, og for-

løbsvognene ikke mere kunde funktionere, som de skulde. Siden den Tid har ingen kunnet gøre det i Stand igen, og Kunstneren tog sin Hemmelighed med i Graven.

Et noget lignende Uhr findes i Prag paa det gamle Raadhus, her er ogsaa en ga-

lende Hane og Apostle, medens Uhret slaar Timeslag ved, at Døden til Højre trækker energisk i en Klokkestreng. Men Uhret kan langtfra maale sig med det store Kunstværk i Strassburg.

KARL S. HERMANSEN.

To Wiedske Typer.

Hr. Lindstrøm og Hr. Johannes Nielsen i Gustav Wieds »Byens Støllhed«. Fot. Reiffenstein-Hansen.

For et Par Aar siden fortalte Gustav Wied i et stenografisk Interview til »Hver 8. Dag« at han kunde ikke lide Hovedstaden, dér blev Menneskene saa affjaskede, alle Kanter og Særheder slebes af i det tætte Mylder Nej, ude i de smaa Byer, dér skød endnu Menneskeplanten op i sin Særhed og Besynderlighed. Det er saadan et Par sære Fyre fra Wieds sidste Stykke («Byens Støllhed»), der har gjort saa stor Lykke paa Folketeatret, vi her bringer. Den ene er Cand. jur. Mølmark, som Livet har slaaet til Krøbling, der har mistet Kone og Barn og det meste af Forstanden i Sorgen over Tabet, Mølmark, der nu gaar som et Skumelskud, der ikke kommer i Stuerne, men maa nøjes med Naadsensbrød i Køkkenet, og som dog er rørende taknemlig derfor. I Johannes Nielsens Spil blev denne Rolle til et af de lodigste Stykker Kunst, som denne Saison har at opvise. — Den anden her gengivne Figur er Glarmesteren og Aagerkarlen med den visne Haand, som Lindstrøm skaber en saa morsom Figur af.

Kendte Navne.

Udnævnelse.

Statsbanerne har faaet en ny Trafikinspektør, idet Hr. C. M. Poulsen fra en Fuldmægtigstilling er

Trafikinspekt. C. M. Poulsen.

rykket op paa den frem-skudte Post. P. blev 1879 Assistent og har siden 1887 haft Stillingen som Fuldmægtig i Overdriftsinspektora-tet, hvor hans Dygtighed har gjort sig gældende især paa Driftsledelsens Omraade. Som Medlem af Jernbane-foreningens Repræsentantskab og Redaktør af Jernbanebladet: »Vor Stand», har han virket ivrigt for Personalets Interesser.

Jubilæum.

Skoleinspektør Anton Hoffman ved Sølvgadens Kommuneskole kunde nylig fejre 50 Aars Jubilæum for sin Virksomhed i Kommunens Tjeneste. H., der er født 1830, studerede Teologi, blev Kommune-lærer og udnævntes 1869 til Inspektør ved Kommuneskolen i Hindegade, hvorfra han 1887 overgik som Inspektør til Sølvgadens Kom-muneskole. Han er anset som en overmaade dygtig Skolemand og Administrator, har studeret Skole-

væsenet paa flere Steder i Udlandet, og har ved Planlægningen af en Række humane Foretagender, saavel som

Skoleinspektør A. Hoffman. Formand for »Det pædagogiske Selskab«. Han er hædret med Ridderkorset og Dannebrogskorset.

i adskillige Kommissioner gjort sine Erfaringer frugtbringende. H. var 1857 — 68 Bibliotekar ved det Classenske Bibliotek og i 30 Aar

store praktiske Viden har han samlet sig paa stadige Rejser i Indland og Udland, og han har givet Møde ved alle større europæiske Fiskeri-udstillinger og mangen Gang været Medlem af Udstillingernes Jury. Fiskerilitteraturen har han beriget med en Række Skrifter, ligesom han er Forfatter af det populære Værk »Havet« og Hovedredaktør af Dansk Fiskeriforenings Medlemsblad. Han er hædret med Ridderkorset, Fortjenstmedaljen i Guld og mange udenlandske Dekorationer.

„Hver 8. Dag“s Musik og Sang.

Hefte Nr. 9 indeholder:

Knud Bauditz: *Jeg beder* —

(Tekst: Sophus Michaëlis.

Rossini: *Sørgemarsch.*

Stakkels Mary Anne.

(Tekst: H. C. Andersen.)

Rameau: *Gavotte.* (Violin og Piano).

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut. forsynet med Adresse og Frimærke.

Fødselsdag.

Professor Arthur Feddersen, der nylig fyldte 70 Aar, har indlagt sig stor Fortjeneste af vort hjemlige Fiskeri, idet han har omsat de videnskabelige Resultater i praktiske Værdier og saaledes været en ypperlig Læremester for alle Landets Fiskere. Sin

Professor A. Feddersen.

„Hver 8. Dag“s Illustrationer ere udførte Dansk Reproduktionsanstalt, Citygade.

Redigeret af GEORG KALKAR

Udgivet af ODIN DREWES

Hvad er det skønneste paa denne Jord?
et yndigt Barn med klare, hvide Tænder:
hun holder sin Odol i sine Hænder,
og derved klart og tydeligt vi se
Årsag og ædel Virkning mod al Ve.

Odol er efter fremragende Forskeres overensstemmende Angivelser det Mundrensningssmiddel, der for Tiden opfylder Tandhygiejnens Fordringer paa den mest fuldkomne Maade.

HVER 8 DAG

Nr. 23. 11. Aargang.

5. Marts 1905.

Naar Børsen lukker op.
(Efter Fotografi af Georg Lindstrøm).

Malaria.

Fortælling af A. Morris Lotinga.

DER er noget, der hedder Skæbnen,« sagde Mr. Cecil Stanhope, »den blinde Skæbne, der krydser alle vore svage, menneskelige Beregninger, og fører alt hen, hvor den selv vil. Jeg har tit gjort dens Bekendtskab i min Praksis; oftere end De tror, har »Tilfældet« splittet Taageslør, intet menneskeligt Øje formaade at gennemtrænge og løst Gaader, som ikke det største Snille kunde tyde — — —

— Saa lagde han sig mageligt tilbage i sin Lænestol og stoppede langsomt og omhyggeligt sin Shagpipe, imedens han sukkede: «Ak ja! Den drukner ej, som hænges skal.»

Jeg havde gjort Dr. juris Cecil Stanhopes Bekendtskab under vort samtidige Ophold paa et lille, af-sides liggende Hotel i Tyrol, hvorhen vi begge var søgt for at hvile ud efter en anstrængende Vintersæson, der for mit Vedkommende havde bestaaet i en besværlig Udarbejdelse af Beretningen om et Par arkæologiske Rejser, jeg havde foretaget, medens Stanhope havde benyttet den til at trænge til Bunds i nogle ganske ualmindelig udviklede Retssager.

Jeg havde i adskillige Aar kendt Cecil Stanhope af Omtale. I en ualmindelig ung Alder havde han fuldendt sine juridiske Studier, hvorpaa han havde erhvervet sig Doktorgraden. Derpaa havde han til manges Forbavselse foretaget et temmelig usædvanligt Skridt, idet han, givende efter for sine personlige Tilbøjeligheder, var traadt i Politiets Tjeneste. Men Forbavselsen veg snart for Beundring. I Løbet af faa Aar tjente han sig saa forbløffende hurtigt op, at han nu, medens han knap nok havde naaet sin fulde Manddomsalder, indtog en af de højeste Stillingen indenfor Opdagelsespolitiet; men ikke alene var han Scotland Yards Stolthed, samtidig havde han vundet Navn som en af vore mest fremragende Kriminalister.

Nu sad vi her en Dag efter Table d'hôte og nød Kaffen ude paa Hotellets Terrasse. Det var vor Yndlingsplads, thi vi var begge store Naturvenner, og naar vi sad her, kunde vi kaste Blikket, hvorhen vi vilde; over alt mødte det knejsende, skovklædte Fjælde, paa hvis Tinder Sneen funkede med Diamantglans i Solens Skær, medens Tyrols dejlige, blaa Himmel klar og ren hvælvede sig over den vidunderskønne Egn.

Vi havde drøftet et Par af Sæsonens mest interessante Retssager, hvorved vi var kommen ind paa Temaet »Tilfældets Magt«.

»Hvis De tvivler om, hvad jeg her paastaar,« sagde saa Stanhope, »skal jeg fortælle Dem, hvorledes Skæbnen fældede en Skurk; og tro mig, det er ikke den eneste Beretning, jeg har om »Tilfældet«, der har lagt Strikken om den rette Hals.

Det var ganske kort Tid efter at jeg var traadt i Politiets Tjeneste og endnu gik omkring fuld af

Længsel efter at blive funden værdig til at faa en virkelig Opgave betroet, at jeg en Morgen blev kaldt ned til Chefen: »Jeg har ladet Dem kalde, min gode Stanhope,« sagde han, »fordi der er øjeblikkelig Brug for Dem. Jeg har nu til Morgen faaet Telegram fra Saltmarsh om, at en derboende Teglværksejer, James Carweigh, er bleven myrdet. Man anmoder mig om at sende en paalidelig Mand derved til Assistance. Thompson og Smiles er optagne af det store Dokumenttyveri fra forrige Uge; Matheson maatte netop i Gaar Aftes forfølge et Spor til Paris og Georgs ligger jo stadig betænkelig syg. Altsaa maa De tage Affære, Stanhope. Kl. 12.15 gaar der Tog til Saltmarsh fra Østbanegaarden. Lad mig nu se, at De ikke taber Hovedet, her da De staar overfor Deres første større Opgave. Farvel og et godt Resultat!«

Samme Eftermiddag befandt jeg mig paa Brødrene Carweighs store Teglværk i Saltmarsh. Teglværket ejedes nemlig af to Brødre og det var den ældste af disse, der var bleven myrdet. Den efterlevende, Robert Carweigh, var en lille, bleg, frygtsom udseende Mand, der lod til at være meget rystet ved den ældre Broders frygtelige Endeligt.

Efter at de sædvanlige Velkomsthilsener var udvekslede, førte han mig ind i Biblioteksværelset, hvor vi efter hans Mening var mindst udsat for at blive forstyrrede. Saa snart vi havde taget Plads, begyndte jeg at forhøre ham angaaende de nærmere Omstændigheder ved Mordet. »Ja,« sagde han, »der er kun meget lidt at berette. Min Broder og jeg plejede næsten aldrig at se hinanden for ved Frokosten, som vi indtager Kl. 8. Igaar Morges, da jeg til sædvanlig Tid indfandt mig i Spisestuen, mødte min Broder James ikke. Jeg troede først, at han havde sovet over sig. Vi var nemlig den foregaaende Aften kommen sent til Ro, eftersom det var min Fødselsdag, og vi i den Anledning havde samlet en Del af vore Naboer til et Aftenselskab; men da jeg havde ventet næsten en Time og han stadig udeblev, gik jeg op paa hans Soveværelse. Først bankede jeg paa nogle Gange; men da der intet Svar lød, lukkede jeg Døren op og gik ind i Værelset. Det første, mit Blik mødte, var kun min Broders blodplettede Seng. Jeg troede først, at min Broder, der havde et ikke saa helt godt Bryst, havde faaet en Blodstyrting. Men da jeg ilede hen til Sengen for at hjælpe ham, saa jeg en gabende Flænge tværs over hans Hals. Jeg styrtede fuldstændig rædselsslagen ud efter Hjælp; men der var intet at gøre. Min stakkels Broder var død.«

Taarerne løb ned ad Robert Carweighs Kinder, medens han talte, og det var let at se, at det var ham forfærdelig pinligt at give denne Forklaring; jeg havde Medlidenhed med ham, men min Pligt forbød mig at skaane ham. Jeg spurgte derfor videre: »Hvor laa Deres Broders Soveværelse?«

»Oven paa; det vendte ud mod Haven.«
 »Er Haven let tilgængelig?«
 »Ja, den er kun omgivet af en lav Hæk.«
 »Har De nogen Anelse om, at Morderen er trængt ind ad den Vej?«
 »Jeg er overbevist derom. Døren ud til Vejen var stænget og bevogtet af en paalidelig Hund og der var Skodder for alle Vinduer.«
 »Hvad Tid gik De til Ro den Aften?«
 »Ja vi havde jo som sagt Selskab, saa vi naaede først at komme til Ro, da Klokken var ca. 2.«
 »Var Liget varmt, da De fandt det ved Ni-Tiden.«
 »Nej. Dødskulden og Stivheden var allerede indtraadt.«
 »Fandtes der noget Mordvaaben?«
 »Nej; men af Dødsattesten vil De kunne erfare, at Døden er foraarsaget ved Overskæring af Halsens Pulsaare, at Snittet lader til at være ført med en ganske almindelig, men meget skarpslebne Toldekniv.«
 »Altsaa ikke med en særlig Art Kniv, som kunde tænkes benyttet til daglig af — — ja f. Eks. af Teglværksarbejdere —?«
 »De tror altsaa, at en af vore Arbejdere kunde være den skyldige; men deri er jeg af en absolut modsat Mening. Baade min Broder og jeg behandlede Folkene godt, og jeg tror at turde sige, at de til Gengæld var os meget hengivne. Jeg kan derfor ikke tænke mig, at nogen af Arbejderne skulde have haft nogen Aarsag til Hævn. Thi det er jo et Hævmord og ikke et Rovmord; der savnes jo nemlig ikke en eneste Ting af Værdi.«
 »Og De kan ikke tænke Dem nogen, der kan have Interesse af Deres Broders Død?«
 »Jeg forstaar ikke hvorledes?«
 »F. Eks. pekuniært.«
 »Ja, jeg kan da kun tænke mig to Mennesker. Den ene er mig, som jo ved min Broders Død (han er jo ugift lige som jeg) bliver Eneejer af dette meget indbringende Teglværk.«
 »Og det andet?«
 »Ja, det er en Slags Halvfætter til os ved Navn Henry Elton. Sagen er den, at for nogle Aar siden efterlod en hovedrig Onkel sig et glimrende Gods i Sussex. Dette testamenterede han til min Broder James. Til mig havde han derimod, Guderne vide hvorfor, fattet et uudslukkeligt Had. Af Skræk for, at Godset ved min Broders eventuelle Død skulde tilfalde mig, bestemte han derfor, at det i Tilfælde af min Broders Død skulde tilfalde Henry Elton, som i Grunden var ham uendelig ligeegyldig. Men Henry Elton er lige saa uskyldig som jeg, eftersom han for Tiden opholder sig i Italien. Men Efterretningen om min stakkels Broders Død yil sikkert glæde ham. Dels bliver jo han nu Ejer af Godset, dels vil det tilfredsstillende hans Had til os. Han var nemlig som ung en meget tarvelig Person, fuld af lave og slyngelagtige Tilbøjeligheder. En Tid, da han sad meget daarlig i det, gav vi ham Ophold hos os helt. Men en skønne Dag overraskede James ham

i Færd med at tømme hans Pengeskuffe. Da Henry Elton kun havde grove Ord til Svar paa hans sagtomme Bebrejdelser, blev han vist Døren. Nogen Tid efter benyttede han vort Navn til nogle gemene Falsknerier. Paa Grund af Slægtskabet dyssede vi Sagen ned, men da han snart igen begik samme Slyngelstreg, brød vi Staven over ham og overgav ham i Rettens Hænder. Efter udstaaet Straf forlod han Landet, efter dog først at have sendt min Broder, som jo navnlig var traadt op imod ham, et Brev, hvori han svor paa at ville hævne den Tort, han havde ladet ham overgaa. Et Par Aar efter hørte vi tilfældigvis, at han sad fængslet nede i Italien, og jeg formoder sikkert, at han befinder sig dernede endnu.«

Jeg besluttede foreløbig at indstille Forhøret og gav mig i Lag med at undersøge de forskellige Lokalteter. Først gik jeg op paa den myrdedes Værelse, hvor jeg imidlertid ikke fandt noget som helst af Betydning. Derfra gik jeg ned i Haven. Lige ud for det Vindue, der hørte til den myrdedes Værelse, stod der et højt, smukt Lindetræ, fra hvis Grene det vilde være den letteste Sag af Verden at svinge sig ind i Værelset. Jeg underkastede Træet et omhyggeligt Eftersyn og fandt derved nogle Spor, som fik mig til med fordoblet Iver at ransage Haven, derpaa at bryde gennem Hækken, der omgav den, for derfra at naa ned til Arbejdspladsen, hvor Folkene var i fuld Aktivitet. Saa gik jeg velfornøjet tilbage til Hovedbygningen, hvor Robert Carweigh ivrigt kom mig i Møde.

»Naa, Hr. Stanhope!« raabte han allerede paa lang Afstand. »har De fundet nogle Spor?«

»Jo, Hr. Carweigh,« lød mit Svar. »Jeg har fundet rigtig gode Spor; men det gør mig ondt at maatte sige Dem, at De er bleven grundig skuffet i Deres Tillid; thi Deres Broders Morder kan De finde blandt Deres egne Arbejdere.«

»Det er utroligt!« skreg Carweigh.

»Men sandt,« vedblev jeg. »Det store Lindetræ udenfor Deres Broders Vindu bærer tydelig Spor af nylig at være besteeget. Paa en af Grenene fandt jeg tilmed denne lille Las blaat Tøj, som i en forbausende Grad minder om den Dragt, Arbejderne her bærer. Jorden er heldigvis temmelig oplødt af Regn, saa det faldt mig let at forfølge Fodsporene fra Træet helt hen til Hækken, ja endog et godt Stykke paa den anden Side ned ad den Vej, som fører til Barakkerne, hvor Folkene sover. Her forsvandt Sporene blandt de mange Vognfurer og andre Spor, men jeg tror dog, at de tilstrækkelig tydelig har vist os, hvor Morderen skal søges.«

Robert Carweigh saa rystet ud og lod til at søge efter Modbeviser: »Det er umuligt! mumlede han.

Jeg afbrød ham: »Ja nu kan vi jo undersøge Sagen nærmere. Jeg ønsker imidlertid at gaa forsigtig til Værks, for ikke at skræmme nogen. Kan De ikke skaffe mig Lejlighed til at se alle Arbejderne enkeltvis ad Gangen?«

»Det vil være overordentlig let. Vi har ingen

Læge i Nærheden, men 2 Gange om Ugen kommer Doktor Burleigh herud og giver Konsultation. Han plejer at benytte Bibliotheksværelset dertil. De kan sætte Dem derind og da der altid er en Mængde af Folkene, der benytter sig af Lejligheden til at søge Lægens Hjælp, kan De dér lade største Delen af Arbejderne passere Revy.

Jeg fandt Forslaget fortræffeligt og derpaa gik vi ind for at spise til Middag.

* * *

Efter Middagen kom Dr. Burleigh. De har sikkert hørt ham omtale; han var allerede den Gang i Færd med at vinde sig Ry som en fremragende Diagnostiker. Vi blev præsenterede for hinanden, han blev indviet i mit Ærinde og tilbød velvilligt sin Assistance i hvilken Retning, jeg end maatte ønske. Efter at vi havde tilbragt et Par særdeles behagelige Timer i hinandens Selskab, erklærede han sig parat til at modtage Arbejderne, hvorpaa vi gik ind i Bibliotheket. Jeg bad ham vælge sin Plads saaledes, at hans Patienter kom til at staa i fuld Belysning; selv trak jeg mig sammen med Robert Carweigh tilbage til en mørk Krog af Værelset, hvor vi omtrent var ubemærkede. Nu indfandt Arbejderne sig en efter en. Doktor Burleigh var venlig og imødekommende imod dem alle, og de paa deres Side gjorde et absolut godt Indtryk paa mig.

En ny Patient traadte ind i Værelset. Det var en kraftig bygget, noget rundrygget Mand, med meget rødt Haar og Skæg og noget underlig langsomt og søgende i sine Bevægelser.

«Naa,» sagde Doktor Burleigh, »hvordan har vi det i Dag?»

»Akkurat som sidst,« mumlede Manden.

Jeg lagde Mærke til, at Manden besvarede alle Lægens Spørgsmaal i en løjerlig surmulende Tone, som om han ønskede at spare paa sin Stemme. Doktoren undersøgte ham omhyggeligt og lyttede paa den sædvanlige Maade paa Bryst og Ryg.

»Vedbliver Feberanfaldene?» spurgte han, medens han følte Mandens Puls.

»Jo,« mumlede Manden.

»Det er mærkeligt,« sagde Doktor Burleigh tankefuldt, »meget mærkeligt. Akute Feberanfald, Svimmelhed er dog intet Tegn paa nogen speciel Svagheit. Men Deres Tilfælde minder mig nu, da jeg tænker mig om, om et lignende, jeg saa for nogle Aar siden.«

Et Øjeblik saa han ud som om han anstrængte sig for at genkalde noget i sin Erindring; pludselig udbød han:

»Har De nogensinde været i Syden, for det er jo Resterne af en *Malaria* De gaar med i Kroppen.»

Næppe havde Burleigh nævnt Navnet paa den berygtede italienske Sumpfeber, for der før mig en — ja, jeg indrømmer det — fuldstændig fræk Ideassociation gennem Hovedet; den begyndte netop med at antage fastere Former; i det samme hørte jeg Doktor Burleigh fortsætte:

»Sig mig, kære Jackson, har De f. Eks. nogensinde været i Italien?»

Det var som en overnaturlig Magt drev mig frem, jeg handlede fuldstændig som var jeg hypnotiseret. Jeg véd blot, at pludselig stod jeg i et Spring henhos Jackson, greb ud efter ham — for i næste Øjeblik at staa med en rød Paryk og et tilsvarende Skæg i Haanden. I et Par Sekunder var der dødsstille. Jeg stirrede endnu som i en Rus ind i et af Overraskelse og afmægtigt Raseri fortrukket Ansigt, i hvis Blegheid et Par funklende Rovdyrsøjne lyste op — saa lød der et halvkvalt Raab fra Robert Carweigh: — »Henry Elton!»

I næste Nu tumlede vi alle fire rundt i en forbitret Kamp, men den varede kun kort, saa laa James Carweighs fejge Morder med Haandjærn paa-

* * *

Dels for at hævne sig, dels for at komme i Besiddelse af det før omtalte Gods, havde Henry Elton, hemmelig forklædt, indskibet sig til England. I sin glimrende gennemførte Forklædning havde han derpaa søgt Arbejde hos sine Fættre, for dér at lure paa en Lejlighed til at begaa sin Forbrydelse.

Hans Hensigt var at vende tilbage til Italien efter Mordet og saa derefter gøre sine Arvekrav gældende; thi ingen Mistanke vilde have naaet ham dernede. Men paa den anden Side bød hans Forsigtighed ham at forblive paa Gerningsstedet endnu en Tid efter Mordet, for at ikke en pludselig Flugt skulde vække Mistanke og derved tvinge ham til at kaste sin Forklædning før Tiden, hvad der let kunde faa ubehagelige Følger for ham. Uheldigvis for ham fik han saa under sit Ophold paa Teglværket et Tilbagefald af *Malaria* og dette bevirkede hans Opdagelse og lagde ham Strikken om Halsen. *Skæbnen* fædede ham.»

* * *

Cecil Stanhope tav. Aftenen var faldet paa under hans Fortælling; underlig mørk og truende ragede Fjældene frem af Mørket, kolde og skarpe gnistrede Stjærnerne frem paa den blaasorte Nattehimmel, der hvælvede sig højt, uendelig højt over Jorden med dens Mennesker og deres Skæbner.

Kvinden i Kunsten.

I.

Venus fra Milo.

Antikt Hoved.

Piero della Francesca (1416—1592). En fornem Dame.

NATURLIGVIS har alle Dage kvindelig Skønhed faaet mandlige Kunstnerhjerter til at banke, drevet Mænd til Arbejde og Anspændelse, befrugtet deres Opfindsomhed. Kvinden var Drømmen, Længslen, det store Maal, der skulde naaes gennem Arbejde og Skaken. Men var Kvinden end altid den kunstneriske Ansporer og Inspirator, var det langt fra altid hendes særlige Personlighed og Menneskelighed, Kunstneren gjorde til Genstand for sin Skaben. Den Rolle, som Kvindefiguren spiller i Kunstens Historie staar paa det nøjeste i Sammenhæng med Kvindens hele sociale Stilling i det Samfund, hvor Kunsten skabes.

Hele Oldtiden igennem er Kvindens Stilling en tilbagetrukket, hun hører Hjemmet til, helt undergivet Mandens Myndighed. Hos Ægypterne kunde hun ikke ofre til Guderne. I Athen levede Kvinderne nærmest en Art Haremsliv, de var uden Interesser, de talte endog et gammeldags, forældet Sprog. »En eneste Mands Liv er mere værd end Tusind Kvinders«, siger Heltinden i en græsk Tragedie. Kvinden gaar derfor ikke over i Kunsten som den, hun er, ikke som Portræt, men kun givende Kunstneren Træk og Dele af sig til Fremstillingen af de høje Guder. Det, vi har fra den klassiske Tid, er Billeder

Botticelli (1446–1510): Madonna.

af Venus, af Pallas Athene, af Juno, fornemme, fjerne, høje Kvinder, tilbedelsesværdige, men urørlige.

Hos Romerne faar vi Billeder af Kejserrinder, men de er jo ogsaa paa deres Vis Gudinder, selv de mest jordbundne af dem omstraales af den Guddomsglans, der udstraaler fra deres Gemaler, og som bragte Romerne til at rejse Altere for Kejserne og bringe Offre til dem.

I den kristne Middelalder blev Kvindens Stilling en anden, paa en Gang højere og lavere, paa en Gang agtet og foragtet. Det var en Kvinde, der havde født Guds Søn, men det var ogsaa ved en Kvinde, at Døden og Synden var kommen ind i Verden. Og Opfattelsen af Kvinden bølgler mellem disse to Yderligheder. Men i alle Tilfælde var kvindelig *Skønhed* mistænkt, endog forbandet af Munkene som noget ondt. Selv det at vaske sig kunde være af det onde, en Indrømmelse til Legemet. »Jo mere vi glæde os ved Legemet og hvad dets er, des mere fjærne vi os fra den oversanselige Kærlighed«, lærer Bernhard af Clairvaux. »Kødets Skønhed er Lastens Slør«. »Et blomstrende Ansigt forraader Synderinden«. Fromme Nonner gyste ved Ordet Bad, at sky Renlighed og Skiftenklæder anføres i flere Legender, som no-

get yderst fortjenstfuldt. — Naar Kvinden forekommer i Kunsten, er det derfor kun som Guds Moder, som Helgeninde, som Martyr, aandiggjort, kun Sjæl, Legemet er noget foragteligt, magert noget, som kun er Aandens forbigaaende og skrøbelige Hylster.

I det højeste er Kvinden der som Repræsentant for sin Stand, som Bondekone, Børgerke, Adelsdame, aldrig som individuel Person.

Kvindens Frigørelse som Person foregaar først i Italien i Renaissancen, og derfra breder Bevægelsen sig til Hofferne, til de højere Stænder i de mere barbariske Lande. Disse Renaissancekvinder kappes med Mændene i Lærdom og Begejstringen for Oldtidens høje Tanker. De læser Platon paa Græsk, de er hjemme i Cicero og Seneca. Og de hæger om deres Legemer med lige saa megen Omhu som om deres Aand. Vi er Tusind Aar borte fra Middelalderens Snavs.

Og ved disse Hoffer, i de rige Adels- og Borgerhjem, hvor disse skønne og vittige Kvinder hersker, flokkes Digttere, Lærde, Malere, Billedhuggere. De faar rundelige Understøttelser, de faar Opgaver og til Gengæld forherliger de deres Damer i slebne Vers og udødelige Malerier. Hvilke smukke, fornemme Modeller er det ikke for Malerne. Leonardo kan male efter en Blanca Sforza, en

Raffael (1483–1520): Madonna.

Leonardo da Vinci (1452–1519): Mona Lisa.

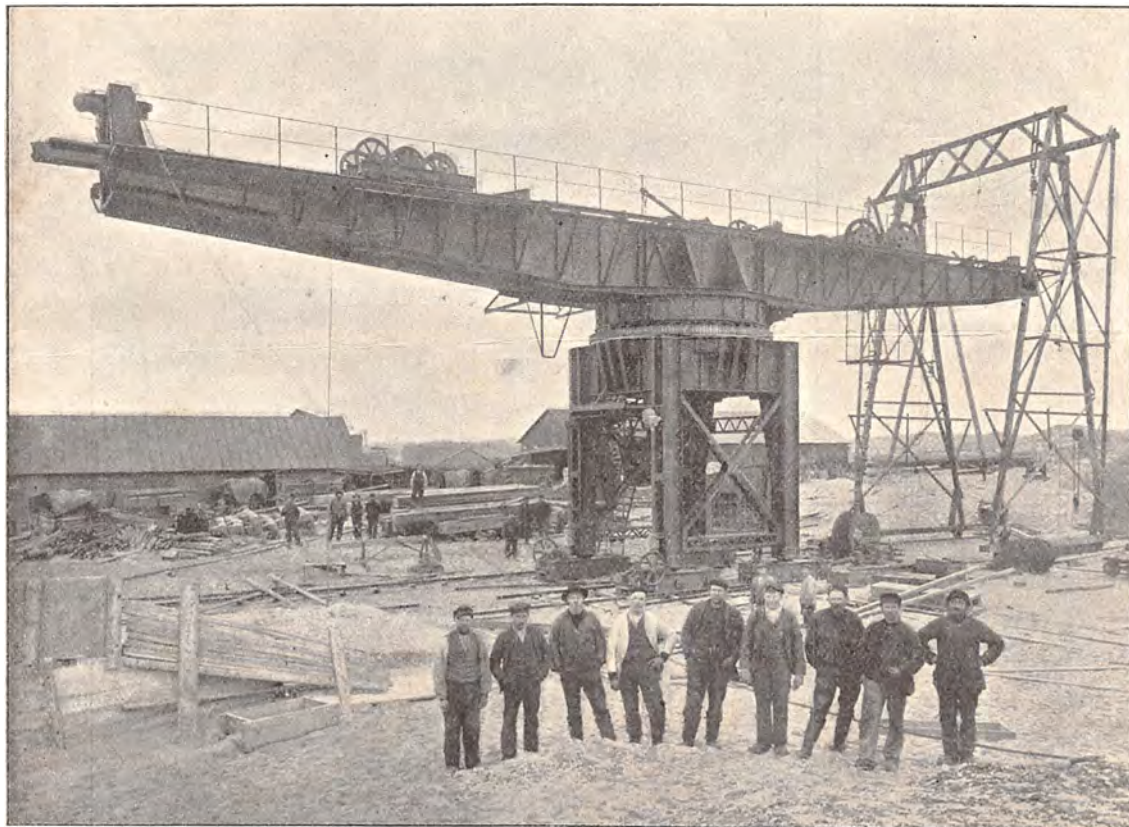
Tizian (1477—1576): Flora.

Cecilia Gallerani, en Lucrezia Crevelli, en Mona Lisa. For Raffael sidder en Medici, en Gonzague, en Johanne af Aragonien, en Fornarina, der vel kun var en Bagerdatter, men smuk som en Fyrstinde og i Stand til at laane ydre Form til den sixtinske Madonna. Mellem Tizians Modeler er en Dronning af Cypern, en Isabella af Este.

Hvad Under, naar man har saa megen Skønhed og Aand, at man da maler dem ind overalt, at Oldtiden og den hellige Histories Kvinder laaner Ansigter og Legemer fra det 16de Aarhundredes Damer, at det bliver samtidige Portrætter. Venus og Madonna, den hedenske Kærlighed og Guds Moder, kan ikke forlange mere smeltende Ynde, mere oversanselig Højhed end

disse Renaissancens fine og kloge og skønne Evas Døtre kunde yde. Disse Kvindehoveder er ofte saa udtryksfulde, saa pragtfulde, at Kunstnerne med Rette tilsidesætter alt andet, klæder deres Buster og Legemer i tarvelige, ensartede Stoffer, for at intet skal bortlede Øjet. Hvor er der i Alverden et Smil som Mona Lisas, eller disse rene, rolige Pander, disse Øjne, der er Afgrunde af Visdom og Ømhed, disse Halse, der er som Svanens, lange, bøjelige.

Og det var ikke Idealbilleder, disse Kunstnere drømte sig til, det var Virkeligheden, der blev gaet saa realistisk nær, som sjældent i Kunstens Historie. Hvilke Tider maa det ikke have været at leve i, dette Renaissancens straalende Aarhundrede.

En Kæmpekran, opstillet ved Vorupør. (Fot. Th. Ellemo.)

En Kæmpekran. Det er Danmarks største Kran, som her er gengivet, saaledes som den i Øjeblikket har Plads ved Vorupør, hvor 20 Mand har været en Maaned om at faa den opstillet. Men staar den der først, er en enkelt Mand tilstrækkelig til at manøvrere den under Arbejdet, der bestaar i at svinge Cementblokke ud i Vesterhavet, og det endda Blokke, der er 8 Alen lange, $12\frac{1}{2}$ Alen brede og $3\frac{1}{2}$ Alen høje. I alt kan den løfte 200000 Pd. Til Arbejdet hører endnu en mægtig Kran, der skal transportere Blokke til Hovedkranen, samt 2 Betontaarnvogne, der fra Blandemaskinen fører den æltede Beton til Støbepladserne. Kranen har kostet 110.000 Kr.

Dødsskikke.

Et Begravelsesoptog fra Spreewald i Preussen.

HVAD Livet er, derom har Menneskenes Børn været ret uenige, Svaret spiller i alle Farvetoner lige fra skinnende Solhvidt til Midnatsmørke. Men at Døden er en højst alvorlig Ting, derom er man saaa nogenlunde enig. Den bør omgives med Højtidelighed, og der bør saaa vidt muligt sørges for den døde.

Det er den fælles Grundtanke for Dødsskikkene. Hvordan den udformes, beror paa de forskellige Folkeslags Kultur og paa de Forestillinger, man gør sig om den dødes Liv efter Døden.

Almindelig er den Forestilling, at den døde lever videre efter Døden saaa nogenlunde, som han levede her, har de samme Fornødenheder som her, nu og da kommer og gæster sit jordiske Bo, belønner sine Efterfølgere, hvis de holder ham i Ære, aver dem, hvis de har glemt ham.

Derfor faar den døde med i Graven Vaaben, Klæder, Mad, Penge, man ofrer Slaver ved hans Grav, for at de kan følge ham til de dødes Rige og tjene ham der. Achilles ofrer paa Patrokles' Grav

fire af sine Gangere, to af sine Hunde og tolv af Troernes tapre Sønner. Standsmæssigt skulde Patrokles stige ned i Dødsriget.

Bekendt er de frygtelige Myrderier i Dahomey, naar en Konge døde. Straks efter Kongens Død styrtede hans Garde ud og myrdede alle, de mødte. I Dagene indtil Begravelsen stadige Myrderier. Og ned i Graven kastedes mellem hinanden Faar, Geder, Haner, levende og døde Trælle. Saadant et kongeligt Dødsfald kunde koste en 5000 Mennesker Livet.

Enkebrændingerne i Indien udspringer af en lignende Tankegang. Kvinden skal følge sin Herre og Mester og rede hans Leje i Underverdenen.

Som man havde Fjender her i Livet, havde man det ogsaa efter Døden. De levende burde støtte de døde ved Ceremonier, Bønner. Det kan f. Eks. give sig Udslag i de mærkelige Træfigurer, som Indianerne i British Kolumbia sætter paa de afdødes Grave, og som Kunstneren bestræber sig for at gøre saaa afskrækkende som muligt. De skal holde de onde Aander

Lodsens Aske kastes i Havet der, hvor han plejede at sejle.

Indfødt fra Andamanerne holder Bøn ved sin Faders Knogler.

borte, der vil modsætte sig den dødes Rejse til Aandernes Land.

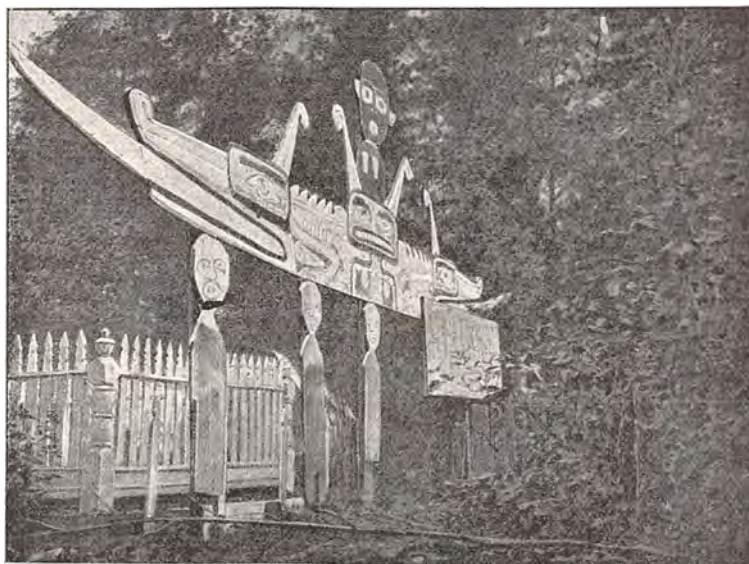
Men selv efter at være kommen derhen opgiver den døde ikke Forbindelsen med sit gamle Hjem. Som i al oprindelig Religion Rædslen, Angsten er det afgørende og oprindelige, var ogsaa Frygt det, man nærmest nærrede overfor de afdødes Aander. De elskværdige Aander, der ikke gjorde de efterlevende noget, vilde man næppe have sat sig i videre Bekostning eller Umage for; derimod lurede der en evindelig Utryghed for, at Aanderne kunde blive vrede over et eller andet, gøre Fortræd. Det er da sikrest at forsone dem, vinde dem ved Ofringer og Gaver. Man bliver ved at sætte Mad og Drikke ud paa deres Grave. Eller paa en bestemt Dag tænder man, som i Kina, Lys paa Hjemmets Alter, sætter et Maaltid frem paa det for de døde, fylder Bronzevaserne med Foraarets Blomster, der blander deres Duft med Røgelseemmen, velbehagelig for Aanderne.

Oftentimes er Dødsskikkene saa barokke, at vi staar

ganske uforstaaende overfor dem. Som naar de indfødte paa Andamanerne slaar et Reb om Liget, sænker det ned i Vandet, lader Fiskene fortære Kødet og derpaa hænger Knoglerne op i deres Hytter, en Genstand for Ærbødighed og Bønner.

Nu og da kan Enkeltmands Vilje paa tværs skære ind i de gængse Gravskikke, som naar den engelske Digter Shelley forlangte at brændes paa Baal ved Havets Bred. Eller som hin amerikanske Lods, der bestemte, at hans Venner skulde sejle ud og sprede hans Aske for Vinden over det Farvand, hvor han havde øvet sit Livs Gerning.

De gamle Billeder, som man i Middelalderen og Renaissanceen yndede at fremstille af Dødedanse, viser Døden som ens for alle, den store Lige. Den springer sin Dans med Kejser og Stodder, med Dronning og Tøjte, med læg og lærd, Købmand og Bonde. Held da dem, der kan skride til den sidste Dans med løftet Hoved og en glad Bevidsthed om at have brugt Livet vel.

Gravsted i British Columbia med Skræmselsfigurer, der skal jage de onde Aander paa Flugt.

Nær de Kongelige kommer kørende. — Fot. af Jul. Aagaard;

Fru Hoffman, Hr. Alstrup, Frk. Buch, Hr. Bewer og Fru ~~Groth~~-Buemann i »Madame Sherry«.

Madame Sherry. De kloge Hoveder, der har ment, at et Vinterteater umuligt kunde trives paa Frederiksberg, har foreløbig ikke faaet Ret. Frederiksberg Teater har sejret — og sejret absolut — fordi det satte der kaade Operette paa sit Program og i sit Personale havde baade det gode Humør og de gode Stemmer, der skulde til. Allerede »Flagermusen« viste, at der her var Stof til det Operetteater, som den halve By gaar og længes efter, og nu er »Madame Sherry«, der slet ikke fra Fødslen er noget Mesterværk, men er fortræffelig lagt til Rette af Anton Melbye, blevet en af de muntreste Forestillinger, der længe er budt paa i København. Direktør Wulff har allerede gennem den Klogskab, hvormed han har valgt sit Personale, vist ikke almindelige Evner som Teaterleder.

Kendte Navne.

Fødselsdag.

Fhv. Højesteretsassessor **Mathias Georg Peter Repholtz**, der nylig fyldte 80 Aar, tog allerede for en

Højesteretsass. M. Repholtz.

halv Snes Aar siden sin Afsked fra Højesteret, hvor han havde haft Sæde siden 1878. Han tog juridisk Eksamen 1847, gik ministerielle Vei og blev In-

denrigsministerens Sekretær. 1860 udnævntes han til Assessor i Hof og Stadsretten, og kom herfra til Højesteret. Fremtrædende ved sin juridiske Begavelse vandt han sig

tidlig et anset Navn i Retsverdenen og hædredes 1894 med Kommandørkorset.

Dødsfald.

Fhv. Direktør i det kgl. Brandassurance-Kompagni **Tiemroth** er afgaaet ved Døden, 63 Aar gl. T. tog statsvidenskabelig Eksamen, gik derefter over i Assurance-faget, og var fra 1889—1901 Direktør for

Fhv. Direktør Tiemroth.

Brandassurance-Kompagniet, som han ledede med stor Dygtighed. Ogsaa i Forsikrings- og Tarifforenningen har hans Virken bragt fortjenstfulde

Resultater. T. var dekoreret med Ridderkorset.

Organist **Viggo Kalhauge** er pludselig afgaaet ved Døden, 65 Aar gammel. I noget over tredive Aar har K. været ansat som Organist ved Vartov Kirke, hvor hans

Virken satte sig Spor i en Række kendte Salmekompositioner. Tillige dyrkede han den dramatiske Musik af lettere

Natur og har et Par Gange faaet Syngestykker opført paa det kongelige Teater, saaledes »Paa Krigsfod« og »Mantillen«. Tidligere har han virket som Sangdirigent og

Sanglærer. Han var dekoreret med Ridderkorset.

Jubilæum.

»Isenkræmmerforeningen i Kjøbenhavn« kan den 5te Marts fejre Jubilæum med 25 gode og frugtbringende Aar bag sig.

Isenkræmmer C. F. L. Galle.

Snart har den varetaget de faglige Interesser, snart er Jen traadt støttende til, naar dens Medlemmer kom i Trang. Nu har den i Legater og opsparet Kapital samlet sig 65000 Kr. sammen og kan heraf om Aaret uddele 1700 Kr. i Understøttelse. I det lange Tidsrum har den

kun haft to Formænd. først Medstifteren, Isenkræmmer C. F. L. Galle fra 1880—1891, saa Isenkræmmer N. Th. Høyer indtil 1899 og siden da atter Hr. Galle, der altsaa har staaet for Styret i 17 Aar.

Dødsfald.

Redaktør at »Svendborg Amtstidende«, M. Vogel Jørgensen, er afgaaet ved Døden, 60 Aar gl.

Redaktør Vogel Jørgensen.

V.-J. havde 1870 taget juridisk Embedseksamen, arbejdede i Tidsrummet 74—87 ved »Dagens Nyheder« og blev derefter Redaktør og Udgiver af »Svend-

borg Amtstidende«, som han ledede med stor Sikkerhed og Dygtighed. V.-J., der tillige var Formand for Provins-Højrepressens Forening. var dekoreret med Ridderkorset.

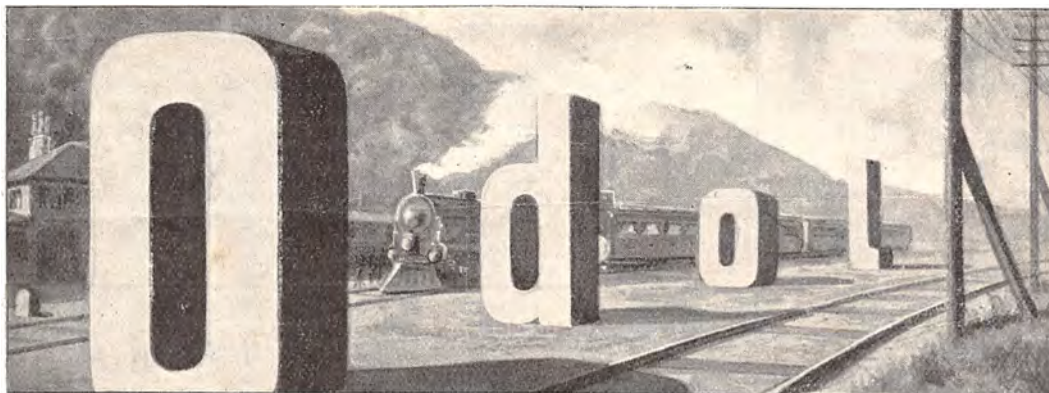

Justitsraad Strøyberg.

En velkendt Assens-Borger, Apotheker og Justitsraad J. N. Strøyberg, er afgaaet ved Døden, 69 Aar gl. S. blev 1867 Apotheker i Assens, hvor han snart blev en af Byens ledende Personligheder. Han blev Medlem af Byraadet, Overbygningskommissær, sad i Skolekommission og Amtsskoleraad og var Direktør for Sparekassen. Han var dekoreret med Rk.

Redigeret af GEORG KALKAR

Udgivet af ODIN DREWES

Hvis du ved smukke Tænder skal dig glæde da maa du flittig med Odol dem væde.

Hvis du en Skønhed vil kaldes, min kære, saa Hygiejnen ej glemme du maa: vid, at Odolen du ej kan undvære for rene og dadelfri Tænder at faa.

Af Tændernes Tilstand afhænger Maven Er denne ej god, bli'r du vranten og gnaven, Er Tænderne daarlige, tygger du slet, »Fordøjelseskvaler« vil vise dig det. Derfor, vil ej længer' du lide? — Brug »Odol« og begynd i Tide.

»Sunde og smukke Tænder er en af Livets Stormagter«. Dette Tankesprog burde enhver skrive med gyldne Bogstaver over sit Toiletbord — og nedenunder stille en Flaske Odol.

*

Den, som paa Odol vil lide, han faar Tænder blanke, hvide, se til ham, hvor han kan bide.

*

De tusinde Midler jeg søgte for Tændernes Pleje at røgte, med Pulver, Essenser og Vædsker i Flasker, i Krukker og Æsker, men Enden paa Visen — »Parolen«: Tilbage fluks til Odolen.

En gavnlig Industri.

Et af Etiketteringsrummene paa C. R. Evers & Co.s Fabrik.

NÆPPE nogensinde før har Influenzaen vist sig saa sejglivet og udholdende som i denne Vinter. Hver Gang det ser ud til, at dens Magt er brudt, tager den fat med fornyede Kræfter, bringer Uro i Hjemmene, Afbræk i Forretningslivet og skjuler endda ofte under en tilsyneladende uskyldig Maske sine ret alvorlige Hensigter.

Under disse Forhold vil det synes helt aktuelt, naar vi i Dag gør »Hver 8. Dags Læsere bekendt med C. R. Evers & Co.s store industrielle Virksomhed, idet nemlig de Produkter, som udgaar herfra, har faaet stor Betydning som virksomme Midler i Kampen mod Influenzaen, ikke mindst i den vigtige Rekonvalescenstid, der følger efter Sygdommen og i hvilken det gælder at vinde tilbage de mange Kræfter, som Sygdommen tog. Disse Midler bestaar nærmere præciseret af en Række udmærket lindrende og styrkende Maltpræparater: Maltextraktøllet, Maltsaften og Maltbolscherne.

Først er der Hovedproduktet: *Evers Maltextrakt-Øl* eller *Dansk Sundhedsøl*. Det er appetitvækkende, velsmagende og letfordøjeligt, idet Øllets Sammensætning og Extraktmængde er afpasset saaledes, at det kan taales i længere Tid selv af svage Maver. Som styrkende Rekonvalescensmiddel maa det henregnes til det bedste, der kendes herhjemme.

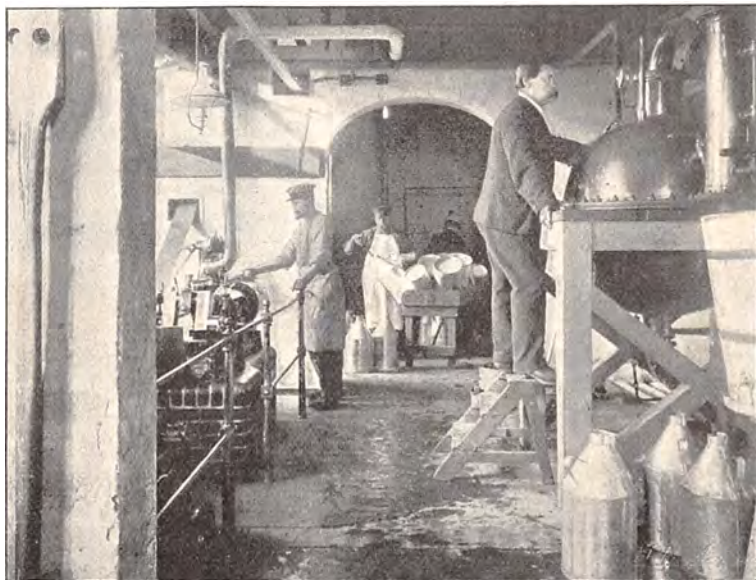
Vil man derimod rigtig fedes op, da er *Evers Maltsaft* det rette. Den udmærker sig fremfor mange andre lignende Produkter derved, at den under Fabrikationen intet sætter til af Maltens Hovednæringsmiddel, Æggehvidestoffet, der ellers ofte delvis gaar tabt ved Fremstil-

lingen. Maltsaften er af fortrinlig Virkning overfor Brystsygdomme, der er forbundne med Hoste og Slimafsondring, og ved Hjælp af den kan man under de bekvemmeste Forhold i sit eget Hjem gennemgaa en veritabel Maltkur.

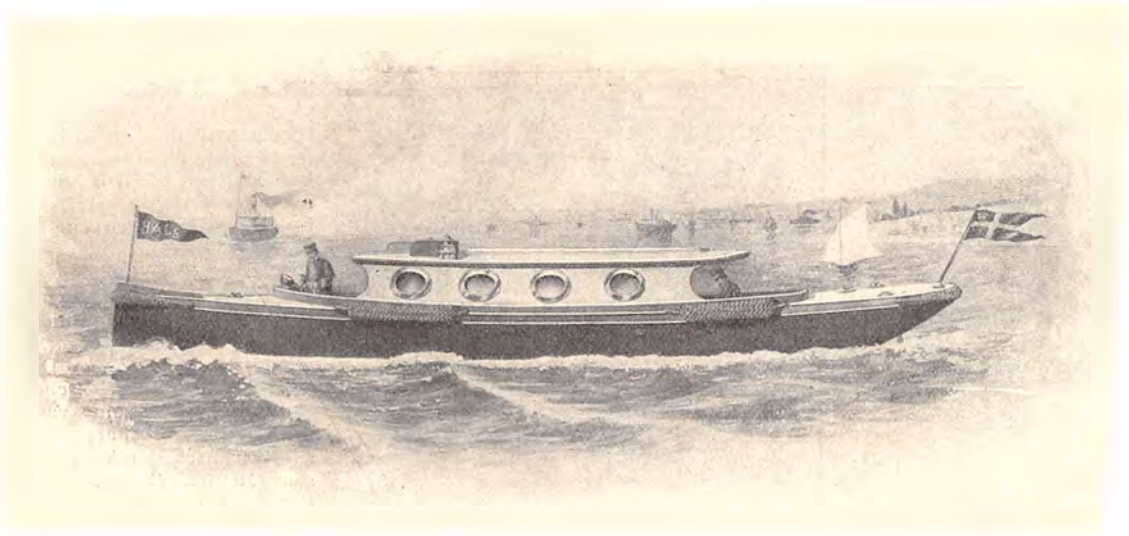
Dette var de flydende Maltpræparater, men i Kampen mod Forkølelssygdomme indtager de faste, *Maltbolscherne*, en ikke uvæsentlig Plads. Der er de ægte Maltextraktbolscher og Maltbolscherne, som varieres ved en Række, snart pikante, snart forfriskende Tilsætninger som Mentol, Citron, Ingefær, Cacao, Frugt, Eucalyptol og Tjære. Paa en højt appetitlig Maade er alle disse lige saa gavnlige som delikate Sager indsluttede i smaa ovale Blikdaaser, der taler den moderne Hygiejnes Sag overfor de i Lommen saa let tilsmudsede Papirsposer. Endelig fabrikterer C. R. Evers & Co. Sodapastiller, et ualmindelig smukt, sundt og

maveberoligende Produkt, der ligeledes kan faas emballerede i smaa fixe Blikdaaser.

I rigt Maal er ydre Udmærkelser blevet den ansete Fabrik til Del. Den har allerede gennem mange Aar været Leverandør til det kejserlig russiske Hof, og den har, for blot at nævne et Par Udmærkelser, hentet sig Guldmedaille i Stockholm 1897 og højeste Udmærkelse paa Verdensudstillingen i Paris 1900. Endelig viser den stigende Export, selv til oversøiske Pladser, at man i Udlandet fuldt saavel som i Danmark værdsætter Fabrikatet efter Fortjeneste.

Interiør fra C. R. Evers & Co.s Fabrik.

DEN store, ansete amerikanske Fabrik, *Wolverine Motor Works*, hvis Generalagent for Nordevropa, Hr. H. Jacobsen, Vestervoldgade 109, har tilsendt os sit nye, illustrerede Katalog til Anmeldelse, er en af de Fabrikker, der længst har beskæftiget sig med Tilvirkning af Baademotorer.

Ovenstaaende Billede viser Toldinspektionsbaaden »Hals«, der er forsynet med en 18 HK Wolverine-Motor, der siden Efteraaret 1903 har gjort Tjeneste 10—16 Timer i Døgnet, Vinter saavel som Sommer.

Ogsaa Lodskutteren »Esbjerg« er forsynet med Wolverine-Motor, paa 27 HK. Fremdeles benyttes »Wolverine« af saadanne Selskaber som Svitzers Bjergningsentreprise, Københavns Flydedok, Toldbodmøllen m. fl., hvilket turde noksom bevise, at Wolverine-Motoren virkelig er en enestaaende paalidelig og populær Maskine.

Wolverine-Motoren er saa let at behandle, at enhver Dame kan lære at passe de mindre Motorer til Lystbaade.

MAN faar et klart Indtryk af den danske Industris sejrige Fremgang, naar man betragter en Virksomhed som *F. C. Dahls* Manufakturforretning, Frederiksborggade 31. Da denne Forretning stiftedes i Firserne, bestod omtrent de tre Fjerdedele af Lageret af indførte Varer, til Dels engelske og tyske, medens nu kun en Fjerdedel er indført og de tre Fjerdedele er dansk Fabrikat. Køberen har derved den Fordel, at Varerne ved Toldbesparelse kan leveres billigere, og Forretningen kan langt lettere give Garanti for god Kvalitet. Ved en altid strengt gennemført Reelitet har denne Forretning, hvis Lager omfatter en saa broget og mangfoldig Række af Artikler som Kjøle-stoffer, Gardiner, Gulvtæpper, Sengeudstyr, Syartikler.

Foersager og meget mere, sikret sig en sjælden tro fast Kundekreds,

DET summer om Ørene paa os med Navne paa Margarine, men mange af dem, der dukker op i Dag, forsvinder lige saa pludselig igen i Morgen og erstattes af andre, der fører en ligesaa hastig udslettet Døgntilværelse. Men blandt dem, der let fandt Vejen frem til det store Publikum, staar *Bona-Margarinen* i første Række netop i Kraft af den personlige anbefaling fra Hjem til Hjem, der

virker bedre end den bedste Reklame. *Bona-Margarinen*, der blandes med det fineste Smør fra Mejeriet »Toftthøj« ved Roskilde, leveres daglig friskkærnet til Smørhandlerne og faas hos saa godt som alle disse over hele Landet. I Løbet af kort Tid fik den en sjælden Udbredelse, og det fortjener at fremhæves, at man anvender denne Margarine i den ansete Suhrske Husmoderskole.

HVER 8 DAG

Nr. 24. 11. Aargang.

12. Marts 1905.

Storfyrst Paul, Kejserens Onkel, Militærguvernør i Moskwa. Storfyrst Nicolai, Kejserens Fætter.
Storfyrst Sergius, myrdet den 20. Februar 1905.
Storfyrst Alexis, Kejserens Onkel, Øverstbefalende over Flaaden. Storfyrst Cyril, Kejserens Fætter, Søn af Storfyrst Wladimir.

Russiske Storfyrster.

Storfyrsternes Parti.

Storfyrst Wladimir,
St. Petersburgs Generalguvernør.

Enrussisk Storfyrste er myrdet i Moskvas hellige Kreml. En anden Storfyrste, den myrdedes Broder, Wladimir, er af Terroristerne dømt til Døden, og Terroristerne siger, at ingen

menneskelig Magt paa Jorden kan frelse hans Liv. Da Terroristerne for snart fem og tyve Aar siden aabnede deres Felttog med Dynamit og Revolver, var Maalet selve Czaren. Han var ikke blot Magtens Symbol, han var ogsaa Magtens faktiske Indehaver. Da der kom en Czar, om hvem man vidste, han var afmægtig over for Embedsstanden, over for dem, der stod bag det gamle Maskineri, vendte man sig med Dynamiten og Revolveren mod Embedsmændene. Da man saa, hvem det var: Storfyrsterne, der stejlt holdt paa det gamle System og som var stærkere end baade Embedsmænd og Czar, kastede man Bombene mod dem.

Det er vel vanskeligt at sige, hvilken af Storfyrsterne det er, der øver stærkest Indflydelse paa Czaren. Man mener dog, det væsentligst er hans Faders Brødre, mens de andre Storfyrsters Indflydelse er ringere. Og dette synes jo ret naturligt, saa vist som der altid tillades den ældre større Indflydelse end jævnaldrende.

Aleksander den 2den havde seks Sønner. Den ældste døde som ung. Den næstældste var Kejser Aleksander den 3dje. Derpaa kom Storfyrst Wladimir, der er øverstbefa-

lende over Kavalleriet. Han betragtes som den inkarnerede Reaktion. Efter ham kommer Storfyrst Aleksis, der er Overadmiral i Flaaden. Han er Aleksander den 3djes udtrykte Billede, men i politisk Henseende ved man ikke stort om ham. Den næst- yngste var Storfyrst Sergius, Moskvas Generalguvernør, der nu er myrdet. Hans meget reaktionære Anskuelse var velbekendte. Terroristerne svor ham Hævn, og man ved, de holdt deres Ord. Sergius var baade Kejserens Onkel og Svoger. Den yngste af alle Brødrene er Storfyrst Paul. Han var gift med Kong Georg af Grækenlands ældste Datter, men efter sin Gemalindes Død giftede han sig morganatisk med en Grevinde Hohenfels, mod Kejserens Vilje, og han blev forvist fra Hoffet. Han levede i mange Aar i Landflygtighed i Paris. Nu er han benaadet og vendt hjem, og Kejseren har udnævnt ham til Guvernør i Moskwa.

Det er Kejserens Onkler. Man siger, det er og var de Raadgivere, der altid havde størst Indflydelse paa ham. Af Fætterne har man i Grunden kun hørt tre omtale: Storfyrst Boris, Storfyrst Cyril og Storfyrst Nicolas. De to første har nærmest vakt Opmærksomhed ved Jordomrejser og allehaande Æventyr. Om Storfyrst Nicolai paastaar man, han har liberale Tendenser. Hvem ved noget. Man fortæller det om saa mange Medlemmer af regerende Huse.

Det er Storfyrsternes Parti. De ejer Hundreder af Slotte, Tusinder af Tjenere, Millioner af Rubler. De er som en uhyre Byrde paa Ruslands Bryst, forlenede med de højeste Embeder, og derved ikke blot den uhyre, sugende Embedsstands første Repræsentanter og Herskere, men ogsaa Landets Styrere.

Det er sikkert forbi med at myrde Czaren i Rusland. Man ser, der kommer blot en anden, og hvad har man saa ramt, naar Czaren blot er et Navn. Man vender sig mod andre, mod dem, der baade styrer Landet, Embedsmændene og Czaren selv.

IVAN.

„Tjørnegren“.

Efter det franske.

EN tidlig Morgen i Maj Maaned spadserede en ung Mand, der var tarvelig klædt, alene i en af de smukke Parkanlæg, der omslutter Wien. Imellem Træer, Buske og Blomster ligger Villaer spredt, og Hoffet i Wien ejer nogle af dem.

Den unge Mand hed Frantz Homer. Han var af polsk Herkomst og lige ankommen til Wien, for at uddanne sig til Billedhugger ved Akademiet. Han var Søn af fattige Haandværkere og led Nød, men haabede paa bedre Tider og arbejdede uafsladeligt.

Sit eneste Hvil tog han om Søndagen, naar han forlod sit lille, tarvelige Atelier og spadserede i Omegnen af Wien.

— Nu maa jeg snart, tænkte han, finde Ideen til et Mesterværk, der skal gøre mig berømt. Just som han stod i Begreb med at gaa ind i Skoven, standsede han pludselig forundret og henrykt.

En ung Pige, der var klædt i hvidt og hvis gyldne Haar ligesom kannede en Glorie om hendes Hoved, kom hen imod ham med Favnen fuld af Tjørnegrene med de smukkeste, hvide Blomster.

Her i disse Omgivelser under den straalende Sol virkede hendes hele yndefulde Skikkelse saa betagende, at den unge Kunstner blev staaende som fastnaglet. Gennem Blomsterne saa han et Par store, blaa Øjne, en smuk, lille Næse samt en nydelig formet Mund.

Forlegen ved dette Møde, lod den Ubekendte nogle af sine Blomster falde til Jorden.

Frantz løb til.

— Tillader De?

Hun rødmede. Han bukkede sig og samlede Blomsterne op.

Pludseligt sagde han, som efter en Indskydelse:

— Vent et Øjeblik! Tæt herved vokser nogle Buske med røde Blomster. Maa jeg ikke nok plukke nogle til Dem.

Hurtigt ilede han et Par Skridt tilbage og gik ind imellem Buskene, rev sine Klæder i Stykker, saarede sine Hænder, men kom snart tilbage med Favnen fuld af vellugtende Blomster.

— Hvilken Duft!

— Ja, ikke sandt?

— Men De er saaret, Deres Hænder bløder.

— Det er kun en Rift.

— Men hvorledes skal jeg takke Dem?

— Lad være med at takke mig . . .

Men, pludselig fik han en Idé:

— Jo, jeg vil alligevel gerne bede Dem om noget . . .

— Hvad da?

— At blive staaende der et Øjeblik, saaledes som nu, med Hænderne fulde af Blomster; det klæder Dem saa godt.

Frantz havde taget Skitsebog og Blyant op af Lommen.

— Vil De tegne mig?

— Ja, hvis De tillader det?

Hun rødmede, men turde ikke sige Nej.

Frantz mumlede sagte ved sig selv: Det skal fore-stille Foraaret!

Blyantet fo'r hastig frem og tilbage paa Papiret. Frantz lagde hele sit Talent i denne Skitse.

— Maa jeg se?

— Endnu ikke . . . Saa . . . nu er det færdigt.

Og han rakte hende Tegningen.

Den unge Pige gjorde uvilkaarlig en Bevægelse saa overrasket blev hun. Thi paa et Par Minutter havde den unge Kunstner tegnet hende i den yndefulde Stilling, hun indtog, og Ligheden var slaaende.

— Men det er glimrende . . . Turde jeg bede Dem om at faa den?

— Det er kun en Skitse . . . Jeg vilde hellere beholde den for at forsøge at gengive Deres Billede paa en anden Maade.

— Paa hvilken Maade?

— Ved at lade den leve . . .

— Hvorledes?

— I Marmor . . .

De saa begge paa hinanden — hun tøvende og interesseret . . . han bønfoldende om et Ja.

— Hvem er De? spurgte hun.

Han nævnte sit Navn.

— Dette Navn er Dem ikke bekendt. Jeg er kun en Begynder, men jeg har Tiltro til min Kunst.

Han udtalte disse Ord med Vægt og hans Øjne tindrede.

— Naa ja, lad gaa, sagde hun pludseligt. Jeg tillader Dem det. Og hvad der maaske er bedre: hvis De virkelig tror, at jeg kan inspirere Dem, vil jeg staa Model for Dem.

— Er det virkelig muligt? De?

— Ja! jeg! . . . I Deres Atelier. Jeg bor i Wien og er her kun hos nogle Bekendte.

Han stammede forlegen:

— Men . . . jeg bor ikke flot . . . Jeg er ikke rig.

— Men hvad gør det? De har Talent; det er det vigtigste.

Frantz blev staaende overrasket over dette Eventyr. Hvem var dog den unge Pige, der tilbød at staa Model for ham i hans Atelier.

De aftalte Tiden og Dagen, men da de var ved at skilles, spurgte han hende om hendes Navn.

— Mit Navn kan ikke have nogen Interesse for Dem. Vid kun, at hvis min Statue kommer til at ligne mig, hvilket jeg er overbevist om, saa er den købt allerede i Forvejen. Tænk at jeg hedder . . . ja, hvad kan jeg hedde . . . naa, nu har jeg det: Tjørnegren.

*

*

— Hvem dør?

— Tjørnegren!

Frantz aabnede Døren. To Dage havde han beskæftiget sig med at ordne sit Atelier til Modtagelsen. Hun rakte ham Haanden.

— Kan De se, jeg har taget den samme Kjole paa og sat mit Haar op paa samme Maade, som den Morgen, vi mødte hinanden. Men det er sandt, vi har ingen Tjørnegrene.

— Jo, der er nogle! svarede Frantz, idet han pegede paa et Bord, hvorpaa der laa Tjørnegrene med røde og hvide Blomster.

— Har De købt dem?

— Nej! jeg har selv plukket dem paa det samme Sted, hvor jeg mødte Dem.

— Er det virkelig sandt? . . . Det er jo en hel lille Rejse.

— Ja, jeg var der i Morges . . . Bor De der?

— Jeg har sagt Dem, at jeg bor i Wien, mere faar De ikke at vide.

Jo længere han saa paa hende, desto smukkere syntes hun ham.

— Er her ikke for varmt for Dem? Eller De fryser maaske . . .

I Stedet for at svare, gik hun omkring og rodede, og hver Gang hun traf paa en af hans Skitser, overøste hun ham med Komplimenter.

Mens hun stod Model for ham, kredsede hans Tanker bestandig om det samme:

Hvem var denne smukke Ubekendte? Maaske en fornem Dame? eller maaske en Skuespillerinde?

Han vilde gerne have det Spørgsmaal løst, men turde ikke spørge.

— Kald mig for »Tjørnegren«, gentog hun leende. Det lyder da meget smukt? Og det Navn maa De ogsaa sætte paa Fodstykket.

Med behændige Fingre bearbejdede Frantz det fugtige Ler. Hun blev ved med at udspørge ham om hans Kunst, hans Arbejder og Forhaabninger, og glad og fornøjet besvarede den unge Mand hendes Spørgsmaal.

Dag efter Dag kom hun i hans Atelier, bestandig smilende, og han foretog hver Morgen den samme Tur ud til Skoven for at hente Tjørnegrene.

Værket skred hurtigt frem. Ja, det var virkelig Foraaret. Kun Ansigtet var ufuldendt.

Men en Morgen fandt »Tjørnegren«, idet hun traadte ind i Atelieret, Ansigtet færdigt og Ligheden var fuldkommen. Kunstneren havde arbejdet derpaa hele Natten, efter Hukommelsen. Thi hendes Billede forlod ham ikke mere.

* * *

— Hvor De er bleg i Dag . . .

— Ja, jeg er ikke rigtig rask . . .

— Jeg kan næsten ikke kende mit »Foraar« igen. Frantz var inderlig bedrøvet over at se hende syg. »Tjørnegren« saa virkelig lidende ud. Hendes Haand brændte og hun hostede.

Bedrøvet sagde hun, idet hun pegede paa de visne Blomster, som laa paa Gulvet:

— Saaledes vil ogsaa min Lod blive inden længe . . .

— Tal dog ikke saadan . . .

Han led ved hendes Ord. Han led ved at tænke, at hun nu snart vilde holde op med at komme til ham og at det snart vilde være forbi med deres Venskab.

Han syntes, hun forstod ham.

— Havde De ikke Lyst til at være Kunstner?

— Jo, stor Lyst.

— Ja, men der er jo Tid endnu.

Hun rystede sagte paa Hovedet.

En Dag ventede Billedhuggeren forgæves sin Model.

* * *

Frantz havde i en hel Maaned forgæves ventet paa Efterretninger fra »Tjørnegren«. Statuen var færdig.

Nu maatte han til at hugge den ud i Marmor, og for at kunne købe en tilstrækkelig stor Blok, solgte han, hvad han havde, laante og sparede. Hvad brød han sig om Fattigdommen, naar han blot kunde naa sit Maal.

Undertiden standsede han modløs. Det var underligt, at den unge Pige ikke gav ham Underretning. Hvad var der sket? En Ulykke maaske!

Og han kendte ikke engang hendes Navn.

Han arbejdede Dag og Nat uden Hvile, gik ikke ud af sit Atelier og var ligegyldig for, hvad der skete omkring ham.

Men ud af det hvide Marmor skred den yndefulde Skikkelse lidt efter lidt frem.

* * *

Den Aften, Statuen var bleven fuldkommen færdig, hørte Frantz med Forundring nogen banke paa Døren.

Hvem kunde det være, der kom til ham paa dette Sted, til ham, der var ukendt.

Paa Dørtærskelen stod en stor, krumrygget Olding, klædt i sort.

— Hr. Ebener, Billedhuger?

— Det er mig. Vær saa venlig at træde indenfor.

I Lyset skelnede Frantz den fremmedes Træk, og han fo'r forundret med Haanden over Øjnene, som om han saa et Syn.

Dette Oldingeansigt, med de hvide Haar, havde han ofte set paa Fotografier.

Det var Kejseren.

— Deres Majestæt! stammede han forvirret.

— Jeg har faaet at vide, at De arbejder paa et Kunstværk, Billedet af en ung Pige, der var mig kær.

Mekanisk pegede Frantz paa den tildækkede Statue.

— Maa jeg faa den at se.

Med rystende Hænder blottede Kunstneren Statuen, og Marmoret traadte frem, friskt og straalende som Foraaret.

Kejseren nærmede sig Statuen, betragtede den.

længe, uden at sige et Ord, og Frantz saa, at han græd.

-- Tak! sagde Kejseren.

Hvad betød denne Visit . . . var denne unge Pige da kendt af Kejseren? Og hvorfor disse Taarer . . . Var hun maaske død?

† Frantz lod udmattet Hovedet synke, uden at forstaa.

— De vil vel nok slette det Navn ud, der staaar paa Sokkelen; jeg ved, at hun ønskede det. I Stedet derfor maa De sætte hendes eget: Louise af Habsburg!

— — — — —
Og endnu den Dag i Dag staaar, foran en af de kejserlige Ejendomme i Nærheden af Wien, den smukke og yndefulde Statue af Frantz-Josephs Barnebarn, hans Yndling, som gik under Navnet »den gode Prinsesse«, og hvem Døden, der har været saa ubarmhjertig imod det østrigske Keiserhus, kaldte bort i hendes tyvende Aar.

Det blev skænket Kejseren af en polsk Kunstner ved Navn Frantz Ebener, der døde faa Dage efter Keiserens Besøg.

Smaa Kuriositeter.

En Godgørenheds-Automat.

Den Blindes Julekort.

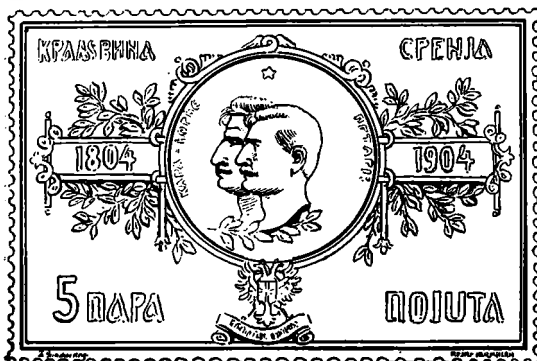

Et Menneske, sammensat af lutter Mennesker.

7 1/2 Øre pr. Sekund. Rundt om paa Londons Gader finder man opstillet Automater som den her gengivne, og Hensigten med dem er at paakalde Godgørenheden til Fordel for London-Hospitalet, det største i England. Lægger man en Penny — 7 1/2 Øre — i Automaten, siger Inskriptionen paa Fodstykket, har man for et Sekund holdt London-Hospitalets hele Maskineri i Gang, og dækket alle dets Udgifter til Læger, Sygeplejersker og hele Personalet nedefter. Naar Mønten er faldet ned i Automaten, bevæger Viseren sig et Sekund fremad og Giveren har da den stolte Følelse af, at det er ham, som i dette Tidsrum har opretholdt en stor, velgørende Institution.

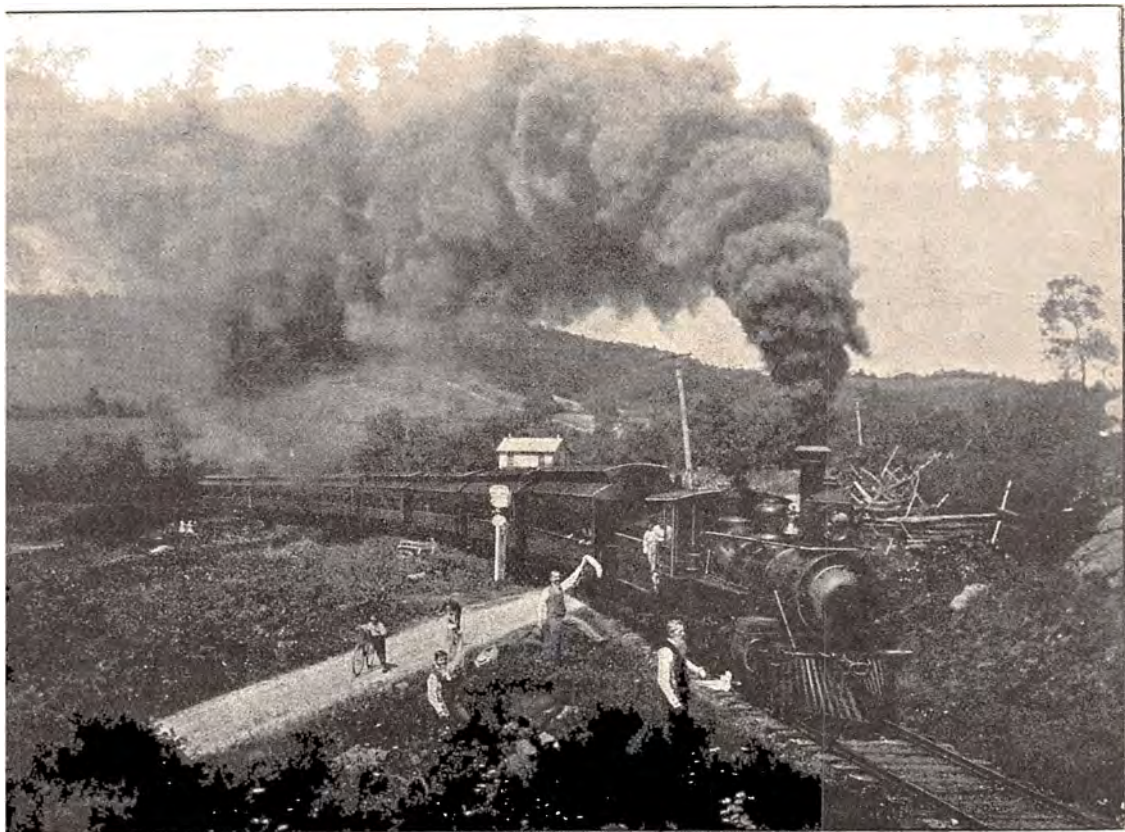
Den Blindes Julekort. Der findes Julekort for alle Slags Mennesker, for den muntre og den tungsindige, den poetiske og den materielle, Jægeren og Cyklisten, Haandværkeren og Etatsraaden, men hvem anede, at der ogsaa findes Julekort for den blinde. Ikke destomindre fabrikerer man nu i England hele Serier af saadanne Kort, med Billeder og Tekst, fremstillet saaledes, at den Blinde gennem det ophøjede Tryk kan føle sig frem til at forstaa de gode Ønsker, som Kortet udtaler.

Japansk Humor. Mærkelig fremmedartet synes os det japanske Humor som det viser sig i ovenstaaende Tegning, hvor en Række Menneskelegemer er flettet saaledes ind i hinanden, at de tilsammen danner et Menneskes Hoved og Haand. Tegningen er udført af Kuniyoshi, der regnes blandt Japans største Tegnere i Begyndelsen af det nittende Aarhundrede.

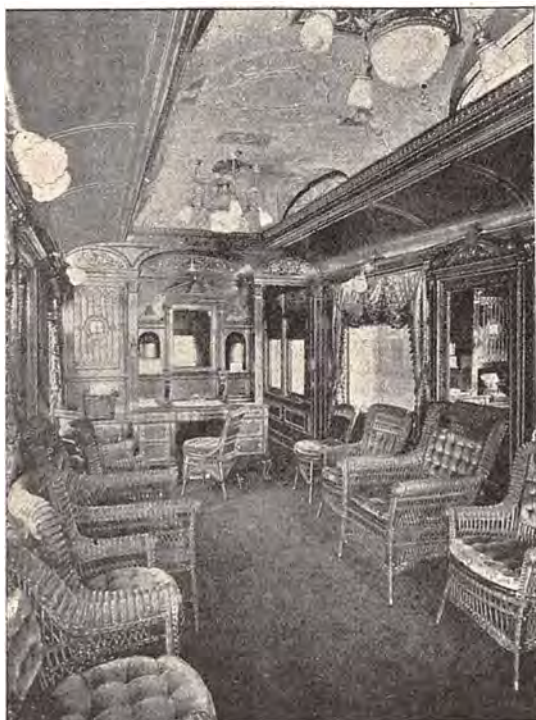

Forbudt serbisk Frimærke med Fikserbillede.

Et forbudt Frimærke. I Anledning af Kong Peter af Serbiens Jubilæum, udstedtes et Frimærke, som nu imidlertid er inddraget, da Gravøren ved Mærkets Fremstilling havde tilladt sig en grov Spøg, der ikke passede den nuværende serbiske Regering. Mærket, bærer Kong Peters og hans Storfaders Portrætter, men vender man det om, kommer som paa et Fikserbillede den myrdede Kong Alexanders Træk til Syne. Mund og Næsefløje paa de to Portrætter danner Øjet paa det tredie, og Øjnene paa de første danner Skæget paa det sidste.

Amerikas hurtigste Lokomotiv.

En moderne Salonvogns Indre.

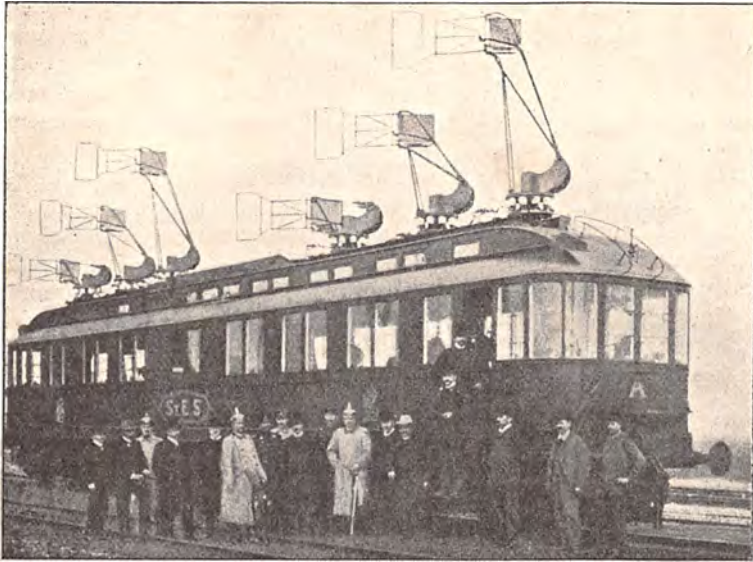
Fremtidens Jærnbaner.

SAA ung er Damplokomotivet, at manovre i Jyllands mere afsides Egne kan finde Folk, især ældre Kvinder, som aldrig har set et Lokomotiv dampe hen over Engen med sit Vogntog. Og dog er det allerede nu sikkert, at Fremtiden ikke hører Damplokomotivet til, det er en altfor dyr og langsom Bevægskraft.

Og dog maa Damplokomotivet siges at have strængt sig godt an for at følge med Tiden. Opfinderen Stephensons »Raket« løb kun 24 Kilometer i Timen, medens et af de moderne Kæmpe-lokomotiver har en Kørehastighed af 130 Kilometer pr. Time. (Der gaar som bekendt $7\frac{1}{2}$ Km. paa en dansk Mil. For at anskueliggøre de i det følgende nævnte Kørehastigheder anføres her nogle danske Afstande. Mellem København og Helsingør er der ad Jærnbanen 44 Km., mellem København og Korsør 109 Km., mellem Nyborg og Middelfart 77 og mellem Fredericia og Aalborg 250 Km.)

Ja man er endog naet højere op. Der er i Amerika Tog, der kører med en planmæssig

En af de elektriske Forsøgsvogne paa Strækningen Marienfelde-Zossen.

Gennemsnitsfart af 140—150 Km. I 1901 naede man endog ved en forceret Kørsel op til en Fart af 192 Km. eller over 25 Mil i en Time. Men sligt er kun Sportspræstationer, Vædeløbsfarter, der ikke har nogen praktisk Betydning, og som medfører altfor urimelig stor Fare for Liv og Gods og Materiel.

Man maa jo ikke glemme, at Jærnbane kørsel ogsaa er en Forretning, man maa ikke bruge flere Kul eller slide mere paa sit Materiel, end Anlægskapitalen kan forrentes, og passende Afskrivninger foretages. De store amerikanske Hurtigtogsmaskiner er opslidte paa 8 Aar, medens et Lokomotiv dog helst skulde vare over en Snes Aar i det mindste. Og jo større Fart, des flere Kul.

Men selv om man saa bort fra den forøgede Fare for at løbe af Sporet ved den hastige Kørsel, selv om man vovede Livet for at komme rask afsted og sagde: Vi betaler, hvad det koster, sætter alene Luftmodstanden en Grænse for Damplokomotivets Hastighed. Vore nuværende Tog bestaar jo af to Bestanddele, Lokomotivet, der trækker, og Vognene, der trækkes. Det er de sidste, der betaler det første, Lokomotivet løber kun for Vognenes Skyld. Ved den store Kørselshastighed gaar en meget stor Del af Lokomotivets Kraft til at kløve Luften. Allerede med en Fart af 100 Kilometer medgaar Halvdelen af Loko-

motivets Trækraft til dets eget Forbrug, kun Halvdelen bliver «nyttig», altsaa anvendt til at trække Vognene. Og der vil tilsidst komme en Grænse, hvor Lokomotivet maa forbruge al sin Kraft paa at bane sig selv Vejen.

Og det er ikke saadan, at jo færre Vogne et Lokomotiv slæber, des mindre i samme Forhold bliver Udgiften til Kul. Lidt fler eller færre Vogne spiller ingen stor Rolle.

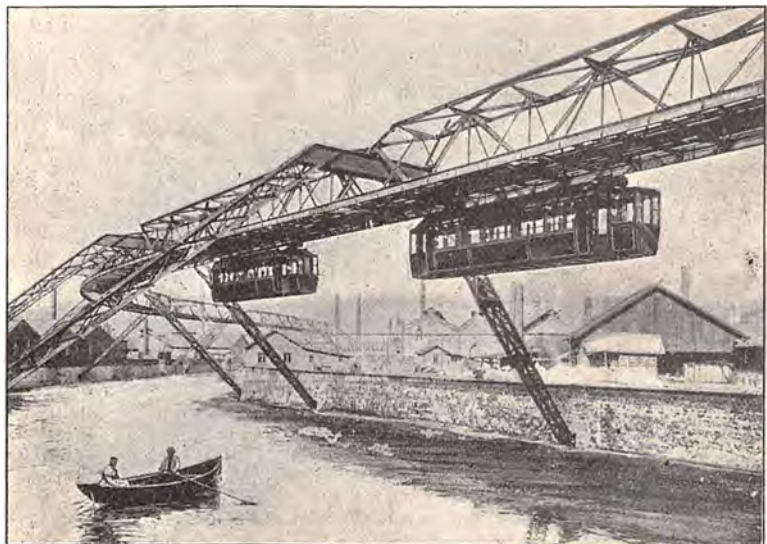
Damplokomotivets Teknik kræver derfor, naar man skal have en forsvarlig Drift: Faa og tunge Eksprestog med ikke for stor Kørehastighed. Nutidens Krav er derimod: Stor Kørehastighed og mange, lette Tog. Vi vil kunne bo udenfor den store By og

komme derind 20 Gange om Dagen og det i en Fart.

Og her er det da, at Elektriciteten træder til og tilbyder at opfylde Tidens Krav. Den er baade billigere og hurtigere alene derved, at den intet særligt Lokomotiv behøver, Bevægkraften overføres direkte til hver Vogn.

Det er allerede 25 Aar siden, at Werner Siemens paa Berlinerudstillingen fremstillede den første elektriske Bane, og i Bytrafikken har jo nu de elektriske Sporvogne saa godt som fortrængt alt andet. Saadan en Sporvogn med en Bivogn er jo et helt lille Tog.

Men endnu har vi ikke faaet nogen europæisk elektrisk Bane i stor Stil. Og Grundene har

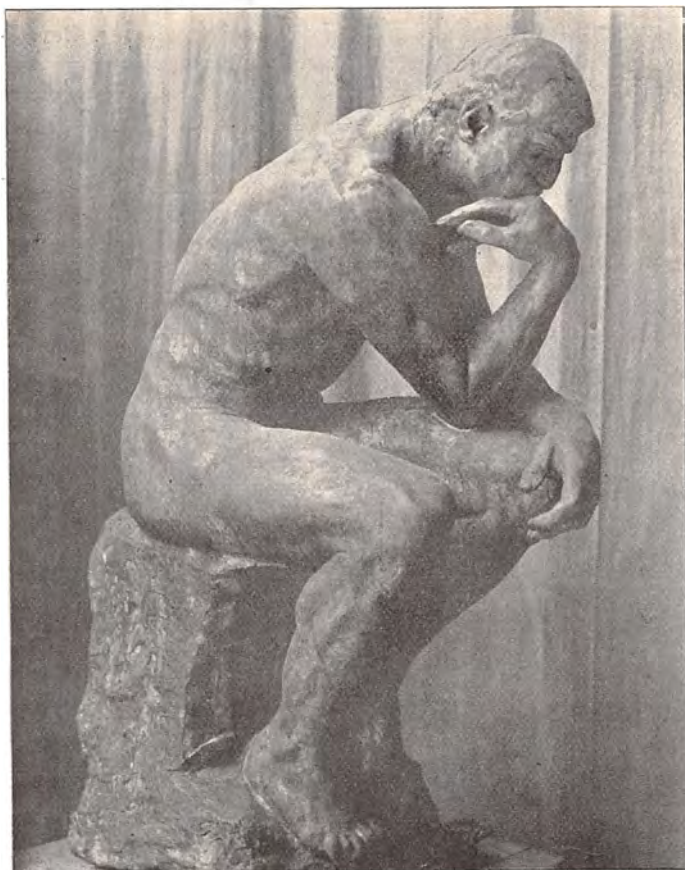
Elektrisk Luftbane over Wupperfloden mellem Elberfeld og Barmen.

været mange, ikke mindst den vældige Bekostning, som det vilde være at gaa over til det nye. Men det nye kan næppe heller siges at være saa grundig prøvet, at sidde inde med lange og nøjagtige Erfaringer, at man ikke kan forsvare endnu at se Tiden lidt an.

Imidlertid har de sidste Aar bragt Forsøg af vidtrækkende Betydning. De trykkende Forhold, hvorunder de store tyske Elektricitetsselskaber virkede i Slutningen af forrige Aarhundrede, bragte dem til at sætte meget ind paa Forsøg med elektrisk Jærnbanedrift, for dér muligt at finde det nye Guldland, der kunde bringe Aktierne og Procenterne op. Og paa den preussiske Militærbane Marienfelde—Zossen har man da eksperimenteret fra Efteraaret 1901 med Vogne, udrustede til en Fart af 200 Km. i Timen. Man gik langsomt frem, begyndte med en Fart af 50 Km., steg saa til 100 og 140 Km., i Oktober 1903 naaede man 201 Km., senere er man naaet op til 220

Km. i Timen, altsaa over 29 Mil. Det vil sige, at man skulde kunne naa Korsør paa en halv Time, hvor vi nu bruger to saa omtrent. At man for Tidens Skyld ligesaa godt kunde have sin Villa ved Storebælt som i Taarbæk og Skodsborg.

Et andet Forsøg, der har draget alle Jærnbaneteknikernes Opmærksomhed hen paa sig, eller rettere mere end et Forsøg, en allerede fungerende Bane, er den elektriske, énskinne Luftbane, der er bygget i det vestlige Tyskland, fra Elberfeld til Barmen, langs hen over Wupperfloden, gennem et stort Industridistrikt. Banen er 13 Km. lang og Kørehastigheden er ganske vist kun 40—50 Km., dog altid som et dansk lltogs; men Togene, der gjerne bestaar af to Vogne, kan om fornødent køre hvert tredje Minut, og der kan beføres ca. 6000 Passagerer i begge Retninger pr. Time.

»Tænkeren« Statue af Rodin.

Tænkeren.

Et nyt *Menneske* af Rodin, en ny, levende Skabning fra den Mesters Haand, der har præket Livet i Kunsten, det levende Liv, Knoglers og Musklers og Blods spillende Liv, og som stærkere end alle andre har kæmpet mod Antikens stillestaaende og kolde Ro. »Tænkeren« er Rodins ny Skabning, kommen til Verden pludselig, mens alle troede, at han var ene optaget af sin »Port til Helvede«.

Man har stillet »Tænkeren« udenfor »Pantheon«. Man stillede den først op for at se Virkningen. Virkningen var overvældende. En Nat gik en gal Mand hen og ødelagde Statuen, af Vandalisme, af Forargelse, af Fanatisme, man kan tro, hvad man vil. Nu staar den i Bronze, klippehaard og kæmpestærk, uvæltelig for nogen Mand, blank i sit Metal, ren i sin simple Skønhed som selve den modne Tanke, der kommer til Liv bag dens Pande.

Kvinden i Kunsten.

II.

Natthier (1685—1766): Anne-Henriette af Frankrig.

Jan van der Meer (1632—70): Pigen med Perlehalsbaandet.

Boucher (1703—1770). Madame de Pompadour.

I det 16de og det 17de Aarhundrede skabes de store Hoffer. Ud over Landene bliver der ligesom Nat, kun her og der paa det enevældige Europas Kört ligger en lysende og straalende Plet, et Hof, der faar sin Glorie af de store og smaa Solkonger. Alt, hvad der kan, stræber fra Mørket op i Lyset, ved Hofferne samles Tidens skønne Kvinder. Naturligvis, saadan som det altid gaar. De stærke, de kloge, de mægtigste blandt Mænd vælger sig til Hustruer de smukkeste blandt Kvinderne og tager dem med sig til Hove. Og disse Hoffets skønne Damer synes Malerne de eneste, der fortjener at foreviges. Men man er Aarhundreder fra Renaissancens sunde Realisme og ærlige Portrætlighed. Disse Damer ved Lüdvig XIV's Hof og de tyve Køl vandshoffer er opfyldte af deres Værdighed, de vil fremstilles i hele deres Magt med dens ydre Apparat. De er lige saa lidt naturlige som Ludvig XIV, som han triner frem med sin bølgende Paryk, sine høje Hæle. Det er en Kunst, der giver Menneskene i Livets store Repræsentationsøjeblikke, hvor man vogter paa sig selv, hvor hvert Ord, hver Mine, hver Gestus er nøje indstuderet og beregnet paa at tage sig pompøs ud.

Kun et Sted i Europa forbliver Kunsten sand, realistisk, portrætlig, en ædruelig og mangfoldig

Canova (1757—1820): Pauline Bonaparte som den sejrende Venus.

Gengivelse af Livet og Kvinderne, det er i Holland, hvor man har Republik, hverken Konge eller Hof, men dygtige og flittige Borgere, hvis Koner selv staar ved Arnestedet, selv svøber og vasker Barnet, selv udfører de Hundrede daglige Ting, der falder for i et Hus. Der faar vi Billeder af sunde, brede, drøje Kvinder, der er sig deres arbejdstykke Hænder bekendt, der ikke er bange for at lade deres Rynker male, naar de bliver gamle, Kvinder i borgerlige Interiører, optagne af Dagens Gærning og smaa Glæder.

Disse Kvinder er ikke til blot Pynt og Stads, ikke blot en straalende kvindelig Ramme om en enevældig Monark. De er deres Mænds Kammerater og Værkfæller, de arbejder med paa Dannelsen af den nationale Velstand. Og medens vi staar saa underligt kolde overfor disse opstadsede og opstillede Hofskønheder, føler vi os straks hjemme i de hollandske Stuer, det er vort Aarhundredes Demokratisering, vore jævne Vaner foregrebet to—tre Aarhundreder forud. Det forekommer os, at der ikke i Fortidens Kunst er noget saa levende, ja næsten med os samtidigt som disse hollandske Mestre. —

Aldrig nogensinde før har Kvinden hersket som i det muntre og galante 18de Aarhundrede, der fulgte efter Ludvig XIV's Død. Hun bestemte som Hustru eller Elskerinde i Fyrsterne Raad, der førtes Krige, blodige, langvarige, for et haanligt Ord sagt om en Kongen kær Dame. Ansættelser, Forfremmelser, Bevillinger, alle Statsmagtens Funktioner øvedes af smukke og velplejede Hænder. Og Kvinden herskede lige saa enevældigt paa Kunstens og Litteraturens Omraade. Det var Salonernes Tid, det vil sige en Sal med en smuk, vittig og myndig Kvinde som Midtpunkt. Naar Kvinderne har taget en Dig-

ter, en Filosof, en Lærd under deres skærmende Varetægt, ligger alt ham aaben. Men ve den kedelige Fyr, som de stødte ud af Salonens Lys. Oldtidens Landflygtige var bedre stillede end ham.

Og denne almægtige og naadige Herskerinde males, tegnes, karikeres. Saa meget mere som Enevældens politiske Tryk endnu hvilede tungt, indskrænkende Digternes, Tegnernes, Kunstnernes Emner. Man maatte ikke tænke eller tale om Politik eller offentlige Sager, det kostede Fængsel, maaske Livet. Kvinderne, Erotikken, kommer derfor til at spille en Rolle som aldrig før, og næppe heller nogensinde senere. Ingen anden Tids galante Kunst har været saa righoldig

som det 18de Aarhundredes.

Forøvrigt følger Fremstillingen af Kvinden i Aarhundredets Løb Tidsalderens almindelige Strøm, der gaar fra Ludvig XV-Tidens glade, overgivne Letsind til Sentimentaliteten og Føleriet i de sidste Aar før den store Dommens Dag, Revolutionen. Kvinden er Gudinde, Hofdame i Krinoline, hun er klædt ud som Hyrdpige, tilsidst som Bondepige, en gammel Civi-

Wintherhalter (1805—73): Portræt.

Millet (1814—74): Aftenbøn.

lisation, der er ked af sine egne Træk og ønsker sig.

Men hvor meget end Fremstillingen af Kvinden skifter, den Kreds af Kvinder, som Kunstneren fremstiller, udvides ikkemeget i det 18de Aarhundrede. Det er de fornemme Damer og de galante Damer. Det er en Hofkunst, en Overklassekunst.

Det 19de Aarhundrede forandrer med hvert Aarti Kvindens Stilling

mere og mere, drager nye og nye Lag af Kvinder op i Samfundslivet Lys og dermed ind i Kunsten. Det er Demokratiseringen og Mangfoldiggørelsen af det kunstneriske Ideal og det kunstneriske Stof,

Revolutionen var, eller mentes i alt Fald at være, en Knyttten Traaden tilbage til Oldtiden. Mændene var opfyldte af Erindringer om Athens og Roms Politik, og deres Kvinder klædte sig i lette og yndefulde Dragter, der ogsaa skulde minde om Oldtidens enkle Simpelhed. Kejserdømmet fortsætter i samme Spor, kun koldere, strængere, mere stiv i Linjerne. Og Kunstneren fremstiller Napoleons smukke Søster som en straalende og sejrende Venus.

Da Restaurationstidens taabelige Forsøg paa at skrueUdviklingen tilbage var omme, rykker Borgerkongedømmet ind, og med det hele tredje Stand og dens Kvinder ind i Kunsten. Saa kom den Tid, hvor Kunstnerne drog ud paa Landet, opdager Bondens Datter, der høster, der driver Faarene, ikke en baandprydet Roccocohyrdinde, en forklædt Markise, men den virkelige Bondepige i sit Hvergarnsskørt. Og nu er man i Færd med at lægge Fabriksarbejdersken, et nyt socialt Lag, ind under Kunstens Domæne.

Saadan er Udviklingen for Kvinden i Kunsten, jævntløbende med den almindelige Udvikling, en Frigørelse og en Personliggørelse. Først en Fremstilling af Kvinden i sin Almindelighed, derpaa den og den bestemte Kvinde, Portrættet. Først Gudinder som hos Grækerne, saa Kejsrerinder, saa fornemme Damer, Dronninger og adelige, derpaa det nye Borgerkabs Døtre og endelig Bondepiger, Fiskerpiger, Arbejdersker. En Arbejden sig frem igennem alt det ydre, Rang, Stand, Rigdom til Kvinden selv, til det evigt kvindelige.

Ragnarok.

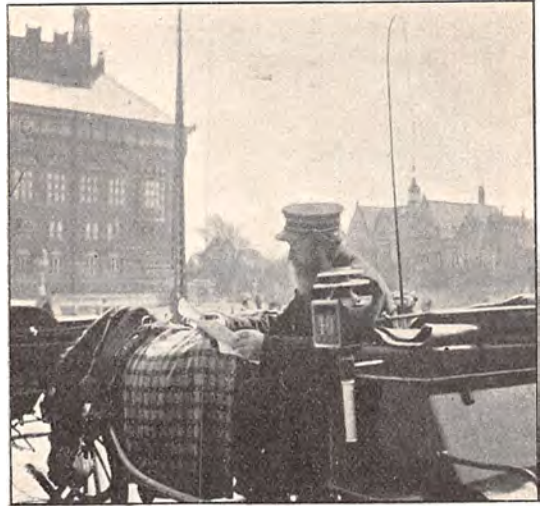
Hr. Cornelius og Fru Brun i »Ragnarok«.

ALT som vor Operascene bringer flere og flere af Wagners Størværker til Opførelse, udvides ogsaa Kredsen af dem, der alvorligt søger at tilegne sig Mesterens tankevægtige Musik. Med »Ragnarok«, som efter lange Tidens Forberedelser nu er fremført i en stilfuld og smukt gennemarbejdet Form, har det kgl. Teater skaffet sig en betydelig Afskrivning paa den gamle Wagner-Gæld.

De to Hovedpersoner, Siegfried og Brynhilde, udførtes af Hr. Cornelius og Fru Brun, der begge præsterede fortrinlig Sangkunst.

Prinsessens Vogn.

Din og min Vogn.

Gesandtens Vogn.

En Vogn, som alle kører med.

En Vogn, som ingen kører med.

Etatsraadens Vogn.

Den næste Slægts Vogn.

Hvordan man kører i København.

Min Længsel.

Bleg, opal-rød fødtes Dagen
 dør, hvor Sneens hvide Lagen,
 Under lave Skyers Dragen,
 dækked for dens slunkne Skød.
 Og mens Nattens Stilhed flyede,
 vaagned Morgnens spøede Lyde,
 Medens Glans og Glimmer gryede
 over Sneens sarte Lød.
 Det var Dagens Liv, der sejred
 over Nattemørkets Død.
 Over Nattens tunge Død.

Døren klaged paa sit Hængsel,
 da jeg aabned Stuens Stængsel.
 Men paa Tærsklen stod min Længsel.
 Og den stod som stædt i Nød.
 Og dens Vingers Fjer var knækket,
 deres brede Buer brækket,
 Og en Angst-Sved, som mig skrækked,
 mellem Haarets Silke flød.
 Men bag Øjets Hvælv var Farven
 som et halvkvælt Raab om Død.
 Om en kvalfuld, langsom Død.

Og jeg bad den, angst, at drage
 imod Solens Land tilbage,
 Imod Livets Land tilbage —,
 og min Røst var veg og blød —.
 Og fortælle mig om Riget,
 mod hvis Herlighed vi hided,

Drømmens Land og Drømme-Riget,
 bagved Solens Morgenrød.
 Men den hvisked blot: »Jeg evner
 intet mer. Min Kraft er død.
 Og jeg venter kun min Død.«

Bag dens Øjnes bange Blikke
 saa jeg Dødens Skygge ligge.
 Men da gav jeg den at drikke:
 Blod, der fra mit Hjærte flød.
 Og dens Vinger, der var svage,
 fik nu Livets Kraft tilbage.
 I dens Øjne kom tilbage
 Styrkens selvbevidste Glød.
 Og min Længsel sejred Livets
 rige Sejr over Død.
 Over Trætheds tunge Død.

Men fra da det ofte hænder,
 at den her tilbage vender
 Og med sine hvide Hænder
 river op det Saar, den brød.
 Og mit røde Blod den drikker,
 thi den ved, dens Livsmagt ligger
 i det varme Blod, den drikker,
 og som fra mit Hjærte flød.
 Og jeg ser, min Længsel lever.
 Og jeg ser, det er min Død.
 Ved, dens Styrke blev min Død.

STELLAN RYE.

Fhv. Biskop H. V. Sthyr.

Fhv. Biskop og Kultusminister H. V. Sthyr er afgaaet ved Døden, 66 Aar gl. Hans Liv var delt mellem kirkelige og politiske Interesser, men først og fremmest vil Biskop S. mindes som en fremtrædende Repræsentant for den danske Folkekirke. — Efter at have taget teologisk Embedseksamen 1861, var han en Tid Manufaktur, blev saa 1873 Præst i Ribegnen og udnævntes 1877 til Professor i nytestamentlig Exegese, — 1887 til Biskop over Lolland-Falster. Imidlertid var hans politiske Interesse vakt, han fik i Aarene 86—94 Sæde i Landstinget og indtraadte 1897 som Kultusminister i Kabinettet Hørring. Efter en treaarig Ministerperiode, beklædte han siden 1900 Fyns Bispestol, et Embede, han sty-

rede med stor Myndighed, indtil han for faa Aar siden tog sin Afsked derfra.

Stiftamtmand over Aalborg Amt, Johan Henrich Ahnføldt er afgaaet ved Døden, 53 Aar gammel. Efter fuldbragt juridisk Embedseksamen 1874, var A. gaaet den ministerielle Vej, hvor et rask Avancement ventede ham og hvor han ved Udarbejdelsen af Alderdomsunderstøttelsesloven fik Lejlighed til at gøre sine Evner gældende. Kun 40 Aar gl. udnævntes han til Stiftamtmand over Ribe og 1899 kom han til Aalborg, for at blive Stiftamtmand der. Med stor administrativ Dygtighed varetoget han sit betydningsfulde Embede og han forstod i høj Grad at vinde sig Befolkningens Tillid.

Stiftamtmand Johan Henrich Ahnføldt.

Paa Journalisternes Fastelavnsmarked. I Forgrunden Fru Emma Thomsen. (Fot. af Journalist Harald Tofte).

I Menageriet. — En Spøg fra Journalisternes Marked.

Skuespillerinder sælger Fastelavnssris. (Bag Disken: Fru Anna Larssen, Fru Gerda Christoffersen, Fru Anna Norrie, Fru Emma Wiehe).

Fastelavn.

TAKKET være Journalisterne blev det en Fastelavn med Humør. Det store Marked i Koncertpalæet lykkedes som alt, hvad der fødes let, og vil man videre undersøge, hvorfor det hele løb saa heldigt af, da er Grunden den, at ingen mødte med Fordringer, og alle med den ærligste Lyst til at more sig. De store mondæne Karnevaler med deres tungt oparbejdede Stemning maa misunde Journalisterne et Publikum som dette, en saa jublende kaad Skare Mennesker, hvem ingen Stivhed trykkede og hvis Lystighed ikke kendte nogen Grænse.

Hvad der gik for sig i Koncertpalæet hin Aften mellem 10 og 12, det var intet mindre end det gladeste Stykke Folkeliv, Københavnerne endnu har stillet paa Benene, selve Børnehjælpsdagen medregnet.

Dagens Stemning kom ogsaa andre til Gode, først og fremmest det lille private Marked, som københavnske Skuespillerinder havde arrangeret i en Butik paa Strøget, hvor de solgte Fastelavnssris til Fordel for en god Veninde.

Tulle. Efter Fot. af Jul. Folkmann.

Dødsfald.

J. F. C. Nissen-Sommersted.

Etatsraad **J. F. C. Nissen-Sommersted** er pludselig afgaaet ved Døden. Nylig havde han fyldt sit 70 Aar og ingen Svaghed lod ane den hurtig

paafølgende Død. N.-S. havde ført en Tilværelse, rig paa Afveksling, han havde paa Rejser fartet vidt omkring og gjort Forretninger i al Verdens Lande. I Aarene 1862—1873 var han bundet til Danmark som Indehaver af en Kulimportforretning, derpaa fulgte længere Tids Ophold i Rusland, hvor han bl. A. gennemrejste Transkaskasien. Herhjemme tog han virksom Del i det filantropiske Arbejde.

Fødselsdag.

Fhv. Navigationsskoleforstander **C. G. F. Schwartz** fyldte nylig 80 Aar. Hans Arbejde har været af

største Betydning for den danske

Sømandsstand, hvis Lærer og Opdrager han var i halvt hundrede Aar, og hvis Kundskaber han øgede ved udmærkede nautiske Haandbøger.

C. G. F. Schwartz.

KENDTE NAVNE

Dødsfald.

For kort Tid siden afgik ved Døden fhv. Forretningsfører ved Nationalbankens Kontor i Aarhus,

Justitsraad C. J. Flagstad.

Justitsraad C. J. Flagstad. F., der var født 1821, kom allerede ganske ung i Nationalbankens Tjeneste i København, men forflyttedes 1857 til Aarhus. Her virkede F. i henved 40 Aar som Forretningsfører for Nationalbankens Filial.

Skolebestyrer P. V. Kjær er afgaaet ved Døden i sit 65 Aar. K., der var Medejer af Kjær og Lyngbyes store Real-skole her i Byen, har virket ved denne Skole i over 40 Aar. Ogsaa som Skolebogsfører fatter var han kendt,

Skolebestyrer P. V. Kjær.

bl. A. ved Udgivelsen af et historisk-geografisk Leksikon og en Syntaks i det tyske Sprog. Han nød stor Anseelse som Skolemand og var meget afholdt i alle Kredse.

Redigeret af GEORG KALKAR

Jubilæum.

Læge i Klætorp ved Kvistgaard, H. P. Lillelund Meyer, havde 1ste Marts praktiseret i 25 Aar i Nord-sjælland.

Læge H. P. L. Meyer.

Læge ved Tikøb Fattiggaard og Sindssygeanstalt og siden 1893 Jernbanelæge. Han er meget afholdt overalt i Frederiksborg Amt.

Den 4de Marts holdt Nørrebro's Grundejerforening 25 Aars Jubilæum. Foreningen har under sin

25aarige Virksomhed optaget, drøftet og gennemført en Mængde Spørgsmaal af Interesse for Grundejerstanden, hvoraf dog mange Sager til-

lige har frembragt Goder for alle Beboere paa Nørrebro. Foreningen har altid været stærkt arbejdende

Grosserer M. Andersen.

og vil uden Tvivl fremdeles ved sin Bestyrelse have et vaagent Øje for Nørrebro's Udvikling. Foreningens Formand er f. T. Grosserer M. Andersen.

»Maries Minde« er Navnet paa et Velgørenhedsselskab, der nu i 25 Aar har virket for Opklædning af fattige Konfirmander. Det er

helt anseelige Resultater, man i dette Tidsrum har naaet, thi ikke mindre end 1696 Dreng og Piger har man skaffet Konfirmandens-Ud-

Vinhandler Carl Krumbak styr for et samlet Beløb af 52000 Kroner, samtidig med at man har lagt sig 3000 Kr. op som et Grundfond. I de sidste 17 Aar har Vinhandler Carl Krumbak ledet den udmærkede Institution.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag's Illustrationer ere udførte Dansk Reproduktionsanstalt, Citygade.

Udgivet af ODIN DREWES

HVER 8 DAG

Nr. 25. 11. Aargang.

19. Marts 1905.

Marschal Oyama.

Sejr- herrerne fra Mukden.

General Nogi.

Aldrig har i Historien saa vældige Masser staaet overfor hinanden som i dette uhyre Slag paa den mantschuriske Slette. Man har nok fra Oldtiden og Folkevandringen nogle Ta der nærmer sig disse, men da talte man ret paa Slump. Her har sikkert over 800,000 Mand kæmpet mod hinanden. Og kæmpet saalænge, som der absolut aldrig er kæmpet før. Hvad var Napoleons store, tre Dages Folkeslag ved Leipzig mod denne Kamp, der, da dette skrives, allerede har varet to Uger, og hvor der endnu synes Dage til den sidste Træfning. Skulde dette være den yderste, forfærdelige Krigens Højde, eller forestaar der endnu længere og blodigere Slag?

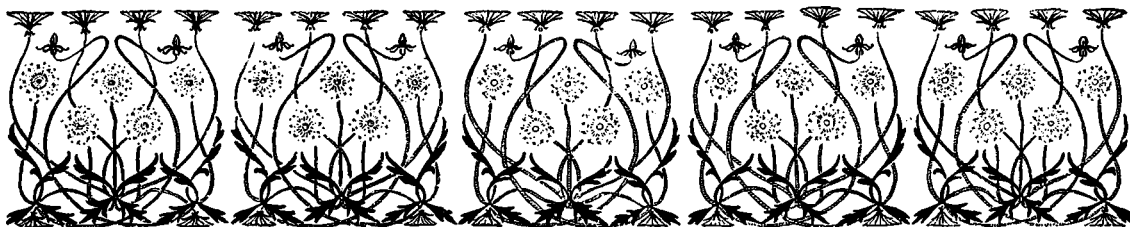
General Kuroki.

General Nodzu.

General Oku.

Der er frugtbar Grøde i den danske Versekunst. I faa Maaneder har L. C. Nielsen sendt to Samlinger af Digte ud, Mylius Erichsen har sunget om Islandets Stemninger, Sophus Clausen har slaaet sig løs med sin viltre og uberegnelige Muse og Michaëlis har atter øst af sit rige Væld. Nu foreligger der et stort og stateligt Bind Digte af Jeppe Aakjær: »Fri Felt«, udkommen paa Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag. Aakjær er jo saa ofte karakteriseret som den mest jydske af vore jydske Digtere, at man næsten har glemt de mange andre Strænge, han har paa sin Lyre. Denne Bog viser, hvor vidt han i Virkeligheden spænder. Foruden de fortrinlige Skildringer af jydske Natur og jydske Mennesker i Afsnittet »Hjemstavnsange«, findes der her f. Eks. Digtet ved Schandorphs Baalfærd, det bedste Lejlighedsdigt, vi har set i mange Aar, en Række Oversættelser af Burns, Studentersange, politiske og sociale Sange. Og samtlige bag all det spredte ligger den dybe Alvor og den grundfæstede Overbevisning. Nedenstaaende skønne Jyllandsdigt er en typisk Prøve paa »Fri Felt«s Sange.

Jylland.

DER dukker af Disen min Fædrenejord
 med Aaser og Agre og Eng;
 med Ryggen mod Syd og med Taaen mod Nørd,
 den redte bag Sander sin Seng;
 dog ej for at sove Retfærdiges Søvn
 thi sjældnen er Landet i Ro,
 men Stormene gaar,
 og Brændingen slaar
 paa Kysten med djærveste Kno

Der ruller de Bække saa tungt gennem Dal,
 langmodigt ta'r Aaen imod
 og skrider tilhavs i en bugtet Spiral,
 forinden den drev det til Flod.
 Men hvor den kan glitre en Sensommerkvæld,
 naar Laxen gaar op mod dens Strøm,
 naar Siv og naar Flæg,
 faar Dugstænk i Skæg,
 og Dagen gaar bort som en Drøm.

De bredeste Enge, jeg nogentid saa,
 her duger det mossede Svær;
 blankhornede Høvder paa ravgullig Taa
 gaar rundt i de knortede Kjær.
 Her voxer sig Plagen saa trind om sin Lænd
 i Højengens vældende Saft;
 saa rød er dens Lød,
 dens Mule saa blød,
 dens Koder de fjedrer af Kraft.

Og Ræven han slikker bag Diget sit Ben
 og soler sin syndige Krop;
 og Haren hun snuser til Agerens Sten
 og gjør over Stubberne Hop;

og Odderen plumper i favnedyb Høl,
 for Jæger og Hund i Behold,
 men Hjejlernes Hær,
 den flokker sig der,
 hvor Hugormen lurar i Knold.

Mørkt stiger en Høj over Kornhavet op,
 med Blaabær og Lyng er den klædt;
 blandt Risenes Ranker en Lærke med Top
 sig gynger og kvidrer saa spædt.
 Det bølger af Rug imod Kimingens Rand,
 i Dale, paa Banker den staar,
 faar Runding og Form
 i Godtvejr og Storm --
 som Barnet, mens Gængerne gaar.

Det lufter i Lyng, og det ringler i Rug,
 det sprager i Agrenes Straa;
 højt Skyerne drejer den dampspændte Bug
 og skygger en Stund for det Blaa.
 Vildt Bierne tønner om Husmandens Gavl
 mod Kuben bag Grønkaal og Løg.
 I Udflugtergaard
 mod Porthjaldet slaar
 et Ekko af rimmende Øg.

Her laa der engang paa en spergelgrøn Toft
 et Hjem med sin Skorsten paa Hæld.
 Det havde en enkelt Rad Pølser paa Loft,
 men ellers kun Armod og Gjæld.
 Dog havde det Svaler bag Forstuedør
 og Blomster om Sokkel og Syld
 og Malurt paa Væg;
 og Hønen la' Æg
 i Skjul af den krogede Hyld.

Her sad hun og spelted min bøjede Mor,
 indunder den Bjælke saa lang
 og delte sit Bryst mellem mig og min Bror,
 imens saa vemodigt hun sang.
 Nu ligger hun hist under Stendigets Hæld
 i Krogen, hvor Valmuer staar;
 gjør Verden Fortræd,
 tog Sorgen min Fred —
 saa sagte med Laagen jeg gaar.

Hvad var vel i Verden det fattige Liv
 med alt dets fortærende Tant,
 om ikke en Plet med en Dal og lidt Siv
 vort Hjærte i Skjælvinger bandt!
 Om ikke vi drog fra det yderste Hav

for bøjet og rynket at staa
 og høre de Kluk,
 de Mindernes Suk
 fra Bækken, vi kyssed som smaa!

Velsignede Land, hvor i Stormvejret bor
 et Folk, som er øvet i Savn,
 jeg ejed vel aldrig et Gran af din Jord,
 som hjemløs jeg kvitted min Stavn.
 Du rakte mig ud fra dit stenede Krat
 en Høstnat saa kroget en Stav;
 naar Staven er brudt
 og Livsgangen slut,
 kanske du da skjænker en Grav.

JEPPE AAKJÆR.

Faugnette.

(Efter det Franske.)

DET var henimod Midnat, da General Schedau, der sad i sit Telt, lod den vagthavende Officer, Premierløjtnant Faugnette, kalde til sig. Da denne traadte ind i Teltet, vendte Generalen sig om og bød Faugnette, der hilste militærisk, tage Plads.

»De ved, Faugnette, i hvilken Fare vi befinder os; Østrigerne har trængt sig ind mellem General Masachu og mig uden at General Masachu har lagt Mærke dertil, da en bred Skov ligger imellem dem, og de rykker nu frem imod os med 20,000 Mand, og vi har kun 13,000. Hvis Østrigerne angriber os, er vi fortabte, det eneste Haab, vi har, er, at det maa lykkes os at sende Bud til General Masachu, der da maa komme os til Undsætning med sine 17,000 Mand. Det er for at overdrage Dem dette Hverv, at jeg har ladet Dem kalde, thi jeg ved, at De er en tapper og klog Soldat. Tør De paatage Dem dette Hverv?»

»Javel, Hr. General! hvis jeg maa faa Lov til at vælge 50 af de bedste Ryttere, skal Befalingen nok blive udført.«

»Det er godt! men tror De ikke, at 50 Mand er for mange, en enkelt vil vist lettere kunne slippe igennem?»

»Vore Spejdere paastaar, at det sværmer med østrigske Rytterpatrouiller foran os, saa det vil næsten være umuligt for en enkelt at slippe igennem; derimod er der større Sandsynlighed for, at i det mindste én af 50 slipper igennem.«

»Ja, det har De maaske Ret i. Saa er det afgjort. Men fremfor alt,« sagde han, idet han rejste sig, »De maa skynde Dem, inden en Time maa De bryde op. Saa, Farvel da og god Lvkke paa Rejsen,« vedblev han, idet han varmt trykkede Officerens Haand, »og lad mig nu se, at De ikke svigter den Tillid, jeg nærer til Dem; husk paa, at vor Hærs Skæbne afhænger af Dem.«

Da Faugnette kom ud af Generalens Telt, var det allerede Midnat, og Maanen og Stjærnerne sendte deres Lys ned over de hvide Telte og kastede deres blege Straaler henover Sletten, som bredte sig foran ham. »O, hvilken herlig Nat«, tænkte han, »i en saadan Nat maa mit Hverv lykkes og i Morgen vil Telegrafene nævne min Daad, og [naar vi som Sejrherrer vender tilbage til Paris, da vil Folk juble og kaste Blomster ned til os . . . men«, sagde han, idet han med et Ryk rev sig bort fra sine Tanker, »jeg maa jo skynde mig. Hallo, Nummer 91.«

»Javel, Hr. Premierløjtnant!«

»Kan De skaffe mig 50 af de bedste Heste i Stalden og purre 50 gode Ryttere ud, men inden 1 Time, hører De?»

»Javel, Hr. Premierløjtnant!«

Derpaa gik Faugnette hen til sit Telt for at sørge for, hvad han behøvede til Vovestykket.

To Timer efter stod der udenfor Faugnettes Telt 50 Heste, redne af de bedste Ryttere i Lejren. De var blevne purrede op midt om Natten og var derfor næsten alle søvndrukne, hvad der hørtes paa den gnavne Tone, hvori de talte til hverandre.

»Hør Nr. 67«, sagde en af Soldaterne, »har Du Idé om, hvorfor vi saadan skal vækkes midt om Natten og sidde her og vente paa Premierløjtnanten?»

»Nej, hvor Pokker skulde jeg vide det fra; forresten skal du ikke klage paa Premierløjtnanten, han er en flink Karl.«

»Ja, det er han« lød det bekræftende fra flere Sider.

»Han var den første paa den østrigske Skanse den 14. . . skønt Generalen havde bedt ham om at spare sig.«

»Ja, gaa paa, det gør han min Sandten.«

»I dette Øjeblik traadte Faugnette ud af sit Telt, hilste paa dem, gik hen til en Soldat, der stod med hans Hest, besteg den, og vendte sig derpaa til Ryt-

terne: »Soldater, jeg har ladet Jer kalde sammen her for at I kan bekræfte det Ry, som I har for Tap- perhed og Dygtighed i at ride, ved under min An- førsel at gennembryde den østrigske Linie og naa General Masachu, som vi skal hente til Hjælp for vor truede Hær. Det vil blive vanskeligt, og en Del af os vil falde, men den, der kommer over, vil med det samme have udført en Heltebedrift, hvis Minde ikke vil dø, saalænge Frankrig bestaar. Den, der er bange, maa gjerne trække sig tilbage, men den, der vil med, raaber »Frankrig leve!«

Og fra 50 Struber lød et »Frankrig leve«, som rungede ud i den stille Nat.

»Og nu afsted, men forsigtigt, der maa ikke høres anden Lyd end Hestenes Hove paa Sletten.«

I den første Time red de jævnt, men da de var komne et Par Mil ud paa Sletten, vendte Faugnette sig om, bød dem standse og kaldte dæmpet paa en Soldat.

»Nr. 169, De er bekendt for at være en god Spejder, rid i Forvejen, og dersom De opdager nogen Østriger, saa rid tilbage og meld det.«

Soldaten red bort.

De havde vel redet et Kvarters Tid, da han i strakt Karriére vendte tilbage.

»En østrigsk Rytterafdeling kommer ridende imod os og er nu en halv Fjerdingsvej inde i den Skov, vi skal igennem. Ride uden om dem kan vi ikke paa Grund af Skovens Tæthed.«

»Hvorledes er Vejen?«

»Vejen er god, men begrænset af Grøfter og Træer.«

»Hvormange er de?«

»Henvend 30.«

»Nuvel, saa maa vi hugge os igennem. Brug Sab- lerne godt! — Den, der er kommet igennem, maa ikke vente paa de andre, derfor raader jeg Jer til at holde Jer sammen. Fra det Øjeblik af gælder ingen Forsigtighedsregel, det gælder alene om at kom- me afsted saa hurtigt som muligt.«

Sagte red de videre og naaede Skovens Begyndelse uden at have hørt en Lyd, men allerede to Minutter efter at de var komne derind, kunde de høre de østrigske Soldaters livlige Samtale.

»Saa, nu parate, Sablerne op og følg mig,« hviskede Faugnette.

»Hvem der?« hørte de en Østriger raabe.

»Franskmænd!« lød Faugnettes tordnende Raab. Og i samme Øjeblik huggede de ind paa de over- raskede Østrigere, der vendte sig om til Flugt. Disses Raab om Hjælp rungede gennem Skoven, men højere lød Franskmændenes dumdristige Raab: »Frankrig leve!« Som en Lavine glider og paa sin Vej øde- lægger alt, hvad der kommer den i Vejen, saaledes brød Franskmændene frem, kastende Østrigerne over- ende, skydende, jublende, som var det en Leg; derfor var Kampen kun kort, og faa Sekunder efter fløj den lille franske Skare i strakt Karriére igennem Skoven, Hestene strakte ud, Rytterne laa forover- bøjede over Hestenes Halse, da lød engang til det skæbnesvangre: »Hvem der?«

Igen tordnede Faugnettes: »Franskmænd!« og atter huggede de ind. Men denne Gang havde de over 100 Østrigere at kæmpe med. Vel lod disse sig for- bløffe af Franskmændenes forfærdelige Indhug, men det var kun et Øjeblik, saa tog de sig sammen og stand- sede Franskmændene, der kæmpede som rasende. Forrest var Faugnette, hans jublende Kommandoraab. lød længst fremme, midt i en Klynge Østrigere, og for hans Kæmpehug segnede den ene efter den anden, men da han saa, at hans Folk ikke kunde komme igennem, tænkte han: »Jeg maa igennem, selv om jeg maa efterlade alle de andre,« og med utrolig Kraft trængte han sig frem, skydende og huggende. Nu var der kun en Østriger foran ham. Et Sabelhug, og Vejen var fri. Og afsted gik det, forfulgt af Østrigerne, i strakt Karriére. Nu saa han, at han var kommen ud paa Sletten, der laa foran den Skov, som adskilte Østrigerne fra General Masachu, og som havde forhindret Masachu i at opdage, at Østrigerne havde skudt sig frem imod General Schedau. Men fra Siden kom et Rytteriregiment Østrigere, som truede med at afskære ham Vejen ind i Skoven. Det var altsaa det Væddeløb, der skulde afgøre hans Skæbne, han lænede sig frem over Hesten og jog. Sporerne ind i dens Sider, og afsted gik det i endnu mere rasende Fart henimod Skoven. Nu manglede der kun 50 Alen, men Rytterne var ogsaa saa nær, at de kunde begynde at skyde paa ham. Kuglerne peb omkring ham, men uskadt susede han ind i Skoven. Nogen Tid efter opgav Østrigerne Forføl- gelsen. Solen var allerede brudt frem, da Faugnette naaede de franske Forposter. Denne Gang kunde han roligt svare paa Raabet: »Hvem der?« -- »Franskmænd.« Men de franske Forposter kunde ikke lade ham passere frit, da Faugnette ikke kendte Feltraabet, de førte ham til den vagthavende Of- ficer. Da Faugnette traadte ind i Teltet, modtog Officeren ham med et: »Hvad Pokker, det er jo Faugnette, hvad vil De her?«

»Ja, giv mig først noget at spise,« lød det lidet oplysende Svar, »saa skal jeg nok give Dem For- klaring senere. Forresten, hvis De vil gøre mig en Tjeneste, saa sørg for min Hest og meld mig hos Generalen.«

Efter at Faugnette havde faaet noget at spise og drikke og efter han havde fortalt Officeren om sit natlige Eventyr, saa sagde denne: »Maa jeg for det første lykønske Dem til Deres Sendelses heldige Ud- fald og for det andet udtrykke min Glæde over, at vi kan komme til at mase de frække Østrigere, som har vovet at skyde sig ind mellem General Schedau og os. Men De maa til Generalen, nu gælder det at skynde sig!«

— — —

Et Aar er gaet, Freden er sluttet med store For- dele for Frankrig, Paris er festklædt, thi i Dag vender Soldaterne jo tilbage til Paris som Sejrherrer. Folk staar i de aabne Vinduer, belæssede med Blomster, som de skal kaste ned til Soldaterne. Nu lyder Raabet: »Der er de! Der er de!« igennem alle

de Gader, som Soldaterne skal passere Og nu gaar de første Kompagnier igennem Gaderne.

»Hvad er det for en Kaptajn derinde i Spidsen for de 30 Ryttere, som alle har Tapperhedskorset paa?» spørger en Borger sin Nabo.

»Hvad, kender De ikke ham? Det er den berømte Faugnette,« lyder Svaret.

»Jeg troede, han kun var Premierløjtnant.«

»Nej, han er bleven gjort til Kaptajn formedelst Tapperhed. Det var jo ham, der brød igennem den østrigske Linie og derved bevirkede, at det lykkedes General Schedau og General Masachu at angribe Østrigerne fra to Sider, saa at de fuldstændig oprev dem. Og de 30 Soldater havde han med, men de blev alle fangne. han var den eneste, der slap igennem, men nu er de efter Krigens Slutning bleven udløste af Fangenskabets. »Faugnette og hans 30 Soldater leve.« De omkringstaaende deltog begejstret i Raabet, og saa snart Pariserne saa Faugnette, tordnede Raabene »Faugnette leve« næsten uafbrudt. Det var virkelig Faugnette, som red der, hans Ansigt straalede af ungdommelig Glæde, og hans Øjne, der hvilede paa Folkemængden hævede sig nu og da med et Udtryk af Længsel op mod Vinduerne i et af de største og flotteste Huse i Gaden. Pludselig farvede en dyb Rødme hans Kinder og med Sablen hilste han paa en ung 19aarig Pige, der kom til Syne i Vinduet og som kastede en Blomsterbuket ned til ham. Han greb den behændigt paa Spidsen af sit Sværd og satte den i Knaphullet paa sin Uniform. Men da han igen saa op, var hun forsvunden, rimeligvis fordi Folks Opmærksomhed begyndte at henledes paa hende. En sød Henrykkelse gennemfor Faugnette. Hun havde set ned til ham og i de Øjne havde han læst Kærlighed. Han tog Buketten op af Knaphullet og kyssede den.

Det var bleven Aften og det smukke Vejr havde forvandlet sig. Det tordnede og lynede og Regnen strømmede ned. De sidste Tropper var dragne igennem Byen, men endnu var det ikke tilladt nogen at bryde Rækkerne og tage ind til deres respektive Forældre og Slægtninge. Da kom der Bud, om Faugnette og hans 30 Soldater vilde møde straks hos Præsidenten og Generalerne. De iførte sig derfor hurtigt deres Galauniform og marcherede med Faugnette i Spidsen henimod det store Telt, hvor Præsidenten og Generalerne var samlede.

Faugnette var jublende glad over Dagens Begivenheder, men Glæden var maaske stegen til Overmod, thi pludselig vendte han sig om mod Soldaterne og raabte: »Soldater, endogsaa Elementerne lader deres Hurraraab tordne for os; lad os da hilse paa dem: »Præsenter Gevær!« Og Geværerne fløj op og Soldaternes frygtløse Blikke saa trodsige op imod Himlen. Da kom et Lyn, som klart oplyste alt; men i det samme Øjeblik hørte man Faldet af et Legeme. En dump Frygt greb alle, de løb til og saa et Menneske ligge udstrakt paa Jorden, ramt af Lynet.

Det var Faugnette.

Weingartner.

Dirigent-Komponisten Felix Weingartner.

DIRIGENT-KOMPONISTEN *Felix Weingartner*, som nu har gæstet København, har Navn som en af Verdens betydeligste Orkesterledere. Han er født 1863, dirigerede allerede 19 Aar gl. en egen Komposition paa Leipziger Konservatoriet og vandt sin fulde Berømmelse, da han 1891-97 blev Berliner-Operaens Kapelmester.

Københavns Tattersall.

INGEN Sport kan i Adel og Anseelse lignedes med Ridningens Kunst. Om alle de Sportsmænd, som nævnes kan, gik frem paa Rad, Rytterne vilde i fornem Anstand tage Prisen fra dem alle. Derfor kan Ridekunstens Dyrkere roligt afvente det Øjeblik, da de hidsigt fremstormende Cyclister og Automobilister har løbet Linen ud og sprængt sig selv, fordi Maalet tilsidst kun blev den vilde Jagen; da vil Tiden atter være inde for Kravet om Stil og Skønhed i Sporten, og Ridningen vil hylde og hædres som den ædleste af alle. Og medens Rytterne venter, fuldkomment gør de sig i deres Kunst, agiterer og hverver

En Formiddagstime i Københavns Tattersall.

Venner og danner hele smaa Samfund, som møder til Kappelstrid i Storbyernes »Tattersall«, der er blevet Fællesbenævnelse over hele Verden for saadanne Sports-Etablissements.

Ogsaa København har faaet sin »Tattersall« i det tidligere Lørups Ridehus i Upsalagade. Selv den, der tror at kende sin By, forbauses, naar han i en Formiddagstime kigger indenfor her og ser denne Forsamling af Ryttere, mandlige og kvindelige,

valgte Ritmester J. Berg, kendt bl. A. fra vore Væddeløb, til Direktør. Etablissementet ejer 15 Rideheste, som det udlejer, og Virksomheden omfatter tillige Opstaldning og Pasning af private Ejeres Heste samt Udlejning af Vognporte. Derimod giver »Københavns Tattersall« sig ikke af med Hestehandel som lignende Etablissements i Udlandet, idet denne er overladt til Selskabet »Engelsk Stald«, der har lejet en særskilt Del af Etablissementets Stalde.

civile og militære, der øver deres Kunst, medens Tønerne fra Militærkestrer fra Balkonen smeldes ud i den prægtige Hal. Det er Københavns Kommandant, Oberst Severin, der elskværdigt stiller Musikken til Raadighed nogle Gange om Ugen.

Ridehuset overgik 1903 til Aktieselskabet »Københavns Tattersall«, der

I Københavns Tattersall.

Skien i Krigens Tjeneste.

Østerrigske Soldater øver sig i Skiløb.

DET var Nansen, der ved sit modige Skiløb over Grønlands aldrig før betraadte Ismarker gjorde Skien verdenskendt. Hidtil havde norske Bønder betjent sig af disse to lange, smalle Stykker Træ til at komme fra Bygd til Bygd, fra Bygd til By, naar Sneen laa dyb og hindrede al anden Færdsel. Skolebørn havde spændt dem under Fødderne, og huj—hej gik det saa hen over den skinnende hvide Flade, klatrende opad og susende nedad. Og Skiløb var bleven den nationale Sport. Men ud over Verden trængte Skien først med Nansens Færd og Nansens Bog, der jo ogsaa i sin Titel bar Ordet Ski.

Først var det Sporten, der trængte frem til de Lande, hvor Sneen er dyb og fast nok, hvor sneklædte Bakkeskrænter og Bjergsider indbyder til susende Fart og forvovne Spring. Og hos os er vi ikke naaet længer end til, at nogle Skiløbere, naar Sneen er falden tæt i Nattens Løb, den næste Morgen med et tidligt Tog tager til Klampenborg og suser ned ad »Djævlbakken« eller »Evhedsbakken« eller hvilke frygtelige Navne nu Ulvedalenes spagfærdige Bakkeskraa-

ninger pynter sig med. Hyppigere til Fald og Latter forresten end i rank og staaende Stilling. Det har ligesom ikke nogen Art med Skiløb hos os. Snelaget er for tyndt, og med Frost følger gærne Sol, og Solen skinner paa Bakkesiderne, saa de sorte Jordknolde stikker op over den grumsede, smeltende Sne.

Og i alle Tilfælde har endnu ikke nogen Soldat i Embedsmedfør spændt et Par Skier under sine Fedtlæderstøvler. Endnu er ikke noget Kompagni vendt hjem til Kasernen

med Skierne over venstre Skulder, hvor ellers Bøssepipen hviler.

Men rundt om i Europas Militærlande har spejdende Officersøjne forlængst opdaget Skierne og søgt at drage dem til Nytte for Hæren. Saa langt syd paa som i Italien, Landet, hvis Navn vi ellers snarere knytter sammen med bagende Sol og gyldne Frugter i mørkt Løv end med dyb Sne og Skier, har man eksperimenteret i Hæren. Baade der og i Frankrig har man jo Bjerge, hvor Sneen ligger fast og længe, selv naar

Norsk Soldat paa Vagt ved Afdelingens Skier.

Blomsterne allerede spirer og bryder nede i Dalen. Bjærgene med høje og vanskeligt tilgængelige Passer. Kavalleriet kan daarligt naa frem der, Hestenes spinkle Ben stikker igennem Sneens frosne Overflade. Ogsaa Infanteriet maa give tabt. Men Skiløberne farer hen derover, hurtig, lydløst, udmærket egnede til Spejdertjeneste, til Budbringere, til hastige og uforudsete Overfald.

Ogsaa i Tyskland, Østerrig og Sveits har man prøvet og mer end det. De Tropper, der har til Opgave at vogte Jærnbanen gennem St. Gotthard for det Tilfælde, at Nevtraliteten skulde blive krænket, er forsynede med Ski.

Rusland er jo selvskreven til at have Skiløbere i sin Hær. Vort Billede viser, hvorledes Skierne ikke blot kan bruges til at tilføje Saar, men ogsaa til at bøde paa dem. Af Skier kan man lave en hastigt sammen-

Russiske Soldater benytter Skier til Transport af Saarede.

under Fanen som fuldt udlærte Mestre, har naturligvis for længst sine Skiløbere i Hæren.

Det maatte være et smukt Syn under et Vinterslag at se en Bataillon suse ned over Fjældet, komme som en Stormvind, som et Krigens dræbende Uvejr over Fjenden, glidende frem paa de hastige Skier til Sejer — eller Død.

Bedst dog, om det aldrig skete. Om Skien forblev, hvad den var, et nyttigt Færdselsmiddel, et prægtigt Sportsredskab, der gør Mænd spændstige og smidige, som faar de unge Pigers Kinder til at rødme.

Kjelken i den franske Hær.

bundet Baare, som et Par Skiløbere let trækker hen over Sneen og Isen.

Og Norge, hvor man ikke behøver at oplære Rekrutterne i Skiløb, hvor de møder

Uheld paa Ski.

Et Fredens Størværk.

Rhonedalen. Stjærnen længst til venstre angiver Indgangen til Simplontunnellen.

ALVERDEN har været optaget af Kæmpeslaget ved Mukden, af dette vanvittige Myrderi, hvor mindst Hundred Tusind unge, kraftige Mænd satte Liv og Helsen til i dræbende Vinterkulde, hvor Saar og Død saa omtrent er det samme. Det har fyldt Bladene og Tidskrifterne, saa de ikke har haft megen Plads til overs for det uendeligt større, der er sket paa samme Tid, for det vældige Fredens Værk, der hedder Gennemboringen af Simplontunnellen. Men naar Mukdenslaget længst er glemt, højst, er gemt hen som en blodig og skamfuld Erindring, vil Togene løbe gennem Simplontunnellen, forbindende Landene, berigende dem ved at forkorte Afstanden for Menneskene og Gods, ved at bringe dem i let og hurtig Forbindelse.

Simplonpasset var en smal Sti over Walliseralperne, hvor man fra Svejts, fra Rhonedalen og Genfersøen naede over til Italien, til Tosedalen og Lago Maggiore. Færdselen er gaaet herover i umindelige Tider, men kun i den gode Sommertid.

Napoleon, hvis Skarpsyn ogsaa her stod sin Prøve for Efterverdenens Dom, anlagde i Aarene 1800—5 med en Bekostning af 18 Mill. Franks

en 8—9 Mile lang Vej over Simplon. Den havde 611 større og mindre Broere og 7 Gallerier.

Men hvor mægtigt et Arbejde end denne Vej var, hvor udmærket og storlaaet for sin Tid, tilfredsstillende den dog ikke vore Fordringer.

I 1895 kom de interesserede Parter sammen i Milano og enedes om at bane sig Vej tværs igennem Simplons haarde Gnejs. Man skulde bore og sprænge baade fra den svejtsiske og

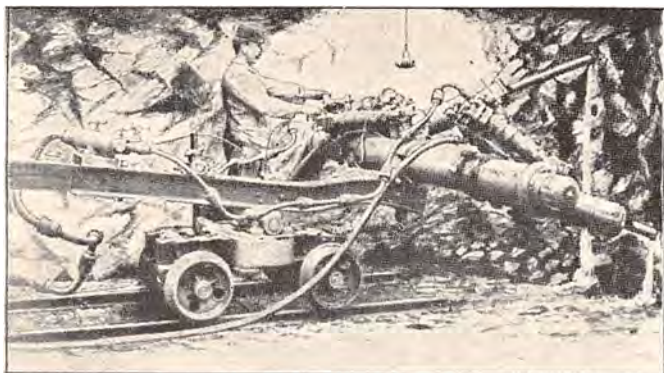
den italienske Side, og i Løbet af 5 Aar haabede man at naa igennem. Udgiften blev anslaaet til 54 $\frac{1}{2}$ Million.

Den 13de August Aar 1898 begyndte man, og den 24de Februar 1905 om Morgenen sprængtes den sidste Klippevæg, der skilte disse to Arbejderhære, der kæmpede sig frem mod hinanden med Boremaskiner og Dynamitpatroner, kæmpede sig frem gennem en fast Klippe, ikke for at ødelægge hinanden, men for at fuldkomme Kulturens og Fremskridtets store Værk.

Det har kostet Anstrængelser, Farer. Varme Kilder er vældede frem, har sinket Arbejdet og ogsaa krævet Menneskeliv,

Den sidste Haand lægges paa Værket.

Boremaskine i Virksomhed.

land, det vestlige Tyskland er rykket Italien over 100 Kilometer nærmere. At Verdensafstandene er forkortede med saadan et Stykke som godt Strækningen mellem København og Korsør.

Hvor før, selv paa Napoleons gode Vej, Menneskene slæbte sig, blege, forkomne, forfrosne, udsatte for Snestorme og Død, over Simplon, stred sig frem 14 dødslange Timer, kører man nu, sikkert og lunt, i en Del af en Time fra et Land til et andet.

endnu i sidste Øjeblik sprang de frem, som vilde Bjærget ved en sidste Rædselskræmme demodige tilbage, der trængte ind i dets hemmelige Dybder.

Men Simplontunnelen er nu en Virkelighed.

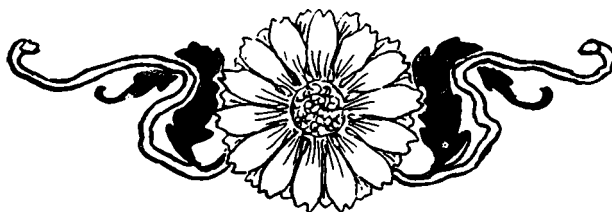
Det er den vældigste Boring, der endnu er foretaget, næsten 20 Kilometer lang, længere end Tunnellerne under St. Gotthard og Mont Cenis. Og dog er den udført paa kortere Tid.

Og hvad er der naaet ved disse aarelange Anspændelser, disse Millionudgifter? Der er naaet det, at medens Vejen mellem Paris og Milano nu er 1058 Kilometer over Mont Cenis og 1068 over St. Gotthard, vil der fremtidig gennem Simplontunnelen kun blive 977 Kilometer, ja endog, naar en mere direkte Forbindelsesbane anlægges mellem Vallorbe og Pontarlier, kun 950. Det vil sige, at Nordfrankrig, Belgien, Holland, Eng-

Hvordan man hidtil er kommen over Simplonpasset.

Der spares Tid, der spares Penge, Verdenssamkvemmet er lettet, Nationerne bragte hinanden nærmere. Den 24de Februar, Simplondagen, er en stoltere og mærkeligere Dag i Historien end alle de blodige Dage paa Mantschuriets sneføgne Sletter, hint Krigens rædselsfulde Orgie, hvor Titusinder af unge, kraftige Mænd blev tilbage som lemlæstede Ofre for den forfærdelige Molok. ALONSO

Fot. Jul. Folkmann.

Tømrrerwise.

*Den Skræder kravler paa sit Bord
og flikker sine Klude,
Skomageren med Rem og Pløk
sig dukker bag sin Rude —
Men her, hvor Sol paa Himlens Blaa
gør Livet lyst og Sindet frit,
har Tømmermanden Værksted
saa rummeligt og vidt.*

*Hans Værkstedsvæg er Skov og Mark,
hans Loft den klare Himmel —
Koncerter har han gratis af
den hele Fuglevrimmel.
Og Vinden vifter lun og lind,
og Sol deroppe gaar sin Gang —
Den Tømmermand han nikker
og nynner paa en Sang:*

*„Rap dig, Økse; rap dig, Høvl!
Vi bygger Hus for Penge,
Hus til Godtfolk, som har Raad
at ligge om Morgenen længe.*

*Rap dig, Økse; flink, min Høvl!
Vi ligger ej paa Landet.
Men naar vi først bli'r færdig her,
saa ved jeg noget andet.“*

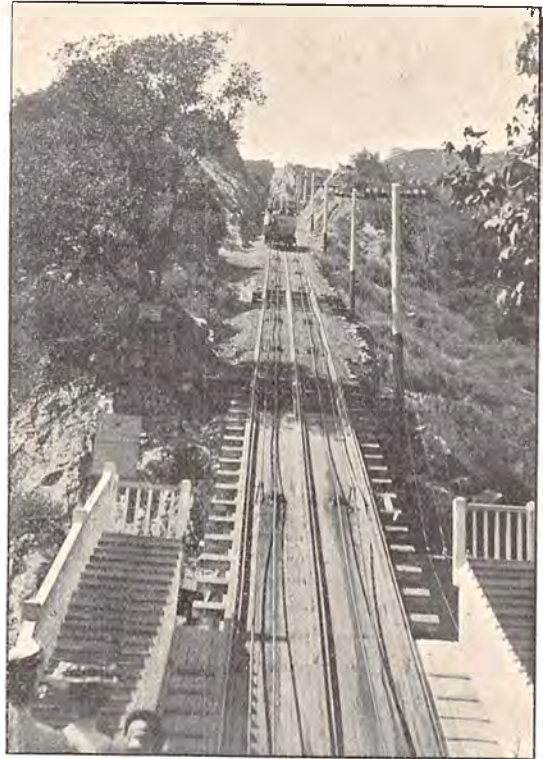
*„Saa ved jeg, hvem der bygger Hus —
det gør en Mand af Faget:
Et lille Hus med røde Tegl
og Skorsten højt paa Taget.
Og det skal bygges bravt solidt,
og pynteligt skal det være —
et lille Hus med Have til,
der gør sin Mester Ære.“*

*„Og der skal Else Marie bo;
javist, min egen kære —
Jeg ved saa godt, du siger Ja,
det kan ej andet være.
Saa rap dig, Økse; flink, min Høvl!
I to har aldrig sveget —
Naar Huset her er først istand,
saa bygger vi vort eget!“*

Et Lykkens Land.

I en Appelsin-Bondes Have.

Kabelbane op i Bjergene.

NAAR man gaar her hjemme i Regn een Dag, i Slud den næste, i Sne den tredje, naar man i Uger kun har overtrukken Himmel, og man

næsten har opgivet Haabet om nogensinde igen at se en Solstraale, kan man nok blive misundelige paa de lykkelige Jordens Børn, der lever i et Land, hvor Solen skinner fra klar og dybblaa Himmel de 360 af Aarets Dage.

Et saadant Land findes. Det er Sydkalifornien, den gamle meksikanske Besiddelse, som de forenede Stater erobrede for en 50 Aar siden.

Der ovre ligger Los Angeles, der for de rige Beboere i Øststaterne spiller Rivieraens Rolle, hvor de tager hen i Læ for Østens Frost og lave Himmel og bor Vinteren over i deres mauriske Paladser. Mens det sner hjemme, staar i Januar og Februar Appelsintræerne med hvide Blomster vældende frem mellem alt modne, gule Frugter. Der er Huse dér i Landet aldeles overgro-

Gade i Villakvarteret.

ET LYKKENS LAND

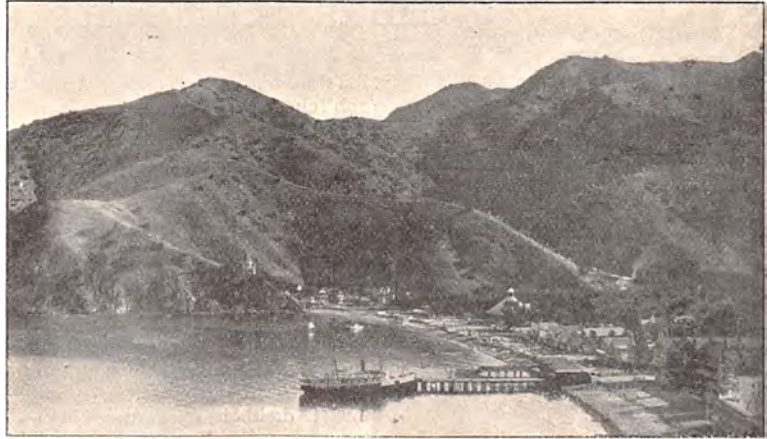
ede af Roser, der blomstrer Aaret lang.

Man kan gaa sin Tur gennem en Allé, hvis ene Side dannes af slanke Palmer, mens der groer Pebertrær paa den anden. Vi maa øjensynlig til at stryge vor gamle ondsindede Vending om at sende dem, vi ikke kan lide, hen, hvor Peberet groer. Naar der i Peberets Land er saa dejligt, var der vist for mange, der ønskede at komme afsted.

Selve los Angeles ligger godt 3 Mil fra det stille Ocean. Et elektrisk Hurtigtog farer gennem paradisiske Egne derned.

Indover ser man mod Sierra Nevadas blaa-hvide Sne, ud over ligger det grændseløse Hav, stille og stormslaaet. Og langs Bredden Hoteller og hele Teltbyer kastede hen i Tropernes vidunderlige Frodighed, Boliger for rige og fattige, for lykkelige i et lykkeligt Land.

Lidt ude i Oceanet ligger Øen Catalina

Indsejling til »Catalina Island« i det stille Ocean.

Island, med sine Tusinder af Sæler, Hvaler, Hajer, med Søfugle i Hundredtusindtal. Og ikke det mindst mærkelige er Damperen, der sejler én derud. Dens Bund er nemlig af Glas, thi Havet er her saa gennemsigtigt, at man kan se Hundreder af Fod ned. Og det synes da, som sejler man gennem et uhyre Akvarium, hvor de mærkeligste Havets Dyr og Planter kommer og gaar i evig Skiften.

Den nye Nationalbank paa St. Thomas, aabnet den 3. Februar.

En Klippekløft paa Plantageselskabet »Dansk Vestindien«s Ejendom »Løwenlund«.

Fra Dansk Vestindien.

Smaa Kuriositeter.

Kuropatkins Helgenbillede. Da Kuropatkin d. 12. Marts ifjor rejste fra St. Petersborg for at begive sig til Krigsskuepladsen, hyldedes han af den hele By under de festligste Former, hans Kupé i Toget var smykket med Blomster, og aldrig har vistnok en Hærfører, der drog i Krig, været Genstand for lignende Ovationer eller fulgt med større Forhaabninger. Kort før Afrejsen modtog han som Gave to Helgenbilleder, et fra Officerskammeraterne med Indskriften: »Ved dette Tegn skal Du sejre« og et fra Byen St. Petersborg — det, som vi her gengiver — med Billede af Byens Skytspatron, Alexander Newsky.

Automobil-Hunden. Pariser-damen lader nødig sin Yndlingshund blive hjemme, naar hun tager paa Automobiltur, og Følgen har hidtil været den, at Hunden er kommet tilbage i en elendig Forfatning, med Snue og syge Øjne, fyldte med Landeveisstøv. Der var da intet andet at gøre end at give Hundene det samme Udstyr, som Automobilmennesket længst har anlagt, Briller, Ansigtmaske og Skindkaabe, og nu udholder de kære Dyr Rejsens Strabadser uden ringeste Overlast.

Men Bønderne, i den Egn, Automobilten gennemfarer, ryster paa Hovedet, naar de faar Øje paa Fabeldyret paa den flyvende Vogn og tror ikke Verden staar til Paaske.

Shahens Vogn. Den persiske Shah, *Muzaffer-ed-din*, er en Mand, der forstaar at indrette sig det bekvemt. Det er saaledes en udmærket praktisk Ekvipage, han har ladet sig lave. Ønsker han paa en Køretur at spise, saa staar Bordet dækket i samme Nu i Vognen, og ønsker han saa at skrive, forvandles Spisebordet til Skrivebord. Vil han sige sin Kusk Besked om, hvorhen Turen skal gaa, — han har en seks—syv Yndlingsture, — trykker han paa

en Knap inde i Vognen, der straks giver Kusken den nødvendige Underretning.

En international Plakat. Inden længe vil man paa alle Banegaarde rundt i Verden se opslaaet Plakater som den her gengivne der skal mane unge udvandede Piget til Forsigtighed, til ikke at modtage nogen Plads af nogensomhelst Art, forinden de paa et nærmere angivet Bureau i samme By har faaet Sikkerhed for, at de uden nogen Fare kan modtage Stillingen. Sagen er den, at samvittighedsløse Agenter længe har drevet deres farlige Spil i alle Lande ved under falske Paa-

skud at lokke unge Kvinder i Fordærv. De lover dem Guld og grønne Skove og glimrende Pladser, og har de dem først i deres Magt, udnytter og misbruger de dem. Derfor skal disse Plakater overalt, hvor man stiger i Land paa fremmed Grund, lyse de unge Kvinder i Møde. »Hvorfor sidder hun dér grædende og forladt«, vil de spørge, og de skal forstaa, at hendes Situation maaske er deres egen, og de skal lytte til Advarslens, og følge Plakatens gode Raad: »Søg Oplysning inden Du tager Plads«, »Henvend dig i Nød og Fare til Kaptajnen paa dette Skib« etc.,

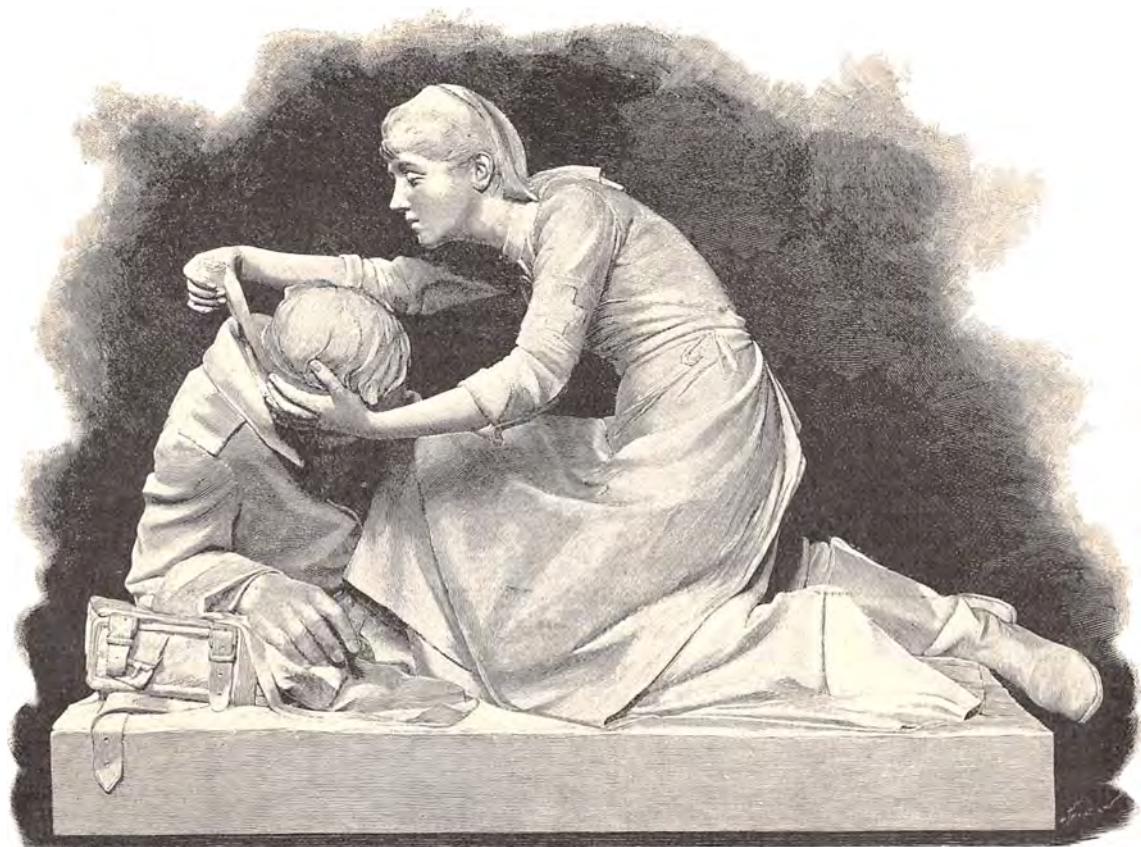
Brevduens Depescher.

Hvordan opbevarer Brevduen det Budskab, den faar at bringe videre? Ja, der er to Fremgangsmaader. Depeschen skrives med den mindst mulige Skrift paa meget tyndt Papir, og enten anbringes dette i en Kapsel, der ved en Gummiring gøres fast til Duens Fod, eller ogsaa anbringes Depeschen — saaledes som vort Billede viser det — ved Hjælp af en lille Aluminiumsklemme paa en af Duens Halefjer.

„Barmhjærtigheden“.

For faa Aar siden døde den russisk fødte Billedhugger Antocolsky i Paris, hvor han tilbragte den største Del af sit Liv. Her udførte han den skønne Gruppe: »Barmhjærtigheden« som hans Enke nu har skænket til St. Petersborgs Røde-Kors Afdeling. Det er en kongelig Gave, og det har været Giverens Tanke, at den under de nuværende Forhold skulde inspirere andre til at give, saa at rigelige Midler kunde strømme ind til Gennemførelse af Røde-Kors Institutionens ædle Barmhjærtighedsværk.

Kendte Navne.

Dødsfald.

Kontreadmiral G. A. Caroc.

Faa Dage efter at være ud-nævnt til Kontre-admiral afgik *Gustav Adolf Caroc* ved Døden 60 Aar gl. Vor Flaade har der-ved mistet en sjælden dygtig og forvoven

Officer, en kyndig Eskadrechef og behændig Manøvrer. Han blev Of-ficer 1866, Kaptajn 1881 og Kom-mandør 1893. Sympatetisk som faa vandt han sig Venner overalt og hans Dygtighed belønnedes med en Række Udmærkelser, hvoriblandt Kommandørkorset af 1ste Grad og Fortjenstmedaillen i Guld.

Dødsfald.

Københavns tidligere Stadsarki-tekt *Ludvig Peter Fenger* er afgaaet ved Døden, 72 Aar gl. En Mang-foldighed af private og offentlige Bygninger bærer Vidne om hans sjældne Smag og Kyndighed, saa-ledes Byggeselskabets Kvarter i Byens Centrum, Dronning Louises

Børnehospital, de elektriske Cen-tralstationer, Herregaarden Tidsel-holt og Rynkevang, den engelske Kirke, Om-bygningen af Hol-mens Kirke og Børsen o. m. fl. F. var hædret som Rid-der af Danne-brog og Danne-brogs-mand.

Flv. Stadsarkitekt Fenger.

Dødsfald.

En af de kendte grundtvigske Præster, *Andreas Leth*, er afaaet ved Døden i sit 83 Aar. Efter at han i nogle Aar havde været Præst i Aabenraa, blev han kaldet til

Pastor Andreas Leth.

Sognepræst i Ulso og Øster Egede paa Sjælland. Fra 1870—95 var han Sognepræst i Middelfart. Overalt i Landet samlede han store Skarer om sig. Han har udarbejdet et Tillæg til Salmebogen, har udgivet Forklaringer til flere bibelske Skrifter og for nogle Aar siden en Prædikensamling. L. var dekoreret med Ridderkorset.

Skovkasserer ved Buderupholm Domæne, Kaptajn *Mogens Christensen*, er efter længere Tids Svagelighed afgaaet

Skovkass. M. Christensen.

ved Døden. C., der i 1892 blev Officer, havde hele sin Officerstid Garnison i Aalborg. Fra 1903 har han haft Ansættelse som Skovkasserer. Han var overalt meget afholdt og blev for nogle Aar siden dekoreret med Ridderkorset.

Overberider *I. C. Seeler*, som i mange Aar har været ansat ved Hoffets Staldetat, er nylig afgaaet ved Døden i sit 78 Aar. S. var i hippologiske Kredse en kendt Mand, og man satte megen Pris paa ham

Overberider I. C. Seeler.

Kongelig Hof-Gørtlermester *Wilh. Hinrichsen* er nylig afgaaet ved Døden, 59 Aar gl. H., der efter

sin Fader overtog den kendte Gørtlerforretning, kom til at indtage en fremtrædende Stilling indenfor sin Stand og valgtes til Oldermand for

Gørtlerm. Hinrichsen.

Gørtlerlavet, ligesom ogsaa Lærlingesagen hos ham fandt ivrig Støtte. Iblandt Frimurerne havde den dygtige Haandværksmester naaet en høj Rang.

Fabrikant *Skjold Børgesen*, Stifteren af den bekendte store Hatterforretning, S. Børgesen & Co., er afgaaet ved Døden, 75 Aar gl.

Fabrikant Skjold Børgesen.

Selv havde han arbejdet Virksomheden i Vejret til dens nuværende Omfang, da den beskæftiger ca.

ved Hoffet, hvor han havde været Ride lærer for flere af de kongelige Børn.

Han var Ridder af Dannebrog og af den græske Frelserorden.

200 Mennesker, og gennem mere end 50 Aar havde han ofret den al sin Flid og Interesse. Ved Jubilæet ifjor bortgav han anselige Summer i velgørende Øjemed.

Jubilæum.

Nylig fejrede Gasværksbestyrer *Theilgaard* (f. 21. Aug. 1840) i Horsens sit 25 Aars Jubilæum som Bestyrer af Byens Gasværk. Ved

Gasværksbest. Theilgaard.

sin ualmindelige praktiske og tekniske Dygtighed er det lykkedes ham at bringe Horsens Gasværk, der i de forløbne 25 Aar har naaet næsten den tredobbelte Størrelse, frem til at være et Mønsteranlæg, ligesom ogsaa mange andre Gasværksanlæg i de jyske Byer skyldes hans Medvirken.

Dødsfald.

Grosserer *Andreas Hiort*, som nylig afgik ved Døden, havde sammen med Broderen H. J. Hiort, i forrige Aarhundredes Midte stiftet Firmaet

Grosserer Andreas Hiort.

»Brødre Hiort«, der væsenlig gjorde Forretning i Korn.

Efter at Krisen i Halvtredserne var overstaaet, arbejdedes Forretningen op til et betydeligt Omfang. H. havde været Medlem af Grosserer Societetets Komite og Sø- og Handelsretten.

Redigeret af **GEORG KALKAR**

Udgivet af **ODIN DREWES**

»Marienbader Reduktionspiller« er Navnet paa et Præparat, der er kendt over hele Verden som et udmærket Middel mod Korpulens. Det er opfundet af kajsarl. Rath *Dr. Schindler Barnay*, tidligere Overlæge i Kronprins Rudolf

Stiftelsen og i 35 Aar Kurlæge i Marienbad, anset som fremragende Specialist i Korpulencesygdomme. Marienbader Reduktionspiller faas paa Apothekerne, hvor Recepten foreligger, og man vil deraf forstaa, at det ikke hører til saadanne Medikamenter, der maa søge deres Udbredelse ad allehaande Omveje.

HVER 8 DAG

Nr. 26. 11. Aargang.

26. Marts 1905.

General Kuropatkin og (i Billedets Hjørne) hans Efterfølger som
Øverstkommanderende General Lenewitsch.

En Løgnhals.

Original Fortælling for „Hver 8. Dag“.

DE store kobberforhuede Skibe havde passeret Revue, og Fragterne var debatterede med Grundighed og Sagkundskab. Saa flød Konversationen ud i en højroset Talen i Munden paa hinanden, indtil den samlede sig i en hidsig Diskussion om, hvorvidt Onkel Frederiks Fætter, som slog sig ihjel i Amerika, var en Slyngel eller ej.

I den Anledning tog Onkel Frederik Ordet. — Jeg skal aldrig nægte, sagde Onkel, at min Fætter Frantz gik for at være — som Kristensen bemærkede — en Smule forloren, jeg skal villig indrømme, at han kunde være upoleret, og ved festlige Lejligheder lægge en generende Styrke for Dagen. Der var som Regel intet, der afholdt ham fra at bande i Dameselskab, og større Løgnhals har aldrig gaaet paa et Ækibsdæk. Men alligevel . . . mellem os sagt — der var ved ham noget af det, som saa mange andre mangler, og fandtes der mange af hans Kaliber, gik maaske hele Mekanismen lettere.

Her gjorde Onkel Frederik en Kunstpause og stoppede sin Pibe. Vi andre sad dybt interesserede; thi vistnok havde bemeldte Fætter alle sine Dage været meget omtalt; men udmærkede Egenskaber havde endnu ingen beskyldt ham for.

Og Onkel Frederik fortsatte: Det hænder jo stundom, at smaa Aarsager kan have meget store Virkninger. Da Frantz var 14 Aar, fik han en Dag en Ørenfigen i Historie-Timen i Skolen, han greb i den Anledning en Stol, jagede Læreren ned af Kathedret og ud af Døren, hvor han til Afsked sendte ham et venskabeligt Spark — og forsvandt derefter selv ud af et Vindue paa 2. Etage. Hvis nogen af hans Kammerater den Gang havde tænkt sig Muligheden af, at der skulde gaa en Bagatel af 15 Aar, inden man saa ham igen, havde vi maaske nok forsøgt at standse ham i Flugten; men der var ingen, som i Øjeblikket følte Opfordring til det.

Nok af det!

Da Rektor kom paa Visit for at meddele, at Frantz var udvist, var Delinkventen endnu ikke arriveret. Efter en Uges Forløb begyndte man at avertere og udlove Ducører til den, der kunde paagribe ham. Men der kom ingen. Der gik Uger, ja Maaneder hen i frugtesløs Forventning. Aarene svandt, begge hans Forældre døde, og Formuen blev delt mellem trængende Slægtninge, saaledes at kun Renterne uddeltes. Kapitalen skulde staa fast i 10 Aar, men tilfælde Arvingerne, hvis Frantz inden den Tid ikke var kommen tilbage.

Endelig kom saa Frantz — 14 Dage før Tidens Udløb. Jeg var tilfældigvis nede ved Havnen, og jeg erindrer tydeligt den Opsigt, han vakte. En lang Fyr, tynd som en Bønnestage, med en vældig Kabreserhat og en spansk flagrende Kappe. Det gav et lille Ryk i ham, da han kendte mig igen, men han bestemte sig øjensynlig til at luske forbi mig og gav

sig til at parlere et Par fremmede Tungemaal med Folkene i Havnen.

Men saa skammede han sig, kom rask hen til mig, slog mig paa Skulderen med forloren Frejdighed og sagde i en forceret, gemytlig Tone: «Good evening, Frederik, how are You?» Akkurat som han kom fra en lille Sviptur og jeg var nede for at møde ham. Saa tænkte jeg, mellem os, som sagt: Ja ja, vil Du have det paa den Façon, saa skal jeg være saa tæt som en gammel Krukke! — Jeg stak begge Hænderne i Bukselommen og sagde: Jo, det gaar saadan omtrent ved det gamle. Han lo — en brutal Latter, der mindede om en Hests Vrinsken — formodentlig et Resultat af mange Aars slet Selskab. Derefter satte han et haanligt Ansigt op og sagde: Lad os saa høre din Mening, gamle Spidsborger! Men jeg var fremdeles tæt og svarede: Min Menings simpelthen den, at man maa være godt beslaet, naar man trakterer Sjoverne med Spansk, Bybudene med Italiensk og sin egen nære Slægtning med Engelsk.

Hans uventede Ankomst gav imidlertid Anledning til mange Gisninger.

Som rimeligt kunde være, blev den sat i Forbindelse med Arven, og man beklagede Slægtningene. Nu skulde de atter hensættes i trange Kaar for den Fyrs Skyld, som bare vilde sætte Pengene overstyr.

Og Guderne skal vide, at Frantz gav dem Grund til berettigede Bekymringer i den Henseende; thi saadan et Liv, som han førte, er der ikke set Mage til her i Byen, hverken før eller senere.

To Dage efter Ankomsten kom han farende som et Lyn igennem Hovedgaden, i en rød Gig med tre Heste for, og efter et Par Ugers Forløb dannede alle Byens løse Fugle en Bande, som svirede paa hans Bekostning. Men hvad der oprørte Folk mest, var den hjerteløse Ligegyldighed, han udviste, naar man talte om hans Flugt fra Skolen. Han betragtede øjensynlig Historien som en morsom Drengestreg og lo ved Tanken om Rektors lange Næse, da han kom og fandt Fuglen fløjen, og han tog sig det ikke det mindste nær med Forældrenes Død. Hvad Slægten angik, saa fandt de det hensynsløst af ham, at han uden videre annekterede Formuen, uden at give nogen som helst Underretning eller Forklaring. Men midt under denne enstemmige Fordømmelse flagrede Frantz' spanske Kappe overall — stolt og udfordrende som en Triumfators Toga.

Saa bestemte jeg mig til endelig at tale et Alvorsord med ham. Det var netop Frantz' Fødselsdag, og Banden skulde i den Anledning holde en større Festlighed paa Hotellet, hvor han boede. Jeg kom en god Del før Tiden, men traf ham ikke hjemme. Derimod laa der paa Bordet et beskrevet Papir, som jeg i Taneløshed læste igennem. Overskriften var: »Hr. Advokat!« Saa kom der en Sætning, som øjensynlig havde forvoldt Møje. Fra først af havde der staaet:

»Da jeg har en meget indbringende Stilling i Udlandet,« men det var strøget ud. Resultatet var:

»Da jeg personlig har erhvervet mig en stor Formue, og ikke trænger til mere, hør Pengene anvendes, som Testamentet bestemmer. Forøvrigt ønsker jeg, at det bliver mellem os.«

Denne sidste Sætning bragte mig til at lægge Papiret tilbage paa dets Plads og forsvinde. Da jeg kom igen, sad Frantz paa Verandaen og drak Whisky og Sodavand. Hør nu, sagde jeg og saa bister ud, — hvorlænge skal dette vedvare?

— Saalænge Pengene varer, sagde Frantz og lo ondskafuldt.

— Menneskene er svært forskellige, bemærkede jeg, »din Fader var mere velgørende end ødsel, din Moder tænkte først paa andre, og saa bagefter paa sig selv; men du giver alle en god Dag og tænker kun paa dine egne Fornøjelser.«

Frantz lo:

— Du har sandt for Dyden gode Anlæg, kør bare videre!

I samme Øjeblik blev Samtalen afbrudt ved Bandens Ankomst, og nu begyndte det værste Kalas, jeg nogensinde har været med til.

Frantz blev meget lystig ud paa Aftenen, og fortalte til Bandens store Fornøjelse en Del Historier fra sit Liv som Tolk paa en Oceandamper. Efter hans Fortælling at dømme, maatte han have været en ren Djævel mod de stakkels Emigranter:

— Jeg tørner ud Kl. 6 Morgen, fortalte han, iler som en glubsk Løve ned i Soverummet og brøler: Heraus! med Tordenstemme. Øjeblikkelig farer alle som Raketter ud af Køjerne, thi de ved, at Tolken ikke er saa god at spøge med. Saa kommer en polsk Tiggerjøde, krumbøjet og klynkende, og betror mig, at Benene ikke vil bære ham, og tigger ynkelig om Logis. Et velrettet Spark giver ham straks baade Balance og Styrke i Benene. En Ungarer, med Ridepisk, Ridestøvler og Fjer i Hatten, men forøvrigt uden anden Paaklædning end en Sæk med fire Huller i, kommer spankende hen og fortæller, at han dør af Sult, hvis han ikke faar noget at spise. Jeg bad ham rejse derhen, hvor Peberet gror, med sin tomme Mave, thi han var fattig som en Kirkerotte, og saa kan man da ikke vise sig velvillig.

Men nu skal I høre: Naar saa man ser det forjættede Land komme til Syne i Horizonten, gaar jeg omkring med en ladt Revolver i Bæltet og to haandfaste Karle til Assistance og rækker de Rejsende en Adresse til Underskrift, hvori Passagererne roser den udmærkede Behandling, Hensynsfuldhed og Velvilje, der er vist dem, og anbefaler Befordringen til sine Landsmænd. Hvis nogen gør Indvendinger, siger jeg truende: »Schreibe« og sersaabetydningsfuldt paa Revolveren, at de øjeblikkelig skriver under.

Historien blev modtaget med Bifald og Latter af Banden. Jeg derimod havde hele Tiden hørt til med stigende Forbitrelse og rejste mig tilsidst og gik.

Frantz indhentede mig ude i Entréen, og spurgte mig om, hvorfor jeg gik.

— Jo, sagde jeg, fordi jeg finder alt det hjerteløst og raat, som du flinder morsomt og tiltalende!

Saa gik jeg mig en lang Tur, gik og ærgrede mig over, at jeg et Øjeblik havde kunnet tro, at der var noget godt i den Lømmel! Han havde naturligvis med Hensigt lagt det Stykke Papir op paa Bordet, for at det skulde falde Folk i Øjnene og bidrage til at udsprede et falsk Rygte! — — Jeg ved ikke, hvorlænge jeg spaserede omkring, men det var sent paa Aftenen, da jeg passerede Kirkegaarden. Pludselig forekom det mig, at jeg hørte en underlig Lyd derindefra. Da jeg kom helt hen til Muren, hørte jeg en tydelig krampagtig, hjærteskærende Hulken, — den mest trøstesløst fortvivlede Graad, jeg nogensinde har hørt.

Jeg klatrede rask op paa Muren, saa et Menneske ligge næsegrus over en Gravsten, og svang mig over paa den anden Side. Ved den Støj, jeg herved voldte, fo'r Skikkelsen i Vejret, løb af al Magt ned igennem en af Sidegangene og forsvandt bag et stort Træ. Men jeg havde set nok. Skikkelsen var min Fætter Frantz og Graven var hans Forældres.

Tidlig næste Morgen gik jeg op paa Hotellet, men fandt Værelset tomt. Værten oplyste, at Frantz havde forladt Byen. Han havde ikke sagt Farvel til nogen, og ikke efterladt sig nogen Oplysning.

I den Anledning opstod en Masse Rygter og Folkesnak, som fik ny Næring, da man erfarede, at Arvingerne skulde beholde deres Penge. Det mest udbredte Rygte gik ud paa, at Autoriteterne, da Frantz gjorde Fordring paa Arven, var kommen under Vejr med saa graverende Oplysninger om hans tidligere Liv, at han havde foretrukket at renoncere paa Arven og forsvinde.

— — —

Tre Aar efter forliste jeg i Nordsøen med et uasurert Skib, og da jeg paa den Maade var til Rotterdam, og Fragterne var jammerlige, bestemte jeg mig til at udvandre. Jeg tog først til Newcastle og agtede mig saa til New-York.

Medens jeg nu i Newcastle gennemlæste de forskellige Dampskibsliniers Avertissementer, stødte jeg paa en Annonce, hvori »Old England«s Passagerer udtrykte deres Taknemlighed over Behandlingen ombord. Straks kom jeg til at huske paa Frantz's Historier, og senere opdagede jeg ogsaa hans Navn i en Note, der lød saaledes:

»Tolken Mr. Frantz Wiel fik ved Ankomsten til New-York overrakt en Hædersgave fra Passagererne som Tak for hans Velvilje og opofrende Hjælpsomhed.«

I en Fart var mit Tøj pakket sammen og samme Dag rejste jeg til New-York. Den første, jeg fik Øje paa, da Skibet lagde til, var Frantz. Hans Haar var bleven graat, og det forekom mig, at Hatten og den spanske Kappe var mere luvslidt end sidst.

Han var saa optaget, at han ikke saa mig, og først hen paa Aftenen, da han stod og hvilede sig ved Rælingen, gik jeg hen til ham og sagde: »Good evening, Frantz, how do you do?« Akkurat i samme Tone som han selv for 3 Aar siden.

Han stejlede saa et Øjeblik — og trykkede derpaa min Haand; forøvrigt lo han paa samme Maade som i gamle Dage, og talte højt og forceret. Sine egne Anliggender berørte han ikke, men spurgte mig nøjagtig ud om mine; dog paa mit Spørgsmaal svarede han, at han snart vilde trække sig tilbage og leve af sine Renter.

En Dag kom jeg tilfældigvis til at overvære en Samtale med ham og en af Passagererne, øjensynlig en af dem, der gik ind under Kategorien: »Kirkerotter«.

Manden beklagede sig over, at hans syge Kone ikke fik Kød, og Frantz gav ham da nogle Pund Kød samt en Del klingende Mønt. Den anden kyssede hans Haand og fjernede sig under mange Taksigelser.

Denne lille Episode bragte mig til stærkt at bevivle Sandheden af Frantz's Historie, og jeg bestemte mig for ved Lejlighed at indhente nærmere Oplysninger.

En Sommernat, da jeg ikke kunde sove paa Grund af Varme, klædte jeg mig paa og gik op paa Dækket. Det var en dejlig Nat. Maskinens og Propellens Slag, den ensformige Brusen i Vandet og Vagtens taktfaste Skridt var det eneste, som afbrød Nattens dybe Stilhed. Foruden mig var der kun en til oppe paa Dækket — en gammel graahaaret Matros, som hensunken i Beundring, stirrede ud over Havet og alt i et mumlede: — How splendid!

Jeg gav mig i Snak med ham og spurgte ham vdtløftigt ud.

Da vi havde talt om forskellige Officerer, som han udtalte sig om med et vist Forbehold, kom Turen ogsaa til Frantz. Da blev han pludselig begejstret.

Det er et stortet Menneske, sagde han, her gaar han Aar efter Aar og slider sig op for en ussel Gage af nogle hundrede Kroner om Aaret, og dog er der ingen, der udfolder en saadan Velgørenhed som han, han giver alting væk i Stilhed; men alene det, man ved, er uhyre meget. En syg Italienerinde har nu faaet hans Kahyt, og selv sover han sammen med Mandskabet.

Jeg stirrede hen for mig, uden at se, og tænkte med det største Vemod og Sympati paa dette ejendommelige, ulykkelige Naturel, der ejede større Kærlighed end de fleste, men manglede Evner til at lægge den for Dagen.

Nogle Dage efter ankom vi til New-York — jeg gik hen til Frantz, for at sige Farvel, men han afbrød mig hurtig, ligesom han frygtede for at faa noget at høre, som han nødigt vilde.

— Jeg kommer op i dit Logis Kl. 4. Farvel saa længe, og dermed forsvandt han.

Kl. 4 præcis kom jeg hjem i Logis'et, men saa ingen Frantz, derimod fandt jeg paa Bordet en Pengeseddel og en Billet med følgende Indhold: »Jeg har desværre ikke Tid at vente længer. Lev vel. Frantz!«

Jeg ilede ind til Værtinden; om en Herre havde været inde i mit Værelse? — Jo, han er gaaet.

Jeg sprang ud paa Gaden, tog en Vogn, og kørte

alt, hvad Remmer og Tøj kunde holde, i Retning af Havnen. Jeg naaede ham snart igen, og jeg erindrers endnu som idag, det slukorede Ansigt, han satte op, da jeg sprang ud af Vognen og gik hen til ham.

— Hør, sagde jeg, hvad er nu din Mening med denne Pengeseddel?

— Jo, simpelthen den, at du har bedre Brug for den end jeg, den Seddel er ikke mere end en Skilling for mig, svarede Frantz, og serverede denne gruelige Løgn uden at fortrække en Mine.

— Frantz, sagde jeg, og knugede hans Haand, du er den mærkværdigste Løgnhals, jeg nogensinde har kendt; men hvis der overhovedet skulde gives nogen, som kunde faa mig til at paastaa, at Løgnagtighed er en overmenneskelig Dyd, saa maatte det være dig.

Frantz saa sky ud, der gik nogle underlige Trækninger hen over hans Aasyn, og der kom noget fugtigt i hans Øjne.

Da lød der høje Raab i Nærheden, en tæt Røg steg op fra alle Kanter. Det var Brandalarm. Frantz, der øjensynlig betragtede dette som en velkommen Afbrydelse af en pinlig Samtale, ilede hurtigt afsted i Retning af Brandstedet og jeg fulgte efter.

Det var et stort 3 Etages Hus, som brændte. Luerne slog ud af øverste Etage, da vi kom, men Brandvæsenet var endnu ikke ankommet.

Pludselig fik man Øje paa en ung Pige, som fortvivlet raabte om Hjælp fra et af de Vinduer, hvor Ilden rasede værst. Uden at sige et Ord styrede Frantz igennem Porten.

Jeg fulgte ham mekanisk og husker utydelig, hvorledes vi løb op ad Trapperne, kom ind i en aaben Entré og et Par Værelser, fulde af en tæt Røg og blev standset af en lukket Dør. Da vi omsider med forenede Anstrængelser havde sprængt Døren, blev vi staaende nogle Øjeblikke aldeles forstenede, thi hele Resten af Etagen var et Flammehav, hvor intet menneskeligt Væsen var at opdage. Saa grebes vi af Rædsel og ilede tilbage, men fandt hverken Entréen eller det forreste Værelse. Bare Flammer — store graadige, røde Flammer, som knitrede og nærmede sig os med en rivende Hurtighed. Frantz slog Vinduet op og pegede paa Tagrenden. Jeg forstod ham øjeblikkelig og nikkede. Om et Minut vilde Ilden have antændt vore Klæder og inden to Minutter vilde den slaa ud af Vinduet, men i Tagrenden mellem Vinduerne kunde vi muligvis hænge, til man fik rejst en Stige. Umiddelbart efter hinanden klatrede vi op ad Vindueskarmen og fik fat i Tagrenden, og et Øjeblik efter hang vi mellem Himmel og Jord. — Vi kunde mærke, hvorledes Tagrenden lidt efter lidt ophededes. — — —

Pludselig raabte Frantz med en dump Stemme: Den gi'r efter! Jeg saa op, og en Gysen gennemførte mig ved at se Tagrenden langsomt bøje nedover.

I samme Øjeblik slap Frantz Taget og styrtede ned. Jeg blev i Øjeblikket greben af en vild Fortvivlelse og jeg var lige ved at gøre det samme som

Frantz. Men saa kom Brandvæsenet, — nede fra Gaden lød et hundredstemmig opmuntrende Tilraab, og jeg holdt mig krampagtig fast med mine forbrændte Hænder. Jeg husker ganske dunkelt, hvorledes Brandmændene hjalp mig ned af en Stige, og hvorledes jeg pludselig var omgivet af Menneskehoveder i hundredevis, som alle saa paa mig med Deltagelse og Venlighed. Da jeg kom til mig selv igen, laa jeg udstrakt paa en Seng paa Hospitalet. Lægen havde givet Ordre til, at saasnart jeg kom til Bevidsthed, maatte jeg komme ind i Sideværelset, hvor min Kammerat laa døende. — Jeg gik derind.

Dér laa Frantz med begge Ben knuste, ligbleg og ukendelig. Han smilte svagt, da han saa mig, og forsøgte at tale, men kunde ikke.

Jeg prøvede at udtrykke al den usigelige Agtelse og Sympati, jeg følte for ham.

Han trak mit Hoved ned til sig og hviskede med Besvær og næppe hørligt:

-- Det var ikke for at redde Dig — forstaar Du — Tagrenden var for varm!

Det var hans sidste Løgn; thi et Par Minutter efter lukkede jeg hans Øine til. Men jeg føler mig forvisset om, at et helt Livs Usandhed kan opvejes af en eneste saadan Handling.

— Og da I nu har hørt hans Historie, sagde Onkel Frederik, kan vi fortsætte Diskussionen. Dette var bare mit Indlæg. —

Men der var ingen, som fortsatte.

Et Fantasifotografi. Det franske Ugeblad »L'Illustration« har konstrueret det her gengivne »Fotografi«, som det kalder: »Hvis Louvre brændte . . .« Allerede fotografisk set er Billedet af Interesse, saa fortrinligt det er arrangeret, men langt større Betydning har det ved sin agitatoriske Værdi. Billedet har nemlig en alvorfuld Mission. Der er i Paris saa mange Gange talt om den Brandfare, der truer Louvre og dets uerstattelige Kunstværddier, men Myndighederne har Gang paa Gang lagt Hænderne i Skødet og ladet alt blive ved det gamle.

Nu, siger det franske Blad, har vi faaet et nyt Ministerium, og det er dettes Samvittighed, vi ønsker at vække med vort Billede, idet vi først og fremmest kræver fjernet de ministerielle Kontorer og mangfoldige Funktionærboliger, der har fundet Plads mellem selve de berømte Mure. Og just en af disse Smaalejligheder, hvor en hel Familie har deres Ophold, spiser og sover, tænker Bladet sig som Arnestedet for den Brand, det frygter og til hvis Afværgelse det nu har foretaget sit ejendommelige Eksperiment.

Fra Toldbodens Enemærker.

Indkomne Varer registreres af Toldassistenten.

véd fra hundrede politiske Taler, at vi betaler saadan en rædsom Bunke Penge i Told, tredive, fyrretyve Millioner eller hvor meget det nu kan være, at vi ikke drikker en Kop Kaffe, uden at Staten tager sin Del derved, at vi ikke kan putte en Rosin i Munden, ikke skrælle en Appelsin, ikke drikke et Glas Vin, ikke ryge en Cigar, uden at der straks rasler en lille Mønt ned i Statens.

FOR en ganske jævn Københavner, som dig og mig, er Toldboden noget, der ligger indenfor et ganske pænt Jerngitter, som vi kigger igennem, naar vi gaar vor Tur ud over Langelinje. Og kommer vi gennem Amaliegade, ser vi lidt tilbage fra Gadelinjen en rød, taarnprydet Bygning med nogle Ramper foran, hvor en Strøm af Vogne rasler ind og buldrer ud. Vi

I »Fine Vægt«. Fortoldning af Hlatte

Nederste Etage i Kielerpakhhus.

almægtige Kasse. Min Hat, vil Tolderen kunne fortælle mig, falder ind under Position 96 — 64 Skilling Pundet, er det en høj Silkehat, kommer den under Pos. 95 — 40 Skilling pr. Stk. Mine Støvler under Pos. 65 — 32 Skill., min Overfrakke hører ind under en hel Række af Positioner, Klædet under en, Knapperne under en anden, Foret under en tredje, Fløjskraven under en fjerde o. s. v. Menne-

sket maa for en Tolder kunne blive en Sammensætning af saa og saa mange Positioner, som Kemikerne er tilbøjelige til at betragte det som saa og saa mange Procent af de forskellige Stoffer. Der er i Toldloven 271 Positioner, af hvilke en almindelig Borger maaske vil være tilbøjelig til at betragte Position 246 som den bedste. Ud for den staar der nemlig i Listen: Udgaet.

Men selv om vi saadan skatter til Tolden fra aarle Morgen til Midnattens 12 Slag, har vi dog ikke direkte noget inde paa Toldboden at gøre. Og skulde der paa en eller anden Vis

ladninger, Tømmeret, Jernet, Kullene, de grove Varer, som giver mest i Statskassen, fortoldes naturligvis langs hele Havnen. Og mere og mere af Trafikken søger ud i Frihavnen. Desuden kan der klareres Gods inde paa Godsbanegaarden, paa Frederiksberg og Nørrebros Stationer. Tolderne er ude efter os mange Steder.

Men selv om Forretningerne saaledes er delte, er det dog en meget anselig Arbejdsstyrke, der tager fat paa selve Toldboden, i den travle Tid opad en 7—800 Mennesker, c. 65 Toldassistenter, en 30 Rorsbetjente, 4—500 Arbejdere, dertil Kontorpersonale, overordnede Embedsmænd. Og

I »Grove Vægt«. — Fot. af Jul. Aagaard.

komme os et Stykke toldpligtigt Gods i Hænde, har vi hverken Tid eller Mod til at klarere det, vove os ind i Toldbodens irrede Gange, møde med Fragtbrev paa Pakhuskontoret, anvende maaske en hel Dag, inden vi faar Godset hjem i vor Stue. Vi giver Fragtbrevet til en Toldklarerer og venter saa, til Budet ringer paa vor Dør.

Men lad os dog for en Gangs Skyld se, hvordan det gaar til.

Først er naturligvis Varerne lossede fra Skibet, Toldassistenten har noteret dem op, og de er bragt over i de gamle Pakhuse, f. Eks. Kielerpakhuis, vestindisk Pakhuis, ny Pakhuis, gule Pakhuis. Forøvrigt er det kun en Del af det toldpligtige Gods, der gaar over den egentlige Toldbod, mest Stykgodset. De store Skibs-

saa os paa den anden Side af Toldlovens Skillelinje, Klarerere, Købmænd, Kommiss'ere, Kuske med Hest og Vogn, Bude med tohjulede Trækvogne. Det bliver altsammen til et ret myldrende Liv.

Naar Pakhuskontoret aabnes, stiller naturligvis Klarererne først, ganske som Billetsjeverne har første Plads ved Billetkontorets Luge. Og her som overalt faar de, der kommer først til Mølle, først malet, det vil sige, faar deres Varer først bragt over fra Pakhusene ind i »fine« og »grove Vægt«, to mægtige, travle Rum. Selve Navnene angiver Arten af de Varer, som hvert tager. I »fine Vægt« Manufakturvarer, Galanterivarer, Hatte, Kolonialvarer, i »grove Vægt« Metalvarer, Glasvarer, Porcellæn og lignende.

Der pakkes Varerne ud, vejes de, og det vigtige Spørgsmaal afgøres, efter hvilken Position de skal fortoldes. Toldloven har ganske vist 271 Positioner, af hvilke den sidste er et Pulterkammer, der kaldes: Ubenævnte Varer, hvor ind under jo alt maatte kunne komme. Men Livet er jo for rigt til at lade sig indespærre selv i 270 Positioner plus et Pulterkammer. Og Toldloven er fra 1863, og der er sket adskilligt mellem Himmel og Jord siden da. Selv om der senere er kommen Resolutioner i Tusindtal, der er enkelte Positioner, som f. Eks. 174: Alle andre Jernvarer, der har sine op ad 300 forklarende og udfyldende Resolutioner, kan der endda være Tvivl. Og der føres en stadig Kamp mellem Tolderen, der som Statens Embedsmand naturligvis helst vil have saa mange Penge ind i Statens Kasse som muligt, og Modtageren, der lige saa naturligt vil have sine Varer ind under den billigste Position.

Der er f. Eks. det, om der er Silke eller ej i en Ting, det betyder adskilligt i Told. Toldloven tager haardt paa Silke, det er en Luksusvare. Hatte koster som sagt 64 Skilling Pundet, men kan man paavise en Smule Silke deri, bliver det 40 Skilling pr. Styk, hvilket er en ret betydelig Forskel, da Hatte jo ikke vejer ret meget. Eller Glasflasker. Hvidt Glas koster 7 Skilling i Told, medens almindelige grønne og brune Flasker kun koster 1½ Skilling. Og dér har Toldvæsenet maattet bøje sig efter Publikum. Saa snart der blot er det svageste Skær i Glasset, gaar det til den lave Takst, Toldbeskyttelsen vilde ellers være saa stor, at den vilde virke som et ligefremt Indførselsforbud.

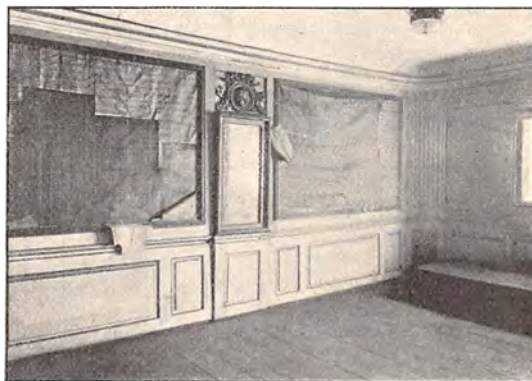
Naar Behandlingen i fine og grove Vægt er færdig, gaar man i Kassererkontoret og betaler Skattens Mønt. Og naar denne pinagtige Stund er omme, kan man ude ved de to Ramper hente sine Varer.

Der smugles ikke mere her i Danmark, eller i alt Fald saa godt som intet. Smugleri er

jo ikke mere, som i gamle Dage, ikke blot en tilladelig, men endog en højst fortjenstfuld Handling, som man praalede af ved Kaffen og Punchen. Toldsvig er ikke mere en hæderlig Bedrift. Tolden maa ogsaa, trods alt, siges at være temmelig lav, den frister ikke saa stærkt som i vore Bedsteforældres Tid. Og Trafiken besørges mest af store Dampskibsselskaber, der vogter strengt over deres Folk.

Blandt Toldbodens Seværdigheder er det Værelse øverst oppe i vestindisk Pakhus' nordre Gavl, hvorfra Frederik VI skal have staaet og set ud paa sine Mænd, der kæmpede Anden-April-Slaget. Det er det gamle Kompagniværelse, hvor det vestindiske Kompagnis Direktører holdt Møder. Nu ligger Støvet tæt i dette Rum, Tapeterne hænger i Laser. Møblerne er længst fjernede, kun en rødt betrukken Forhøjning staar henne under Vinduet. Over det læses følgende Indskrift: »Intet godt uden moye.«

Men selv om Værelset ligger i Støv og Laser, Udsigten over Havnen, Yderreden, Sundet er herlig som altid. Man skal endog kunne skimte Kronborgs Taarne derfra. Antonio.

Det historiske Værelse i Vestindisk Pakhus.

Interiør fra den militære Sløjdudstilling i Industriforeningen.

Militær Husfid.

Vi har tidligere i »Hver 8 Dag« omtalt de Sløjdkursus, som især paa Kapt. Madsens Initiativ er oprettet ved Hæren i den Hensigt at udfylde Soldaternes Frihed paa nyttig Maade, og nu kan enhver paa Udstillingen i Industriforeningen overbevise sig om Undervisningens fortrinlige Udbytte. De samlede Kursus har i Øjeblikket c. et Tusind frivillige Elever.

Begravelse ombord.

Begravelse ombord i en Udvandrerdamper.

DER er to Ting ombord, der altid skaber en trykket Stemning. Det er, naar en Sømand fløjter, thi det betyder haardt Vejr, og Sømanden kan da være vis paa en ordentlig Overhaling. Og saa naar der indtræffer Dødsfald ombord.

Paa de store Emigrantdampere hænder det ret ofte, mest paa Hjemrejsen. Folk har i det nye Land, under den haarde Livskamp, under de forandrede Forhold faaet Tæring eller anden Sot. Og Lægen raader da som det sidste til at rejse hjem til det gamle Land for at se at komme sig under de vante klimatiske Forhold. Eller Mænd og Kvinder vil hjem og dø i Barn-domshjemmet, i Familiens Skød.

Og saa træffer det sig, at Døden indhenter dem undervejs.

Og selv om man ikke er saa grumme mange Dage fra Land, faar den Døde da sin Grav i Havet. Søfolk kan ikke lide at sejle med Lig. Hvis en Mand i Amerika ønsker at begraves i sine Fædres Gravsted i det gamle Land, maa hans Lig gerne smugles ombord. Som da en Konsul i New York havde ønsket at jordes i Kristiania. Han bragtes ombord indpakket som en anden Pakke, nærmest lignende en Kasse med

Bomuld, og sattes ned mellem det andet Gods i Lasten. Men trods alle Forsigtighedsregler bredte Rygtet sig dog om, at der var et Lig i Lasten, der blev en Mumlen ombord, og navnlig Søfolkene var angst for at gaa ned i den Last.

Hvordan Begravelsen former sig, afhænger af Kaptajnen, om han er en Tidens Mand eller er hildet i den Overtro, hvoraf endnu saa meget lever blandt Søens Folk.

I første Fald lader han Begravelsen foregaa om Formiddagen, i alle Passagerernes Nærværelse, med saa stor Højtidelighed som mulig. Det bekendtgøres da ved skriftlige Opslag, naar Begravelsen skal finde Sted f. Eks. Kl. 11 om Formiddagen. Saa ringer Skibsklokken og alle, Passagerer og Mandskab, gaar stille og betagne hen paa For-dækket.

Kisten bæres frem. Den er lavet med store Mellemrum mellem Brædderne, saa Vandet hurtigt kan trænge ind, og Kisten synke. Desuden er der i Fodenden lagt nogle Stykker gammelt Jern.

Et Stykke af Lønningen tages bort, og Kisten anbringes paa en Glideplanke.

Er der en Præst eller en Prædikant ombord, er det gerne ham, der forretter Begravelsen, holder en Tale, beder Fadervor

og kaster de tre Skovle Sand paa Kisten med Ordene: Af Jord er du kommen o. s. v. Ellers er det en af Skibets Officerer, Kaptajnen, Styrmanden, Skibslægen.

Naar Slutningsordene er udtalte, løftes Enden af Glidplanken op, Kisten glider ud, synker i Bølgerne, mens Skibet slaar bak. Og en dyb og betagende Stemning er over alle . . . . Døden her paa det uendelige Hav . . . . Livets Korthed . . . . den døde, der synker i Dybet . . . . Bønnens enfoldige Ord . . . . Den, der en Gang har overværet en Begravelse ombord, glemmer det aldrig.

Men der er ogsaa Kaptajner af den gamle Skole, der helst lader en Begravelse foregaa saa ubemærket og tyst som mulig. De venter da til Kl. 11 om Aftenen, naar alle Passagerer er sendte til Køjs. Kun den afdøde nærmeste og Vagtmandskabet er tilstede. En

Skibslæge fortæller, at han en Gang forrettede en Nattebegravelse i forrygende Storm. Alle maatte de klamre sig fast, mens Sø efter Sø slog ind over Skibet. De bad Fadervor i Forening, og mens Skibslægen

Kisten sænkes i Bølgerne.

klamrede sig til Lønningen med den ene Haand, greb han med den anden ned i Spanden med Sand og kastede tre Haandfulde Sand paa Kisten, at bruge Skovl kunde der ikke være Tale om i det Herrens Vejr.

Amalie Skram.

Forfatterinden Amalie Skram. (Et yngre Portræt.)

MAN skal være varsom med at bruge Ordet Geni. Men ingen, der har kendt Fru Amalie Skram og vidst, hvordan hun arbejdede, vil betænke sig en Del af et Sekund paa at kalde hende et Geni. Thi hun havde netop Geniets særlige Evne, Evnen til at genskabe og genskabe rigtigt. Hun, der var saa virkelighedstro og sanddru i sin Kunst, var egentlig ofte forbavsende ukendt med Livet og dets Kaar. Hun kunde lade naive Ytringer falde, som fik en Mand til at ryste paa Hovedet og næsten lod ham tro, at han stod overfor en uerfaren Pige og ikke overfor den dristigste Skildrer blandt Kvinder. Hun kunde høre sin Vaskekone fortælle om sine Sorger, eller hun kunde i Forbifarten opsnappe et Par Ord af to Tjenestepigers Trappepassiar. Og det slog ned i hende, groede, blev til hele Mennesker og deres Skæbner fra Fødsel til Død. Hun havde Geniets Gave at ane, gætte og udfylde rigtigt. Hvor de andre Herrer og Damer, naar de gaar udenfor deres eget sociale Lag, deres egen Erfaringskreds, konstruerer Mennesker paa Grundlag af indsamlet Materiale, skabte hun, som Naturen skaber.

Naturligvis havde hun Erindringer at øse af, mest fra sin Barndom i Bergen og sin Ungdom ombord paa sin første Mands Skib. Thi hvor meget hun end vilde være dansk Borgerinde, synes alle de Kilder, hun øste af, norske. Men Erindringer er altid blege, ufuldstændige, brudstykkevis. Naar de under hendes Pen blev til den hele Virkelighed, naar vi gaar saa trygt gennem hendes Bøger som gennem faa's, skyldes det hendes næsten synske Geni.

Men en Kunst som hendes slider. Hun kom til Danmark for 20 Aar siden, stor og smuk, med sit sorte, tykke Haar, sine brune, vidunderlige Øjne, sin sydlandsk varme Lød, livfuldere, aandrigere, mere dragende, end Nordens Kvinder ellers er. Og nu er hun død, syg og træt og udslidt og ensom. Hun ejede Ilden. Men den ikke blot lyste ud ad, den fortærede ogsaa indad.

Et stort Menneske er ikke mere.

Smaa Kuriositeter.

Et Par Elefant-Tænder.
Elfenbenet er bestandig en af Afrikas værdifuldeste Udførselsartikler. Men Tyskerne beklager, at Elefantbestanden i deres østafrikanske Kolonier er taget betydeligt af, idet Elefanterne har trukket sig tilbage til Egne, hvor de lettere kan væge sig mod Efterstræbelsen, og man har nu indført strenge Fredningsbestemmelser for at oprette det forsømte. Elefantjagten indskrænkes, og det forbydes at bringe i Handelen Tænder under 10 Punds Vægt, idet man derved søger at hindre Jagt paa de unge Dyr. I Zanzibar, hvor der er stort Marked for Elfenben, kan man til Tider se Tænder i noget nær

dobbelt Mandshøjde, og et Par Tænder som de her afbildede har en Handelsværdi af op imod 4000 Kroner.

Et japansk Balancenummer. Japanerne har fra gammel Tid haft Ry som udmærkede Artister, og deres Kolleger af andre Folkeslag er dem langt fra jævnyrdige. De er Jonglører af første Rang og udmærkede Fodekvilibriste. Se blot paa vort Billede. Det ene Medlem af Trupen bærer paa den fremstrakte venstre Fod

tre Stiger, stukne ind i hverandre, paa hvis øverste Trin en halv voksen Dreng foretager sine dumdristige Øvelser. Ved en eneste uforsigtig Bevægelse er Katastrofen der og mindst et Menneske vil falde som Offer for den.

En elektrisk Stol. Til et moderne Hospitals Udstyr hører ogsaa den elektriske Stol, hvortil er knyttet fire smaa Badekar, to for Hænderne, to for Fødderne. Ved dennes Hjælp kan en elektrisk Strøm af hvilken som helst Styrke føres gennem den angrebne Del af Legemet.

Automatisk og bekvemt besørger denne Stol, hvad der tidligere krævede ikke ringe Anstrengelse og Paapasselighed fra Lægens Side.

Fra Indvielsen af Katolikernes nye Hospital i Roskilde. — Fot. Kr. Hude.

Katolikerne i Danmark.

Forfatteren Johs. Jørgensen.

FORLEDEN indviendes et nyt katolsk Hospital i den gamle Domkirkeby Roskilde. København rummer for Katolikerne ingen stolte middelalderlige Minder, den var jo det meste af Middelalderen blot en By, der laa under de Roskilde Bisper. Af Kirkehistorie er her kun foregaaet de sidste Nederlagets Aar, hvor Luthers Folk med Hans Tausen i Spidsen jog den gamle Kirkes Mænd foran sig.

Men op over al Roskilde By rager Peder Sunesøns Domkirke, det er en By om en

Kirke, om en gammel katolsk Stiftskirke. Det er kun at undres over, at Katolikerne ikke før har kastet deres Øjne paa Roskilde.

Thi det maa lades den gamle Kirkes Mænd, at deres Arbejde er energisk og vedholdende, baaret baade af megen Tro og megen Klogskab. Og det maa forøvrigt være med ret ejendommelige Følelser, at Romerkirkens Mænd ser Lutheranerne staa for Alteret i de Kirker, som de har bygget, som endnu tildels bærer de gamle katolske Helgennavne. Det maa være noget lignende, som en gammel Adelsslægt maa føle, der har maattet overlade sin Fædrengaard til en bondefødt Æt.

Det var efter Reformationen og under Enevælden ikke gode Tider for Katolikerne. Efter Kongelovens Bud var det Kongens maaske fornemste Opgave »den rene og uforfalskede Tro vældelig at haandhæve og beskærme mod alle Kættere, Sværmere og Gudsbespottere«. Og hvad kunde en rettroende Mand paa den Tid tænke som argere Gudsbespottelse end det papistiske Afguderi. For ikke at lede Folk i Fristelse var det forbudt »Munke, Jesuiter og deslige gejstlige, papistiske Personer« overhovedet at komme ind i Riget.

Men der var dog en lille Sprække, ad

Folketingsmand Jens Busk.

hvilken man kunde klemme sig ind gennem den forsvarlige Forbudsmur. Danmark stod som Stat i venskabelig Forbindelse med adskillige katolske Magter, der havde deres Gesandter heroppe, og selvfølgelig maatte Gesandterne og deres Folk holde Guds-tjeneste paa deres Vis. Og se dér den katolske Vederstyggelighed midt i det strængt rettroende København. I Tidens Løb opnaaede Katolikerne Religionsfrihed, indenfor visse Grænser naturligvis. Ægteskab, stiftet af en katolsk Præst, fik lovlig Gyldighed. Og allerede i 1840 fandtes der i Danmark 865, der vedkendte sig den romersk-katolske Lære. I 1860 var Tallet 1240, i 1870 1857. Det er først de senere Aartier, der har bragt den stærke Opgang, saaledes at den sidste Folketælling i 1901 udviste 5373, det vil sige, at Katolikerne er det næststørste Trossamfund udenfor Folkekirken.

Talrigst er de naturligvis i København, hvor deres ældste Kirke, St. Ansgarskirken, blev bygget i 1842, og hvor de nu har syv Kirker, naar man regner Ordrupkirken med. Desforuden er der katolske Menigheder og Kirker i flere af vore større Byer, saasom Aarhus, Odense, Fredericia, Horsens og Randers. Og ikke mindst har Katolikerne virket gennem deres Hospitaler og Skoler,

som det store St. Josephs Hospital i København og Andreas Kollegiet i Ordrup.

Den fornemste af alle danske Katoliker er Prinsesse Marie. Og i de senere Aar har de vundet adskillige Proselyter blandt Adelen og det højere Bourgeois. Den kjendte Venstrefører Holstein-Ledreborg har længe været Katolik, og nu har ogsaa en Politiker af saa uforfalsket Bondeæt som Jens Busk lagt sit Hoved i den gamle Kirkes Skød. Af Videnskabens Mænd vides ingen at være gaaet over. Derimod har af Diglere Johannes Jørgensen søgt og fundet Fred i den katolske Kirkes urokkelige Autoritet.

Grev Holstein-Ledreborg.

Tysk Humor.

Maaneskinsscene. Tegning af Eugen Kirchner.

DEN, der til Stadighed studerer sin »Fliegende Blätter«, det berømte tyske Vittighedsblad, maa have lagt Mærke til *Eugen Kirchner*, hvis Tegninger er sande smaa Mesterværker af vittig Iagttagelseskunst. Det er i Karika-

Landsbyens kvindelige Ungdom bringer Fyrsten deres Hyldest. Tegning af Eugen Kirchner.

turen, denne Kunstner har sin Styrke, men bag de forvredne Linier lyser det menneskelige frem, og Kirchner aabenbarer sig i alt, hvad han tegner, som en sjælden skarp Psykolog. Han hører med Rette hjemme i den Stab af udmærkede Tegnere,

Den stakkels Alfred. Tegning af Eugen Kirchner. — »Min Kone er snart ikke til at holde ud, alt skal jeg have Skyld for. Tænk Dem, forleden, da her kom Jordrystelse, raabte hun ind til mig: »Men, Alfred, hvordan er det nu igen du bærer dig ad?«

der samler sig omkring »Fliegende Blätter«, hvor de muntert og harmløst stiller den menneskelige Naturs Skavanker til Beskuelse. Just det gemytligt harmløse er »Fliegende Blätter«s traditionelle Program. Strængt principfast holder Bladet sig fjernt fra Satirens moderne Kampplads, hvor der vanker drøje Skrammer, og det blander sig ikke ind i politiske Sager eller Samfundsspørgsmaal. Det vil vække Latter, men ikke Had.

Den Slags Vid kan ikke saare, det rammer alle og rammer dog ingen. Thi hvor findes den, der vil tro, at Satiren er rettet mod ham, saalænge han kan finde en blandt sine Bekendte, paa hvem den kunde være møntet.

Havnemolen i Aarhus, oprevet efter en Paasejling. (Fot. C. Jensen.)

Forlis i Havnen.
Da Damperen »Magnus» af København forleden skulde sejle ind i Aarhus Havn, tørnede den med voldsom Kraft mod den yderste Spids af den nordre Mole. Vort Billede viser, hvor betydelig Virkningen af dette Sammenstød blev. I en Længde af henved 5 Alen blev Stenmolen totalt revet op, og det solide Cementlag slog dybe Revner, medens Damperen, der var ladet med Kul, gik til Bunds

Kendte Navne.

Fødselsdag.

Nylig fyldte Bankdirektør *I. W. Palludan* i Varde 80 Aar. P. drev tidligere en betydelig Forretning, som imidlertid nu er overgaaet til

Bankdir. *I. W. Palludan*.

hans Svi gersonner, men endnu er han en meget virksom Borger, og deltaget med usvækket Interesse i Ledelsen af »Varde Bank». I 25 Aar har han virket som Byrådsmedlem, overalt har han gjort sig afholdt og er en af de mest populære Personligheder i Varde.

Dødsfald.

Etatsraad, Kaptejn *F. F. Dorph*, fhv. Trafikchef ved Statsbanerne, er afgaaet ved Døden i en Alder af ca. 82 Aar. F., der var født 1823, gik først Militærvejen, men traadte derfra i Banernes Tjeneste og blev Stationsforstander i Roskilde 1855. Han avancerede 1864 til Driftsinspektør, 1870 til Overdriftsinspektør og fik 1887 Udnæv-

Etatsraad *F. F. Dorph*.

fundet sin Paaskønnelse gennem en lang Række danske og fremmede Ordensdekorationer.

Fødselsdag.

Overretssagfører *N. Heine*, som nylig fyldte 70 Aar, er kendt — ikke mindst i Haandværkerkredse — som

den genomsolide, for sine Klienters Ve og Vel altid lige omsorgsfulde juridiske Raadgiver. Oprindelig samarbejdede han med Overrettsprokura-

Overretssagfører *N. Heine*.

tor Kalko, fra hvem han skiltes i Firserne, og i de senere Aar har Sønnen, Overretssagfører Lauritz Heine været Deltager i Virksomheden. H. er en Mand med mange Interesser, ungdommelig trods de 70, agtet og anset i store Kredse, men uden Forbindelse med det offentlige Liv.

Jubilæum.

Nylig fejrede den store danske Afholdtsforening »Independent Order of Good Templars» 25 Aarsdagen for sin Stiftelse. Dens Ar-

bejde har været af stor og gennemgribende Betydning for Sagens Vækst. og til Trods for den Modstand, der mødte de strænge Afholdtskrav, den dikterede, tæller den

Stationsforst. *Henrik Voss*.

i Dag op imod en halv Snes Tusind Medlemmer. Dens øverste Leder — Stortemplar, som han hedder — er Stationsforstander i Roskilde *Henrik Voss*, der i 18 Aar har ledet Foreningen, en Mand, hvis Popularitet er ubegrænset og som har store Fortjenester af den hjemlige Afholdtsag.

Dødsfald.

Medaillør *H. Conradsen* er afgaaet ved Døden i sit 87 Aar. C., der allerede som 15 Aars Dreng kom paa Kunstakademiet, var oplært under

Medaillør *H. Conradsen*.

Freund og erhvervede sig tidlig Akademiets lille og store Guldmédaille for Billedhuggerkunst. Især som Medaillør har C. vundet sig et anset Navn. Mangfoldige Medaillør har han udarbejdet, ligesom han har udført Stemplerne til vore nu

Redigeret af **GEORG KALKAR**

gældende Mønter. Siden 1841 var han knyttet til »Mønten«, hvor ogsaa Faderen havde Ansættelse. og siden 1851 var han Medlem af Akademiet.

Købmand *I. C. Culmsee* i Roskilde, som nylig afgik ved Døden, var en af denne Bys kendte og ansete Borgere.

Købmand *I. C. Culmsee*.

Foruden at drive en betydelig Købmandsforretning tog C. livlig Del i Byens offentlige Liv, var gennem

23 Aar Medlem af Byraadet og havde arbejdet ivrigt for Skytteforeningen, hvis Formand han i en Aarrække var. Allerede ifjor maatte C., tvunget af Sygdom, trække sig tilbage fra Deltagelse i det kommunale Liv, hvor hans Virksomhed paa mange Omraader satte sig varige Spor. C. blev 62 Aar gl.

„Hver 8. Dag“
Musik og Sang.

Hefte Nr. 26 indeholder: L. H. Buchwaldt: *Elegie* for Harmonium. Weber: Arie af Op. »Jægerbruden«. *** Balletdivertissement af »Københavns Stjerneborg«.

„Hver 8. Dag“s Illustrationer ere udførte i Dansk Reproduktionsanstalt, Citygade.

Udgivet af **ODIN DREWES**

Tryllevandet. (En persisk Fortælling). I det fjerne Østen levede en Gang en stor Troldmand, som tjente Ormuzd, det godes Aand, trofast og ærligt og var vidt og bredt bekendt for sin Visdom. Paa samme Tid herskede en mægtig Konge ved Navn Sapore. Han var ung og tapper, ædel og skøn, og som Helt og Hersker var han et Forbillede for alle. En Dag besøgte Sapore den store Troldmand, som boede ude i Bjergene, Denne saa allerede paa lang Afstand Kongen komme langsomt gaende, førende sin gyl-

Menneskene, for at bønfaalde dig om at give mig Raad og Hjælp ved din Visdom.«

Troldmanden hørte alvorlig og tavs paa Kongens Klage. Derpaa tog han en lille sælsomt formet Flaske ud af sit Klædebons sølversmykkede Bælte. Den skinnede mælkehvid og himmelblaa. Saa tog han et Krystalbæger, fyldte Vand i det af den klare Kilde, der sprang lystig plaskende ud af Klippen tæt ved Teltet, derpaa hældte han nogle Draaber af den hemmelighedsfulde Flaske i Bægeret og rakte det til Kongen, idet han sagde: »Skyl din Mund med dette Vand!« Sapore gjorde, som man bød ham, og — oh Under! hvad var det? — han sporede en ukendt, ubeskrivelig liflig Duft og Velsmag i sin Mund og følte straks sit hele Væsen, sit Legeme og sin Sjæl opfyldt deraf. En kostelig Friskhed og det lifligste Velvære gennemstrømmede ham; han følte sig som født paany, lykkelig og frimodig, kæmpestærk og i Stand til at udføre alt godt, skønt og rent. Troldmanden sagde smilende, idet han rakte Kongen den lille Flaske: »Bring dette Tryllevand til dit Lands Børn, og deres Aande vil blive ren som Foraarsluften, deres Sjæle vil dufte som Roserne fra Schiras!«

denmankede Ganger ved Tøjlen og sænkende Blikket mod Jorden. Da spurgte Troldmanden ham: »Hvad fører din Fod til mig, oh Konge?« — »Ak!« sukkede Kongen, »min Sjæl er bedrøvet indtil Døden, thi du maa vide, at mit Folk er falden i Hænderne paa en uren Aand. Med disse mine Øjne maa jeg magtesløs se til, hvorledes det udarter, og hvorledes dets Raadenskab vokser Dag for Dag. Dets ynkelige Hylen lyder paa Torve og Gader, dets ildelugtende Aande forpester Luften som en giftig Sumps Helvedes-Dunster. Derfor kommer jeg til dig, du sandru og retfærdige, til dig, der kender baade Naturen og

vise Troldmand, og med den vidunderlige Væske vendte han med stolt hævet Hoved tilbage til sit Folk. Og se, det skete som Troldmanden havde forudsagt. Ved Brugen af Tryllevandet blev Folket som fornyet og blomstrede op i den herligste Friskhed og Livskraft. Dets Aande blev ren som Morgenvinden, og Renlighedens, den »evige Ungdoms og Skønneds Aand, holdt sit Indtog i hele Landet. Men paa Flasken stod at læse: O D.O.L., Odol, det bekendte Mundvand, det vil sige: »Ormuzd Dedit Ori Lavanda«, paa Dansk: »Ormuzd gav det til Mundens Rensning.«

HEVER 8 DAGE

Nr. 27. 11. Aargang.

2. April 1905.

H. C. Andersen i sin Stue i Nyhavn.

H. C. Andersen.

1805—1905.

Hvis åndelig Storhed skulde maales efter Antallet af dem, der kendte en Mands Navn, vilde H. C. Andersen være den største af alle Danske. Hans Navn er trængt frem, hvor før intet dansk Navn har lydt, ja, hvor selve Danmarks Navn er saa temmelig en tom Lyd. Selv en Holberg, der baade som Aand og som Kunstner er H. C. Andersen saa langt overlegen, ja selv en Verdensstorhed som Thorvaldsen er kendt af en eller to, hvor H. C. Andersen er kendt af Hundreder. Smaa Hindupiger med dybe,

H. C. Andersens Fodested i Odense i sin nuv. Skikkelse.

H. C. Andersens Statue af Saabye i Rosenborg Have.

blide Øjne lytter til Historien om en Moder, og japanske Drengs sidder paa Hug med »Den grimme Ælling« i Skødet. Samlede man alle de Ud-gaver og Over-sættelser, der i snart halvfjerd-sindstyve Aar har set Lyset i samtlige Ver-densdele, vilde de danne et helt Bibliotek. Ogsaa langt fra at ebbe ud, svulmer den-ne Eventyrets Strøm bredere og bredere Aar efter Aar. Med hvert Foraar vin-der han nyt Land og nye Læ-sere. Ælden, som dog ellers knu-ger saa' mangan litterær Storhed til Jorden, synes ingen Magt at have over ham. Og med Rette. Thi i den Form, hvori han fandt det fulde og selv-følgelige Udtryk for hele sin Sjæl, Æventyret, skabte han det høje-ste, naaede han

H. C. Andersen læser op i det Collinske Hjem. Efter en Tegning af V. Jastrau.

videre end nogen Digter før ham. Han er i Enfold, i Tankens simple Klarhed, i Følelsens altomfattende Karakter paa Højde med den primitive Folkefantasi, der i Tidernes Morgen formede den Æventyrskat, der gaar fra Folk til Folk, der slaar Rod og synes hjemlig overalt. Han er den eneste virkelig internationale af vore Digtere. Hans Emnevalg er ikke bundet til noget Folk eller nogen Tid. Den grimme Ælling kan lige saa godt svømme i en dansk

H. C. Andersens Statue i Chicago. modelleret af Gelert, rejst af Digterens Landsmænd.

Voldgrav under Hyld og blomstrende Tjørn som i Amazondeltaets Moradser. Prinsessen paa Ærten har hjemme lige saavel i et russisk Kejserslot som i Mikadoens Paladser, i det yderste Vest som i det opgaende Øst. Og Fyrtøjets Fabel kunde da ogsaa

lige saa godt henlægges til Agamemnons og Menelaos' Dage som til Frederik VI's Tid.

Andersen snublede over Æventyret. Det gik ham som Saul, Kis Søn, der drog ud for at finde sin Faders Æselinder og fandt et Kongerige. Medens Andersen ellers gør saa omstændelig Rede for sine Værkers Oprindelse og Tilblivelsesmaade, er der i Selvbio-grafien kun nogle faa Linjer om den første Æventyrsamling, det lille beskedne Hefte i Sedez, der udkom i 1835

og solgtes til en Pris af 24 Skilling, og hvor dog allerede Fyrtøjet, Lille Claus og Store Claus, Prinsessen paa Ærten fandtes.

Han drømte jo først om at blive Skuespiller, og han havde Evnen til at efter-

ligne Stemmer, til at spille en Historie. Allerede mens han som ungt Menneske kom i det Collinske Hus, havde han gerne hver Dag en lille Historie at fortælle. Og Historien blev gengivet med Grimacer, Gebærder, Efteraben af den vedkommendes Stemme.

Senere var der i adskillige af de Huse, hvor den ugifte Digter var Gæst, Smaafolk, hvem han fortalte Æventyr, som han fortalte de Voksne om Dagens Begivenheder. Snart tog han et bekendt Folkeæventyr, snart lavede han paa staaende Fod en Historie, der voksede og voksede, alts mens han fortalte, der snoede sig afsted, lunefuldt og bugtet som en Aa i Enge. En Af-

Huset i Rom, hvor Andersen boede.

brydelse, et Spørgsmaal, en Hændelse, mens han fortalte, gav nyt Stof og gjorde Æventyret længere. En Dag viste Collins Datter ham en Springgaas og spurgte, om den kunde springe lige saa højt som en Leppe. Det blev til Æventyret Springfyrene.

Aldrig har der levet en Digter, der elskede et taknemmeligt Publikum og dets Bifald højere end H. C. Andersen. Og der er intet taknemmeligere Publikum end en Børneflok med vidtopspilede Øjne og Munde, der staar halvaabne af Forbauselse og Spænding. Vel lo de Voksne ad hans Historier, men hvor var deres Latter ikke tom og spagfærdig imod den rungende, klukkende Barnelatter, der ryster hele den lille Person og faar de klare Taarer til at trille nedover Kinderne. Og bag Barnets Latter gemmer sig ingen Overlegenhed, ingen Spot, intet Forbehold, som saa ofte hos de Voksne. Derfor stiger Andersen saa ofte ned til Børnene og søger sig, medens han mener sig forfulgt af Kritikerne og sine Jævnaaldrende, et Publikum, der ingen Invendinger gør, der tror blindt og lønner med en Latter, frisk som Foraarsvinden, og et straalende Øjenpar.

Men at disse Æventyr skulde have nogen Gerning ud over den, nogle Øjeblikke at more hans smaa Bekendte og more og trøste ham selv, faldt det slet ikke Andersen ind. Han vilde være berømt, stor, Oehlenschlägers og Heibergs Jævning, og det skulde ske ved store Bøger, ved Romaner, ved Skuespil paa det Kongelige Teater, hvor han hentede sig saa mange Skuffelser og Saar og saa liden Lykke. Ved nogle smaa Æventyr — nej, nej, den Tanke var altfor barnagtig.

Men der var nogle af hans Bekendte, der mente, at Æventyrerne jo kunde more flere Børn end dem, der hørte ham fortælle, han burde udgive dem. Naa, ja, han kunde jo gøre et Forsøg, hans Digternavn kunde vel ingen Skade lide derved, og der var maaske nogle Penge at fortjene. Og H. C. Andersen sad jo yderst smaat i det den Gang.

Og saa kom det første, lille, mere end uanseelige Hefte. Der var Anmeldere, der snurrt nok fandt Æventyrerne lidet passende for Børn, endog skadelige for deres Moral. Børns »Takt for Sømmelighed skærpes ikke, naar de læser om en Prinsesse, der sovende rider paa en Hunds Ryg hen til en Soldat, der kysser hende.« Heller ikke »Lille Claus og Store Claus« er skikket til at fremelske »Ærbarhed og Agtelse for Menneskers Liv.« Og »Prinsessen paa Ærten« er »ikke blot udelikat, men endog

uforsvarlig, forsaavidt Barnet deraf kan indsuge en falsk Forestilling, at saa høj en Dame skulde være saa forskrækkelig ømskindet.« Og Anmelderen slutter med at anbefale Andersen, der har et højere Kald, ikke at spille sin Tid paa Æventyr for Børn.

Men der var dog Folk, der saa rigtigere. H. C. Ørsted, Andersens fuldtro Ven, skrev straks, at Æventyrene vilde gøre ham udødelig. Og J. L. Heiberg satte dem langt over alt, hvad Andersen hidtil havde skrevet.

Og Tiden, den ene retfærdige, store Kritikus, der ikke kender til Gunst og Gave, ikke litterært Fjendskab eller personligt Roseri, gav dem Ret.

ALONSO.

H. C. Andersens Ungdomselskede.

SELV for en saa aabenhjertet Mand som H. C. Andersen er der Personer og Begivenheder, som har grebet dybt ind i hans Liv, men som han dog tilslører i sin Selvbibliografi. Saaledes den stærke Ungdomsforelskelse, som fyldte hans modtagelige Hjerte i dets 25de Aar. Han nævner

Riborg Voigt, H. C. Andersens Ungdomselskede.

hverken Navn eller Sted, omtaler den kun ganske kort og sikkert bevidst med flere Fordrejelser, for at dølge.

Men for godt et Aar siden fandt Forfatteren P. A. Rosenberg ved et Tilfælde den elskedes Navn og hendes Billede.

Hun hed *Riborg Voigt*, var Datter af en rig og anset Faaborg-Købmand. Andersen kom der i Huset paa en Sommerudflugt, indført af hendes Broder, der var hans Studenterkammerat. Han fortæller selv senere, at hun elskede en anden og blev lykkelig gift med ham. Men Historien er i Virkeligheden mere indviklet.

Hun blev forloket i H. C. Andersen, men var netop lige bleven forlovet med en ung, fattig Forst-

mand, et Samtykke, som hun havde maattet kæmpe to Aar med sin Fader for at opnaa. Og Andersen var endnu fattigere, endnu mere udsigtsløs. Og det at hæve en Forlovelse var i Tidens Øjne at »svigte et givet Løfte«. Saa resignerede de unge, bøjede sig for »Pligten«. Hun blev gift, og Andersen skrev, som Digtere gør, nogle smukke Vers.

Men da man »klædte« hans Lig, fandt man paa hans Bryst en lille Pose med et Brev. Det var fra den unge, muntre, aandfulde Datter af det gamle Patricierhus. Brevet blev efter Digterens Ønske brændt, og først endnu en Menneskealder senere opklares det, hvem den ungdomselskede var. I hendes Slægt havde Traditionen holdt sig om H. C. Andersens første og sidste dybe Kærlighed.

J. J. Ørsted.

*De tænke sig en Udgyng fra din Fæder,
 Du træne Baderaft Midt på Kaban fed
 Du minner alt Øret Du gaa til Mordet Fæder,
 Og gaa som alt det Øgøms i et Bæder,
 Et Gud Du føner at med vabent Bæder*

*J. J. Ørsted
 (Kunnet føer og ledt for
 J. H. Andersen)*

H. C. Andersen-Autografer. En af de bedste Samlinger af H. C. Andersen-Autografer ejes af Bankbestyrer Chr. Jørgensen i Nykøbing Fl., der venligst har stillet ovenstaaende til »Hver 8. Dag«s Disposition. Det lille Digt skrev Andersen paa Opfordring til Anbringelse under et Portræt af H. C. Ørsted. Underskriften bærer Vidne om en øjeblikkelig Distraction, idet Andersen signerede Verset H. C. Ørsted, og i Stedet for at strege ud eller skrive om lader han Navnet staa og tilføjer neden under: (skrevet fejl istedetfor H. C. Andersen).

En anden interessant Autograf i Hr. Jørgensens Samling er en haandskreven Subskriptionsindbydelse, der viser, under hvilke Besværligheder de første Skridt paa Digterbanen forløb. Det er en Liste over Subskribenter paa Digterens første Forsøg, indeholdende bl. a. »Alsol«, oldnordisk Tragedie, som 1822 var indleveret til det kgl. Teater og kasseret, dog med den Tilføjelse, »at dette unge Menneske maatte anbefales til saadan Understøttelse, hvorved hans umiskjendelige Anlæg kunde blive dyrket og dannet«. En Bogtrykker havde imidlertid lovet ham at trykke dette Arbejde sammen med en lille Fortælling: »Gjenfærdet ved Palnatokes Grav« og krævede blot, at Andersen, inden Trykningen paabegyndtes, skulde have fremskaffet et vist Antal Subskribenter. Listen omfatter 9 Navne med »Hendes kongelige Høihed Kronprindsessen« i Spidsen. Om Subskribenterne nogensinde har faaet deres Eksemplarer, er uvist, thi vel blev Bogen trykt, men den fik ingen Afsætning. Den skulde udgives anonymt; som Forfatter var angivet »William Christian Walter« — Andersen var en stor Beundrer af Walter Scott; men ikke en Gang Anonymitetens hjælp, Bogen vilde ikke gaa, selv ikke, da Schovelin, der købte hele Oplaget, lod den udgaa med nyt Titelblad. Derefter blev den, »da ikke et eneste Eksemplar blev afsat«, solgt som Makulatur!

»Alsol«s sørgelige Skæbne har mulig foresvævet Andersen, da han mange Aar efter skrev Æventyret »Nissen og Spækhøkeren«, hvor Studenten faar Osten pakket ind i »et Blad, revet ud af en gammel Bog, der ikke burde rives i Stykker, en gammel Bog, fuld af Poesi«. —

Lord Kellington fortæller.

[Novelle af A. M. Duvantier.

BARON Lennox og jeg plejede en Gang om Ugen at besøge Lord Kellington paa hans vidunderlig smukke Herresæde, Kenilworth i Sussex. Ofte var Huset fuldt af Fremmede, den gamle Diplomats Slægt og Venner, for hvem han var en munter og omhyggelig Vært. Men det kunde ogsaa hænde, at Lennox og jeg traf ham ganske ene, og da drejede Samtalen sig gerne om vor Værts mange Oplevelser som britisk Gesandt ved udenlandske Hoffer, sjældnere om hans personlige Forhold. Vi anbragte os i Skumringen om Kaminen med en Kop The foran os og en tændt Cigar — og disse hyggelige Mørkningstimer hører til mine bedste Minder.

»Har De noget imod, Lord Kellington,« spurgte Lennox en saadan Aftenstund, »at fortælle os, hvem den lille, søde Baby er, hvis Billede hænger inde over Deres Skrivebord?«

»Aa, nej, mine Herrer,« svarede Lorden, »paa Deres Hengivenhed og Medfølelse ved jeg jo, at jeg kan stole. For øvrigt er det ingenlunde nogen Hemmelighed, at Billedet forestiller min lille forgudede Ellis, som jeg havde den Sorg at miste som ganske lille. Kun taler jeg nødig derom; thi hendes og hendes Moders Død med faa Maaneders Mellemrum danner det sørgeligste Afsnit af mit Liv. Hun var min Hustrus udtrykte Billed, den kæreste lille Glut — Lordens Stemme tilsløredes, og hans Øjne duggedes — »og jeg syntes den Gang, at Vorherre var altfor haard ved mig; men nu er jeg jo bleven gammel og svag, og det kan vel ikke vare længe, før jeg skal samles med dem igen. Men lad mig begynde med Begyndelsen.

De erindrer, mine Herrer, at jeg i 1836 var bleven sendt til Sofia i en overordenlig Mission for Hendes Majestæts Regering. Da jeg havde løst min Opgave, udbad jeg mig et halvt Aars Permission og tog op til min brave ungarske Ven, Grev Andrassy i Siebenbürgen, for at unde mig lidt Ro oven paa de anstrængende Dage i Bulgariens Hovedstad. Vi fordrev Tiden med Jagt og Bjergbestigninger, og naar det undertiden hændte, at Andrassy var forhindret i at tage med, red jeg dristig ud alene. Jeg lærte hurtig den vilde Bjergegn at kende og fjernede mig ofte mange Mil fra Slottet. Paa en saadan Udflugt, hvis Maal var Toppen af Bjerget Ratclisca, overraskedes jeg ved at se friske Hovspor paa den opblødte Bjergsti. Der maatte altsaa være et Selskab foran mig, og jeg red rask til for at faa Følgeskab. Vejen var meget vanskelig at befare. Undertiden gik den helt ud til en brat Afgrund, undertiden slyngede den sig med et stærkt Fald om et fremspringende Klippestykke. Intet Under derfor, at min Hest hurtig blev træt. Jeg maatte sidde af og give den og mig selv et Pusterum.

Da hører jeg pludselig et Skrig højt oppe fra. Det lød, som naar et Menneske er i Nød, og jeg kom

øjeblikkelig paa Benene. Hvad jeg saa, fik mig til at blegne af Rædsel. Oppe fra Fjeldet kom en ung Dame i susende Galop paa en Hest, som øjensynlig var vild af Angst. Forbi Afgrunde, over Klippestykker fløj Dyret, medens Ryttersken forgæves søgte at tøjle det. Her var ikke Tid til lang Betænkning. Hesten maatte standses, ellers var Ryttersken Dødens sikre Bytte. Jeg stillede mig paa den Side af Vejen, hvor Afgrunden var, med hver Scene i min Krop spændt til det yderste. To Sekunder — der kommer den. Jeg kaster mig imod den med al min Kraft. Det suser for mine Øren og sortner for mine Øjne ved Slaget; men heldigvis faar jeg fat i Bidselremmen og klynger mig fast af al Magt. Dog først hundrede Alen borte lykkes det mig at faa Hesten standset. Den er bestandig fuldkommen vild, og det er mig ikke muligt at styre den. Da ser jeg pludselig Aarsagen. I dens højre Øre gløder et lille Stykke Fyrsvamp. Jeg faar det hastig ud, og straks bliver Dyret roligere. Den unge Dame springer af og rækker mig stakaandet sin Haand.

»Hvorledes skal jeg dog takke Dem, min Herre? De har frelst mit Liv.«

»Jeg gjorde kun min Pligt, Frøken,« svarede jeg og sagde hende mit Navn.

»Stanislas blev pludselig sky, uden at jeg forstaar hvorfor. Han er ellers det bedste Dyr af Verden. Men vil De ikke tage med hjem og hilse paa Fader? Jeg er en Datter af Grev Maritzka — det vil sikkert glæde ham meget at se Dem.»

I det samme kom en Rytter i skarpt Trav ned imod os. Det var Løjtnant Georg Maritzka, den unge Dames Broder. Han takkede mig overstrømmende og gentog Søsterens Indbydelse. De havde været en Tur oppe i Bjergene, og pludselig var Frøken Elisabeths Hest bleven sky for et eller andet, og det havde ikke været ham muligt at tøjle den. Hvilken frygtelig Ulykke kunde der ikke være sket, om jeg ikke var kommen til i rette Øjeblik! Jeg maatte endelig tage med hjem til Maritzka.

Den unge Mand gjorde intet godt Indtryk paa mig. Der var i hans Blik noget flakkende, som jeg ofte havde set hos lidenskabelige Spillere, Morfinister og politiske Spioner. Men jeg følte en levende Nysgerrighed efter at faa opklaret, hvorledes en Broder med koldt Blod kunde føre sin unge Søster i Døden, og jeg modtog sluttelig Indbydelsen.

Maritzka viste sig at være et ældgammelt Herresæde, bygget paa Toppen af en Bjergspids, hvorfra man havde den skønneste Udsigt over Egnen. Men jeg lagde Mærke til, at Mure og Tage var slemt i Forfald. Ja selv Tapeterne i Spisesalen hang paa sine Steder i Laser. Den gamle hvidhaarede Greve kom mig imidlertid i Møde med en saa hjertevindende Elskværdighed, at jeg hurtig befandt mig vel i hans og Frøken Elisabeths Selskab. Da Husets Søn

efter Middag havde trukket sig tilbage, søgte jeg at faa noget nærmere at vide om ham; men da jeg berørte Emnet, indtraadte der en pinlig Forstemthed, og jeg maatte lægge en Dæmper paa min Nysgerrighed. Den gamle Grev Maritzka fortalte Historier fra sit Soldaterliv, jeg diplomatiske Kroniker og Frøken Elisabeth Æventyr fra Egnen og paa denne behagelige Maade gik Tiden let og muntert, og jeg blev mere og mere indtagen i den unge Dame, der i disse Omgivelser forekom mig dobbelt smuk og elskværdig. Da jeg ved Solnedgang tog Afsked, stod hun ude paa Terrassen og vinkede: Farvel og paa Gen-syn!

Jeg besluttede foreløbig at tie med min besynderlige Oplevelse. Men kunde det nu ogsaa forsvares? spurgte jeg mig selv. Hvad var det dog for en frygtelig Familietragedie, der forberedtes paa det gamle Bjergslot? Nuvel, jeg satte mig for at faa den opklaret.

Ved Frokosten næste Dag spurgte jeg Andrassy: »Hvem er egentlig disse Maritzkas?»

»Naa, har du allerede hørt om dem? Ja, det er let at sige. Familien er en af de ældste Adelslægter i Landet; men den er før Tiden paa Fallittens Rand. Den gamle Greve er Nøjsomheden og Hæderligheden selv, og den unge Frøken lever hele Aaret rundt paa Slottet, saa deres Skyld er det ikke. Derimod er den unge Grev Georg kendt som en udsvævende Karakter. Gang paa Gang har hans Fader dækket hans Veksler; men nu gaar det ikke længere; thi der kan ikke laanes en Gylden mere paa Maritzka. Sønnens Ødselhed har taget stærkt paa den gamle Greve; han er ældet længe før Tiden af Sorg.«

»Dette var netop, hvad jeg havde tænkt mig; men det forklarede ikke, hvorfor Georg Maritzka stræbte sin Søster efter Livet.«

»Jeg har lige saa megen Medfølelse med den unge Frøken, hvis Arvepart er bortødslet,« bemærkede jeg.

»Aa, hun lider ingen Nød,« svarede Andrassy. »En barnløs Onkel har indsat hende til Universalarving af en halv Million Gylden, saa hun er et rigt Parti.«

»Du skulde forsøge dig,« tilføjede han smilende.

Nu først forstod jeg det Hele. Frøken Elisabeth skulde ryddes af Vejen, for at Grev Georg kunde komme i Besiddelse af Onkelens Penge. Hvilken frygtelig Forbrydelse var det ikke lykkedes mig at afværge! Men hvad Dag det skulde være kunde hun jo blive Offer for en ny Slyngelstreg. Hun maatte beskyttes. Men hvorledes? Dette Spørgsmaal voldte mig mange kvalfulde Timer.

Jeg blev efterhaanden en hyppig Gæst paa Maritzka, og Frøken Elisabeth og jeg sluttede et varmt Venskab. Hun udfoldede i Samværet med mig al den naturlige Ynde, hun var i Besiddelse af, og de æventyrlige Omstændigheder, hvorunder jeg havde truffet hende, i Forbindelse med Hensynet til den Fare, jeg havde foresat mig paa en eller anden Maade at værges hende imod, men som hun selv ikke anede det ringeste om, vakte Følelser til Live hos mig,

som jeg aldrig før havde næret for nogen Kvinde. Kort at melde, efter tre Ugers Bekendtskab anmodede jeg den gamle Greve om hans Datters Haand, og en Maaned efter stod vort Bryllup i al Stilhed i Maritzkas lille Kapel.

Jeg takker Vorherre for de tre yndige Aar, som fulgte. Med min unge Hustru forlod jeg Ungarn, boede en Tid her hjemme i gamle England og rejste derefter til Quito i Equador som britisk Minister. Her kom min lille velsignede Ellis til Verden, og først da forekom vor Lykke os at være fuldkommen. Naar Barnet klukkende af Latter rev mig i Skæget eller sprællede i min Hustrus Arme, syntes vi, at ingen kunde være gladere end vi. Jeg følte mig her i en fremmed Verdensdel, hvor vi hurtig havde vundet os mange Venner, fuldkommen tryk for alle Efterstræbelser fra Grev Georgs Side. Selv havde jeg intet at frygte; thi en Kodiciel i Elisabeths Onkels Testamente bestemte, at Formuen aldrig kunde overgaa til hendes Ægtefælle, men kun til hendes Børn. Men heller ikke for min Hustrus eller for Barnets Vedkommende kunde jeg tro paa nogen Fare. Vi hørte aldrig fra Maritzka, thi min Hustrus Fader var død kort efter vort Bryllup, og til hendes Broder havde vi altid staaet i et køligt Forhold. Jeg var overbevist om, at han havde opgivet sine ryggesløse Planer, jeg havde aldrig aabenbaret min Hustru Grunden til, at Stanislas paa hin Bjergtur var bleven vild, og Hændelsen var allerede begyndt at fordunkles i min Erindring.

Men saa kom Ulykken, denne forfærdelige Tid. Lille Ellis var begyndt at gaa, og hun og Ammen opholdt sig meget i en lille Skov, der stødte op til vor Have. En Dag skulde Ammen imidlertid ind at hente et eller andet og forlod Barnet. Gud tilgive hende det — men siden har ingen set det.

Lord Kellington begravede Ansigtet i sine Hænder. Langt om længe fortsatte han med kvalt Stemme:

Mine Herrer, De forstaar mine Følelser og tilgiver, at jeg overvældes af dem. Slaget var frygteligt. Jeg gjorde alt, hvad der stod i menneskelig Magt for at finde mit Barn. Med hundrede Mand gennemsøgte jeg Skoven og Omegnen den hele Nat. Vnden suste i Træernes Kroner, Bladene raslede sagte omkring mig, Natten var fuld af underlige Lyde; men i hver af dem syntes jeg at høre min lille Piges Klagegraad. De vilde Dyr tudede og skreg i Stilheden, og den Tanke isnede mig gennem Marv og Ben, at hun kunde være bleven deres Bytte. Først henad Morgen fandt vi et Spor. Skæret fra min Lygte faldt pludselig paa en lang, krum Skedekniv, der i Formen mindede mig om dem, Bønderne i Siebenbürgen bærer. Kniven maatte være tabt ud af et Bælte, og i samme Nu, jeg saa den, foer den Tanke gennem mit Hoved, at Barnet kunde være røvet af Grev Georg eller en af hans Hjælpere.

Jeg telegraferede øjeblikkelig til Andrassy: Er Grev Georg paa Maritzka? Svaret lød: Nej, i Budapest. Saa satte jeg Himmel og Jord i Bevægelse. I alle Havnestæder i Sydamerika holdt Politiet Øje med

Passagererne til Europa, jeg udlovede en Belønning paa mange tusinde Pesetas for Oplysninger, og jeg averterede i alle Blade — men alt forgæves. Maaske jeg ogsaa havde Uret i at mistænke min Svoger i dette Tilfælde; maaske var Kniven en Indianers eller Mestits? Hvorledes skulde han kunne planlægge et saadant Barnerov, naar der var et Verdenshav mellem ham og os? Men den Gang nærede jeg ingen Tvivl. Jeg forlod min Hustru, der var syg af Sorg, og tog over Venezuela til Lissabon og ankom efter 40 Dages Rejse til Wien. Der naaede en ny Ulykkespost mig. Bladsælgerne udraabte Nyheden om, at Grev Georg Maritzka i Budapest var bleven arresteret for Vekselfalsk. Jeg kom til Pest, opsøgte Fængselsinspektøren og bad om en Samtale med Fangen.

— De kommer for sent, Lord Kellington,« svarede Inspektøren mig. Løjtnant Maritzka har i Nat søgt at begaa Selvmord ved at overskære sin venstre Pulsaaere.«

Da sortnede det for mine Øjne.

— Er han død? stammede jeg vildt.

— Endnu ikke, men han har ikke langt igen. Hvis De ønsker at se ham, kan De følge mig.«

Ofte har mit Liv hængt i en Traad, men aldrig har Hjertet hamret i mit Bryst som under denne tunge Vandring. Kom vi tidsnok til at høre, om mit Barn levede, eller skulde Omstændighederne ved hendes Forsvinden bestandig forblive en Hemmelighed?

Vi traadte ind i Sygeværelset. Patienten laa ligbleg hen og stønnede svagt.

Jeg greb hans Haand og spurgte med rystende Stemme: Kender De mig? Han svarede ikke, men Blikket begyndte at blive brustent.

— Har De røvet mit Barn? skreg jeg.

Der gik en Trækning igennem hans Legeme, et Suk, og han var død.

Jeg sank besvimet om.

Med blødende Hjerte rejste jeg tilbage til min Hustru. Hendes Tungsind havde formørket hendes Forstand, og kort efter mistede jeg ogsaa hende. Men kort forinden havde man bragt mig et lille Barne-skelet, der var fundet i en af Skovens Tykninger af nogle Indfødte. Var det mon de sidste jordiske Rester af min lille Ellis? Lægerne kunde ikke sige det. Det var sandsynligt, men ikke sikkert. Nu hviler de begge derovre i det fjerne Land, og jeg har kun Mindet og det lille Billede tilbage.

„Hver 8. Dag“s nye Præmieopgave.

Et Klaver for en Trykfejl.

SOM vore Læsere véd, findes der ved de fleste Blade en Medarbejder, hvis Opgave det er at læse Satsen igennem og rette Fejlene. Denne Mand hedder Korrekturlæseren, og hans Stilling kræver ikke mange Forudsætninger. Egentlig forlanges der blot, at vedkommende skal kunne stave og sætte Tegn, læse den sletteste Skrift og gætte sig til, hvad der ikke kan læses. Dertil kommer saa, at han bør være et Mønster i Akkuratesse og Aarvaagenhed, thi det er en Kendsgerning, at Korrekturlæsning virker aandsfortærende og sløvende paa den menneskelige Organisme. Og selv den dygtigste Korrekturlæser undgaar ikke, hvor opmærksom han end kikker Ordene efter, at en enkelt Trykfejl gaar hans Øje forbi.

Anderledes med Dem, vor kære Abonnent! De kommer frisk til Arbejdet, og det vil være Dem en let Sag i denne Artikels faa Linier at finde en Trykfejl, som vor Korrekturlæser har overset. Naar De har fundet Fejlen og meddelt os, hvori den bestaar, vil De have Chance for at vinde et Klaver, som »Hver 8. Dag« har udsat som Præmie, og som ved Lodtrækning tilfalder en af dem, der rigtigt har fundet Fejlen. Kun Abonnenter kan deltage, og Løsninger sendes til „Hver 8. Dag“s Forlag i Konvolut, mrk. „Præmieopgave“ senest inden 15. Maj 1905.

Spiritister.

Spiritisternes Tempel, »Bethsaida«, paa Filippavej.

UDE paa en af de smaa Villaveje mellem Vodroffsvej og Søerne ligger en Bygning, der minder om et græsk Tempel. Det er Forsamlingshuset for »Spiritistisk Broderskab«, der blev stiftet for snart elleve Aar siden og ret ubemærket har vundet sig en Menighed paa et Par Tusind Mennesker. Man har med bevidst Hu holdt sig tilbage, virket i det stille. En meget omtalt Begivenhed fra de sidste Dage har, om den end ikke direkte staar i Forbindelse med Spiritistisk Broderskab, henledet Offentlighedens Opmærksomhed paa den hele spiritistiske Bevægelse.

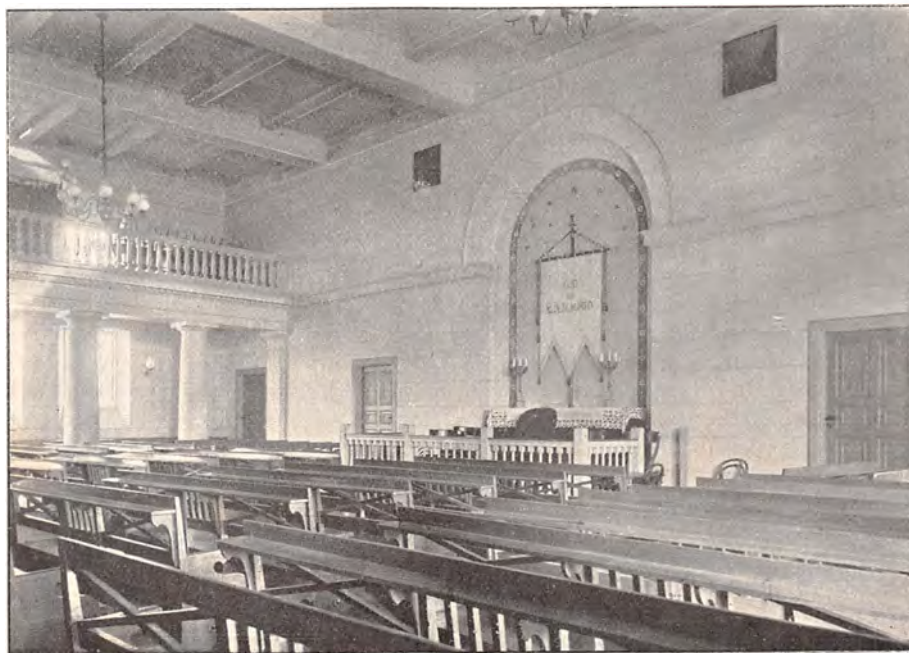
Og her er da nogle Oplysninger, der, for at være paa den sikre Side, for ikke at gøre nogen Uret, hentes fra Samfundets eget Blad »Spiritisten«.

Formanden er Bogholder Robert Jørgensen, der allerede som ung interesserede sig for Spiritismen, i 1889 »dannede flere Cirkler med forskellige Medier, men disse

paa det Tidspunkt saare lidet til Spiritismen, af hvilken hun var en Modstander. Men hun forbausedes over, at næsten hver Gang hun havde skrevet et Brev til sin Mand eller Moder, og hun læste sit Brev igennem, stod der skrevet tværs over det med en fremmed Skrift: »Opsøg Robert Jørgensen!« I Begyndelsen anede hun ikke Tilværelsen af nogen Mand med dette Navn, senere traf hun ham i en privat Cirkel, men fik ikke noget særligt Indtryk af ham og var derfor meget utilbøjelig til at opsøge ham.«

De lærer imidlertid senere hinanden at kende

skuffede ham ved deres manglende Ærlighed«. Han var nær ved at opgive Sagen, da »en Dame af hans Bekendtskab, Fru X., en Dag spurgte ham, om han kendte Fru Petrea Nielsen, Datter af Pastor Seidelin, da hun var et udmærket Medium. Nej, Jørgensen kendte hende ikke og brød sig i Grunden ikke om at gøre flere Mediers Bekendtskab. Fru Petrea Nielsen kendte

Det Indre af Spiritisternes Tempel.

og sammen med 14 andre stifter de 12te Juli 1894 Spiritistisk Broderskab i Afholdslokalet paa Hjørnet af Aaboulevarden og Brohusgade. »Allerede paa Stiftelsesaftenen virkede Fru Nielsen som Trancemedium, og den aandelige Leder holdt sin første Tale til Menigheden«.

Og med denne »aandelige Leder« er vi ved Kærnepunktet i Spiritismen. Medens andre religiøse Samfund, de være ellers saa forskellige, de være vil, dog alle har en synlig Prædikant oppe paa Prædikestolen, har Spiritisterne en usynlig Leder, en Aand, der taler gennem Mediets, Fru Petrea Nielsens Mund, naar hun er falden i Trance. Denne aandelige Leder hedder *Claus Bendix* Men ud over Navnet ved Offentligheden ikke noget om ham, selv om Spiritisterne lader ane, at de sidder inde med yderligere Oplysninger om deres aandelige Leder.

Og derved, at de ikke har et almindelig Menneske til Leder men en Aand, hævder Spiritisterne, at de formaar at give Vished, Kendsgerninger om »Gud, Universet, Evigheden og os selv«, hvor andre Religioner og filosofiske Lærebogninger maa nøjes med Teorier, der maa antages paa Tro og Love.

Mennesket er Aand, og denne Aand er iført et Aandelegeme »ganske lignende det menneskelige, men af en langt finere og mere ætherisk Beskaffenhed«. Naar Mennesket fødes, gaar ind »under Inkarnationen«, er Aandelegemet »Bindeleddet mellem Aanden og det grove materielle Menneskelegeme«. Ved Døden forlader atter »Aanden med sit Aandelegeme det jordiske Legeme«. Undertiden fuldbyrdes Adskillelsen noget langsomt. »Ligbrænding er ofte bleven anbefalet af Aanderne som et godt Hjælpemiddel til Aandens og Legemets fuldstændige Adskillelse«. »Naar Aanden er bleven befriet fra det materielle Legeme, vender den tilbage til sin egentlige normale Tilstandsform, den aandelige, der i alle Henseender er lige saa positiv og personlig som den menneskelige«. Ofte lader Aanderne sig føde igen, »især høitstaaende Aander lader sig ogsaa imellem føde til Verden, for i en eller anden Retning at udføre en Mission. Jesus er — saa vidt vi ved — den mest høitstaaende Aand, som har været her paa Jorden«.

Livet i Aandeverdenen er i det hele et virksomt Liv. Blandt andet virker Aanderne oplysende gennem Medierne blandt de troende. Foruden Spiritistisk Broderskabs stadige Leder, *Claus Bendix*, der afslutter ethvert Møde, har en Række forskellige Aander, saa vel mandlige som kvindelige, højere og lavere, talt ude i Templet paa Filippavej. Saaledes den »meget høje Aand Immanuel«, der talte ved den tiaarige Stiftelsesfest. Det hedder derom i Referatet i »Spiritisten«: »Medens Sangen: »Jeg ser dig, Almagts Gud« blev sunget, kunde man paa Mediets forklarede, næsten lysende Ansigtstryk

se, at en *meget* høj Aand for en Stund havde taget hendes Legeme i Besiddelse og vilde tale til Menigheden. Ingen Gengivelse formaar at skildre den Højhed, der prægede denne Aand, hans Røsts dybe Kærlighedstone. Alle i Salen grebes stærkt af Øjeblikkets store Stemning«. Paa en udenfor staaende Læser gør dog den omhyggeligt refererede Tale ikke noget særligt dybt Indtryk. Men i alle den Slags Tilfælde er det jo Troen og Overbevisningen, det kommer an paa.

Spiritistisk Broderskab virker væsentlig som religiøst opbyggende. Dets Valgsprog er: »Elsk din Gud over alting og din Næste som dig selv.« Tre Gange ugentlig holder man Møde med Bøn og Salmesang, Taler af *Claus Bendix* og andre Aander.

Derimod anstiller Broderskabet som saadant ikke de kendte spiritistiske Eksperimenter. Bl. a. ogsaa, fordi »de ved disse optrædende Aander, f. Eks. Spotteander, der hidkaldes ved Tilskuernes Nysgerrighed og Mangel paa sand Alvor, let kan bilde de tilstedeværende Personer forskellige Usandheder og Vrvlehistorier ind, som man nemt bagefter kan trævle op.»

ANTONIO.

Prins Christian, som nylig udnævntes til Chef for 28. Bataillon i Aarhus.

Fot. Jul. Folkmann.

Paa Byggepladsen.

*Til Side der! Her kommer vi;
 enhver maa Vejen vige;
 til fjerde Sal en Trappe gaar,
 og Trappen er en Stige.
 Men Trin for Trin vi vandred tit
 de lange, lange Rejser —
 Og Sten paa Sten: en skønne Dag
 staar Huset der og knejser!*

*Til Side der! Her kommer vi;
 vi har ej Tid at vente;
 Sten skal der til og Kalk og Grus,
 og vi skal alting hente.
 Og vi skal springe hid og did
 de lange, lange Rejser —
 Men saa er ogsaa Æren vor,
 naar Huset staar og knejser!*

Hr. P. Reumert, Fru Betty Nansen, Hr. Dorph-Petersen, Hr. Helsingreen og Fru Aggerholm i »En Lektion« (Fot. Reiffenstein-Hansen).

„En Lektion.“

WALTER CHRISTMAS har en heldig Haand, der lægger det sceniske Stof udmærket til Rette, og han ejer dertil en sjælden sikker Fornemmelse af Smagen i de forskellige Lag. Han blev den drevne Bearbejder af Ro-

manernes Knaldeffekt for Galleriet, hans »Peter Most« er Børnenes kæreste Lektüre, og nu vandt han sig forleden Parkettets Bevaagenhed ved »En Lektion«, der er Folke-teatrets sidste betydelige Succes. Denne Forfatter kan omtrent, hvad han vil, og denne Gang har han næppe villet mere end at give nogle muntre Billeder af Livet paa en Herregaard. Han har i dette Øjemed

opfundet en Handling, der som Underholdningsstof er fuldt tilfredsstillende, men som ikke taaler at belastes med en Moral-Tendens som den, der pludselig stikker Hovedet frem henimod Stykkets Slutning. »En Lektion« er en flot formet, fiks og fornøjelig Komedie, der fuldtud fortjener sin Succes, hvortil en udmærket Instruction og en helt igennem vellykket Udførelse bidrog.

Ferniseringsdag. Ordet »Ferniseringsdag« passer ikke længere til den Dag, da den indbudte Skare strømmer ind og fylder den frie Udstillings Rum, nej, vil man se en rigtig Ferniseringsdag, maa man gaa derind, medens Dørene endnu er lukkede for alle andre end Kunstnerne, der gaar rundt og lægger sidste Haand paa Værket med Pensel og Fernis. Paa en saadan Dag har »Hver 8. Dag« skaffet sig Adgang og taget de ovenstaaende Billeder. Her staar Malerne Johan Rohde og Syberg og diskuterer et endnu ikke ophængt Billede, medens P. Christiansen giver sit Selvportræt det sidste Penselstrøg. Og inde i den nye Skulpturhal træffer man i Gruppe Billedhuggerne Bundgaard, Hansen Jacobsen og Viggo Jarl. medens den unge Carl Locher dirigerer Opstillingen af sit Arbejde. Denne festlige Sal, som de »frie Billedhuggere« har taget i Besiddelse, er Udstillingens Begivenhed. Allerede længe har Revolutionslysten ligget de unge Billedhuggere i Blodet, og ikke mindst har den faaet Næring ved den mærkelige Fremfærd fra de Ældres Side mod Bundgaard og hans prægtige Gefion-Gruppe. Nu har de som et første Skridt faaet deres egen Udstilling, hvor de allerede kan mønstre en anseelig Styrke.

Iøvrigt samler den frie Udstilling de samme udmærkede Kunstnere som i de foregaaende Aar, uden at bringe noget særlig overraskende udover det rige Talent, der aabenbarer sig i *Peter Hansens* Italien-Billeder, og den Dristighed, hvormed en norsk Vildmand, Hr. *Torv. Eriksen*, slaar al sund malerisk Sans over Ende.

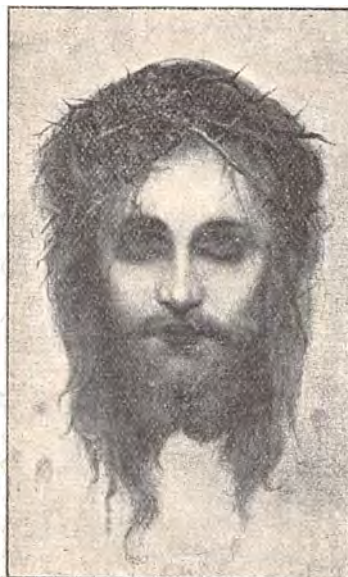
Billeder, der solgtes.

De sønderjyske Piger.

DET er sløt ingen kedelig Ting for en Mand, der interesserer sig for Kulturhistorie og de brede Folkelags Psykologi, at løbe en Kunsthandlers Brokkasse igennem. I den havner nemlig Restlageret af de Billeder, der er gaaet i Tusindvis og nu er gaaet ud af Kurs.

Man har saa ofte søgt at skildre et Folk, dets Udvikling, dets Sæder og Lyster gennem Karikaturtegningerne. Man kunde i Virkeligheden naa dybere ned,

Kristushovedet af Gabriel Max.
(Set nærved er Øjnene aabne, set i Afstand er Øjnene lukkede.)

vinde en mere alsidig Forstaaelse, hvis man afbildede og skildrede de Malerier og Fotografier, der har slaaet an, som hænger paa Væggen ikke hos enkelte kræsnere, men hos de Tusende, de Titusende, der mere ser paa et Billedes Indhold end dets Form, mere paa Emnet end paa Kunsten

Saadan et Billede maa slaa paa dybe Strengte, det maa svare til en stærk Stemning, og det maa endda helst komme paa et Tidspunkt, hvor den dybe Stemning tillige breder sig paa Overfladen, har trængt andre Stemninger noget tilside. Nu er der næppe ret mange, der køber »De sønderjyske Piger«. Men i sin Tid gik dette Fotografi i 50,000 Eksemplarer; det var en senere meget bekendt Forlæggeres første, gennemgribende Succes. Fædrelandskærligheden er næppe mindre nu, Samfølelsen med Sønderjylland næppe mindre varm end da, og dog vilde et

Forglempt.

saadant Billede ikke nu vinde den Udbredelse. Stemningen og Tidspunktet maa slaa sig sammen for at skabe den store Succes.

I det hele er det mærkeligt at se, hvordan de forskellige Billeder fortrænger hinanden i Publikums Gunst. Alle havner de efter fem eller ti Aar i Brokkassens sorte Gryde.

Det er saa selvfølgelig med Danserinder som Cleo, med Skuespillerinder. Naar deres Skønhed er ovre, er deres Yndest det ogsaa. Nye Dejligheder har skabt en ny sejerrig Skønhedstype, og den lidet hurtige Fotograf brænder inde med store Restlagre af afblegede Scenens Børn. Længere holder sig en stor Skuespiller, der har fundet et lykkeligt Udtryk for sit og sit Publikums Væsen i en stor Rolle. Eller er det maaske kun, fordi Kvinder er trofastere i deres Kærlighed, eller fordi mandlig Storhed varer længere end Skønhed, knyttet uløseligt til Ungdom.

Men selv en saa dyb Følelse som den religiøse svinger stærkt

Emil Poulsen som Ambrosius.

i Valget af de Billeder, den giver Prisen. Det er ikke blot Modepræster, som Boghandlerne ikke kan sælge længere, selv de Kristusbilleder, de Scener af den hellige Historie, som én Generation har hævet til Skyerne, forlades uvægerligt af den næste.

Det sentimentale, det rørende er altid sikker paa sit Publikum, især naar det tillige fortæller, og fortæller enkelt og stærkt. Hesten, der staar udenfor og fryser, det er et Publikumbillede, det taler til en saa enkel Fornemmelse som den af Kulde mod den varme Stue derinde.

Og saa fortæller Billedet om Dyr. Dyr og Børn har alle Dage

Legende Børn. (Set paa Afstand synes Billedet at fremstille et menneskeligt Kranium.)

BILLEDER DER SOLGTES

Til det jordiske Hjem.

været gode Emner for den populære Kunst, fordi de er de mindst sammensatte, de letforstaaelige. Og det store Publikum er som Kunstkøber netop lige saalidets sammensat, kræver lige saa let en Forstaaelse.

Og det har til sine Billeder den samme Fordring som til sine Yndlingsbøger. Disse skal være gode, de elskende Par skal for Alteret paa [sidste

Side. Saadan forlanger det ogsaa Lys og Glæde i sine Billeder. Selv Hesten, der staar og fryser udenfor, er det ikke saa helt galt med. Der vil snart komme en og sætte den ind i en lun Stald til et godt Knippe Hø. Det er kun en øjeblikkelig Forglemmelse, at den staar der. Troede man, at den skulde staa der og fryse for lang Tid, var Billedet aldrig bleven saa almenyndet.

Bag Viffen.

Hr. Poul Nielsen og Fru Bloch i »Mo'r har Ret«. (Fot. Lindstrøm).

„Mo'r har Ret“. Med Komædien »Mo'r har Ret« har Hr. Henri Nathansen haft sin heldige Debut som dramatisk Forfatter. Ikke mindst glædeligt er det, at Forfatteren synes at have større Maal for sin dramatiske Gerning end blot at yde en Aftens Underholdning. Komædien satiriserede over den pjaltede Radikalisme, som Forfatteren finder typisk dansk, og man beundrede den muntret ironiserende Dialog, der dækkede over Handlingens Spinkelhed. Udførelsen var saa udmærket som altid paa de kgl. Teater, naar Skuespillerne bevæger sig paa hjemlig Grund.

Fra Sørgefesten for Fru Skram.

Mindefesten for Fru Skram. Den Sørgfest for Fru Skram, der var arrangeret i Studenterhusets Festsal, blev en stemningsfuld Hyldest til den store Forfatterinde. Minde. Vort Billede giver et Indtryk af Salens ejendommelige Udstyrelse med Forfatterindens Portræt omgivet af et Væld af Blomster og Palme-grene.

Kendte Navne.

Udnævnelse.

Ganske overraskende er Meddelelsen kommet om Formandskiftet i Sø- og Handelsretten. Den gamle, højt ansete Retsformand Madvig har til Efterfølger faaet Kriminalretsassessor I. H. Koch, Søn af Højesterets Justitiarius K., der er 43 Aar gl., har siden 1893 sidet som Assessor i Kriminalretten, hvor han bl. A. har ledet Undersøgelsen i den Arthur Jørgenske Mordsag. K. er Medlem af Borgerrepræsentationen siden 1903.

Kriminalretsass. I. H. Koch.

Jubilæum.

Den 1ste April er det 50 Aar siden, at Postmester i Fredriksborg, Kaptajn Dencker, indtraadte i Postvæsenets Tjeneste. Fra 1866—70 var D. Postskriver i København og derefter Postmester i Sæby. Til sit nuværende Embede forflyttedes han i 1895. Kaptejn Dencker er ikke blot skattet og afholdt indenfor Postetaten, men har ogsaa mange Venner iblandt Borgerne i de Byer, hvis offentlige Liv han med saa megen Interesse og Iver

har taget Del i. I Sæby var han Medlem af Byraadet, havde Sæde i Skoleudvalget og Overlignings-

Postmester, Kapt. Dencker.

kommissionen og var Formand bl. A. for Borgerforeningen og Vaabenbrødreselskabet. I Frederiksborg leder han ogsaa Vaabenbrødreselskabets Afdeling og er desuden bl. A. Næstformand i Direktionen for «Hillerød og Omegns Bank». For sin uforfærdede Deltagelse i Krigen 1864 har Kaptajn Dencker Ridderkorset.

Dødsfald.

Pastor Johan P. Böttiger.

Den 94-aarige fhv. Sognepræst Johan Peter Böttiger er afgaaet ved Døden i Vester-skerninge paa Fyen. B., der var født i Roskilde 27de Septbr. 1810, var fungeren-

de Præst, dels i Nørre-, dels i Sønderjylland i 35 Aar og pensioneret i godt 20 Aar. Som theol. Kandidat og Lærer i København redigerede han 1841—49 et Billedblad: »Magasin for Natur- og Menneskekundskab«.

Jubilæum.

En af Restauratørstandens kendte Tillidsmænd, Restauratør Wilhelm-

sen paa »Constantia«, kunde nylig fejre 25 Aars Jubilæum. W. begyndte sin Virksomhed paa Constantia, som han for 15 Aar siden blev Ejer af. Som Formand for og Medstifter af

Restauratør Wilhelmisen.

Restauratørforeningen har han virket ivrigt for Standens Interesser og han sidder desuden i Bestyrelsen for forskellige godgørende Foreninger.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Redigeret af GEORG KALKAR

Udgivet af ODIN DREWES

FOR noget over et Aar siden hørte man første Gang »Ratin« nævne som et nyt og virksomt rottedråbende Præparat og allerede har det vundet Verdensry; baade Videnskab og Sagkundskab og hele den store Flok, som hjemses af Rotterne, har givet Midlet Anerkendelse og Anbefaling. Det fremhæves nu ikke alene som det bedste Middel til Udryddelse af Rotter og Mus, men tillige som det eneste sikre, der for Øjeblikket findes.

Ratinen, som er en Bouillonkultur af Bakterier, er en dansk Opfindelse, idet Bacillen er fundet og rensket af Cand. polyt. Neumann i hans Laboratorium i Aalborg. Fremgangsmaaden ved Anvendelsen er den, at Præparatet holdes paa smaa Stykker Franskbrød, som udlægges paa de Steder, hvor Rotter og Mus særlig holder til og Dyrene vil, da Ratinen er velsmagende og indbydende, hurtigt tage for sig af Retterne. Efter Maaltidet angribes Dyrene af en heftig Tarmbetændelse, der i Løbet af nogle Dage medfører Døden.

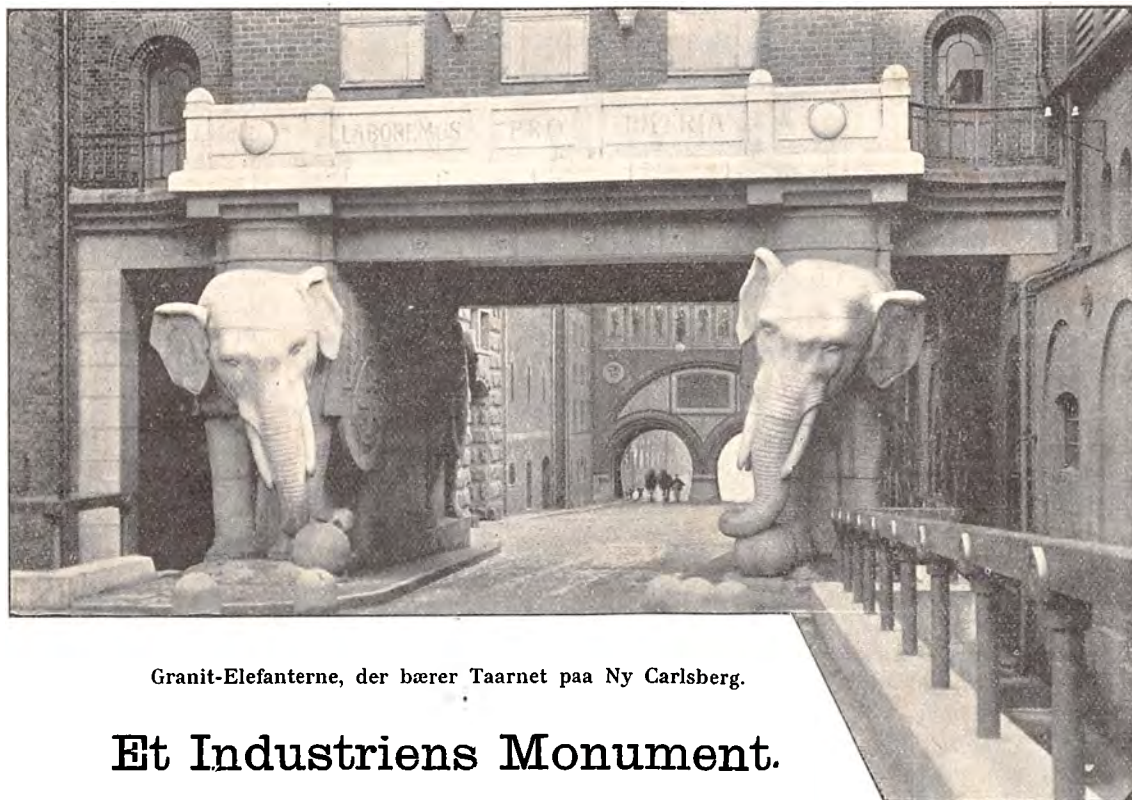
Men det var naturligvis ikke nok, at Bacillen dræbte Rotter og Mus, den maatte tillige være uskadelig for andre Dyr og navnlig for Mennesket. Ved Forsøg har Neumanns Bacil da ogsaa vist sig at være uskadelig overfor følgende Dyr: Hunde, Katte, Kæmper, Duer, Høns, unge Svin og ældre Kalve, medens Spædekælve, der som bekendt er meget sarte Væsener, ikke taaler Bacillen, idet den hos disse fremkalder Tarmbetændelse. Ligeledes bør man paase, at Børn ikke faar fat i de med Ratin vædede Brødstykker og i det hele iagttagende de foreskrevne Forsigtighedsregler.

Helt og fuldt har Ratinen slaet an og sejret. Derom vidner den Række Anbefalinger, som er stillet til Laboratoriets Disposition fra ansatte Institutioner, store Ejendomsbesiddere og alle Slags Etablissements. Vi finder paa Listen over dem baade »Gamle Carlsberg« og »De forenede Bryggerier«, og dertil kommer, at Rottesagens ihærdigste Forkæmper, Hr. Emil Zuschlag, giver Ratinen sin vægtige Anbefaling.

HVER 8 DAG

Nr. 28. 11. Aargang.

9. April 1905.

Granit-Elefanterne, der bærer Taarnet paa Ny Carlsberg.

Et Industriens Monument.

DER er dem, der vil mene, at kun altfor sjældent mødes i denne Verden de Ting, som burde være sammen, som er nødvendige for hinanden. Saadan har Ideer og Penge ofte et mærkeligt Uheld til at gaa uden om hinanden. De, der har Hovedet fuldt af Ideer, har oftest en ganske slunken Lomme. Og der kræves nu en Gang Penge til at omsætte Ideer i kunstnerisk Form, i Sten, i Bronze, i Marmor.

Men nu og da mødes dog Ideerne og Pengene, heldigvis. Nu og da fødes der en Mand, hvis praktiske Sans er stærk nok til at tjene Penge i stor Stil, og hvis Iderigdom er myldrende nok, hvis »Ild« er brændende nok til, at han ikke omsætter Pengene i Sparekassebøger og kuponforsynede Papirer, men lader dem tjene Ideer.

En saadan Mand er Brygger Carl Jacobsen paa Ny Carlsberg, en saadan Mand var hans Fader, den gamle Kaptajn paa Gamle Carlsberg.

Slægten stammer ovre fra Vendsyssel, Farfaderen var født paa Gaarden Nørkjær ved Melholt i Dronninglund Sogn. Og al Vendelboens Kraft er med denne Slægt omplantet paa københavnsk Grund.

»*Semper ardens*« staar der adskillige Steder hugget i Murene, »altid brændende«, »altid i Flamme«, »altid fuld af Iver og Arbejdslyst«, det er vanskeligt at oversætte de to latinske Ord med en enkelt dansk Vending, men deres Mening er jo klar nok.

Og der er hos Brygger, Dr. phil., Direktør Carl Jacobsen den evigt flammende Ild, denne stadige Strøm af Ideer, den gode Trang til at virke, den nyttige Borgers Iver for at arbejde paa det heles Vel, for at ofre, at give. Og der er ingen i vor Slægt, der har givet med rundere Haand end han. Man kan nu og da, naar man gaar ude paa Ny Carlsberg, synes, at en kunst-

Legende Faun i Forhallen til Ny Carlsbergs Kontorer.

nerisk lde kunde være sparet, at det er gaet Brygger Jacobsen, som det ofte gaar Ideernes Folk, at de har lidt svært ved at holde op i Tide, at Skønheden vilde være større ved en mindre Mangfoldighed. Og nu og da kan man finde et Valgsprog mindre heldigt anbragt. Men alt det er jo Smaatterier, forsvindende i det store, som her er ydet.

Hvis man med ét Ord skulde udtrykke, hvad Brygger Jacobsen har gjort ud af Ny Carlsbergs Bryggeri, er det dette, at han har forvandlet en almindelig Fabriksbygning til en kunstnerisk Seværdighed, til et Monument i vor By, noget,

som en Fremmed skal se, som han skal se Raadhuset, Rundetaarn, Amalienborg.

Og Hr. Jacobsen begyndte allerede dermed for 25 Aar siden, ved det første Anlæg af Bryggeriet. Den Gang tænkte en Fabriksherre, der byggede, som de fleste gør det endnu, kun paa at faa en billig og velindrettet Bygning. At en Fabriksbygning kunde have noget med Skønhed, med kunstnerisk Smag at

forstyrre Indtrykket. Der er saaledes det smukke runde Hjørnetaarn, fra hvis Top en nøgen Yngling med oprakte Arme nedbeder Himlens Velsignelse. Og paa Taarnet staar skrevet: »Jorden er Herrens og dens Fylde«.

Men det, som Opmærksomheden særlig fæstnes ved, er de senere Bygninger. Klokkeporten, Elefanttaarnet og det nye Bryghus.

Ældst er den Bygning, der med to Gennemkørsler spænder over Ny Carlsbergvej mod Øst. Dens officielle Navn er »Dipylon«, »Tveporten«, men man burde i Stedet for dette kedelige fremmede Navn, som ikke umiddelbart fremkalder nogen Forestilling i vor Hjerne, meget hellere kalde den ved det gode, malende, danske Ord Klokkeporten. Thi naar man kommer op ad Vejen, fanges Øjet uvilkaarligt af de to stærke Malmfigurer, der over Uret ved vældige Hamre slaar til Lyd paa Klokken. Det synes en, som kunde de fylde hele Luften med Lyd, disse to gigantiske Klokke-

gøre, faldt dem ikke ind, end ikke i Drømme.

En Fabriksbygning blev jo snavset af Røgen, der slog ned, dens Mure blev stødte af Varer, der hejsedes op, den var et Rum til at slide i, og Slid og Skønhed var som Hund og Kat. Derfor er der saa mange ækle Fabriksbygninger, som der er, i vor By.

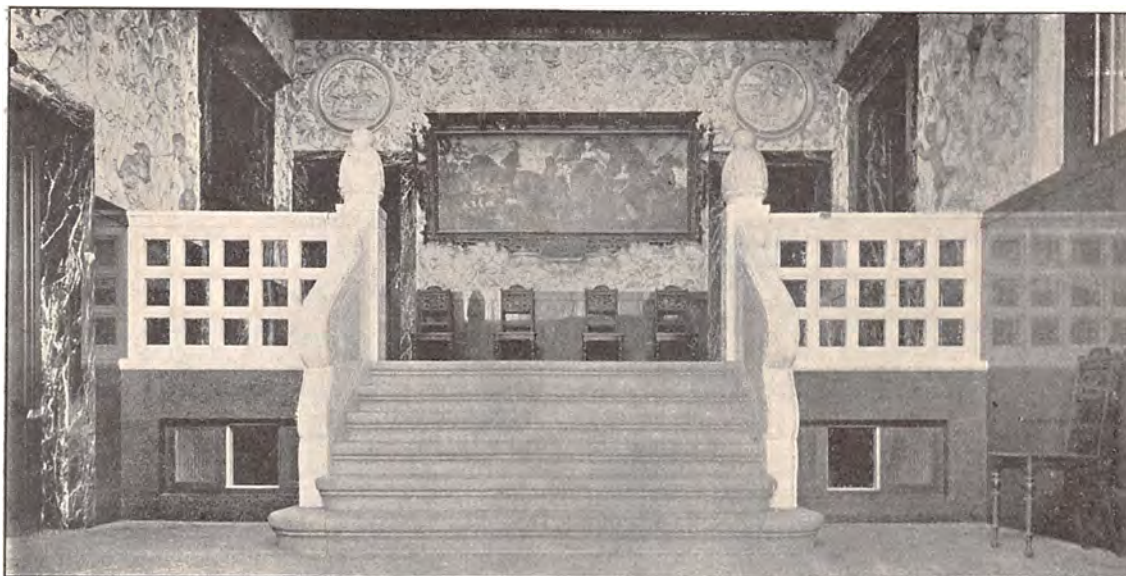
Men uagtet Hr. Jacobsen den Gang til Dels byggede paa Laan, lod han dog med Etatsraad Dahlerup som Arkitekt rejse en smuk rød Bygning, hvis Linjeskønhed man endnu glæder sig over, selv om Tilbygninger noget

Fru Otilia Jacobsens Buste.

Pasteurs Buste.

Forhallen til Ny Carlsbergs Kontorer.

slagere. Klokkeporten er bygget i 1892 og gaar ind i Bryggeriets Drift som Maltkamre for 600,000 Pd. Malt og Bro mellem Bygningerne paa Vejens to Sider.

Længere op ad Søndermarken til ligger Elefantaarnet, ogsaa opført efter Etatsraad Dahlerups Tegning, hovedsagelig tjenende som Afsvalingsrum for Ølurten.

Og norden for Vejen ligger det nylig byggede nye Bryghus, opført med et Florentinerpalads som Mønster. Hr. Jacobsen har selv personlig lagt Planen til dette Bryghus og leveret de foreløbige Tegninger, hvorefter Arbejdet da er ført videre af Prof. V. Klein.

Men Hr. Jacobsens Skabertrang og Opfindsomhed har ikke ladet sig nøje med at opføre hele Bygninger. Han har i Murene, mest paa det ældste Bryggeri, ladet indsætte Buster i Nicher, dels af Pasteur, af Gabriel Sedlmeyer, hos hvem den gamle Brygger Jacobsen i 1845 personlig hentede sin første Gær, som han med megen Møje bragte uskadt hjem, af den gamle Kaptajn, af sin Frue og sig selv. Og overalt maner Fyndsprog til Arbejdsomhed, Hæderlighed, Gudsfrugt og Fædrelandskærlighed.

At gaa ind paa Kontoret er det samme som et helt Kursus i Levevisdom. Over Døren staar »Semper ardens«. I Forhallens Gulv læses »*Ora et Labora*«, bed og arbejd, og oppe paa Væggen staar de prægtige Ord, som mangen Mand, hvis Tid kun altfor meget optages af snaksomme Besøgende, kunde have Lyst til at sætte over Indgangsdøren til sit Arbejdsværelse: »Forret dit Ærind, gaa hurtigt bort, husk »Tid er Penge, og Tiden er kort.«

Men har man inde paa Kontoret overholdt dette Bud, har man derved erhvervet sig Ret til

at dvæle lidt i dette i Sandhed festlige Rum, som Forhallen er. Den er udført efter Kampmanns Tegning, med sin Trappe i hvidt Marmor og sine rige Stukornamenter, skaarne i Cement af Billedskærer Petersen, »Skærepetersen«, som hans Haandværkernavn lyder. Man kan blive ved i halve Timer at glæde sig over den sprudlende Opfindsomhed, der er tegnet og skaaret

Taarnet ved Indgangen til Gamle Carlsberg.

ind i disse legende Fauner og Kentaurer, i disse Dyr og Planter. Se blot Storken henne i Hjørnet, denne ganske vidunderlige Stork. Eller de tre Ugler over Døren til venstre, hvis Hoveder

bærer Kampmanns, Skærepetersens og Brygger Jacobsens Træk.

Held, naar Pengene finder Vej til dens Lomme, hvis Hoved myldrer af Ideer. ALONSO.

Alfred Schmidt.

Alfred Schmidt,
Karikatur af Alfred Schmidt.

hedsbladet »Punch«, hvor han satte Billeder til de Par ugentlige Københavnevittigheder, der udgjorde dette Blads eneste Værdi, disse Billeder og Tekster, der vil blive staaende som et ualmindelig levende Stykke københavnsk Kulturhistorie. Og tænker man paa, hvad Alfred Schmidt siden den Gang har præsteret som Byens øverste privilegerede Tegnekunstner, undres man paa den anden Side over, at det kun er 25 Aar siden, han begyndte. Aargange af »Punch«, »Puk« og »Klods-Hans« har han fyldt, »Blæksprutten« er til Dels hans Værk, vi finder ham i alle Landets Tidsskrifter og Kalendere,

Erdet virkelig muligt? Er

Alfred Schmidt nu ogsaa Jubilar, har denne ungdomsfriske Kunstner været 25 Aar ved Faget og er dog ikke endnu »færdig«, opslidt, humørforladt og anstrengt. Rigtigt forholder det sig i hvert Fald, at han i disse Dage for 25 Aar siden tog fat ved Vittigheds-

paa Julekortene, paa Reklameplakaterne, i Børnebøgerne, ja, saagar i Udlandets Vittighedsblade. Han har i et kvart Aarhundrede underholdt Byen som ingen anden og gjort de fleste af os til Berømtheder.

Det er ikke mindst Portrætkarikaturen, der har gjort ham til Mester. Han er den første, der til Gavns har dyrket denne moderne Kunst her hjemme, og da han har skabt den i sit eget Billede, har den oftest faaet et godmodigt Tilsnit, som f. Eks. den franske Karikatur ikke kender. I Frankrig tager Tegneren Parti, men Schmidt vil sjældn eller aldrig nogen til Livs, og det er da ogsaa en kendt Sag, at vore hjemlige Berømtheder er henrykte over at komme under hans satiriske Behandling. Og hænder det en enkelt Gang, at han virkelig har til Hensigt at saare, drypper han dog aldrig Gift i Saaret.

Vi har bedt Alfred Schmidt i Anledning af Jubilæet at tegne sin egen Karikatur til »Hver 8. Dag«. De, der kender ham, vil finde det tilgiveligt, at denne Karikatur ikke rigtig bider, thi de ved, at der i hans hele Person som Kunstner og Menneske ikke er et eneste Angrebepunkt, at faa fat i. Og naar alle vi andre ikke kan finde noget hos ham at gøre os lystige over, bør vi ikke heller forlange det af ham selv. MIRLITON.

Alfred Schmidt.

Brandstifteren.

En amerikansk Historie.

FAIRBURY ligger i Staten Kansas. Den er som saa mange andre Byer i Fristaterne bygget næsten helt af Træ, og det var derfor temmelig vanskeligt for Indbyggerne at faa deres Huse assurerede, især da det var brændt paa-faldende hyppigt for Fairbury-Folkene. Hvad skal man sige, business er business, og gaar den, saa gaar den. Den gik saa hyppigt, at Assurancekompagnierne blev ked af det og sagde, at nu kunde Fairbury-Folkene svide deres Knaldhytter af lige saa tit de bare havde Lyst, men om at faa dem assurerede, var der ikke længere Tale.

Dette er ikke noget nyt for en amerikansk By, der er bygget af Træ. Men i Amerika er der Raad for alting, og derfor varede det heller ikke længe, før der til Fairbury kom en Mand med en Uniformskasket paa Hovedet og sagde, at han var Udsending for et privat Brandassurance- og Natvægterkompagni. Han undersøgte Byen, og da han fandt, at der ikke var altfor mange Negere og Irlændere i den, erklærede han, at hans Kompagni havde i Sinds at anlægge en Filial i Fairbury, der baade vilde overtage Assurance-, Natvægter- og Brandvæsenet i den. Otte Dage efter havde Kompagniet, der kaldte sig »Tillmoor, Richfield Co.», købt sig et Hus, installeret en Brandstation og assureret alle Husene i Byen.

I Løbet af fire Nætter var der fem Ildebrande. Hvad skal man sige, ingen vidste, hvor mange Dollars Selskabet havde i Kassen, og den, der kommer først til Møllen, faar først malet. Altsaa brændte man løs.

En Aften sad Sprøjteføreren, Mr. Pim, udenfor Brandstationen og ventede paa, at han skulde paa Nattevagt. Han sad paa en Stol paa Fortovet og tænkte paa sin Kæreste. Lige over for ham stod en Lygtepæl med et stort elektrisk Ur. Han var i den Grad borte i sine Giftetanker, at han ikke lagde Mærke til, at der var en Mand, der standsede foran ham og med rusten Stemme sagde:

— De ved vel ikke, hvad Klokkeren er?

Pim fo'r op og saa paa Manden. Det var en mærkelig Skikkelse. Han bar en lang fedtet Redingote, der bestemt ikke var syet efter Maal, et stort, vildtvoksende Skæg og langt, graat Haar, der faldt ham helt ned paa Skuldrene. Han lignede mest en bortflygtet Opfinder. Pim blev saa forbavset ved at se ham, at han glemte at svare, men uvilkaarlig saa han over mod Uret paa Lygtepælen.

Den fremmede Mand's Blik fulgte hans, og meget højt og skarpt sagde han:

— Hvad, er den allerede 9. Og man venter mig Kl. 9 ude i Park Row.

Saa vendte han sig og gik hurtig bort. Pim fulgte ham med Øjnene et Stykke, men pludselig skreg han op:

— Donnelly, Donnelly, kom her hen!

Donnelly var Staldmester, og han var netop færdig med at give sine Heste Foder, da han hørte Pim kalde paa sig. Han løb ud paa Gaden og sagde:

— Hvad er der, Pim?

— Kender Du ikke den Røver, der gaar derhenne?

— Hvorfor?

— Han interesserer mig!

— Han interesserer ikke mig.

— Ja, men jeg er vis paa, du kender ham. Du kender jo næsten alle Mennesker.

Det kan nok være. Men hvorfor spørger du mig om det?

— Jo, for han saa mig saa mærkelig ud. Først spurgte han mig, hvad Klokkeren var, skønt der hænger et stort Ur derovre, og bagefter sagde han, man ventede paa ham i Park Row, men gik dog alligevel den siik modsatte Vej.

— Naa, ja, naar Du vil vide det, saa kender jeg ham. Han har et Træhus heromme i Byen, som han har faaet assureret. Da jeg inspicerede det, saa jeg, at der ingen Brandstige var ved Huset, og saa fik jeg Kompagniet til at tvinge ham til at anbringe et Par Sikkerhedsstiger ud mod Gaarden.

— Hvor ligger Huset?

— Det ligger omme i Wilkins Street.

Pim fløjtede. Saa sagde han:

— Du, Donnelly, tag min Vagt et Øjeblik.

Pim gik op ad Trappen og bankede paa hos Chefen. Man hørte en Dør blive lukket op og en Nøgle drejet to Gange om. Fem Minuter efter viste Pim sig atter nede i Vagten.

— Donnelly, sagde han, du skal med mig. Det er Kaptajnen, der befaler det. Og mens han sagde dette, tog han et stort Brækjern op af Værktøjskassen.

— Hvor skal vi hen?

— Vi skal hen til ham, du ved nok!

— Jeg ved ikke noget som helst!

— Ham den Røver, vi saa for lidt siden. Kom nu bare, gamle Ven!

De gik ned ad Gaden sammen, og saa sagde Pim pludselig:

— Du, gamle, ved du, hvad det vil sige at kunne bevise sit Alibi?

— Hvad mener du?

— Jeg mener, at du er et Kødhoved!

De gik videre i Tavshed. Pim trak sin Ven om ad Baggaderne, mens han sagde:

— Det kunde jo være at han, du ved nok fra før, staar paa Lur et eller andet Sted i Nærheden.

Lidt efter stod de foran Huset, som Donnelly viste. Gadedøren stod aaben, som det saa tit sker i Smaabyer i Amerika. Paa første Sal boede en Dame, der syede Modepynt, paa anden Sal boede en Skomager, paa tredje Sal var der Skræderværksted.

— Kan du se, om der er Lys hos ham? spurgte Pim.

— Det kan jeg ikke se herfra. Han bor paa tredje Sal, men ud til den anden Side, svarede Donnelly.

— Godt! Kom saa denne Vej!

De sneg sig gennem en trang Passage mellem to Huse og kom ind paa Gaardspladsen, men der var intet Lys at se. I et Hjørne af Gaarden stod en Trækkevogn. Pim og Donnelly krøb lydløst op i den. Donnelly stillede sig op mod Muren, Pim klatrede op paa Donnellys Skuldre og derfra over paa den paa Muren anbragte Redningsstige, saa sagde han til Donnelly: Du, Thomas, gaa du nu over til Allarm-apparatet, og hvis du ser, det begynder at blusse deroppe, saa slaa Allarm.

Dermed klatrede Pim op ad Stigen og var et Øjeblik efter udenfor det Vindue, som Donnelly havde angivet ham. Han saa, at Vinduet indvendig var dækket med et tykt Forhæng, men der var en Revne i Forhænget, som lod en næsten usynlig Lysstraale sive ud.

Pim lagde Ansigtet ind til Ruden og kiggede ind gennem Revnen. Han saa, at der stod en brændende Petroleumslampe paa Bordet, og at der under Loftet var ophængt et Knippe røgede Sild. Sildene var anbragt kun nogle Tommer fra Lampen.

— Tænkte jeg det ikke, sagde han. Her er baade Lampen og Sildene, men jeg kan ikke finde Katten.

Han tog Brækjærnet frem af Lommen og brød med det Vinduet ganske lydløst op. Da det var gjort, hoppede han ind i Værelset, lukkede Vinduet og bragte omhyggelig Forhænget i Orden igen. Henne i en Krog af Værelset laa en stor sort Kat og aad Resterne af en røget Sild.

— Hele den gamle Komædie om igen, hviskede Pim. Men jeg skal fange dig, din gamle Æsel!

Han trak sin Kniv frem, skar en Sild ud af Bundtet og gav den til Katten, der gav sig til at »spinde« af Madlyst. Saa tog han Katten og satte den ind ved Siden af, hvor der var Skrædderværksted, hvorpaa han vendte tilbage til Værelset.

— Lad os saa se efter, hvordan Fyren har indrettet sig, sagde han.

Han gav sig til at undersøge Værelset. Det saa ud til paa samme Tid at gøre Tjeneste som Sovekammer, Spisestue og Køkken. En Seng var trukket helt hen til Bordet. Tæpper og Dynner laa hulter til bulter i den. Under Lampen paa Bordet laa der i Stedet for Bordtæppe et gammelt hæklet Sengetæppe.

Pim nikkede tilfreds.

Derpaa tog han sin Kasket og Frakke af, som han skjulte under Dynerne i Sengen, smøgede sine Skjortæærmer op og trak en solid Ende Hampereb, op af Lommen. Han skar et stort Stykke ud af Uldtæppet og snoede det til en solid Knebel.

Nu hørte han listende Trin paa Trappen. Han sprang om ved Væggen, bag Døren. En Nøgle blev stukket i Laasen, og en Mand traadte ind. Men Manden var ikke kommet to Skridt ind i Værelset

før et vældigt Slag i Hovedet havde kastet ham til Jorden.

Pim faldt over ham, stak ham Kneblen i Munden og bandt Hænder og Fødder paa ham med Hamperebet.

Da dette var besørget, bar han den bevidstløse Mand hen til en tung, svær, gammel Lænestol, satte ham i den og bandt først hans Ben, derpaa hans Arme og hans Overkrop fast til Stolens Ben og Ryg.

Manden var stadig bevidstløs efter Slaget. Pim saa et Øjeblik paa ham. Saa hentede han Vandkanden henne paa Servanten og øste hele dens Indhold ud over Mandens Hoved.

Manden gjorde et voldsomt Ryk, kom atter til Bevidsthed og aabnede Øjnene. Med et Udtryk af den dybeste Overtaskelse saa han først paa sine bundne Hænder og Fødder, og derpaa gav han sig til at se sig omkring i alle Hjørner af Stuen.

»Jeg tænker, Du ser efter din Kat,« sagde Pim; »men vær bare ikke bange. Den skal Du tidsnok faa at se. Men hvorfor er Du saadan en Klodrian, saa Du ikke forstaar at arrangere din Komædie paa en rigtig Maade, men glemmer en af Sildene paa Gulvet.

Pim gik hen, aabnede Døren og kaldte paa Katten. Dyret kom straks, og Pim tog den op paa Armen. Alt imens kunde han høre, hvorledes det knagede i den gamle Stol under Mandens fortvivlede Anstrængelser for at slide sig løs.

Pim var saa rolig som en Sten. Han satte sig paa en anden Stol, kælede for Katten og sagde overlegent:

»Ja, gamle Ven, nu kan Du se, at denne Gang gik den ikke. Og den var dog ellers efter din Formening saa nydelig lagt til Rette. Ikke sandt! Du havde hængt et Knippe Sild op under Loftet, og Du vilde til Dommeren sige: Har man maaske ikke Lov til at hænge nogle røgede Sild op i sit eget Værelse. Og har man maaske ikke Lov til at have en brændende Lampe staaende paa Bordet, og har man maaske ikke Lov til at lade sin Kat blive hjemme, mens man gaar ud, Hr. Dommer. De vil vel ikke forlange at jeg baade skal tage Lampen, Katten og de røgede Sild med mig i Lommen, naar jeg gaar ud i Park Row og besøger mine Venner. Ha, ha, ha, nej, det kan man rigtig nok ikke forlange. Saa faar Katten Øje paa Sildene. Den springer op paa Bordet, den vælter Lampen. Lampen eksploderer, og saa har man den herligste Ildebrand, man kan tænke sig. At Huset brænder, at Kvinder og Børn maaske brænder inde, og at maaske Brandmændene kommer til Skade, hvad interesserer det mig. Det er jo alt sammen Kattens Skyld. Selv har man assureret, og Kompagniet skal betale, og hvis der er nogen, der fatter Mistanke, saa kan man da heldigvis bevise sit Alibi, thi man har jo spurgt selve Brandvæsenet, hvad Klokkeren var, netop paa det Tidspunkt, da Ilden skulde fænge, og Rønnen skulde futte. Men ser Du, din gamle Æsel, Du glemte en Sild paa Gulvet,

og saa gik Du den forkerte Vej til Park Row, og naar man begaar saadanne Dumheder, saa risikerer man selv at blive stegt. »God rolig Nat. højstæredel!«

Da Pim var færdig med sin Monolog, satte han Katten ned paa Gulvet, tog sin Frakke og Kasket paa og steg atter ud gennem Vinduet.

Manden i Lænestolen sled som en vanvittig for at faa revet Hamperebet i Stykker. Hans Øjne stod ham ud af Hovedet, hans Muskler var ved at sprænges. Hans hele Krop fortrak sig som en Fisk, der er taget paa en Krog. Derpaa blev han rolig nogle Øjeblikke, men hans Øjne var stift heftede paa Katten. Dyret sad endnu henne i Krogen, hvor det havde ædt den sidste Sild, og undersøgte, om der ikke var mere. Derpaa slikkede den sig om Munden og gav sig til at betragte Sildebundtet oppe under Loftet.

Manden forsøgte trods Kneblen i Munden at udstøde nogle Lyde. Katten nærmede sig ham og strøg sig op ad hans Ben. Derfra sprang den op paa hans Knæ og gjorde Mine til at ville springe over paa Bordet. Med et voldsomt Ryk fik han Dyret kastet ned paa Gulvet, og han forsøgte nu paany at rive sine Baand itu. Hans Ansigt blev blaat og svulmede op, tunge Draaber af Sved randt ned over hans Kinder.

Katten havde sat sig ved hans Fødder. Dens Hale laa inde mellem hans Støvler. Og pludselig gik Mandens angstfulde Udtryk over til et listigt Grin af Tilfredshed. Han hævdede Fødderne saa meget i Vejret, som det var ham muligt for Baandene, og derpaa satte han dem pludseligt og voldsomt ned paa Kattens Hale.

Katten mjavede af Smerte og forsøgte at springe op, men Fødderne klemte dens Hale som i en Skruestik. Katten vendte sig halvt og satte Klørerne i Mandens Ben. Han holdt Smerten ud og klemte til. Katten flaaede hans gamle Bukser, men Manden slap ikke. Denne Scene varede maaske et Minut. Saa satte Katten alle Tænderne i Mandens ene Læg. Uvilkaarlig gav det et Ryk i ham af Smerte, Fødderne kom til at slippe, og Katten sled sig løs.

Manden i Stolen bøjede Hovedet og begyndte at græde. Katten saa paa ham. Da den atter hørte det knage i den gamle Stol, løb den om paa den anden Side af Bordet. Den laa der nogle Minutter, men der var ikke Tvivl om, at den derfra vilde springe op paa Bordet. Det kunde ske om et Minut, om en Time, om to Timer maaske, *men der var ikke ringeste Tvivl om, at det vilde ske.*

Manden søgte forgæves at faa Øje paa den. Der var intet menneskeligt Udtryk længere i hans Ansigt. Det syntes som stivnet i navnløs Rædsel. Han gjorde en fortvivlet Anstrængelse for at rejse sig, men derved kom han til at vælte omkuld med Stolen over sig, bestandig bundet fast til den. Han laa hjælpeløs paa Gulvet.

Katten blev saa forfærdet over Spektaklet, at den sprang frem. Men i Springet fik dens Klør fat i den nedhængende Flig af Tæppet. Den trak til sig og rev Tæppet ned. Lampen fulgte med, faldt paa Gul-

vet og eksploderede. Manden kunde akkurat dreje Hovedet og se, at der var gaet Ild i Petroleumen og at den brændende Væske kom flydende nærmere og nærmere hen imod ham. Med overmenneskelig Kraft søgte han at rejse sig, men han styrtede om, bevidstløs, som en død Masse. — — — — —

Saa aabnede Vinduet sig og Pim sprang ind i Værelset. Rølig som altid, uden at skynde sig for meget, rev han Forhænget fra Vinduet og bredte det sammen med Sengetøjet ud over Ilden. Han stampekede paa det og fik i en Haandevending Ilden slukket. Saa vendte han sig om mod Manden og sagde:

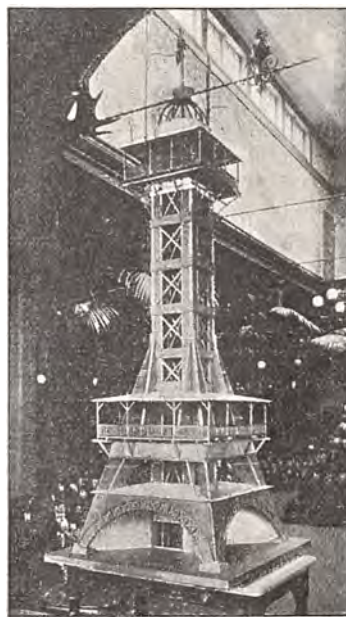
»Egentlig havde du ikke faaet mere, end der tilkom dig, hvis jeg havde ladet dig brænde inde, din gamle Kæltring!«

Pim trak sin Kniv frem og skar hans Baand over. Derpaa tog han ham i sine Arme, bar ham ud paa Trappen og satte ham ned dør.

og saa steg Pim ad Brandstigen ned i Gaarden. Et Kvarters Tid efter var han tilbage paa Brandstationen. Han gik op for at aflægge Rapport til Chefen. Man kunde høre, hvordan Chefen skratte af Latter ved at høre Pims Beretning.

Da Døren atter gik op, hørte man Pim sige: »Nej, Hr. Kaptajn, han gaar ikke til Retten og klager. Det skal han nok vogte sig for. Men jeg skal nok fortælle lidt om Historien rundt omkring i Byen. Saa maa Folk se at finde paa en anden Maade at stikke Ild paa end den gamle med en Kat, en brændende Lampe og et Knippe røgede Sild!«

Et lille Eiffeltaarn. Saaledes som her gengivet ser Modellen til det nye Udsigts-taarn i Zoologisk Have ud. Uden Tvivl vil Taarnet blive en betydningsfuld Tiltrækningskraft for Haven, ved hvis Indgang fra Roskildevæjen det faar sin Plads. Opførelsen er allerede i fuld Gang og med Slid og Flid venter man, at Taarnet kan tages i Brug til Sommer. Pr.

Model til Udsigts-taarnet i Zool. Have.

elektrisk Elevator vil man blive besørget til Vejrs og fra Toppen kunne nyde det herligste Panorama i de landlige Omgivelser.

Gaden.

DE, der rejser hurtigt, for hvem en By kun er de Steder, som Rejsehaandbogen pryder med en eller to eller tre Stjerner, Billedgallerier, Bygninger — moderne og historiske — Udsigter fra Taarne

Man kan lære mere om et Folks Liv og Sæder, dets Glæder og Sorger ved en Formiddag at sætte sig udenfor en Kafe og opmærksomt iagttage dem, der gaar forbi. Eller ved at slentre med aabne Øjne og Øren Gaden op og ned. Vel

En Gade i Neapels gamle Bydel.

og Fjældskrænter, faar ganske vist hjem med sig en Række Erindringer, en Række mer eller mindre klare Billeder. Men de faar næppe noget Indtryk af det Folk, i hvis Land de har rejst, end ikke af den By, de er faret igennem med Rejsehaandbogsfart.

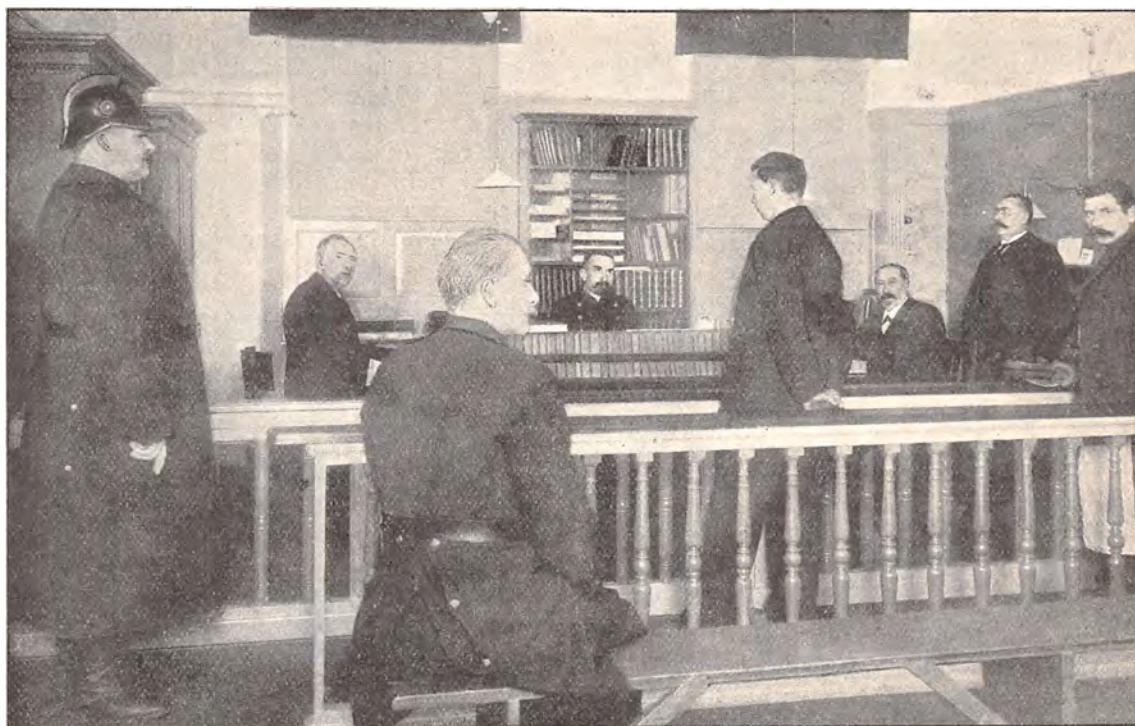
at mærke ikke Strøgaderne. Thi under Kulturens nivellerende Indflydelse begynder Strøget i London, Berlin, København og Neapel at ligne hinanden.

Men drej af fra Hovedgaderne, smut ind i Smøgerne, hvor det oprindelige endnu kæmper og lever. Og hver Gade og dens Beboere vil fortælle om et Folks Liv, om dets Historie, dets Religion, dets Moral, dets Velstand eller Fattigdom, naturligvis kun for den, der forstaar at se. Men de andre burde heller aldrig have Lov til at rejse. For dem er jo Rejsen kun Besvær, Afsavnet af de daglige Mageligheder, højst nogle udsøgte Hotelmiddage.

Se denne Gade i Neapel. Aarhundreders Misregimente og Uvidenhed har skabt alt dette Snavs, alle disse usunde og forpestede Boliger. Der er Folk, der fødes og dør i Snavset. Men det er, som er Snavset mindre ødelæggende i det varme Syden, hvor man kan leve under aaben Himmel, end her oppe i Nord, hvor Kulde og Regn tvinger os ind i Snavset. Menneskeplanten forkrøbles ikke af Usseldommen der som her. Der er mere Sorgløshed over Livet, mere

Anstand og Ynde trods alt. Skulde Livet give Fattigdom, maatte det saa give den under en Himmel, der lysner af Sol, ved en Golf med blaanende Hav. Saa lidt kræver Livet dér. En Haandfuld Macaroni, en Klasse Druer. Og blot det at strække sig i Havnevejens Sand er Lykke.

I „den offentlige“.

Et Retsmøde i den offentlige Politiret.

DE Mænd, der skabte den offentlige Politiret med den hurtige Retsfølgning i Smaasager, har sikkert haft de bedste Tanker, de har villet gøre Retten populær blandt de brede Lag, fri den for Omsvøb og Bekostninger. Men om de har naaet deres Maal, er noget andet, i det Fald som Retten nu virker i Kraft af en fast Tradition. Man kunde maaske formene, at den offentlige Politiret snarere vænnede Folk til at gøre Grin med Retten end have Ærbødighed for den.

Bladreferenterne har gjort deres dertil. Der er sikkert ikke den Avis, hvor »den offentlige« tages alvorligt. Bladets »morsomste« Medarbejder sendes derop for at gøre Halløj med Drukkenskab, Slagsmaal og Sprogets vilde Skud.

Og der er heller ikke noget Retslokale, hvor der les saa meget som i den offentlige. Der hænder saa mange pudsige Ting og falder saa mange snurrige Vendinger foran Rettens Skranke. Og dette Publikum, der er saa bredt sammensat, Droskekuske. Værtshusholdere, Smaahandlende, Folk med tegnløse Hunde, gamle Drukkenbolte, unge Slagsbrødre, Politibetjente, alskens

Folk, der har forsyndet sig mod Politivedtægten, møder godt oplagt til at more sig. Der hviler over det en Blanding af Gemytlighed og Raahed. Det gouterer et vel anvendt Skældsord, bedømmer sagskyndigt, naar Tiltalte og Vidner demonstrerer, hvordan der uddeles Nakkedrag, hvordan Tiltalte 2 »kom til at ramme« Tiltalte 1, — man »kommer« næsten altid »til« i »den offentlige« — og naar en gammel Rus hales frem og detailleres i Assessorens Oplæsning af Rapporten, naar en ægteskabelig Scene eller lidt Kæresteskændsmaal gaaes igennem, er Ansigterne ét helt Smil og én fornøjelig Grynten, hvis det da ikke slaar ud i en skrattende Latter.

Naturligvis, følgende Scene er lattervækkende: Frøken N. N. har skældt Kusk M. M. ud for en Række slemme, her uigengivelige Ting. Den mundrappe Frøken møder ved Fuldmægtig, en lille, bleg Mandsperson med en spæd og sødlig Stemme. Ved Siden af for Skranken staar Kusken, brednakket, rødhovedet, bryderkraftig at skue. Mandspersonen indrømmer Skældsordene, men henstiller med indsmigrende Stemme Frøkenen til den mildest

Straf, Kusken har nemlig laant Penge af hende og vil ikke betale. Kusken siger intet. Det er 4 Kr. den 15. ds. afgør Assessoren. Ja, men Kusk M. M. har laant Pengene, fralokket Pengene under Ægteskabsløfte. En sagte og fornøjet Fnisen hen over hele det tætpakkede Rum. Assessoren — maaske smiler han, i alt Fald fastholder han Bøden. Kusken siger fremdeles ingenting. Mandspersonen bukker og forsvinder. Saa siger omsider Kusken med dyb og grov Stemme: »Ja, men jeg kan ingen Steder være for hende, Hr. Assessor, hun render efter mig alle Vegne og chikanerer mig og skælder mig ud . . .«

Latteren bobler op, den stiger i hele Springvæld op mod det lave Loft. »Det maa De henvende Dem til Politiet om,« svarer Assessoren. Og Kusk M. M. gaar ud med en Gang, der strutter af Kræfter.

Det er vanskeligt at holde paa en Rets Værdighed med et saadant Publikum og saadanne Sager. Men dog synes det for en udenforstaaende, som Assessorerne ogsaa har nogen Skyld i den liden Ærbødighed, hvormed denne Ret behandles. Dens Fremfærd maa være hurtig, men den synes hurtigere, end den behøvede. Assessoren oplæser Rapporten, nævner i samme Aandedræt som dens sidste Ord en Bøde, og ofte raabes, inden Tiltalte faar summet sig, allerede næste Sags Nummer og Navn op. Det lyder meget morsomt. »Arbejdsmand Hans Jørgen Jensen er Onsdag den 1ste Marts Kl. 4¹/₂ antruffet beruset Overgaden oven Vandet, har ikke kunnet klare sig, generet Færdselen, 12 Kr. den 1ste.« Sagen er klar nok. Men man synes, at Dommere uden Skade havde kunnet ofre et kvart eller et halvt Minut mere paa Sagen.

Og selv naar der føres Vidner, naar Bøjtentene forklarer, naar Tiltalte forsvarer sig, er man ikke altid overbevist om, at Sagen i den korte Tid er bleven tilstræk-

kelig alsidigt oplyst. Man føler sig ikke altid lige overbevist om Dommens Retfærdighed.

Og selv om man personlig kun har faaet en vel begrundet Bøde paa 2 Kr. for en ganske vist helt ufrivillig Forbrydelse at køre ud af Vognrækken paa Knippelsbro, — hvilket er forbudt i en Plakat med smaa Bogstaver, opslaaet ved Broens Ender — forstaaer man den Hjælpeløshed, der griber Folk i »den offentlige.« Forholdet er for ulige mellem de Assessorer, der sidder der-

I den offentlige Politirets Venteværelse.

inde bag den lange Bogrække, som indeslutter Ret og Uret i Danmark, og den stakkels tiltalte. Man maa »vedtage«, hvad Assessoren foreslaar; thi gaar Sagen til Doms, ved vi alle, at det kommer til at koste saa meget mere.

Og der er adskilligt andet at indvende mod den offentlige Politiret. Der ligger i selve Rettens Organisation en Grundskade, og der trænges ganske sikkert til en Reform der. Mundtlighed er godt i Retsplejen, men, som den praktiseres i den offentlige Politiret, er den næppe det Ideal, der foresvæver os.

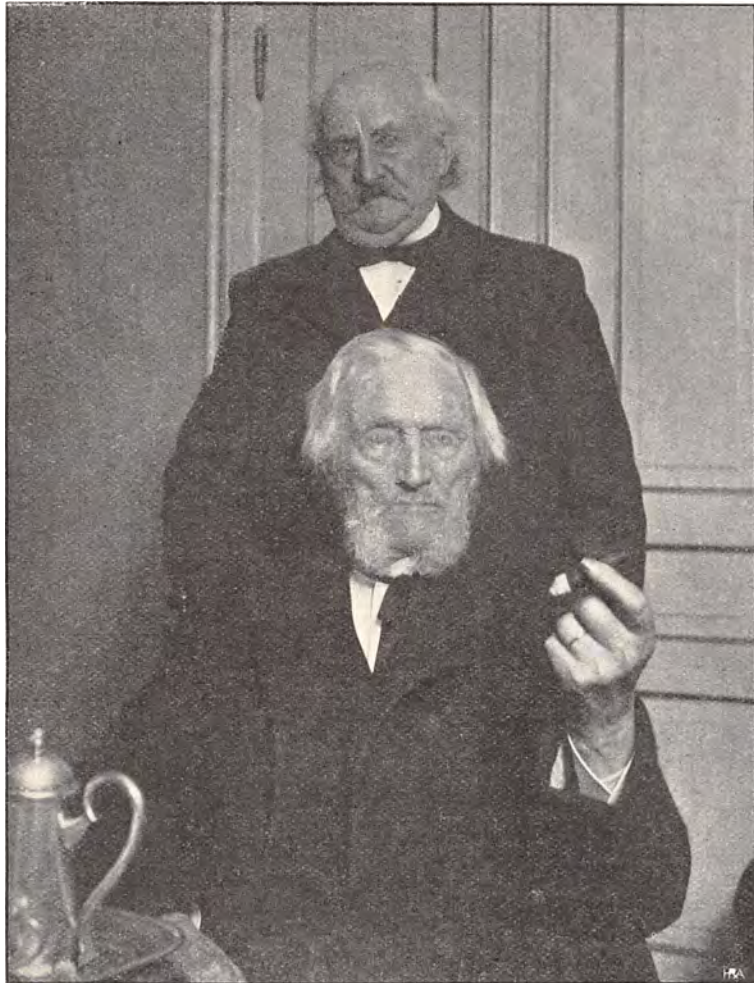
ANTONIO.

Gamle Politikere.

Dr. Geert Winther og Kammerherre de Thygeson.

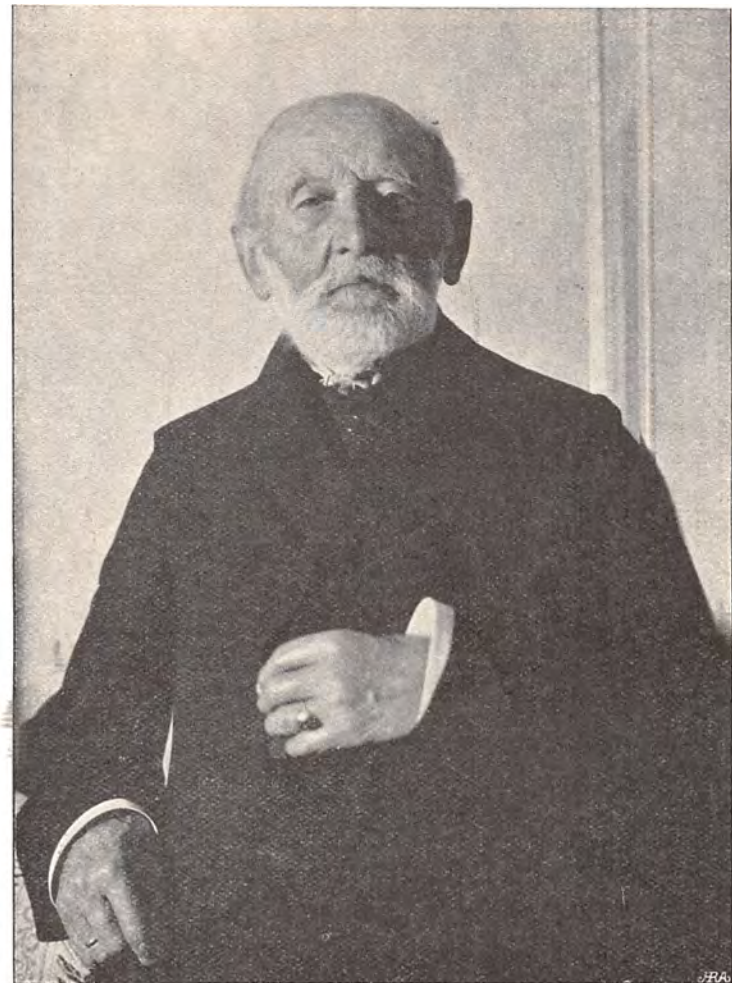
To Oldinge fra den politiske Verden har fulgt hinanden i Døden med faa Dages Mellemrum, Dr. phil. Geert Winther, 92 Aar gammel, og Kammerherre de Thygeson, saa nær de 99 Men iøvrigt bragte Livet dem saare ulige Skæbner.

Præstesønnen Geert Winther var paavirket af Juli-revolutionen, blev Demokrat, Tschernings Adjutant, Opretter af Brandkasser, Organisator af jyske Bønder. Thygeson stammede ned fra en fornem og rig Slægt, var alle Dage højkonservativ. Winther var mellem

Kammerherre de Thygeson.

† d. 31. Marts, c. 99 Aar gl.

Dr. phil. Geert Winther.

† d. 29. Marts, 92 Aar gl.

Grundlovsfædrene og deltog livligt i Rigsdagens Forhandlinger. Thygeson kom senere ind i Politik og var alle Dage en sjælden Taler, tilsidst i mange Aar en tavs Mand. Hans Betydning ligger udenfor Rigsdagen.

Men der har han ogsaa gjort et saare fortjenstfuldt Arbejde. Naar man nu ovre ved Vesterhavet kan gaa halve og hele Mil gennem opgroende Granplantninger, hvor der før var fygende Sand, har han som Klitinspektør sin Hovedpart af Æren. Ansete

Forstmænd sætter ham i mange Maader over Dalgas kunde, hvad Thygeson ikke evnede, formaa mange Mennesker til at tage fat, han kunde opilde og ans pore. Men naar man kom til, hvad der skulde plantes paa et bestemt Sted, var den gamle Kammerherre fra Damgaard Dalgas langt overlegen. Dalgas har saa mange Mindesmærker ned over Jylland. Det bør ikke vare længe, før der ude ved Vesterhavet staar et for Thygeson, Klittens utrættelige Beplanter.

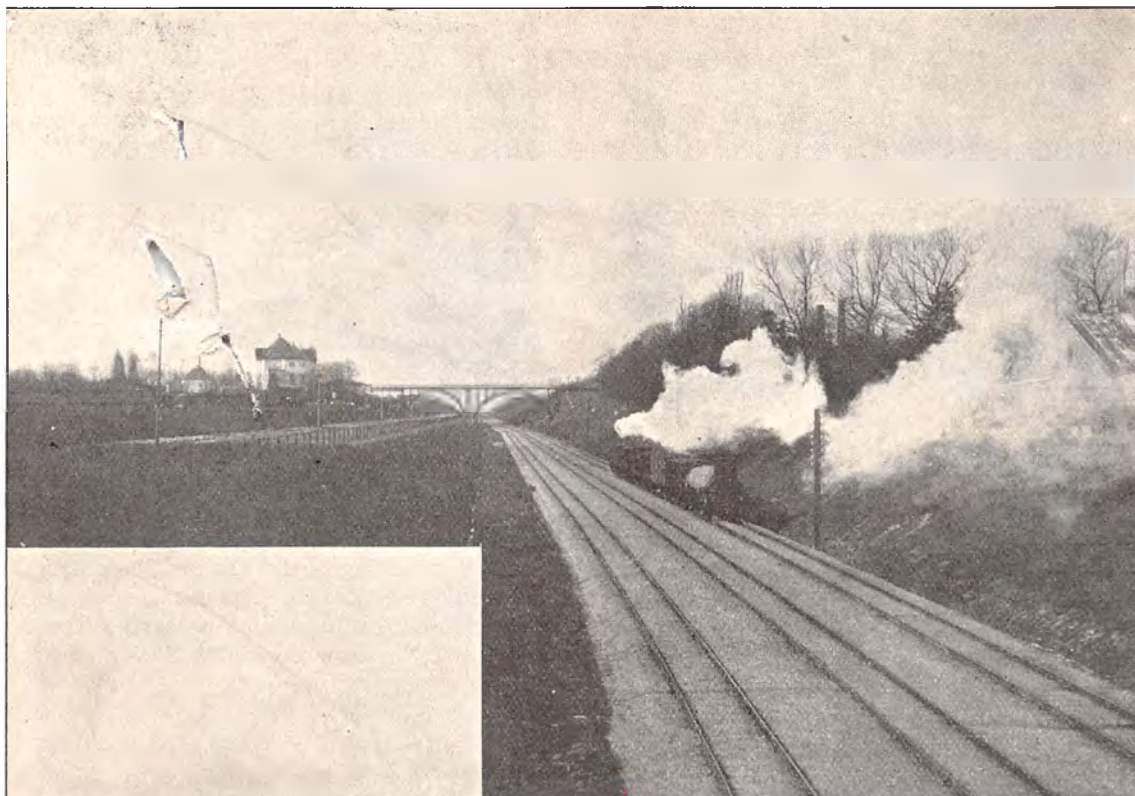
En H. C. Andersen-Allegori.

„Det gør ikke noget at være født i en Andegaard,
naar man har ligget i et Svaneæg.“

(Den grimme Ælling).

»Den grimme Ælling«, der efter sine mange Lidelser opdager, at den er en Svane og bestemt til noget større — det er som bekendt H. C. Andersen selv. Det er denne litterære Kendsgerning som har inspireret den unge norske Maler *Øivind Heggveit* til ovenstaaende Tegning, som han har udført for »Hver 8. Dag«.

Jærnbanegennem kærigen bag Valby.

Bag Valby.

DER laa for nogle Aar siden vesterude en saare idyllisk og gemt Sted, en forlad Færdselsaare, med den særegne Stemmning, som der er over Ruiner og Forfald, over de Veje, hvor en Gang Strømmen er gaaet, men som nu ligger øde hen.

Det var den saakaldte Gammel Jærnbanevold den Gennemskæring af Valby Bakke mellem Bryggeriet Gl. Carlsberg og Vestre Kirkegaard hvor Jærnbanen gik i de Tider, da København Banegaard laa sønden for Vesterbrogade, bag Tivoli. Derfra gik Skinnerne bag om Vesterbro ud gennem Valby Bakke og ud over det fladsjællandske Land.

Saa flyttede man Banegaarden til dens nu værende Plads, og Skinnerne førtes ud over de da kun lidet bebyggede frederiksbergske Veje

hvor de nu er til saa megen Ulejlighed for Færdselen. — Og nu flytter man som bekendt tilbage. Godsbanegaarden er allerede færdig, og snart rejser man Personbanegaarden sønden for Frihedsstøtten.

Og derved kommer den gamle Gennemskæring af Valby Bakke atter til Hæder og Ære. Den er igen den Aabning, gennem hvilken den store By slipper ud i det aabne Land. Gennemskæringen er udvidet, blanke Spor ved Spor er der lagt, hvor før Græsset og Fandensmælkebøtterne florerede. Skarpe Pift og Togenes lange Rullen har jaget den gamle Stilhed paa Flugt. Og hvor der før kun spændte en enkelt forfalden og skørnet Bro over Gennemskæringen ved Bryggeriet, tjener nu Bro ved Bro Færdselen over det brede Jærnbanesvælg.

Musikkonservatoriets nye Bygning og dets Festsal.

Musikkonservatoriet. Ved Siden af Glyptoteket paa Vestre Boulevard har Musikkonservatoriet faaet sit nye, smukke Hjem. Allerede længe havde man haft kneben Plads og dertil havde andre Hensyn gjort sig gældende, idet man, som Prof. Malling sagde i sin Festtale ved Indvielsen, ønskede at give Tonekunsten en Højskole, der ogsaa i sit Ydre kunde pege hen paa denne Kunststarts berettigede, men ikke altid herhjemme anerkendte Ligestillelse med de øvrige Kunst-arter. I de 38 Aar, Konservatoriet har bestaaet, har det demitteret mere end 700 Elever.

En Modstander af Prygleloven.

En Modstander af Prygleloven.
Fot. Oscar Johansen, Hillerød.

*Prygleloven — Nej, Tak for mig!
Den er en Skandale for Landet.
Min Ven Kristoffer har samme Mening,
og Stoffer er morderlig dannet.
Klø skal der til, begribeligvis:
Der er for Eksempel Skomager Lassen,
den Vigtigpraas! Han sa', jeg var fuld —
den Fyr sku' ha' nogle paa Kassen.
Og Smeden, som hilser ej, naar vi ses,
han sa' osse, at jeg var en Svamp.
Se, saadanne Ærefornærmere,
jeg stemmer for: de skal ha' Tamp!
Det er næsten umuligt for en ærlig Sjæl,
naar den Slags Folk kommer gaaende,
at la' være at tale dem ti. Ette
med Beviser, som er slø. — de.
Jeg siger: Retten skal være Ret,
det var immervæk min Moral.
Men at jeg skal ha' Klø, naar jeg klør Per Smed,
den finder jeg rigtignok gal!
Maa man da ikke bruge sine Næver?
Har man dem maaske til andet?
Nej, Prygleloven — Skaal, Kammerat —
den er en Skandale for Landet!*

Valg i København.

Ved Valgbordet i Raadhuset. Fot. Jul. Aagaard.

Udenfor Raadhuset.

DET var det smukkeste Valgvej og den største Valgdeltagelse, som København endnu har set. Der var Kredse, hvor 84 pCt. af Vælgerne stemte. Men forud for dette Valg var ogsaa gaaet en maanedlang Valgkampagne af en hidtil ukendt Hæftighed. De tolv af Byens Kredse stemte rundt om i Kommuneskoler, i Klasseværelser og Gymnastiklokaler.

Kun én Kreds, anden, Gammelholmskvarterets Bourgeoisikreds, hvor der ingen Kommuneskole findes, fik Lov til at afgive sine Stemmesedler i Nyrops nye Raadhus, i den høje Festhal. Og det var med en ganske anderledes festlig Fornemmelse, at denne Kreds' Vælgere gik til Valg end deres mindre heldige Medborgere, der maatte stemme i støvede og grimme Rum. Ikke faa af denne Kreds' Vælgere har sikkert haft en lignende stolt Følelse som hine Middelalderens Borgere, der samledes til Beslutning i de gamle, pragtfulde Raadhuse. Man havde selv skattet til dette Hus, man havde Part i det, var Medejer af det. Man var stolt af at gøre sin Borgerpligt der.

Næste Gang burde Kommunalbestyrelsen lade saa mange Kredse som muligt stemme paa Raadhuset. Der er Plads nok til adskillige og man bør ikke undlade at gøre Borgerne fortrolige med deres stolte Hus.

En Agitations-Automobil paa Strøget. Fot. Jul. Aagaard.

Kendte Navne.

Dødsfald.

Borgmester Thrige i Hobro, som nylig afgik ved Døden, er en Søn af den kendte Skolemand, Professor Thrige. Efter at have taget Embedseksamen 1878

Borgmester Thrige.

gik T. den ministerielle Vej, var først i Justitsministeriet og blev siden Fuldmægtig i Kultusministeriet, samtidig med at han i en Aarrække virkede som juridisk Manuduktør. I 1896 udnævntes han til Borgmester og Byfoged i Hobro samt Herredsfoged i Rinds-Gislum Herreder.

Jubilæum.

Urtekræmmer Cordius Hansen kunde nylig fejre sit 25 Aars Forretningsjubilæum. H. er anset som en dygtig og energisk Forretningsmand, og har indenfor sin Stand beklædt en Række Tillidshverv. Han er saaledes Næstformand i Urtekræmmerforeningen og har i mange Aar siddet i Bestyrelsen for

»Handelsforeningen af 5te Juni«. Ogsaa i »De samvirkende Sangforeninger«

Urtekræmmer Cord. Hansen.

har H. gjort et stort Arbejde og vist sig som en dygtig Arrangør af de Sangerstævner, der er afholdt rundt om i Landet.

Dødsfald.

Flv. Landstingsmand, Justitsraad Vilhelm Nielsen i Gentofte, er afgaaet ved Døden, 82 Aar gl. N. var en Mand, der paa sin Egn havde stor Indflydelse i det offentlige Liv gennem de betydningsfulde Hverv, der betroedes ham. I 40

Justitsraad Vilh. Nielsen.

Aar var han Sognefoged i Gentofte, i 30 Aar Sogneraadsformand og desuden var han

Landvæsenskommissær. Han nød megen Anseelse, ikke alene for sin Dygtighed, men ogsaa ved sin Personlighed, hjælpsom og elskværdig som han var. Dertil øvede han en udstrakt Godgørelse. I 1898 hædredes han med Ridderkorset, i 1903 med Justitsraadstitlen.

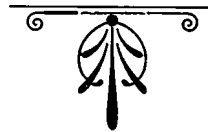
„Hver 8. Dag“s Musik og Sang.

Hefte Nr. 15 indeholder: Th. Herløv: *Stines Parasol*. (Tekst: Jeppe Aakjær.) Joseph Kappers-Jensen: *Prinsesse Marie Marsch*. Fr. Kuhlau: *Rondoletto*.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8 Dag“s specielle Fotograf er Hr. Julius Aagaard.

Redigeret af GEORG KALKAR

Udgivet af ODIN DREWES

Prinsesse Marie ved Arbejdet. Efter Fotografi af J. Petersen & Søn.

NAAR Prinsesse Marie er blevet saa populær i det danske Folk, da er Aarsagen ikke mindst den, at hun ved sin ualmindelige Foretagsomhed og Energi saa ofte er gaaet i Spidsen, hvor det gjaldt om at udrette et værdifuldt Arbejde til Gavn for Land og Folk. Ikke sjeldent er i dette Øjemed hendes udmærkede Evner som Maler gennem Kunstindustrien blevet frugtbringende, saaledes har hun bl. a. tegnet en nydelig Buket La France-Roser for C. Krügers Tapetfabrik, til hvilket Firma, som bekendt, er knyttet adskillige danske Kunstnere som Tegnere af smagfulde Tapetmønstre. — Prinsessens Originaltegning, udført i Aquarel, ses i Firmaets Udsalg, *Nygade 6*, hvor enhver ogsaa vil have Fornøjelse af at gennemse de mange smukke Frembringelser paa Tapetindustriens Omraade.

EVER8DAG

Nr. 29. 11. Aargang.

16. April 1905.

Suenson-Mindesmærket i Nyboder. Fot. Jul. Aagaard.

Suensons Hundrede Aars Fødselsdag. *Det er hundrede Aar, siden »Helten fra Helgoland«* fødtes. Han har sit Mindesmærke i Nyboder og, hvad mere er, sin Plads i alle taknemmelige danske Hjærter. Ikke fordi han har gjort mere end saa mangen anden brav og tapper Mand fra vore to Krige, men fordi han var Solstraalen paa den mørke Uvejrdsdag. Naar Solen skinner Dagen lang, hvem ænsrer da de enkelte Solstraaler. Men sid en Dag, knuget af Mørket, og der lyser en smal Solstribe gennem de blaagraa Skyer, og hele Sjælen jubler den taknemlig i Møde. Saadan var Suenson i Krigsaaret 64.

Mens det til Lands gik tilbage, tilbage, Blod og Nederlag, Dannevirke, Dybbøl, skød han den 9. Maj ved Helgoland «Schwarzenberg»s Forrejsning i Brand, tvang den til at søge ind paa neutralt Territorium. Det var en Sejr uden Betydning for Krigens Udfald, men en Sejr var det, en modig Mands Slaaen løs paa Fjenden, saa denne veg. Og Manden, der førte Slaget, var tillige en Personlighed, en pligtopfyldende, alvorlig, stille Mand, hvem lange Taler og høje Ord var inderligt imod, en Gentleman fra Isse til Hæl. —

I disse Dage, hvor vi er vant til at høre om de uhyre Tab til Lands og til Vands, er der næsten noget trøstende i, at Sejren ved Helgoland kun kostede os 14 døde, 51 saarede og vore Fjender 37 døde, 83 saarede.

Et Offer.

DET er en gammel Historie, jeg har glemt Aarstallet, men det er længe siden, at den er passeret.

Vi gør Bekendtskab med en ekscentrisk ung Mand, som i lang Tid i Stilhed havde næret et ejendommeligt Ønske. Atter og atter tænkte han over det — opsatte det — kunde ikke beslutte sig til det — det var jo ingen Spøg, han vilde se Tiden lidt an endnu; men omsider, træt af at arbejde med Tanken, stod det klart for ham, hvad han havde at gøre — han vilde skride til Handlingen. Det kostede ham Overvindelse — men nu, nu var hans Beslutning tagen, og i den Anledning skrev han saa en Dag et Brev til en bekendt Kirurg, hvori han bad denne komme til sig, medtagende det nødvendige til Amputation af et Ben.

Han lod sin Tjener overbringe Lægen Brevet; denne studsede lidt ved Læsningen, og spurgte derpaa Tjeneren, hvem det var, der havde det daarlige Ben, og om Patienten var meget syg og hvem der havde behandlet ham indtil nu. Paa alle Lægens Spørgsmaal kunde Tjeneren kun svare: »Det ved jeg ikke noget om.«

»Besynderligt,« tænkte Lægen, »er jeg maaske Offer for en Mystifikation eller har jeg med en gal Mand at gøre.« Imidlertid lovede han at komme, men, tænkte han, »sadle Hesten, før jeg ser Rytteren, nej, mine Instrumenter og Forbindsager lader jeg blive hjemme. Man sender dog ikke paa samme Maade Bud efter Lægen, som efter Sprøjten, naar der er Ildløs i Gaden; nok, jeg skal komme!«

Lægen lader spænde for og befinder sig noget efter uden for et smukt, gammelt Patricier Hus. Tjeneren fører ham ind i en stor, kølig Vestibule, og skønt det er Dag, falder her lidt skummelt, saa der brænder adskillige Hængelamper og Ampler rundt om, hvilket gør et helt æventyrligt, men ikke desmindre hyggeligt Indtryk paa den gamle Læge. Rundt om ser han Dør ved Dør, og ved en Haandbevægelse af Tjeneren flyver en Fløjdør op, og han føres ind i en luksuriøst udstyret Salon, hvor dejlige Skatte stirre ham imøde fra Vægge og Konsoller, men intet faar han Tid at betragte, thi omtrent i samme Nu staar for ham en ung, godt udseende Mand, vel midt i Tyverne, overordentlig soigneret, fæstende et skarpt

og uroligt Blik paa ham. Han gør Indtryk af at være i ophidsset og eksalteret Tilstand. Han synes at tilkæmpe sig saa megen Ro som nødvendig til at forestille sig selv som William Elberth.

»De har ladet mig kalde!« siger Lægen.

»Ja, Hr. Doktor, og jeg er Dem taknemlig, fordi De kom. Jeg har været saa urolig fra det Øjeblik, jeg sendte Bud efter Dem . . . men nu er det omtrent ovre . . . nu har det lagt sig . . . jeg maa betro Dem, det drejer sig her om et enestaaende Tilfælde — eller, — men maa jeg bede Dem tage Plads og maa jeg skille Dem af med den Frakke. — Det er jo noget ejendommeligt, men det maa gøres — jeg har længe og nøje overvejet det, og jeg kan ikke komme til andet Resultat. Det er min Beslutning, og den skal fuldbyrdes!«

«Skal vi ikke først tænke paa den syge, min Herre?«

»Den syge, her er ingen syg, det er netop det, der er det ejendommelige Tilfælde.«

»Jeg troede, at De havde haft Bud efter mig i min Egenskab af Læge, og at det var Deres Mening, at jeg skulde amputere et Ben?«

»Nej, det ikke alene var min Mening, men det er min Mening, mit højre Ben vil jeg af med.«

»Hvad er der ivejen med Deres Ben. lad os se paa det.«

»Mit Ben er der ikke andet i Vejen med, end at det er mig i Vejen. Der er ikke andet at se paa det, end paa ethvert andet Ben. Men jeg har nu engang besluttet, at jeg vil af med det, og derfor har jeg kaldet Dem, for at bede Dem om at sætte det af.«

»Ja, det er i Sandhed et ejendommeligt Tilfælde, som ikke endnu er forekommet i min Praksis, og maa jeg spørge Dem om Bevæggrunden til dette besynderlige Skridt?«

«Svaret maa jeg blive Dem skyldig, Hr. Doktor! Foreløbig er det min Hemmelighed, men jeg haaber, at Tiden vil vise, at min Bevæggrund var forstandig nok. Mit højeste Ønske er det nu at blive af med mit Ben, og mit Spørgsmaal er derfor: Vil De sætte det af eller ikke?«

»Nej, min Herre, det ligger udenfor mit Virkefelt at skille Dem af med et sundt Ben for en Grilles Skyld.«

»Grillen skal De ikke bryde Dem om, jeg kan ikke leve med det Ben, naar en Tid er gaaet, tænker jeg, at jeg kan indvie Dem i, hvad der nu staar som en Gaade for Dem, og saa vil De ikke undre Dem over mit besynderlige Forlangende.«

Han vendte sig om, og greb efter noget, der laa bag ham paa et Bord, og idet han henvendte sig til Lægen, sagde han: »Jeg kunde have sagt det til mig selv, jeg faar ingen til at gøre det, jeg maa gøre det selv.« Med disse Ord rettede han en Revolver mod sit Ben, trykkede af, og hurtigere end beskrevet tumlede han med en vaandende Lyd om paa Gulvet.

Nu var det besørget. — Maalløs af Skræk kastede den gamle Mand sig over ham og rev ham Vaabnet af Haand, fik ham til Sengs og her viste det sig, at han havde mishandlet sit Ben paa en sørgelig Maade. Ovenover Knæet havde han ødelagt det saa fuldstændig, at nu var der for Alvor Tale om at amputere det.

Efter et langt Sygeleje, hvor han var saa taalmodig som en Engel, kom han sig omsider, og hans Ønske var jo nu gaaet i Opfyldelse; han havde mistet sit Ben. Maatte nu Lønnen for hans store Offer ikke udeblive.

I Erkendelse af, hvad Lægen havde været for ham, og hvad denne havde udstaaet af Sindsbevægelse for hans Skyld, sendte han ham et halvt Aars Tid efter et Brev af følgende Indhold:»

»Hr. Doktor! Nu er Tiden, hvor jeg kan fortælle Dem om min »Grille«, som De spøgefuldt behagede at kalde den Beslutning, jeg havde taget hin Dag, jeg lod Dem kalde; nu kan jeg løse Gaaden for Dem. For to Aar siden lærte jeg en ung, elskelig Pige at kende. I mine Øjne smuk over al Maade, kvindelig og indtagende, stod hun for mig som Fuldkommenheden selv. Jeg gjorde snart op med mig selv, at hun var »den Rette«, og jeg kunde heller ikke skønne andet end, at hun gengældte mine Følelser, eller idetmindste stod det mig klart, at hun holdt af mig. Lykkelig ved Tanken om et godt Udfald, friede jeg en Dag til hende, men intet kan beskrive min Forbauselse, da jeg fik et Afslag. Jeg kunde ikke saadan kort og godt slaa mig til Ro med det. Holdt hun af nogen anden? Nej! Holdt hun af mig? Ja! Hvorfor vilde hun da ikke tilhøre mig? Fordi hun holdt for meget af mig! Da jeg ikke kunde indlade mig paa at forstaa det, maatte hun ud med Sproget: hun mente, at den Tilbøjelighed, jeg havde faaet for hende, ikke kunde holde Livet ud. Hun mindede mig om min ranke Holdning og spænstige Gang og sigtede til sin egen Legemslyde, hun havde jo et Træben. Ja, det vidste jeg altfor vel, jeg bad hende blot opfylde mit Ønske, tilmed da jeg ikke var hende imod. Men intet hjalp, jeg gentog det og gentog det

i lang Tid og gav hende saa mange Beviser paa min Hengivenhed, at jeg mente, hun omsider var mig vis; men bestandig hørte jeg det samme: hun holdt saa meget af mig, at hun ikke kunde udholde den Tanke, at hun omsider skulde blive mig ligegyldig, og den Tid, indsaa hun, maatte komme; den store Legemsfejl, hun havde, mente hun, at Kærlighedens Kaabe ikke kunde dække over. Hun vilde aldrig knytte sin Skæbne til et velskabt Menneske, det var hendes faste Beslutning og intet kunde rokke den.

Der gik endnu lang Tid, og stadig sværmede jeg om hende som Møllet om Lyset. Brændt mig forsvarlig havde jeg, og jeg kendte kun en Lægedom. Det tvang sig dybere og dybere ind i min Bevidsthed, du vil eje hende, koste hvad det vil. Jeg levede en lang Tid som en Nar overfor mig selv, men, tænkte jeg, der er jo dem, der berøver sig selv Livet af samme Grund, saa syntes det dog, som om et Ben var et mindre Offer. Og jeg kunde jo dog ikke tvivle om, at naar jeg en Dag stod for hende med den samme Legemslyde, som hun selv havde, at hun da endelig vilde blive min. Større Offer kunde hun jo ikke forlange, men hun kunde ogsaa godt have forlangt det, for jeg brød mig ikke om at leve uden hende. Resten kender De jo. — Indsatsen var stor, men nu er jeg det lykkeligste Menneske paa Jorden. Om en Maaned staar vort Bryllup, og om De, Hr. Doktor, med deres lempede Gang, vilde føre os to enbenede til Alters, passede det vist bedst.«

Doktorens Svar blev følgende:

«Ja, min Herre, at det var et ejendommeligt Tilfælde, hvori jeg blev kaldet til Dem, skal jeg ikke nægte, og jeg vil ønske, at noget lignende aldrig skal gentage sig i min Praxis. Siden hin Dag, da jeg lærte Dem at kende, har De saa godt som aldrig været ude af mine Tanker. Deres Ungdom og Sundhed kan De takke for Deres hurtige Helbredelse, og maaske ogsaa de lykkelige Tanker, som De var besjælet af under Deres Sygdom, har gjort sit til det gode Udfald. Jeg kan jo kun af Hjærtet ønske Dem al den Lykke, som et Menneske med Deres heroiske Mod har fortjent, men jeg kan ikke vægre mig ved den Tanke, at De ogsaa nok havde faaet Deres Ønske opfyldt selv uden at berøve Dem en saa stor Legemsdel. De kan tro at under Knæet, i Stedet for over Knæet, eller blot ved Anklen havde haft akkurat det samme heldige Resultat, og om nogen kunde have givet Dem det gode Raad: nøjes med den store Taa eller den lille, og De havde rettet Dem derefter, var De nok bleven lige saa lykkelig, som De nu er, og saa havde De ikke yderligere behøvet min Assistance paa Vej til Altret. Men nu ser jeg, at jeg jo er ligesom selvskreven til det, og lystre derfor denne Gang gerne Parolen.

Finanshovedkassen.

I Finanshovedkassen. Fot. Jul. Aagaard.

NEDE i Slotsholmsgade er der tværs over en Port opslået et hvidmalet Bræt, hvorpaa staar med sorte Bogstaver: Finanshovedkassen. Det er umuligt at skilte med mindre Brask og Bram. Men det er ogsaa en gammel, stor og solid Forretning, der ikke behøver Reklame. Det er selve den danske Stats Hovedkasse, den er god nok. Ganske vist, i Begyndelsen af og et godt Stykke ind i forrige Aarhundrede var Kassen noget slunken efter Engelskkrigen og Statsbankerotten; men det ligger saa langt tilbage. Vi kender kun Finanshovedkassen med rigelig Mønt, i Stand til at præstere alt, hvad den skal. Den er lige saa solid som de solide Hvælvinger, der buer sig over dens Lokaler.;

I sin nuværende Form stammer Finanshovedkassen fra 1. Okt. 1849. Tidligere havde man en Statsgældskasse og Zahlkammeret, men de sloges den Dato sammen til Finanshovedkassen. Den havde sine Lokaler i den lave Forbindelsesbygning mellem Ministerialbygningen og Slottet, hvor endnu Navnet »Zahlkammerporten« minder derom. Desuden havde Kassen til Raadighed en Sal i Slottet, som der blev hugget ind til gennem dettes Mure.

Men i 1879 flyttede Finanshovedkassen over i sine nuværende Lokaler i Stueetagen af den »røde Bygning«, den Kancellibygning, som Enevælden lod opføre i Begyndelsen af det 18de Aarhundrede til sin Centraladministration, og som endnu danner det fornemste Led i den Gaardrække, hvor Ministerierne ere til Huse. Det var tidligere eet stort Rum, benyttet til Arkiv, en hel lille vildsom og støvet Verden med store Reoler, hvor aargammelt Støv laa tæt og let over de store Pakker med Statsregnskaber.

Selve det store Ekspeditionslokale, som man kommer ind i umiddelbart fra Porten, er ganske stateligt med sine smukke Krydshvælvinger, ganske lyst, strækkende sig fra Ydermur til Ydermur. Derimod gør Kontorerne bagved for Kassens overordnede Embedsmænd et ret skummelt, næsten fængselsagtigt Indtryk.

Men hvor er Kassen, spørger man, naar man er kommen til det sidste Kontor, selve Statens uhyre, mægtige Kasse, Skatkammeret, hvor der ligger Guld i Millioner, i Mønt og Barrer, og Sedler i tykke Pakker? Vi har jo fra vor Barne-lærdom nogle skinnende Forestillinger om Fyrsters Skatkamre. Og vi har jo, for den Sags Skyld, lige i den sidste Tid set Fotografier fra

det russiske Skatkammer, hvor der paa Hylder og i Sække ligger en Milliard eller mere i det tunge Guld.

Og saa faar man det nedslaaende Svar, at vi slet intet Skatkammer har. Finanshovedkassen er som en anden Grossererforretning, der ved Lukketid sender sit Bud op i Nationalbanken med de rede Penge, og som henter til Dagens Behov næste Morgen. Kun Natten mellem den sidste og den første ligger man inde med en halv Million eller saa. Thi den første i Maanedens aabnes Kassen Kl. 9, medens Banken først aabner Kl. 10. Men Pengene er anbragte i forsvarlige Jernskabe, og der er aarvaagne Vægttere. Tidligere laa Pengene i almindelige Jærnkasser, af hvilke nogle ikke var større, end en Mand kunde bære dem; nu er man mere forsigtig.

Finanshovedkassen er en Forretning med en Omsætning, der er gaaet op til 150 Mill. aarlig. De travle Dage er naturligvis den første, hvor der udbetales Gager og Pensioner, Og saa de Dage, da Lotterigevinster udbetales. Som bekendt udbetales kun de smaa Gevinster, indtil 200 Kr., hos Kollektørerne. De større udbetales ved Finanshovedkassen og i Provinserne paa Amtstuerne og ved Toldkasserne. Der kan efter en 6te Trækning være en 1.500.000 Kr. at udbetale alene her i København. Og det kan da komme til ret ejendommelige Scener, som naar den store Gevinst, de 180.000, falder paa Ottendele mellem Smaafolk. Der kan komme en Sygige op for at faa udbetalt 22.500 Kr. Hun har end ikke set blot en Hundredkroneseddel, og hun brokker sine Femhundredkroner sammen og smider dem ned i en Citytaske. — De skulde dog tælle efter, siger Kassereren. — Aah, Finanskassen tæller ikke fejl. — Summen er saa uhyre, hun har i Virkeligheden ingen Forestilling om den, hun, der maaske aldrig har faaet andet end Sølv i Ugeløn, højst en Femkrone, maaske en Tikrone. Eller en Kusk, der møder op med sin Kone, for at hente den vældige Sum, der skal skaffe dem en tryk Alderdom. Eller Folk, der spørger Kassereren til Raads om, hvor de skal anbringe de mange Penge.

Det maa egentlig slet ikke være saa helt behagelig en Stilling at være Chef for Finanshovedkassen. Thi foruden alt det meget andet Arbejde, denne Stilling giver, kendes der dér ingen Fejltællingspenge. Og man forstaar egentlig ikke, hvordan det er muligt ved saa mange Millioners Ind- og Udbetaling ikke nu og da at lade en Seddel eller en Mønt for meget gaa med. Imidlertid, der tælles faktisk ikke fejl i Finanshovedkassen.

Foruden Kassens Chef, Finanshovedkasserer, Th. O. Hansen, der i 1902 rykkede op til denne ansvarsfulde Post fra Chefsposten for Statsboghølderikontoret, er der i Finanshovedkassen ansat

en Kontrollør, J. Arnau, 5 Fuldmægtige, af hvilke den ældste, Thofoe, fik kongelig Udnævnelse som Kancellist allerede i 1859, 8 Assistentter og 2 Tællere. Men der maa jo ogsaa nogle til at ekspedere den brede Strøm af Penge ud og ind af Statens Kasse, som altsaa i Virkeligheden slet ikke findes, som kun er en Folio i Nationalbankens Bøger.

ANTONIO.

Finanshovedkasserer
Th. O. Hansen.

Abigael (Frk. Carlsen) og Ambrosius (Hr. Dinesen)
i »Ambrosius«. — Fot. Georg Lindstrøm.

Vor Præmieopgave. Over hele Landet sidder man og læser Korrektur, gnider Hjernen og læser om og om igen for at finde den drilske Trykfejl, der giver Udsigt til at vinde »Hver 8 Dags Klaver. Allerede strømmer det ind med Løsninger, heldige og mindre heldige, men endnu er der Tid, idet Fristen for Indsendelse af Løsninger er sat til 15. Maj. Vi gør opmærksom paa, at Præmieopgaven fandtes i Nr. 27. Løsninger skal sendes til »Hver 8 Dags Forlag,« mærkede »Præmieopgave«.

Den hellige By.

Udsigt over Kreml.

Katedralen paa den røde Plads.

KRÊMEL det er Moskwa og Moskwa det er Ruslands Sjæl og Hjerte, det er Alteret for den hellige, orthodoxe Tro, og det er det Arnested, hvorom en Gang alle de slaviske Brødre, der nu lever spredte, skal samles. Moskwa, det er det hellige Ruslands rette Hovedstad og ægtefødte Datter, det er de gamle, guldprydede, blodstænkede Czarers By, det er alle de hellige Mænds Tempel, mens St. Petersborg kun er en Bastard, hvis Fader vel var en stor Russer, men hvis Moder var en fremmed, en vantro, en letfærdig: Vesteuropas, maaske endnu snarere den tyske Kultur.

Lige før man naar Portene ind til det hellige Kreml, kommer man over »Den røde Plads«.

Der er ikke meget rødt at se paa den store Plads, som beherskes af Katedralen. Men selve Jorden har været rød utallige Gange, rød af Blod. Intet Sted i Verden er der maaske bleven udgydt saa meget Blod paa en enkelt Plet. Historien om »Den røde Plads« er én lang Kæde af Beretninger om Mord, Tortur og Forbrydelser.

Her lod Iwan den grusomme sin Søns Raadgivere lemlæste. Her lod han to polske Konspiratorer brænde i et stort Jernbur. Den 26de August 1705 var der her paa denne Plads rejst saa mange Galger, at Pladsen lignede en Skov. Czar Peter havde befaleet alle sine Bojarer at barbære sig, for at følge Vestevropas Skikke, og han havde selv ladet sit Skæg afraage. Da Bojarerne ikke vilde lystre, lod han dem simpelthen klynge op. To Maaneder efter fandt ny Myrderier Sted. Strelitzerne, den gammelrussiske Garde, havde hørt, at Czar Peter var død, at Tyskerne havde bemægtiget sig Moskwa, og at Helgenerne var blevne bespottede. De kom styrtende til og blev modtagne med Kanonsalver.

Til over Midten af det 18. Aarhundrede var den røde Plads Henrettelsesstedet i Moskwa. Man hængte, man halshuggede, man knyttede til Døde eller man brændte paa Baal eller i Jernbure.

Nu myrdedes Storfyrst Sergius ikke ret mange Alen fra denne Plads, just som han paa sin Køretur naaede indenfor Kremles Mure. Var det Nemesis? Var det den forunderlige, hævnende Gengældelse, der krævede Blod nu af Ætlingen af den Slægt, der selv udgød saa uendelig meget Blod paa den samme Plet.

Ved den ene Ende af den røde Plads er Indgang til Kreml. I Muren sidder et Kristusbillede, som enhver skal blotte Hovedet for. Russerne fortæller, at da Tartarerne belejrede Kreml, udgik der et saadant Lys fra det, at Tartarerne blev blinde, og de fortæller, at da Franskmændene med Kanoner skød mod Kreml, vendte Kuglerne tilbage og dræbte dem, der havde affyret dem.

Hvad fortæller den naive Russer ikke? Hvad tror han ikke paa i sin hellige Enfold? Og naar man kommer gennem Porten, staar man straks ved »Teremnoi dvoretz«, de gamle Czarers gamle, fængselslignende Palæ, hvor enhver, der gik forbi, skulde blotte Hovedet, og hvor Czarerne selv, siddende paa Kong Salomons Trone og omgivet af Bojarerne i deres barbariske Pragt, og Præsterne i deres lange Kaftaner, modtog de fremmede Gesandter.

Den hellige By er Ruslands Alter og Arne, dens Sjæl og Hjerte. Den fylder med sine blodige Dramaer et stort Stykke af det gamle Ruslands Krønike. Maaske bliver den sidste Rædselsdaad, den saa, det første Kapitel i det ny Ruslands Historie.

IVAN.

De udelukkede. Naar man gaar op paa en Udstilling af udelukkede, er det, fordi man vil forarges, man vil føle Harmen bruse mod nogle ældre »forbenede« Herrer, der ikke forstaar Ungdom og Geni. Men selv om man møder ret villig til at forarges mod de Herrer i Censurkomitéen paa Charlottenborg, lykkes det ikke paa den Udstilling af udelukkede, som Journalistforbundet har foranstaltet i Rasmus Niensens Udstillingslokaler. Der er ingen blodig Uret at forarges over. Der er mangt et Billede, som man synes lige saa godt kunde hænge paa Charlottenborg som paa de afvistes Udstilling. Men Forholdet er jo en Gang det, at der paa Charlottenborg kun er Plads til en 5—600 Billeder, og 300 er udenfor Censur. Naar der nu indleveres 1500 Billeder, siger det sig selv, at der maa tilbagesendes adskillige gode Billeder.

Da den fri Udstilling skabtes, var der i den et berettiget Oprør, en Protest af talentfuld Ungdom mod de gamle. Men siden da er Censurkomitéen egentlig

bleven ret fordomsfri af en Censur at være. Forargelsen vil ikke komme op i én. Ikke sjældent vil man endog være tilbøjelig til at give Censorerne Ret.

Tilbage bliver da en Udstilling, hvor man kan have Fornøjelse af mangt et Billede, hvor man gaar op, som man gaar op paa en anden Udstilling for at glædes over Kunst. Og en Udstilling, som endda har det Fortrin, at det er Ungdommen, man studerer, det næste Slægtleds Horoskop man kan gøre Forsøg paa at stille.

Caroline v. Deurs: Den kloge Mand i Pederstrup.

Augusta Finne:
Fru Oda Nielsen i »Lille Eyolf«.

Etatsraad, Professor Peter Hansen.

Prof. Peter Hansen.

Nu har dansk Journalistik faaet hele tre af sine Folk ind i Ministeriet, men inden da var Etatsraad Peter Hansen Standens fornemste Mand. Han var tillige blandt dens bedste Mænd i Kraft af sin Viden, sin Opfindsomhed, sin sikre Smag. Han har henrykket vore Fædre som »Cabirol« i Billes Dagblad, han har udgivet »Nær og Fjært« og »Illustreret Tidende«. Han har været Formand for Journalistforeningen.

Og medens andre Journalister, der gaar over i »Stillinger«, gerne plejer at kaste et let Glemselens Skær over den gamle Virksomhed, følte Peter Hansen sig fremdeles som Journalist, selv efter at han var blevet „Kommitteret“, det vil sige Leder af det kgl. Teater, og senere Censor.

Og alligevel ligger hans Hovedværk udenfor selve Døgnets Arbejde, udenfor den daglige Journalistik. Det er Oversættelsen af Goethes Faust. Han har ikke oversat, men omdigtet Faust paa Dansk. Der var i hans Væsen det, der var beslægtet med den kloge Weimarer, ellers var det tilsyneladende ugørlige at omplante Faust aldrig lykkedes.

Ogsaa vil han mindes for sine to Bind »Illustreret dansk Literaturhistorie« og for »Den danske Skueplads«.

Men hvad der sikkert var hans Ungdomsdrøm: at blive en betydelig dansk Digter, blev aldrig til Virkelighed. Men den, der saa ypperligt har omdigtet Faust paa Dansk, vil faa Plads i Digternes Himmel adskillige Sæder højere end manges »rigtig« Poet.

Ruiner. Ilden er ikke mere den overmægtige Fjende som i de Dage, da den kunde afsvide mere end det halve København. Og den er heller ikke mere Ruin for dem, den rammer. Vi har vort fortræffelige Brandvæsen og vore gode Assurancekasser. Og vi er nu kun altfor tilbøjelige til at betragte en Ildebrand som en Folkeforlystelse, en smuk Sportspræstation af de raske Brandmænd. Men at Ilden endnu kan være en grim Ødelægger, viser dette Billede, taget efter Branden paa Carl Petersens Fabrikker, Lyngbyvejen. Disse mægtige Jærnbjælker, der er krummede, som en Dreng krummer en Vidje, disse Maskiner, Menneskenillets taalmodige Opfindelser, som en Brokmasse af gammelt Jern, alt viser Ildens Magt, selv om vi nu er assurerede mod dens Følger.

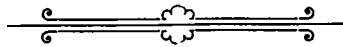
Efter Fabriksbranden (Ruinerne af Carl Petersens Fabrikker).

Herman Sandby.

Herman Sandby.

FRA Tyskland og Sverrig kommer Meddelelse om store Sejre for den unge danske Cellist, *Herman Sandby*, der nylig var i Berlin og sidst i Sverig og Norge. Allerede ved hans første Fremtræden herhjemme, for 5 Aar siden, skrev Fini Henriques om Sandby. »Naar man som han i Nittenaars-Alderen har overvundet enhver teknisk Vanskelighed, som der tidligere hørte et Menneskelivs Studium til at tilegne sig, maa man med Studsen spørge sig selv: »Hvorlænge vil det vare, inden et lignende Resultat kan opnaas af en tiaarig Musiker, der ti Timer om Dagen [trænerer sine Fingre næsten uden Pause.« Men det er ikke Tekniken alene, hvor blændende denne end er, der gør Sandby til Mester, i hver Tone fornemmer man hans rige Temperament, hans aldrig svigtende musikalske Instinkt og sunde Opfattelse. Verden staar ham nu aaben og han har alle Betingelser for at erobre den.

Den lille Rytter. — Fot. Jul. Aagaard.

Den nye Fiskehalle.

Parti fra Gammelstrand, hvor den nye Fiskehalle tænkes anlagt.

DET er et smukt og ejendommeligt Stykke København, det nede ved Gammelstrand, med de hærdebrede Fiskemadammer, der saa vel kan anbefale deres Fisk og ogsaa værge sig saa rapt. Det sidste Stykke virkelig morsomt Torveliv, vi har tilbage.

Men enhver, der har ført Hus paa et af de Steder, hvor Fisken fanges, ved ogsaa, at det er et Stykke dyrt, København, selv om det er ejendommeligt. Vi betaler vor Fisk altfor dyrt her i København, saadan som Fiskehandelen nu er ordnet. Derfor spises der i København kun halvt saa meget Fisk pr. Individ om Aaret som i London, kun 37,8 Pund mod 72 Pund. Og Fiskehandelen foregaar næppe heller nu under Former, som den moderne Hygiejne kan være tilfreds med.

Det er for at skaffe os god og billig Fisk, at Dansk Fiskeriforening nu foreslaar at bygge en stor Fiskehalle paa det Sted, hvor Assistenshuset og nogle Naboejendomme ligger. Bekostningen anslaaes til 1½ Mill., og Bygningen, hvortil Udkast er leveret af Arkitekt Alf. Thomsen, vil i sin Stil svare til sine Genboerovre paa Slotsholmen. I Stuen tænker man paa at indrette Lokaler til offentlige Fiskeauktioner samt 200

Steder, hvor Fiskerikonerne paa blanke Marmorborde kan friste vore Fruer med lækker, friskslagtet Fisk. Første og anden Sal tager Assistenshuset, og øverst oppe bliver der Lokaler for Fiskeriforeningen, for dens Modelsamling og en fremtidig Fiskeriskole.

Enhver Ynder af en god Fiskeret, og det er vi i Grunden allesammen, ønsker Fiskehallen rejst, og rejst snarlig.

Fiskestade, som det nu er.

Den nye Fiskehalle, Façade og Gavl.

De, der blev hjemme.

En Aftentime i et japansk Hjem.

DYBERE og dybere griber det japanske Udskrivningsvæsen ned i Befolkningen. Japan har ikke Ruslands saa at sige ubegrænsede Menneskemateriel at tage af. For hvert nyt Slag, for hver ti eller tyve eller fyrretyve Tusinde døde og saarede maa man, for at udfylde Hullerne, tage ældre og ældre Aargange af det uddannede Mandskab. Der er ikke ret mange Familjer, der ikke har enten en Søn eller dog en Slægtning ved Hæren, udsat for Død, for Saar, for Lemlæstelse. Og naturligvis følger man ham derovre paa Mantschuriets snedækkede Sletter med Deltagelse og Ængstelse. Men overfor den fremmede, der kommer ind i et japansk Hjem, han være en nok saa nøje Ven, former Livet sig ganske som ellers. Japaneren gemmer sin Ængstelse, sin Sorg, sin Glæde i sit Hjerte, han lader ikke fremmede blot skimte dens ydre Udtryk.

Se denne Familje, der er samlet efter Dagens Gerning og det lette Aftensmaaltid. Saa fredelig, saa optaget af blide, stille Glæder. Husets Frue staar med sin *Shamisen*, hun har sunget om Fædrenes Bedrifter, om Blomsternes Duft, om Landlivets Glæder eller den sidste Vise om de tapre, der lod deres Liv for det elskede Japan under Stormen mod Port Arthurs Høje. Bag hende spillede den gamle Bedstefader sit Parti

Go med Naboen. Ved Kassen med Trækullene, hvorover Vandkedlen snurrer, sidder Bedstemoderen, rygende sin Pibe, Og den lille Pige leger fredelig med sin Dukke.

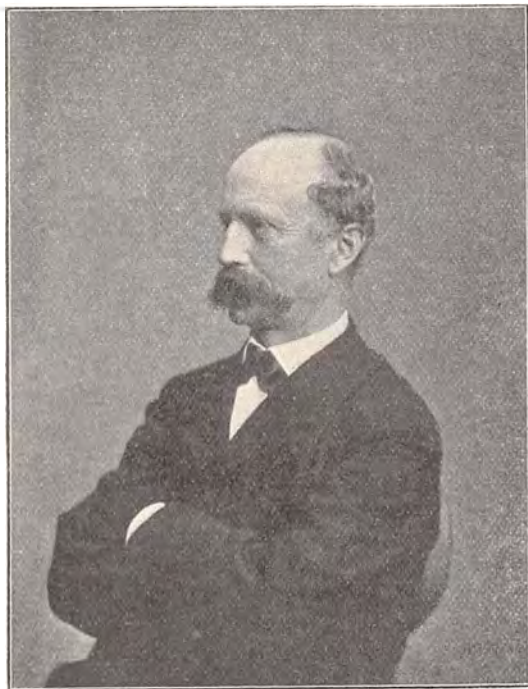
Den eneste, der kunde minde om Krigen, er Husherren, der ligger paa Knæ med Avisens sidste Aftenudgave foran sig paa Gulvet. Men ogsaa han synes at læse saa rolig om de Slag, der maaske skal afgøre hans Lands Skæbne for al Fremtid, som var det en Boganmeldelse eller et brækket Ben, der fyldte Avisens Spalter.

Saadan glider Aftenen tilsyneladende rolig og fredelig. Og dog er alles Tanker derovre, paa den anden Side af Havet. Hvor er han? Hvordan har han det? Er han saaret? Men spørger en Fremmed, hører han aldrig en Klage, ser kun smilende Ansigter, rolige, uforstyrrede.

En Europæer fortæller, at han, da Tropperne kom hjem efter den sidste kinesiske Krig, var paa Banegaarden for at modtage en Ven, en Officer, der havde været haardt saaret. Da Toget kom, nikkede denne blot til sin Kone og sine Børn, spurgte om, hvordan de havde det. Det var alt, hvad han viste Offentligheden. Først inden for Hjemmet omfavnede han sine Kære, først der fik Gensynets og Glædens og den overstaaede Spændings Taarer Lov til at glide ned over Kinden.

Estrup.

1825 — 16. April — 1905.

Ekscellensen Estrup.

KØRER man med Banen fra Randers til Grenaa — det er en uhyre besindig Bane, med langsommelig Fart og antagelige Ophold paa Stationerne, men derfor kan man ogsaa faa kikket sig godt omkring — ser man, naar man kører fra Auning ned over Pindstrup til Ryomgaard, mod Øst og Nord store Naaetræsplantninger; de er for en god Del Estrups Værk.

Han havde i 1846 efter Faderen, den bekendte Historiker, Etatsraad, Dr. H. F. J. Estrup, arvet Gaarden Kongssdal i Merløse Herred, Holbæk Amt, en Gaard baade god af Jorder og rig paa Fortid, den havde været i Hvideslægtens Eje, paa den boede Marsk Stig, indtil han blev fredløs. Men i Aaret 1852 købte Estrup for 70,000 Rd. Skafføgaard i Hvilsager Sogn ude paa Djursland. Det var mest lette og sandede Jorder, vist mere Lyng end Ager, mere Mose end Eng. Den har 3425 Td. Land med kun nogle og halvtreds Td. Hartkorn. Han valgte for en magelig

sjællandsk Gaard, hvor det meste var gjort, Jyllands magre Jorder, hvor næsten alt skulde gøres forfra.

Og Valget blev truffen af en Mand med et sart og svageligt Helbred, der Gang efter Gang maatte rejse til Syden, til Madeira for sit svage Bryst, der endnu i 1869 trak sig tilbage fra en kær Stilling som Indenrigsminister for sit Helbreds Skyld.

Men tillige af en Mand med en ukuelig Vilje og ukuelig Virkekrang. Han vilde have en Sø ved Gaarden, hvor der var en sur Mose, og han fik en Sø. Han byggede Gaarden Højholt paa Hedegård, han sammenkøbte »Fjeld« og plantede og plantede, over 1000 Td. Land bærer nu hans Plantninger. Han vandt Ager ind fra Lyngen, Eng fra Moserne, han byggede paa Gaarden og anlagde Veje. Et halvt Aarhundreds Arbejde er lagt i at bringe denne Rosenkrantzernes røde Renaissancegaard op.

Og Estrup havde som Minister en lignende god og frugtbar Arbejds Tid. Det var de Aar sidst i 60'erne, da han sad som Indenrigsminister Grev Frijs' Ministerium, de Aar efter Krigen og Forfatningskampen, da det var, som tog alle gode Kræfter sig sammen for at bøde paa Landets Saar. Det var da, at Hedesagen toges op af Dalgas, at Tietgen dannede sine første Aktieselskaber. Da var Estrup den store »Jærnbane-minister«.

Han var alle Dage et klart og skarpt Hoved med en sund og praktisk Forstand. Han var en Handlingens Mand, ikke tynget af for megen Lærdom eller unødigt Tvivl. Hans Skole var det praktiske Livs, Landmandens ude paa sin Gaard og sin Mark, han kendte Land og Folk, vidste,

Attentatet paa Estrup. Oktbr. 1885.

hvad de trængte til i Retning af Samfærdselsmidler og praktiske Forbedringer. Og med sin praktiske Forstandighed gik han lige løs paa sit Maal.

Og han saa paa det Tidspunkt, at skulde Danmark komme op efter Krigen, skulde det vinde indadtil, maatte man spænde et saa tæt Næt af Jærnbaner over Landet som muligt. Og trodsende alle de ængstelige og tvivlende satte han Landets da knapt tilmaalte Millioner ind paa Baner, især i Jylland. Han viste der et Mod og en Fremsynethed, som Eftertiden ganske gav Ret. Da var Estrup Jyllands maaske mest folkekære Mand. Det var ogsaa ham, der gennemførte Landkommunalloven, der for sin Tid at være var en meget frisindet Lov.

Man kan kun beklage, at ikke hele Estrups politiske Liv blev en saadan frugtbar Lovgivningsperiode, et slikt Opbyggelsesværk som det, han har gjort ovre paa Skafføgaard.

Men Estrups Vilje er ikke blot stærk, den er tillige haardnakket. I en Biografi af Estrup, der offentliggjordes i »Nær og Fjærn« for Juni 1875 i Anledning af hans eget Ministeriums Dannelse, skriver *Zodiakus*, under hvilket Pseudonym man sikkert med Rette mener at skimte en Forening af Bille og nys afdøde Peter Hansen, hedder det om ham: »Som alle udprægede Karakterer har han sine Anfald af Ensidighed, og er han først kommen skævt ind paa en Ting, kan man ikke med fire Heste faa ham draget ind paa det rette Spor. Men til Gengæld ved han ogsaa at holde ud imod Modstand og giver ikke tabt, saa længe der endnu er nogen Mulighed for at sætte en Ting igennem«. Kom han først i Kamp, og mente han, at der ikke var anden Udvejend Kamp, kunde der komme noget kompløstent op i ham. Karakterer som hans er ikke fremmede for den Tilløkkelse, der ligger i Kampen selv. Naar han kæmpede med Lyng og Sand og sure Moser ovre paa sin Gaard, læa der ogsaa i denne Kamp noget af dette, at han skulde nok vise baade Lyng og Sand og Moser, at han dog var den stærkeste.

Ikke fordi han søgte den politiske Kamp. Tværtimod, han undveg den det længst mulige. Der var ikke et Ministerskifte eller blot en Ministerkrise i 70'ernes Begyndelse, uden hans Navn nævnedes. Han var en af Førerne for Landstinget i dets Kamp mod den opdukkende Folketingsparlamentarisme. Men han vilde ikke selv til som ansvarlig Minister. Da Ministeriet Holstein faldt i 1874, ilede han skyndsomt over paa sin Gaard, som var han bange for — for

at bruge et Udtryk fra Dagbladet i de Dage — at Danmark skulde holde ham tilbage i Frakkeskøderne. Han afslog en Opfordring fra Kongen om at danne Ministeriet.

Det var først i 1875, da Højre og Venstre i Fællesudvalget handlede det svage Fønnesbechske Ministerium bort, at han gav efter for Kongens Ønske og Højres Krav. Han gjorde det af Pligt mere end af Lyst. Det hedder i den før omtalte Biografi: »Vil man fra Oppositionens Side møde ham uden forudfattet Mening og række ham Haanden til et Par Reformer, som staar paa hans Program, saa vil han kunne gaa langt med Venstre. Men skulde dette ikke ske, saa er det at vente, at han vil blive hid-sigere end nogen efter at optage Kampen mod det

Estrup og Flaget. En politisk Bagside i »Punch«.

forkælede Demokrati, og det kan da let komme til Yderligheder, førend nogen aner det. Venstre skal tage sig i Agt med denne Mand, men han maa ogsaa vogte paa sig selv.« Denne Sætning er næsten uhyggeligt klartskuen og profetisk.

Det var sikkert Estrup en personlig Sorg, at hans Ministerium ikke fik udrettet mere positivt, end der faldt i dets Lod. Selv Modstandere indrømmede, at Estrup styrede sit Fagministerium, Finansministeriet, godt og reelt. Han konverterede saaledes vor Statsgæld paa et gunstigt Tidspunkt og paa gode Vilkaar. Og han fremsatte Forslag, der var en bedre Skæbne værd end blot at »visne«. Men alt slugtes det naturligvis af den haarde Forfatningskamp, godt og ondt gik det i Provisoriets sorte Gryde.

At opgøre Ret og Uret fra den Tid, er endnu ikke gørligt, dertil ligger den os endnu for nær. Om selve Mennesket er derimod Dommen klar nok: en Mand i et og alt, i sin stærke og for stærke Vilje, pligtro, fri for smaalig Ærgærrighed, hæderlig til det yderste, udholdende, tro mod det, han en Gang havde sat sig som sit Program og sin Opgave.

Det har sikkert været ham en Sorg, at han ikke fik personlig Del i det Reformarbejde, der gjordes i de roligere Aar af 90'erne efter hans Tilbagetræden i 1894. Og han mødte sikkert med

den bedste Vilje, da Ministeriet Sehested i 1900 udnævnte ham til kongevalgt Landstingsmand. Men lige saa sikkert er det, at man gjorde Herren til Skafføgaard en daarlig Tjeneste ved atter at kalde ham ind til Rigsdagen. Han sidder der nu ret ensom, en Mand fra en svunden Tid mellem et nyt Slægtleds Mænd. De Mænd, han kæmpede sin Manddomsstrid mod, er nu borte, er døde, han sled dem op i Kampen. De, der nu fører an, er Halvfemsernes Mænd, højst nogle af dem fra 80'erne. Og han passer ikke rigtig ind mellem dem. ALONSO.

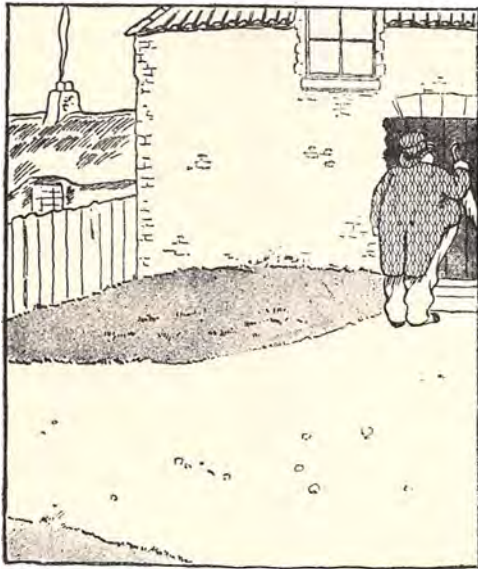

Krigens Rædsler. Naar noget skal komme, tjener all det. Og det, der skal komme, er Freden. Selv de, der væbner ivrigst, væbner for Freden. De Dage er forbi, da en Mand med offentligt Ansvar tør kalde paa Krigen for Krigens egen Skyld, tør prise Krigen. Den er højst en sørgelig Nødvendighed.

Og blandt det, der i disse Dage maaske tjener Freden allerbedst, er den lille, lysmodtagelige Plade i Amatørfotografiapparatet, det lille, sanddru Vidne om Krigens forfærdelige Rædsel. En Korrespondents Ord kan man tvivle paa, en Tegnens Skitse kan man vantro lade Øjet glide henover. Men den fotografiske Plade optager med frygtelig Paalidelighed hele Slagets Gru, Saarenes Modbydelighed, Dødens Grimhed. Og den bærer Budskabet derom ud over al Verden, lærer os, der sidder hjemme i vore Stuer, hvordan Krigen er, bringer os til at gyse, til at væmmes. Der er intet, der taler Fredens Sag saa myndigt som den. Det er, som stod vi selv derovre, som saa vi selv disse Slagets døde. Og hvad er disse forvredne Tøjbylter, som ligger der? Det er Mennesker, som du og jeg. En Moder har jublet dem imøde, de har været en Faders Stølhed, de er voksede op, har leget, har let og grædt. De har taget fat paa Livets Arbejde, de har faaet en Kvindes Hjerte til at blive stort i Brystet, de har maaske selv løftet Purken højt over deres Hoved og søgt at tyde hans pludrende Lyde. Saa kom Krigen og rev dem bort. En Kugle, et Bajonetstik, en sprængende Granat — og der ligger en blodig Tøjbylt. Men derhjemme jamrer en Moder, en Fader faar Taarer i Øjnene midt under Dagens Arbejde. En Enke græder i de lange Nætter, en Søn vokser faderløs op.

Se, saa mange Tanker vækker den lille lysmodtagelige Plade, det sanddru Vidne om Krigens Rædsel, den store Forkynder af Fred.

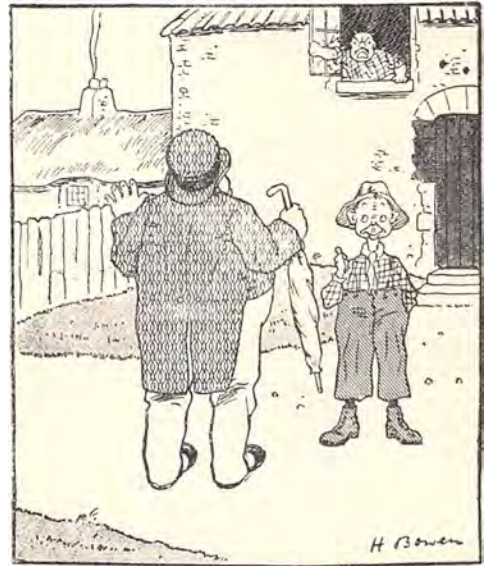
— Man kan dog aldrig faa fat i den Mand!

— Hør, min Dreng, kunde Du ikke skaffe mig fat i din Fader, jeg vil gerne tale med ham!

— Jo, nu skal jeg straks . . .

— Dér er Fa'r!

Fødselsdag.

Hofbognandier V. Prior.

Hofbogh-
handler
Vilhelm
Prior kun-
de den
10de April
fejre sin
70aarige
Fødsels-
dag. P.
lærte Bog-
handelen
hos H. J.
Bing &
Søn, kom
derefter

til Udlandet og etablerede sig i
København den 21. Maj 1859. Fra
en ringe Begyndelse har han, ved
utrættelig Energi og Flid arbejdet
sin Forretning op til en af de
største her i Byen. Foruden Sorti-
ment med dansk og fremmed Lite-
ratur omfatter Forretningen et an-
seligt Skolebogsforlag. P. har i Ti-
dens Løb indtaget forskellige Til-
lidsposter indenfor Boghandlerfor-
eningen, og er for Tiden, Formand
for dennes Kautionsudvalg. Ogsaa
udenfor Boghandelen har han vir-
ket til Gavn for andre, f. Ex.
som Kasserer i «Det forenede Vel-
gørenhedsselskab».

Udnævnelse.

Borgmester Drechsel.

Borgme-
ster*Drechsel*,
Varde,
er ud-
nævnt til
Borgme-
ster og
Auktions-
direktør
i Aarhus.
D. er født
9. Januar
1858 i
Silkeborg,
hvor Fa-
deren var

Birkedommer. Han fik juridisk Embedseksamen i 1881 og havde derefter forskellig juridisk Virksomhed. D. var Fuldmægtig og Ekspeditionsekretær i Indenrigsministeriet, da han i 1899 blev udnævnt til Byfoged i Varde. Under sit Ophold i sin Tid i Hovedstaden var han med til at starte Studenter-samfundet og tog levende Del i dettes Arbejde. I Varde har D. gjort sig overmaade affholdt.

Dødsfald

Oberstløjtnant i Artilleriet V. F. Bang er afgaaet ved Døden i sit 74 Aar. B. blev i 1859 Premierløjtnant og tog under Krigen i

Oberstlnt. V. F. Bang.

1864 Del i Forsvaret af Fredericia. Ved Hærordningen 67 blev han udnævnt til Kaptajn og gjorde Tjeneste som saadan til 1885. 1890 fik B. Karakter af Oberstløjtnant og har indtil sin Død haft Kommando som Tilsynshavende ved Københavns Befæstning. Han var dekoreret med Ridderkorset og Sølvkorset.

Jubilæum.

Skrædermester Grafh i Ringsted har siddet i Bestyrelsen for Byens Industriforening i 25 Aar, hvoraf de 21 Aar som Foreningens Formand. Jubilæum

Skrædermester Grafh.

har arbejdet sig frem til en højt anset Stilling indenfor Haandværket i Provinserne, og hans Dygtighed og Arbejdsevne er paa de forskelligste Omraader taget i Brug i det offentlige Liv. Som en Anerkendelse for hans Arbejde for Haandværkerorganisationerne fik han i 1896 Fortjenstmedaillen.

Dødsfald.

Borgmester H. H. Fabricius i Skelskør er afgaaet ved Døden, 58 Aar gl. F. var født 1846, tog juridisk Eksamen 1871 og udnævntes

Borgmester H. H. Fabricius.

1889 til Byfoged og Borgmester i Skelskør. Som Politimester var hans hele Færd præget af Humanitet og kun hans velkonservative Holdning i en Række kommunale Spørgsmaal kunde skabe nogen Uoverensstemmelse mellem ham og Befolkningen. Med stor Energi tog F. sig af den for Byen saa betydningsfulde Sanatoriesag. Han var dekoreret med Ridderkorset.

Politimester i Aalborg, **Thorvald Smit**, der nylig afgik ved Døden, var en gammel god Bekendt af alle Købnehavnere. Den hele Hovedstad havde jo en Gang været med til at besynges ham og selv om Sangen ikke lød til hans Ære, saa fortalte den

Politimester Thorvald Smit.

gamle Revuevise ikke heller andet eller værre, end at den daværende Politiasistent var blevet Syndebuk for Københavnernes Ulyst til at give sig ind under et Politiregimenter. Da Smit senere fik Udnævnelse til Borgmester i Nexø, vandt han sig i denne By en ikke ringe Popularitet, og i Aalborg, hvor han siden 1899 beklædte Politimesterembedet, viste han sig for denne Post at besidde netop de Egenskaber, der kunde skaffe ham Befolkningens Tillid.

Jubilæum.

Adolphe Buron, der nylig fejrede sit 25aarige Jubilæum, er utvivlsomt Danmarks alsidigste Musiker. Ude i »Tivolis Variété«, hvor han har resideret i disse 25 Aar, er han Sjølen i det lille Orkester, den altid urolige, altid overraskende, der mestrer op imod en Snes Instrumenter, fra den smægtende Okarino til det skrattende Hanegal. Han er et gennemmusikalsk Gemyt med ægte Instinkt for den københavnske Folketone. Og mere pligtopfyldende Mand i det daglige anspændende Slid har ikke siddet paa en Orkesterstol.

Musiker Adolphe Buron.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8 Dag“s specielle Fotograf er Hr. Julius Aagaard.

HEVER 8 DAGE

Nr. 30. 11. Aargang.

23. April 1905.

April. — Efter Fot. af Jul. Aagaard.

Lord Kellingtons Vase...

Novelle af A. M. Duvantier.

HVILKEN pragtfuld Vase, De har der,« udbrød Lady Hammond en Sommeraften, da hun ved Lord Kellingtons Arm spadserede en Tur i Kenilworths Have efter Middagen. Vi var netop den Dag mange Gæster samlede, og ved Ladyens Begejstringsudbrud stimlede vi sammen om Pragtstykket og gav højlydt vor Beundring til Kende. Den næsten mandshøje Vase var af gulligt kinesisk Porcelæn, dekoreret med blaa Iris og forgyldte Drager; men ind mellem Blomsterne og Dragerne var spredt et Utal af sære kinesiske Tegn.

»Ja, kære Frue,« svarede Lord Kellington, »det er et virkeligt Pragtstykke, mindst sine tre Hundrede Aar gammel. Men den har tillige sin Historie. Hvis De vil høre den, mine Damer og Herrer, maa jeg bede Dem tage Plads inde i Pavillonen, saa vil vi en Stund gaa tilbage til Aar 1900, da jeg var britisk Gesandt i Peking.

De ved sikkert alle, at der i Kina findes en vidt forgrenet, hemmelig, politisk Forening, *San-ho-hui*. Dens Oprindelse ligger meget langt tilbage i Tiden, og kyndige Folk mener, at *San-ho-hui* og den europæiske Frimurerorden er to Skud af en fælles Stamme; men i hvert Fald er *San-ho-hui* meget fremmedfjendtlig, og saa godt som alle de sidste 20 Aars Missionærforfølgelser skyldes den.

At faa et nøjere Kendskab til *San-ho-hui*'s Væsen er alene vanskeligt af den Grund, at alt i dette Selskab er hemmeligt — Medlemmernes Navne, deres Mødested, Ceremonier og Vedtægter. Hvo som røber blot en Tøddel, lider uden Barmhjertighed Døden. Ikke ved Dagens Lys, men i Nattens Stilhed ved en Snigmorders Dolk, ved Gift eller under frygtelige Pinsler.

De forstaar derfor, mine Damer og Herrer, den Forbavelse, der greb mig, da min Sekretær, den unge John Rugsby, en Dag betroede mig, at han agtede at lade sig optage i *San-ho-hui*. Ganske vist havde John opholdt sig en Snes Aar i Kina og talte næsten flydende Kinesisk; men Foretagendet forekom mig ikke desto mindre i den Grad dumdristigt, at jeg bestemt troede, at John var bleven gal. Han tog imidlertid Tingen ganske roligt og forklarede mig sin Plan. Af sin kinesiske Tjener Kwa-su havde han faaet at vide, at der var noget i Gære, rimeligvis et Overfald paa den europæiske Koloni i Peking, og det gjaldt nu om at skaffe nøjere Underretning. En af Dagene vilde han, forklædt som Kineser, ledsage Kwa til en stor Sammenkomst i *San-ho-hui* og haabede da at faa saa meget at vide, at vi kunde kvæle Bevægelsen i Fødslen.

»Kan De stole paa Kwa?« var det første, jeg spurgte John om.

»Ubetvinget,« lød Svaret. »Han er tro som Juld.»

Nu vidste jeg meget vel, at Kwa var John Rugsby særlig hengiven, siden John under ret æventyrlige

Omstændigheder havde frelst hans Liv under Opstanden i Kanton 1891; men for en Sikkerheds Skyld lod jeg dog Manden kalde ind.

»Hvornaar skal det hemmelige Møde afholdes?« spurgte jeg ham.

»Imorgen Nat, Herre, naar Maanens Lys løfter Duggens Slør.«

»Hvor?«

»Min Mund er lukket, Herre.«

»Hvis Du forraader John, være din Faders Aand evig forbandet,« truede jeg ham. Intet er en Kineser mere helligt end hans Forfædres Aander.

Kwa kastede sig ned og stødte Hovedet tre Gange mod Gulvet til Tegn paa fuldstændig Underkastelse.

Da fik jeg pludselig en Idé — ingenlunde nogen god Idé; thi Vorherre skal vide, at jeg fik Grund nok til at fortryde den — men nok om det, jeg fik den.

»Kan Du tage flere med?« spurgte jeg Kwa.

Han betænkte sig et Øjeblik.

»Jeg har intet Ansvar,« sagde han saa.

»Vel,« svarede jeg. »Du skaffer os to komplette Dragter til imorgen Nat. Vi mødes ved Ming-Cheng-Pagoden Kl. 12.«

John protesterede kraftigt, men til ingen Nytte. Det blev, som jeg havde sagt.

Den følgende Midnat stod jeg udenfor Pagoden, formummet som en gammel krumbøjet Kineser med Hornbriller og Pisk ned ad Nakken, og ventede paa mine Ledsagere. Inde i Bygningens Skygge forekom det mig, at jeg kunde se en Skikkelse bevæge sig; muligvis var det Kwa, men jeg turde ikke give mig tilkende. Pludselig kom imidlertid Skikkelsen hen imod mig.

»Hvor kommer du fra?« spurgte han mig.

»Østen.«

»Hvor agter du dig hen?«

»Til et Sted, hvor jeg kan finde mine Brødre.«

For saa vidt var alt godt, takket være Kwas Instruktioner; men uheldigvis var den Ubekendtes Nysgerrighed langt fra tilfredsstillet. Han vedblev at spørge, og jeg nødtes til at bevare en haardnakket Tavshed for ikke at røbe mig. Snart kom dog Kwa og befriede mig for min Plageaand. Kort efter indtraf ogsaa John, og nu gik det saa hurtigt, det kunde, ind i Kineserkvarteret.

Efter en halv Times Gang stod vi foran et forfaldent Palads, omgivet af en høj Ringmur. Vagten ved Indgangen gjorde hver af os det samme Spørgsmaal, som den Ubekendte havde rettet til mig ved Ming-Cheng Pagoden, og vi svarede paa samme Maade. Gennem en lang Korridor naaede vi til en aaben Hal, hvor et halvt Hundrede Kinesere allerede sad og røg paa deres Opiumspiber. En ældgammel Mand med et furet og pergamentagtigt Ansigt tog os af-sides En for En og hviskede: »Jeg vil dræbe dig.«

Men vi kendte Løsnet og svarede: »Min Strube er haard, jeg frygter ikke.«

Salen henlaa i Halvmørke, kun oplyst af en Snes Røgelsepinde, der brændte foran smaa kinesiske Altre, Men efterhaanden som vore Øjne vænnede sig til Mørket, fik vi et tydeligere Indtryk af det hele Sceneri. Midt for den ene Væg sad paa en lille Forhøjning tre Oldinge, rimeligvis San-ho-huis Ledere, og i en Halvkreds omkring dem de menige Medlemmer. Der blev ikke talt i almindelig Forstand, men nu og da faldt en vis Bemærkning eller et Citat af Confucio fra de Gamles Læber, og Hallen kunde da genlyde af Bifaldsmumlen. Enhver Bevægelse, disse Oldinge gjorde, foretoges med næsten dødningsagtig Ro, og det forekom os at være mere et Møde af Skygger end af levende Mennesker.

John, Kwa og jeg havde anbragt os i Kredens Yderkant og tændt vore Piber. Nye Gæster kom bestandig til og blandt dem ogsaa min Bekendt fra Pagoden. Han optraadte meget husvant og hviskede en af Oldingene noget i Øret. Det var en vigtig Meddelelse; thi den Gamles Øjne skød pludselig Lyn. Han grundede et Øjeblik, saa rejste han sig og talte, langsomt og ensformigt; men intet Ord gik bort forbi; thi hans Tale drejede sig om Svig og Forræderi og om Straffen, der ventede Forræderne.

Da Oldingen havde sat sig, rejste de Tilstedeværende sig og defilerede forbi ham En efter En. Alle lagde de et Sekund deres Haand i hans — det var Troskabsprøven. Tro mig, der findes blandt Asiens gamle Kulturfolk Kundskaber, som vi Europæere kun drømme om. Deres Sjæleliv kan være dybere, uudgrundeligere, hemmelighedsfuldere end nogen højt civiliseret Europæers. Til denne Oldings Hjerne forplantedes gennem Haandtrykkene Medlemmernes Tanker. Han læste i vore Sjæle som i et Spejl — og han læste rigtigt.

Det blev vor Tur, og jeg gik dristigt frem og lagde min Haand i Oldingens. Jeg nægter ikke, at jeg var en Kende nervøs; men Frygt følte jeg ikke; thi jeg tog det Hele for en tom Ceremoni. Men i samme Nu den Gamles visne Fingre berørte mine, blev jeg som forvandlet. En uforklarlig Angst greb mig, Skamrødemmen over vor Færd steg op i mine Kinder og jeg maatte undvige Oldingens Blik — jeg var i hans Magt.

»Søn af en Orm,« talte han, »Fremmede, hvorledes vover du at træde ind i de tre Almægtiges Forsamling? Tror du, at dine Klæder skjuler din Sjæl for vore Blikke? Stiger ikke din Samvittigheds Raab mod Himlens Lys?«

Og nu skete det besynderligste der i mit Liv er hændt mig. Han omsluttede min Haand med begge sine, borede sit Blik ind i mit og rejste sig langsomt, medens en vanvittig Frygt greb mig.

»Taabe af en Fremmed,« hvislede han. »Jeg læser hele dit Liv af din Haand som af en aaben Bog. Jeg ser dig i en stor By, omgivet af Flamme, Døden nær. Ogsaa da vilde du røve Andres Hemmeligheder, Du selv frelstes, men din Hjælper, Forræde-

ren, strejfer Jorden rundt, jaget af sin Samvittighed. Advar ham, Dødens Fingre griber allerede om hans Strube. Jeg ser dig med en Andens Haand i din, og af eders Hænder skyder en ung Plante op. Du var lykkelig, men din Lykke brast som en Foraarssky. Ogsaa nu stræber du efter en Viden, der ikke hører dig til. Jeg burde tage dit Liv; men nej, jeg ser det er Himlens Vilje, at du skal leve. Men vogt dig, tredje Gang bliver det Døden. Endnu et,« føjede han til. »Planten er død, men Planten lever.«

Han slap min Haand. Hans Ord havde været som Lynglimt for min Bevidsthed. I al deres Tilsløredhed gav de Billedet af mit Liv, mine Hændelser i Sofia, Samlivet med min Hustru og hendes og min lille Ellis Død. Og dog havde jeg aldrig set eller talt med denne Mand, Bedrag var umuligt. Men hans Fremtidsspaadomme! Hvad mente han med disse gaadefulde Ord, der siden voldte mig saa mange søvnløse Nætter: Planten er død, men Planten lever,« Vel kun, at min lille Ellis og jeg en Gang skal genfindes i Himlen. Men den Gang fik jeg ikke Tid til at grunde længe derover; thi i et Nu var vi alle tre overmandede. Med stakkels Kwa blev der gjort kort Proces; men han gik som en Helt i Døden. Ypperstepræsten rakte ham en lille hvid Kugle, som Kwa med den mest ligegyldige Mine lagde paa Tungen og sank. To Sekunder efter styrtede han om, Fraaden stod ham ud af Munden, hans Lemmer stivnede i Krampe, Øjnene blev brystne, et sidste Suk, og alt var forbi.⁷

Med Rædsel havde John og jeg været Vidner til dette Oprin, og jeg frygtede allerede, at min Led-sager skulde dele Kwas Skæbne; men Gud være lovet, vi blev begge skaanede og under Bevogtning førte til et Værelse bagerst i Bygningen. Vi sad til Dag gry og diskuterede vor Stilling; men til sidst faldt vi begge af Træthed og Sindsbevægelse i en dødlignende Søvn.

Da vi vaagnede langt op ad Dagen, gjorde vi straks den bitre Erfaring, at vi under Søvn var blevne bestjaalne for alt, Uhr, Penge, Kniv og Revolver, ja selv vore kinesiske Klæder havde man trukket af os. Men til Gengæld opdagede vi, at vi ikke længere var alene i Cellen. Paa en Briks, der var trukket hen foran Døren, laa en af vore Vogtere i en dyb Opiumsrus. Nu gjaldt det at handle hurtigt. En af os maatte iføre sig Mandens Klæder, men hvem? Vi trak Lød ved Hjælp af to Uldtraade, og Loddet faldt paa John. Jeg bebrejder ham intet. Jeg var allerede den Gang en gammel Mand, paa hvis Liv der ikke laa megen Vægt, medens John derimod det følgende Foraar skulde holde Bryllup med den lille Frøken Barton. I en Fart blev han gjort ukendelig, og det var nu vor Hensigt at afvente Vogternes Komme og søge at overmande dem, saa at i hvert Fald John kunde slippe ud af Bygningen og skaffe Undsætning. Tiden faldt os imidlertid lang, vi prøvede at aabne Døren, og til vor store Forbavselse viste det sig, at den med Lethed gik op. Da var Sagen os klar. Vore Fangevogtere havde ikke kunnet

modstaa Fristelsen til Opium, denne Kinesernes frygtelige Last, og en af dem havde, i Tillid til at vi var uden Vaaben, lagt sig ind i vor Celle for at hvile mere uforstyrret under Rusen. Vi listede os ud. Ganske rigtigt; paa Korridorens Gulv laa tre søvndrukne Kinesere. Deres svage Aandedrag var den eneste Lyd, vi hørte i hele den store Bygning. Inde i Hallen brændte Røgelsepindene paany og fyldte Luften med deres Duft, men ikke et Menneske var at se. Da hørte vi pludselig Skridt. »Nu gælder det,« tænkte jeg, mens mine Øjne slakkede om i Rummet for at finde et Skjulested. Men der var hverken Vinduer eller Nischer i Salen — kun en mægtig Vase paa en Forhøjning foran et af Altrene. Her var intet Valg — det maatte forsøges. Et sidste Haandtryk, saa entrede jeg op paa Vasens Kant og lod mig glide ned i dens Dyb. Jeg hørte Johns rolige, afmaalte Skridt tabe sig i Korridoren,

Et Øjeblik efter blev vor Flugt opdaget. Man søgte efter os overalt, skreg og raabte i Munden paa hverandre; men ingen tænkte paa Vasen, i hvis Dyb jeg sad ubevægelig. Hallen fyldtes med Sammensvorne. Jeg hørte Ypperstepræstens Stemme mane til Hævn over de fremmede Undertrykkere, og hans Tilhængere svarede ham med Raab, der lød, som kom de fra Helvedes Aander. Al Roen fra den foregaaende Aften var forsvunden, og alle onde Lidenskaber slupne løs — og jeg forstod, at Opstanden var i fuldt Udbrud.

Allerede begyndte man at forlade Salen og slukke Røgelsepindene, da en Stemme raabte: »Vasen lyser, se, Confucios Vase lyser.« Og ganske rigtigt. I Mørket følte jeg ligesom et overnaturligt Lysskær omkring mig, og jeg grebes paa nyt af Rædsel. Men de sammensvorne faldt alle til Jorden og takkede Himlen for dette Jærtegn, der var dem et Varsel om Sejr over de fremmede Djævl.

Det hele gik ganske naturligt til. I den kinesiske Porcelænsindustri anvendes nemlig Fosfor i en udstrakt Maalestok. Saa snart Porcelænet bliver gammelt, og Glassuren revner, trænger den atmosfæriske Luft imidlertid ind til selve Porcelænsmassen og indgaar en kemisk Forbindelse med Fosforet i denne. Jo højere Porcelænets Varmegrad er i Forhold til den omgivende Luft, des stærkere vil Forbrændingen foregaa, og des stærkere Lys vil der

spredes. Varmen fra mit Legeme og fra mit Aandedræt bevirkede, at Vasens Fosforlys blev særlig stærkt hin Aften, og jeg blev den ufrivillige Aarsag til det blodige Overfald paa Europæerne i Peking, som netop hin Nat kostede den tyske Gesandt, Baron v. Ketteler Livet.

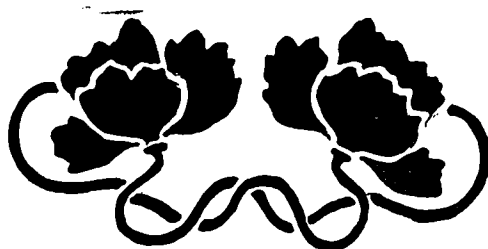
Jeg var nødt til at indtage en krumbøjet Stilling inden i Vasen for ikke at blive set. Ikke en Bevægelse kunde jeg foretage og mine Lemmer begyndte allerede at blive følelseløse. Jeg var paa det rene med, at jeg højst kunde holde det ud en halv Times Tid endnu; men der var ingen Udsigt til Frelse. Vel havde Størstedelen af de Sammensvorne forladt Salen, men bestandig kom nye til for at betragte Vasen, og jeg tænkte allerede paa at overgive mig, da Lyden af Skud naaede mine Øren. Et Kvarter endnu, saa stormede John Rugsby ind i Spidsen for en Trop britiske Soldater, og han og jeg faldt i hindandens Arme.

Det lykkedes os desværre ikke at kue Opstanden. Samtlige Europæere maatte ty til vort Gesandtskabs-hotel, som vi omdannede til en Fæstning, der i tre Maaneder holdt Bokserne Stangen. Men tilsidst slap vor Proviant op, og vi forberedte os paa Døden. Paany rasede Kampen om vore Mure, der sønderbrødes af Kardætsker, mens Geværprojektiler haglede ind gennem vore Vinduer. Saa stilledes det en Stund af — vi troede det var Havblikket før den sidste Storm; men pludselig naaede en velkendt Lyd vort Øre — det var Sækkepibens Toner — det var Skotterne, som kom — Undsætningen, Portene kom op paa vid Gab, Velkomstraabene lød, og vor Fængselstid var endt.

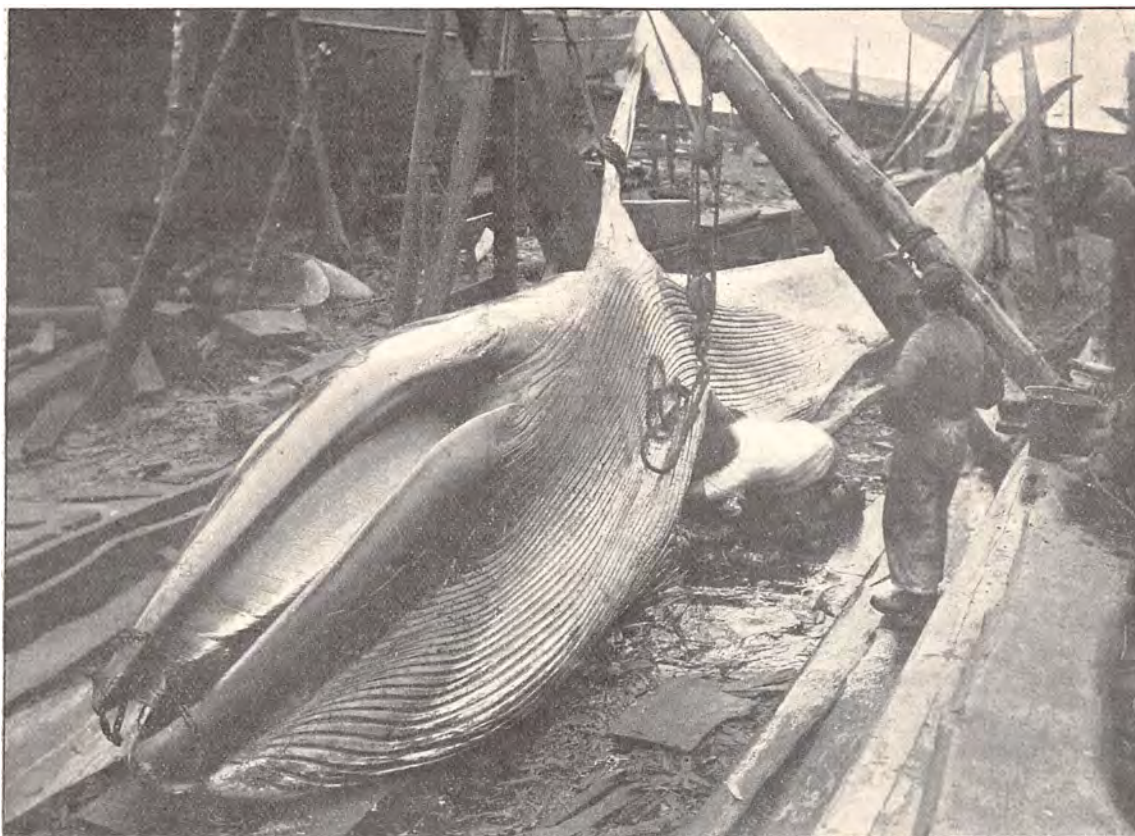
Vore Tropper holdt sig mønsterværdigt. De plyndrede ikke fredelige Kineseres Huse, dræbte ikke værgeløse Kvinder og Børn som de andre Nationer. Kun én Ting lagde vi øde: det gamle Palads, hvor San-ho-hui havde taget Kwas Liv. Men forinden reddede jeg den gamle Vase fra Undergang. Nu staa den her i Pavillonens Veranda og minder mig om, at den en Gang frelste mit Liv.

Lord Kellington tav.

Solen var gaaet ned og Skumringen begyndt; men i Tusmørket stod den mægtige gamle Vase paa sin Sokkel og lyste med et svagt, hemmelighedsfuldt Fosforskær.

Paa Hvalfangst i Vejlefjord.

Hvalen under Obduktion.

DER var stort Røre her i den ellers saa fredelige Fjordkøbstad mellem de skovklædte Aaser, da forleden de to graasprængte Fiskere kom ind til Bryggen for fulde Sejl og berettede, at de havde »obsolvert« en »Hvalfisk« ude i Fjorden, og at samme Fisk snarest maatte dødes, da den gik og aad alle de lækre Pælemuslinger i Pottevis, ja, endog flere Steder tog Pælene med.

Havnelødsen steg med alvorsfuld Mine op i sit Udkigstaarn, og lidt efter kom han ned igen og kunde da meddele, at et mægtigt Søuhyre laa og solede sig ude ved »Munkebjerg«, alt imens den arrangerede Storke-Springvand med Fjordens kostbare Bølger.

Embedsmændene i det kongelige Toldkammer blegnede af Skræk, og det betød ikke saa lidt. Toldere har jo Ord for at være særligt forhærdede.

Saa gik da Budstikken i Form af en Mand med en Stortromme rundt til nær og fjern, og næste Dags Formiddag stod samtlige Damp-, Motor- og Sejlbaade ud af Havnen for at paa-begynde den vilde Jagt, og forude paa dem alle

stod Byens Jægersmænd i islandske Nattrøjer og lange Transtøvler, bevæbnede med Rifler og Salonbøsser.

Efter et Par Timers Søgen fik man Hvalen i Sigte: en alenhøj Vandstraale og en alenlang Rygfinne lige om Styrbord. Jægerne tog Sigte, og Dum-Dum-Kuglerne for som Spurvehagl ind i det »stakkels« Dyrs $1\frac{1}{2}$ Alen tykke Spæklag. Hvalen laa et Øjeblik og sundede sig, trak endnu en Gang Vejret dybt og svømmede saa under Vandet en Mils Vej længere ud i Fjorden. Alle Fartøjerne satte efter den; Scenen fra før gentoges, og saadan blev Jagtens Deltagere ved at lege med hinanden, indtil det blev Aften den første Dag.

Den næste Dag havde man faaet fabrikeret lange Spydstager, kaldet Harpuner, og nu drevs Jagten kun af ganske enkelte »sagkyndige« Folk. Det var da ogsaa en af disse, der var saa uheldig at saare Hvalen lige i Næsen, saa den blødte. Men videre naaede man ikke. Da gik Solen ned over den anden Dag.

Saaledes fortsattes der nu i flere Dage, idet man overlod Hvalen Nætterne til at samle nye

Kræfter i. Og de vise Mænd skrev i Byens Blad, at det var »Dyrplageri« og »Synd«.

Men endelig blev Hvalen træt, den stak lige til Bunds, og først tre Dage senere drev den i Land til en fattig Fiskerfamilje paa Klakring Strand. Familien blev glad og solgte straks Dyret til de sagkyndige for den Sum 1200 Kr.

Og de sagkyndige lod ved Nattetide Hvalen bugsere ind i Havnen og rejste et stort Telt om dens slanke Legeme. Og nu bliver den forevist for en Entré, der staar paa nogenlunde Højde med de mere eller mindre usandfærdige Krøniker, Dyret saa længe har beriget Byen med.

Og de Sagkyndige raaber ud:

— Her ser De, mine Damer og Herrer, Hvalen, der, hvor nødtigt den vilde, dog maatte blive paa Valen. Den maaler sine 44 Fod i Længden og 12 Fod i Diameter. Halen alene er over 9 Fod fra Spids til Spids. Vægten er 30,000 Pund, regnet paa Slump. — Kom blot nærmere!

Intet Under, at der er en sand Valfart til Stedet, og at Sølvpengene rasler i Kassen.

Men naar der er nogen der paastaar, at Hvalen døde af Vand i Lungerne, da harmfnyser Jægersmændene.

Ikke desto mindre skal det være vitterlig sandt. Obduktionen, som Billedet viser, skal have godtgjort det.

ANTON GYLLING.

Smaa Kuriositeter.

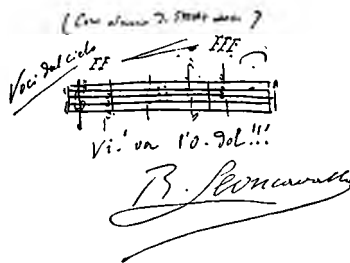

En Omfavnelse.
(Scene fra en amerikansk Cirkus).

En amerikansk Cirkus. Fra Journalistfesten i Koncertpalæet husker man et kuriøst Menageri med Isbjørne og andre grimmige Dyr. Det var en Spøg, unge Journalister, der havde klædt sig i Dyreham. Men hvad der her kun var en Biting, en Forlystelse mellem saa meget andet, har man i Amerika, hvor man jo har for Skik at drive alt, godt og ondt, Alvor og Spøg, paa Spidsen, lavet om til hele Cirkus, hele Trupper, der drager fra By til By og optræder under stort Tilløb. Og saa konsekvent har man gennemført Komedi, at man transporterer de imiterede Dyr i rullende Bure, hvis Jærnstænger er lige saa solide som dem, der spærrer de rigtige Vilddyr inde. Naar »Dyrene« faar Lov til at gaa frit omkring, kan det føre til Scener som den paa vort Billede, hvor en ækel Bamse omfavner en ung smuk Dame,

uden at hun dog viser nogen synderlig Frygt derfor.

En Reklame af Leoncavallo. Vore hjemlige, musikalske Storheder, der komponerer Operaer til det kongelige Teater, en Lange-Müller, en Hornemann, vilde man næppe kunne formaa til at komponere en Reklame for Cigaren »Guld«. Men en Mester som »Bajadser«s Komponist, Leoncavallo, sætter uden smaaligt Hensyn Reklamen for

En Reklame af Leoncavallo.

»Odol« i Noder. Man kan saaledes i et af de store udenlandske, illustrerede Blade læse en Artikel: Kejseren og Leoncavallo, om den kejserlige Opera, »Roland af Berlin.« Og inden man ved af det, er man inde i en Reklame for Odol, det berømteste Tand- og Mundvand i Verden. Leoncavallo er saa begejstret

over dets rensende Egenskaber, at han ikke synes, at menneskelige Stemmer ere tilstrækkelige til at prise det, og derfor tænker han sig sin Musik, af hvilken vi her bringer en Gengivelse efter hans egenhændige Udkast, sunget af et himmelsk Kor.« Og ud for Noderne staar en Tekst, skreven af Leoncavallo selv, hvor en »Stemme fra Himlen« raaber »Viva l'odol«.

En Millionær-Spøg. Forleden var der Middagselskab hos en af Amerikas Millionærer, en af dem, der dirigerer Halvdelen af den nye Verdens Jernbanelinier. Han ønskede da at byde sine Gæster en lille original Overraskelse ved Desserten, og han tvivlede ikke om, at noget med Jernbaner maatte det være, naar en Jernbanekonge bød til Gilde. Spøgen faldt ud, som vort Billede viser. Hen over den hvide Dug lagdes Skinne ved Skinne, fra først af usynlige, dækket som de var af Blomsternes Mylr. Men da Øjeblikket var inde, og Middagen spist, forsvandt Blomsternes, og ind over Skinnerne rullede et automatisk Jernbanetog, ladet med alle de Delikatesser, der baade her og i Amerika afslutter en bedre Middag. I, Tenderen laa Chokolade i Stedet for Kul, og i Godsvognene Likører og Knip-pel-Havanesere.

Fra en Jernbanekonges Middag.

Før og nu i Zoologisk Have.

FALDER det i med godt Vejr, har Zoologisk Have gerne sine store Dage i Paasken. Da er der jo stængt for alle de Steder, hvor Storbyen ellers morer sig, Støvet falder i den stille

Isbjørnen i Bur.

Uge tæt over Teatrenes opslaaede Sæder og Varietéernes omvendte Borde. Og Skoven er jo ikke grøn endnu. I den Vinter, hvortil Foraaret nu er lavet om, vover end ikke den modige og haardføre Anemone sig op.

Saa tager man Børnene i Haanden og gaar ud i Haven paa Frederiksberg Bakke, til Aberne, Elefanterne, til Søløver, Isbjørne, til den hele Noæ Ark, der er strandet paa vort lerede Ararat derude i Vest.

Og det maa siges, at Haven ligger ikke paa den lade Side. Særlig efter at Julius Schiøtt, »Idérnes Fader«, som man saa rammende har døbt ham, er kommen i Spidsen for Zoologisk Have, har Fremskridtene været mange og betydningsfulde, Dyrebestanden er øget, og Dyrene har faaet gode Kaar at leve under.

Der kan være de Dyrevenner, der formener, at det er Synd at spærre Markens og Luftens frie Dyr inde bag Laas og Gitter. Men heldigt er det da, at de faar saa vidt Albuerum, som gør ligt er. Og netop her har Schiøtts Styrelse de smukkeste Resultater at opvise.

Se, hvor Isbjørnene har det godt og frit nu imod før. Ovre mellem Svømmeparken og Slottet findes endnu et gammelt Træbur, det eneste tilbageblevne fra Grundlæggeren, Kjærbøllings, Dage. Der boede Havens gamle, tilsidst blinde Isbjørn først. Senere fik den noget bedre Kaar i det røde Bjørnehus. Men det laa mod Nord, der kom aldrig en Solstraale ind i det, og selv en Isbjørn holder af at slikke Sol. Dér gik den inde i sit trange Rum og vrissede og vrissede med sit Hoved. Saa byggede Schiøtt paa nogle unyttige, sumpede Grunde mod Øst ind mod Frederiksberg Have de store Bassiner. I Stedet for een Isbjørn er der tre, og de har sammen med en tibetansk Bjørn 2000 Kvadrat-Alen at tumle sig paa.

Eller Sælhunden. Den havde fra først af et Jordhul at boltre sig i, fik senere et cementeret Bassin. Man havde kun een, og

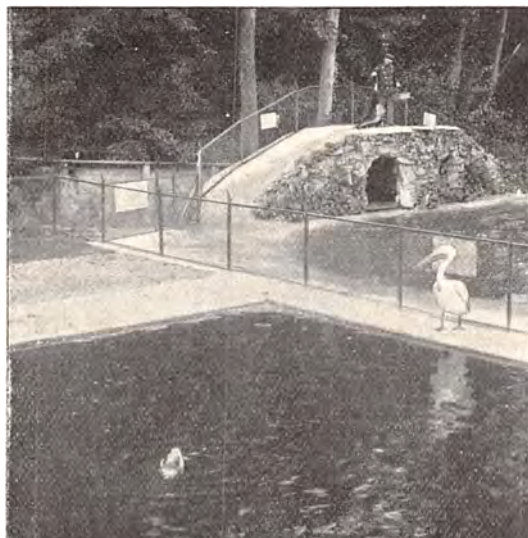

Isbjørne i Frihed.

den slagtede man hvert Efteraar. Den var billig at købe om Foraaret, men dyr at fodre hele Vinteren. Den spiser nemlig daglig 12 Pd. Fisk à 12½ Øre pr. Pund, koster altsaa halvanden Krone om Dagen. Og det var for dyrt at have den gaaende om Vinteren, den blev saa slagtet om Efteraaret, og Isbjørnene levede højt af den. Nu er denne Vekseldrift opgivet. Sælhundene sammen med de to Søløver har

En Pelikan under smaa Forhold.

Pelikanen i sit nuværende Bo.

et Bassin, der tager 3000 Td. Vand, og de spiser aarlig for over 2000 Kr. Fisk.

Og hvor før en Pelikan spankulerede ensom om og i sin Ensomhed blev over de 30 Aar, gaar nu tre i det store, frie Rum. Ogsaa der er en dyr Pensionær. Selv om Pelikanen kan tage af sit eget Blod til sine Unger, viser den ikke den samme Offervillighed overfor Haven. Den forlanger daglig sine tre Pund Fisk, koster med andre Ord over hundred Kroner om Aaret.

Og saadan paa mange andre Omraader. Haven er nu saa meget bedre end før. Og

Sælhundelejlighed i 60'erne.

det er da ogsaa lykkedes — uden de store Attraktionsnumre — at holde Besøget oppe, ja endog øge det. Det store Besøg fik Haven først, da den slog sig sammen med den hamborgske Dyrehandler Hagenbeck, da den fra ham fik dresserede Dyregrupper og Folkegrup-

per fra tropiske Lande. Men alt det tyngede for stærkt paa Havens Budget, ledte Opmærksomheden bort fra Dyrene, som dog egentlig er Havens Eksistensbetingelse. Nu har man sagt sig løs for Hagenbeck, løs fra de store Numre, og alligevel lykkes det den opfindsomme Direktion at drage lige saa mange Gæster derud ja endog flere.

STEFANO.

I 3000 Td. Vand.

„Naar „Trøjen“ udleveres.

DET siger sig selv, at »Trøjen« er ikke udgaaet fra Herforth eller Brønderslev & Lohse. Men det var dog nyt Tøj, som de Københavnerne, der forrige Mandag stillede ude i Kastelet, fik udleveret af Vaabenmesteren. »Kongens Klæder«, hedder det endnu ude paa Landet, »Kludene«, var den Benaevnelse, man mestendels hørte blandt dem, der stod og ventede. Men det passer ikke mere. Der har sikkert været en Tid, da det var en ganske rammende Betegnelse, og vi mindes alle

uinteressante Sammenligninger mellem, hvordan den store By og Landet udvikler det samme Folk. Og Officererne kan fortælle om, at det er langt lettere at uddanne Byens Børn end Landets. De er lettere, adrættiere, fatter hurtigere, lærer raskere. Selv om Uddannelsen er den samme, kan et øvet Øje altid senere hen se, om det er en Rekrut fra Kastelet eller en fra Sølvgaden, der er mere Snit og Pli over dem, der kommer fra Brostenene.

Og ét er glædeligt at se nu mod før. Der møder

I Munderingskammeret. Tøjet prøves. — Fot. Jul. Aagaard.

at have set Soldater, der saa ret ynkelige ud i slidt og blankt Tøj, i stumpe Bukser og en Trøje, der slog Folder eller klemte Vejret af Manden. »Vi vil, at Tøjet skal sidde saadan, at Manden kan vise sig hvor som helst, endog ved Hoffet«, siger en elskværdig Kaptajn. Og selv om det sidste vel nok endnu maa siges at være et Fremtidsmaal, vist er det, at det Tøj, som 21de Bataillons Rekrutter fik, var godt og nyt.

Det er i Kastelet Københavnerne, der møder ved første Regiment, medens Sjællænderne og Lolland-Falstringerne stiller ved tredje og fjerde Regiment paa Sølvgadens Kaserne. Og man kan ved at betragte det nye Mandskab drage ikke

saa godt som ingen fulde Folk nu ude i Kastelet til Udleveringen. Det er ikke mere raskt at møde dinglende. Selvfølgelig »festes« der noget, især ud paa Aftenen, man tager Afsked og hilser Velkommen, men den »ædelige« Brændevin staar ikke i saa høj en Kurs som i de gode gamle, fordrukne Dage.

Iøvrigt er de Følelser, der besjæler de mødende, selvfølgelig yderst forskellige. Der er de glade, de, der er stolte over at skulle i Uniformen, for hvem den er Landets Symbol, Fædrenes, Mindernes Legemliggørelse. Og der er dem, der med inderligt Ubehag tænker paa de kommende Maaneder. Men sikkert de fleste

Efter Ekviperingen.

tager det som noget, der nu en Gang følger med at være et sundt og velskabt Mandfolk, og de gaar ind til det med den sunde Mandfolkefor-nemmelse, at skal det være, kan man lige saa godt springe i det som krybe i det, det er altid bedre at gaa leende gennem Verden end græ-dende.

Og saa stiller man da inde i Gymnastikhuset, hvor Officerne sidder ved smaa Borde og for-deler Bataillonens Mandskab til dens fire Kom-pagnier. Man forvandles fra et Navn til et Nummer. Og faar straks Fornemmelsen af, at nu er man Led af et Hele, saa og saa mange i Flok. I Flok under en Underofficer gaar man op til Eftersynet hos Lægen, og i Flok gaar man over til Munderingskamrene.

En gennemtrængende Lugt af Naftalin slaar en imøde allerede i Indgangsdøren. Og over

alle Gange og Stuer den samme ramme Duft. Men sikken et Spisekammer disse Reoler med blaat og graat Tøj ogsaa vilde være for Møllene.

Stuen, hvor Soldaterne faar Tøjet udleveret er et smalt Rum fra Ydervæg til Ydervæg. I Midten et langt Bord, foran det de menige, bag det Officerer, Vaabenmesteren og hans Hjælpere. Bagvæggen dannes af Reoler med Trøjer og Bukser og oppe under Loftet hænger lange Rækker af Tornystre og Huer.

De mødende ordner sig efter Højde, fra de lange Garderkarle ned til de 61—62 Tommer, der er Mindstemaal for en Landsoldat. Hver opgiver sin Højde i Tommer, og Tallet angiver da Tøjets Nummer. 65 Tommer faar udleveret Tøj Nummer 65. Oppe paa Statens Skrædder-værksteder i Rigensgade kender man naturligvis ikke til individuelle Forskelligheder, der regner

man kun med Normalmen-nesker, med Gennemsnittet. Naar Jens Peter er 65 Tommer høj, er hans Arme og Ben saa og saa lange, hans Brystvidde saa og saa stor. Men Jens Peter har nu en Gang en ganske umilitærisk Lyst til at være et Par Tommer tykkere eller slunknere om Maven, hans Arme kan rende igennem, hans Ben kan stumpe. Saa selv om de værste Jens Petere er lugede bort paa Sessionen, selv om det kun er de nogenlunde reglementerede Jens Petere, der møder paa Munderings-kammeret, der er Forskelligheder nok.

Men saa prøver man sig frem. Jens Peter maa i en

Paa Vej fra Lægen til Munderingskamret.

Fart af sit civile Tøj, han staar der i Underbukser og Skjorte, og hjulpet af en Underofficer prøver han nu de blaa Bukser, haler op, spænder om Livet, ekser med Trøjen. Og hvis Jens Peter skejer altfor meget ud fra Normalmennesket, bøder man straks med en anden Trøje eller et Par andre Bukser derpaa. Mindre Mangler ved Jens Peters Figur raades der Bod paa de følgende Dage.

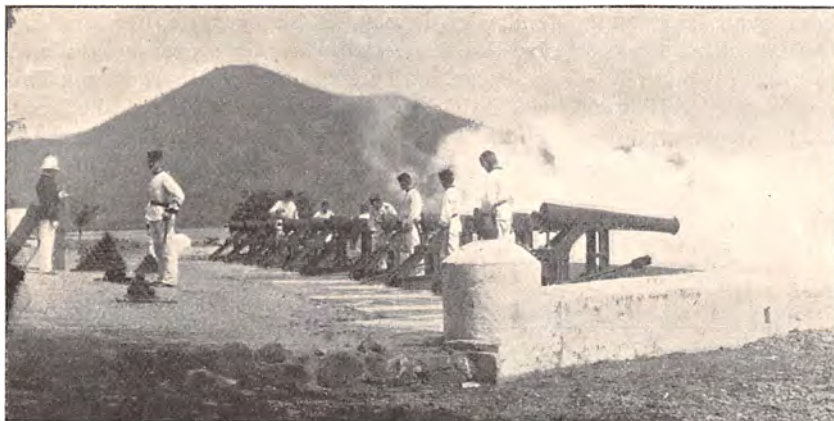
Det Tøj, der udleveres den første Dag er, som sagt, nyt. Men senere faar Jens Peter tillige et dagligt Sæt Tøj, der den foregaaende Sommer har tjent en anden Jens Peter som pænere Tøj og nu er vasket, rensset, kogt ud og repareret. Dertil et Sæt hvidt Tøj. Det er ikke alle Jens

Petere, der i deres civile Klædeskab har en saa alsidig Garderobe.

Gangen udenfor er fuld af ventende Jens Petere. Udleveringen af Tøjet foregaaer derfor i en Ruf, Prøvningen ligesaa. Og med en sidste Formaning af Vaabenmesteren om ikke at tabe noget undervejs, ikke forandre paa det, ikke bytte det, gaar Jens Peter ud i den mærkeligste Blanding af egne og Kongens Klæder, med civile Bukser og militær Trøje, eller en Soldaterhue til en langskødet Frakke.

Kl. 10 om Aftenen skal Jens Peter være i sin Seng, og næste Morgen Kl. 5 begynder det for Alvor.

CALIBAN.

Fra Vestindien. Salut i Anledning af Hs. Maj. Kongens Fødselsdag.

Fra Vestindien. Musikken trækker op paa Kongens Fødselsdag.

Kongens Fødselsdag paa Vestindien. Vore Billeder viser, hvorledes man i Vestindien fejrer vor Konges Fødselsdag. Ved Solopgang affyres fra Salubatteriet i Charlotte Amalie, der er Hovedstaden i Dansk Vestindien, 27 Kanon-skud. Kl. 8 Formiddag stiller den Del af Hærstyrken, der garnisonerer paa St. Thomas, til Parade i Kasernegaarden, hvor Kompagnichefen udbringer et »Leve

Hans Majestæt Kongen«, der besvares med 9 Gange Hurra af Soldaterne. Kl. 11 $\frac{1}{2}$ marcherer 2. Kompagni med klingende Spil gennem den flagsmykkede By til Gouvernementshuset, hvor Gouvernøren i

Dagens Anledning modtager de forskellige Landes Konsuler, Byens Embedsmænd og Spidserne af Handelsstanden. Kl. 2 udbringer Gouvernøren Kongens Skaal, Kompagniet, der har Opstilling foran Gouvernementshuset, præsenterer Gevær, Musikken spiller Fanfare og Nationalmelodien og der salutes igen fra Batteriet. Dermed er saa den officielle Festlighed endt, Gratulanterne fjerner sig og Kompagniet afmarcherer.

Et japansk politisk Kort.

Det nye Landkort efter japansk Opfattelse.

ENDOG vore Vittigheder synes det unge lærvillige Japan nu at ville gøre os efter. Vi kender jo saa godt disse Europaskort, hvor der er tegnet Mennesker ind paa Landenes Plads, Mennesker, der symboliserer Landet, dets Politik, dets Magtforhold, dets Erhvervsvilkaar.

Hovedfiguren er naturligvis Rusland, den kvælende Blæksprutte, der strækker sine klamme, dødbringende Arme om Finland, om Polen, om Tyrkiet, om Persiens Hals, om Thibets Højsletter og ned over det kinesiske Mantschuri. Men den sidste Arm hænger slap og lammet. Den lille, gule Soldat har hugget bravt ind i den slimede Masse.

En Havarist.

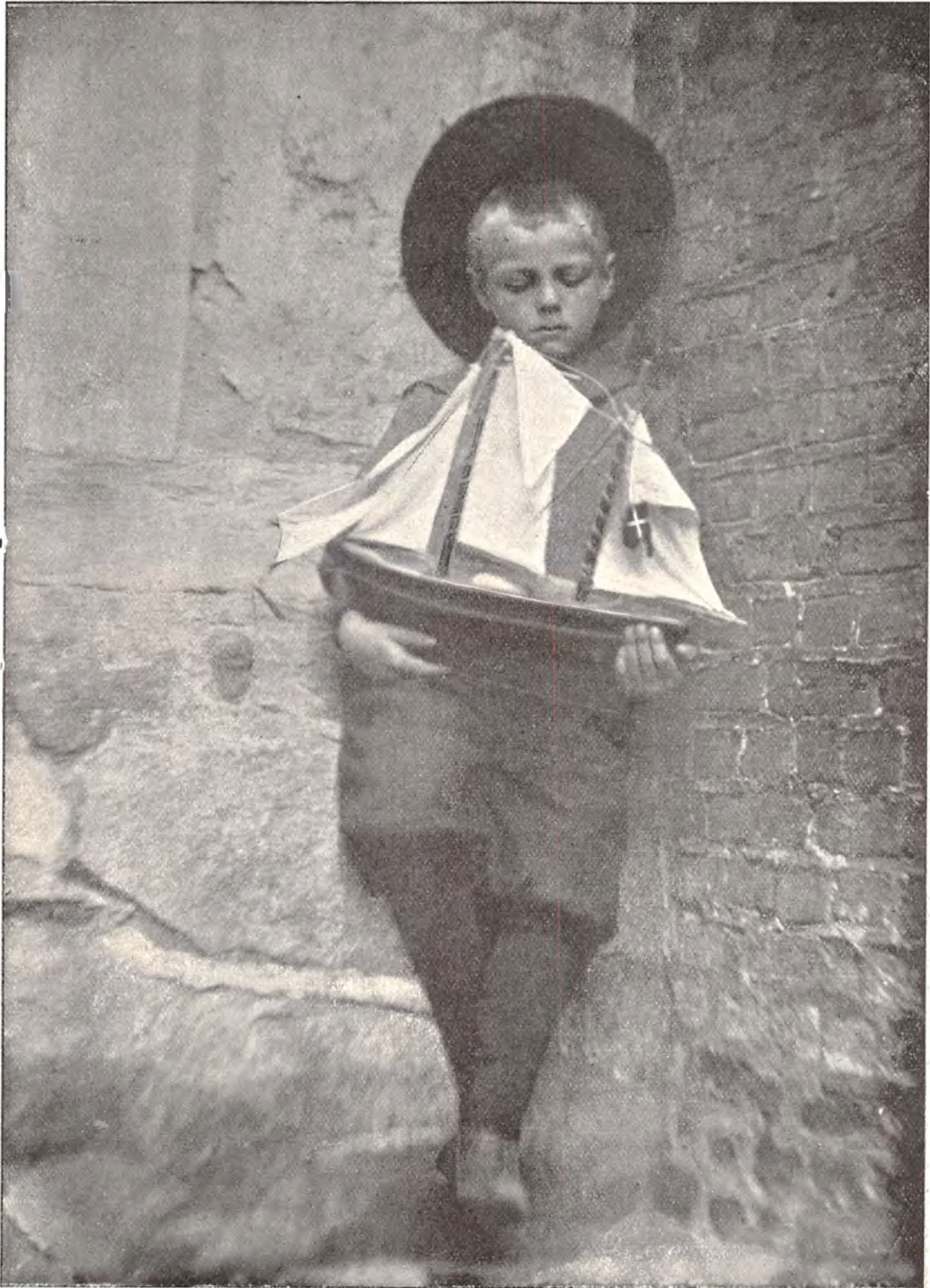
„Ane Margrete“ hedder Skuden;
den skulde fra Jamaika til Dover —
Men lige i Midten af Damhussøen
knækked Mesanen over.
Det var nok et pludseligt Stormkast —
det kom saa forfærdelig trist.
Men Faktum kan ikke skjules:
„Ane Margrete“ er Havarist.

Skuden var ladet med Guldstøv,
Ballasten Stene og Sand —
Mandskabet lystred Kaptajnen;
og Kaptajnen stod inde i Land.
Man siger, han forstod sig ikke
paa Navigationen bedst —
Kursen var vistnok tre Streger
for meget i Nord-nordvest.

Der er ogsaa dem, der vil paastaa,
at han svigted sin Pligt desværre;
man siger: mens Fartøjet vendte,
sad han og spillede „Terre“.
Det er en højst ubehagelig
Historie, kan man forstaa —
En Kaptajn maa ikke spille Terre,
naar Skuden er ved at forjaa.

„Ane Margrete“ skal paa Bedding,
og efterses og repareres;
Skoget skal tjæres i Bunden,
og Gallionen skal ferniseres.
Det er en artig Udgift
for Far, som skal op med Skillingen —
Gud ved, om det ikke ender med,
at Kaptajnen bli'r sat fra Bestillingen!

EDVARD SØDERBERG

»Havari«.

Fot. Genrebillede af C. Pedersen, Odense.

Drengekor paa Amalienborg Plads paa Kongens Fødselsdag.

Indefrosne Storke.

Udenfor Vagtstuen.

Københavnske Situationer. — Fot. Jul. Aagaard.

Kendte Navne.

Jubilæum.

Designatør *Christian Thornam* kunde d. 16. April iaar fejre et sjældent Jubilæum, idet han for 70 Aar siden begyndte at arbejde

Designatør Chr. Thornam.

som Tegner for Zoologen og Botanikeren *Anders Sandø Ørsted*. T., der er født d. 18. Jan. 1822. fik sin Uddannelse i Tegning ved Akademiet og studerede samtidig Kobberstikkunst og Lito-grafi. I 18 Aars Alderen fik han den Neuhausenske Præmie og 1845 til 1847 deltog han som Tegner i Galatheas Togt omkring Jorden. Særlig er han kendt som Medarbejder paa det berømte Værk »Flora Danica«. Trods sin høje Alder arbejder T. endnu virksomt og med livlig Interesse i sit Kald.

Udnævnelse.

Naar Kancelliraad *Kruise* d. 1. Novbr. trækker sig tilbage fra Stillingen som Inspektør ved Almindelig Hospital, bliver Hospitalets Fuldmægtig, *Carl Lehmann*, hans Efterfølger. Ingen er heller nærmere til Posten end han, der i en lang Aarrække har været knyttet

til Institutionen og altid forstaaet at gøre sig nyttig og afholdt derude. Saaledes skyldes de hyppige

Underholdninger med Sang og Oplæsning af vore første Kunstnere Fuldmægtig *Lehmanns* energiske Initiativ. Iøvrigt varetager L. Posten som Forretningsfører for de Puggaardske Legater til Hjælp for fattige Børns Uddannelse.

Inspektør Carl Lehmann.

Dødsfald.

Faaborgs Æresborger, Justitsraad *J. J. Jacobsen*, er afgaaet ved Døden. J. overtog 1845 en betydelig Forretning efter sin Moder og kom

Justitsraad J. J. Jacobsen.

efterhaanden ind i saa mange forskellige offentlige Virksomheder, at han blev en af Byens allermest indflydelsesrige Mænd. I mange Aar var han By-

raadsmedlem, han sad i Skoleraadet, var Overligningskommissær, Formand for Handelsforeningen, Direktør i Sparekassen, Formand for Kreditforeningens Repræsentantskab og meget, meget mere. Han fortjente da fuldt ud den Udnævnelse, han fik i 1895, som Faaborgs Æresborger, i 1892 dekoreredes han med Ridderkorset og 1900 udnævntes han til Justitsraad.

Udnævnelse.

Sagfører *J. L. Hansen*, Kolding, som nu er udnævnt til kongevalgt Medlem af Landstinget, er født 1848, tog dansk-juridisk Eksamen og blev Fuldmægtig paa Kolding Byfogedkontor.

Han nedsatte sig 1874 som Sagfører i denne

Sagfører J. L. Hansen.

By, hvor han tog ivrig Del i det politiske og kommunale Liv. Mangfoldige Tilidshverv

har været ham betroet, han har været Byraadsmedlem, Formand for Bygningskommissionen og meget mere. Ogsaa i Folketinget har han haft Sæde, men kun ganske kort Tid, da hans store private Arbejde nødsagede ham til at opgive denne Virksomhed.

„Hver 8 Dag“s specielle Fotograf er Hr. *Julius Aagaard*.

Vore Hunde og deres Pleje.

Et Offer for »den Elektriske«.

DEN københavnske Lidenskab for Hunde er berømt, og vi behøver ikke at skamme os ved den, saa vist som de Følelser, denne Interesse bunder i, kun er af det gode. Derfor tager vi os ogsaa Spotten fra overlegne Humorigers Side saare let, lad dem kun gøre sig lystige, vi holder ikke mindre af vore Hunde for det, vi vil værne dem med Haand og Mund, forsøde deres Liv paa alle Maader og naar de er døde, give dem en anstændig Begravelse. Kun paa et Punkt kan Spotterne have Ret, det er, naar de retter deres Pile mod alle de grimme Køtere, der løber rundt paa vore Gader.

Det ringe Kendskab, som Folk i Almindelighed har til Racehunde, medfører mangen Gang, at man lader sig narre ved Køb af Hunde, og det var især

Efter Badet.

for at raade Bod paa dette Forhold, at der for nogle Aar siden, under Navn af »Dansk Hunde Bureau« oprettedes et Kontor, hvor Folk kan henvende sig og købe Hunde med Garanti for, at de virkelig faa, hvad de ønsker. Kontoret fik hurtigt en stærk Søgning, og dette bevirkede, at »Dansk Hunde Bureau« indkøbte en Del gode Avlsdyr, og nu selv opdrætter en stor Mængde Hunde. I Forbindelse med Bureauet er senere oprettet en Pensions-Anstalt, hvor man kan anbringe sin Hund f. Eks. ved Bortrejse, samt en Badeanstalt for Hunde, hvorunder en Afdeling for Klipping af Pudler, og endelig har »Dansk Hunde Bureau« Dressører til Raadig-

Efter en bedre Middag.

hed, hos hvem Publikum midlertidig kan anbringe deres Hunde og faa dem »velopdragne« tilbage.

»Dansk Hunde Bureau« har Lokaler i Helgolands-gade 2 og ledes af Dyr læge Bagge, der tillige har en meget udstrakt Praksis som Specialist i Hundesygdomme. De hosstaaende Billeder, hentede dels fra »Dansk Hunde Bureau« dels fra Dyr læge Bagges Klinik, giver os et Indblik i dette »Hundenes Paradis«.

HEVER 8 DAG

Nr. 31. 11. Aargang.

30. April 1905.

»Lille Lise«.

Efter Maleri af Bertha Dorph paa Charlottenborg-Udstillingen.

Prokuratoren.

Efter det Engelske.

DEn Dag, der her tales om, sad »Prokuratoren« Quince udenfor sit Hus og arbejdede. Han var slet ikke Prokurator, men blev kun kaldet saaledes af Byens og Eggenens Folk, fordi han var bevandret i Loven og Reglementerne, og fordi han altid var villig til at lade sine Medmennesker nyde godt af sin uforgribelige juridiske Indsigt. Han var denne Dag heller ikke i Færd med at studere i sine Lovbøger, men i Begreb med at sætte ny Bunde i et Par gamle Støvler. Af borgerlig Næring var han nemlig Skomager. Han sad udenfor Værkstedet, der var installeret i et lille Skur, der stødte op til hans Hus.

For et Par Timer siden var Deligencen fra London rullet forbi i en Støvsky, men siden havde intet forstyrret den lille Landsbys dybe Middagsfred. Solen bagte ned over Støv, Trær og Huse. »Prokuratoren« drog langsomt Risp og Begtraad og var langt borte i sin Jura, da han hørte tunge Skridt nærme sig og Lyden af Mennesker, der talte meget højt. Han saa op og opdagede, at det var den rige Storbonde Rose, Mølleren Hoggs og endnu to, tre Naboer. De syntes meget ivrigt at diskutere et interessant Spørgsmaal.

»Prokuratoren« tog sig en Pris Tobak og trak videre paa Begtraaden. Han kunde ikke udstaa denne Storbonde Rose, der flere Gange havde udtrykt sin Tvivl om Værdien af »Prokuratoren«s juridiske Viden, og som desuden var ret frygtet for sin Lyst til at spille Folk et Puds. Quince lod derfor, som om han aldeles ikke bemærkede de kommende.

»Ej, ej, der sidder han jo,« raabte Mølleren til Rose og pegede paa Quince. »Spørg du nu Prokuratoren dér, om det ikke forholder sig, saadan som jeg har sagt. Du kan være vis paa, at han giver mig Ret, og Prokuratoren er lige godt en Mand, der kan sin Lovbog.«

Hele Gruppen var standset foran Skomageren, og Quince syntes meget optaget af at pille Snustobak bort fra sit Skjortæærme. Han havde et lærd og distingeret Udseende i dette Øjeblik.

»Hør nu, Prokurator, hvad det drejer sig om,« sagde Rose. *Pascoes* Søn render efter min Datter *Celia* og gør Haneben til hende, og det lider jeg ikke, for han er en fattig Praas. Jeg har ogsaa sagt til *Celia*, at hun ikke maa understaa sig i at have noget med ham at gøre. Men nu for en halv Time siden, da jeg kommer ridende hjem, og da jeg vil sætte min Pony ind i Stalden, — hvem ser jeg saa inde i Stalden, — ingen anden end *Pascoes* Søn, den lange Slyngel. Og du kan være vis paa, at det ikke var mig eller Ponyen, han ventede paa.»

»Hvad gjorde I saa?« spurgte Quince.

»Jeg lavede det saaledes, at han venter endnu. En, to, tre skruede jeg Nøglen om i Døren og lukkede Fyren inde. Nu siger Hoggs, at jeg har Lov til

at holde Fyren spærret inde, lige saa længe jeg har Lyst, men jeg tror dog, at det strider mod Loven. Hoggs siger ogsaa, at hvis Fyrens Forældre kommer og sprænger Døren for at faa ham ud, saa kan jeg forlange Skadeserstatning af dem, men jeg tror, det er helt forkert.«

»Nej, jeg har Ret, Rose, og nu kan du jo høre, hvad saa lovkyndig en Mand som Prokuratoren mener,« sagde Hoggs.

Quince rynkede Brynene, og for bedre at tænke, lukkede han Øjnene. Derved undgik han at se, at Mølleren blinkede til Rose og Rose blinkede til de andre Bønder. Da han atter aabnede Øjnene, kom det med Alvor og fast Værdighed fra hans Mund:

»Stalden er *din* Ejendom! Du har altsaa Lov til at lukke Stalddøren i Laas og tage Nøglen til dig. Dette har ingen Ret til at forbyde dig.«

»Naa, hvad sagde ikke jeg!« triumferede Hoggs.

»Og,« vedblev Prokuratoren, »er der saa nogen inde i Stalden, som ikke har noget der at gøre eller lovligt Ærinde, saa maa han tage Skade for Hjemgæld, thi Du har jo ikke inviteret ham til at snuse omkring i din Stald. Vel?«

»Nej, det har jeg rigtignok ikke,« bekræftede Rose.

»Ja, og nu er det, jeg paastaar, at Rose har Lov til at holde Fyren indespærret i Stalden lige saa længe, han har Lyst til det, naar han blot hver Dag rækker Vand og Brød ind til ham gennem Vindugitteret,« sagde Mølleren.

»Du har fuldstændig Ret, Møller, og hvis Fyrens Slægtninge vil forsøge paa at sprænge Porten, saa har Rose Lov til at sætte Blodhunde paa Vagt ved Døren.«

Mølleren slog sig paa Laarene af Grin, men Rose syntes endnu betænkelig.

»Jeg vil dog nødig have Bryderier og Retsforfølgning for den Sags Skyld,« sagde han, og desuden . . .»

»Der er ikke noget »desuden«, sagde Prokuratoren. »Loven er Loven, og jeg kender den, men hvis du bilder dig ind, Rose, at du ved bedre Besked end jeg, hvad kommer du saa til mig for. Forresten skal jeg sige dig, at du risikerer ikke noget ved at følge mine Raad, for hvis Slægtningene gør altfor meget Vrovl, saa kan du jo bare tabe Nøglen til Stalddøren.« Ha ha ha! grinede Prokuratoren i Beundring over sin egen Snedighed. »Ja, du kan jo bare »tabe Nøglen«. Kan du ikke regne den ud? Man kan jo let tabe en Nøgle, og saadan en Nøgle er ikke saa let at finde igen. Tag du bare og hold Fyren spærret inde i Stalden, lige til han erklærer og lover, at han aldrig mere skal rende efter din Datter. Naar han har lovet det, saa kan du jo finde Nøglen igen.«

Rose saa paa Prokuratoren med et Blik, hvori Quince troede at se den dybeste Beundring. »Ja,« sagde Rose, »det var rigtig nok heldigt, jeg spurgte

dig till Raads. Det skal du have mange Tak for.«

»Aa, det er ikke noget at tale om.« sagde Prokuratoren og brystede sig.

»Ja, et godt Raad er mange Penge værd,« sagde Hoggs . . . »Men hvad gaar der af dig, Garnham?« vedblev han og vendte sig om mod en af Bønderne.

Garnhams Øjne var helt fulde af Vand. Han forsøgte at holde sig, men pludselig eksploderede han i en skraldende Latter. Bonden Georg havde stoppet et Lommetørklæde i Munden for at dy sig for at grine. Nu revnede han ogsaa. De to Bønder stønnede af Latter. Quince saa paa dem med et foragteligt Blik og sagde noget om, at det var mærkeligt saa lidt der skulde til for at faa Folk til at grine. I Hoggs og Roses Mundviger dirrede det ogsaa. De vilde fremstamme nogle Ord til Undskyldning, men pludselig vendte de sig om og gik bort. Man kunde høre dem skralde op med deres Latter langt borte.

* * *

Quince rejste sig, strakte sine lange Ben og gik ind i Huset for at spise, efter at han havde vasket sine Hænder ved Posten. Da hans Kone satte Maden frem, sagde hun: »Det er ikke værd at vente paa vor Søn Ned. Han er naturligvis igen oppe ved Roses Gaard, hvor han render efter Celia. Jeg saa forresten, at Rose og Mølleren var her. Spurgte de dig om Raad?«

»Ja; men sig mig, render Ned efter Celia?«

»Har du ikke set det. Gud ved, hvor I Mandfolk har jeres Øjne. Baade han og Pascoes Søn gør Kur til hende, men det er da tydeligt, at det er Ned, hun vil have. Han er der baade tidlig og silde.«

En frygtelig Mistanke steg op i Quince. Han mistede rent Appetiten. Han kom til at huske paa Bøndernes Grin, paa Roses Lyst til at drille ham, og han forstod det hele. Det var Ned, hans egen Søn, der var spærret inde i Stalden, og nu havde han selv givet Rose det Raad at beholde Fangen. Han var bleven uødelig latterlig for alle Mennesker i Byen. Han rystede af Raseri ved Tanken. Han rejste sig, gik fra Bordet, tændte sin Pibe og hentede to tykke Lovbøger frem. Med Bøgerne under Armen gik han ved Aftentid op mod Roses Gaard. Paa Vejen stod Folk i store Klynger og snakkede og lo om Dagens store Begivenhed. En af Bønderne kom grinende hen til Quince og sagde svedent: »Naa, Prokurator, skal du ogsaa op til Rose og se, hvordan hans Fange har det?«

»Nu kom ogsaa Rose selv. »Naa,« sagde han, »vil du se Fangen i Stalden?«

»Nej, Rose,« svarede Quince, »jeg kommer i Anledning af det Raad, jeg i Middags gav dig. Jeg er desværre bange for, at jeg er kommen til at tage fejl af et Par Lovparagraffer. Jeg haaber ikke, du er vred paa mig, men enhver kan jo tage fejl.«

»Det er da ikke muligt,« sagde Rose og hyklede Tegns paa stor Uro. »Hvis jeg har baaret mig forkert

ad, saa er det din Skyld, thi det var dig selv, der sagde, jeg var i min gode Ret.«

»Enhver kan tage fejl, selv den største Lovkyndige,« sagde Quince saa højt, at alle kunde høre det, for at hans juridiske Anseelse intet Skaar skulde lide.

»Ja, men hvad vil du da have, at jeg nu skal gøre?« spurgte Rose bekymret. »Jeg har Vidner paa, at det var dig selv, der gav mig Raadet, men derfor vil jeg dog ikke lægge mig ud med Loven og Autoriteterne.«

»I dit Sted, Rose, vilde jeg straks lukke op for Fangen, jeg vilde gøre ham en Undskyldning og bede ham om ikke at forfølge Sagen videre. Hvis du vil have det, skal jeg nok stille den gamle Pascoe tilfreds, saa han tier stille.«

Rose rømmede sig og saa kærligt paa Prokuratoren.

»Hvor du er en brav og lovkyndig Mand, Prokurator,« sagde han. »Ja, jeg vil straks lukke op for Fangen.« Og Rose gik hen mod Stalden, skønt Mølleren trak ham i Frakkekærmet. Da han var naaet til Stalddøren, begyndte han at lede i alle sine Lommer. Hans Leden syntes at være forgæves, thi han skreg pludselig til Mølleren: »Hør, William, du kan da vel ikke tilfældigvis huske, hvor jeg har gjort af Nøglen til Stalddøren?«

»Nej, det kan jeg rigtig nok ikke,« svarede Mølleren fnisende.

»Det er dog mærkeligt,« vedblev Rose, mens han stadig ledte i alle Lommer. »Jeg er vis paa, at jeg havde Nøglen for en halv Time siden. Naa, jeg finder den vel nok, enten i Morgen eller i Overmorgen eller en anden Dag.«

Quince vilde tale, men han var saa rasende, at han ikke drev det videre end til at pudse sin Næse med et Tordenskrald. Men endelig gav han sig dog til at stamme, mens han søgte at bevare sin Værdighed: »Du gjorde . . . maaske . . . bedst . . . i at . . . i at sprænge Døren.«

»Nej, nej, det bliver der ikke Tale om,« sagde Rose. »Saadan en Nøgle kan man let tabe og let finde igen, og forresten er Stalden min, og hvis der er nogen derinde uden lovligt Ærinde, saa maa han tage Skade for Hjemgæld. Det er Loven og Retten, har du selv sagt.«

»Du vil da ikke for Alvor paastaa, at du har tabt Nøglen,« sagde Quince.

»Jo, det vil jeg rigtignok. Men Fyren derinde lider heller ingen Nød. Jeg rækker Vand og Brød ind til ham gennem Vindusgitteret.«

Quince var lige ved at slaa Bonden i Ansigtet. Men han betvang sig og gik langsomt bort med Lovbøgerne under Armen, mens Rose ondskabsfuldt takkede ham for Besøget og ønskede ham god rolig Nat. Da han vel var kommen hjem, sagde han til Konen:

»Ned er et Fæ, og nu maa han ligge, som han har redet. Jeg gør ikke mere noget ved den Sag. En eller anden Dag bliver Rose vel nødt til at slippe

ham løs, og saa kommer nok min Tur til at tage Hævn over den oplæste Bonde.

* * *

Da Solen næste Morgenstund kiggede ind i Storbonden Roses Stald, saa den, at *Ned Quince* bestandig sad som Fange derinde; men det var rigtignok en højst fornøjet og lystig Fange. Han afslog bestandig paa det bestemteste at give noget Afkald paa Celia; han sagde, at han befandt sig aldeles storartet i Stalden, for der var han jo i Nærheden af sin elskede Celia. Naar Bonden kom med Vand og Brød til ham, sagde han, at Brødet var som Honning og Vandet som Vin. Dette gentog sig de følgende Dage, og *Ned Quince* følte sig allerede næsten som hjemme.

»Naa,« sagde Rose, »det glæder mig, at du er saa tilfreds. Saa er det bedst, at du bliver siddende lidt endnu. Men glem bare ikke, at du slipper ikke ud, før du har lovet mig at opgive enhver Tanke om Celia.«

»Aa, jeg har det storartet,« sagde *Ned*. »Bare du vilde beholde mig rigtig længe endnu, saa vilde du vænne dig til mig, og saa vilde du nok lade mig faa Celia. Du ved jo nok, at Celia og jeg allerede er enige.«

»Du skal ikke bryde dig om Celia, min Dreng. Hun rejser herfra paa Lørdag. Naar hun er vel borte, tænker jeg, jeg finder Nøglen til Stalddøren igen, og saa kan du sjokke hjem til din Fader, Prokuratoren, og hjælpe ham med bedre at forstaa sine Lovbøger og Reglementer. Godmorgen, *Ned*!«

Han tog saa Vejen ned gennem Landsbyen, og da han kom forbi Prokuratorens Skomagerværksted, kunde han ikke lade være med at knejse og grine ondsksfuldt. — — —

Desværre, det kunde ikke nægtes, at *Quinces* Anseelse som Lovfortolker havde faaet et Grundskud. Tidligere havde Folk set op til ham med en Blanding af Respekt og Frygt. Nu var man ikke langt fra at grine ad ham.

Bonden Rose havde sagt til sin Datter Celia, at hun skulde rejse med *Deligencen*, der præcis Kl. 2 kørte fra Gæstgivergaarden »*Hvide Svane*«. Om Morgen den samme Dag gik hun ud for at sige Farvel til sine Veninder. Da Klokkeren var halv et, saa *Quince* den unge Pige komme hen imod sig og nikke til ham. Han nikkede igen og gav sig saa paa ny til at hamre løs paa sit Læder.

Celia stod et Øjeblik tøvende. Saa saa *Quince* til sin uhyre Forbavselse, at hun gik ind i hans Værkstedsskur og lukkede Døren efter sig. Der gik over ti Minutter, uden at hun paany viste sig. Drevet af Nysgerrighed gik »Prokuratoren« ind i Skuret. Paa Trillebøren sad Celia og sov. *Quince* hostede et Par Gange, og derpaa pirrede han lidt ved den kønne unge Pige med Skaftet af en Rive. Hun begyndte at tale i Søvn og mumlede noget om »Gamle Fæhovede« og »Bare dreje Nøglen om« . . . »Nøglen er borte« . . . »Spærret inde« . . . »Tage Skade for Hjemgæld« . . .

Prokuratoren lod Riven falde af Forbavselse. Nej, aldrig i sine Levedage havde han hørt noget saadunkdrevent. I et Spring var han inde i Køkkenet, greb Nøglen, kom tilbage, slog Døren til Skuret i og drejede Nøglen om.

Fem Minutter efter sad han atter paa sin Stol og hamrede løs paa sit Læder. Aldrig havde Hammeren været lettere i hans Haand, Men hvor vilde han ikke have frydet sig endnu mere, om han havde kunnet se sin Fjende, Storbonden Rose, løbe omkring paa Landevejen for at lede efter sin Datter.

Klokken er bleven to, og *Deligencen* holder parat udenfor »*Hvide Svane*«. Af Celia er der ikke Skygge at opdage. *Deligencen* kører bort i en Støvskey, og Rose bander som en Hedning. Hvorledes er det muligt, at en stor og rask Pige som Celia saadan uden videre kan forsvinde. Han vil til at gaa hjem, bandende og lynende, da han faar en skrækkelig Mistanke. Han gaar hen og henter Mølleren *Hoggs*, og begge gaar ned mod *Quinces* Hus. Udenfor det sidder Prokuratoren som sædvanlig og trækker Risp og Begtraad.

»Jeg har altid sagt dig, at han er en nederdrægtig gammel Ræv,« sagde Mølleren til sin Ven Rose. »Tag dig nu i Agt og lad mig tale. Ellers løber du dig bare en Stav i Livet.«

Rose brummede noget, og saa kom man hen til den lovkyndige Skomager.

»Goddag, Prokurator,« sagde Mølleren, »hør, kan du ikke gøre mig den Tjeneste at laane mig din Trillebør en halv Times Tid?«

Quince sendte Mølleren et langt, dels hadefuldt, dels underfundigt og triumferende Blik, før han sagde: »Jo, den kan du godt laane.«

Prokuratoren rejste sig og gik hen imod Skuret. *Hoggs* og Rose, der allerede triumferede, fulgte bag efter. Men udenfor Skuret blev *Quince* staaende et Minut, følte i sine Lommer og gik derpaa ind i Huset. Baade *Hoggs* og Rose forstod, hvad der nu ventede.

Rose var kobberrød i Hovedet af Raseri, men Mølleren kunde ikke lade være med at se aldeles beundrende paa Prokuratoren, da denne kom ud og lod, som om han rodede i alle Lommer.

»Var det virkelig Trillebøren, du havde Brug for, *Hoggs*,« spurgte han.

»Ja, det var Trillebøren. Er den ikke hjemme, Prokurator?«

»Jo det er den jo nok, men ser du, den er inde i Skuret dør, og Døren er i Laas, og nu træffer det sig . . . saa uheldigt . . . at Nøglen . . . for Pokker . . . hvor kan dog den Nøgle være henne . . . Man kan saa let tabe en Nøgle, ved du . . . og . . .«

Rose kunde ikke nære sig længere. Han sprang frem rasende, bandende, kobberrød, og han skreg: »Se til, Hallunk, at du faar den Dør op. Min Datter Celia er inde inde i Skuret. Jeg vil have hende ud, eller jeg sprænger Døren.« }

»Gud, er din Datter inde i mit Skur,« sagde Prokuratoren hyklerisk. »Men hvad kan hun dog vel bestille derinde. Det kan jeg rigtignok ikke forstaa.«

»Op med Døren, eller jeg sprænger den,« brølede Bonden, mens han styrtede hen mod Skuret. Men Quince spærrede ham Vejen. »Smaa Slag, Nabo, du er paa mine Enemærker, og hvis du vil have din Datter ud, saa maa du vente, til min Søn kommer hjem. Jeg skal sige dig, at jeg ikke kan regne ud, hvor jeg har lagt Nøglen. Saadan en Nøgle kan man saa let miste, men man finder den i Reglen igen i Morgen eller i Overmorgen eller en anden Dag. Min Søn har nu en langt bedre Hukommelse end jeg. Han finder nok Nøglen. Han har været borte i tre Dage, saa han maa snart komme hjem.« Rose stod som lamslaaet af Raseri. Han saa paa Mølleren, der var ved at briste i Grin over Prokuratorens utrolige Durkdrevenhed. Saa trak Hoggs sin Ven i Frakken og sagde: »Der kan du se. Det er en gammel Rævepæls, som man ikke kan rende rundt med. Du kommer til at slippe hans Dreng løs igen. Kom!«

Begge gik tilbage mod Roses Gaard. Den store Bonden havde travlt, og næppe en halv Time efter var han tilbage med Mølleren. Lige i Hælene paa dem fulgte Ned Quince, rød, pustende og rystende af Latter.

»Her er din Dreng,« sagde Rose, »og saa hid med Nøglen til Skuret.«

Prokuratoren trak sin Søn med ind i Huset og kom tilbage et Øjeblik efter. Ned havde en stor Nøgle i Haanden. Han stak Nøglen i Laasen, drejede om, og et Øjeblik efter stod Celia paa Landevejen,

forskræmt og forlegen. Da hun fik Øje paa Faderen, begyndte hun at græde.

»Hvad havde du at gøre i det Skur,« tordnede Rose i sin Forbitrelse.

»Aa... Fa'r Fa'r, jeg vilde... saa nødig rejse... og saa løb jeg derind... og saa...«

Han slog i Raseri den ene Haand mod den anden og gik ud ad Landevejen. Hoggs, Prokuratoren og Ned med Celia fulgte efter ham.

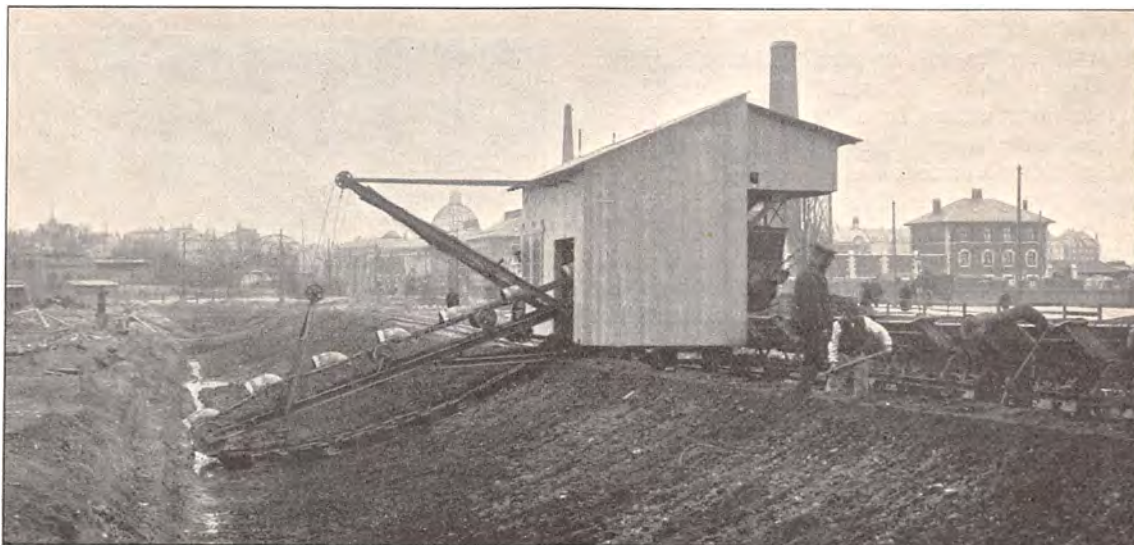
»Du Rose,« sagde Mølleren, »jeg er bange for, at hele Byen vil grine ad dig, naar den faar Historien at vide. Du gjorde maaske bedre i at lade de unge Folk faa deres Vilje, Rose.«

Rose knurrede af Forbitrelse.

Da man kom forbi Gæstgivergaarden »Hvide Svaner«, sagde Mølleren forsonlig: Du, Rose, gaa du nu med ind og drik et Glas paa de unge Folks Velgaaende. Det faar alle onde Tunger til at tie. Og du ved jo, at vi her skal nok holde Mund med Historien.«

Rose rystede energisk paa Hovedet, men Mølleren tog ham under Armen og ledte ham diplomatisk hen til Kroen. Rose gjorde kun svag Modstand. Han frygtede mere end alt Latteren. Endnu et sidste, svagt Forsøg paa at slide sig løs, — saa forsvandt alle tre ind i Skænkestuen.

Da man kom ind, opdagede man at man havde glemt Ned og Celia. De var bleven staaende i en Krog udenfor. Hvad skal man sige. Unge Kjæreste-folk har nu en Gang saa meget at fortælle hinanden.

En ny Gravemaskine. Var der noget Steds, hvor man kunde være sikker for Maskinerne, — saadan tænkte Arbejderne — var det da ved Grundgravning, der vilde Hakken og Skovlen og Trillebøren staa sig stolt mod alt dette moderne Tøjeri. Men først kom det lille Lokomotiv med sin Rad af Tipvogne og gjorde Trillebørene overflødige. Og nu æder Gravemaskinens store Skovle sig ind i Jordvæggen, æder i nogle Minutter lige saa meget, som en Mand kan grave løs paa en Dag. Man kan nu se den i Virksomhed midt i København, nede bag Frihedsstøtten, hvor den nye Personbanegaard skal bygges. Det er et helt Hus, der kører frem paa sine Skinner, og den arbejder paa samme Vis, som vi kender det fra Muddermaskinerne.

Kølners Dom.

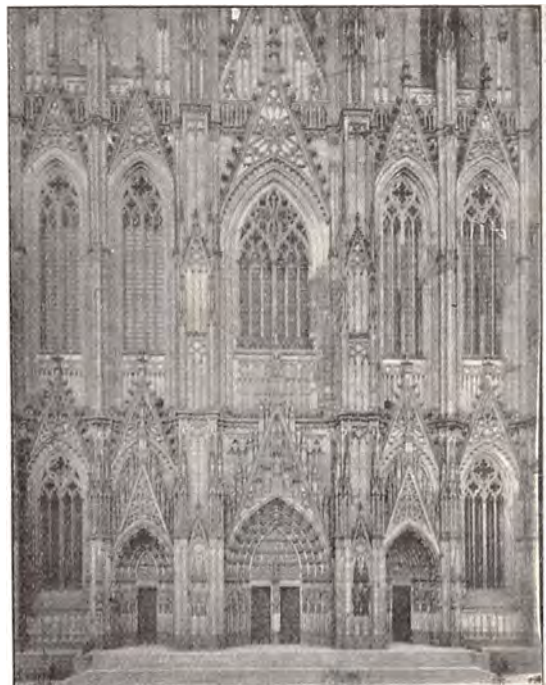
Kølners Dom.

MILEVIDT ud over Rhindalen ses dens Kors af Stenblomster. Langt ned over Floden, fra By til By, over Broer, fra Dampere, fra Jærnbansens vældige Spind af Skinner ser man de graa, tunge, gothiske Taarne. Syv Aarhundreder var man om at bygge den, og det var, som om man her vilde rejse et uhyre Kirkemonument, der skulde ses paa et Sted, hvor Vejene krydses mellem mange Lande, og hvor vandrende Mennesker bier et Øjeblik, faar Tid til en halv Time til at hvile sig og farer videre. Ingen Kirke kom til at ligge paa et mere internationalt Sted, og ingen blev set af flere Mennesker med forskellig Tro, — stærk Tro og valen Tro og slet ingen Tro, — end den.

Næsten syv Hundrede Aar har den bag sig. Det skal være omkring Aaret 1240, at man besluttede at rejse en mægtig ny katolsk Kirke i Køln. Anno 1240, — det var paa Valdemar Sejrs Tid i Danmark. Det var før København blev til. Det skulde være hele det frankiske Lands vældigste Kirke. *Gerhard von Rüle* udkastede Planerne til den; han begyndte at bygge, han døde, og ny Mestre fulgte efter ham. Ad alle Veje skrabede man Penge sammen til Byggeværket. Arveafgifter, Pengebøder, henrettede Synderes Efterladenskaber, konfiskeret Gods og andre Menneskers Bodspenget gik med dertil. Bisperne i Køln fik af Paverne Ret til at sælge Aflad fra 30 Boder i Byen og paa Bondelandet. Der syndedes bravt i de Tider; der troedes stærkt; der frygtedes dybt, og Afladspenningen blev af alle disse Grunde baade stor og af fineste Sølv. Der kom Tusinder af Lod Sølv i Ballierne;

der var Tusinder af Sjæle, der købte sig fri for Helvede ved at bære Sten til Kølners Dom, — men der kom aldrig nok. Halvfemsindstyve Aar efter at man havde lagt Grundstenen, var man lige naaet saa vidt, at man havde lagt Tag over en ganske lille Del af Kirken og kunde holde Gudstjeneste i den. Langsomt slæbte Arbejderne sig hen. Tilsidst standsede de ganske. Køln var bleven en fattig By. De rige Borgere var faa, og de havde for meget at gøre med deres Borgerkrige til at kunne tænke paa Kirkebyggeri. Erkebisperne sad med nominal Magt over Staden, og de rige Borgere slog i Bordet for ham og sendte ham Landsknægte paa Halsen. Bispesvende og Borgersoldater sloges, saa det rungede; Huse brændtes, Drukkenskab og Ugudelighed bredte sig. Kølners Dom var en Ruin, som de færreste tænkte paa. I Aaret 1509 blev den opgivet, og alt Byggeri paa den hørte op.

Hvad skulde det blive til i de kommende Tider! Køln laa nær ved Grænserne, og der var Krig paa alle Grænser. Var der ikke Krig paa Grænsen, var der Krig i Landet selv. Franske

Kølners Doms Portal.

Indfald, Trediveaarskrigens Rædsler, Pest og Hungersnød naaede ogsaa til Köln. I Aarene omkring 1750 var der ikke mere end 6000 Familjer i Köln, og alle var de forarmede. Da Jakobinerne fra Frankrig kom hertil under den store Revolution, blev de hilst med Jubel af Borgerne. Det var den ny Tid, der kom, — det var alle de ny Haab, der holdt deres Indtog. Franskændene satte sig fast i Byen for en

Nationalforeningen til Rejsning af Kölner Dom. I Halvtredserne havde man 300,000 Thaler om Aaret til Raadighed; i Tredserne havde man det dobbelte. I 1880 stod Kirken færdig. Gamle Kejser Wilhelm og 22 Forbundsyrster indviede den, og trods den bitre Kulturkamp sendte Paven sin Velsignelse. Det var jo ogsaa for hans Kirke en Sejr, ligesom det var en Sejr, — og næsten symbolsk, — for det ny Tysklands Magt

Samling af Relikvier i Kölner Dom.

Snes Aar. De ryddede Grus, Tagsten og Ukrudt ud af Kölner Dom og brugte den til Markedshall for Frugt og Grøntsager. Det var ingenlunde det værste, der kunde hænde den. Borgerne i Köln havde villet rive den ned og sælge Stenene.

For det Tyskland, der kom efter 1848, og for hvilket saa meget er lykkedes, lykkedes det ogsaa at faa Kölner Dom rejst af Støv og Vanære. I 1822 var man begyndt at konservere Ruinerne. I Fyrrernes Midte dannedes over hele Tyskland

og Triumf over Middelalders og Empiretidens vanærede og nedkuede Tyskland.

Vældig, kolossal, tung, bred, saa inderlig solid, som alt, hvad der er tysk, saaledes tager Kölner Dom sig ud. Man var saa grumme længe om at bygge mig, synes Kirken at sige, men jeg tror til Gengæld, at jeg holder! Og jeg tror, man kan se paa mig, at min Historie og mit Haab er de samme som hele det tyske Lands.

Köln, April 1905.

VICTOR FOSS.

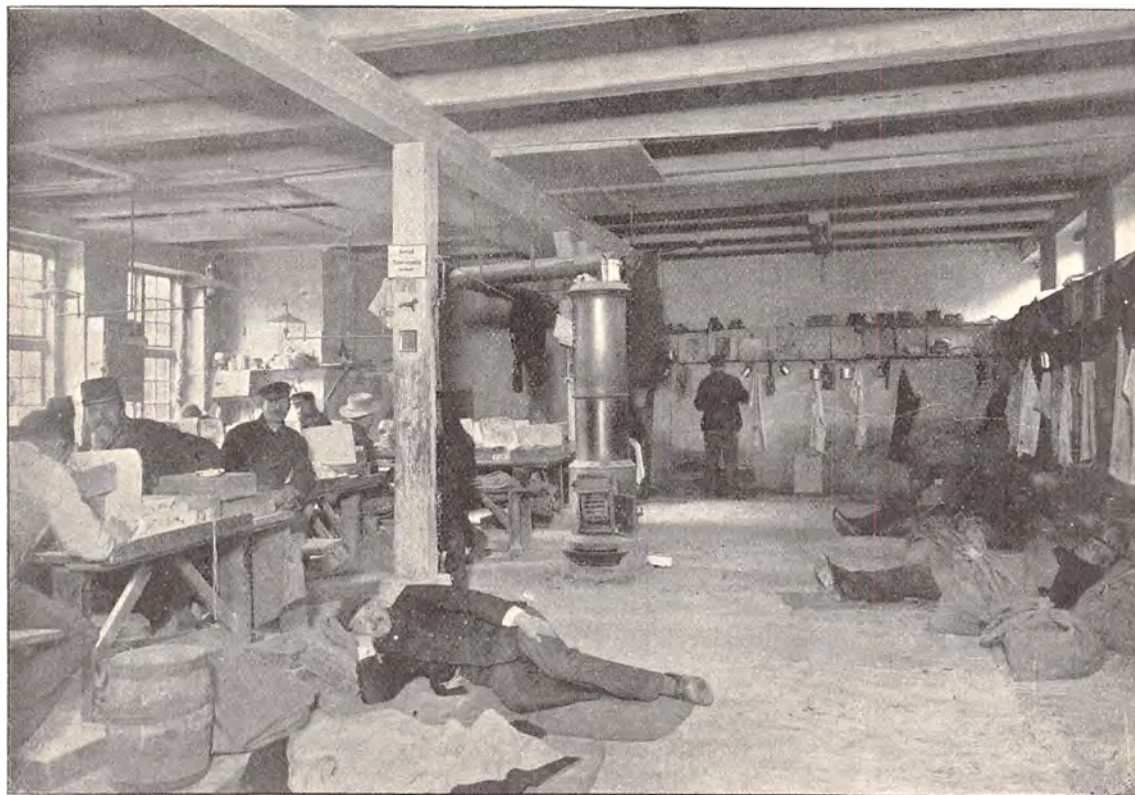
I Middagstiden paa Ladegaarden.

I halvanden til to Timer hviler Arbejdet paa Ladegaarden, da spises der, døses, soves, læses der — og ryges i Smug. Det er den fredeligste og venligste Tid mellem de Stakler, de Vrag, som Livet har kastet op paa denne saa triste Kyst.

Der staar en egen Gru over Ladegaarden, endda de fleste kun kender den fra den idylliske Side. Naar man sommerglad og søndagsklædt kører i Skoven, løber Banevognene bag Ladegaardens Terræn, og det, man dér ser,

fare Vej. Og dér henskikkede man da de pest-syge, de befængte, de afsindige. Der har ogsaa været Straffeanstalt.

Og selv nu er det ikke en Fattiggaard, som man ellers tænker sig den. Det, der gør den saa trist, er dette, at den i egentlig Forstand er de forulykkedes Fattiggaard. Københavns Kommune har i Tidens Løb sondret mellem dem, der efter Evne har kæmpet med Livet, der blev dem for stærkt, og dem, der ved egen eller Fædrenes Skyld, ved Dovenskab, Drik, Laster, For-

Middagshvil i Kryolitpilleriet paa Ladegaarden. Fot. Jul. Aagaard.

minder mere om en Herregaard end en Fattiggaard, krumhalsede Svaner, lave Bygninger med Vildvinen helt op til Tagskægget, snoede Gange og tilgroede Lysthuse. Mellem alle de kolde, høje Huse en aaben, sollys og græskølig Plet.

Men man ved, det er kun Façaden, Gravens pyntelige Kalk, bagved ligger der Graven, der lukker sig over saa mangen ødelagt og mislykket Menneskeskæbne.

Det er ikke blot saaledes nu, men i Aarhundreder har Nøden, Ulykken, Sygdommen i sine frygteligste Former, holdt til paa denne — man fristes til at sige forbandede Plet. Den laa saa rart uden for Voldene, borte fra den al-

brydelser ergaaede under. Naar man gaar gennem Ladegaardens Stuer og Arbejdspladser, kan Livets Ulykke lægge sig tungt om ens Sind.

Og det selv i Middagstimen, hvor Livet synes saa taaleligt ude paa den skumle Gaard. —

Ved halvtolv-Tiden hører Arbejdet op i Kryolitsortneriet, paa Væversalen, paa Snedkerværksted, paa Skærveplads og Huggeplads og ved alle de andre Virksomheder, hvormed Folkene beskæftiges. Og hver stiller med sin Madspand i Mellembygningens Port, hvor Udliveringen fra Køkkenet gaar for sig.

Det er Mandag, og Middagen er Sulevælling. Forøvrigt ser den stadige, ugentlige Spiseseddel

Fritidslæsning i Kartestuen.

saadan ud: Søndag Kødsuppe, Oksekød med Kartoffler. Mandag Sulevælling. Tirsdag Ærter, Flæsk. Onsdag Byggrynsgød, Klipfisk med Kartoffler. Torsdag Grynsuppe, Ragout med Kartoffler. Fredag Bygvælling, Sild med Kartoffler og Løgsauce. Lørdag Øllebrød, Plukfisk. Desuden faar hver daglig 1 $\frac{1}{4}$ Pd. Rugbrød, 6 Kvint Margarine og 1 Pot Øl. Og om Morgenen varmt Øl og til Aftenkost Bygvandgrød med sødt Øl. Alt Kødet er blaastemplet, i det hele er alle Varer af første Klasse. Og selv om Kosten er noget ensformig og maaske noget knap, er det et Faktum, at Ladegaardens Lemmer tager til i Vægt.

Men det er altsaa Mandag, og Middagen staar paa Sulevælling. To Mand slæber Bærekar efter Bærekar af den dampende Vælling frem fra Køkkenet og styrter den ned i Karret, hvorfra Udleveringen foregaar. Og Arm efter Arm rækker fra Porten den fortinnede Madspand ind gennem Aabningen. Der er Hundreder, der skal have deres Middagsmad, og Udleveringen foregaar med maskinmæssig Fart. En lader nogle pille-

de Kartoffler dumpe ned i Madspanden, en anden stikker rapt en blaaemallert Øse ned i Karret med Sulevællingen, Øsen fuld er en Portion, og ned over Kartofflerne med den. Samtidig har en tredje af en Dyngse firkantede Flæskestumper transporteret et over i den runde Bliktallerken, der tillige tjener Madspanden som Laag. Og to Retter Mad er udleveret, det hele er nogle Sekunders Sag.

Men saa primitivt er Ladegaarden indrettet, at man end ikke har et Rum, hvor Lemmerne

kan spise deres Mad. De maa spise i deres Arbejdslokaler, i Kartestuen, hvor Luften er fyldt med Uldstøv, i Kryolitpilleriet, hvor man ligesom synes at kunne smage det fine Stensmuld. I over en Menneskealder har man tænkt paa og talt om en ny Ladegaard. En Gang var man halvt færdig dermed, men saa blev Bygningen lavet om til »Almindeligheden«. Men nu har man dog omsider faaet godt begyndt paa den nye Ladegaard ude paa Amager, og om en trefire Aar er den nuværende Gaards alt for mange Dage vel talte.

Maden udleveres.

Middagen er snart sat til Livs, og Lemmerne har nu Stuen for sig selv. Opsynsmanden er borte, de kan indrette sig, som de vil. Og de strækker sig til en Middagslur henad det haarde Stengulv, blot med en Sæk under. Eller oven paa en Høvlebænk, eller paa Smedjens sodede Borde, uden andet end en Trøje under Hovedet.

De kvikkere læser. Men de sætter ikke Pris paa de moderne realistiske Skildringer af deres eget eller deres ligestilledes Liv. De har set nok af den Slags, for meget til, at de ogsaa skulde læse derom i Middagshvilen. De læser Marie Sophie Schwartz, Carlén, Carit Etlar, Marrayat, jo mere romantisk, des bedre. Den eneste af de moderne Forfattere, der læses en Smule, er Schandorph. De mest søgte Forfattere læses saa grundigt, at Ladegaardens Bibliotek maa forny deres Bøger en Gang om Aaret.

Her og der sidder der en Mand med den korte Snadde skjult inde i Haanden og ryger ganske langsomt og svagt. Tobaksrygning er forbudt paa Ladegaarden, maa være det i de brandfarlige Bygninger. Og det er maaske det haardeste Forbud, for mange endnu værre end Brændevinsforbudet. Men kan der smugles Brændevin ind, — og det bliver der — kan der langt lettere paa Bunden af en Lomme smugles nogle Tobaksblade ind, naar man har Søndagslov. Og hvor saadan en forbuden Pibe smager. »Ser Opsynsmanden det, er det 14 Dage, men ser Inspektøren det, siger han blot: Lad nu være med de Narrestreger,« fortæller et Lem, mens han tager langsomme Sug, for at den kostbare Tobak kan slaa længst muligt til.

Man kan som bekendt faa Forbrydere til at bekende ved Løftet om en Pibe Tobak. Og naar den nye Ladegaard bygges, bør den indrettes

saadan, at der bliver et Sted, hvor Lemmerne i Fred kan smøge deres Tobak. Det vil gøre Livet lettere for dem.

Men, hvor den nuværende Ladegaard ligger, bør der ikke afstikkes Gader og opføres høje Kaserner. Dens opad 100,000 Kvadratalen store Grund, den sidste store aabne Plet inde i Byen, bør udlægges til Park, til Legeplads for Børn. Muntre Børns muntre Leg, deres glade Latter bør sone alt det, der er lidt i Aarhundreder af Nød og Sorg og Sygdom paa denne sørgmodige Grund.

ANTONIO.

Hundevæddeløb. Fra England, hvor man ofrer Summer paa Hundespport, Summer, om hvilke vi

knap har Anelse, er det her gengivne Billedehentet. Det er Væddeløbets alvorlige Start-Øjeblik, der her foreviges, og pudsigt er det at iagttage, hvor opmærksomt hver enkelt Hund i Række holder Øje med, at ingen af Konkurrenterne ved Starten trænger sig frem foran den anden.

Et Sanghold under »De kommunale Fortsættelseskursus« hylder Sangerinden Frk. Packness.

En Hyldest. De kommunale Fortsættelseskursus' Sanghold slutter af i Aar som ifjor med en Sangprøve paa Raadhuset. Et af Holdene har haft til Lærerinde den tidligere Operasangerinde, Frk. Packness, og vort Billede viser, hvorledes Eleverne ved den sidste Sammenkomst fik Lejlighed til at hylde Frk. P. med Adresse, Blomster og Mindegave som en Tak for det store og dygtige Arbejde, hun havde gjort. Den store afsluttende Sangprøve paa Raadhuset finder Sted Lørdag d. 29. April.

I Paaskeugen.

GAAR man nogle Aarhundreder tilbage i Tiden knytter der sig til alle de store kirkelige Højtider en Vrimmel af Skikke, ofte af de besynderligste Former. De fleste er naturligvis af

Endnu flere Skikke har holdt sig paa Langfredag, Korsfæstelsedagen, Kirkens store Sørgedag. Her hjemme i Danmark var det tidligere saa, at Børnene den Dag fik Prygl for ret at mindes Frelserens Lid-

delser. Og næsten alle Langfredagens Skikke knytter sig til Bod og Anger. Saaledes det besynderlige Optog fra Frankrig, som vi her bringer et Billede af, de saakaldte hvide Bodsmænds Optog.

Det er et Selskab, der gaar helt tilbage til Middelalderen, og hvis daglige Formaal er gensidig Hjælp og Understøttelse. Men hver Langfredag klæder Medlemmerne sig i hvide Kjortler og Hætter og drager i højtidelig Procession rundt til Byens Kirker og Kapeller. Med sig fører de Lidelses-

Fodvasken paa Skærtorsdag i den hellige Gravs Kirke i Jerusalem.

kirkelig Oprindelse, men mange lader sig forfølge langt tilbage i Hedenskabet. Tiden har faret haardt frem mod disse Skikke, kun Julehøjtiden har værget sig saa nogenlunde. Men her og der hævder endnu gamle Skikke sig sejrrigt mod den nivelierende Tid.

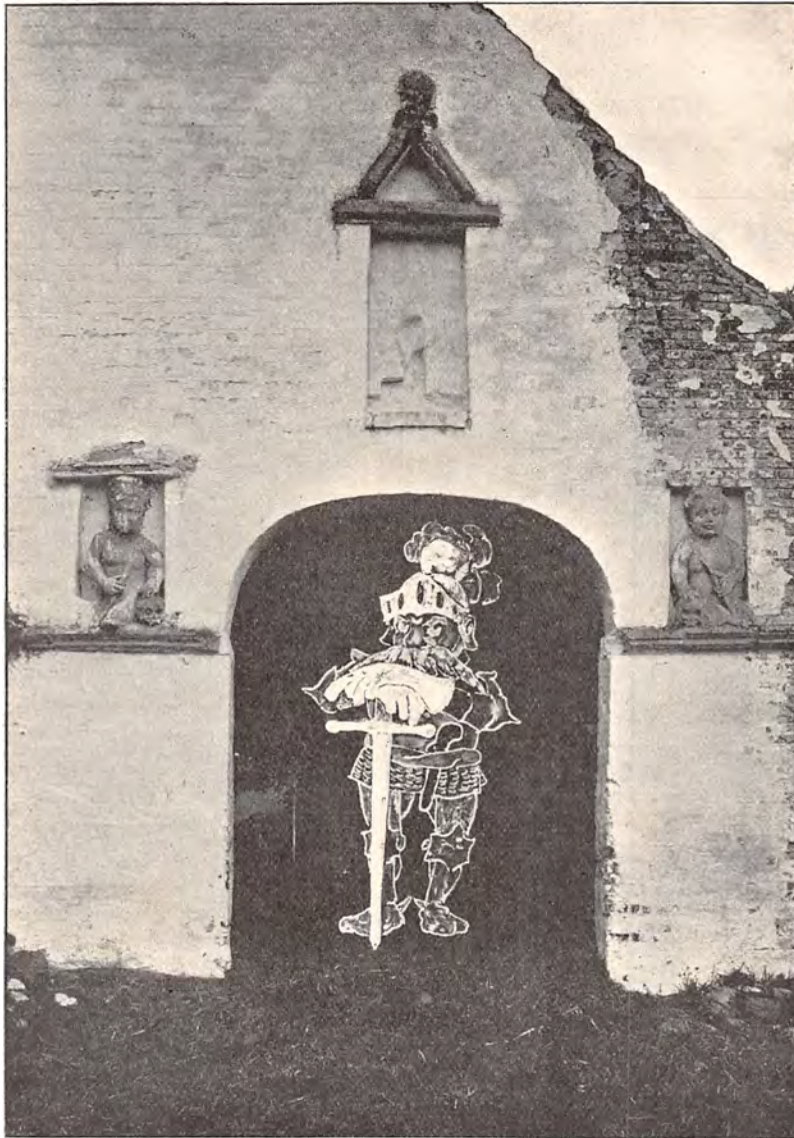
Saaдан foregaar hver Skærtorsdag i Jerusalem endnu Fodvaskningen. I Evangelierne fortælles det, hvordan Jesus tvættede Discipulenes Fødder. Og endnu viser den græske Patriark sin Ydmyghed ved at vaske Menighedens Fødder. I den hellige Gravs Kirke er der rejst en Forhøjning. Paa den stiger Patriarken, ledsaget af Gejstlige af ringere Stand, op, lægger sin prægtige Dragt og følger Kristi Eksempel. Det hele foregaar i en saadan Fart, at det blot faar symbolsk Betydning. Men ude i Menigheden er der dyb og andægtig Tavshed. Hvor let og kort end Ceremonien er, den har gjort sin Virkning paa de troende Skarer.

De hvide Bodsmænds Optog paa Langfredag. (Frankrig).

historiens Genstande, Kristi hvide Tunika, Lansen, Korset, Judas' Pung, Magdalenes Salvekrukke. Rundt paa Togets Vej staar Mængden i moderne Dragter, pyntede Kvinder, Bønder, Soldater, der er hjemme i Helligdagene. Og Modsætningen er stor og skarp mellem denne Nutid og den gamle, middelalderlige Procession.

I. M.

Lidt Spiritisme.

*Det er en saare ubetænksom Tale,
en daarlig Spas, en ret enfoldig Grille,
som gælder for en Skræder, ej for Helte:
at er man død, saa skal man være stille.
Om det gaar saadan eller saadan til
iblandt de Levende, det gaar ej Skræderen an!
Han højest vender sig engang imellem
og snorker videre, som bedst han kan.
Men Riddersmanden, uden Plet og Lyde,
forarges selv i Graven og blir gram,*

*naar de deroppe ugenert rumsterer
med nye Skikke og moderne Kram.
Som en Protest imod de nye Tider
han træder frem, naar Midnatsklokken slaar,
og stirrer med et bistert Blik mod Verden,
hvor det saa sørgeligt tilagters gaar,
hvor Bonde staar med Adelsmand i Række
og styrer Land og Rige, Flaade, Hær.
Sligt kan vel nok en gammel Kansler vække,
thi da maa Riget være Enden nær.*

Hr. Liebmann, Hr. Jerndorff, Fru Walleen og Harry Larsen i »Ole Lukøje«. — Fot. Georg Lindstrøm.

„Ole Lukøje“ paa det kgl. Teater.

Det sjældne Tilfælde, at et dramatisk Arbejde, der tilhører Privatteatrenes Repertoire, derfra naar op paa vor første Scene, indtraf, da det kongelige Teater nylig fejrede H. C. Andersens med Opførelsen af »Ole Lukøje«. Gennem Festtaleren, Dr. Villh. Andersens Mund modtog Publikum mange Undskyldninger, fordi

Teatret havde taget den naive Æventyrkomedie op, lidt flere Undskyldninger end maaske nødigt, thi er end »Ole Lukøje« skrøbeligt af Aand og Tanke, saa har det dog i sit stemningsbevægede og fantasifulde Sceneri Værdier, der altid vil gøre Indtryk paa modtagelige Sind. Og for Børnene, det vil sige Børn lidt over den første

Barndom, vil »Ole Lukøje« være en stor og ophøjet Nydelse.

Det kgl. Teater havde givet »Ole Lukøje« en rig og glansfuld Iscenesættelse, blandt hvis Hovednumre særlig maa nævnes Østergade ved Nat og Blakes Markandiserbutik med den solodansende Ildtang.

Visen om Constance. Sjældent har Frederik Jensens Foredragskunst fejret saa stor en Triumf, som da han i Hr. Arclanders Vinterrevue sang Visen om Constance, om den lille Gadens Pige, der troede at Livet var bare Dans og Glæde, indtil hendes egen triste Skæbne gav hende ganske anden Belæring. Det var en Vise, som ved sit dramatiske Tilsnit og sin voldsomme Pathos faldt udenfor Revuernes vante Stof, men netop derved gav Foredragere Lejlighed til at udfolde virkelig Kunst, og alene det mimiske Udtryk, der i dets stadige Skiften kastede saa skarpt et Lys over Constances Historie, var af stor Virkning. Det er disse rigt varierede Udtryk, den ovenstaaende Billedrække gengiver. Selve Billedet, der her er gengivet i sin originale Størrelse, er noget nyt, en Art Miniaturfotografering, der giver os Lejlighed til at vise vor Person, ikke fra en enkelt, men fra alle Sider. Ophavsmanden til det her gengivne Billede, Fotograf H. Rasmussen (Købmagergade 9) dyrker denne Genre som Specialitet og praktiserer den til Fuldkommenhed.

De censurerede Aviser læses.

Russisk Censur. Hosstaaende Billede fører os ind i en fransk Familie, der i Øjeblikket har Ophold i St. Petersburg. Familiens tre Medlemmer er i Færd med at læse de sidst ankomne Pariserblade, men da disse først har været i Hænderne paa den russiske Censur, som har oversmurt hver anden Spalte med sin uigennemtrængelige Sværte, er det kun smaat bevendt med de Nyheder, Aviserne bringer.

Ganske særlig er det gaet ud over det ene Blad, et illustreret Skrift, der bringer Krigsbilleder. Disse har næsten alle maattet undgælde. Som man vil bemærke, er Hovederne paa Billedet erstattet af en hvid Flade; det er i dette Tilfælde dog ingen Censur, der har været paa Spil, men Familien selv, der af letforstaaelige Grunde ikke har villet give de russiske Myndigheder nogen Oplysning, der maaske kunde have Interesse for dem.

En Kejsers Bagage. Vi andre kan nøjes med mindre, naar vi gaar paa Rejse. Man regner, at en Gentleman, der vil kaldes vel udstyret, og optræde helt som det sømmer sig, kan gøre en Tur til Syden, udrustet med 9 Sæt Tøj, men det slaar langt fra til, som vort Billede viser, for den tyske Kejsee. De mange Kufferter indeholder alene Kejsers Uniformer og civile Tøj.

Den tyske Kejsers Rejsebagage.

Kendte Navne.

Dødsfald.

Oberstløjtnant, Kammerjunker *Fr. Adolph v. Schleppegrell* i Aalborg er efter længere Tids Svage- lighed afgaaet ved Døden i sit 67

Oberstltn v. Schleppegrell.

Aar. S., der var Søn af lstedhel- ten, Gene- ral S., kom som ungt Menneske ind paa Landka- detakade- miet, hvor- fra han blev Offi- cer i In- fanteriet. Han del- tog som

Løjtnant i Krigen 1864, og har senere i mange Aar været knyttet til Garnisonen i Aalborg. I 1890 faldt han for Aldersgrænsen som Kaptajn i Linjen og i 1900 blev der ham tildelt Charge som Oberst- løjtnant. S. var dekoreret med Rid- derkorset.

Den bekendte Sprogmand, Pro- fessor, Dr. phil. *C. A. Nissen*, er afgaaet ved Døden i sit 66 Aar. N. tog i 1864 Juridisk Eksamen, men alle- rede fra sin tidlig- ste Ung- dom havde han ivrigt drevet Sprogstu- dier, og han ofrede sig siden for Under- visning i Tysk og Engelsk. 1884 dis- puterede

Professor C. A. Nissen.

han for Doktorgraden og fik i 1892 Titel af Professor. Adskillige fortrinlige Lærebøger foreligge fra hans Haand, hans Hovedværk er den tysk-danske Ordbog, som han har udgivet sammen med Cand. Mohr. N. nød som Sprogmand stor Anseelse og havde mange Venner.

Jubilæum.

Fabrikant *Sophus Thomsen* i Hjør- ring kan den 1. Maj fejre sit 25 Aars Jubilæum som Borger i denne By. Jubilarens ualmindelige Arbejds- evne og Administrationstalent har

muliggjort, at han ved Siden af sin store Farveri-Forretning har kunnet kaste sig over mange an- dre Op- gaver, som han har gennem- ført med stør Dyg- tighed.

Fabrikant Sophus Thomsen.

Han har selvtrædte anlagt Hjørring Elektrici- tetsværk og er det- tes Admi- nistrator. Han er Hovedejer og Meddirektør af Hjør- ring Dampværeri, og fremdeles et meget aktivt Medlem af Hjørring Byraad, endelig har han i en lang Aarrække været Haandværker- og Borgerforeningens Formand.

Udnævnelse.

Den nys udnævnte Direktør for Krigsministeriet, Oberstløjtnant *Alfred Theophilus Seedorff* er født d. 18. Juni 1853. I 1874 udnævntes han til Of- ficer, i

1885 til Kaptajn og i 1900 til Oberst- løjtnant, hvorefter han over- tog Kom- mandoen over 21. Bataillon. I 1903 for- lod han atter den- ne Post for at overtage Stillingen som Chef for Krigsministeriets 1. Departement, en Stilling, han nu forener med det nye Direktør-Embedet.

Jubilæum.

Komponisten *Charles Kjerulf* kunde nylig fejre sit 25 Aars Jubilæum som Musikanmelder. Han har som Skribent det store Fortrin, at han aldrig keder, hans Pen er kvik og letløbende som faa, og gennem sin varme Begejstring for Musikken og det klare Udtryk, han altid for- staar at give den, lykkes det ham mangan Gang at faa selv de i Mu- sik ganske ukyndige i Tale. Han er desforuden paa mange Omraader en sjælden produktiv Natur, altid ladet med Energi. Han komponerer, dirigerer, oversætter og sætter i Scene, er alle Kunstneres Ven og

bestaltede Forlystel- sesraad. Og det skyldes endelig ganske særlig hans Arbejde, at »Dansk Tone- kunstner- forening« stiftedes.

Komponisten Ch. Kjerulf.

Dødsfald.

Trafikinspektør *Pagh* i Aalborg afgik for kort Tid siden ved Døden,

ramt af et Slagtilfæl- de under et Range- ringsar- bejde paa Nørre- sundby Station. P., der var kendt og anset indenfor sin Etat, blev 60 Aar gl.

Trafikinspektør Pagh.

Han var dekoreret med Ridderkorset.

Kaptajn *Leigh-Smith*, som nylig afgik ved Døden, var i sin Tid som statsvidenskabelig Kandidat Plougs Efterfølger som Redaktør af »Fædre- landet«, men da det ikke lykkedes ham at bringe Bladet, der allerede var i De kadence, paa Fode igen, trak han sig efter faa Aars For- løb til-

Kaptajn Leigh-Smith.

bage til forskellig Skribent-Virk- somhed. Senere modtog L.-S. Post- en som udsendt Konsul i Shang- hai, men her fik han det legem lige Knæk, som han ikke siden forvandt. Kaptajn Leigh-Smith var en meget kundskabsrig Mand og hans Elskværdighed skaffede ham mange Venner.

„Hver 8 Dag“e specielle Fotograf er *Hr. Julius Aagaard*.

V i saa det paa den store Udstilling af Bygningsmaterialer i Industriforeningen, hvilken stor Rolle der tillægges Beklædningen af Loft, Gulv og Vægge og hvilken betydelig mængdet Industri, dette har affødt. Blandt Udstillerne af saadanne Artikler indtog Firmaet *Paludan & Carlsen* (i Aarhus), der har gjort sig Bygningsdekoration til Specialitet, en fremtrædende Plads. Ikke mindst paa Linoleumsomraadet er denne Forretning blandt de førende (den har udført store Anlæg paa Nationalforeningens Sanatorier (Silkeborg og Ry), paa Aarhus nye Posthus og Telegrafstation, paa Jysk Handelshøjskole og paa Hoteller Landet rundt), men den har tillige skaffet sig Navn ved Forhandlingen af en Række andre moderne Beklædningsmaterialer, saaledes det Linoleet nærstaaende *Lincrusta*, der hovedsagelig bruges til Paneler eller Tapeter, endvidere *Anaglypta*,

et engelsk Materiale for Loft og Væg og endelig *Patentstuk*, der erstatter Kalkstukken og er langt billigere. *Lincrusta* udmærker sig ved sin kunstneriske Udførelse og sin store Holdbarhed, det benyttes meget til Udsmykning af Hoteller, Restaurationer, Butiker og Trappegange og træder i Form af Friser i Stedet for Billedskærerarbejde. *Anaglypta* er med sit Relief en særlig smuk Prydelse for Loftet, som det desuden binder sammen og hindrer i at revne og falde ned. I *Patentstuk* (Lauermands Patent, for hvilket *Paludan & Carlsen* er Eneforhandlere), udføres komplette Lofter, Paneler, Spejlrammer, Kamminer etc., og af større Stukarbejder, som Firmaet har udført, kan nævnes Loftet i Forsamlingsbygningens Festsal i Skanderborg, Arbejder i Hobro ny Bank og i mangfoldige større private Bygninger.

Naar Internationalt Tapet-Magasinet blandt vore mange Tapetforretninger indtager en særlig fremtrædende Plads, da skyldes dette — ved Siden af de smukke og moderne Mønstre — hovedsagelig det, at Firmaet resolut har brudt med det i Tapet-Branchen ganske misvisende Rabat-System, hvorved Husejerne gennem højere Priser dog i Virkeligheden maa betale den Rabat, den nyder.

I DISSE DAGE flytter det halve København — hvad kan da være mere aktuelt end et Billede fra en af de Forretninger, som i første Linie bidrager til, at den nye Lejlighed bliver smukt og smagfuldt udstyret.

Internationalt Tapet-Magasinet sælger til Netto-Fabrikspriser, og at Kunderne ser deres Fordel herved, derfor borger den store og stadig voksende Kreds af Husejere, som søger til Forretningen.

EVER 8 DAG

Nr. 32. 11. Aargang.

7. Maj 1905.

Kommunelæge Carlsen. Bankdir. H.*P. Hansen. Redsekr. Marius Jensen. Kommunal. Møller-Lund. Direktør Jul. Schiøtt

Børnehjælpsmændene lægger Planer.

Børnehjælpsdagens Mænd. Saa spartansk ser altsaa det Rum ud, hvor Børnehjælpsdagens brave Mænd lægger deres Slagplan mod vore aabne Hjerter og aabne Punge. Selv om man ikke kan sige, at deres Ideer fødes i en Krybbe, er Rummel dog ikke meget hyggeligere. Men der er noget vist tillalende derved. Man har ellers ofte en lumsk Mistanke om, at de foretagsomme Herrer og Damer, som foranstaller velgørende Bazarer, lader en lille Smule for meget gaa til de assisterendes Bekvemmelighed. Men her gaar øjensynlig alt til det gode Formaal. Lad os da lukke godt op for vor Pung, lad disse Mænd se deres spartanske Kammer fyldt med en sybaritisk Overflod af skinnende Guld. Og det saa meget mere som disse nøjsomme Mænd har skabt os en ny og munter Festdag. Arbejderne har skabt sig deres Første-Maj, Ottetimersdagen, men den er kun Festdag for en enkelt Samfundsklasse. Børnehjælpsdagen er en Fest for os alle.

Medaillon.

Fortælling af A. M. Duvantier.

BARON Lennox og jeg beboede i Fællesskab en lille hyggelig Lejlighed i Trinity Square. Naar vi var komne hjem, han fra Udenrigsministeriet, jeg fra Admiralitetet, og vi havde spist til Middag, satte vi os gerne ind i Biblioteksværelset for at læse Aftenbladene og ryge en Cigar.

— Jeg tænker ofte, sagde Lennox en saadan Aftenstund, paa Lord Kellingtons lille Ellis, som forsvandt saa sporløst, mens han var Gesandt i Equador.

— Jeg ogsaa, svarede jeg. Der er noget mystisk ved hele den Historie. Lad os en Gang opfriske Hovedpunkterne. Lorden giftede sig med Elisabeth Maritzka, der allerede som ung Pige blev stræbt efter Livet af sin Broder, Løjtnant Georg Maritzka, fordi hun var indsat til Arving af en betydelig Formue, der ved hendes Død vilde tilfalde ham. Ægteparrets Datter forsvandt som toaarigt Barn, medens Ammen en Dag havde ladet hende alene i Lordens Have i Quito. Der foreligger nu to Muligheder. Enten har Georg Maritzka ryddet Barnet af Vejen, fordi det var nærmeste Arving til sin Moders Formue — Lord Kellington var derimod ikke arveberettiget — eller Ellis er virkelig blevet et Offer for vilde Dyr eller bortført af omstrefjende Indianere.

— Det første vilde være altfor æventyrligt, mente Lennox. Er der Skygge af Bevis for en saadan Hypotese?

— Nej, men Stof nok til en Formodning. Løjtnant Maritzka var stærkt forgældet. Kunde han skaffe Ellis af Vejen, vilde han have Udsigt til en Gang at komme i Besiddelse af en Formue. Men der er endnu en betydningsfuld Omstændighed. Kan De erindre, at Lord Kellington har fortalt os, hvorledes han blev opdaget, da han under Bokseropstanden vilde overvære et af San-ho-huis hemmelige Møder?

— Naa, ja, Præstens Spaadom. Jeg tror ikke paa den Slags Orakler.

— Deri gør De sikkert Uret. Orientalerne har langt større Kendskab til oversanselige Ting end vi. Hin buddhistiske Præst læste hele Lord Kellingtons foregaaende Liv af hans Haands Linier.

— Hvad vil De da forstaa ved de meningsløse Ord: Planten er død, men Planten lever?

— Ganske simpelt, svarede jeg, at Ellis ikke er virkelig død, men lever et eller andet Sted paa Kloden, uden at kende sin Herkomst.

Saa vidt var vi komne i vor Samtale, da Tjeneren kom ind med et Telegram. Lennox brød det og rakte mig det. Det var fra Kenilworth. Lord Kellington bad os komme straks, og et Øjeblik efter var vi paa Vej.

— Tak, mine Herrer, fordi De kom saa hurtigt, udbrod Lord Kellington, da vi traadte ind. Jeg har betroet Dem saa mange af mit Livs mærkelige Hændelser, at jeg i Aften gerne vil raadføre mig med

Dem. Jeg har i Dag modtaget et Brev fra Rio de Janeiro, der lyder saaledes: »Da jeg er i Besiddelse af en Medaillon, paa hvis Forside er indgraveret Ordet Kellington og Aarstallet 1886, tillader jeg mig at forespørge, om De er Køber til den. Med Højtæelse Hermann Rosenthal, Calle Amadeo 53, Rio.« Naar jeg nu fortæller Dem, mine Herrer, at jeg forærede min Hustru denne Medaillon paa vor Bryllupsdag, og at vor lille Ellis altid bar den i en Kæde om Halsen, ogsaa hin sørgelige Dag, da hun forsvandt, vil De forstaa, hvor stærkt Brevet har opkræmmet mig. Ad hvilke besynderlige Veje er denne Medaillon nu havnet i Rio? Maaske er Tiden kommen til at min lille Piges Skæbne kan blive opklaret. Vil De hjælpe mig dertil, mine Herrer?

Vi samtykkede med Glæde. Endnu en Gang gennemgik vi alle Sagens Enkeltheder, og det faldt mig pludselig ind, at Lorden havde fundet en Krümkniv i Skoven Morgenen efter Barnets Forsvinden. Jeg bad om at maatte se den.

Det var en lykkelig Indskydelse. Ved at se Knivskeden nøjere efter, opdagede jeg nemlig i dens Indre noget gulnet Papir. Jeg tænkte ikke straks, det havde nogen Betydning, men da vi fik det taget ud, viste det sig til vor store Forbavselse at være et sammenfoldet Brev. Lord Kellingtons Hænder rystede, da han foldede det ud og læste: »Drag foreløbig mod Syd. Tag med et Skib fra Callao til Lisabon; men for Guds Skyld, spar Barnets Liv. G.M.«

Vor kære, gamle Ven faldt besvimet om i Lennox's Arme. —

En Maanedstid efter stod Royal Mails store Paketdamper ind i Rios Havn med os alle tre om Bord. Fra Havnen kørte vi direkte op og lod os melde hos den engelske Resident, Sir Howard Stantin, en Ungdomsven af Lord Kellington, af hvem vi ventede at kunne faa en Haandsrækning. Han var desværre paa Rejse, men hans Frue, en spanskfødt Dame, og hans to Døtre modtog os med udsøgt Elskværdighed og bad os tage Ophold i Gesandtskabspalæet saa længe, vi forblev i Rio, et Tilbud, vi med Glæde modtog; men vi blev dog enige om foreløbig at fortie den egentlige Hensigt med vor Rejse.

For Lennox og mig oprandt nu en Række uforglemmelige Dage. I Selskab med Husets unge Damer, for hvem vort Besøg var en kærkommen Adspredelse, foretog vi daglige Udflugter i Byen eller spillede Tennis i Parkerne i Byens Udkant. Lennox havde straks sluttet sig til den ældste af Damerne, Miss Maja, en slank, mørk Skønhed, hos hvem man tydelig hunde spore den delvis spanske Afstamning. Den yngste, Miss Alice, tilfaldt med Nødvendighed mig, men jeg var ingenlunde ked deraf; thi hun indtog mig straks den første Gang, jeg saa hende, ved sin lyse Teint, sine blaa Øjne og sin naturlige Muntherhed.

Det fortrolige Forhold mellem os Unge udviklede sig forbausende hurtigt. Det blev en Regel, naar vi sejlede ud paa Golfen, at Miss Maja sad hos Lennox ved Roret og Miss Alice hos mig i Stævnen. Naar vi spaserede i Gesandtskabets Have, gik Lennox altid forrest med Miss Maja, jeg altid bagest med Miss Alice, og hun og jeg talte da ganske sagte om alt det, som nu en Gang er unge Menneskers Hemmelighed. Jeg blev snart klar over mine Følelser. Jeg var knusende forelsket i Miss Alice.

Imidlertid laa vi ikke paa den lade Side, hvad Lord Kellingtons Affærer angik. Allerede første Dag, vi var i Byen, henvendte jeg mig til Opdagelsespolitiets Chef og fik en dygtig Detektiv, Senior Juan Riaz, til Hjælp. Lord Kellington brændte af Utaalmodighed efter at opsøge Hermann Rosenthal, afkøbe ham Medaillon og anmode ham om de Oplysninger, han kunde give. Riaz derimod holdt dette Forslag for ganske unyttigt. Selvfølgelig vilde Rosenthal nok skille sig ved Medaillon, men Oplysninger gav han sikkert ingen af. Det gjaldt først og fremmest om at faa at vide, hvem denne Hermann Rosenthal egentlig var; men dette var langt lettere sagt end gjort: thi i Politiets Bøger stod kun, at han var født i Hamborg og havde købt Næringsbevis som Købmand i Rio. Altsaa maatte vi begynde en formelig Belejring af Huset i Calle Amadeo 53. Dette paatog Riaz sig at besørge; men vi gik dog næsten daglig forbi Rosenthals Hus for mulig at faa et Glimt at se af Beboerne. I Forretningslokalerne i Stueetagen var udstillet brugte Gangklæder, Ure, Sengklæder o. l.; men Kunder saa vi aldrig nogen af. Det hele lignede nærmest en af de gamle Marskandiserbutiker ude i Southwark.

Hver Morgen mødtes vi med Riaz paa Politikamret og fik Underretning om Døgnets Hændelser. Desuden havde jeg aftalt med ham, at han, hvis der hændte noget særligt, skulde fyre et vist Antal Revolverskud af i Gesandtskabspalæets Nærhed. Et Skud betød: Kom straks, to Skud: Tag Lennox med, tre Skud: Kom øjeblikkelig alle tre. Den ene Dag gik imidlertid efter den anden, uden at der hændte noget nævneværdigt, og da endelig Riaz gav Signalet, kom det mig desværre højst ubelejligt.

Det var Ugedagen efter vor Ankomst. Om Formiddagen havde vi holdt Krigsraad; thi Lord Kellington vilde for ingen Pris vente længere, men straks begive sig til Rosenthals Hus. Riaz satte sig derimod paa det bestemteste. Nu var Politiet blandet ind i Sagen, mente han. Der var ingen Tvivl om, at han ved vor Hjælp var kommen paa Spor efter et hemmeligt Forbrydersmuthul, og om nogle Dage, lovede han, skulde Lord Kellington ganske sikkert faa baade Medaillon og Oplysninger, endda ganske gratis, men endnu var Øjeblikket ikke kommet til at trække Nættet sammen om Huset i Calle Amadeo. Lorden holdt paa sit, Riaz paa sit, og jeg foreslog da, at vi skulde give Riaz en Frist paa tre Døgn. Dette blev vedtaget.

Efter Middagen, der ved de unge Damers Elsk-

værdighed var forløbet paa den behageligste Maade, listede jeg mig ned i Gesandtskabets Have. Lord Kellington underholdt Lady Startin, Lennox spillede firhændigt Klaver med Miss Maja, kun Miss Alice og jeg var blevne enige om at trække frisk Luft i Haven. Som ved en fælles Indskydelse havde vi holdt vor Beslutning for os selv — det var vort første Stævnemøde.

Som bekendt har Troperne intet Tusmørke. I samme Nu Solen gaar ned, bryder Natten frem; men da Alice og jeg begyndte vor Promenade, var det endnu klar Dag. Vi gik Arm i Arm og talte om Foraaret hjemme i England, om de grønne Enge og de blomstrende Tjørnehække, og uden vi vidste et Ord deraf, var Mørket faldet paa. Maanen lyste i al sin Glans, og Tropehimmelen var oversaaet med Stjerner. Det var en af disse henrivende Aftener, i hvilke vore Hjerter saa sært betages af Naturens Skønhed, og i hin uforglemmelige Stund fik jeg Mod til at bede Alice blive min Hustru.

Tiden svandt for os som en Drøm under alle de søde Bekendelser, vi havde at gøre. Da opskræmtes vi pludselig ved Lyden af et Skud. Der lød endnu et og ét til — det var Riaz's Signal. Jeg blev nervøs og forstemt, og Alice kunde selvfølgelig ikke fatte Grunden dertil. Jeg stammede noget om, at jeg maatte forlade hende, men det gjorde naturligvis kun ondt værre. Jeg vidste ikke mit levende Raad. Tiden var kostbar, og Hemmeligheden havde jeg ikke Lov at røbe. Jeg rakte Alice Haanden til Farvel, men da hun saa vendte sig om og brast i Graad, var det mere, end jeg kunde taale. I faa Ord betroede jeg hende, hvorfor vi var komne, og hvad Signalet betød. Saa skyndte jeg mig op til Lord Kellington og Lennox, der begge havde hørt Signalet og ventede mig utaalmodigt, og vi kom afsted.

Da vi ankom til Calle Amadeo, mærkede vi straks, at der var noget paa Færde. I Skyggen af de frempringende Tage var nogle formummede Skikkelser posterede. En af dem standsede os — det var Riaz. Hans Vagtposter havde set to velkendte Banditter forsvinde ind i Rosenthals Hus, og alt tydede paa, at man havde med en vidtforgrenet Forbryderbande at gøre. Nu var Huset omringet med en dobbelt Politikordon, saa ingen kunde undslippe, og Riaz havde kun ventet paa os, for at begynde Angrebet. Et Øjeblik efter nærmede to Politibetjente sig Husets Dør og raabte: »Luk op i Lovens Navn.« Ingen svarede, men straks efter faldt et Skud fra Husets øverste Etage og saarede en af Betjentene. Nu begyndte en regelret Kamp; Døren sprængtes, og Betjentene stormede ind, vildt fyrende til alle Sider. Riaz, der var smidig som en Kat, entrede op paa Taget og ind ad et Tagvindue, andre fulgte efter og faldt Banden i Ryggen, og efter et Kvarters Forløb var Forbryderne overmadede.

Riaz havde udtrykkelig forbudt os at tage Del i Kampen og anvist os Plads i den yderste Kordon. Nu kom han og bad os komme nærmere. Vi traadte ind i en lavloftet Stue, hvor en underlig muggen

Luft slog os i Møde. Paa Gulvet laa en Forbryder i Dødskamp, en anden var ved at blive forbunden; men midt i Stuen stod mellem to Betjente med ladte Revolvere en ældre, graaskægget Mand med bundne Hænder og skulende Blik — det var Hermann Rosenthal.

— Jeg er Lord Kellington, tiltalte Lorden ham med fast Stemme.

Aldrig har jeg set et Menneske falde sammen som denne forhærdede Forbryder nu gjorde det. Han tumlede tilbage, kridhvid af Angst, hans Knæ rystede under ham, og hans Øjne stirrede paa Lorden, som paa et Genfærd. Saa faldt han paa Knæ og tryglede om Naade.

Da han var kommen saa vidt til sig selv, at han kunde give en sammenhængende Forklaring, berettede han, at han for 16 Aar siden af Løjtnant Georg Maritzka, hvem han havde tjent som Oppasser i Prag, havde faaet til Opgave at stjæle Lord Kellingtons Barn. Det var lykkedes. I den første Tid efter Rovet havde han flakket om ad afsides Veje, men tilsidt havde han været saa heldig med Barnet at komme om Bord paa Briggen »Aldaraban«, der skulde afgaa fra Callao til Oporto. Rejsen var gaaet godt, til de kom paa Højden af Rio Grande. Her havde Storm og Uvejr drevet Skibet ud af sin Kurs, og det var strandet paa et ukendt Rev i Havet. Baadene var blevne satte ud, og Rosenthal — eller Razetsky, som han virkelig hed — var kommen om Bord i en af dem. Barnet havde han i sin Dødsangst ikke bekymret sig om, og havde aldrig set det siden. Han vidste ikke, om det var blevet frelst eller ej; thi han var selv naaet i Land ved Porte Alegre og havde straks faaet Arbejde paa en Hacienda inde i Landet; men saa vidt han vidste, havde kun hans Baad naaet Land. Medaillonon havde han i Forlisøjeblikket baaret hos sig og ment, efter saa mange Aars Forløb uden Fare at kunne sælge til dens virkelige Ejer for en ublu Pris.

Det var altsaa det Hele — paany denne nagende Uvished, ikke et Skridt videre end før. Da Lord Kellington atter holdt Medaillonon i sine Hænder, strømmede Taarerne ned ad hans Kinder af Sorg og Fortvivelse. Det fejlslagne Haab knækkede ganske den før saa stærke Mand, og de nærmest følgende Dage laa han hen i en stille Feberdøs.

Da vi næste Morgen samledes ved Frokostbordet, var Alices Øjne røde og forgrædte. Saa snart vi var blevne ene, betroede jeg hende Nattens kummerlige Resultat, og det var rørende at se den Kærlighed og Omhu, hvormed hun siden plejede Lord Kellington under hans Sygdom. Naar hun sad ved hans Seng og lagde sin lille, fine Haand i hans, var det som om hans Tungsind forsvandt, og han kunde da smile til hende med et halvt vemodigt, halvt lykkeligt Smil.

Der gik en Uges Tid, og Lord Kellington var efterhaanden kommen lidt til Kræfter igen, da vi en Dag hørte en Ekvipage rulle op for Huset. Det var Sir Howard Startin, som endelig kom hjem. Jeg havde tænkt mig ham i Lord Kellingtons Billede, men han var ganske det modsatte. Hans Stemme fyldte Huset, og han bød os Velkommen med overstrømmende Hjertelighed. Han havde ligget en Maanedstid inde paa en Hazienda i Gayaz-Distriktet og jaget Kuguarer, og Tropesolen havde brunet hans Hud, saa han ganske lignede en Spanier. Miss Maja var ham lige op ad Dage, men med den lyse, blaaøjede Miss Alice havde han ikke et Træk tilfælles.

Da vi Herrer var komne til Ro i Biblioteket, kom Samtalen mellem Lord Kellington og Sir Howard hurtig ind paa gamle Minder, Lennox og jeg var midt i et Parti Billard, da vor Opmærksomhed fængsledes af de gamle Herrers Samtale.

— Ja, sagde Sir Howard, jeg husker, at Du skrev, at Du mistede Din lille Datter i hendes spæde Alder. Jeg derimod fik ved Guds Tilskikkelse den kæreste lille Pige betroet i min Varetægt. Vi tog den lille Alice — saadan sagde hun, hun hed — til os og adopterede hende, og hun ved forøvrigt den Dag i Dag ikke andet end, at hun er vort eget Barn.

— Hvorledes gik det til? spurgte Lord Kellington interesseret.

— Ja, det kan vel være ca. 16 Aar siden, at en portugisisk Damper i Rio landsatte nogle Skibbrudne, som Besætningen havde reddet fra et synkefærdigt Vrag i Atlanterhavet. Blandt de Reddede var et omtrent to Aar gammelt Barn, der kun kunde sige nogle faa engelske Ord. Hvem hun var, og hvorfra hun kom, var der ingen af de andre Passagerer, der vidste. Den lille, engelske Pige stod ganske ene i Verden, og min Hustru og jeg tog det som et Fingerpeg fra oven og opdrog hende sammen med vor egen Datter.

Lord Kellington havde rejst sig op. Med rystende Stemme spurgte han: Hvad hed det forliste Skib?

— Saa vidt jeg erindrer, »Aldaraban« af Oporto — men, kære Ven —

Lorden vaklede, mistede Bevidstheden og segnede om i sin gamle Vens Arme.

To Maaneder efter fejredes et Dobbelt-Bryllup i Rios engelske Kirke. Sir Howard førte Miss Maja, Lord Kellington Miss Ellis op ad Kirkegulvet, og Lennox og jeg var de lykkelige Brudgomme. Lennox søgte og fik Posten som Legationssekretær hos Sir Howard. Min unge, yndige Hustru derimod tog under mange Taarer Afsked med sine kære Adoptivforældre, og da Royal Mail Paketten gled ud af Rios Havn, havde den tre fuldendt lykkelige Mennesker om Bord.

Insurgentgeneralen for Krigsretten.

er eller Doktorer derovre — har rejst Oprørsfanen, styrtet Regeringen, gjort sig selv til Præsident eller er bukket under og er bleven skudt. Og Forholdene er ogsaa i den Henseende middelalderlige, at de Størrelser, der opereres med, ofte kan skrives med et eller højst to Tal. Det er som det Slag mellem italienske Kondottierer, som Macchiavelli fortæller om, hvor

En Insurgents Død.

DER ligger ovre i Mellemamerika et lille Bundt Smaarepublikker, hvor Tilstanden, Menneskene og Menneskeskæbnerne er ganske middelalderlige. Nu og da fortæller et knapt Telegram om, at General A eller Doktor B — og de er allesammen General-

Præsten forbereder den Dødsdømte.

De dræbende Skud.

der efter snedige Manøvrer og flere Timers Kamp var to dræbte eller saadan noget.

Vi skænker disse Statskup og Præsidentskifter den Opmærksomhed, som de fortjener, vi læser Telegrammets Overskrift og springer Teksten over. Men alligevel, for en Psykolog er disse Revolter egentlig ret interessante. Det er Menneskenaturen i sin oprindelige Vildhed, og det er i alt Fald Mænd, der kan

dø, som det sig sømmer en Mand. — Som nu denne General Victoriano Lorenzo. Navnet lyder ganske italiensk, det er som taget ud af en florentinsk eller pisansk Bykrønike. Og i og for sig er han lige saa meget Mand som disse

Renæssancens ærgærrige, som Historikere, Digttere og Malere har forherliget.

Det er en Indianer, en lille, gullig, sortsmudset Fyr, men en Mand helt igennem sine halvtredje Alen. Han har begaaet den Fejl at lade sig slaa. Han kunde i og for sig lige saa godt sidde paa Præsidentstolen som den, der sidder der. Men nu har de andre været de stærkeste, og han staar der anklaget for Mord. Der er nemlig falden

nogle ved hans Opstandsforsøg, og da han har tabt, er det Mord.

Man har holdt ham Maaneder i et smudsigt og trangt Fængsel. Men det har ikke taget paa ham, hans Energi er lige springsk. Han forsvarer sig Fod for Fod. Naturligvis dømmes han. Men paa Vejen til Retterstedet lader han en Journalist interviewe sig, og han smiler til Fotografen, der fotograferer hans Død Scene for Scene.

Der er stablet en Del Kasser, fyldte med Jord, op, de skal opfange Kuglerne. Foran dem en Stol, hvortil Lorenzo skal bindes. Noget derfra Karren, der skal føre hans Lig bort. Og rundt omkring denne Eksekutionsplads den utaalmodige og mumlende Hob.

Saa kommer han, med en Præst paa hver Side, med Krucifikset trykket ind mod Brystet, rolig, modig. Da han ser Stolen, er det, som løber der en Skælven over hans Læber; men hans Gang er lige fast. Den ene Præst giver ham Absolution, han sætter sig ned, Dommen læses op. Han rejser sig, holder en Tale med klar og velklingende Stemme, hvoraf man kun kan høre enkelte Ord: »Victoriano Lorenzo dør . . . Jeg tilgiver alle . . . jeg dør, som Jesus Christus døde . . .«

Han sætter sig atter, man binder ham til Stolen, knytter et Lommelørklæde om hans Øjne. Tolv Soldater marscherer frem og standser 5 Skridt fra ham. Officeren vifter med sit Lommelørklæde, Salven knalder af. Gennem Røgen ser man tydeligt, hvordan en Gysen farer gennem

Lorenzos Legeme, hans Hoved bøjer sig. En ny Salve brager. Den døende ligesom rejser sig i Sædet, hans Arme bevæger sig, saa synker Hovedet ned paa Brystet. Victoriano Lorenzo er

Præsten messer over den døde.

død, Præsten messer, og den ufortrødne Fotograf tager den sidste Plade.

Herold i Ørkenen. Faraonernes Land er ikke blot Landet med de tusindaarige, historiske Mindesmærker, alle Arkæologers Fryd. Det er med sit tørre Klima tillige et fortræffeligt Land for gigtsgave. Hver anden af os i det fugtige Danmark kunde for den Sags Skyld godt trænge til at komme derned. Kun altfor faa af os naar del, men det Lykens Skødebarn, Herold, brunersin Kind og kurerer sin Gigt dernede. Og Billedet med den muntre Kamelrytter tyder jo paa, at det er med Held.

Kammersanger Herold i Ørkenen.

Børnehjælpsdagen.

Hvad fik vi saa for Pengene i Fjor?

Friskolebørn blev i Mængde bospist for Børnehjælpsdagens Penge.

1. Foreningen til Friskolebørns Bospisning, 5000 Kr. Vi fik f. Eks. en Middag til 33,333 Børn, efter som en Portion Middagsmad (Formad og Eftermad) leveres for ca. 15 Øre. Men da ethvert frivilligt Bidrag til dette Øjemed ifølge Lovene forpligter Kommunen til at udrede et tilsvarende Beløb, har Børnehjælpsdagen skaffet Middag til

66,666 Børn.

d. v. s. Børnehjælpsdagen har haft *samlige* københavnske Friskolebørn (ca. 30,000) til Middag hos sig 2 Gange i en Tid, da Middagsmad kun er en fjern og kær Erindring for mangfoldige af disse Børn.

2. Foreningen til fattige Børns Fodbeklædning. Foreningen har kunnet forsyne 1000 Børn mere end foregaaende Aar med gode varme Kapsko.

3. Børnehjemmet »Godhavn», Tisvilde. Hjemmet har hidtil bestaaet af Træbarakker, som Forstanderen selv har opført ved Hjælp af sine Dreng.

Han skriver nu: »Aarets store Begivenhed paa Børnesagens Omraade blev jo en vældig Hjælp for os. Pengegaven fra Børnehjælpsdagen — 4000 Kr. til Nybygning og 1000 Kr. til Driften — gav mig Haab om at kunne faa opført en reel Hovedbygning.

Dette er lykkedes langt over Forventning. Vi har nu et *godt og lunt*. praktisk indrettet Hus i Stedet for den gamle, lidt vel utætte Træbygning.

Videre skriver Forstanderen: »Storst Interesse knytter der sig selvfølgelig til den ny, store Hovedbygning, det glædelige Resultat af Børnehjælpsdagen, hvorfor der ogsaa paa Façaden er indmuret en Marmortavle, som bærer følgende Inskription: Minde om Børnehjælpsdagen 6te Maj 1904.

Børnehjemmet er saa at sige udelukkende befolket af københavnske Børn.«

4. Børnehjemmet »Hebron« (nærmest for forvildede Pigebørn mellem 11 og 18 Aar). Forstanderinden skriver, at hun stod

over for den pinlige Situation at maatte formindske Børneantallet, hvis hun ikke fik Hjælp til en Udvidelse af Hjemmet. Hun »regnede, tænkte og forhørte sig om Hjælp her og der, men det var umuligt at skaffe nogen Hjælp. — — — Da det hele med stor Sorg var opgivet, og jeg havde besluttet mig til at formindske Børneantallet ved at sige nej til alle nye, indtil en Del af de gamle havde forladt Hjemmet, *just da* sendte Børnehjælpskomitéen en Gave paa 600 Kroner til en bestemt Forbedring eller Udvidelse.« Det kunde jeg ikke staa for, og jeg bestilte nu en Bygning hos Københavns Pavillonbyggeri (Bølgeblæk, Brædder, Mellemlag, Filt).«

5. Sanatoriehjemmet »Buddes Minde« (tuberkuløse

Børnehjemmet »Hebron« fik delvis Midler til denne Bygning ved Børnehjælpsdagens Indsamling.

Opdragelseshjemmet »Godhavn« fik denne nye Hovedbygning rejst.

Børn). Ved Hjælp af de 2000 Kroner er opført en Anneksbygning, hvor der er en stor Sal til Raadighed for Børnene, og som har gjort ypperlig Tjeneste i Vinter og nu i Foraaret.

Uden denne Tilbygning havde Sanatoriehjemmet næppe opnaaet de smukke Resultater, det nu kan opvise.

6. Foreningen af 1837 til forsømte Børns Frelse. Pengene, 5000 Kr., medgaaet til Etableringsudgifter ved Pige hjemmet »Nitihus«.

7. Kvindehjemmet i Læssøesgade. Beløbet anvendt bl. a. til gratis Ophold for 8 Mødre med nyfødte Børn, hver i 4 Uger.

24 Mødre med spæde Børn har haft Ophold i Hjemmet for halv Betaling; Resten er udredet af Pengene fra Børnehjælpsdagen.

8. Kristelig Forening til vildfarende Børns Redning. (Københavns Afdeling). Bestyrelsen har for det bevilgede Beløb (5000 Kr.) oprettet et Optagelseshjem i København til midlertidig Anbringelse af Børn, »som man øjeblikkelig maa tage sig af«. I de forløbne $\frac{3}{4}$ Aar har 108 Børn været optagne. Iøvrigt har Foreningen anvendt Tilskudet til 27 forskellige Børn, der alle har været mer eller mindre »uheldige«, og som Bestyrelsen i sin Beretning gør nærmere Rede for.

9. Børnehjemmet af 1870, Ryesgade. »Har uden Betaling optaget 6 svangre Kvinder, 47² Mødre og 63 Børn.«

10. Gundslev Børnehjem (600 Kr.) Københavnske Børn. Maatte tidligere forsyne sig med Vand fra en Mergelgrav, men har for Børnehjælpsdagens Penge kunnet foranstalte Brøndboring og saaledes skaffe sig sundt og rigeligt Vand, hvilket ikke just synes at være nogen Luksus; har endvidere faaet Raad til at lægge Taget om og indlægge nyt Loft samt forny Sengetøj, altsammen Foranstaltninger, der gør Livet taaleligere og Hjemmet lunere for den Børneflokk, der indtil videre hører til der.

11. Børnenes Kontor »City« (400 Kr.) Ca. 600 Børn fuldstændig ekviperede til Ferierejse, og 40 Drengene etablerede som Feriekoloni i Teltlejr i 14 Dage i Jonstrup Vang, hvor de førte et henrivende Indianerliv med »City«s utrættelige Leder som Høvding. Endvidere er 120 Børn forsynede med Udstyr til et Sanatorieophold.

Feriekolonier (københavnske og frederiksbergske). 400 Børn fik ved Børnehjælpsdagens Midler et styr-

kende Landophold paa 14—16 Dage i Feriekolonier. Det vil i en samlet Sum sige, at et Børnetog paa 5—6000 drager i Højsommeren under Jubel og Fanfarer ud fra Staden, for i et Døgn at boltre sig i det rigtige Agrarland. Og det er just de Børn, der trænger allermost. Slægt og Venner kunde ikke hjælpe dem ud, Skolen heller ikke — der er dem iblandt, som Skolen ikke engang ret vel turde sende ud i private Hjem.

Pladsen tillader ikke at gaa videre. Disse Eksempler maa være nok. Endnu kun dette: Det fremgaar af alle indgaaede Beretninger, at Børnehjælpsdagens Penge over alt er falden som Manna, til største Velsignelse for utallige Børn, hjælpeløse smaa og faderløse spæde, syge og vanføre, legemligt og aandeligt lidende og forhulede, vanskottede og mishandlede.

Der maa da heri ligge den største Tilfredsstillelse for alle, som paa hin lykkelige Dag gav deres Skærv, og den kraftigste Tilskyndelse til, naar Børnehjælpsdagen atter kalder paa os, at tage vel imod den.

April 1905.

L. CHR. MØLLER-LUND.

Børne-Lejren i Jonstrup Vang.

Hvordan en Ølflaske bliver til.

Glasmassen blandes.

DER er maaske ikke saa morsomt et Fabriksarbejde at staa og se paa som netop Glaspusteriet. Naar man ellers ser en Fabrik arbejde, ser man kun Stumper og Stykker, Mænd, der har hver sin lille Del af Arbejdet, og hver Del tager som oftest Timer og Dage. Der kommer et Resultat ud af alt dette de manges Arbejde, men vi ser det ikke gro hastigt frem for vore Øjne, vi maa tænke og anstrænge os frem til dette Resultat, lægge sammen, kombinere.

Men en grøn Ølflaske ser vi blive til paa et Minut eller saa. Vi kan følge, i hurtigt Tempo, alle den hvidglødende Glasklumps Forvandlinger fra det Øjeblik, den paa Spidsen af

Glasmager.

»Piben« tages ud af den glødende Ovnmasse, til den fiks og færdig, endnu mørkerødtglødende, af »Indbærersken« bæres hen til Køloven. Der er saadan en velsignet Fart over det.

Og ogsaa selve Rummet med

dets Lysvirkninger er male- risk og fantastisk. Den halv- runde Ovn med Hullerne, gennem hvilke man ser den hvidgule, bølgende Masse, og fra hvilken der strøm- mer den sviende Hede ud, Halvkredsen af travle Mænd om Ovnen, en Mand for hver Aabning, belyst inde fra af den glødende Masses gullige Lys og ude fra af det hvide Sollys, der glider ind gennem aabne Porte og Luger. Indefter Halv- mørket. Selv om Dagen ser det besynderligt ud. Og hvor er det ikke pragtfuldt og mangfoldigt ved Aften- og Nattetide, naar Ovnen glø- der og lyser og brænder som et Helvede, naar dens Skin staar mod Natten derude.

Glas er som bekendt en Blanding af forskel- lige kemiske Stoffer. Hovedbestanddelen er Kalk og Sand, dertil Flusspat, Soda, Glauber- salt, Svovlkis, for at gøre det blankt, gøre det let smætteligt og give det Farve. Hvor det som her drejer sig om en grov Vare som almindelige Ølflasker, sker Blandingen ganske uceremonielt, en Arbejdsmand bruger sin Skovl, saadan som det gøres, naar Cement skal blandes og støbes.

Og saa puttes Blandingen bag ind i Ovnen for at ophedes og smeltes sammen. Ovnen, »Vannen«, indtager hele Glashyttens Midte, lig- gende lige saa meget under som over Jorden. Udenfor Hytten udvikler man i runde Jern- beholdere Gas, der gennem Kanaler ledes ind i Ovnen, hvor den antæn- des, stryger hen over Glasmassen og bringer den til at smelte. Det tager 14 Da- ge at opvar- me en Ovn, derfor maa den brænde uafbrudt, Dag som Nat, Hellig som Søgn.

Og da saa- dan en Ovn forbruger

Indbærerske.

Foran Ovn. — Fot. Jul. Aagaard.

ca. 25 Tdr. Kul i Døgnet, er det let at regne ud, hvadfire arbejdsledige Paaskedagekoster et Glasværk. Det er saa og saa mange Gange Hundred Tønder Kul å 2½ Kr., som der er Ovne. En Ovn er gjerne udbrændt paa et Aarstid, saa maa den nedtages og opføres paa ny.

Selve Smeltningen af Glasset tager en tre—fire Timer. Massen kastes ind i Ovnens bag fra, og glider smeltet ned mod den forreste Del af Ovnens, hvor Glasmagerne staar med lange Rør, »Piberne«, rede til at forme den ud i Flasker.

Glasmageren stikker Piben ind i Massen, drejer den lidt, til der hænger en tilstrækkelig stor Klump Glas paa. Han tager paa Øjemaal, men saa skarpt gør den lange Øvelse Øjet, at det kan skønne paa Kvint. En Halvflaske maa veje 75 Kvint, og der er et Spillerum til de to Sider af 70 og 78 Kvint.

»Hyttimesteren« gaar rundt med sin Vægt, tager her og der en Flaske ud og vejer, men Glasmagerens skarpe Øje har næsten altid skønnet rigtigt, endda det, for at værges mod Flammens Glød, saa ind i Ovnens gennem et blaat Glas.

Først drejer han den hvidglødende, efterhaanden i det gullige spillende Glasklump i en skaalformet Fordybning for at fordele Glasset jævnt over den vordende Flaske, puster saa lidt ind i Massen, drejer atter, saa Glasset tager Form som en langagtig Pære. Og saa ned med det i Jærnformen, der klappes sammen. Og nu begynder Pustningen for Alvor, samtidig med at Piben drejes rundt mellem Haandfladerne og dermed Flasken nede i Formen. Der er et gammelt Ord, der siger, at man ikke paa en Gang kan have Mel i Munden og blæse paa Trompet. Men saa underligt det lyder, kan en dreven Glasmager have Shagsnadden fast siddende i venstre Mundvig, mens han puster ind i »Piben« gennem den højre.

Jærnformen aabnes atter, og der hænger paa Pibens Ende en lyserødtglødende Flaske. Med et i Vand fugtet Stykke Jærn skærer han den løs fra Piben, »strænger« den af. Selve Flasken er færdig, men nu skal der Hoved paa den. Glasmageren griber Flasken paa »Gaffelen«, en Jærnstang, der ender i et cylinderformet Hylster, hvori Flasken glider ind. Og den stikkes atter ind i Ovnens for at fange en Smule flydende Glas paa Halsens Spids. Det drejer Glasmageren med »Saksen«, Hovedet er paasat og Flasken er

»Plejeren« stabler Flasker op i Køleooven.

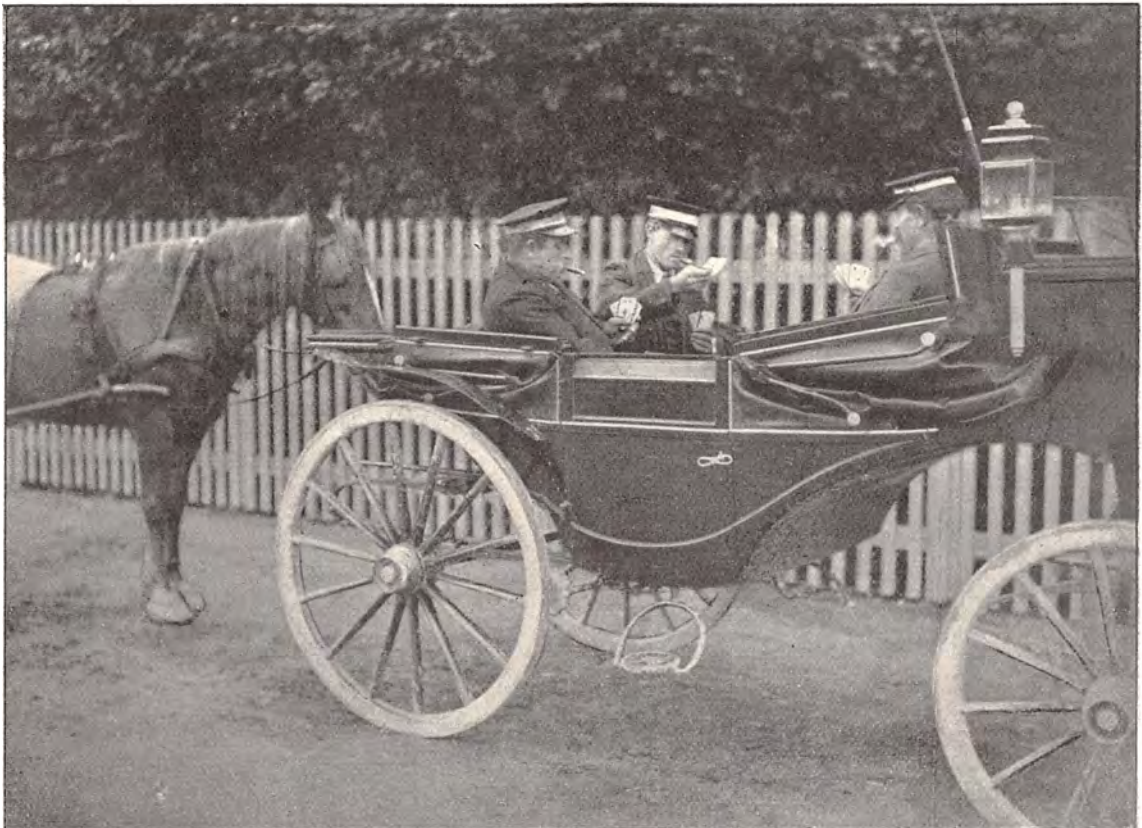
færdig. Glasmageren sætter sit Kridtmærke paa Halsen — hver Mand har sin Kendingskrusedulle —, kalder paa Indbærersken, der kommer løbende med sin Bakke, og Piben sættes ind i Ovnene efter en ny Glasklump.

Alt det tager, som sagt, kun et Minut. En Glasmager laver 50 Flasker i Timen, 400 om Dagen. Hvert Hundrede betales med 1 Kr. 35 Øre i Arbejdsløn. Man arbejder paa »Frederiksberg Glasværk«, hvor disse Fotografier er tagne, i to Hold, hvert 8 Timer 10 Minutter. Men selv den Arbejdstid synes lang og haard nok foran den glødende Ovn. Og saa kan man dog blive gammel ved det Arbejde. Der gaar derude en Mand, der er bleven 83 Aar.

Flasken er færdig fra Glasmageren, men ikke dermed færdig til Brug. Naar Indbærersken faar den, er den allerede mørkerød, den senere grønne Ølflaske ligner nærmest en fyldt Portvinsflaske, rummende ædel Drue. Men lod man den afkøles hurtigt, vilde Glasset blive skørt og springe ved det mindste Stød. Flasken maa

derfor langsomt afkøles, den maa ind i »Køleovnen«, hvor der til at begynde med er ret hedt. En Arbejdsmand, »Plejeren«, tager Flaskerne fra Indbæreren og stabler dem med en lang Jærnstang, »Plejegaffelen«, op inde i Køleovnen. I den brænder der den første Dag et Baal. Derpaa lukkes den til, afkøles langsomt, og den fjerde Dag tages Flaskerne ud. Koner sorterer dem i Kasser efter Glasmagerens Kridtmærker, saa hver kan faa sin Arbejdsfortjeneste opgjort. Derpaa foregaar der en ny Sortering i gode og daarlige Flasker. Og saa stables Varerne op ude paa Pladsen i hele Flaskebjærge, der kan indeholde et Par Millioner Flasker. Den travle Tid er Ugerne før Paaske og Pintse, saa kan f. Eks. Carlsberg paa een Dag tage 150,000 Flasker hjem. Man skulde ikke tro, at der mellem Aar og Dag gik saa mange Ølflasker i Skudderudder, som der jo faktisk maa gøre, naar der skal være Arbejde nok til disse Ovne, der hver daglig kan give en 8—10,000 Flasker.

ANTONIO.

Et hyggeligt Stade. — Fot. Genrebillede af K. Thønnesen.

Vestindisk Ret.

Morderen Hezebiah Smith fremstilles for Edsvorneretten i Frederikssted.

Højesteret har for en Uges Tid siden stadfæstet Dommen, som den vestindiske Edsvorneret fældede over Neger-Morderen Hezebiah Smith. Dommen gik ud paa, at han skulde lide Døden og hans afhuggede Hoved sættes paa Stage.

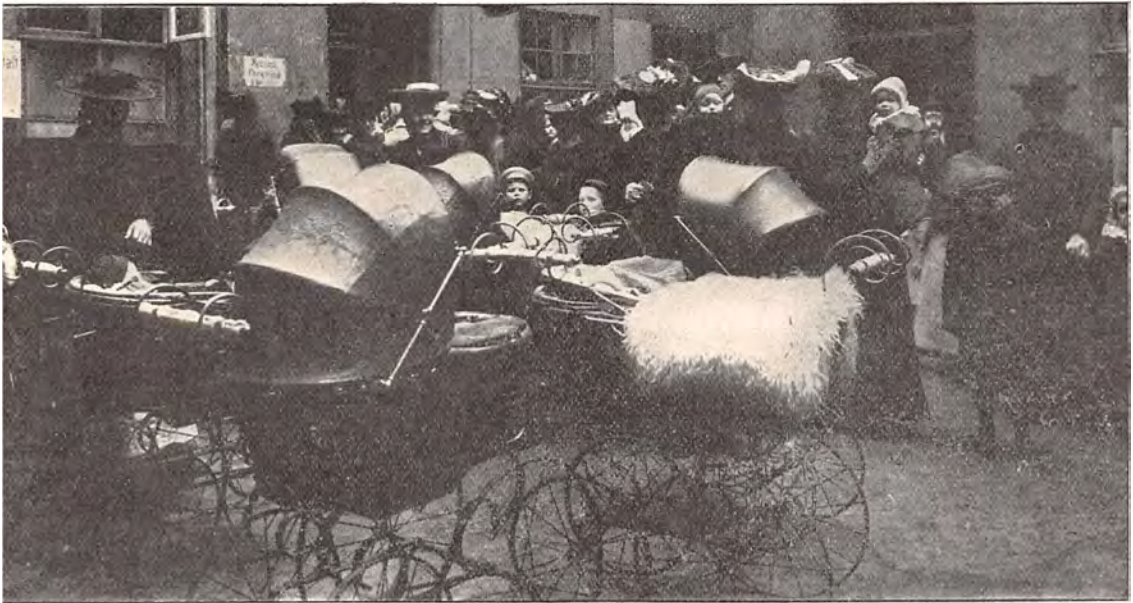
Vort Billede, taget af den nye Apoteker i Frederikssted, Konsul Jean Petersen, viser den samlede Edsvorneret, hvori han selv har maattet tage Sæde, for at holde Dom over den 30-aarige Neger Hezebiah Smith. Alle Rettens Medlemmer — paa Apotekeren nær — dømte Negeren til Døden.

Hezebiah Smiths Historie er i Korthed denne:

Hans Moder var den berygtede Kvinde »Queen Mary«, som i Oprørets Tid, 1878, var Leder af en Bande, der øvede en hel Del Hærværk. Sønnens Natur var voldsom og raa, og hans Opdragelse har ikke kunnet forbedre den. Efter at være bleven straffet flere Gange for Tyveri, dræbte han for $\frac{3}{4}$ Aar siden sin Kæreste, en ganske ung Negerpige, fordi hun, efter at han i Hidsighed havde pryglet og truet hende, havde forladt ham og taget en anden. I December Maaned brød han ud af Fængslet og gik til Søs i en Robaad; men efter en Tidlang at være drevet om og lidt Hungerens og Tørstens Kvaler, blev han indfanget. — Medens hans Dom nu er bleven bekræftet herhjemme, er han brudt ud paany og i en stjaalen Baad gaaet til Søs. — Maaske er han sluppen til en anden Ø, men mere sandsynligt er det, at han er omkommen paa Havet.

Vaccination.

Ventende Skare i Vaccinationsanstaltens Gaard. — Fot. Jul. Aagaard.

KOPPERNE, det er da en Sygdom, som Lægerne har faaet Bugt med. Vi kender i Virkeligheden kun sjældent nu til rigtige Koppeepidemier. Men gaar vi blot et godt Aarhundrede eller saa tilbage, kan vi i Københavns

Historie finde Aar, hvor Kopperne kostede 1200 Mennesker Livet, hvor de rasede som en Pest.

Og Skrækken sidder os endnu i Blodet. Næst efter den asiatiske Kolera er der ikke nogen Sygdom, der vækker saadan et Røre blandt Folk som netop Kopperne. Saasnart der viser sig et Tilfælde eller to, faar det hele Spalter i Aviserne, og ængstede Mødre stormer til Vaccinationsanstalterne, for at sikre deres Smaa mod den slemme Sot. Der holder udenfor Statens Anstalt i Fredericiagade, som slet ikke er indrettet paa et saa stort Besøg, hele Geledder af Barnevogne, det skrigger fra Kalesche til Kalesche fra utaalmodige Dreng og Piger.

Der er dog ingen Grund til større Ængstelse. I Vaccinen, i Finsens røde Værelse, i vor hele Hygiejne har vi saa stærke Vaaben, at Kopperne ikke længer behøver at skræmme Livet af os. Men Mødre vil til Dagens Ende være ængstelige for deres Smaa.

Prof. Ehlers vaccinerer.

Forældre og Børn i Dyreriget.

BLANDT de sikreste Numre i Menagerier og Alverdens zoologiske Haver er Grupper af Forældre og Børn. De taler til noget af det dybeste i os, de morer i lige Grad de store og de mindste. Det var os jo en Fryd som Børn, naar Katten fik Smaa, eller naar det myldrede i Hundekurven med disse

Lama med Føl.

trinde, lodne Fyre, der peb saa bedende og kravlede om saa hjælpeløst, blinde som de var de første Dage.

Men det er ofte ret svært at faa disse Dyrgrupper. Særlig af Elefanter, da de meget sjældent faar Unger i Fangenskab. Nu og da hænder det dog, at en indisk Arbejdselefant føder en Unge. Et saadant Par har ogsaa været i vor zoologiske Have, og morsomt var det at se Ungens Efterabelselyst. Naar Moderen bar en Bjælke, tog Ungen med sin lille Snabel ogsaa ganske trolig fat og lod, som om den bar med.

Lamaens Føl minder med sine lange, spinkle Ben en hel Del om

Elefanthun med sin Unge.

en Kalv; der er næsten noget edderkoppeagtigt over Benene, saa tynde og sarte er de. Men den kan dog straks humpe om paa dem og følge Moderen. Det er jo i det hele et Særkende ved de Dyr, der

Zebu-Han og Kalv

foretager Vandringer, der stadig skifter Sted, at Ungerne straks er rede til at følge Flokken. Ellers vilde de jo omkomme. Den voksne Lama har lang Uld, men Føllets Haarvækst er krollet som en Pud-

dels; det er øjensynligt, fordi Varmen derved holdes bedre ved Kroppen. Det samme gentager sig nemlig med en hel Række andre langhaarede.

Saaledes med Bizonoksens Kalv. Ogsaa den er stærkt krollet i den første Tid. Og ogsaa den er et fremmeligt Barn, der vokser hurtigt, saa den kan følge Hjorden.

Bizon-Ko og Kalv.

Moderen er meget omhyggelig for sin Unge. Naar der kommer Tilskuere for at se paa den Smaa, viser den stor Ængstelse og stiller sig da mellem dem og Ungen, som for at værgede den. Selv Vogteren, som Koen dog kender saa godt, maa tage sig iagt. Endog mod Dyrene i Naboindhegningerne er den krigersk og udfordrende.

Næmest kommer Kænguruen fra at vogte sine Unger mod ildsindede Mennesker og Dyr, den gemmer jo sine Smaa i Pungen under Bugen. Den risikerer derfor ikke saa let en alvorlig Forskrækelse, naar Ungen, nyfiden og godtroende, vover sig for langt frem mod Indhegnings Gitter.

Gnu og Gedekid.

Jaguarkilling.

Det er dog ikke blot Moderen, der er kærlig og om for sin Unge, ogsaa Faderkærlighed træffes i Dyreriget. Denne Zebu er en Enkemand, Sonnen bliver flasket op efter Moderens Død, men ellers vogter Faderen over den som den omsigtsfuldeste Moder.

Selv Plejeforældre kan, som bekendt, være gode mod andre Folks Børn, som f. Eks. Gnuen, der leger paa det kærligste med et lille Gedekid.

Og hvem kunde ogsaa nænne ikke at være god mod den lille Jaguarkilling, der ligger og soler

Kænguru med sin Unge.

sig paa Havebænken. Indtil den bliver en fire-fem Maaneder, er den den fredeligste og skikkeligste Killing af Verden. Men derefter bliver den jo rigtignok noget mere uskikkelig.

Morsomst af alle Unger er Bjørneungerne. Der er ikke noget saa pudsigt som saadan en kejtet og klodset, lodden lille Svend. Den vralter om paa to eller fire, altid parat til et Brydetag, til at sutte paa en Sukkerstang eller blot paa en Finger, naar man stikker den ind imellem Tremmerne.

Kendte Navne.

Dødsfald.

Højesteretsassessor *Mourier*, der for kort Tid siden pludselig afgik ved Døden, 68 Aar gl., havde siden 1891 haft Sæde i Højesteret. Han

Højesteretsassessor Mourier.

blev juridisk Kandidat 1861, var derefter ansat i Justitsministeriet, udnævntes 1875 til Herredsfoged i Bjerre Herred og blev derefter Assessor i

Overretten. Udenfor sit Dommerhverv tog M. ivrig Del i en Række Foretagender af human og ethisk Karakter. Personlig var han en stilfærdig og yderst elskværdig Mand, der nød stor Anseelse. Han var dekoreret med Kommandørkorset af 1ste Grad.

Pastor A. V. Læssøe. Broder til Istedslagets Helt, Oberst Læssøe og Maleren Thorvald L., er afgaaet ved Døden i den høje Alder af 86 Aar.

Pastor A. V. Læssøe.

L. blev teologisk Kandidat 1842 og var først i mange Aar Lærer i Hovedstaden. Fra 1858—69 var han Præst i Ølgod og senere i Svallerup, hvorfra han tog

sin Afsked i 1894. Det franske Sprog havde i ham en ivrig Dyrker og adskillige Skrifter foreligger i Oversættelse fra ham, af hvilke især bør nævnes det 4 Bind store Værk om det franske Kejserdømmes Undergang og Historie indtil 1830.

Jubilæum.

Kasserer ved det kgl. Frederiks Hospital, Kancelliraad *Niels Rudolf Johan Thaarup* kunde nylig fejre sit 50 Aars Jubilæum ved nævnte Hospital.

Kancellird. N. R. J. Thaarup.

Han blev ansat 1. Maj 1855 som Kopist og har arbejdet sig op til den betrodde Stilling, som han nu beklæder og trods sine 73 Aar bestrider med største Omhyggelighed og Samvittighedsfuldhed. Han har ved sin store Elskværdighed erhvervet sig mangfoldige Venner blandt de mange Mennesker, hans Stilling bringer ham i Berøring med.

Fødselsdag.

Nylig fejrede Tømrermester, Brandinspektør *C. Jensen*, Nørresundby, sin 70 Aars Fødselsdag. J. er en af sin Bys mest kendte Mænd og

Tømrermester C. Jensen.

har i Aarenes Løb beklædt en Række fremtrædende Tillidshverv, har saaledes en lang Tid haft Sæde i Byraadet og været Medstifter af Haandværkerforeningen. Hvis første Formand han var. Som Leder af Byens Brandvæsen har han bidraget ikke lidt til dettes Udvikling.

90 Aar.

Danmarks ældste nulevende Skuespiller, fhv. Teaterdirektør *Peter Petersen* fyldte den 26. April 90 Aar. P. har i mere end 50 Aar været en yderst virksom Skuespiller og særlig i vore Provinser vundet sig et stort Publikum.

Han debuterede 1835 og var siden ansat ved Fhv. Teaterdir. P. Petersen. Han har forskelligt rejste Selskaber, kom til Kristiania Teater og fik derefter selv Direktørbevilling, paa hvilken han bl. a. rejste i Norge og i Slesvig.

90 Aar.

Ogsaa en anden 90-aarig har den samme Uge at opvise, idet Enkefrue *Emilie Jacobsen*, Søster til den kendte, nu afdøde Tømrermester

Kayser, i Enkefrue Emilie Jacobsen.

KJENDTE NAVNE

Lørdags kunde fejre denne sjældne Festsdag her i Hovedstaden. Fødselsdagsbarnet er i bedste Velbefindende, aandsfrisk og nok saa rørig i sine Bevægelser.

Jubilæum.

Blikkenslagermester *Eduard Beck* kunde nylig fejre sit 25 Aars Meisterjubilæum. B., der tidlig saa sig i Stand til at etablere sig, har oparbejdet en ikke ringe Virksomhed og har haft i Entreprise omfattende Arbejder paa de forskel-

Blikkenslagermester E. Beck.

lige kongelige Slotte, ligesom han ogsaa har udført betydelige Arbejder for mange offentlige Institutioner, Banker, etc.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8 Dag“s specielle Fotograf er Hr. Julius Aagaard.

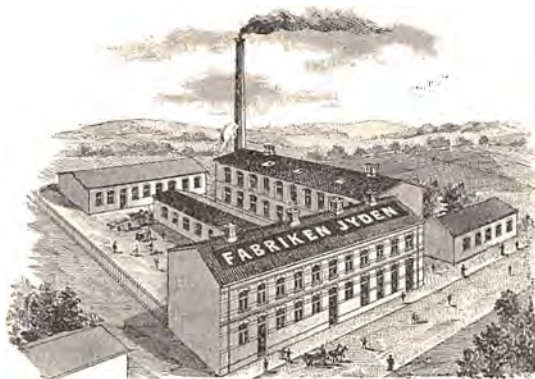
Redigeret af *GEORG KALKAR*

Udgivet af *ODIN DREWES*

HAVENS skønneste Pryd er Roserne. Det er af Vigtighed at faa dem af bedste Kvalitet og de smukkeste Sorter. Dette opnaas ved at tilskrive Schweitzerdalens Rosenskole, København F., der sender 12 ekstrafine The- og Remontantroser med Navne for Kr. 4,75. Det er os

bekendt, at der ved Sortimenternes S sammensætning søges tilvejebragt et Rosenflor, der tilfredsstillter i enhver Henseende.

Urte- og Blomsterfrø sendes i garanteret spiredygtige Varer portofrit fra samme Firma, der tilmed giver 20 pCt. Rabat ved direkte Ordre paa mindst 1 Kr.

FORAARET er inde og Cyklisterne faar travlt med at tage deres Maskiner frem fra Kælder og Loft, hvor de nu Maaneder igennem har staaet ubenyttede. Der er altid et eller andet, som trænger til Eftersyn eller Erstatning, ja, for manges Vedkommende er der vel ogsaa Tale om en Ny-Anskaffelse, og Øjeblikket er da gunstigt til at stifte nærmere Bekendtskab med en af Landets største Cykle-Forretninger: Fabriken »Jyden« i Aalestrup, der er startet af Hr. P. Andersen.

Gennem sin Virksomhed, dels som Fabrikant af de fortrinlige »Jyden«s Cykler og Luftringe, dels som Generalrepræsentant for Danmark af de verdensberømte: Seidel & Naumann »Germania« Cykler, er det lykkedes Hr. P. Andersen trods den kolossale Konkurrence at arbejde sin Forretning op til at indtage en absolut og ube-

stridt Førsterangsplads. Til Dato er der gennem Fabriken »Jyden« solgt 20,000 Stkr. Cykler her i Landet, et Tal, som dog i Sammenligning med, hvad der fabrikeres paa Fabrikkerne i Dresden, er meget lille.

Vi kan herhjemme i Danmark ikke gøre os noget rigtigt Begreb om, hvilke Dimensioner denne Fabrik har, der beskæftiger ialt saadan noget som 3,000 Mennesker, altsaa ligesaa mange, som der i en almindelig dansk Provinsby er Indbyggere.

Men, som sagt, foruden dette udenlandske Fabrikat er det Original-Fabrikationen af »Jyden«s Cykler og Luftringe, samt det med saa mange Udmærkelser hædrede »Torpedo«-Frihjul, der har gjort Fabriken kendt og anset over hele Landet.

Og endelig maa nævnes Germania-Motorcyklen, der overalt i Verden anses for et ganske idealt Befordringsmiddel, samt Seidel & Naumanns udmærkede Symaskiner, som Fabr.

P. Andersen ligeledes har Forhandling af.

Fabrikant P. Andersen.

EVER 8 DAG

Nr. 33. 11. Aargang.

14. Maj 1905.

Forfatterinden Fru Jenny Blicher-Clausen.

Fot. Georg Lindstrøm.

Stenografiske Interviews

ved C. C. CLAUSEN.

XLII. Fru Jenny Blicher-Clausen.

FRU Jenny Blicher-Clausen bor ude paa Frederiksberg, ligeoverfor Landbohøjskolens Grund. Vinduerne i hendes Arbejdsværelse vender mod Syd, foran dem ligger en snurrig gammel Alle og Marker, hvor Køer gaar i Tøjr.

»Jeg kunde ikke tænke mig at bo, hvor der var Huse ligeforan én. Jeg er saa vant til Landlivet. Det andet stænger én inde. Men derovre er det som en fuldstændig lille Skov, man tænker slet ikke paa, at det er Landbohøjskolens Have og Landbohøjskolen, der ligger bagved. Men de bedste Dage er det, naar der ligger Rimfrost over Træerne — det grønne dækker ikke paa den Maade — med Rim over Træerne er det saa æventyragtigt . . .

. . . . Hvornaar jeg begyndte at skrive? Jeg begyndte, da jeg var 9 Aar. Jeg har skrevet Bunker fra mit 9de til mit 20de Aar, som aldrig er kommen frem.

Slægtskab? Fars Fætter var St. St. Blicher, men hvordan det egentlig hænger sammen med Stamtavlen har jeg aldrig nærmere undersøgt — jeg ved blot, at Far sagde: St. Blicher og jeg er Fættene. Oldefar paa den modsatte Side var Balle, den gamle Biskop her i København, Onkel til Grundtvig . . . . Det er ikke, fordi jeg kaster Vrag paa det, men jeg synes, det bliver hævdet altfor meget, det med Slægtskab — det er dog det, man selv udretter, der skal staa — det kommer ikke an paa det, ens Forfædre har præsteret, det har vi saa lidt Andel i.

Min Far var Præst baade i Jylland og paa Fyn. Jeg er født oppe i Durup i Salling, men jeg er opdraget paa Fyn. Jeg var dog meget herinde i København, 3—4 Maaneder hvert Aar, indtil vi kom til at bo her — vi boede her 3 Aar, før jeg blev gift.

Vi havde saa tidligt Døden i vort Hjem. Jeg blev saa tidligt voksen, fik tidligt saa meget alvorligt at tænke paa. Jeg begyndte først rigtig at skrive, da Døden kom indenfor vore Døre. Da var jeg 11 Aar, og fra den Tid af var der noget Indhold i, hvad jeg skrev. Da mistede jeg en lille Søster, der var 3 Aar ældre end jeg, og saa mistede jeg en gammel Jomfru, der havde været hos os i 20 Aar og var ligesom en Mor for os. Det var i Løbet af 3 Uger, det skete. Jeg fik saaledes en hel

Del at tænke paa — Døden er absolut mit første stærke Indtryk. Og saa mistede jeg min gamle Bedstemor, da jeg var 13 Aar, hun boede ogsaa hos os — jeg holdt forfærdelig meget af hende. Saa kom der roligere Vilkaar.

Da jeg var 20 Aar, sendte jeg min første Digtsamling ud paa Reitzels Forlag. Det var alt det, som man havde tænkt og følt, længtes og drømt men ikke levet.

Da jeg var 21 Aar gammel, skrev jeg et dramatisk Digt, *Olaf Trygvason*. Hvis De en Gang vil læse det, vil De se, at det er ret mærkeligt, at det er skrevet af en 21aarig Pige. Da jeg senere havde oplevet noget, kunde jeg ikke forstaa, at jeg havde skrevet det, da jeg var 21 Aar. Jeg har altid holdt saa meget af Olaf Trygvason, jeg synes, han staa saa klart for En. Og Brydningen mellem Hedenskab og Kristendom frembyder saa meget dramatisk Stof. Jeg har ogsaa altid interesseret mig meget for Historie, og saa sad jeg da mange, mange Timer oppe paa det kongelige Bibliotek og Universitetsbiblioteket og undersøgte alle mulige Kilder til hans Historie . . .

De Forfattere, som jeg særlig har følt mig draget til, og atter og atter har fordybet mig i, er Søren Kierkegaard og Ibsen.

Hvilke af mine Bøger jeg sætter højest —? Det er *En Bryllupsrejse*, *Violin* og *Den sidste Hauge*, for dem er der mest Indhold i og mest Tankerigdom i, derfor mener jeg, de er de bedste. Det er forresten ogsaa dem, jeg har haft mest Glæde af,

Da jeg kom med »Violin« til Bojesen, sagde han, han skulde gjerne tage den, for han syntes, det var et udmærket godt Arbejde, men jeg maatte bare ikke vente mig, den blev solgt, for der var ingen, der købte Vers. Jeg sagde saa, det maatte være det samme, jeg vilde bare have den frem, det var mig slet ikke om at gøre at tjene paa den, jeg vilde blot have den udgivet. Det sagde han saa, at det vilde han selvfølgelig ogsaa gøre, men han vilde forberede mig paa, at det vilde blive Underskud for os begge to. Og saa kan jeg vel nok sige, det er den Bog, der er solgt mest. Der er nu 10 Oplag af »Violin« og fire af »Den sidste Hauge«, men der maa rigtignok bemærkes, at dens Oplag er dobbelt saa store som »Violin«s. Ogsaa i Udlandet er der kommen

en Række Oplag af mine Bøger — i Sverrig, Holland, Finland, Tyskland — i første Række dog i Sverrig og Holland. Det har været mig en stor Glæde at se den Tilslutning, jeg har faaet i Udlandet, den har været saa ubetinget. De bedste Tidsskrifter, kan jeg sige, har bragt lange, indgaaende Anmeldelser. Der gaar ikke mange Dage, hvor jeg ikke faar Breve baade fra Udlandet og Indlandet angaaende mine Bøger og det er altid en Fornøjelse at se, at man har mange Venner. »Den sidste Hauge« blev beslaglagt i Finland, fordi de ansaa den for farlig. Det var naturligvis det dummeste, de kunde gøre, for siden er den bleven smuglet ind og jeg fik Masser af Breve fra Finland, som jeg maaske aldrig ellers vilde have faaet.

At der er nogen, der maa være mine fødte Modstandere, kan jeg godt begribe. Men jeg synes, at Misundelse er en forfærdelig ond Ting . . . . Naa, lad os ikke tale om det.

. . . . Hvorfor jeg valgte et mandligt Pseudonym til mine første Bøger? — Fordi det er uendeligt meget nemmere at komme frem i Verden, naar man er Mand — det tror jeg, vi kan være enige om. Jeg har ikke noget at klage over, men det havde været forfærdeligt meget lettere, om man havde været en Mand. Man var kommen meget tidligere frem.

Hvordan jeg skriver? . . . . Jeg begynder

aldrig at skrive paa en Bog, før jeg er ganske klar over, hvordan den skal slutte. Jeg arbejder den altid igennem i Hovedet, inden jeg begynder at skrive. Forarbejderne kan tage kortere eller længere Tid, »Den sidste Hauge« har jeg ialt arbejdet paa i henved 2 Aar. Men selve Udarbejdelsen gaar meget hurtigt, og Vers gaar meget hurtigere end Prosa, det kan ikke sammenlignes.

Musikalsk? Maaske. Jeg er vel en Del musikalsk, ellers kunde jeg ikke have skrevet paa den Maade, jeg har gjort — det har i alt Fald Komponister sagt mig. Jeg har interesseret mig for Musik, fra jeg var ganske lille, og jeg kender megen god Musik. Og saa har Omgangen med min Mand, der var i overordentlig høj Grad musikalsk, vel ogsaa gjort noget til at udvikle det. Han sang aldeles dejligt, og jeg accompanerede ham altid. — Nu spiller jeg ikke mere.

Min Mands Bedstefader var Prof. H. N. Clausen — det var ham, om hvem man sagde at han kunde tage fejl, men ikke tænke fejl. Og det samme passede i højeste Grad paa min Mand, han var noget af det klareste, man kunde tænke sig — og det ærligste — baade det klareste og det ærligste.

Nu lever jeg meget ensomt og meget stille — jeg har min lille Pige, som jeg lever for . . . .

Den 3. Maj 1905.

Den tredie.

—Efter det Tyske.

I et Selskab sad man og talte om, at der gives flere mærkelige Forhold i Livet, end man almindeligvis antager, og at det, der synes os sælsomt, maaske slet ikke er det. En eller anden Gang oplever jo de fleste af os noget, der forekommer os besynderligt. Der blev givet baade den ene og den anden Historie til Bedste, indtil min Ven Kaptajnen forlangte Ordet.

— Det mærkeligste, som jeg kan erindre, sagde han, hændte mig for tolv Aar siden, da jeg som ung Løjtnant laa i Kvarter i Westphalen. Hovedindkvarteringen paahvilede Forpagteren paa det store Gods; kun en vilde blive optaget paa Slottet, og Loddet traf mig, hvad iøvrigt ingen misundte mig, thi mine Værter gjaldt for at være nogle eneboeragtige Særlinge, hvem den paatvungne Gæst naturligvis vilde være til stort Besvær.

Jeg havde en ubehagelig Følelse af at være paa-trængende, da jeg, støvet og medtaget, drog ind i mit grevelige Kvarter. Vaabnet over Portalen saa' stolt afvisende ned paa mig; en Kulde, som i et Gravkapel, slog mig i Møde fra dan gothiske Forhal

og fik mig til at gyse; gamle Riddersmænd stirrede truende paa mig. Hvor sagte jeg end gik, gav mine store Ridestøvler dog Genlyd i de lange Gange.

Jeg blev vist ind paa mit Værelse af en graahaaret Mand, en af disse overdrevent korrekte Kammer-tjenere, som man kun træffer paa i meget gamle fornemme Huse.

Han gjorde det stærkeste Indtryk paa mig, der kun var vant til en Oppassers primitive Hjælp og ikke mindre Indtryk gjorde Værelset med dets tunge, gammeldags Prag.

Med bankende Hjærte fulgte jeg efter Tjeneren, da han sagde: Hr. Greven og Fru Grevinden lader melde, at Aftensmaden er serveret. — Jeg havde ventet mig at skulle spise alene og længtes, rent ud sagt, ikke efter at skulle sidde til Bords med de to Særlinge.

Hvor behagelig blev jeg ikke overrasket, da Greven, der lignede en rigtig gammel Lehnsmænd, afbrød mine Undskyldninger og med den mest ridderlige Gæstfrihed bød mig velkommen. Grevinden var en fin Skikkelse med et noget lidende Udtryk, Hjær-

TORVEDAG

var en Skærsliber, der var halvtredsindstyve Ting endnu i det mindste.

Og hele Byen var fyldt med Mennesker, Vogne og Heste. Alle de gamle Købmandsgaarde paa Nørregade, i Slotsgade, paa Torvet og ud ad Vesterkanten vare stuvende fulde af Vogne, der

var ikke en ledig Krybbe i Byen. Og det flød med Kaffepuncher i alle de mange, dybe og mørke Kælderbeværtninger.

Saadan en Torvedag var rigtignok en stor og mindeværdig Dag.

ANTONIO.

Cirkus Beketows Telt.

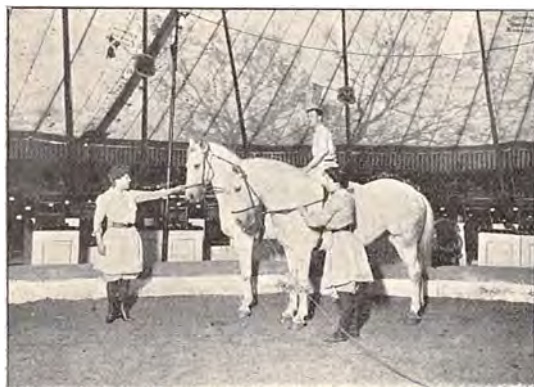
I Staldene.

Cirkus Beketow. Det bliver en Sommer for det cirkuslystne København. *Beketow*, fortrængt fra sin gamle grundmurede Fæstning, har rejst Telt paa Wodroflund og skal herfra tage Kampen op med en hel ny Mand, *Orlando*, der rykker ind paa hans Plads. Foreløbig er *Beketow* paa Pletten, i Løbet af et Par Dage har han bygget sit Kæmpetelt, der kan huse 3—4000 Mennesker og allerede i Lør-

Charles-Bazola-Renz.

dags havde han Huset tuld for første Gang. Han præsenterede ved denne Lejlighed et ypperligt Skoleridt af Ernst Renz og et prægtigt dobbelt Jockeyridt af Miss Eva og Mr. Harry, der straks blev Favoriter. Men nu paa Lørdag aabner *Orlando* og da gælder det et Vædderidt, der har al Manegens Spænding over sig, og hvis Resultat giver enten Gevinst til en eller Tab til begge.

Familien Powell.

Skolerytteren Mr. Renard.

Paa Kystvejen fra Nizza til Monaco.

Nizza og Monte Carlo — bestandig er de Maalet for al Verdens Rejselængsel. Naar Foraaret er for længe om at indfinde sig og naar Efteraaret trænger for hastigt paa, saa gaar den store Folkevandring imod Rivieraen, da skabes her, som med ét Slag, et nyt Folk, sammensat af alle Nationer, da oversvømmes Nizzas Palmehaver og da bliver Trængselen tæt om Spillebordene i Monte Carlo. Om Vinteren er Nizza Kurstedet, hvor Temperaturen sjældent synker ned under de 12 Graders Varme, om Foraaret er det Mødestedet for alle, der higer mod Sol og Hav, mod Skønhed og Nydelse. Og af alt, hvad disse Egne byder paa af Skønhed, bærer Kystvejen, der langs Middelhavet forbinder Nizza med Søsterbyen Monaco, Prisen. Det er herfra, at det ovenfor gengivne Panorama er taget.

Kendte Navne.

Dødsfald.

Folketingsmand J. Jensen. Valget i

Et af Folketingets stille Medlemmer er død, det ærede Medlem for Møen, Folketingsmand J. Jensen, Brøndholt. Ved

1901 tog han til almindelig Overraskelse Møenkredsen, som den moderate Høvding Fr. Bojsen havde repræsenteret i 32 Aar. Selv havde han indtil 1894 tilhørt det moderate Venstre; men ved Forliget gik han over i Modstandernes Lejr. Han hørte dog alle Dage til Reformpartiets mere moderate Elementer. Han var gaaet den sædvanlige Vej gennem Sogneraad, Amdsraad og andre Tillidshverv i Fællesforeninger og Mejerier. Han var vel hjemme i alle Landbrugets Sager, men tog i Tinget yderst sjældent Ordet.

Jubilæum.

Dyrlæge E. E. Nielsen i Assens kunde nylig fejre 50 Aars Jubilæum

som Borger i Assens. N. har alle Dage været en sjælden virksom Mand, der har øvet Indflydelse langt udenfor sit særlige Fag.

Mange offentlige Hverv har han haft at varetage, saaledes har han siddet i Byraadet, været Formand for Haandværker- og Industriforeningen samt Bestyrel-

Dyrlæge E. E. Nielsen.

KENDTE NAVNE

sesmedlem i »De danske Vaabenbrøders« Afdeling. Ogsaa som Forretningsmand har N. virket med Dygtighed, idet han for 25 Aar siden etablerede en Olietøjsfabrik, hvis Fabrikat har fundet en betydelig Udbredelse.

Afskød.

»Teknisk Skole« i København har taget Afsked med en af sine betroede Embedsmænd, Økonomiinspektør N. H.

Tønnesen, der nylig fyldte 70 Aar. T. har i 37 Aar beklædt den nævnte Stilling, og ved sin altid omhyggelige Varetagelse af

Inspektør N. H. Tønnesen.

Embedet vundet sig megen Paaskønnelse hos Institutionens Ledere, Lærere og hele Personale.

Jubilæum.

Manufakturhandler *Sofus Holm* kunde nylig fejre sit 25 Aars Forretningsjubilæum her i Hovedstaden.

H., der gennem de 25 Aar har oparbejdet sig en solid Forretning, har tillige indenfor Standen beklædt forskellige Tillidshverv, har en Tid siddet i

Manufakturh. Sofus Holm.

Bestyrelsen for Detaillist-Manufakturhandlerforeningen og er Medlem af Best. f. Manufakturhandlerforeningens Alderdomsforsørgelseskasse.

En af Københavns kendte Kolonial-Grossister, Hr. *Cornelius Stau*, kan d. 18. ds. fejre sit 25 Aars Forretningsjubilæum. Foruden sin egen Forretning varetager S. Hvervet som rej-

Grosserer Cornelius Stau.

sende Repræsentant for de danske Sukkerfabriker, og drager endnu Landet rundt, velset og afholdt alle vegne, Typen paa en fin og energisk Forretningsmand. Hans Standsfæller har da ogsaa indvalgt ham i Bestyrelsen af »Foreningen af danske Handelsrejsende«.

»Handelstandens Gymnastikforening« kunde nylig fejre 25aarigt Jubilæum, thi vel ligger dens første Spire et Par Aar forud for 1880,

men i dette Aar blev den en lovførmelig Forening, en fastsluttet Organisation.

Blandt de Mænd indenfor Handelsverdenen, hvis Støtte

er kommet den særlig til Gode, maa først og fremmest nævnes selve Tietgen,

der ikke alene søgte at skaffe Foreningen Medlemmer ved sin direkte Paavirkning, men ogsaa skaffede den et aarligt Tilskud fra Grosserersocietetet. Siden 1890 har Foreningen til Huse i de Brockske Handlesskole udmærkede Gymnastiksal, og den indtager nu en smuk og førende Stilling indenfor den københavnske Gymnastikorganisation. I Øjeblikket ledes Foreningen af Hr. Bogholder *Ejner Hermann*, der først i Aar har overtaget Formandspladsen.

Skolebestyrerinde Frk. *Ida Holst* i Svendborg kunde for kort Tid siden fejre sit 25 Aars Jubilæum som Bestyrerinde af

sin Pigeskole. Frk. H. blev livligt hyllet for de udmærkede Resultater, hun havde opnaaet, saavel af

Skolekommissionen, Skolebestyrerinde *Ida Holst*. Lærere og Lærerinder og tidligere Elever. Skolen har gennemgaaet en betydelig Udvikling, faaet sit Elevantal syvdoblet og faaet en ny og tidsvarende Bygning indrettet.

„Hver 8. Dag“s Musik og Sang.

Hefte Nr. 20 indeholder: Knud Bauditz: *Hvor skulde jeg* —. Gluck: *Gavotte af Operaen »Orpheus*. Georg Allin: *Fantasiestykke. Krumbamboli*.

„Hver 8. Dag“s spectielle Fotograf er Hr. *Julius Aagaard*.

HVER 8 DAG

Nr. 34. 11. Aargang.

21. Maj 1905.

Paa Børnehjælpsdagen.

Herman Bang.

Øverst: Det store Kor af Gaardsangersker.

Betty Nansen.

Frøken Adas Perler.

Efter det Tyske.

MØRKE og høje tegnede de gamle Nødder sig mod Nattehimmelen. Tunge Skyer sejlede hen over Bjærgtoppene og lukkede hermetisk for Dalen. Foran det paladsgtige Hotel rejste sig lange Rækker af majestætiske Palmer over de brogede Bede.

En hel Riviera var fremtryllet her! Og dog blæste af og til en skarp og bidende Vind henover de næsten tropiske Plantevækster.

Der laa Uvejr i Luften.

Gennem Hotellets høje Verandadør trængte sig et straalende Lysskær. Under den pragtfulde Krystallysekroner sad — midt iblandt Palmer og Laurbærræder — et lille Orkester og spillede Chopin, lutter udmærkede Kunstnere, en hvidklædt Dame ved Flygelet, akkompagneret af to Violiner og en Cello. I de magelige Fløjslænestole udhvilede selskabsklædte Damer og Herrer sig ovenpaa den udsøgte Diner. Smaa Negerdrengene i røde Veste og hvide Benklæder serverede hist og her Mokkaen i smaa Kopper paa skinnende Sølvbakker. I Døraabningen ind til Rygeværrelset stod unge Kavallerer, som med veltilfredse Blikke fulgte Cigarettrøgens blaalige Ringe.

Da den sidste Takt var forstummet i den vinterhavelignende Sal, begyndte de enkelte Grupper atter at genoptage Samtalen. Livligst gik det til i det Hjørne, hvor den franske og den russiske Koloni havde gjort hinandens Bekendtskab, og hvor de nyeste Pariservittigheder cirkulerede. Der var to Millionærer fra Moskau og en virkelig Hertug, der syntes at have Held med at interessere den store Kunstnerinde fra Boulevardteatret. Men pludselig standsede den almindelige Konversation, og alle Stanglorgnetterne rettedes som paa Kommando mod Døren, som en rigt galoneret Portier aabnede for et indtrædende Par.

En høj, statelig, ung Dame med en ypperlig Figur, iført et kostbart Selskabstoilette, traadte stolt knejsende ind, ført af en ret svær og lille, ældre Herre. Uden mindste Tøven gik de begge hen til to Lænestole i Nærheden af Orkestret og satte sig dør, ganske ligegyldig ved den Opmærksomhed, de vakte.

Ved Table d'hôte havde Parret været det eneste Samtaleemne, og nu igen maatte alt forstumme for de amerikanske Milliarders Majestæt. Thi den lille, tykke, gamle Herre var Screw, Raphael Screw, den nye Verdens stenrige Minekonge, og den høje Blondine, Miss Ada, var hans Datter og eneste Arving.

— Tre hundrede Millioner Dollars, hviskede Hertugen til sin »Stjerne«.

— Et glimrende Parti, sukkede d'Hrr. i Døraabningen til Rygeværrelset.

— Hun har Perlehalsbaandet paa! udbød en Englænderinde henrykt.

— Halsbaandet! gik det som et Ekko fra Mund til Mund. — Halsbaandet!

— Halsbaandet, som Aviserne hvert Aar snakker om ligesaa sikkert som om den store Søslange, meddelte de tyske Købmænd, det skal have kostet over en Million Dollars.

— Fire Millioner Mark om Halsen, stønnede deres bedre Halvdele. Hele vor Formue.

En Herre af belgisk Adel, den eneste, der endnu havde gjort den utilgængelige Amerikaners Bekendtskab, og som vel paa Grund af sit graa Skæg ikke blev anset som noget Frieremne, sluttede sig til Mr. og Miss Screw. Hvor mange var der ikke, som misundte ham, da den rige Arving med et frimodigt Smil rakte ham sin Haand til Kys. En Stund endnu lorgnettede man Trioen, saa begyndte det lille Orkester at spille Intermezzoet af »Cavalleria rusticana«, og Opmærksomheden blev bortledt fra Amerikanerne.

Orkestret var netop naaet til det mest smægtende Sted i hele Intermezzoet, da en sagte, men intensiv snurrende Lyd fik alles Blikke til at hæve sig mod Salens Loft, hvor Elevatoren kom til Syne i den sekskantede Aabning, gennem hvilken man kunde komme direkte ned i Vinterhaven fra de øverste Etager. Endnu var Elevatoren ikke naaet helt ned til Gulvet, da Groomen smækkede Glasdøren op, og en yderst elegant Kavaller viste sig for Forsamlingen. Høj, slank, i ulastelig Kjole med Atlaskopslag, Gardenia i Knaphullet, det sorte Haar og Overskæg vel friseret, Monoclen i Øjet, den højre, hvidbehandskede Haand let hvilende paa den udskaarne Vest, Chapeau claqué'n under venstre Arm, traadte han frem fra Elevatoren.

Atter fo'r Lorgnetterne op til Øjnene, og atter kom Samtalen i Gang. Den Nyankomne kunde ikke have valgt et bedre Tidspunkt til at gøre sin Entré i dette udvalgte Selskab; de mascagniske Suk, der ledsagede hans Tilsynekomst, gjorde en glimrende, scenisk Virkning.

Da han satte Foden paa Gulvet, traadte en lidt ældre Herre ham næsten underdanig imøde, de udvekslede et Haandtryk, og derpaa førte den ældre Herre den unge Mand hen til et Par tomme Stole, der stod i Nærheden af den Krog, hvor Familien Screw havde anbragt sig.

— Ulastelig! hvidskede Stjernen fra Boulevardteatret.

— Charmant! mente Russerinderne og snurrede paa r'et.

Alle de unge Piger i Salen satte sig i Positur; nogle fik endda røde Kinder.

— Hvem er det?

— Det vides ikke. Portieren titulerer ham »Baron«. Den ældre kalder ham for »Greven«. Dog hedder det sig, at den yngre rejser incognito og muligvis er en fransk Prætendent, og at Greven er hans Adjutant.

Saaledes hviskede og tiskede et Par unge Piger i Baggrunden af Salen.

— Kender De noget til disse to Herrer? spurgte Miss Ada den belgiske Kammerherre.

— Igaar Aftes har jeg gjort deres Bekendtskab inde i Spillesalen, svarede Kammerherren. — For tre Dage siden er de komne hertil: det er to Fransk-mænd af gammel Adel, som fornylig er vendt tilbage til Europa efter at have foretaget en Jordomsejling, der har varet i tre Aar.

— Det er vel ogsaa kun Fransk-mænd, der kan bevare deres Teint saa blændende hvid under en Jordomsejling, bemærkede den skarpe lagttager Screw tørt. — Hvad hedder d'Hrr.?

— Den unge hedder Baron Hamard og den gamle Le Vaillant de la Tourelle. I alle Tilfælde to destin-gverede Herrer.

Imidlertid havde Miss Ada med ægte amerikansk Ugenerthed betragtet de to elegante Herrer, og nu vendte hun sig pludselig om mod Kammerherren og sagde: Den yngste af Deres Bekendte maa sikkert være en dygtig Danser, det kan man se paa hans Bevægelser. Og da jeg vistnok iaften ved Soiréen vil komme til at savne en flink Kavalier — vi har ikke forsøgt at stifte nye Bekendtskaber her — er De maaske saa venlig at ville forestille de to Herrer for os? —

Gamle Screw sagde intet; han kendte sin Adas Luner. Kammerherren lovede paa en diskret Maade at føre de to Fransk-mænd hid. Og derpaa paa-begyndte han sin Runde i Salen.

Greven og Baronen sad magelig henslængte i deres Lænestole med det ene Ben over det andet og fremtryllede ved en let Vuggen af Fødderne de skønneste Lysreflekser paa deres Lakstøvler. Da den belgiske Kammerherre dukkede op bag ved dem, sad de netop og talte halvhøjt sammen, og de eneste Ord, han opfangede, var følgende: Ja, det kan nn altsammen være meget godt, men det store Kup —

— Det store Kup, afbrød nu Adas Sendebud — God Aften, mine Herrer! — Det store Kup, min kære Baron, det er vel et rigt Giftermaal?

Den ældste af de to svarede hurtig, idet han lo noget tvungent: Et rigt Giftermaal — aa ja — men egentlig har Hamard det ikke nødig at benytte sin Kuponsaks mere, end han allerede gør. Og saa bilder han sig ind, at et Pige-barn, der ikke mindst har halvtresindstyve Millioner paa Slæbet, ikke er noget standsmæssigt Parti for ham.

— Men, Greve, dog, jeg sværger Dem til, at jeg tænker aldeles ikke paa at gifte mig, gabede Baron Hamard blasert bag den hvide Handske.

Greven vendte sig halvt om mod Kammerherren og sagde med paataget Fortvivlelse: Der ser De selv! Kan man faa ham til at gøre Bekendtskab med de unge Piger af de højere Kredse? Og dog har han lovet mig i det mindste at danse et Par Danske i Aften. Med hvem, det ved jeg ikke, thi han kender ikke en eneste Sjæl.

— Dersom det kun kommer an paa det, fortsatte

Kammerherren, glad over det forventede gode Udfald af hans Mission, kan jeg maaske være Dem behjælpelig.

— Ah...! udbød Greven, det er meget elskværdigt. Hvem er det da, De har tiltænkt mig, om jeg maa spørge?, kom det overlegent fra Hamard.

— Ja, for det første — Baronen behøver saamænd ikke at skamme sig over det Bekendtskab — en meget smuk Amerikanerinde, begyndte Belgieren diplomatisk.

— Den Dame, som De for faa Minutter siden talte med? indskød Hamard. — Det tænkte jeg nok. —

Greven gjorde en utaalmodig Bevægelse: De er ogsaa ganske utaaelig i Dag.

— Om Forladelse, gabede den unge Mand. — Vi er alle Slaver af vort Lune. Men hvem er nu den smukke Amerikanerinde? — Jeg gør hende min Kompliment: hun er virkelig smuk!

Kammerherren gjorde en forbavset og overrasket Bevægelse.

— Hvad! De ved ikke, at det er Raphael Screw, Milliardæren, med sin Datter Ada? De har altsaa heller ikke hørt om det berømte Halsbaand, hun bærer. Det skal være over fem Millioner Francs værd?

Saa brød Greven ud i Latter: Naa, der kan man se, hvad der kommer ud af vort Eneboerliv; vi begynder med at blamere os ved vor Uvidenhed. Nu har vi boet her i tre Dage, og aner ikke, at ti Skridt fra os sidder Minekongen, Raphael Screw med sin eneste Datter.

— Inklusive Halsbaandet til de fem Millioner Francs, fortsatte Hamard leende, idet han rejste sig. Godt, Hr. Kammerherre, vil De saa gøre Ada Screw den Fornøjelse at forestille os for hende.

Der var noget vist uforskammet over den blaserte Levemands Holdning. Greven hviskede ogsaa til ham, idet de ad Omveje nærmede sig det Screwske Hjørne: Du spiller for højt Spil!

Idet de tre Herrer spadserede forbi Screws, henvendte Kammerherren en spøgefuld Bemærkning til Miss Ada, og da begge hans Ledsagere blev staaende, var Præsentationen en Selvfølge.

Miss Ada stod ligeoverfor den yngste af de to Herrer, der vel forstod at skjule den Glæde, han følte ved at blive forestillet for den skønne Milliardærfrøken.

Her var da endelig en, som ikke lod til at være Akrobat i den Kunst, som kaldes Komplimenterne. Det interesserede hende. Fem Minuter uden et smigrende Ord. Naar havde hun mon oplevet det!

Fra den tilstødende Sal lød smægtende Valsetoner. — Vil Frøkenen danse? spurgte Hamard i en Tone, som om han nok vilde gøre sin Pligt, men iøvrigt helst var fri.

Hvorledes? Var det da ikke en Udmærkelse for ham, den næsten Ubekendte, at skulle danse første Dans med Ada Screw? Hun rettede et inkvisitorisk Blik paa ham. Han saa ligegyldig forbi hende. Saa

svarede hun ham endelig — der laa en hel Pause imellem — og hun gjorde det med en noget tvungen Latter: Ja, jeg vil danse. — Og jeg vil danse meget.

Med et let Buk bød han hende Armen, og de gik ind i Dansesalen. Der spillede Vals af Ungarer i røde, husarsnoredede Frakker.

Ganske sindig lagde Baronen sin højre Arm om Miss Adas slanke Taille, og de begyndte straks at danse, uden dog at veksle et eneste Ord eller tilsyneladende at komme i ringeste Berøring med hinanden. Ungareren, der anførte det lille Orkester, fulgte med sine stikkende, sorte Øjne det smukke Par, hvorhen i Salen de dansede. Han følte, hvor udeltagende, hvor mekanisk de begge dansede. Lidenskabeligere lod han Buen fare hen over Strængene, som vilde han rive de tvende Ubekendte med sig ind i Drømmelandet.

Miss Ada dansede. Hun dansede saa godt, som hun kunde. Aldrig var Dansen faldet hende saa svær. Han førte sig let og sikkert; men han var uden Bevægelse, livløs. Denne Baron lod til at være af Marmor, aldeles uberørt, som han var, af hendes Ynde. Hun saa, hvorledes alle de omkringsiddende fulgte hans prægtige Skikkelse. Han saa kun ud i Rummet! Det var oprørende. Hun maatte vække Æventyrprinsen af hans Dvale! Hun søgte at nærme sig ham, fremskyndede Tempoet, tvang ham til hastigere Omdrejninger. Og Ungareren hjalp hende . . . Vildere blev Valsen, fyrgere . . . Da mærkede Miss Ada et let Tryk paa sin venstre Arm, og samtidig bemærkede hun med bankende Hjærte, hvorledes han spilede Øjnene op og ligesom indsugede hele hendes Skikkelse. Fastere greb han hende om Livet, nærmere drog han hende ind til sig, hurtigere fløj de afsted . . . Hun syntes at kunne mærke hans Hjærtes heftige Banken og skælvede for hans hede, bydende Blik, der trængte sig dybt ind i hendes Sjæl. Saaledes svævede de afsted, som ført af usynlige Magter, og Ungareren Øjne fulgte dem triumferende. Han følte sig som Nummer tre i dette Forbund. Ganske alene dansede de — de mærkede det ikke. Henrykt dvælede alle ved dette Billede, og gamle Screw voksede af lutter Faderglæde . . .

Rack . . . ! En Dissonans, og Ungareren hævede Fortryllelsen. Dansen var forbi. De stod foran en Gruppe Chrysanthemums, og Miss Ada følte sig greben af en hidtil ukendt, salig Følelse. For første Gang havde hun ikke maattet forsvare sig mod Erobreren, for første Gang følte hun, at hun havde erobret. Højt bankede hendes Hjærte, hendes Bryst hævede sig — endnu stod han saa tæt ved hende, at hun kunde mærke hans hede Aande. Og Blomsterduften var saa bedøvende . . .

Da — hvad var dog det? Vinduerne klirrede — et Tordenskrald og derefter den raslende Lyd af de nedstrømmende Hagl og Blæstens vilde Susen i Træernes Løv. Instinktmæssig vendte Ada Screw sig om mod Krysanthemum'erne, der dækkede Vinduesforbybningen bagved hende, og ved det grelle Skær

af en Lynstraale, der belyste Kniplingsgardinet, troede hun et Øjeblik at se en Mands sammenkrøbne Skikkelse. Hun gøs. . . . Med samme kølige Mine, som før bød Baronen hende atter sin Arm, idet han sagde: »Der har vi Uvejret! Tænkte jeg det ikke nok, det laa jo i Luften!«

Derpaa førte han hende ceremonielt tilbage til hendes Fader, bukkede høflig for hende og gik hen mod Døren til Vinterhaven. Miss Ada saa' fortvivlet efter ham. Hendes Glæde svandt. Hun havde altsaa ikke kunnet erobre ham helt! Kammerherren og hendes Fader gjorde hende de smukkeste Komplimenter — hun hørte dem ikke.

Hvad vedkom alt dette hende nu, da han var gaaet, uden en Undskyldning, uden et taknemmeligt Blik. Hun følte sig ulykkelig, hun troede, hun skulde kvæles! Mekanisk førte hun Haanden op til den snehvide Hals . . . Da kaldte en skrækkelig Opdagelse hende tilbage til Virkelighedeu. Perlehalsbaandet var forsvundet! »Min Perlekæde!« udraabte hun. Dette Udraab gav mere Ekko i Salen end selve Uvejrets Torden.

Kammerherren raabte det højt. Fra Mund til Mund lød det: »Miss Ada har tabt sit Halsbaand!« Alle løb bestyrkede rundt mellem hverandre, Kapellet brød af midt i en Polka, og Ungarerne blandede sig mellem de Søgende, Hotelpersonalet ilede til. —

Kun gamle Screw blev siddende ubevægelig.

— Det kommer nok, sagde han.

Ja, det maatte jo findes; thi alle søgte efter Skatten, under Stole og mellem Planterne, bag Portierne og under Damernes Slæb. En Formue laa et eller andet Sted paa Gulvet, Millioner — —

— Halsbaandet! Halsbaandet! raabte de alle i Munden paa hinanden,

* * *

Udenfor rasede Tordenen og Stormen. Haglene ned-slog hele Grene, og Blæsten rev gamle Trær omkuld.

Trods Regnen skraaede to Mænd hastig over En-gen ind i Skoven. De lod sig drive frem af Stormen.

— Hvorledes mon vi kommer ud herfra?, spurgte den ældste af de to.

— Ikke i Firspand, min Ven! svarede den anden oprømt. Men selv om vi skal lige over Chimborasso — jeg skal nok komme over. Fortuna laaner os Vinger.

— Foreløbig gør hun os drivvaade ind til Knoglerne, brummede den første.

De gik en Stund videre; den yngre var stadig i godt Humør. Det store Kup — et Tordenskrald ledsagede hans Ord — det store Kup — vi har gjort det! Det lød som et frydefuldt Glædesudbrud.

— Naar de bare ikke napper os, indskød den anden. Endnu er hverken vi eller vor Skat i Sikkerhed. De vil nok pudse hele Meuten paa os! Den Dag, da vi lægger Halsbaandet paa gamle Marchand's Disk i Rue des Abbesses vil jeg prise vor Lykke. Bare vi var saa vidt!

De klatrede over Stok og Sten, medens Lynene glimtvis oplyste Dalen.

— Det store Kup er lykkedes! begyndte den yngre paany. Jeg kan mærke Kæden, Millionerne paa mit Bryst. Det var vort Mesterstykke!

— Det var det, indrømmede den anden. Knibset med Saksen gennem Kryzanthemum'erne var en glimrende Ide.

— Ja, men Kunststykket bestod i at stoppe i Dansen lige, hvor det var aftalt. Og Himlen kom os til Hjælp! Tordenen kom netop i dette Øjeblik, saa den skønne Miss ikke mærkede, at jeg praktiserede det tunge Halsbaand ned i Brystlommen.

— De var meget behændig, indrømmede Kammeraten.

— Det smigrer mig. Det bedste ved hele Historien er dog, at jeg har erobret New Yorkerfrøkenens Stenhjerte! Hvor det er Skade, at jeg ikke kan hjemføre Milliarderne i Stedet for det usselige Halsbaand. Det kommer af, at man ikke er født Baron . . . . Havde jeg været Baron — ja, saa havde Marmorbruden paa Guldpedestalen været min. Det store Kup! Jeg sagde Dem jo, at . . .

Og atter overdøvede Tordenskraldet de talende.

* * *

Imidlertid ledte man febrilsk og planløst efter Smykket inde i Dansesalen. Selv Hertugen var retvet med af den almindelige Bevægelse, og nu konverserede han livligt den gamle Screw, der stod ubevægelig og tænkte. Pludselig saa' han ind i Dansesalen. Hans Blik undersøgte prøvende hver og en i den store Forsamling. Derpaa sagde han til Kammerherren: Kan De sige mig, hvor Deres Bekendte er bleven af?

— Greven og Baron? svarede Belgieren forbavset. Og han saa sig spejdende om efter dem begge. Og saa Miss Ada havde længe set efter sin Dansekavaler. Han kom ikke tilbage. Ingen anede, hvad der foregik i hendes stolte Sind. Miss Ada forstod, hvad der var sket.

— Vær saa god at hente mig Hotellets Direktør! raabte Screw med skingrende Stemme.

En elegant Herre i Frakke kom dybt bukkende hen til Milliardæren og udtrykte sin dybeste Beklagelse over Ulykken.

— Hvor er Grev de la Tourelle og Baron de Hamard? afbrød Screw ham bydende. Lad det blive undersøgt, om de Herrer endnu er paa deres Værelser.

En Hvisken gik gennem Salen. Man begyndte at ane, at forstaa Sammenhængen. To Minutter efter kom Direktøren tilbage med en Groom.

— De Herrer har for ti Minutter siden forladt Hotellet, erklærede han ligbleg. I saadant et Uvejr! Vinduerne klirrede, og Tordenen rullede. — — —

— Ja, indskød Groomen, jeg har aabnet Døren ud til Parken for de to Herrer. De havde de samme Gummifrakker paa som forleden. De løb, saa hurtigt de kunde, ind i Skoven.

— Det var Tyvene! sagde Screw med største Sindsro. Nu kom der Liv i Direktøren.

— Jeg sværger Dem til, Mr. Screw, at vi skal skaffe Halsbaandet tilbage! — — Jeg vil lade Tyvene forfølge, Gendarmerne — —

— Snik, Snak! afbrød Screw ham med en energisk Gestus. Det vil jeg ikke vide noget af! Har De forstaaet mig? De skal lade Fyrene løbe.

Hele det store, fine Selskab trængte sig tættere omkring dem. Man stirrede paa Milliardæren som paa en Sphinx. Hvorledes? At blive bestjaalet for fem Millioner Francs og dog ikke ønske Tyvenes Paagribelse! Ufatteligt!

Hertugen løste de andres bundne Tanke: Men Mr. Screw dog, vil De saaledes finde Dem i Deres Tab, uden saa meget som at forfølge Tyvene?

— Ja, det sagde jeg jo, svarede Screw køligt, Hertugen gjorde en ærgerlig Bevægelse.

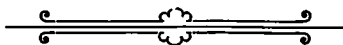
— Jeg kan godt forstaa, sagde han, idet han stolt rettede sig i Vejret, at det ikke gør deres Milliardærførmue synderligt, om De bliver bestjaalet for et Par Millioner, men — —

— Hvem har sagt Dem, afbrød Screw ham kort, at jeg er bleven bestjaalet for et Par Millioner?

Hertugen blev lang i Ansigtet. Han stammede: Det berømte Perlehalsbaand — —

Milliardærens Ansigt fortrak sig til et velvilligt Smil. Det berømte Halsbaand, fortalte han, har kostet mig en Million Dollars. Javel. Og det tilhører min Datter; det er ganske rigtig. Men tror De virkelig, at jeg paa en Europarejse vilde hænge det om hendes Hals, til Bytte for den første, den bedste Tyv? Nej, min Herre! For tusind Dollars har min Juveler i New York lavet mig en fortræffelig Imitation. Det er med den, at de franske Adelsmænd nu løber gennem Nattens Mulm og Mørke. Lad dem bare løbe! Det originale Smykke ligger vel forvaret i et Jernskab hos Bankieren Screw and Co. i New York. — —

Udenfor stilnede Stormen af. Uvejret var forbi. Gennem de sønderrevne, flygtende Skyer tittede Maaen smilende ned i Dalen.

Borgertrappen i det nye Raadhus.

Nu og da kan man, naar man paa Raadhuspladsen venter paa en Sporvogn og imens glæder sig over Byens sjette og stolteste Raadhus, komme i Snak med en Kunstkritiker, en Arkitekt eller en anden Sagkyndig. Og han vil da som Regel fortælle om, hvor Spiret virker uroligt, hvordan den og den Række Vinduer i Façaden er mindre

Nyrop er Manden, gaa han en Dag op paa et af Modelkamrene, hvor de konkurrerende Tegninger til Raadhuset nu er hængt op. Da vil enhver Tvivl vejres bort. Der er ikke en af de andre Planer, som man blot et Øjeblik kunde ønske udført, hvor Nyrops Raadhus nu ligger. Der findes f. Eks. en Plan til et pragtfuldt gothisk Raadhus. Det ser meget godt ud; blev det til Sten i 'en tysk eller nordfransk By, vilde vi sikkert synes, at det passede fortrinligt. Men det virker ganske fremmed paa os. Det knytter sig ikke til noget hjemligt. Vi har ikke Gothik af nogen nævneværdig Betydning, det, der var, har Ilden og Menneskehaand taget.

Borgertrappen. Fot. Jul. Aagaard.

heldig anbragt, hvordan den ikke staar saa godt til de andre Vinduer. Og nu og da maa man give Kritikeren Ret. Der er saaledes Ting ved det store Taarn og dets Spir, der sikkert kunde have været bedre.

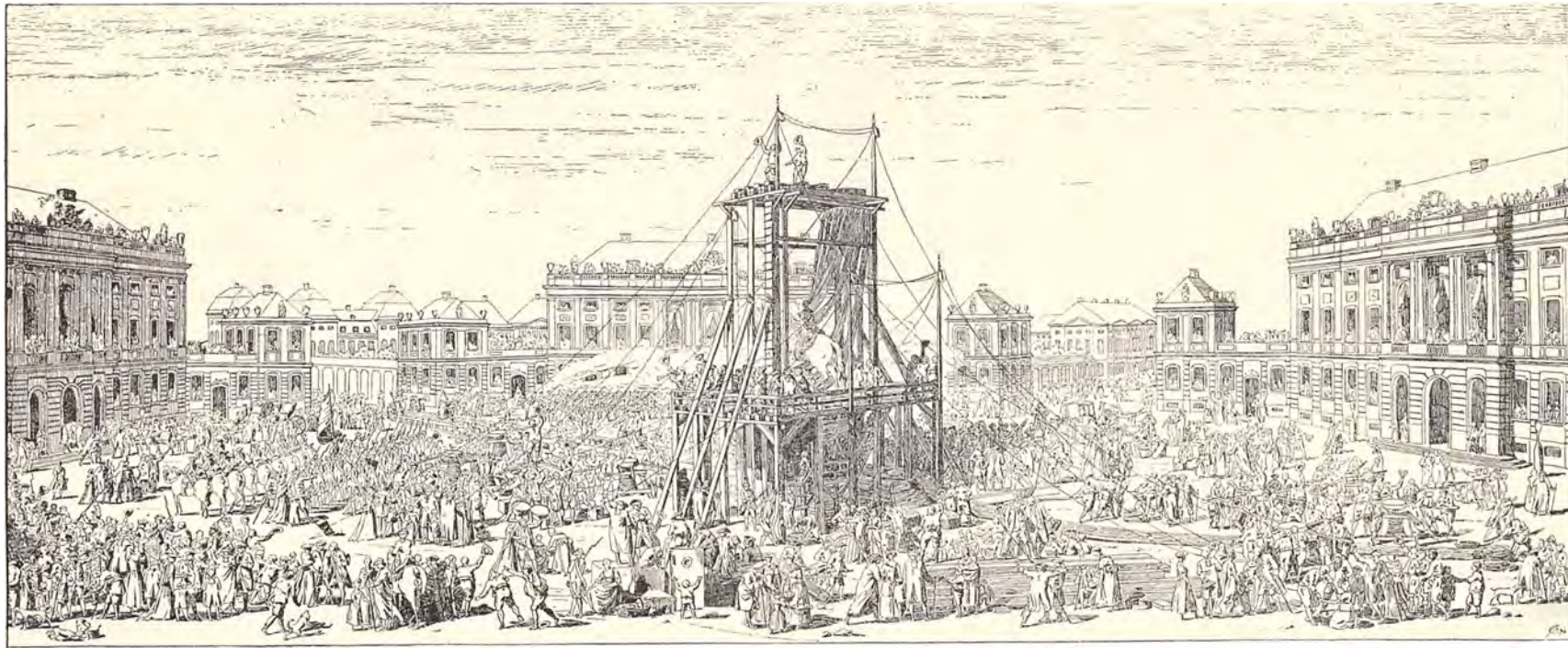
Men det er jo en selvsagt Sag, Nyrop er lige saa lidt fuldkommen som Stadens øvrige Bygmestre; ogsaa han kan have sine svage Øjeblikke. Dog, skulde nogen være i mindste Tvivl om, at

Det ser meget godt ud; blev det til Sten i 'en tysk eller nordfransk By, vilde vi sikkert synes, at det passede fortrinligt. Men det virker ganske fremmed paa os. Det knytter sig ikke til noget hjemligt. Vi har ikke Gothik af nogen nævneværdig Betydning, det, der var, har Ilden og Menneskehaand taget.

Og da bliver man sig klar, hvad man maaske ikke var helt før, at naar Nyrops Raadhus tiltaler os saa meget, er det, fordi det ligesom vækker gamle Minder i vore Sjæle. Deite Raadhus' røde Mure er voksede hjemligt op af hjemlig Grund, det har til Fættene og Slægt den Herreborg, det Slot, den Kirke. Det er meget muligt, at der som Tilbageslag efter den altfor ensidige Beundring vil komme en ligesaa ensidig og endnu mere uretfærdig Forkastelse. Men det vil kun blive en forbigaaende Strømning. Denne Bygning har saa dybe Rødder i vor Historie og vor Byggekunst, at ingen kritisk Storm kan rokke ved den.

Og endnu mere beundringsværdig end det Ydre er det Indre. Nyrops Fantasi er mangfoldig, her og der i det Ydre kan man synes, den har været for opfindsom. Af Ydermurene kræver vi

Ro og lange Linjer. Men indendørs har denne overdaadige Opfindsomhed sin naturlige og frugtbare Virkeplads. Det er Ideer i Tusindvis, som Nyrop og hans Hjælpere har sat ind paa disse Rum, deres Vægge, deres Døre, deres Lofter, deres Møbler. Har man beundret de store Ting, kan man gaa paa Opdagelsesrejser efter Detaillerne, og man kan gøre Fund, selv hvor man mindst venter det. Helt oppe i Loftetagen kan

Frederik V' Rytterstatue anbringes paa Fundamentet. Efter en samtidig Tegning.

indbringer 388 Rdl. For hvide Voksløys, Petersborger og andre Tællelys blev »ikkuns« betalt 9856 Rdl. Der medgik Brænde for 5445 Rdl., Trækul for 3000 Rdl., Støbesand, der blev hentet i Skibe fra Frankrig, for 5454 Rdl. osv. Gor betalte for 670 Skippund Jærn 38,242 Rdl. Hvad han har brugt denne Mængde Jærn til, er en fuldkommen Gaade.

Aar gik efter Aar, først den 2. Marts 1768 finder Støbningen Sted, og hele Processen varede kun 3 Minutter og nogle Sekunder. Og omsider den 15. Aug. var man klar til at slæbe Statuen hen paa sin Plads. 400 Mand af Hølmens Folk

trak den afsted paa en Slæde, medens Kanonerne tordnede ved Afrejsen, og da Frederik V. passerede sin Oldefar paa Kongens Nytorv.

Selve Statuens Anbringelse paa Fundamentet blev fejret festlig ved Hoffets Nærværelse, Koncert, Kanonsalut, Tropper, Illumination, alene Illuminationen af Charlottenborg kostede Kompagniet 1150 Rdl.

Saa skulde Arbejdet gaas efter, og da Dagen for den endelige Afsløring kom, var man midt i Struenseeperioden. Hoffet ønskede, den skulde

foregaa i Stilhed, det kom end ikke selv til stede. Den 1. Aug, 1771 afsløredes Statuen derfor »i Stilhed«. Men Gitteret kom først i 1774.

Samme Aar forlod Saly Danmark. Hvor kostbar han end havde været, han havde været den billigste og ærligste. Men hele Statuen staar der som et Monument for selve »Opskrueriets Historie« som »et haandgribeligt Minde om slet Økonomi, storartet Snyderi, mangelfuld Kontrol og letvindig Pligtforsømmelse.«

ALONSO.

Elna Borch: Døden.

Niels Holm: Iguan-Brydere.

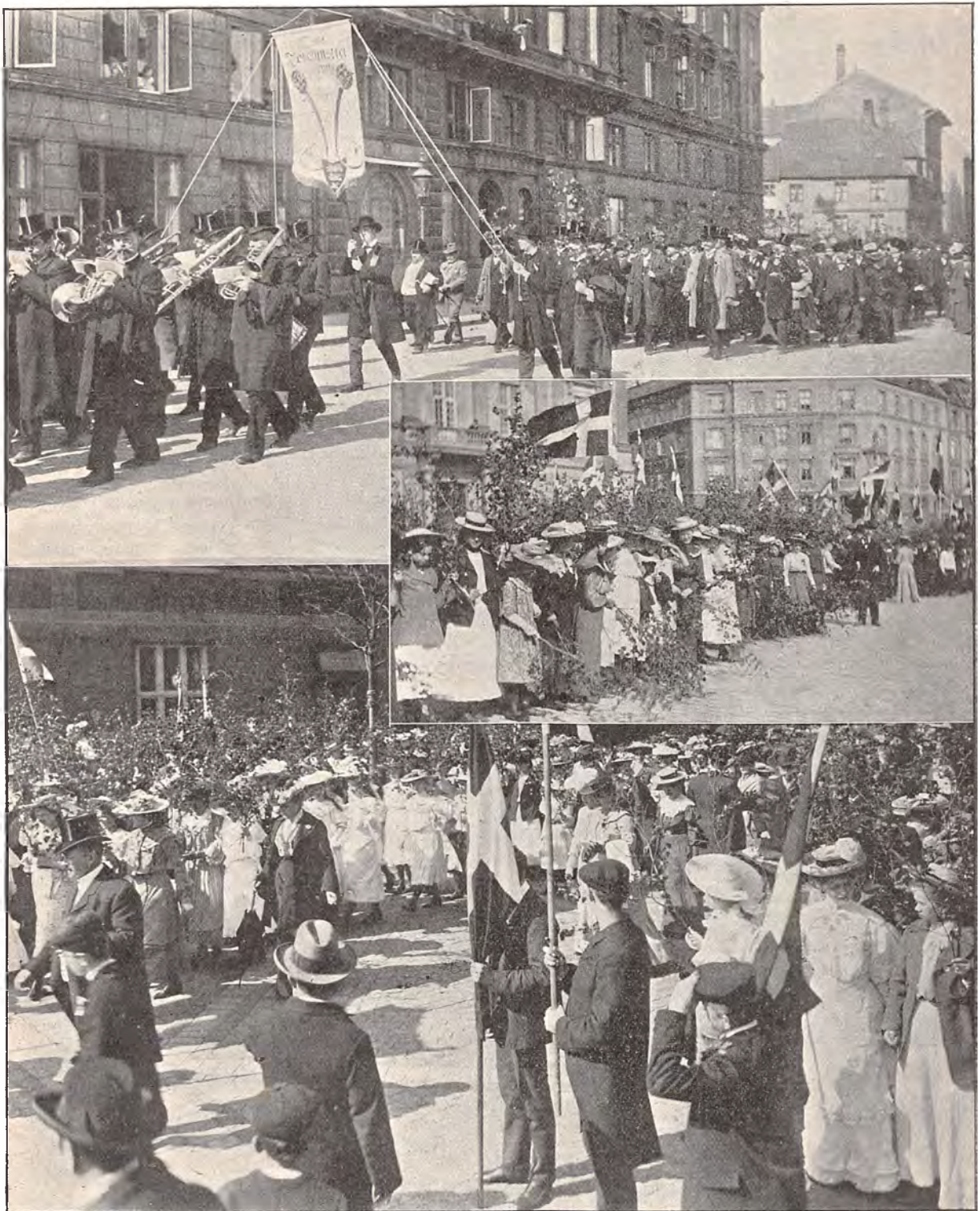
Dansk Skulptur. Fra Skulpturafdelingen paa Foraarsudstillingen bringer vi idag de to hoo-
staaende Grupper, Frk. *Elna Borchs* fantasifulde »Døden«, hvor Kunstnerinden ved Farvepaalæg-
ning af Gibsen har opnaaet en udmærket Virk-
ning, og *Niels Holms* plastiske »Iguan Brydere«,
der er tænkt som Springvandsgruppe i et min-
dre Anlæg.

Fru Nansen i »Agnete«. Fot. Reiffenstein-Hansen.

„*Agnete*“. I Sæsonens ellefte Time har Fru
Betty Nansen i Fru Skrams »*Agnete*« fejret en af
sine største kunstneriske Triumfer. I sidste Akt,
da *Agnete* sønderbrudt falder sammen, efter at
hendes Kærlighed har lidt Skibbrud, kulmine-
rede Fru Nansens Fremstilling. Fra en af denne
Akts Scener er ovenstaaende Billede taget.

Fra Hartmannstoget og Skole-Sangstævnet i Søndags.

Thorvald Niss.

Thorvald Niss.

HAN kom fra Værkstedet, fra Haandværket ind i Kunsten. Han var Søn af en Malermesterovre i Assens, blev Malersvend, kom som saadan til København og malede Vægge og Skilte samtidig med, at han forberedte sig til Kunstakademiet. Og der gik ikke faa Aar, før Kunstneren ret slog igennem i ham. Det var først, da han kom under Paavirkning af Otto Bache. Da bliver han en af Mændene for det kunstneriske Gennembrud omkring ved Aaret 1880. Men han bevarer baade i sit Væsen og sin Kunst noget af den gamle Haandværkssvend. Han var og blev en rigtig Bursch, zünftig, bred, godlidende, hjælpsom, højtalende, den gladeste i et festligt Lag, og naar vi andre sov Sviren ud, var han forlængst ude i Skoven eller Klitten med sin Malerkasse. Hans Kraft syntes udtømmelig. Han var først Efteraarets Maler, Tiden, naar Stormen rusker og river. Senere søgte han til Havet, blev mere Marinemaler end Landskabsmaler. Kraftig søgte han Kraften. Og Friskhed, Djærvhed Drøjde, Sundhed er de Ord, der uvilkaarlig kommer op i en, naar man mindes Th. Niss' lange og dygtige Række af Billeder. En sund og en stærk Mand er bukket under for Sygdommen, men endnu i dette Foraar hænger oppe paa Charlottenborgudstillingen prægtige Prøver paa hans Kunst. Han døde u-ældet.

Fra Skyskrabernes By.

Skyskrabere i New Yorks største Forretningskvarter, paa Sydenden af Manhattan-Øen.

DET oprindelige Hus har naturligvis alle-
vegne været i én Etage. Mennesket
klavrer ikke tilvejs, hvor det ikke er
nødvendigt. Saalænge man har Bygge-
plads nok, bygger man den ene Enetagesbygning

ved Siden af den anden. Det er først, naar
Byggegrunden bliver knap og dyr, at man stabler
den ene Etage ovenpaa den anden og bliver
stakaandet af de mange Trapper. Det er Stor-
byen, der har skabt Husene med fde mange

Stokværk. Og jo større en By bliver, des flere Stokværk.

Her i København er vi allerede naaede saavidt, at der er Grunde i den indre By, som er betalt saa dyrt, at man har maattet lægge et dobbelt Lag af Tikronesedler over Grunden,

Den 60 Fod høje Flagstang paa en New Yorker Skyskraber saves af i fire Fod lange Stykker fra oven af. Man kunde ikke save den af ved Grunden af Frygt for Ulykker.

for at naa op til Prisen pr. Kvadratalen. Og saa er naturligvis Grunden billig at faa i en By som København mod, hvad den koster i en Bysom New Yorks Forretningskvarterer. Der kan man ikke nøjes som her med 5—6 Stokværk, man maa op i Skyskrabernes Højde for faa Lokaler til en vel høj, men dog nogenlunde rimelig Leje.

Det oprindelige New York er som bekendt bygget paa Øen Manhattan, der ligger mellem Hudsonfloden og Eastriver. I Aaret 1623 afkøbte Hollænderne den Indianerstamme, efter hvilken Øen har Navn, hele Øen faar Varer til en Værdi af 24 Dollars. Byens ældste, sydlige Del omkring

den en god Mil lange Gade, Broadway, er Hovedsædet for New Yorks vældige Forretningsliv, for dets uhyre Rigdomme. Her har de store Aktieselskaber, Trusterne, Bankerne, Forsikringselskaberne deres Lokaler. Og her er det, at Skyskraberne skyder op hurtigt som Profeten Jonas Træ.

Og det er mærkeligt at se, hvor godt de ser ud, disse kolossale Dynger af Jærn og Spejlglas. Det er en Arkitektur, der har sin egen stærke Skønhed, sin egen slanke Ynde. —

Vi kender herhjemme fra Besværet med at anbringe en ny Vejrløj paa et Kirkespir. Men hvad er et Kirkespir i Højden mod en Skyskraber. Naar der bliver noget i Vejen med dens Flagstang, er det ikke saa lige en Sag at faa den repareret. The Syndicate Buildings 60 Fod høje Flagstang skulde tages ned. At save den over ved Grunden lod sig ikke gøre, man kunde risikere, at den faldt ned i Gaden. Man maatte derfor engagere en professionel Klatrer, der klatrede op og savede Stangen itu fra oven af i Stykker paa to Alen. Den vældige Flagstang svejede

frem og tilbage under hans Vægt, men i Løbet af 3 Timer havde han savet den ned og firet Stumperne ned paa et Reb, der løbgennem en Talleblok, bunden til hans eget Legeme. Han fik for dette farlige Arbejde den ikke høje Betaling af 150 Dollars.

ANTONIO.

Gættje i Borgerrepræsentationen.

Oldermand Gættje. Med Oldermand Gættje, der er død i en Alder af knap 55 Aar, er en af Haandværkets mest repræsentative Mænd gaaet bort. Vi kendte alle fra Gader og Møder hans høje, solide Skikkelse. Han har røgtet saa godt som alle de Tillidshverv, hans Stand kan bortgive. Han var sit Fags Oldermand, han havde været Formand i Haandværkerforeningen, siddet i Borgerrepræsentationen. Han var Direktør for Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening, Formand for Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring. Hans administrative Dygtighed, hans mangeartede Kundskaber og støtte Arbejdskraft gjorde ham særlig skikket til alle disse Hverv. Og hans personlige Elskværdighed og store Godgørenhed skaffede ham mange Venner.

sad inde med mangfoldige Tillidshverv. Saaledes har han været Medlem af Byraadet, af Bestyrelsen for Haandværkerforeningen, Haandværkerbanken, den kongelige Stiftelse, Formand i Centralforeningen af Murer- og Tømrermestre i Jylland samt Medlem af Arbejderforeningens Hovedbestyrelse.

Jubilæum.

En af Assens Bys større Forretningsmænd, Hattfabrikant *N. P. Nielsen*, kunde forleden fejre sin Forretnings 65-Aars Jubilæum. Virksomheden, som paabegyndtes af N.s Fader, er siden betydeligt oparbejdet og dens Omfang kan maales derigenem, at Fabrikens daglige Produktion nu beløber sig til op Hattfabrikant *N. P. Nielsen*. imod 100 Hatte. Ikke alene i Danmark, men ogsaa i tyske Fagkredse nyder Virksomheden Anseelse.

Kendte Navne.

Dødsfald.

Professor i Plantefysiologi *Rasmus Pedersen*, som nylig afgik ved Døden, var en Bøndesøn fra Odenseegnen. P. tog oprindelig medicinsk Eksamen, men efter en Række Studieophold i Tyskland blev Plantefysiologien den Videnskab, der helt tog hans In-

teresse fangen. En kort Tid var han Laboratorieførstander paa Carlsberg, blev derefter 1879 Docent, 1883 Professor ved Universitetet. I de senere Aar havde heftige Astmalidelser brudt hans Arbejdskraft. Han blev 65 Aar gl.

Murermester *I. P. Qvist*, var en meget dygtig Mand i sit Fag og

Murermester *I. P. Qvist*, Horsens, er nylig afgaaet ved Døden i en Alder af 64 Aar. Q. havde i ca. 35 Aar været etableret som Murermester, var en

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8 Dag“s specielle Fotograf er *Hr. Julius Aagaard*.

Redigeret af *GEORG KALKAR*

Udgivet af *ODIN DREWES*

HVER 8 DAG

Nr. 35. 11. Aargang.

28. Maj 1905.

Hs. Maj. Kongen i Folkesværmen.

(Fot. for »Hver 8. Dag« paa Børnehjælpsdagen af J. Saxtorph-Mikkelsen).

Milliardærens Morskab.

Efter det amerikanske.

EN raakold og graa Morgenstund, da Beboerne i Yankeetown vaagnede op og kom ud paa Gaderne, saa de til deres store Forbavselse, at alle Husvægge og Mure i Nattens Løb var blevene klistrede over med en Mængde Plakater i skrigende røde og gule Farver. Med tommehøje Bogstaver stod der paa Plakaterne:

Se her! Se her! Se her!

»John Mendson, Esq., der i længere Tid har lidt af Spleen, søger Morskab og Underholdning, der kan adspredde ham. John Mendson meddeler herved alle trængende Personer eller pengebegærlige Mennesker, at han vil give dem uhindret Adgang til sin Pengekælder Torsdag og Fredag i næste og følgende Uger indtil videre.

Der vil blive givet enhver besøgende Person Lov til at opholde sig i Kælderen i halvtredsindstyve Sekunder og i denne Tid tilegne sig saa mange Penge, som det kan lykkes ham i dette Tidsrum at skrabe til sig.

En Trappe med femten Trin fører ned til Kælderen; en aaben Jærndør fører ind til det Rum, hvor Sølv- og Guldpenge opbevares. Den besøgende Person har til sin Raadighed, fra det Øjeblik, han sætter Foden paa Trappen, til han atter stiger op af Kælderen, kun 50 Sekunder. Hvis han overskrider dette Tidsrum blot med en Brøkdæl af et Sekund, har han fortabt enhver Ret, og bevæbnede Mænd vil da være tilstede og fratage ham alt, hvad han har taget.

Nedgangen til Kælderen aabnes Kl. 2 og lukkes Kl. 4.«

John Mendson.

Yankeetowns Indbyggere vilde næppe tro deres egne Øjne, da de læste Plakaterne. De forespurgte baade hos Politiet og paa John Mendsons Kontorer, og de fik at vide, at det var rigtigt nok. I Virkeligheden var der ikke noget at blive videre forbavset over. John Mendson, der ejede henvend en Milliard, havde længe været betragtet som en Original, næsten som en Smule forrykt. Saaledes havde han i de sidste Aar solgt alle sine Værdipapirer og Grundejendomme og opbevarede nu alle sine Penge i sin ildfaste og murede Kælder, i Stedet for at sætte dem paa Renter og lade dem yngle. Alligevel kom hele Byen i Oprør, da man læste Plakaterne, og til langt ud paa Natten saa man Folk, der øvede sig i at fylde deres Lommer, Hatte og Vandspande med Smaasten, omtrent saa store som en Dollars, de fleste Sten i den kortest mulige Tid.

I Klubberne, ved »Bar«erne, i Familierne talte man kun om denne Begivenhed. »Det er Vanvid«, sagde nogle. »Det er Menneskekærlighed«, sagde andre. »Det er Narrestreger«, sagde man. »Gud maa vide, hvad den gamle Æsel har for«, sagde de skeptiske. Hvad de fattige Folk angik, saa sagde de intet. De haabede kun.

Alle disse forskellige Opfattelser gav naturligvis Anledning til en Række Væddemaal. Man væddede, om det hele var Alvor eller Narrestreger, om hvor mange Penge den heldigste kunde skrabe til sig, om hvor mange Konkurrenter, der vilde melde sig, om hvor mange Tusinde Dollars, John Mendson vilde blive lændset for. Alle væddede, der aabnedes Væddemaalsbureauer, Bladene lovede Ekstraudgaver med Resultaterne, hele Byen var i Feber.

Natten til Torsdag kom. Langs med hele Victoria Street stod Folk i Queue som et langt, sort Baand. Men i Modsætning til ellers, naar der er Folkesammenstemmen, var alle disse Mennesker tavse. Enhver var altfor beskæftiget med sit Haab og sine Tanker, til at han skulde tænke paa at tale til andre.

Morgenen kom. Paa Telefontraadene begyndte Spurvene at kvindre. Et Lettelsens Suk steg op fra Folkemængden. Nu gjaldt det kun om at vente til Klokken blev 2, og Kælderen blev aabnet, — den Kælder, hvori enhver haabede, eller var vis paa, i faa Sekunder at kunne skrabe en Formue til sig. Da Klokken var 11 om Formiddagen, var hele Victoria Street én bølgende Menneskemasse, der kun nu og da spaltedes, naar en elektrisk Sporvogn kom klemtende. Kuskene skreg og kimede. Da Klokken var 1 maatte al Vogntrafik standse i Gaden.!

Imens gjorde John Mendson i sit Palæ de sidste Forberedelser.

I Løbet af de sidste Dage havde John truffet alle nødvendige Foranstaltninger. Langs med Trappen, der førte ned til Kælderen, stod 8 stærke Mænd, klædte i Læderdragter, som ingen Revolverkugle kunde trænge igennem, bevæbnede med Revolvere og stærke Strikker af Hampereb. Ved Jærndøren, der var saa smal og saa lav, at kun én Mand ad Gangen kunde komme igennem den, stod 16 bevæbnede Mænd. Endelig var der den sidste Dør ind til Kælderen. Den var af Staal, drejede sig om to Tapper og ved en indviklet Mekanik, som kun John selv kendte Hemmeligheden ved, saa det altsaa vilde være ham muligt at spærre en Tyv inde her og holde ham fangen, til han døde af Sult, uden at nogensinde et Skrig fra ham vilde trænge ud til andre levende Væsener.

Hovedkælderen var 30 Fod lang og 20 Fod bred. Den var kun oplyst af en Lygte, der ligesom et Blinkfyrs Lanterne drejede sig og gennem sit røde, hvide eller blaa Glas kastede et magisk Skær hen paa Johns Dynger af Skatte. Langs Kælderens Vægge var anbragt, skruede fast i Muren, Beholdere med Laag. I Beholderne var der Perler, ægte Stene, Guld-barrer, Sølvbarrer og udmyntet Guld og Sølv. Kun de Beholdere, der indeholdt møntet Metal, var aabne. Ialt laa der her 1 Million Dollars i Penge. Fire Mænd, klædte og bevæbnede som de andre, holdt Vagt her. Ligeoverfor Nedgangen til den inderste

Kælder, i den drejende Lampes skarpe Belysning, var der paa Muren anbragt et Ur, der var delt i 50 lige store Felter, og hvor en Viser ubarmhjærtigt viste enhver indtrædende, naar de 50 Sekunder var forløbne.

Johns Beregning var meget simpel og lige til.

For at naa fra Trappens øverste Trin til Pengekarret maatte man bruge ca. 7 Sekunder, for at naa tilbage 8 Sekunder. Selv om man nu gik ud fra, at den besøgende formaaede at bevare al sin Ro og Koldblodighed, havde han kun 35 Sekunder til sin Raadighed for at øse Penge op, og selv om han greb med største Hurtighed og med begge Hænder i Karret og fyldte sine Lommer eller den Spand, han maatte have taget med sig, kunde han ikke gribe mere end 35 Gange. Men da han ikke kunde have mere end 3 à 10 Dollars i hver Haandfuld, kunde han i Løbet af de 35 Sekunder kun erhverve sig illethøjest mellem 7 og 800 Dollars.

Men Johns Beregninger standsede ikke herved. Mens han med Hænderne paa Ryggen i disse Dage var vandret op og ned af de skyggefude Alléer i sin Have og havde tænkt over sit Forehavende, havde han anstillet mange Betragtninger over det menneskelige Sind og det menneskelige Hjærte, og med en vis Bitterhed og Foragt tænkte han paa, hvor tit Menneskene taber Herredømmet over sig selv, enten dette nu sker under en stor Katastrofe eller under en overvældende Lykke. Selv om man nu ogsaa gik ud fra, at af de 3 til 4000 Mennesker, der i Løbet af nogle Maaneder vilde forsøge deres Lykke i Kælderen, allerhøjest 200 Mennesker vilde formaa at beholde deres Koldblodighed, saa vilde dette kun sige, at disse 200 Mennesker vilde kunne berøve ham 140,000 Dollars. Og med hvilken Glæde gav han ikke disse Penge for den Nydelse, der nu forestod ham.

— Det var over to Aar siden, at den frygtelige Sygdom, der hedder *Spleen*, havde grebet ham, og aldrig havde han i denne Tid oplevet saa lykkelige Øjeblikke som nu, da han forberedte sig til sin store Nydelse. Aldrig havde han saa tydeligt og saa nær inde paa Livet af sig set den menneskelige Lavhed, Begærighed og Dumhed, som han nu skulde se det. Her i sin egen Kælder skulde han se Hobens Umættelighed og Graadighed vise sig, som Æselørene viste sig paa Kong Midas.

Han næsten skælvede af Glæde, og med endnu større Utaalmodighed end Hoben selv ventede han paa, at den 25de November skulde oprinde.

Uret slog 2. Og i samme Nu slog et vældigt Brøl op fra Folkemassen i Victoria Street. Man styrtede mod Nedgangen, man var ved at myrde hverandre for at komme først.

* * *

Skjult, i et lille Aflukke nede i Kælderen, sad John Mendson og hørte den første besøgendes Trin nærmere sig.

Nu viste han sig. Han saa ud til at være fattig uden dog at være nogen Stodder. Han lignede i sine

luvslidte, men propre Klæder en Mand, der havde kendt bedre Dage, og som søgte at bevare Skinnet. Det var en endnu ung Mand. Da han stod paa Trappens nederste Trin, lod han sit Blik glide rundt i Kælderen. Hans Øjne funkledede uhyggeligt i det dødblege Ansigt. Endnu et Trin og han var nede i Kælderen. Roligt saa han sig om, opdagede, hvor Pengekarrene stod, og sprang afsted.

Men da han stod ved Pengekarret, var det, som om han blev grebet af et pludseligt Anfald af Svimmelhed. Han borede begge sine Hænder ned mellem de klingende Sølvpenge, fyldte sine Lommer, tabte Pengestykker paa Gulvet, borede atter Hænderne ned i Pengekarret og kastede febrilsk et Blik paa Uhret. Han havde endnu 6½ Sekund tilbage. Han rev sin Hat af, og med begge sine skælvende Hænder gav han sig til at øse Hatten fuld, lige op til Skyggen. Med en nervøs Latter vendte han sig om, henimod Trappen. Endnu blot tre Skridt, — to Skridt, — og han vilde være rig . . . .

Men det var en gammel Hat, mør af Sved, af Regn, af Solskin; — den formaaede ikke at bære Pengenes Vægt. Pullen gav efter og revnede. Pengene styrtede klingrende ud paa Gulvet. Et Sekund stod Manden som maalløs. Saa rettede han sig op og styrtede videre mod Trappen. Men lynsnart kastede de fire Mænd sig over ham. Tiden var overskredet med ét Sekund. De vendte hans Lommer, de tog alt fra ham, hvad han havde skrabet til sig. Han gjorde ingen Modstand. Aandsfraværende saa han paa de fire Mænd. Saa vaklede han op ad Trappen, op i fri Luft.

Da Mængden ovenfor saa hans dødblege Ansigt, forstod den, hvad der var foregaaet, og brød ud i en skingrende Latter.

Nede i Kælderen bragte de fire Mænd atter alt i Orden, og den næste besøgende fik Lov at træde ind.

Det var en Mand paa omtrent 30 Aar. Han var ret velklædt, men hans Ansigt var furet af Sorger og Nød. Feberagtig kastede han sig over Pengekarret, rodede rundt i Pengene, hældte nogle i Lommerne, kastede andre paa Gulvet eller tilbage i Karret og brød ud i en forfærdelig Latter. Han var vanvittig. De fire Mænd kastede sig over ham og førte ham bort.

Den tredje gik det som de to foregaaende. Han overskred Tiden med 1 Sekund. Men han maa have gættet det, thi pludselig faldt han paa Knæ, græd og skreg, fortalte om sin Hustru og sine Børn, og mens han hulkede, og hele hans usle, magre Krop skælvede i Krampetrækninger, strakte han sine knoglede Hænder op mod den lille Rude i Muren, bag hvilken han anede et levende Væsen med Hjærte i Kroppen, — bad om Naade, Naade, mens han hylede af Smerte og Fortvivelse. Men intet rørte sig bag Muren. Saa tog de fire Mænd ham under Armene, tømte hans Lommer og ledte ham til Trappen. Og han krøb op ad den, paa alle fire, fattigere end da han kom, fordi han ogsaa havde mistet sit Haab.

Denne Gang lo Mængden ikke, da den saa ham.

Man modtog ham med uhyggelig Tavshed. Imidlertid vedblev Besøgene i Kælderen, lige til Klokken slog 4. Saa lukkedes Jærndørene og Mængden spredtes.

Der havde denne første Dag kun været 103 besøgende dernede. Af disse 103 var det kun lykkedes to at naa ud, inden de 50 Sekunder var forløbne. Den ene havde faaet omtrent 750 Dollars, den anden noget mindre.

Da John om Aftenen sad i sit Kontor, regnede han ud, at han med Lethed kunde lade 3—4000 Mennesker gaa ned i Kælderen, uden at det vilde skade ham i nogen nævneværdig Grad. Hans dristigste Forhaabninger var langt overtrufne.

Den følgende Dag gik det paa samme Maade som om Torsdagen. Men man fik at vide, at en Mængde af de ulykkelige, der var vendt tomhændede tilbage fra Kælderen, om Natten havde begaaet Selvmord. En Del af dem havde hængt sig i Træerne paa Washington Street eller paa Franklin Square. Andre fandt man som Lig omkring i afsides Gader, hvor de havde skudt sig.

Da dette blev bekendt, forsamledes Byens »Aldermen«, Byraadsmedlemmerne, for at lægge Raad op. Men efter at man længe havde talt frem og tilbage om Sagerne, kom man dog til den Erkendelse, at det vilde være et ulovligt Angreb paa den personlige Frihed, hvis man forbød John Mendson at fortsætte med at more sig paa den Maade, han nu fandt for godt. Folk kunde jo blive borte fra hans Kælder.

Denne Dag kom omtrent hundrede Mennesker ned i hans Kælder, men det lykkedes ikke en eneste af dem at bortføre saa meget som en Dollar. Af disse

100 Mennesker hængte 8 sig i Løbet af Dagen, 5 skød sig og 15 sprang i Havnen og druknede.

Det var for galt. Et voldsomt Omslag gjorde sig gældende i Folket. Forbavelsen og Forventningerne gav Plads for en uhyre Forbitrelse. Folk samlede sig paa Gaderne. Man sendte Trusler op mod Johns Palæ.

Klokken slog halv et om Natten, da en lang-tavs Skare Mænd drog ind i Victoria Street. Der var Mænd af alle Aldre imellem, alle bevæbnede med Knipler, Revolvere og Geværer. Politiet stod bønke-magtesløst overfor denne stadig voksende Sværm.

I Natten laa John Mendsons Hus stille og mørkt. Man omringede det, og slog med et vældigt Brag Portdøren ind. Paa mindre Tid end et Minut var den skrigende og hujende Mængde trængt ind i det, sparkende og væltende alt over Ende, ødelæggende alt, hvad den fandt paa sin Vej, af rasende Had til den Mand, der ejede det. Man fandt John selv. Han faldt paa Knæ og bad om Naade, men ingen hørte ham. Et frygteligt Brøl af Vrede overdøvede hans Bønner. Man rev ham ud af Sengen. Hundrede Par Hænder greb ham og kastede ham gennem Vinduet ud paa Fortovet, hvor andre Hundreder af Hænder tog imod ham. Han forsvandt et Øjeblik i denne levende Malstrøm.

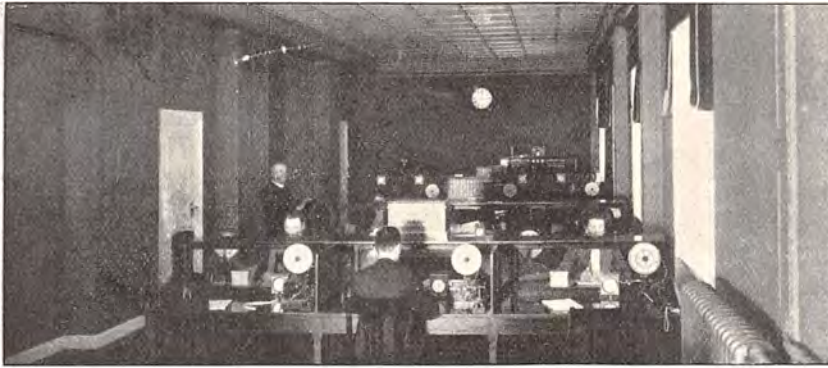
Pludselig saa man Røg og Flamme slaa ud af Døre og Vinduer. Et Brandskær, luende rødt, oplyste Palæets Indre, og den hævnende Ild slog op mod Himlen, belysende Huset, Menneskemassen, Gaden og John Mendsons Lig, der var klynget op i det store Cedertræ foran Palæets Port.

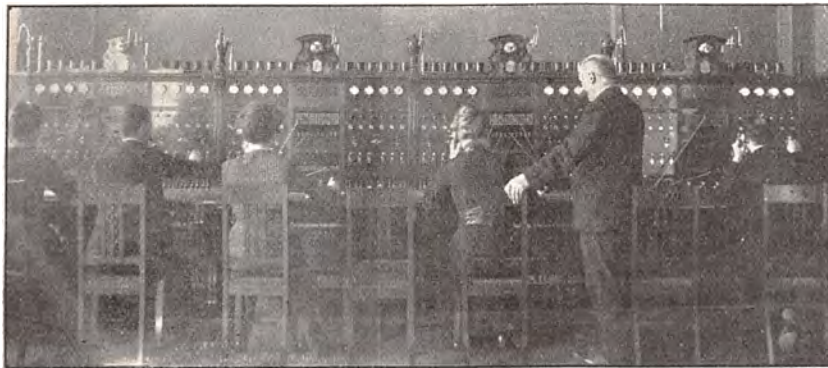
Hr. Martinius Nielsen og Fru Blad i »Den skjulte Fjende«. Fot. Georg Lindstrøm.

Dagmarteatret bød i Sæsonens sidste Maaned paa en interessant Aften med Opførelsen af det franske Drama: »Den skjulte Fjende«, og det var ikke mindst Hr. Martinius Nielsen, der ved sin kloge og fine Udførelse af Ægtemandens Rolle førte Stykket til Sejr.

Telegrafsalen paa den nye Telegrafstation i Aarhus.

Telefonsalen paa Telegrafstationen i Aarhus.

Fra Aarhus ny Telegrafstation.

Atter et Tegn paa Aarhus rivende Udvikling er dette, at den gamle

Telegrafstation ikke længer slaar til. I forrige Uge flyttede Stationen ind i sine nye Lokaler, som er beliggende i første Etage i den ny Post- og Telegrafbygning i Kannikegade.

De hosstaaende Billeder vil give vore Læsere et Begreb om en saadan stor og moderne Telegrafstations Indre, som ellers er utilgængeligt for Publikum. Størrelsesforholdene og Monteringerne er begge Steder af en saadan Art, at Udvidelser i uoverskuelig Fremtid er muliggjorte. Saavel Telegraf- som Telefonkorrespondancen foregaar paa en ny og særdeles paa-lidelig og betryggende Maade, for hvilken Hr. Telegrafingeniør W. G. Thomsen, Aarhus, har Æren, og man kan med Rette forvente særdeles gode Resultater af denne Metode, der byder paa betydelige Fordele, saavel for Publikum som for Telegrafpersonalet.

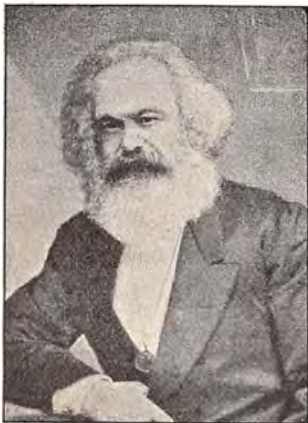

Den jyske Handels-Højskole, som nylig fik sin Indvielse i Aarhus, er blevet til paa Initiativ af den store Aarhus Købmand *Hans Broge* hvis Tanke Byens Handelsforening energisk har taget op med Bistand af Stat, Kommune og Købmandsstanden selv. Saaledes besidder Jylland nu et Sidestykke til de to københavnske Instituter, »De Brockske Skoler« og »Købmandsskolen«. (Fot. Jørgen Jensen.)

Naturens Luner. Fra Jylland er dette ejendommelige Billede af en Træknast i menneskelig Lignelse kommet os i Hænde. Manden, der opdagede Naturbilledet paa et fældet Bøgetræ, savede Knasten af ved et plant Snit, men derudover har intet Instrument af nogensomhelst Art rørt ved det af Naturen skabte Billede.

Det moderne Socialdemokrati.

Karl Marx.

DEN moderne Socialisme begynder, praktisk talt, med Karl Marx. Der har naturligtvis før ham været Tænkere og Teorier i Sneveis, der vilde bøde paa Nøden, hjælpe de enkelte gennem Sammenslutning, gennem Samfundet. Men alt, hvad der ligger før 1848 og Karl Marx, synes os fjærnt og blegt, den rene Historie; den Virkelighed, vi ser rundt om os, de Millioner Stemmer paa Valgdagen, de Hundreder af Rigsdagsmedlemmer, Byrådsmedlemmer og Mænd i andre Tillidsposter gaar kun tilbage til Karl Marx. Hvad der ligger forud for ham, synes os kun Forgængere. Han har udformet Lærens Teori, eller, hvad

Liebknecht.

agitatorisk mere er, han har skrevet dens Bibel. I hans Værk »Kapitalen« fordyber en rettroende Socialdemokrat sig med lige saa stor Andagt og Iver som en Mohamedaner i Koranen. Og begge Værker bærer Biblers fælles Kendemærke: De kan tydes paa forskellig Vis, deres Profetier gaar ikke alle i Opfyldelse, men de anses dog af deres Troende for den eneste, sande Kilde til Visdom.

Marx opfatter hele Historien indtil vore Dage som Historien om Klassekampen. Men medens det hidtil altid har været Mindretal, der udnyttede Sejren til Fordel for sig, maa det være Maalet for den moderne Proletarbevægelse at bruge Sejren til Fordel for de mange, der hidtil er blevene snydte, der under den gamle Ordning kun fik en Del af det, der tilkom dem for deres Arbejde. Udførte en Arbejde, lad os sige, for 10 Kr. Arbejde, fik han kun en Del af denne sin Arbejdsfortjeneste, kun saa meget, han kunde friste Livet dermed, Resten stak Arbejdsgiveren i sin Lomme, han skabte derved Kapital, der øges og øges i det uendelige. Og Marx skildrer nu, hvordan Udviklingen vil gaa i Retning af, at færre og færre faar Samfundets uhyre Rigdom og Kapital, medens Masserne forarmes mere og mere. Den eneste Udvej er, at Samfundet overtager Arbejdsmidlerne, erstatter den nuværende individualistiske og kapitalistiske Produktionsmaade med en socialistisk - kooperativ, hvor hver faar det fulde Udbytte af sit Arbejde, og hvor Livets Goder og dets Nydelser fordeles ligeligt og derigennem bliver tilgængelige for alle.

Overgangen kunde Marx kun tænke sig gennem en Revolution. Man levede den Gang endnu paa Minderne om den store franske Revolution og betragtede saa noget nær Revolutioner som hørende til det poli-

Lassalle.

tiske Livs daglige Brød, en Opfattelse, som hele den nyere Udviklingslære har bragt os temmelig langt bort fra.

Denne almindelige Omvæltning skulde forberedes gennem en international Sammenslutning af Arbejderne. Allerede i 1848 ender Marx et Manifest med de berømte Ord: »Proletarer i alle Lande, slut jer sammen«. Sene skaber han »Internationale«. »Arbejderne har ikke noget Fædreland«.

Internationale holder sine Kongresser, tager sine Beslutninger og sygner hen. Naar Arbejderne paa ny danner en international Sammenslutning, er den bygget op paa en Række socialdemokratiske Partier in-

Bebel.

denfor de enkelte Stater. — LassalleerSkaberenafden nye Façon. Han danner et nationalt, præjssisk Socialdemokrati. Det bekæmpes længe af Marx' Tilhængere i Tyskland, af Liebknecht og Bebel, indtil man i 1875 paa Kongressen i Gotha gaar sammen. Det Program, man der vedtog, er væsentlig Marx' Lære, men selve det moderne Socialdemokrati er en videre Udformning af Lassalles Tanke om nationale Arbejderpartier for hver Stat. Kort og knapt kan det udtrykkes saaledes, at det moderne Socialdemokrati bygges paa Marx' Teorier og Lassalles Taktik.

Hvor fastsluttet end Socialdemokratiet kan synes at staa overfor de borgerlige Partier, bliver det dog Dag for Dag mere klart, at det deler Skæbne med alle store Partier: der gør sig

vælder det gamle Samfund. — Centrum dannes af dem, der vel deltager i Valgene og lader sig vælge ind i Rigsdagene, men ikke vil deltage i det daglige Lovgivningsarbejde, ikke tage de smaa Reforme, for at ikke det store Maal, Fremtidsstaten, derved skal skydes til Side. For dem er Rigsdagen væsentlig en

Endelig kan man sige, at jo mere frisindet et Samfund er, jo mere vid dets Valgret, des mere bliver Socialdemokratiet et fredeligt, radikalt Parti, der inden for det gamle Samfunds Rammer virker for en gradvis Omformning af Samfundet.

Socialdemokratiets største Betydning i de sidste 40—50 Aar er dog mere indirekte end direkte. Det har med sin Kritik bragt de borgerlige Partier og det gamle Statsmænd til at tænke over Samfundets Brøst, det har været Samfundets Samvittighed, der har drevet til Handling og Forbedring af de arbejdendes Kaar. Naar man i mange europæiske Stater, ogsaa i vor, har skabt en ret indgaaendeArbejderlovgivning med Ulykkesforsikring, Sygekasser, Alderdomsunderstøttelse, Fabrikstilsyn, Forsvar for Kvin-

Hyndham, engelsk Arbejderfører.

Talerstol og Valgene en Talmønstring over deres Stemmer.

Endelig højre Fløj, de opportunistiske Socialdemokrater, der ikke blot deltager i det parlamentariske Arbejde, men ogsaa vil have foreløbige Resultater, som ved Siden af det endelige Ideal har et midlertidigt Program, som de søger at løse i Forening med de radikale borgerlige Partier. De søger i det nuværende Samfund at danne en Overgang til det kommende.

Det danske Socialdemokrati hører nærmest til den sidstnævnte Retning. Og i det hele foregaar der i næsten alle europæiske Lande en Forskydning indenfor Socialdemokratiet fra Venstre til Højre, fra Revolutionen over mod Udviklingen. I Tyskland repræsenteres denne Retning af Bernstein og Vollmar, i Frankrig af Jaurès og Millerand, der endog er gaact ind i et borgerligt Ministerium som Handelsminister, i Italien af Turati. De engelske Socialdemokrater har alle Dage nærmest hørt til denne Retning.

John Burns, engelsk Socialdemokrat.

forskellige Strømninger gælden- de indenfor det.

I det store kan der skælnes mellem tre Retninger. Yderste venstre Fløj bestaar væsentlig af Levningerne af de gamle socialdemokratiske Partier, der fandtes allerede før Marx, samt af unge utaalmodige. De vil holde sig udenfor al parlamentarisk Liv. De frygter for, at det skal forlokke til Indrømmelser og Frafald fra Lærens Renhed. De haaber kun paa Fremtidstaten gennem en Revolution, et hastigt Kup, der

Jaurès, fransk Socialdemokrat.

der og Børn og meget mere, er det vel de borgerlige Partier, der har gennemført disse Love, da det jo er dem, der har Fler-tallet i de lovgivende Forsamlinger; men det vilde ikke være sket, hvis der ikke rundt i Landene var dannet stærke socialdemokratiske Partier. En Læres eller et Partis Indflydelse maales maaske allerbedst ved den Indflydelse, det formaar at vinde over sine Modstanderes Sind.

ALONSO.

Lynet.

Et Lynnedslag som det virkelig er.

DER er ikke noget af det, der foregaar i Naturen, som synes vældigere, mere overraskende, mere uforstaaeligt end Lynet. Det skulde da være Vulkanerne. Men de er indskrænkede til enkelte Dele af Jorden, mens Lynet slaar ned allevegne. Og det, der kommer nede fra Jorden, paavirker nu en Gang ikke Menneskenes Sind saa stærkt som det, der kommer oppe fra, fra Himmelen. Disse vaade, blaasorte Skyer, af hvilke der pludselig udgaar Ild, — hvor er det tænkeligt andet, end at det er en Gudehaand, der slynger Lynet ned? Tordenkilen bliver derfor som hos Zeus den øverste Guds Atribut. Guderne træder i saa mange Naturfolks Religioner frem i Lynenes Knitren og Tordenens Brag, medens Menneskenes Børn ligger sky og skræmte med Ansigtet vendt mod Jorden, skjulende sig, som Strudsen gør det ved at gemme Hovedet i Busken.

Alene Grækerne, hvis klare Hoveder havde en uforberdlig Trang til at finde naturlige Aarsager til alt, søgte at forklare sig Lynet som et almindeligt Skyfænomen. Aristoteles formener saaledes, at Lynet og Tordenen fremkommer ved en Eksplosion af brændbare Damp i Skyerne. Forklaringen er urigtig, ja vel, men selv en urigtig Forklaring, der fører et Natur-

fænomen tilbage til naturlige Aarsager, er hundredfold mere værd end Tordenkilen som Lynets Ophav. Nu ved hvert Barn, hvordan det hænger sammen, nu kan enhver Skoledreng belære den vældige Aristoteles om positiv og negativ Elektricitet.

Og nu er det en yndet Sport at tage »Lynskud«. Naar et Tordenvejr ved Nattetid trækker over Eggen, lurer bag aabne Linser Hundreder af følsomme Fotografplader paa Lynet. De fleste lurer forgæves, der gaar adskillige Plader i Skudermudder saadan en Nat til ingen Nytte. Men nu og da lykkes det at fange et Lyn, og Fotografiet viser os da Lynet paa en Maade, som vi slet ikke havde tænkt os det.

Lynets Hastighed er uhyre, dets Varighed er mindre end en Tusindedel af et Sekund. Et tarveligt Apparat som det menneskelige Øje kan ikke opfatte Detajler ved en saa svimlende Fart, det faar kun et Lysindtryk, højst ser det en langagtig Straale. Man har ment at opfatte den som en temmelig regelmæssig Zikzak, og saadan har ogsaa Kunstnerne i Aarhundreder malet Lynet. Men en saadan smuk geometrisk Zikzak findes ikke paa et eneste af de Tusinde af Lynfotografier, som vi nu har. Lynet har de besynderligste, mest uregelmæssige Former. Det udgaar vel fra eet Punkt, men spalter sig oftest i en Række Grene, der yderligere forgrener sig. Lynet kan da komme til at ligne

Kvæg, dræbt af Lynet.

Egetræ, ramt af Lynet.

et lavstammet Træ med en stor busket Krone. Det forklarer, hvordan flere Genstande kan rammes, selv om man kun ser eet Lyn.

Allerede i Oldtiden har man søgt at værgesig mod Lynet. Indskrifter paa et ægyptisk Tempel fortæller om, at fire Flagmaster, der ragede op over Bygningen, skulde beskytte den og holde Uvejret borte. Et andet Tempel havde høje, tilspidsede Master, beslaaede med Kobber. Det er dog et Spørgsmaal, om disse Foranstaltninger ikke snarere har været til Skade end til Gode, i alt Fald véd den gamle Historie at berette

Støvler, ødelagte af Lynnedslag.

om adskillige Konger og Præster, der blev ramte af Lynet.

Det er først i det 18. Aarh., at man faar en fornuftig Lynafleder, bygget paa det rigtige Princip, at yde Lynet en stærk og bekvem Vej ned i Jorden, saaledes at Elektriciteten foroven og forneden kan finde hinanden uden at gøre Skade udervejs. Opfin-

delsen laa saa at sige i Luften den Gang. Der kommer Forslag fra forskellige Sider. Franklin er den, som Historien gav Tilnavnet »den, der fravristede Himlen Lynet«. Han gjorde sit Forslag 1749, byggede sin første Lynafleder 1760. Men allerede 1754 havde en Mand i Mähren lavet en Afledningsmaskine, som Bønderne imidlertid havde ødelagt, fordi de gjorde den ansvarlig for en indtrædende Tørke. Og der var ogsaa mange fromme Sjæle, der var meget betænkelige ved Franklins Forsøg, som ikke var langt fra at betragte det som Helligbrøde og Gudsbespottelse at fratage Gud Lynet, hans Vredes Tugtensris mod den forhærdede Menneskeslæggt.

Men selv med Lynaflederen var ikke Faren afværget allevegne. Lynaflederen beskytter kun paa det Sted, hvor den er opsat. Derfor regner man, at der i et Land som Tyskland aarlig rammes en 200—300 Mennesker af Lynet, af hvilke mellem 50 og 100 dø. Halvdelen af disse befandt sig i det fri, og naar man ved, hvordan Menneskene uvilkaarligt søger i Ly under Tordenvejr, siger det sig selv, at Procenten af Døde er saa langt, langt større af dem, der opholder sig ude. Man ved fra gammel Tid, at man skal vogte sig for Trær. De

fleste, der rammes ude, rammes i Læ af et Træ.

Men det ejendommelige er, at Træerne langt fra er lige farlige. Egen er det Træ, som Lynet nærer størst Forkærlighed for, det er øjensynlig den bedste Leder.

Man har 34 Gange saa mange Muligheder for en hurtig Død ved Lynslag, naar man staar under et Egetræ, som naar man har søgt Ly under et Bøgetræ. Hvilket maa siges at være en meget trøsterig Oplysning i et Land, hvis Skov er saa overvejende Bøgeskov som vor.

Man er sikrest midt i en stor og høj Stue. Naar der da ikke hænger en Lysekrone der i en Metalkæde. Man skal heller ikke bøje sig frem over et Ildsted, der gaar op i en aaben Skorsten, da Sod er en udmærket Leder. Men da vi gerne bruger Komfurer og ikke aabne Skorstene, da de fleste af os nok i vor Lejlighed kan finde en Stue, hvor der ikke hænger en Lysekrone i Loftet, kan man som Regel betragte sig som nogenlunde sikret. Og da vi ved, hvad Lynet er, har det tabt sin mystiske Magt over os.

Forgrenet Tegning, fremkaldt af Lynet paa en Drengs Arm.

Belejring.

En bombefast Hule i Port Arthur under Belejringen. Hele Dage havde Folk deres Tilflugt her.

ALLEREDE nu har Alverdens Militærteknikere travlt med at omsætte de ved Port Arthur indvundne Erfaringer i Teori og almindelige Regler for Fæstningskrigen. For dem er denne syv Maaneders Belejring en Fundgrube, fyldt med de herligste Angrebs- og Forsvarsmidler. Og man kunde nok have Behov for et saadant Eksperiment i stor Stil. Thi nægtes kunde det ikke, at de Regler, man havde for den moderne Fæstningskrig, var mere udspekulerede i Studerekamret end høstede i Marken. Derfor stod ogsaa Mening mod Mening, Autoritet mod Autoritet, noget sikkert lod sig ikke sige.

Lige op til den fransk-tyske Krig i 70—

Resterne af et Bladkontor i Port Arthur. Bladet, »Novi Krai« udkom regelmæssigt indtil faa Dage før Kapitulationen.

71 stod de af den geniale franske Ingeniør Vauban fremsatte Regler om Fæstningskrig fast som selve de ti Bud og Evangelierne. De vare af en sjælden matematisk Skønhed, en Belejring syntes efter dem snarere et smukt Regnestykke end en forvirret og vovelig Krigerdaad. Men Vaubans Teori slog ikke længere til overfor de Ildvaaben, man havde allerede i 1870, og med vort Belejringsskyts passer de slet ikke længer.

Artilleristerne og Ingeniørerne maatte derfor udarbejde en ny Belejnings-Katekismus. De tog Erfaringerne fra 1870—71, de søgte at udvikle dem videre, alt som Skytssets Udvikling tog mere og mere rivende Fart. Men der var ingen Tryghed over disse nye Teorier, de manglede det faste Erfa-

Et fotografisk Atelier i Port Arthur. der fik hyppigt Besøg af de japanske Projektiler.

ringsgrundlag. Vi har ingen rigtige Belejringer haft i den sidste Menneskealder. Man sloges tappert ved Plevna, der var Lig i Tusindvis, men der var kun faa nyttige Erfaringer at vinde om Fæstningskrigen. Og Boerne var udmærkede Skytter med deres Rifler, men de var for slet forsynede med Belejringsskyts til, at de kunde berige Belejringsskønheden.

Men nu har de to udmærkede Forskere, Nogi og Støssel, gjort et stort og forsvarligt Forarbejde. Allerede medens Belejringen stod paa, havde de militære Sagkyndige paa deres Arbejdsbord store Kort over Port Arthur, hvor de tegnede ind, altsom Telegrafene bragte Bud. Men Japanerne var som bekendt sparsomme med Efterretninger.

Japansk Belejringskanon, der udsender 500 Punds Projektiler.

Den sorte Plet til venste over Røgen er det nylig udskudte Projektil.

Det er først nu, man begynder rigtig at faa noget at vide. Og naar en Gang den japanske Generalstab faar sit store Værk om Krigen færdigt, vil der blive travlt Verden over.

Vi andre, hvis Næringsvej er ganske borgerlig, fæster vore Tanker paa den uhyre Sum af Lidelse, som denne Erfaringshøst har kostet. Vi kan ikke lade være at tænke paa de Tusinder, som 103 Meters Højen kostede, paa disse Hospitaller i den belejrede By,

hvor de saarede døde af Mangel paa Lægemidler, paa Bombardementets Rædsler. Og naar vi en Dag tilfældig slaar op i et af de store tyske Konversationsleksika og under Artiklen om Fæstningskrig finder et Helsideskort over Københavns Befæstning, hvor Forterne er afsatte med en blodig rød Farve, kan der fare en Gysen gennem os. Maatte blot denne Fæstning ikke komme til at yde Erfaringsstof til Fæstningskrigens Teori.

En Hund, der opammer Ræveunger. (Fot. Barby).

Plejemoder og Plejebørn. (Fot. Barby).

En Plejemoder. Vi bragte nylig en Del Billeder af Forældre og Børn i Dyreriget. Denne Gang er det noget endnu mærkeligere, nemlig en Jagthund, som er Amme for smaa Ræveunger, Afkom af dens fødte Fjende. Hunden tilhører Fabrikant Blumensaadt i Odense, hvis Søn fangede dem ved en gammel Tørvegrav. Da smaa Ræveunger er ganske graa, antog Finderen dem for Oddeunger, og under denne Etiket blev de sendt til »Zoologisk Have«. Det er imidlertid smaa Mikler, som mere og mere viser Tegn til at faa det rigtig rævepølede Udseende.

Dyrevenner vil gøre vel i at skynde sig med

at se det sjældne Syn. Hunden er ligesaa øm over Plejebørnene, som hun kunde være det over sine egne Hvalpe, og hun aner ikke, hvilke smaa Tyveknægte hun ofrer sin Kærlighed paa.

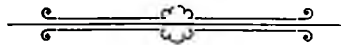

Elverlandsstemning. — Fot. af Jul. Folkmann.

Sæsonen aabnet. Før Badelivet endnu har taget rigtig Fart, har Ladegaardsaaen aabnet sin Sæson. Direkte fra Strandbredden styrter de ungdommelige Badegæster sig ud i de mildest talt ikke blaa Bølger, medens andre forsamler sig paa Promenaden som taknemmelige Tilskuere. (Fot. Elleby & Türck).

Gravmonumentet paa Johan Ottosens Grav.

Grav-Monument over Johan Ottosen. I Onsdags afsløredes paa Vestre Kirkegaard et Mindesmærke over Skolemanden og Politikeren *Johan Ottosen*, der i Fjor afgik ved Døden. Mindesmærket bestaar dels af en 5 Alen høj Hovedsten, smykket med Drageslyngninger i Runestensstil, dels af en Stensætning af mindre, raat tilhugne Sten. der omgiver hele Graven. Indskriften lyder saaledes: »I Skole og paa Tinge, med Pen og Tunge, virked han for alle Danske, for Friheds Sag, Nordens Haab, Folkets Fremme. — Venner rejste Stenen.« Det smukke Mindesmærke er efter Tegning af Billedhugger Povl B. Olrik udført af Stenhugger A. Sode.

Dr. Munch-Petersens Død. Den unge Læge og Videnskabsmand Dr. med. Munch-Petersen afrejste i Efteraaret til Aix-les-Bains. Her var det, at man mistede ethvert Spor af ham og siden da har man svævet i Uvished om hans Skæbne. Man har imidlertid nu saa godt som Klarhed over, at han er omkommet ved et Ulykkestilfælde, idet man har fundet hans Lig i en af de stejle Bjærgeklofter nær Aix-les-Bains.

Dr. Munch-Petersen, der var en af vore meget lovende, yngre Videnskabsmænd, fik i 1901 den medicinske Doktorgrad. Han blev knn 33 Aar.

Dr. med. Munch-Petersen.

Valdemar Kolling med Lirekassen.

Fra
Børne-
hjælps-
dagen.

Fru Aggerholm samler ind.

Grise-Køretøjet paa Frederiksberg. (Fot. Barby.)

Billeder af Børnehjælpsdagens bevægede Liv bliver ved at strømme ind og det falder vanskeligt at sige Nej til Optagelsen, saa mange nydelige og fornejelige Motiver har denne festlige Dag skabt. Hvorledes modstaa den Ynde, som Fru Aggerholm bærer til Skue her paa Billedet under Udøvelsen af sin Borgerindepligt, og hvorledes være uimodtagelig overfor den mere massive Elegance, hvormed Valdemar Kolling trakterer sin Lire. For slet ikke at tale om det Billede, vi har givet Hæderspladsen idag, og som viser den 87aarige Konge, vovende sig ind i ganske livsfarlig Trængsel alene for at give Dagens Stemning det Plus, som Kongens Nærværelse paa Strøget utvivlsomt skænker den.

Kendte Navne.

Dødsfald.

Vicepolitidirektør C. V. Ravn 67 Aar gl. Han hørte til destille Mænd og til Trods for hans fremskudte Embedsstilling naaede hans Navn kun sjældent frem til Offentligheden. For Eta-

Vicepolitidir. C. V. Ravn.

ten var hans Arbejde af største Værdi, hans Afgørelser prægedes altid af en sikker Dømmekraft, og Humanitet var et Særkende for hans Personlighed. Oprindeligt havde R. studeret Musik og denne Interesse var stadig saa levende hos ham, at musikhistoriske Studier blev hans kæreste Sysselsættelse. Han er Forfatter til 1ste Del af Musikforeningens Festskrift, der behandler »Koncerter og musikalske Selskaber i ældre Tid«. De biografiske Data i hans Liv er følgende: jur. Kandidat 1865, Assistent paa Politikontoret 1871, Fuldmægtig sammesteds 1877, Vicepolitidirektør 1887.

Den gamle Sproglærer Arthur Abrahams er afgaaet ved Døden. A. var en Mand med livlige Interesser, sproglige og æstetiske, og

med et Lune, der ret kom til Udbrud, naar han befandt sig i Studenternes Kreds i den gamle Forening. Fra Foreningens Glandsperiode gaar der stort Ry af Abrahams. Han spillede Komedie og lavede Kommers, skrev Viser og Deviser, og mangan Gang var Viserne saa gode, at de huskes endnu, som f. Eks. den om »Samson og Dalila« med det pudsigt opfundne Omkvæd. Alle Dage Cand. phil. A. Abrahams.

Cand. phil. A. Abrahams.

var han en livlig Fortæller og man vil i de Bind Erindringer, han har udgivet, finde gode og muntre Bidrag til københavnsk Familieliv og Studentertilv fra forrige Aarhundredes Midte.

Jubilæum.

Agent *Ths. Th. Sabroe* i Silkeborg kunde nylig fejre sit 50 Aars Borgerjubilæum. S., der tilhører

Agent *Ths. Th. Sabroe*.

en gammel jydsk Købmandsslægt, har i Aarenes Løb beklædt adskillige Tillidshverv, han har været Medlem saavel af Byraad som af Ligningskommission og er fremdeles Medlem af Sparekassens Bestyrelse, i hvilken han i 40 Aar har haft Sæde. Paa sin Festsdag hædredes S. bl. a. med en Deputation fra Handelsforeningen.

Dødsfald.

Fra Island er kommen Efterretning om, at Øens ældste Redaktør, *Skapti Josephsson*, er afgaaet ved Døden. Han var født paa Island 17. Juni 1839 og tilhørte en gammel, højt anset Slægt. En kort Tid var han konstitueret Sysselmand i Thingø Syssel, men kastede sig snart ind i Politiken og udgav Bladet *Nordling* i Øfjærd, indtil han

1891 overtog Bladet *Austri*, som han redigerede til sin Død. Han var altid blandt de forreste, hvor det gjaldt om at højne og fremme den gamle Sagaøs Interesser og Udvikling.

Red. *Skapti Josephsson*.

Dødsfald

Postmester *Rasmus Christensen* i Ringkøbing er afgaaet ved Døden 72 Aar gl. Han begyndte 1847 sin Virksomhed ved Stubbekøbing Postkontor,

nogle Aar senere var han Fuldmægtig paa flere større Postkontorer, indtil han i Aaret

1866 blev ansat som Postekspedient ved Jernbanebureauerne, hvorfra han endelig 1892 blev Postmester i Ringkøbing. Han var en ualmindelig praktisk og grundig Postembedsmand, agtet og afholdt af alle.

Postmester *R. Christensen*.

Soleinspektør *Jens Rasmussen*, der nylig efter kun et Døgn's Sygdom afgik ved Døden, var vidt og bredt kendt baade som Skolemand og Politiker.

Som Lærer ved Københavns Kommuneskoler og ved Undervisningsanstalten »København« havde han lagt udmærkede

Skoleinspekt. *J. Rasmussen*.

pædagogiske Evner for Dagen og hans Kolleger, der havde valgt ham til Formand for Kommunelærerforeningen, fandt i ham en udmærket Talsmand for deres Interesser. Da han senere blev Inspektør for Enghavevejens Skole, fratraadte han nævnte Formandssæde og tog i de senere Aar saa meget ivrigere Del i det politiske Liv, hvor han sluttede sig til den radikale Fløj af Venstre og beklædte Posten som Næstformand i »den liberale Vælgerforening«. Som en udmærket slagfærdig Taler, der aldrig skaaede sig, gjorde han sit Parti gode Tjenester.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Redigeret af *GEORG KALKAR*

Udgivet af *ODIN DREWES*

Pilestrædes Kaffebed, Pilestræde 52, har efterhaanden kæmpet sig frem til at blive en af Hovedstadens mest søgte Kaffe forretninger. Naar man véd, hvor stor Konkurrencen er netop i denne Branche, maa man beundre den Energi, hvormed Forretningens Indehaver, Hr. Grosserer *Ørum*, har forstaaet at udnytte enhver Chance, som kunde bringe ham et Hestehoved foran Konkurrenterne.

Selvfølgelig er den Stilling, som **Pilestrædes Kaffebed** nu indtager, ikke naaet uden ved en udstrakt Anvendelse af den Magt, som hedder Reklamen; men Hr. *Ørum* har forstaaet, at der, naar Reklamen i Længden skal vise sig virksom, virkelig i den opreklamerede Vare maa ligge en Værdi, som er Reklamen værd.

Tilgift uden Humbug har været det Valgsprog, under hvilket Pilestrædes Kaffebed er gaaet frem til sin nuværende Popularitet i Befolkningen. Forretningens sidste store Tilgifts-Tilbud, *en Symaskine eller et Klaver gratis*, er vel nok en Rekord paa Tilgiftens Omraade, men naar man hører, hvorledes en saadan Tilgift kan lade sig realisere til Fordel baade

for Sælger og Køber, indser man, at Pilestrædes Kaffebeds Tilgiftssystem hviler paa et sundt Grundlag.

F. Eks. **Symaskinen!** Det er en første Klasses Maskine, som i Forretningerne kontant koster 60 Kr. Pilestrædes Kaffebed leverer sine Kunder den for en Sum af 45 Kr. og udleverer den endda *forud* for Kobet af Kaffen, blot man forpligter sig til indenfor en vis rimelig Tid at aftage et bestemt Kvantum af Forretningens velbekendte virkelig gode Kaffe, som kun koster 1 Kr. Pundet. Ved Købet af hvert Pund medfølger en Tilgiftskupon paa 30 Øre, der kan anvendes som Betaling for Symaskiner. Naar man har afleveret for 45 Kr. Kuponer, er Symaskinen Køberens Ejendom. Ligeledes gaar det til med Klaveret, men denne Tilgift kan naturligvis kun komme større Forbrugere — som Hoteller, Restavratører, Pensionater o. l. — til Gode.

Pilestrædes Kaffebed er et Eksempel paa, at Tilgiftsforretninger, der hviler paa en sund Basis, har deres Berettigelse. Men for at naa saa vidt, maa man da rigtignok ogsaa strængt følge den én Gang valgte Rettesnor: **Tilgift uden Humbug!**

HVER 8 DAG

Nr. 37. 11. Aargang.

11. Juni 1905.

Kong Oscar.

Fot. spec. for »Hver 8. Dag« af Orla Bock.

Bjørnstjerne Bjørnson og Norge.

Bjørnson modtager af Dir. Harald Jensen Telegrammet om Kong Oscars Svar. (Fot. H. Damgaard.)

Bjørnson og Fru Bjørnson i Aalborg.

D▲ Bjørnstjerne Bjørnson modtog Meddelelsen om, at Kong Oscar havde nægtet at sanktionere Konsulatsloven, opholdt han sig hos sin Ven Dir. Harald Jensen i Aalborg, hvem han gæstede paa Gennemrejse fra Paris til Aulestad. —

Under sit Ophold i Aalborg blev han bestormet af Interviewere, — men han nægtede vedholdende at udtale sig om Konsulatsstriden eller nogetsomhelst andet politisk eller litterært Emne. Atter og atter betoneede han, at han ikke vilde tage Parti! — Om sin Rejse og Opholdet i Rom talte han begejstret, og han glædede sig over at skulle hjem og nyde Sommeren i Fred og Ro paa Aulestad. Saa kom imidlertid Lørdag d. 27. Telegrammet fra Norge, og Søndag Formiddag mødte flere Tusinde Mennesker, som ved Løbesedler fra Aalborg Stiftstidende var bleven opfordrede til at bringe den store

Digter et Hyldesttog, op udenfor »Haralds-
lund«, hvor Bjørnson boede. Vedholdende
Hurraraab kaldte Digteren frem, og han
holdt da en begejstret Tale for de 3 nor-
diske Rigers Forening: »De tre selvstændige
Riger; thi det, der nu sker i Norge maa
føre til, at Norge bliver ligesaa selvstændigt,
som Danmark er. Alle maa vi staa lige.
Alle tre maa vi have sikre Vilkaar for
Fremtiden. Og Folkene maa selv bestemme
den udenrigske Politik — den skal ikke
bestemmes af Konge og Regering. — Derfor
maa vi gøre Propaganda for en Bevægelse
ad den rette Vej og agitere af al Magt. —

Og saa ønsker jeg da, at fri uafhængige
Nordmænd til næste Aar maa mødes paa
Skamlingsbanken med de fri Danske for
at tale om dette.« —

Begejstrede Hurraraab hilste Bjørnson
efter denne Tale. Og efter at Forsamlingen
havde sunget: »Ja, vi elsker dette Landet«,
traadte Bjørnson atter frem og sagde stærkt
grebet: »Det bevæger mig her at høre vor
Nationalsang, særlig i dette Øjeblik, sunget
af Danske. Tak, hjertelig Tak.«

Digteren svingede med Hatten, og den
improviserede Fest var forbi.

H. D.

Den jydsk Udstilling.

Direktør Chr. Jensen,
Udstillingskomit. Formand.

Kobbersmedem. Chr. Nielsen,
Udstillingskomit. Næstformd.

Købmand Johan Christiansen,
Medlem af Forretningsudv.

Sagfører Ziegler-Sørensen
Udstillingens Sekretær.

Borgmester Jork.
Udstillingens Præsident.

LØRDAGEN den 17de Juni
aabnes i Horsens, i
Overværelse af Prins
Christian og Prin-
sesse Alexandrine og under
Prinsens Protektorat den jyd-
ske Industri- og Landbrugs-
udstilling, der allerede nu
— sammen med et vældigt
jydsk Fællesdyrskue samme
Steds den 20.—23. Juli —
tør fastslaaes som »Somme-
rens Begivenhed« i Jylland.

Udstillingspladsen, der
omspænder ca. 25 Tønder

Land, har en aldeles henrivende Beliggenhed. Den
dannes af to smukke Lystanlæg, et kommunalt og
et privat, samt en tilgrænsende højtliggende Mark.
Fra Terrænets højeste Punkter er der den videste
Udsigt over Horsens Fjord, over Skovene ved Stens-
ballegaard og Boller og over hele det karakterfulde
jydsk Land, der omgiver Horsens.

Hele 2 Tdr. Land er bedækket af smukke Ud-
stillingsbygninger, opførte efter Tegning af Tivolidirek-
tøren, Arkitekt Arne Petersen, og i disse Bygninger
vil hver Kvadrat-Tomme Plads blive optaget af Ud-
stillingsgenstande.

Den Mand, der har undfanget Tanken om denne
efter vore Forhold storslaaede Udstilling, den største
der hjemme siden Udstillingen i København 1888,

er Handelsforeningens mangeaarige Formand, Direk-
tøren for Horsens Dampmølle, Hr. Chr. Jensen. I
hans Haand løber alle Forretningssidens Traade
sammen; det har de gjort fra den første Dag, Pla-
nen blev bragt paa Bane; det vil de gøre, til det
sidste Skur hen i Efteraaret er brudt ned, og Bræd-
der og Planker bortauktionerede. Ved Direktør Jen-
sens Side sidder i Udstillingskomitéens Forretnings-
udvalg d'Hrr. Formand for Haandværkerforeningen,
Kobbersmedemester Chr. Nielsen og Næstformand i
Handelsforeningen, Købmand Johan Christiansen. Og-
saa disse to har udført og udfører et meget betyde-
ligt Arbejde; sidstnævnte bl. a. som Formand for
Byggeudvalget. En god og sikker Støtte har Forret-
ningsudvalget og Udstillingen i det hele i sin Sekre-
tær, Sagfører Ziegler-Sørensen, en Mand, der har de
for en Industriudstillings-Sekretær udmærkede Egen-
skaber, at han aldrig bliver nervøs og altid er elsk-
værdig.

Hvervet som Præsident for Udstillingen er over-
taget af Borgmester Jork, en Mand, der i sin Op-
træden er lige saa korrekt, som han er jovial.

Bag disse Udstillingens »Spidser« staar den store
Udstillingskomité paa et halvt Hundrede Mænd og
bag denne igen hele Byens Borgerskab. Allerede
længe har alt drejet sig om Udstillingen. Og naar
den ventede Fremmedstrøm vælder ind over Byen,
vil man fra alle Sider kappes om at hævde den
jydsk Gæstfriheds uskrevne Love.

POVL.

Marineministeren paa Orlogsværftet.

Med Fotografier af Jul. Aagaard.

Ilændstigning paa Dokøen.

DEN nuværende Konsejlspræsident har, trods 15 Aars Deltagelse i Rigsdagspolitik, bevaret den landlige Vane at staa tidligt op, at begynde Dagens Gerning paa et Klokkeslet, der ellers betegner dyb Nat og tryk Søvn for dem, der raader og styrer for Land og Rige. Man kan træffe ham oppe i Ministeriet paa en Tid, hvor man paa de for Resten altid bælgmørke, krogede Gange ellers kun ser Rengøringskoner og et morgendueligt Bud.

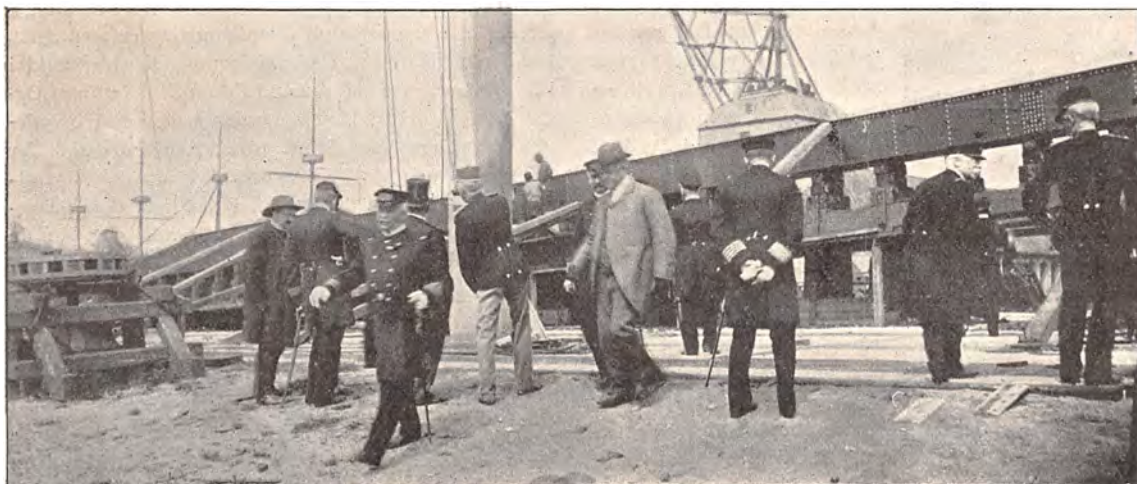
Og Klokken er da ogsaa knap ni, da han søværts ankommer til Landingsstedet paa Dokøen. Saa tidligt har i Mands Minde aldrig en fungerende Marineminister inspiceret Orlogsværftet.

Og saa er det dog kun en ringe Mærkværdighed mod dette, at den Marineminister, der nu gaar op ad Landingsstedets Trin, er en civil Mand, en Herre i tærnet, engelsk Tøj, med en brun Filthat paa Hovedet og en Spadserestok i Haanden. De Marineministre, der før er gaaede op ad denne Trappe, har altid haft Haanden hvilende paa et Kaardefæste.

Gør man op for sig selv den Formiddags Hundreder af Indtryk fra den timelige Vandring gennem Magasiner og Værksteder, fæstner til Slut det hele sig som i en Hovedsum i dette ene: Den civile Marineminister i sin graa Spadseredragt mellem alle disse Officerer fra Flaade og Hær, mellem Admiraler, Kommandører, Direktører, Kaptajner, den borgerligt klædte Politiker mellem de uniformerede Officerer.

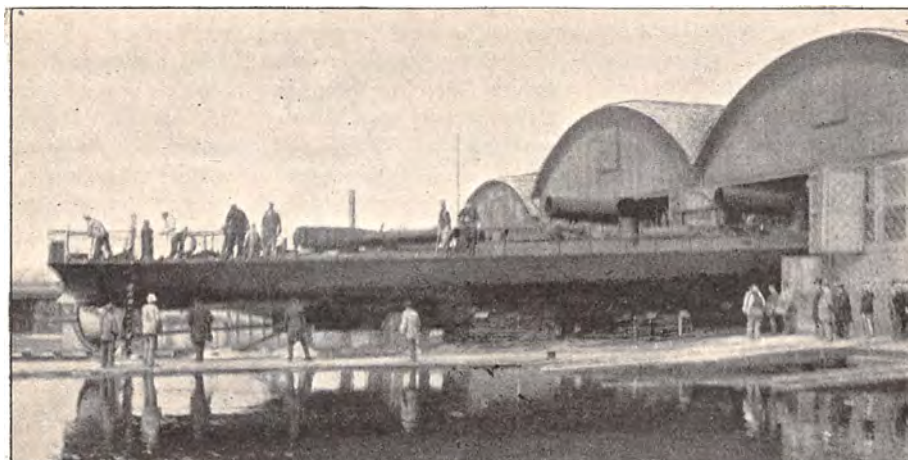
Og man siger til sig selv: Her er der virkelig sket noget Nyt. Naar en Gang Historikerne skal til at skrive om det, der foregik i Januardagene 1905, da Ministeriet J. C. Christensen blev dannet, vil de maaske fremhæve som det mest ejendommelige, at da udnævntes der en civil Forsvarsminister, da kom der en Politiker i Spidsen for Hær og Flaade, det vil sige, at disse to Institutioner droges ind under det politiske Livs almindelige Kaar, ind under Parlamentarismen.

De militære Budgetter har hidtil indtaget en Særstilling paa Finansloven, de har været noget

Paa Nyholm, ved Kølen til »Peder Skram«.

En Torpedobaad sættes i Vandet.

af en vildsom, næsten afspærret Skov, hvor Rigsdag og Finansudvalg kun daarligt kendte Vej og Sti. Der var paa dem altfor mange specielle og saglige Ting, som det krævede særlige Forkundskaber at forstaa. Alene det vil vække en vis Uvilje og Mistænksomhed hos en bevilgende Myndighed. For slet ikke at tale om den stærke politiske Kamp, der leveredes netop om Ting paa disse Budgetter.

Man vil huske fra Anatole Frances Roman »Den røde Lilje« Skildringen af Generalen, der, da

dige Oplysninger skrevet op paa et Stykke Papir ... Efter fjorten Dages Forløb kendte han alle Stillingens fineste Fif, kendte personlig alle Senatorer og alle de Deputerede og intrigerede sammen med dem imod os.« Frances Ord er vistnok selv i Frankrig mere en spøgende Vits end en parlamentarisk Virkelighed. I alt Fald har danske Officerer, der blev Ministre, næppe nogensinde været saa uforberedte, og de er i alle Tilfælde aldrig bleven saa hurtigt udlærte.

Det har for mange danske Militærministre

han blev Krigsminister, »knap vidste, at der var to Kamre. Vi maatte forklare ham hver Bagatel i det parlamentariske Maskineri, lære ham, at der var et Militærudvalg og et Finansudvalg, Underudvalg, Ordførere og en Finanslovsbehandling. Han bad om at faa alle disse nødven-

Afrejse fra Nyholm.

været en Svaghed, at de stod udenfor de politiske Partier, besad faa af de personlige Forbindelser i Rigsdagskredse, der altid vil og maa spille deres Rolle i en parlamentarisk Forsamling, særlig hvor Bevillinger saa ofte maa gives paa Tillid, som Tilfældet er med de militære. Og den, der sidder med Snoren til Pengepungen, der kan aabne eller snøre til, vil altid i Længden have den stærkeste Stilling i Bevillings-spørgsmaal.

Man havde længe fra radikal Side ønsket en civil Forsvarsminister. Nu begyndte man at ønske det samme fra den modsatte Fløj. Man ønskede en Tillidsmand i Rigsdagen, en Mand, der havde Magt og Myndighed indenfor Partierne. Man mente, at militære Bevillinger havde bedre Chancer i hans Hænder.

For J. C. Christensen har det sikkert været et personligt Offer, da han overtog Ledelsen af de militære Ministerier. Han har handlet som den modige General, der vælger for sig selv den mest udsatte Post. Thi om den vil Kampen komme til at bølge haardt i de kommende Aar, naar det militære Spørgsmaal skal finde sin Løsning.

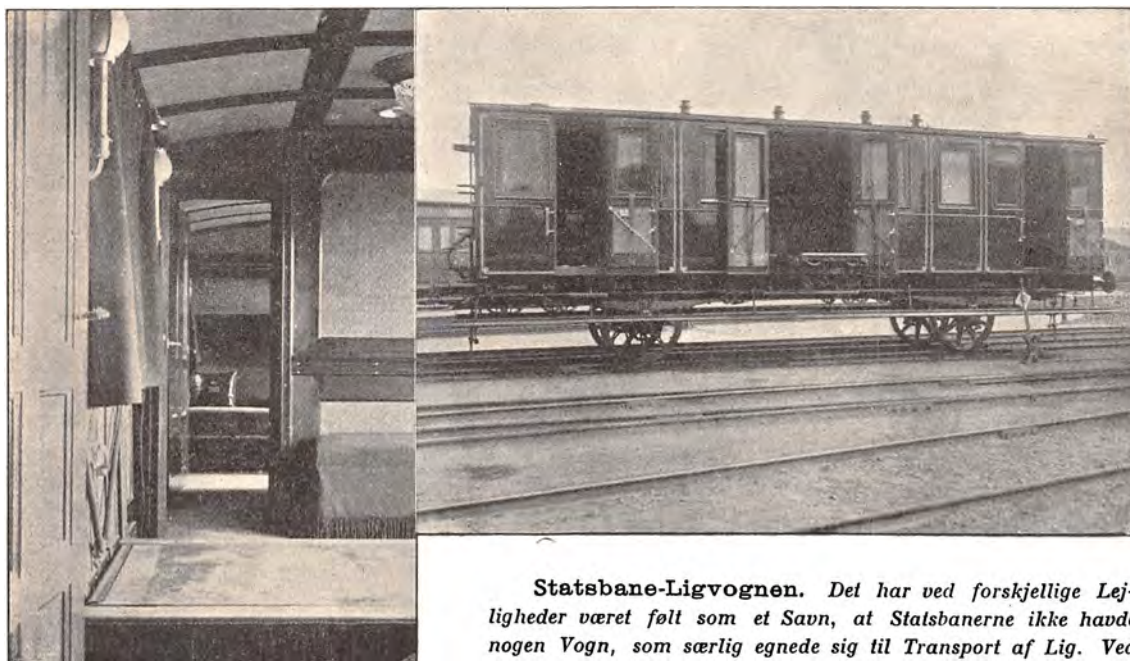
Foreløbig arbejder den nye Forsvarsminister sig ind i sit Stof. Og Officererne er ivrige for at vise frem, for at interessere ham. Det er denne dobbelte Bestræbelse, der præger de gentagne Besøg paa Orlogsværftet, hvor Torpedobaade med Minuts Varsel løber ud i Vandet

paa deres Slæb hvor der støbes, mejsles, prøves. Og hvor de mægtige Magasiner vises frem.

En Orlogsmænd er jo en hel lille, svømmende Verden, der har Brug saa at sige for alt. Der er derfor, kort sagt, ikke en Ting, der ikke ligger paa Hylde i Værftets Magasiner. For blot at nævne et enkelt Skab, rummer det: Bagerknive, Hakkeknive, Strygestaal, Rivejern, Metalhaner, Glarmesterhamre, Glarmesterlinealer, Glarmesterhuggejern, Hængelaase, Røgbriller, Støvbriller. Og over Magasinet som over hele Værftet den sømandsagtige Orden og Pillenhed, der altid paavirker den Besøgende saa behageligt, og som gør det til en munter Pligt for Værftets Chef, Admiral Zachariae, at vise rundt paa sin Domæne.

Og saa gaar da den timelange Vandring Trappe op og Trappe ned, fra Værftso til Værftso, fra Kedelsmedje til Støberi, til Torpedoskure og Søminekorpsets strængt stængede Rum. J. C. Christensen, høj, rank og bred, myndig — myndig, som man bliver det, naar man fødes i en gammel Bondeslægt, vokser op i en ensom Hede-gaard, hvor man ikke har alle de Myndigheder over sig, som man i Byerne har lige over Hovedet, og naar man endelig ung faar megen Magt i Hænde — og omkring ham disse højere Søofficerer, der er Eliten af vort Officerskorps, dybt prægede, som de er, af saa megen kundskabsmæssig og selskabelig Kultur.

ALONSO.

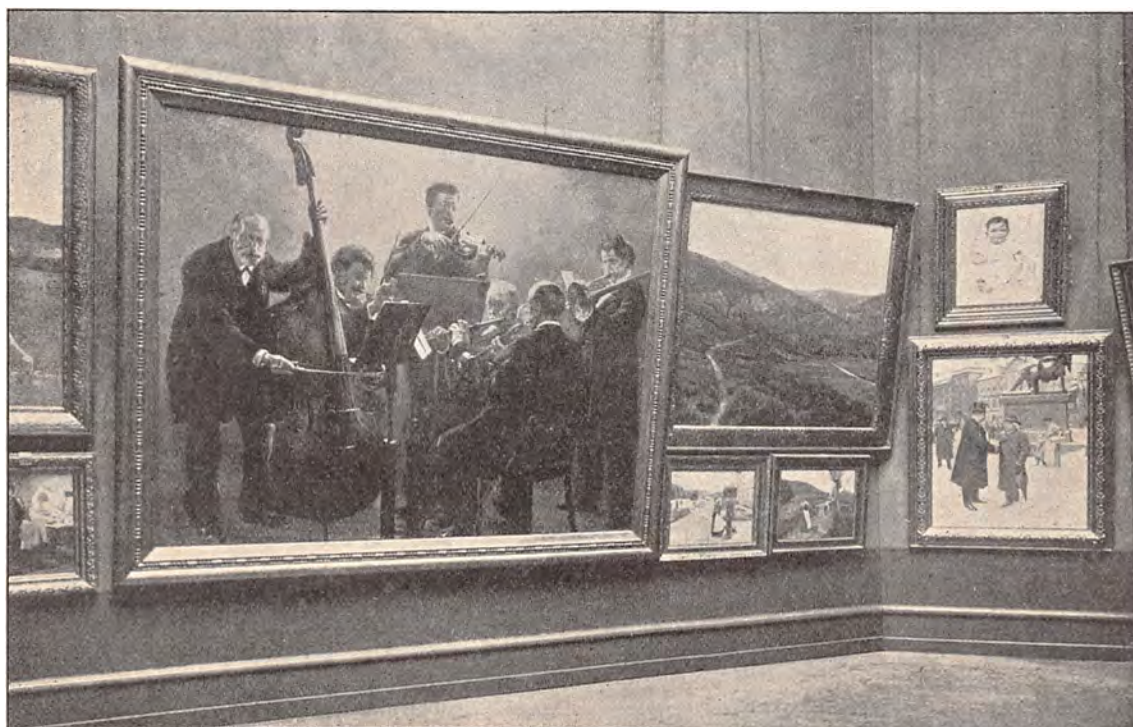

Statsbane-Ligvognen. Det har ved forskellige Lejligheder været følt som et Savn, at Statsbanerne ikke havde nogen Vogn, som særlig egnede sig til Transport af Lig. Ved Dronningens Død maatte man f. Eks. med stort Besvær og betydelige Omkostninger omdanne og udsmykke en almindelig

Godsvogn. I dette Forhold er nu sket en Forandring, idet Statsbanerne har ladet en ældre Salonvogn ombygge, og denne vil da fremtidig blive benyttet som Ligvogn. Vognen er tredelt med en Kupee i hver Ende, medens Kisten faar Plads paa en Forhøjning i det midterste, kapellignende Rum. I Kupeerne kan Familien med Følge tage Plads og herfra er Forbindelse med Midterrummet, der er helt betrukket med Sort og forsynet med et Par Bænke for dem, som skal vaage ved Liget. Vognens Ydre og Midterrummet er holdt i sorte, Kupeernes Betræk i douce, grønne Farver.

En Skole besøger Foraarsudstillingen.
(Fot. Jul. Aagaard.)

En Væg paa Foraarsudstillingen.
(Med Hans Nic. Hansens: »Seks Stadsmusikanter« og Erik Henningsens: »Et Møde«.)
Fot. Jul. Aagaard.

Kampen for Tilværelsen.

Et Par Billeder af Livet. Tegninger af Eigil Petersen.

I. Kulskeen.

DER er en Kone, der vil tale med Fruen.
— Aa, hvem er nu det? Fruen talte hurtigt og ærgerligt — hun var ved at give sin Syjomfru Besked.

— Jeg ved ikke, hvad det er for en, hun er saa underlig — sagde Pigen — men hun vil tale med Herren eller Fruen. — Jeg maa slet ikke faa Lov at tage imod Besked. Hun sagde rigtig bestemt: Vil De saa gaa og hente Fruen.

— Sagde hun det? Fruen kastede Tøjet, hun holdt i Haanden fra sig og sprang

hastig ud gennem Entréen og rev Døren op.

Rapt og hurtigt blev en Kulske, af en lille tateragtig udseende Kone, trukket frem af en Kurv og stukket hen imod hende.

— Køb den, Frue!

-- Vi har virkelig ingen Brug for den.

— Ja men — naar nu Fruen kan gøre en god Gerning.

— Ja, hvad koster den?

— 50 Øre og garanteres i tre Aar. — Skulde der blive noget i Vejen med den, er min Adresse Baggesensgade . . . . men det bli'r der inte — der bli'r inte noget i Vejen med den.

— Er det ikke lidt meget, 50 Øre?

— Meget! — Hun stak den betænkelig nær op mod Fruens Næse. — De kan vel se, hvad den bestaar af? — Hun vendte og drejede den hidsigt mellem de sorte Fingre, der alle ti stak ud af gennemhullede Vanter. — De kan vel se, den er hjemmelavet, at der er Nagler i den, at den er lavet af det, man laver Kakkelovnsrør af — den koster os det, vi sælger den for, — tilføjede hun uomstødeligt og klaskede Haanden mod Staalet, — men vi kan inte for spise den.

— Ja men, hvor kan De dog saa sælge den til den Pris?

— Jeg sagde, fordi vi inte kan spise den — vi kan heller inte spise Kakkelovnsrør eller Bradepander. — Hun skreg nu hidsigere end før, idet hun

halvt trængte ind i Entréen.

— Jeg travrer rundt, fordi vi ikke vil ligge Offentligheden til Byrde, som saa mange gør.

— Ingrid! kaldte Fruen. — Min Pung.

Uden næsten at vide hvordan, havde hun betalt de 50 Øre og stod med en Kulske i Haanden og Herrens Velsignelse i Øret.

Hun stod et Øjeblik med Følelsen af at være overrumplet, da hun hørte, der blev ringet paa nedenunder.

— Maa jeg tale med Fruen!

— Naa ikke!

— Vil De saa gaa og hente Herren eller Fruen.

FANNY HOLM.

hende 50 Øre hver eneste Dag, for det blev vi enige om, at hun skulde have for Barnet, og det har hun faaet.

— Hvad, lejer De Barnet af hende?

— Lejer det, — ja kald det, hvad De vill men naar man ikke kan faa noget at bestille, og man skal leve hver Dag . . . og naar saa Folk ser en staa med saadan en lille Stakkel paa Armen, og man knap selv har Klæder paa Kroppen, saa er det vel

II. Et ejendommeligt

Lejemaal.

Det var et syndigt Spektakel. Skrigen og Skraalen af Skældsord, som den ene søgte at overdænge den anden med.

Opgøret stod mellem to Kvindfolk, om unge eller halvgamle er det vanskeligt at dømme, naar de som her, er forpjuskede og forkomne, og Stadsen kun bestaar af et gammelt Sjal og en laset Nederdel.

Den ene havde et ganske lille Barn paa Armen, saa godt indpakket, at man kun saa en Bylt i det; og det var om dette Barn, at Striden stod, og den blev udfægtet paa Trappeafsatsen i en Gadedør, — og efter at den anden havde revet Barnet fra hende, forsvandt hun skyndsomst op i Huset og overlod til hende, som hun havde frataget Barnet, ved sin Veltalenhed at sætte de Sammenstimlede ind i Handlingens Gang.

— Hvad der er ivejen? der er ikke andet ivejen, end at jeg kom lidt sent hjem med hendes Barn idag, for jeg skal sige Dem, lige siden jeg mistede mit eget Barn her i Efteraaret, saa har jeg hver Dag hele Vinteren laant hendes Barn. I Søl og Slud har jeg vandret Gade op og Gade ned med det, og sommetider har jeg været saa vaad og forkommen, saa jeg knap kunde hænge sammen, men det er der ingen, der tænker paa. Barnet har saamæn ikke lidt noget, som det var pakket ind, og den friske Luft har det bare godt af, og saa har jeg jo svaret

ikke saa underligt, om deres gode Hjærte løber af med dem, og saa kan det blive til lidt med Fortjenesten, og jeg maa heller ikke klage, for jeg har haft en god Dagløn hver eneste Dag hele Vinteren, og naar man bare ernærer sig paa en ordentlig Maade, kan det vel være andre ligemeget. Men nu er naturligvis det Bal forbi. De kunde jo nok høre, at hun var nærved at

vælte Huset, fordi jeg kom lidt sent hjem idag. —

Her blev Underholdningen brat afbrudt, man hørte et Vindu blive smækket i og kunde ikke undgaa at mærke Følgerne af en Douche, som kom ned fra oven — dette og et Hurra af Gadens Ungdom splittede Forsamlingen.

N. KL.

en Flaade et halvt Aar over Søen, øve den og holde den i nogenlunde Stand. Men kæmpe med den mod Togo, der havde alt i den fuldkomneste Orden, der laa og lurede lige ved sin Basis, sejrsvant og var med hver Møtrik prøvet — umuligt.

Derfor kostede det kun Japanerne nogle faa Hundrede Mand og et Par Torpedobaade at erobre eller skyde i Sænk den vældige russiske Armada.

Søslaget i Koreastrædet. I Hundredaaret for Slaget ved Trafalgar sloges der atter et af de Søslag, der sætter Skel i Historien. Det var da som nu en Stormagtsflaade, der ophørte at være til. Kun er Togos Sejr over Russerne endnu fuldstændigere end Nelsons over Franskmændene, den blev købt med færre Ofre for den sejrende Part, og selve Sejrherreren i Koreastrædet kan nyde sin Sejr,

medens Nelson vandt Trafalgar med sit Liv.

Det var Russernes sidste Haab, der skødes til Bunds i disse Par blodige Majdage. En Sejr til Søs kunde have gjort alle Japans tidligere Sejrvindinger til Lands i alt Fald tvivlsomme. Men der var ingen Sag kyndig, der nærrede dette Haab. Man kan ikke føre e

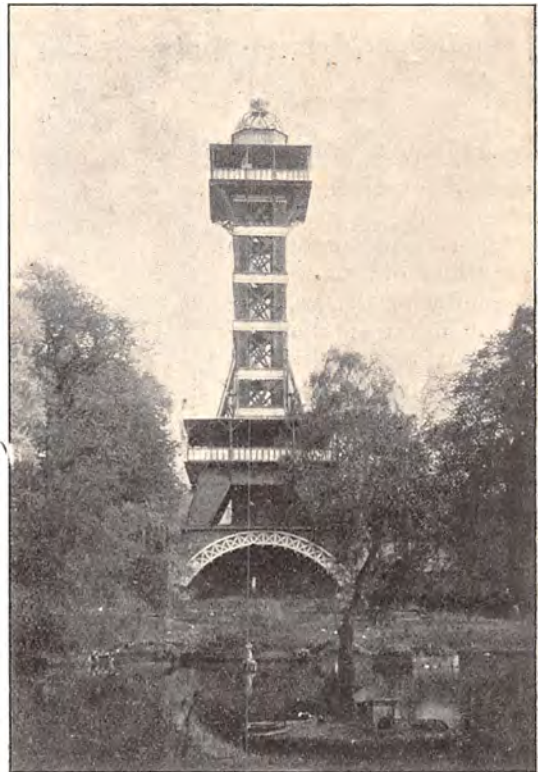

Admiral Togo.

Admiral Rohsdestvenski.

ud. Admiralen har gjort sit, mere end det, næsten det umulige, det var en Daad af sjælden Energi at føre

Udsigtstaarnet i Zoologisk Have.

Udsigtstaarnet i Zoologisk Have. Nu er den sidste af den udtømmelige Julius Schiøtts Ideer bleven til Virkelighed: Udsigtstaarnet i Zoologisk Have. Blot underligt, at man ikke før har tænkt paa at lægge et Taarn der, hvor Bakken gør et saa stort Stykke af Arbejdet. Den er jo nemlig saa omtrent af Rundetaarns Højde. Og paa Taarnets øverste Platform er man 30 Fod højere oppe end Stenbalkonen paa Raadhusets Taarn, altsaa den vide Himmel nærmere end paa noget andet for Publikum tilgængeligt Sted. Man kan se til Stevns Klint i Syd, man kan skimte Roskildes spinkle Taarne og de mørke Graner ved Kolkolle. Ud over Sundet ser man Hveen og Malmø. Men smukke er det at se lige ned over Frederiksberg Haves og Søndermarkens bølgende Trækroner. Det er som et grønt Hav, der svajer for Vinden. En Skov skal ses oppe fra. Der er ingen Tvivl om, at Tusinder vil gaa op i Zoologisk Haves Taarn, der ydermere ved sin smukke Trækonstruktion er en Pryd for Landskabet.

De Blindes Glæder.

Efter Udbetalingen af den maanedlige Understøttelse.

HERHJEMME i Danmark opdrager Staten kun de blinde Børn, søger at uddanne dem til industrielt Hjemmearbejde, til Organister eller Klaverstemmere. Senere hen i Livet overlader den dem til sig selv og det private Initiativs Forsorg, yder højst et Statstilskud til de enkelte Foreninger, der understøtter Blinde og fremmer deres Selverhverv.

I Frankrig derimod, i Blindehjælpens og Blindeundervisningens Stamland, er Forsorgen strakt langt ud over Børne-aarene, den følger den Blinde lige til Graven.

Allerede under Hellig-Ludvig oprettes der en særlig Blindestiftelse. Kort før Revolutionen flytter den hen i nye og større Lokaler i de saakaldte sorte Musketerers Gaard, hvor den endnu er til Huse. Under Direktoriets blev den gjort til en Statsinstitution.

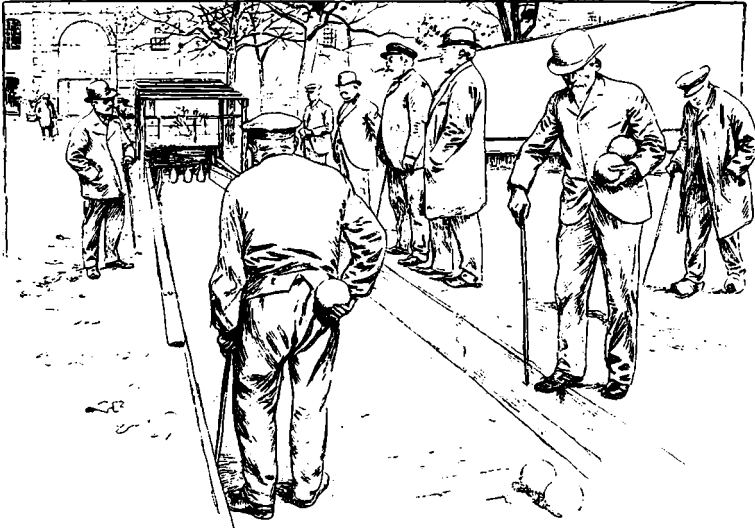
Den hjælper de Blinde paa dobbelt Vis, dels ved at give Pengeunderstøttelser til Blinde ude i Byen, dels ved at huse Blinde indenfor sine egne Mure. De første, der i Tal er 2500, faar aarlig udbetalt 200, 150 og 100 Francs, alt eftersom deres Trang er større eller mindre. De, der bor paa Stiftelsen faar daglig, foruden deres Brødration, udbetalt 1 Fr. 40 Cent. (godt 1 Krone), saa kan de hver føre deres lille Husholdning paa deres Værelse, som det lyster dem.

Men Stiftelsen gør meget mere for de Livets Stedbørn, der er tyede ind under dens lunende Vinger. De samles paa Salen for at høre Avisen læst op, og de hører med lyttende Øre til det, der er foregaaet ude i de »seendes« Verden. De spiller Kort, naturligvis med ophøjede Kort, Domino, Dam, Skak, de spiller endog et Slags Billard, hvor det heldige Stød ikke altid er Tilfældets Værk.

Ja, de spiller Kegler, Kegler, hvor netop saa meget afhænger af Øjet, der bedømmer Afstanden og leder Haandens Kast. Men Naturen, der kan være saa haard og ubarmhjærtig, har, som bekendt, ogsaa nu og da sine gode Øjeblikke, hvor den, ved at udvikle een Sans ud over det normale, bø-

Avisen læses højt.

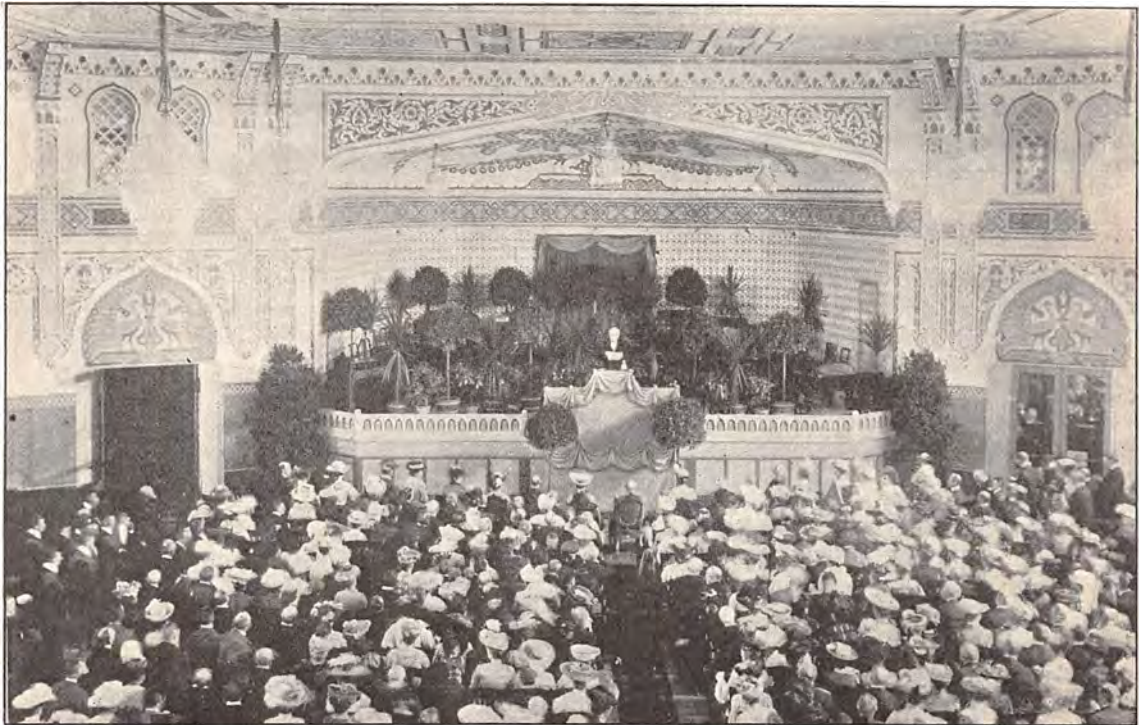
Blinde spiller Kegler.

der paa, hvad den har røvet paa et andet Sted. Der er mellem de blinde Keglespillere hele Mestre.

Stiftelsen stræber i hele sin Virken efter at give sine Blinde al den Frihed, der kan forenes med at bo sammen under fælles Tag. Den søger at fremme baade deres materielle og moralske Vel. Den lærer dem at arbejde og lader dem samtidig smage alle de Livets Glæder, som en Blind kan magte. Og de er som vist flere, end en »seende« skulde tro.

CALIBAN.

Koloniudstillingen.

Koloniudstillingen aabnes. I Tivolis Koncertsal under Præsidentens Tale.

MERE repræsentativ Forsamling end den, der i Tivolis Koncertsal paahørte Aabningstalen for Koloniudstillingen, kan København næppe opvise. Der

sad med selve den gamle Konge paa første Række saa godt som alt, hvad der har Navn og Rang i Absalons By. Det var den fuldkomneste Samling kendte Navne, der

Udsigt over St. Thomas, et af Carl Lunds Mesterværker paa Koloniudstillingen.
I Forgrunden den paa Udstillingen ansatte Vestindianerinde.

længe har siddet sammen under ét Tag. Hvad vore sorte eller eskimoiske Brødre end ellers maatte have at klage over, de havde saa sandt ingen Grund til Klage over Koloniudstillingens Førstepublikum.

Og ogsaa over selve Udstillingen var noget smagfuldt og stilfuldt, i højere Grad end Tilfældet plejer at være med Udstillinger. Disse Lande, der spænder saa langt som fra Nordpolsisen til Tropernes Hede, var stemt sammen med en kunstforstandig Haand.

Udstillingen er et Udslag af den levende Interesse for vore fjerne Besiddelser, der i de senere Aar er groet op. De er ligesom bleven os nærværende, medens de før halvt om halvt var glæde ud af vor Bevidsthed. Egentlig kun stod for os som nogle Bilagsblade i vor Geografi til Danmarks Beskrivelsen. Noget har vel det Røre, som Salget af de vestindiske Øer vakte, virket. Men en Række Mænd har tillige med klar Bevidsthed arbejdet for at knytte Baandet fastere. For blot at nævne én, Mylius-Erichsen, der fik Studentertoget til Island i Gang og senere saa tappert gennemførte den litterære Grønlandsekspedition. Disse Mænd har med stor Iver indprættet os vor Pligt til at hjælpe.

Og der er ingen Tvivl om om, at denne smagfulde og righoldige Udstilling af Liv og Frembringelser paa Færøerne, Grønland og Vestindien, samt Island, der hævder sin

Særstilling i en særlig Bygning, vil avle megen Forstaaelse og Interesse.

Ikke mindst, fordi Udstillings-Komiteen har haft det store Held at have Carl Lund til Medarbejder. Thi han er intet mindre end en Trolldmand. Paa et Stykke fladt Lærred maler han Thingvallasletten saadan, at vi ser Mile vidt ud over Islands historiske Samlingsplads. End ikke den skarpeste Seen-efter kan finde ud, at det kun er Farver og Lærred. Med lige stort Mesterskab lægger han den blaalige Dis over Umanaks Fjælde og de glødende, klare Farver over den vestindiske By. Og saa livagtig skildrer han, at Grønlænderpigen faa Hjemvé ved Synet, og en Kolonibestyrers lille Datter vil ud og »lege paa Fjældet«. Carl Lund har for Gud ved hvilken Gang vist, at han i Fantasi og malerisk Evne staar over den langt, langt største Part af dem, der udstiller paa Charlottenborgs højtidelige Sale.

Nu bør Carl Lund virkelig være Professor.

Professoren I. G. Jørgensen. Ingen, der sammen med Prof. I. G. Jørgensen har gaaet gennem det store Døvstummeinstitut i Fredericia, kunde være i Tvivl om, at det var en betydelig Mand, en Mand med Initiativ og Energi, en Mand, der mægtede at føre en Sag til Sejr og som havde den varme Kærlighed, uden hvilken man ikke kan ofre et helt Liv til Naturens Stedbørn. Hans store Indsats var Gennemførelsen herhjemme af Talemets Undervisning ved Døvstummes Undervisning. Før havde man kun lært

Professor I. G. Jørgensen.

Ideer ud i Livet. Men da Døvstummeinstituttet i Fredericia blev oprettet i 1880, blev han dets Forstander. Og har man overværet f. Eks. en Time i Dansk i øverste Klasse, hørt Eleverne læse op, hørt dem svare rapt paa Lærerens Spørgsmaal, fyldes man af den dybeste Beundring for denne udholdende og iderige Mand. For et Par Aar siden maatte han paa Grund af Svagelighed trække sig tilbage og er nu død 67 Aar gammel.

Børnene at tale ved Tegn, gennem det saakaldte Fingeralfabet. Men det er et Faktum, at de fleste døvstumme Børn kun er døde; de taler ikke, fordi de ikke kan høre Ordet og efterligne det, som sunde Smaabørn gør. Men man kan lære dem at tale, lære dem at efterligne den talendes Mundbevægelser og derved selv frembringe Sprogets Lyde. Jørgensen, der oprindeligt var Lærer ved det københavnske Døvstummeinstitut, maatte føre en lang og haardnakket Kamp, før han kunde faa Lov til at føre sine

De samvirkende Landboforeninger i Sjællands Stift

Etatsraad Valentiner.

Wedellsborg, der ved sin kloge og besindige Styrelse bragte Foreningen uskadt gennem Firsernes haarde politiske Kampaar. Senere har Etatsraad Valentiner med fin Takt og elskværdig Dygtighed

hard. 28. Maj fejret deres 25 Aars Jubilæum. I al Stilhed; thi det egentlige Minde om Foreningens store Virksomhed vil blive sat ved det store Jubilæumsdyrskue først i Juli. Af Foreningens mangeartede Virke

nævner vi særlig Husdyrbrugets Fremme og Planteavlsvoranstaltningerne. Dens første Formand var Baron Wedellført Foreningens frem. Den dygtige og ihærdige Sekretær er A. P. Jensen, medens Etatsraad Dons agtpaagivende styrer dens Pengesager.

Etatsraad Dons.

Sekretær A. P. Jensen.

„Hver 8. Dag“s Præmieopgave.

Trykfejlen fundet — Klaveret vundet.

DET har glædet Redaktionen af »Hver 8. Dag« at se, i hvor høj Grad vor Trykfejlsopgave har interesseret vore Læsere. Vi ser det af den Iver, hvormed man har vendt og drejet de 19 Linier, der gemte den drilske Fejl, og selv om enkelte af lutter Ihærdighed har ladet sig opholde af Bagateller, og andre viljeløst ladet sig lokke af de udsatte Fælder, saa blev der dog en anselig Skare tilbage, der straks fandt Vejen til og styrede imod det centrale Punkt i Linie 10, hvor Ordet *opmærksom* tydelig nok mangler det **t**, som tilkommer det i dets Egenskab af Adverbium. Der skulde her have staaet: »Og selv den dygtigste Korrekturlæser undgaar ikke, hvor *opmærksomt* han end kikker Ordene efter, at en enkelt Trykfejl gaar hans Øje forbi.«

Ved Lodtrækningen, som fandt Sted Lørdagen den 3dje Juni, blev Jernbaneassistent C. F. M. Christiansen, Holmstrup Station, den heldige Ejer af det som Præmie udsatte Klaver.

Saa langt som til Grænsen af den syrisk-arabiske Ørken har vor Præmieopgave vakt Forhaabninger.

En Ven af Bladet skriver saaledes til os fra denne fjerne Plet, at han gerne vilde vinde Klaveret, »der vilde virke oplivende under Ensartetheden af Omgivelsernes musikalske Præstationer: de utilfreds murrende Kameler, de uhyggeligt skrydende Æsler og saa selve Indbyggerne, Araberne, om hvem det i Almindelighed siges, at de har 2 Toner, og de er falske.« Men ak, denne Indsender havde, som flere andre, troet, at Fejlen laa i Præmieopgavens første Ord SOM, der er sat med lutter store Bogstaver. Ved nærmere Eftersyn vil man imidlertid finde, at dette er en gammel Skik for Indledningsord i »Hver 8. Dags Artikler.

En Række andre Indsendere er faldet for det lumskede Ord: kikker (stavet med to k, hvad der er fuldt forsvarligt). En af disse har givet sit forfængelige Haab følgende pudsige Form:

»Et Klaver
maaske jeg kan faa.
Jeg kigger nemlig med g'er,
mens De kikker med k.«

Kendte Navne.

Fødselsdag.

Den 4de Juni fyldte Skovrider ved det danske Hedeselskab, *Niels Fritz*, 70 Aar. 1862 blev F. Forstkandidat og 2 Aar senere Assistent paa Silkeborg Skovdistrikt; ud-

Skovrider Niels Fritz.

nævntes 1874 til Skovrider ved Hedeselskabet. Berejste i 1883 og 93 Schweitz Harzen og Sachsen med ministeriel Understøttelse for at undersøge Insektagreb og Bjærgfyv. I 1895 blev Fritz entomologisk Konsulent ved Statens Plantager i Jylland; adskillige entomologiske Artikler i Fagblade og Bøger om skadelige Insekter skyldes hans kyndige Haand. Skovrider Fritz, der med usvækket Interesse og Virkelyst stadig be rejser sit vidtrækkende Distrikt, er overalt agtet og afholdt for den Dygtighed, hvormed han virker for Hedeselskabet, og for sin noble og fine Personlighed. Han udnævntes i 1899 til Ridder af Dannebrog.

Dødsfald.

En af Slagelses bekendte Borgere, Isenkræmmer S. C. Werner, er afgaaet ved Døden i sit 69. Aar.

W., der var meget afholdt og nød stor Agtelse, beklædte Formandsposten i i Direktio nen for Banken i Slagelse og var bl. a. ogsaa

Medlem af Isenkræmmer S. C. Werner. Bestyrelsen for Slagelse Forskønnelseskomité samt Repræsentant for Brandassuranceforeningen.

I en Alder af 86 Aar er Etatsraad P. Knudsen til Blidstrup, en af Nordjyllands betydeligste og rigeste Mænd, afgaaet ved Døden. Oprindeligt havde han samlet sig

Formue ved Studehandel, og siden havde han som Ejendomsbesidder øget denne betydeligt. Etatsraad K.

Etatsraad P. Knudsen.

var Stedfader og Onkel til Professor Riis-Knudsen og Godsejer Johan Knudsen, der begge allerede for Aar tilbage fik Raadighed over en større Part af Formuen, der af R.-K. anbragtes i Dagmarteatret, medens Johan K. købte sig Gaarden Bangsbo.

Boghandler *Siegfr. Olsen* i Storehedinge er afgaaet ved Døden henimod 70 Aar. O., der begyndte at lære i Thieles Bogtrykkeri, etablerede sig

i 1861 som Bogtrykker i Storehedinge og knyttede dertil i 1864 en Boghandel. I en Aarrække var han Redaktør og Ud giver af »Stevns Avis«.

Som Frivillig deltog han i Felttoget 1864 og var siden Formand for Storehedinge-Afdelingen af »de danske Vaabenbrødre«. O. var dekoreret med Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

Jubilæum.

Nylig kunde Hanskemager J. L. E. Hoybye i Helsingør fejre 25 Aars Borgerjubilæum. Virksomheden hører til Helsingørs ældste, idet den

i 110 Aar har været i Slægtens Eje, og H har med Dygtighed ført dens Udvikling fremad. Desuden har han

Boghandler Siegfr. Olsen.

Hanskem. I. L. E. Hoybye.

taget livlig Del i det offentlige Arbejde, i en Aarrække været Medlem af Byraadet, ligesom han har Sæde i Bygningskommissionen, i Bestyrelsen for Sparekassen og Industriforeningen.

Dødsfald.

69 Aar gammel er Justitsraad *Josephsen* død efter et halvt Aars Sygeleje. Han vil særlig være Offentligheden bekendt som den rundelige Giver af Byggegrunde til Alderdomshjem og andre velgørende Institutioner. Han havde arbejdet sig op fra nede af, var en Tid lang Kreaturkommissionær paa Københavns Kvægtorv, købte med klog Forudseenhed af, hvilken Vej Byens Vækst vilde gaa. Gaarden Mariendal ude paa Frederiksberg, hvis Udstykning gav ham den store Formue. Han, der selv var barnløs, øvede stor Godgørelighed. Efter Familjens Ønske ledsages disse Linjer ikke af noget Portræt.

„Ever 8. Dag“s Musik og Sang.

Hefte Nr. 24 indeholder: To Folkemelodier. E. Hechmann: *Liv og Kunst* (Tekst: Holger Drachmann.) Schopin: *Nocturne* (Violin og Piano.)

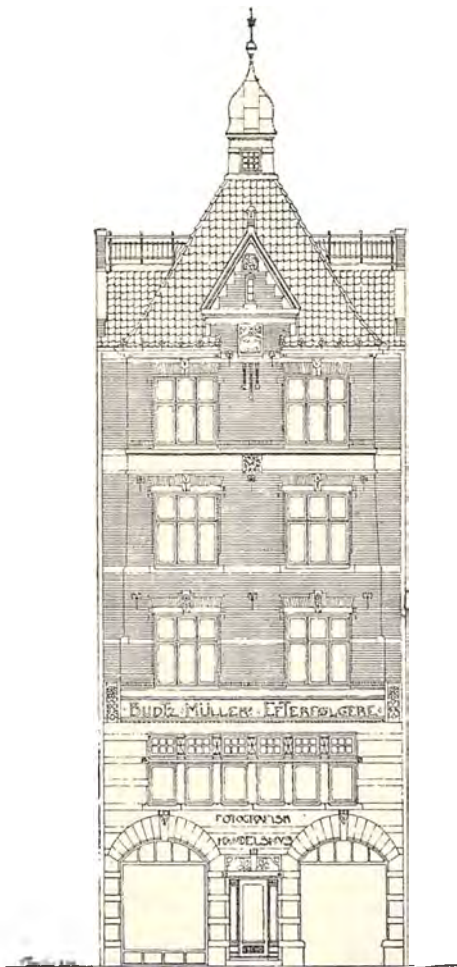

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Ever 8 Dag“s specielle Fotograf er Hr. Julius Aagaard.

DETTE Hus er et Vidnesbyrd om den kolossale Udvikling, som al fotografisk Virksomhed er undergaaet i de senere Aar. Her i denne Bygning har nemlig *Budtz Müllers Efterf.* hjemme, et Firma, der forsyner vore Ateliers og vore utallige Amatørers private Mørkekamre med

alle de Hundreder af Dele, som deres Kunst bestandig i videre Omfang kræver. Enhver her i Landet, som har blot den svageste Berøring med et fotografisk Kamera, kender Navnet *Budtz Müllers Efterf.*, og der er neppe nogen By i Danmark, hvor dette Firmas Artikler ikke forhandles.

CORNELIUS STEFFENSEN, Indehaveren af »Københavns Cyklebørs«, hører til Pionererne mellem vore Cyklehandlere. Allerede i 1889 begyndte Hr. *Steffensen* at handle med Cykler, dog først kun som Biforretning til en Cigarhandel, men det varede ikke længe, før Cyklerne tog

Magten fra Cigarerne, og den bekendte Forretning i Stormgade 20 startedes.

Her residerer Hr. *Steffensen*, hvis store Erfaring gør ham til en af de mest søgte Mænd i Branchen, en Mand, hos hvem der altid er gode Raad at hente. Og foruden de gode Raad har han ogsaa de bedste Varer; vi behøver i saa Henseende kun at nævne Navne som »Triumph« og »New-Rapid«. Som Kunder til det første Mærke skal vi fremhæve Deres kgl. Højheder Prins Valdemar og Prins Georg af Grækenland, den nuværende Guvernør paa Kreta.

Københavns

Kæledægger.

HVER 8 DAG

Nr. 38. 11. Aargang.

18. Juni 1905.

Gustav Wied læser op.

Fot. for »Hver 8. Dag« af Reiffenstein-Hansen.

Den sidste Kærre.

Efter det franske.

DET var en uhyre Overraskelse for alle de Venner, som Voltaire og Diderot havde efterladt sig, da man erfarede, at Markien af Montcerny vilde gifte sig. Man skaanede ham ikke for sine Spottegloser, og man sagde: «Der ser man, hvor langt der selv for eu saa ophøjet Aand som Montcerny er fra Teori til Praxis. Nu har han i saa mange Aar præket mod den Uskik, at Forældre ligefrem tvinger deres Børn ind i det Ægteskab, der passer dem, og saa gifter han, Montcerny, der er over de halvtres Aar, sig med et Pigebarn, der ikke er mere end 14 Aar.»

Man tog dog ganske fejl. Montcerny var hverken forelsket eller samvittighedsløs, og hans Ægteskab var kun en af de ophøjede Barmhjertighedsgjærninger, han, den strengt redelige og altid ædelttænkende Mand, saa tit øvede, og for hvilke han saa ofte fik Skam til Tak. Utallige Gange var han bleven narret og bedraget, utallige Gange havde han ærgret sig, men stadig var han beredt til paany at hjælpe andre og — paany blive skuffet.

Men hør nu, under hvilke mærkelige Omstændigheder det var, at Montcernys Ægteskab fandt Sted.

En af Montcernys Venner, Adelsmanden *Valseney*, var kommen til Paris for at anbringe sin Datter i et Kloster. Han var taget ind til Montcerny, og denne havde straks lagt Mærke til den unge Piges bedrøvede Miner. Da han en Dag befandt sig alene med hende, gav han sig til at udsørge hende, og Pigebarnet brast ud i en voldsom Graad og hulkede.

»Jeg vil ikke gaa i Kloster. Jeg vil hellere dø, end jeg vil være Nonne. Men det kan ikke nytte, jeg trygler min Fader om at blive fri. Han vil ikke høre mig.«

»Jeg vil tale med Deres Fader,« lovede Montcerny, der var dybt bevæget. Pigebarnet kyssede rørt hans Haand, hvad der forvirrede baade hende og ham, saa de skiltes ret kejtet. Samme Dag ledte Montcerny Talen hen paa hende, da han talte med Faderen, men det var altsammen forgæves. *Valseney* erklærede, at det var ham umuligt at give sin Datter nogen Medgift, og der var da for hende intet andet at gøre end at blive Nonne.

»Saa vil jeg skænke hende en Medgift,« erklærede Montcerny.

Men *Valseney* blev ved. Han vilde ikke tage mod nogen Almisse, og han truede med straks at forlade Montcernys Hus. Montcerny gik modløs ned i Haven for at overbringe Sofie Faderens Svar, og han traf hende legende med en stor Hund. Hendes askeblonde Haar flagede for Vinden og hendes Kinder blussede, al Sorg var veget fra hende, thi i sin barnlige Fantasi var hun allerede overbevist om, at Montcernys Samtale med hendes Fader var nok til at frelse hende fra Nonnens Slør. Da hun saa Montcernys

bedrøvede Miner, forstod hun, at Faderen havde givet Afslag, og hun stirrede angst paa ham med sine forskræmte Barneøjne.

«Daarlige Nyheder» fik han kun sagt. Saa satte Sophie sig paa Stentrappen, gemte Ansigtet i sit Mousselinsforklæde og gav sig til at hulke fortvivlet.

Montcerny sov ikke den Nat, og det var, mens han laa vaagen, at han med ét fik den Idé, at det eneste Middel, der var til at frelse hans lille Veninde, var at gifte sig med hende. Han tøvede længe af Frygt for at blive latterlig, men naar han tænkte paa Barnets forgrædte Ansigt, jog han alle Betænkeligheder tilside, og da han næste Dag traf *Valseney*, anholdt han om hans Datters Haand. *Valseney* sagde Ja, og man bestemte, at Brylluppet skulde finde Sted snarest muligt. Saaledes gik det til, at Sophie de *Valseney* blev Markise af Montcerny.

Montcerny var en altfor hæderlig Mand, til at han i dette Ægteskab skulde se andet end en Art Adopteren Sophie. Han betragtede hende som en Plejedatter, han tilbød hende Lærere, hvad hun afslog med en Grimace, der fik ham til at le, og han lod hende more sig i Haven med at gyng og springe i Tov. Snart kom der ogsaa alvorlige Begivenheder, der næsten fik ham til at glemme hende. Kongen havde endelig besluttet sig til at sammenkalde »Generalraadet« for at dæmpe Misfornøjelsen i Landet, og Montcerny, der altid havde hørt til Frihedspartiet i Landet, var ude af sig selv af Glæde. Hans eneste Frygt var nu den, at han ikke skulde leve længe nok til at opnaa at se den Frihedens og Broderskabets Æra, hvorom han og hans Venner i saa mange Aar havde drømt.

Han var saa optaget heraf, at han ikke en Gang lagde Mærke til den Forandring, der foregik med Sophie. Hendes Munterhed var borte, hun gik stille omkring, hun kunde i timevis sidde og stirre ud for sig med tæt sammenkneben Mund. Et Par Gange havde han spurgt, hvad der var i Vejen med hende, men da hun hver Gang havde svaret, at hun intet fejlede, tog han det for en Caprice og tænkte ikke mere over det.¹

Dagen før »Generalraadet« skulde træde sammen, gav Montcerny en Diner for sine Venner i sit Palæ. Da alle Gæsterne var samlede, opdagede Montcerny, at hans Hustru, som han næsten havde glemt for sine politiske Drømmerier, ikke var tilstede. Han antog, hun var beskæftiget med sit Toilette og sendte en Lakaj afsted efter hende. Efter lang Venten kom Lakajen tilbage og bad om at tale med sin Herre i Enrum. Og af Lakajens Mund erfarede Montcerny nu, at hans Hustru for to Timer siden var flygtet fra Palæet, kun medtagende en Hatæske og et Bur med to hollandske Kanarifugle. Montcerny tog denne Katastrofe med tilsyneladende Ro og Ligeegyldighed og nøjedes med at meddele sine Gæster, at hans

Hustru paa Grund af Hovedpine var forhindret i at være tilstede. Nogle af Gæsternes Lakajer havde dog faaet Nys om Skandalen og fortalt den til deres Herrer, og Dineren fandt derfor Sted under dyb Tavshed og trykket Stemning.

Montcerny gjorde ikke det ringeste for at forfølge Flygtningen. Han tvivlede ikke om, at der var en Kærlighedshistorie med i Spillet, men han foragtede Tanken om at hævne sig. Alligevel var han smærteligt berørt, ikke fordi Sophie nogen Sinde havde haft nogen stor Plads i hans Tanker men fordi hendes sorte Utaknemlighed oprørte ham, og fik ham til at ærgre sig over atter en Gang at være bleven bedraget. »Hvis jeg nu ikke en Gang for alle er helbredet,« sagde han til sig selv, »saa er det, fordi jeg er en uheldelig Nar og Taabe.«

Fire Aar var gaaet, og Montcerny, der først med Ængstelse, siden med Afsky og Væmmelse havde set den Udvikling, de politiske Begivenheder havde taget i Frankrig, levede ensom i sit Palæ. Han levede saa ensomt, at ingen, end ikke »Velfærdskomiteens« Medlemmer, tænkte paa ham. Da hændte det en Dag, at han paa Gaden mødte de Kærrer, hvori Prinsesse Elisabeth og 23 andre dødsdømte førtes til Skafottet. Han blev staaende med blottet Hovede til alle Kærterne var kørte forbi. Men en af Spionerne i hans Kvarter havde set ham og bemærket hans Hilsen og samme Aften blev Montcerny arresteret og indsat i Fængslet ved Luxembourg, anklaget for at have vist Sympathi mod »Folkets og Statens Fjender«.

Han var for meget Filosof, til at han skulde tage sig sin Skæbne videre nær, men da han næste Dag kom ned i Fængslets Have, overraskedes han dog ved at se, med hvilken stoisk Ro alle hans Medfanger tog deres Skæbne. Herrer og Damer spaserede omkring, passiarede, lo og spøgede. Man fortalte muntre Historier, og hist og her gik et forelsket Par omkring med Armen om hinandens Liv.

»Min kære Chevalier, kan De endnu tvivle om mit Hjertes Følelser,« hørte Montcerny pludselig en Stemme sige tæt ved sig. Stemmens Klang fik ham til at fare sammen og vende sig om. Han saa en ung Dame ved Siden af en ung, smuk Mand. Hun vendte Ansigtet mod den unge Mand, men som draget af Montcernys Blik vendte hun nu Hovedet mod ham, og Montcerny genkendte — Sophie de Valseney. Hun var bleven lidt fyldigere, hun var Kvinde nu, og hun straaled af Skønhed og Lykke. Hun havde straks genkendt Montcerny, og hendes Forvirring var saa stor, at hun straks slap sin Ledsagers Arm og gik tilbage til sin Fængselscelle. Her blev hun i to Dage uden at komme ned i Haven. I denne Mellemtid erfarede Montcerny af Vogterne, at hun var bleven arresteret sammen med Chevalier de Raynald, den unge Mand, hun spaserede sammen med den Dag, Montcerny saa hende, og Anledningen til denne dobbelte Arrestation var, at de havde ført Brevveksling

med deres Slægt i Udlandet og forsøgt at skaffe sig falske Pas for at kunne komme over Grænsen.

Da Sophie efter to Dages Forløb atter kom ned i Haven, var den første, hun mødte, ingen anden end Montcerny. Hun blev saa forvirret, at hun ikke formaaede at tale, men Montcerny, der fattede Medlidenhed med hende, sagde roligt: »Vær blot ikke bange, Madame. Jeg er her ganske vist ikke af egen fri Vilje, og kan altsaa ikke befri Dem for min Nærværelse, men jeg skal holde mig i saa lang Afstand fra Dem, som Haven tillader.«

Han vilde gaa videre, men hun lagde sin Haand paa hans Arm og sagde blidt: »Er De meget vred paa mig endnu?«

Han kunde tro, hun spottede ham, hvis hun ikke havde havt saa naivt et Udtryk i Ansigtet som et Barn, der beder om Forladelse, fordi det ikke har lært sine Lektier.

»Jeg ved nok, at det var urigtigt af mig at forlade Palæet uden Deres Tilladelse,« vedblev hun, »men det var ikke min Skyld. Jeg kedede mig saa frygteligt.«

Hun fortalte videre om, hvorledes hun havde kedet sig i dette store og øde Palæ, hvorledes hun altid havde været en vis Ængstelse for denne Ægtemand, Montcerny, der var ældre end hendes Fader, og altid var saa alvorlig, og hvorledes særlig disse Forsamlinger af Lærde og Filosofer hos Montcerny havde kedet hende.

»Ja,« sagde hun, »jeg kunde vel have holdt ud at kede mig alene eller i Deres Selskab, men saa kom alle disse lærde Herrer, der talte om Ting, jeg ikke forstod mig paa, og hver Gang en af dem sagde noget til mig, var jeg saa bange for at sige en Dumhed, at jeg var ved at græde.«

Paa den Tid var Sophies ældre Søster bleven gift og var kommen til Paris for at præsenteres ved Hoffet. Hun troede, at Sophie var uheldig med en gammel, gnaven Mand, og hun tilbød hende at skjule sig hos hende. Det var til hende, Sophie var flygtet.

»Jeg havde virkelig til Hensigt at skrive til Dem for at bede Dem om at lade mig blive hos min Søster, men jeg var angst for Deres Vrede, og saa ud-satte jeg det fra Dag til Dag, til jeg tilsidst helt opgav det.«

Skønt Montcerny endnu var bitter i Sindet over hendes Utaknemlighed, kunde han dog ikke lade være med at le ad den Naivitet, hvormed hun undskyldte sig. Man talte videre i en mere venskabelig Tone, og Sophie, der nu var beroliget, begyndte at pludre løs om Fængslet og Opholdet i det, hvor hun saa alt i rosenrødt.

Montcerny kom til at huske paa Chevalier de Raynald, og han sagde: »Ja, De føler Dem lykkelig her i Fængslet, fordi den, De elsker, ogsaa er her!«

Hun rødmede, skjulte Ansigtet i sine Hænder, saa paa ham med Øjne, der var paa en Gang bedende og smilende, og løb saa sin Vej som et Barn.

(Sluttet).

Bernadotterne.

Karl XIV. Johan. (1818- 44).

MAN mene, hvad man vil, om det vigtige, der er sket i Norge i disse Dage, men besynderligt er det. Et Folk, en Rigsdag, der opsiger en Konge, og det hele synes at skulle gaa af uden en Draabe Blod. Et Tronskifte, en Revolution, hvor der kun flyder Blækkets sorte og ikke Blodets røde Vædske. Det er saa helt udenfor alle de gamle Fremgangsmaader.

Men Bernadotterne er ogsaa en Slægt for sig iblandt Europas Fyrstehuse. Mellem disse gamle Slægter, hvis Stolthed er deres lange Ahnerække, deres mer end blaa Blod, en Slægt, hvis Blod endnu er rødt af en mer end borgerlig Oprindelse, en Slægt, i hvis Aarer der endnu er Blod, som det dannes af det tørre Brød og den sure Vin, som en fransk Sergent før den store Revolution maatte tære. Ganske vist, Sergenten viste sig at være et Geni, en Hærfører, Administrator, Diplomat af allerførste Rang. Men hvad har det at sige. stamtavlemæssigt og blodsligt var han kun en Sergent, Søn af en Prokurator ved Parlamentsdomstolen i Pau, nede i Sydfrankrig, en Søn, der gjorde sin Familje Sorg, der var opsat paa Krig og Æventyr, og som 17 Aar gammel lod sig hverve til Marinesoldat.

Og saa sidder alligevel denne Sergents Efterkommere endnu paa den svenske Trone, de har siddet paa den norske, kommer maa-ske til at sidde der igen, og rykker med Prins Christian op i Oldenborgernes gamle Tronstol, hans Moder, Kronprinsesse Louise, er jo en Datter af Karl XV., hvis Farfader atter var den straalende Hærfører fra den franske Re-

volutionens Krige, den ulydige og forvildede Søn af en Prokurator i den lille Pyrenæerby Pau, hvor ogsaa Henrik IV. saa Dagens Lys, og hvor der endnu skal findes borgerlige Efterkommere af den gamle Prokurator.

Saa besynderlig kan Skæbnerne føje sig i vore nøgterne Aarhundreder. Og den Maade, den første Bernadotte fik Sverigs Krone paa, ligner mere en Intrigefarce end en virkelig historisk Begivenhed. Det er en ung og uansvarlig Løjtnant ved Uplands Regiment, der skaffer Bernadotte Sverige. Den svenske Konge, Karl XII, var barnløs, det gjaldt om at finde en Tronfølger. Der var Tale om Frederik VI, en Prins af Augustenborg. Kongen og Regeringen var stemt for Prinsen, de sendte Bud til Paris for at høre Napoleon og vinde hans Bifald. Skrivelsen blev sendt ad tre Veje, med tre Budbringere. En af dem var Løjtnanten, Friherre Mørner. Han ønskede som mange andre svenske Officerer en Kriger paa Tronen, der kunde erobre det tabte Finland tilbage, helst en af Napoleons Marchaller. Og stik mod sit Mandat forhandler han med Bernadotte, der længe havde drømt om et Rige, og faar hans Ja paa Frieriet. »Pojke, du borde sitte, der hverken sol eller måne skiner på dig,« sagde Mørners egen Slægtning, da han kom igen og fortalte, hvordan han havde røgtet sit Ærinde. Men Bernadotte blev alligevel valgt paa Rigsdagen i Ørebro 1810 til svensk Tronfølger.

Karl XIV. Johan krones i Thronhjems Domkirke 1818.

BERNADOTTERNE

Oskar I. (1844—59).

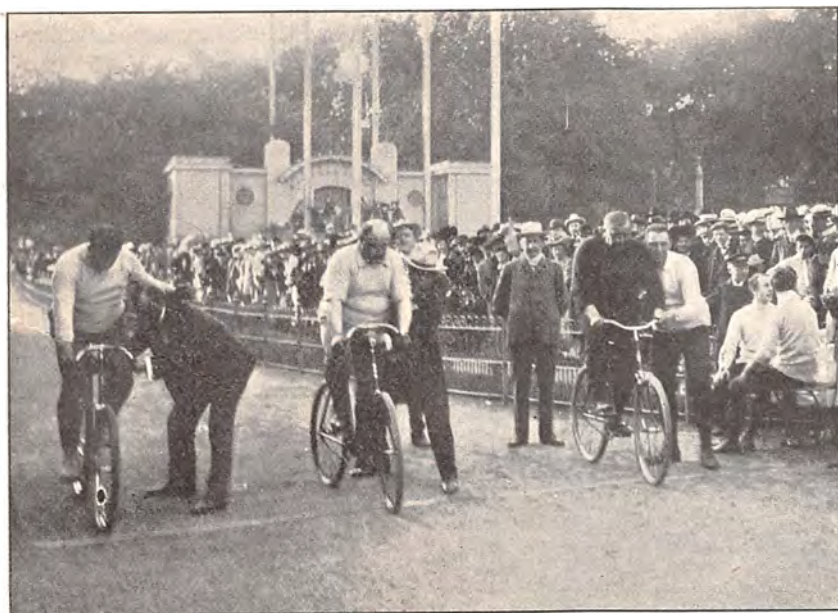
Han var valgt som Napoleons Ven, for at skaffe Sverig Finland. Han gik mod Napoleon, han opgav Finland, han vilde hellere have Norge, Hæle den skandinaviske Halvø var saadan et smukt, geografisk afrundet Rige. Han sveg alle Forudsætningerne og alligevel bevarede denne straalende franske Æventyrer, der aldrig lærte Svensk, hvis Hustru først i 1829 tog fast Bopæl i Sverig, sit Rige. Saa klog og overlegen var han,

Begavelsen er arvet ned som alsidige Talenter. Sønnen, Oskar I., skrev om Fængsels- og Straffevæsen, komponerede en Opera, Sange, Valser, Marscher. Hans ældste Søn, Karl XV., var Digter og Maler, hans yngre Søn, Oskar II., er som bekendt Krigshistoriker, romantisk og lyrisk Digter, Oversætter af Herders Cid og Goethes Tasso. Hans Søn, Prins Eugen, Maler.

Det er en Slægt for sig selv mellem de gamle Fyrstehuse, disse Bernadotter.

Karl XV. (1859—72).

Skuespillernes Tykkemandsløb.

Skuespillerløjer: udenfor Scenen har altid deres store Publikum her i København, og evige Løjer var det, da nylig ved Festen i Tivoli de tre Tyksak-Skuespillere Pio, Emil Helsingreen og Stribolt kørte Cykle-Væddeløb rundt om Kunstnerplænen. Man beundrede den Selvfornægtelse, hvormed det komiske Trekløver ofrede sig for Skuespillernes fælles Bedste og jubled højt, da Emil Helsingreen kom ind som Nr. 1 og vandt sig en Pibe med Sølvbeslag, som han var saa heldig at faa udleveret med det samme. — Hvem véd, hvad han havde faaet Dagen efter.

Den moderne Forretningsmand.

Chefen dikterer et Brev i Fonografen. der før sad en Mand i et

trangt og oftest halvmørkt Rum, ved en Pult eller et spartansk Skrivebord, med nøgne Vægge om sig og et bart Gulv under sine Fødder, sidder den moderne Forretningsmand i en stor og højloftet Salon, Møblerne er smagfulde, Foden træder paa det bløde, stærkt farvede Smyrnatæppe, og paa Væggen hænger der Rade-

DEN, der kommer ind i en af de store Forretningsmænds Kontorer og sammenligner sit Indtryk med Erindringer fra blot en Snes Aar tilbage, vil straks være klar over, at der er foregaaet en hel Revolution siden da.

Det, der først slaar én, er den moderne Luksus. Hvor

ringer, et Maleri eller de engelske, kolorerede Sportsbilleder.

Og saa er det dog Smaaborgerlighed mod den Luksus, der udfoldes i de store Lande, særlig i de amerikanske Handelskongers og Industrihertugers Arbejdsrum. Det er Mænd, der hjemmehor smukt og luksuøst, og som nu stiller det samme Krav til de Forretningsværelser, hvor

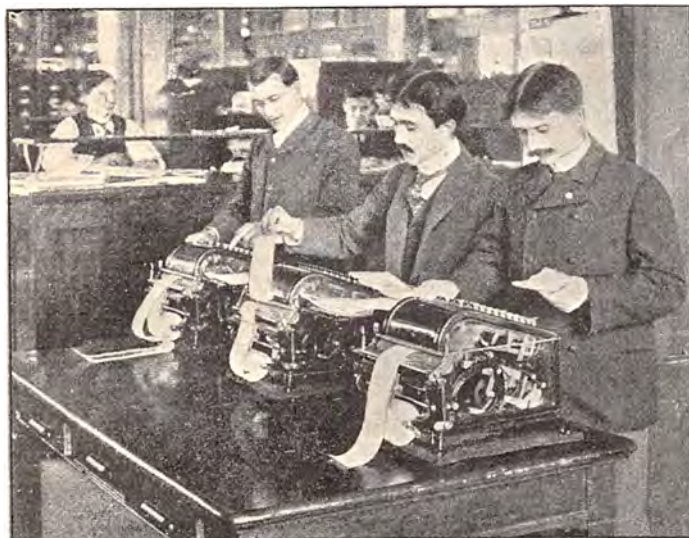
Chefen dikterer til Stenografen.

de tilbringer en saa lang Tid af deres Dag, og hvor Formuen stables op.

De begynder med Huset. De store Aktieselskaber og Millionfirmaerne overbyrder hinanden i at opføre Forretningspaladser, de ødsler med Marmor, med Jordens fineste Træsorter og skinnende Malm. I New-York er der Mængder af Forretningsbygninger, der staar i baade 10, 15 og 20 Millioner Kroner.

Og Lokalerne, særlig Chefernes Arbejdsværelser, svarer til det ydre. Alt, hvad Kunst og Haandværk har skabt til Hjemmets Hygge, pryder disse Rum, Træpaneeer i Mahogni og Teak, Silketapeter i sarte grønne og gule Farver, polstrede Møbler, Dagens Klarhed gennem kunstigt Lys, Bøger i smukke Bind i Reolerne, Ventilatorer og Luftfornyere, Toiletrum med al den hvidt skinnende Pragt, som det jo er paa Moden at ofre paa disse.

Det er hyggeligt at arbejde i disse høje, lydløse, lyse Rum. Og det

Sammentællingsmaskiner, der letter Bogholderen Arbejdet.

er muligt i dem at faa det mangedobbelte Arbejde gjort, takket være alle de tidsbesparende Opfindelser.

Her tales slet ikke om Telefonen, der mulig- gør den hastige Afgørelse og Svaret lige i Hæ- lene paa Spørgsmaalet, Telefonen, der gør 8 Arbejdstimer mere værd end 16 før. Men der er Skrivemaskiner, der arbejder langt hurtigere end den mest flyvende Pen, lagt i den hurtigste Haand. Der er Stenografen, der med sine Punk- ter og Streger fanger det mundtlige Ord i Flug- ten og fæstner det til senere Afskrift. Der er Fonografen, som Chefen kan diktere til, naar Stenografen er borte eller optaget. Der er Sam- mentællingsmaskiner, der letter Bogholderen Arbejdet. Der er Hustelefonerne, der sætter Che- fen paa hans Kontor i mundtlig Forbindelse med alle Forretningens Rum og Folk. Der er saadan en lille snedig Ting som de fire farvede, elektriske Blus, der siger hver Mand, om han kan faa Chefen i Tale. Er han til at faa i Tale, brænder Blusset i den hvide Beholder. Grønt angiver, at han ikke er paa sit Kontor. Blaåt, at han er optaget af vigtige Sager og nødvendig maa forstyrres. Rødt, at han overhovedet ikke maa forstyrres. Der spares mange unødige Skridt og mange Afbrydelser ved dette Lampesystem.

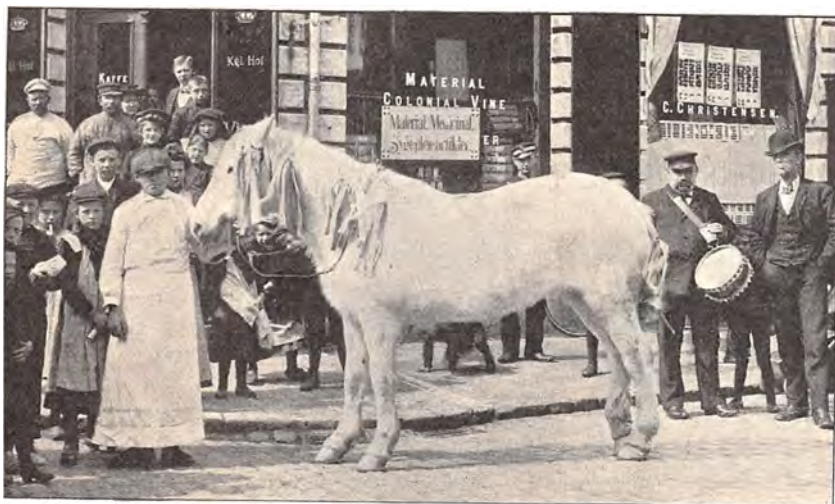
Alle disse Ting bevirker, at den store Forret- ningsmand og hans Personale ogsaa kan faa kortere Kontortid og længere Ferier. Det er meget almindeligt, at de store, amerikanske Pengemænd tager sig en Sommerferie paa fra seks Uger til fire Maaneder. Og Personalets Fe- rier vokser fra en eller to Uger til tre eller fire. Desforuden bliver Lørdag Eftermiddag lige som i England mere og mere en Helligdag. Man kan hver Uge rejse bort fra Byen fra Lørdag Mid- dag til Mandag Morgen, hvile sig, trække frisk Luft, drive Sport, dase. Derved bliver det mu-

ligt, at Forretningsmænd, uagtet deres Arbejde er saa meget mere opslidende end før, holder sig kraftige og spændstige meget længere end før, ældes langt senere.

STEFANO.

En Mindestøtte for Vilh. Kyhn. Elever og Vener af vor store Landskabsmaler Vilh. Kyhn har rejst ham en Mindestøtte paa hans Grav paa Kirke- gaarden ved Fasanvejen. Det er den afdødes nære Ven, Lorenz Frølich, der har givet Tegningen til det sjæl- dent smukke Mindesmærke.

Før Slagtingen. En gammel Skik i vore Provinsbyer.

Den sidste Parade. Vort Billede fortæller om en gammel Skik, som end- nu holdes i Live enkelte Steder her i Landet. Hesten, som her præsen- teres, er paa sin sidste Vandring gennem Byen, thi inden længe skal den falde for Slagterkniven, og dens Ejer ønsker nu blot at overbevise deeven- tuelle Liebhabere til dens Kø om, at Dyret er i god Stand og kan afgive Stof til en saftig Bøf. I den Hensigt føres den pyntet gennem Byen, medens Arrestforvareren og Trommeslageren be- kendtgør dens nære Ende- ligt for Beboerne, hvem den tit og mange Gange har trukket hjem fra Udflugter i Omegnen.

Dubois i København.

DER er ikke nogen fremmed Billedhugger, hvis Kunst er saa alsidigt repræsenteret her i København, som netop den nu afdøde Paul Dubois. Ny Carlsberg Glyptotek ejer 18 Arbejder af ham i Marmor, Gibs og Bronze. Han har sin egen Sal til højre for Hovedindgangen.

Og der er næppe heller nogen anden fremmed Kunstner, der er saa højt skattet af det musæumsbesøgende Publikum. Det søger gerne til hans Sal og dvæler der længe. Og, for at anføre den sikreste Maalestok for Publikums Yndest, man køber mange Fotografier af hans Værker, mest af »Kærligheden« og »Sorgen«, der hører til Kustodens aller mest gangbare Ting.

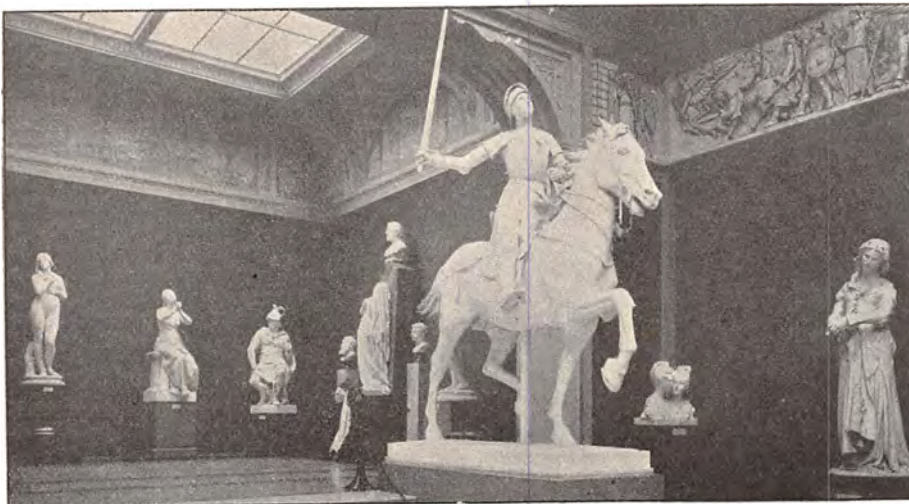
Naar vi ejer saa meget af Dubois, mere end noget andet Land uden for hans Fødeland, er Grunden Direktør Jacobsens dybe Beundring for hans Kunst, vel ogsaa det nære personlige Forhold, der var mellem Mæcenen og Kunstneren.

Man har, ud fra en ilde anbragt Patriotisme med en vis Bitterhed bebrejdet Dir. Jacobsen, at han har forsømt den danske Kunst. For det første er det nu urigtigt. Der har indtil denne Dag i Danmark ikke levet nogen enkelt Mand, vel næppe engang nogen Konge, der har givet danske Kunstnere saa meget Arbejde, anvendt saa store Summer i Landet selv. Man maa jo huske paa, at selv om Direktør Jacobsens Hovedlidenskab er Skulptur, har han ikke indskrænket sig til denne. Han har som Mæcen været alsidigere end nogen anden.

Han har købt og bestilt Malerier, og han har først og freinmest bygget som ingen anden. Og Arkitektur er jo dog og saa Kunst, vel endog den, der virker mest umiddelbart og paa saa langt de fleste. De, der gaar ind paa Glyptoteket, er kun Draaber mod den

Sorgen. Gravmæle over Dubois' Fader. Paa Gravmælet er her anbragt Paul Dubois' Buste.

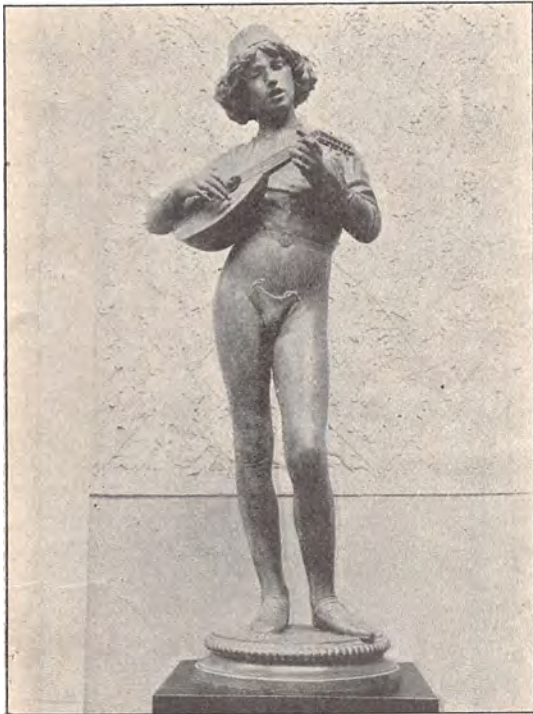
Fra Dubois' Salen i Ny Carlsberg Glyptotek. — I Forgrunden: »Jeanne d'Arc«.

Menneskeflod, der hver Dag glider forbi Kampmanns nye Bygning, for blot at nævne et enkelt Bygværk. Og Danmark har for Tiden ikke nogen Billedhugger, der i Geniets Frodighed og Oprindelighed naar op paa Højde med Arkitekten Kampmann.

Heller ikke nogen af Dubois' Rang. Med sin Skønhedssans, med sin fornemme Naturalisme, sin ædle Harmoni, sin inderlige Naturfølelse, sin fuldkomne Teknik er han blandt Tidens bedste; der er dem, der formener, at han er den bedste.

Og det har altid været et Særkende for

rigtigt at købe det bedste, hvor det var at finde, gennem det at opdrage baade Kunstnerne og Publikum herhjemme. Og netop ved en Kunstner som Dubois er der saa meget almen menneskeligt, saa meget internationalt. Selv Franskmand har han lært af den italienske, tidlige Renæssance, af det 15de Aarhundredes sanddru Naturalister, af Donatello, Lucca della Robbia og de andre florentinske Mestre. Senere har han vendt sig mod Antiken, der er alle civiliserede Folks Fælleseje. Derfor føler vi f. Eks. de fire Statuer, der

Den florentinske Sanger.

Den nyskabte Eva.

Direktør Jacobsen, at han søgte at skaffe sig det bedste. Naar han som Brygger skulde have en Maskine til at bearbejde sin Mask, og han i England eller Tyskland kunde faa en bedre Maskine end her i Landet, købte han den fremmede. Det, det kommer an paa, er at brygge godt dansk Øl. Rent nationalt set er Produktet det vigtige, Maskinen det underordnede. Saa ivrig Patriot, som Dir. Jacobsen end er, har han klart indset, at skal man frembringe det gode herhjemme, maa man fra Alverden tage de bedste Hjælpe-midler.

Og hans Stilling overfor Kunsten har været den samme. Han har ment det

i Nantes' Katedral pryder General Lamoricières Gravmæle, Kærligheden, Troen, Modet og Betænkksomheden, ikke som særlig franske, men som Menneskeheds Fælleseje. Det er almene Følelser, omsat i et alment Billedhuggersprog, der taler med samme Inderlighed til Mennesker paa højst forskellige Bredegrader.

Det Værk af Dubois, der herhjemme først vakte Opmærksomhed, og af de den Gang unge næsten følte som et befriende Gennembrud, er den florentinske Sanger. Der var i ham en Naturalisme, en levende Natursans, som vi ikke var vant til i vor hjemlige Billedhuggerkunst.

Den fornemste Statue i vor Samling er

vel nok den nyskabte Eva i Marmor. Medens de andre er Kopier eller Afstøbninger, er Eva Førsteeksemplaret, den friske Kunstens Førstegrøde, der er Undfangelsens frodige Timer nærmest.

d'Arc, men den slanke, begejstrede, krigerske, unge Kvinde, der højt til Hest skuer ind i Himlen, medens hun svinger Sværdet mod Himmelens og Frankrigs Fjender. Thi Modellen til denne Rytterstatue har

Kærligheden. — Fot. Jul. Aagaard.

Men den lærerigste af dem alle er maa-ske hans Jeanne d'Arc — ikke, som Folk og Blade i denne Tid i smuk, enig Fejltagelse mener, den knælende Kvinde, der findes i Ørstedsparken, Chapu's Jeanne

kostet ham syv Aars Arbejde. Saa udholdende og haardnakket maa Geniet kæmpe. Saa lang en Taalmodighed kræver det at skabe det gode.

ALONSO.

Kronprinsparrets Indtog i Berlin.

Brylluppet i Berlin.

KRONPRINS Friederich Wilhelm af Tyskland har holdt Bryllup med Hertuginde Cecilie af Mecklenborg-Schwerin, og Berlin har været i Festrus lige fra det Øjeblik den nye Kronprinsesse om Lørdagen holdt sit Indtog i Guldkaret, trukket af otte kulsorte Heste og indtil de middelalderlige Ceremonier om Tirsdagen var ført til Ende med Uddeling af Brudens Strømpebaand. Indtoget var Festugens største Dag. De gamle Laugskorporationer dannede Spalier paa Vejen, hvidklædte Æresjomfruer strøede Blomster for Vognen, og medens Militærmusiken skingrede, reves Folket med af Optogets blændende Pragt og Begejstringen fik Luft i længe rullende Hoch-Raab.

Dag efter Dag, de fire Dage til Ende, stod Berlinerne urokkeligt paa Vagt paa Unter den Linden, hvor der intet Øjeblik var Stansning i den fyrstelige Korso. Snart kørte man til Kirke, snart til Teater, snart paa Visit og saa endelig om Tirsdagen til Bryllupsfest. Men da var selv Berlinerne Kronprinz-müde, for slet ikke at tale om Byens mange tusinde Gæster.

Kronprins Friederich Wilhelm og Kronprinsesse Cecilie.

Militære Ryttere og deres Uddannelse.

Ridt i Volte. Fra Ride- og Beslagskolens Ridebane. — Fot. Jul. Aagaard.

MAN har under den store Krig i Østen saa godt som intet hørt om Rytteriet. Alle de andre Vaabenarter har ydet deres yderste. Artilleristerne har ladet og fyret, saa Luften stod som et Helvede af Ild. Ingeniørerne har gravet Mantschuriets Sletter op til Volde og fordybet dem til Ulvegrave,

hvor man spiddede levende Mennesker paa Jærnpigge. Infanteriet har stormet i disse heltemodige og vanvittige Angreb, hvorfra et Regiment kunde komme tilbage som en lille Klynge forvildede Mænd med en Sergent i Spidsen. Resten laa som blodige Stumper op af Højens Sider.

Men Rytteriet? Ja, der har været nu og da et forvovent Spejderridt udenom Fjendens Flanke, ind bag hans Ryg; men paa selve Kampens Dage ikke et Ord om Rytteriet. Og dog havde man paa Forhaand talt saa meget om det fortrinlige Vaaben, som Rusland havde i sit Rytteri, disse frygtede Kosakker. Derimod skulde Japanernes Ryttere ikke være stort bevendt, deres Heste smaa og tarvelige.

Nu er vist Sandheden den, at man betydeligt har overvurderet det russiske Rytteri. Disse Kosakker er sikkert ganske anderledes Karle overfor vaabenløse Arbejdere en Vintersøndag i St. Petersborg, overfor fredsommelige Kinesere end overfor Japanerne, der formaar at sigte saa skarpt, og hvis Bøsser rækker saa langt. Kosakkernes Organisation er ogsaa forældet.

Og endelig har de moderne Ildvaabens Skydehurtighed anvist Rytteriet en mere tilbagetrukket Rolle. Disse pragtfulde Rytterchok, som vi kender dem fra Malerierne, disse straalende Hymner til Modet og den dragne, blanke Klinge, hvor Feltherren i et kritisk Øjeblik kastede sine Rytteriregimenter i Slagets svajende Vægtskaal, hvor de røg frem,

I Springet.

Heste øves i Svømning i Ryvangen.

kom som et bragende Hagelvejr, en tordnende Sky af Heste, Mænd og skinnende Vaaben . . . Fortid. Ikke en af disse smukke Karle, ikke en svedig Hest vildenaafrem til den fjendtlige Linje, det vilde kun være en rasende Galop ind i Døden, hvor Fjenden for nogle billige Patroner købte sig Hundreders Død. Rytteriets Opgave vil i kommende Krige væsentlig være Efterretningsvæsenet; og det vil blive det, der, naar det fjendtlige Fodfolk er i Tilbagegang og Uorden, hugger ind og fuldender Nederlaget.

Det kan synes én trist, ikke mindst fra et rent æstetisk Standpunkt. Thi Rytteriet er jo det smukkeste og stolteste Vaaben, det, der har bevaret mest fra den gamle ridderlige Tid, da Krig endnu var den enkeltes modige Sættensig-selvind, da en ensom pansret Rytter kunde spærre en Bro og holde en Hær Stangen.

Og hvor smuk ser ikke den Dag i Dag den gode Rytter ud, der sidder rank og frejdig paa Hesteryggen, ét med sin Hest.

Man kan se det ude paa Ride- og Reslagsskolens Ridebane. Det er et smukt og mandigt Syn. Men det er ogsaa Mænd, der

har sat deres Liv og al deres Evne ind paa at gøre sig Hesten underdanig og paa selv at blive den fuldkomne Rytter.

Ind paa Skolens toaarige Kursus kommer de unge Rytterofficerer, naar de har været en to-tre Aar ved Afdelingerne, og de dygtigste af Underofficererne, der skal uddannes til Beridere, for at ride Remonterne til.

Se dem, naar de rider i Volten, naar Hesten i Skoleskridt næsten med Værdighed løfter Forbenet højt og strækker det

ud i Luften, før Hoven atter fanger Jorden. Eller naar den i Passagen travler med spanske Trin, næsten danser Volten rundt. Eller naar den changerer i Galop fra højre Galop til venstre Galop, eller naar den fra venstre Galop i højre Volte gaar over til det omvendte. Det virker paa Øjet paa samme Maade, som Musik paa Øret, saa rytmisk, saa harmonisk.

Eller se Voltgeringen inde i Ridehusets Manege. Hvordan Rytteren griber fast i Gjordens Haandtag og svinger sig op paa den galoperende Hest. Hvordan en ny Rytter med et Sæt er oppe paa Hesteryggen bag ham, hvordan den for-

Fra Rideskolens Stald. — Fot. Jul. Aagaard.

Paa Beslagsmedjen, Heste skoos. — Fot. Jul. Aagaard.

reste Rytter svinger sig ned af Hesten. En udmærket Opøvning i Smidighed, Kraft og Ynde.

Eller naar Hesten sætter af til Spring foran Forhindringen, naar den krummer Forbenene ind under sig, naar al dens Kraft er samlet i de strakte Bagben, for med et vældigt Stød at hæve sig og Rytteren op i Luften, Og det korte Nu, naar den svæver, frigjort fra Jorden og Tyngden, naar Mand og Hest som ét flyver gennem Luften. Da kan ens Aandedræt staa stille i betaget Skuen. —

Skolen er ikke blot en Rideøvelse, den er tillige et Kursus i Hestens Anatomi, dens Røgt og Pleje. To Professorer, gjerne fra Landbohøjskolen, føjer den teoretiske Undervisning til den praktiske.

Og det er tillige en Opdragelsesanstalt for Beslagsmedde, den eneste fuldstændige, som vi har. Mellem det værnepligtige Mandskab udvælges der aarlig 5 fra Rytteriet og 4 fra Artilleriet, Folk, der i Forvejen er Smedde, og som nu faar et Aars Uddannelse. Der er Rift om at komme ind paa Skolen, og naar vort Beslag staa saa højt, som det gør, har Skolen sin Hoveddel deri.

Det er med Heste som med Mennesker, der er Hundreder af forskellige Fødder, der skal have hver sin Støvle, og der er Hundred forskellige Hove, der hver kræver sin Sko. Der er Sko, der næsten ser ud som Legetøj, saa sirligt smaa, til Islændere, og der er Hestesko saa vældige som Støvlen til en Klumpfod, det er til de store jydsk Arbejdsheste. Den ene vejer knapt et halvt Pund, den anden sine fire, tunge Pund. Og der er Væddeløbsskoen af Staal, let og smal, med en dyb Ridsning hele Vejen rundt, for at

faa skarpe Kanter, der kan bide hastigt og rapt i Grønsværet. Og der er Sygeskoen, Ringskoen, hvor man tager Straalen til Hjælp, naar Hoven ikke er tilstrækkelig til at bære. — Ogsaa ved Beslagskolen gives der teoretisk Undervisning, og der afholdes en Eksamen.

Skolens Chef er Oberstløjtnant H. C. M. G. C. Hansen, medens Premierløjtnant H. Rørdam, den bekendte Væddeløbsrytter, er Lærer, og Overdyrlæge C. F. Westring er Beslagslærer. —

Rundt om Ridebanen staa Kastanjer i Blomst. Det er som brænder deres hvide Blomsterstande som festlige Lys for den mandige og skønne Idræt, der øves af Mænd og Heste indenfor deres Kreds.

ARIEL.

Statsminister Michelsen, under Krisen i Norge Landets øverste Styrer, var først Sagfører, saa Skibsrheder, forlængst en indflydelsesrig Mand. I Begyndelsen af 90'erne valgtes han ind i Stortinget, blev der kun 3 Aar, og først i 1903 greb han for Alvor ind i aktiv Politik og blev Medlem af Regeringen. Hurtig har han vundet sig Folkets Tillid ved sit raske Initiativ og ved sin hele stærke Personlighed.

Roshdestvenskis Flagskib.

MAN kan sidde og se sig dybt sorgmodig paa dette Billede, der ligefrem skinner af Ungdomsmod og blanke Øjne. Maaske er ikke en af dem i Live mere. »KniasSouvarow«, Roshdestvenskis faste Staalskib, er jo nu kun en forvreden Masse af rustende Jærn paa Bunden af et fjærnt Hav. Det har suget dem ned med sig. Det sidste, de ungdomsblanke Øjne har set ind i, er grønt boblende Vand. Og saa Døden. — Hvem kan lade være at lægge en Historie ind i hvert af disse tyveaarige Hoveder. Hver af dem er jo en Verden som du og jeg. Barndom, Hjemmet inde bag Bakkehædet, den gamle, ranke Fa'r, der sender Sønnen afsted med vemodige Ord eller maaske med en Ed og en knyttet Næve mod dem, der stjal Sønnen fra ham, den lille Mo'r med de graadgraa Kinder, der intet forstaar af Krig eller Kejsere, men kun ser sin Dreng, kan hændes sidste Gang, den buttede, fregnede Søster med sit brede Ansigt og den store, leende Mund, Kammeraterne, de lykkelige, der blev hjemme ved Arbejdet og den gode Brændevin henne paa Kroen, og Birkeskoven og Nastasja, den lyse, den blide, hun, der var ham Haabet, Fremtiden Sønnen, som han selv

Ombord paa Roshdestvenskis Flagskib.

en Gang skulde løfte op i Luften, mens Knægten hvinede af Jubel, Nastasja, den lyse, den blide. Og endnu en Gang slaar han de skræmte, store Øjne op, grønt, rislende Vand, der synes stribet, mens han synker, grønt og grønt. Og saa Døden.

Formiddagsprøve i Cirkus Orlando. Arabere paa Tilskuerpladsen.

ponisten Carl Nielsen, Begejstring for Kunstens høje Maal, og han paavirkede dem ved sit altid selvstændige Syn paa Tingene. I yngre Dage var han selv en flittig Komponist; nu i de senere Aar førte han en i høj Grad tilbagetrukket Tilværelse.

Telegrafbestyrer *Mulvad*, som nylig afgik ved Døden i 67 Aars Alder, havde 1854 faaet Ansættelse ved Københavns Telegrafstation. Han blev Overtelegrafist 1869, Materialforvalter samme Aar og 1894 modtog han Udnævnelse som Telegrafbestyrer. M. hav-

Kendte Navne.

Dødsfald.

Kaptajn, Kammerherre *Steen Andersen Bille* er afgaaet ved Døden, næsten 75 Aar gammel. Født den 24. Juli 1820, indtraadte han i 1849 i Marinen som Sekondløjtnant,

Kammerh. Steen A. Bille.

avancerede senere til Kaptajn og tog i 1882 sin Afsked samtidig med, at han udnævntes til Kammerherre. Den afdøde var dekoreret med Rid-

derkorset, GuldbryllupsErindrings- tegnet samt en Række udenlandske, svenske, russiske, franske og italienske Ordener.

Komponisten, Professor *Orla Rosenhoff*, som nylig afgik ved Døden i 60 Aars Alder, var særlig kendt som Musikkonservatoriets yderst dygtige Lærer i Komposition, i hvilken Stilling han virkede i en længere Aarrække, indtil han 1892 tog sin Afsked. R. forstod at indgive sine Elever, blandt hvilke findes Kom-

Professor Orla Rosenhoff.

de for sine Kolleger udrettet et betydeligt Arbejde gennem sin Ledelse. dels af »Post- og Telegrafforeningen«, dels af »Telegrafvæsenets Understøttelsesforening«, og man satte i hele Etaten stor Pris paa ham. Han var dekoreret med Ridderkorset og Sølvkorset.

Telegrafbestyrer Mulvad.

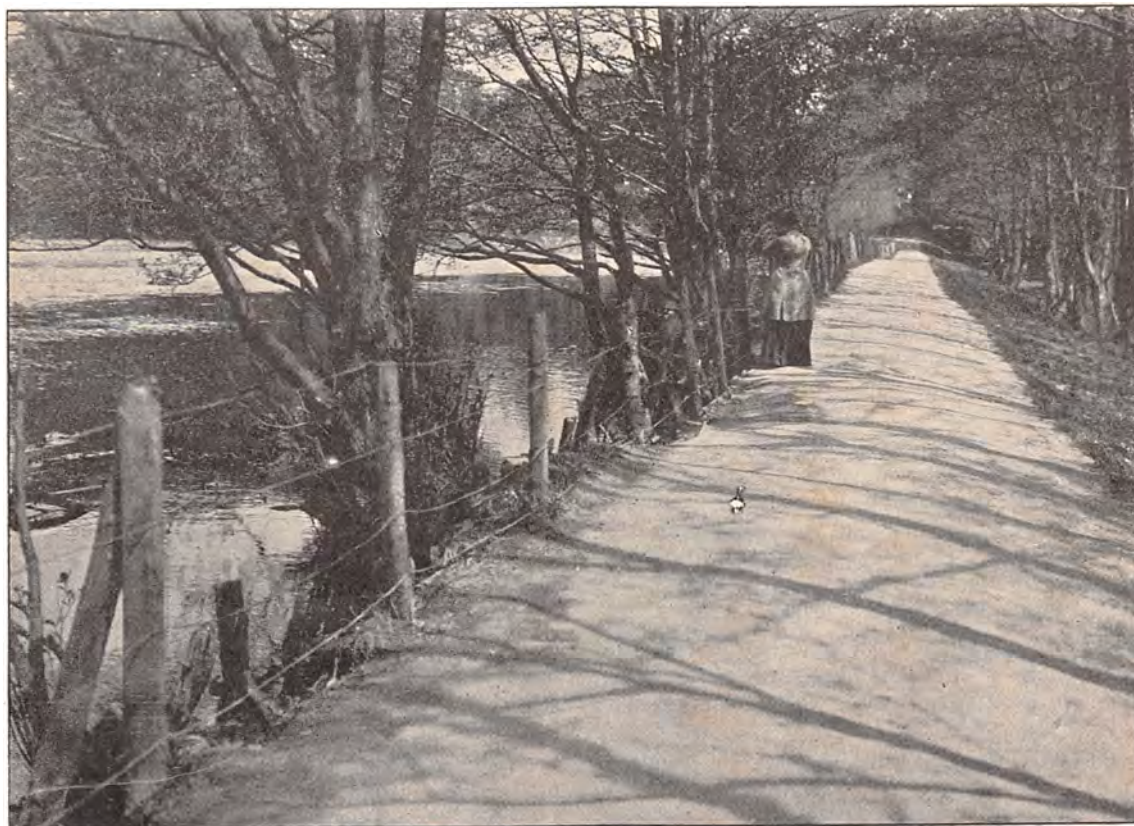

„Hver 8 Dag“s specielle Fotograf er Hr. Julius Aagaard.

HVER 8 DAG

Nr. 39. 11. Aargang.

25. Juni 1905.

Motiv fra Dyrehaven. — Fot. Jul. Aagaard.

»Skoven«, det er endnu for Flertallet af Københavnerne Dyrehaven. Trods Kystbane og Dampskibe og Cykler har Hovedmassen af Københavns halve Million Mennesker ikke været længere op ad Kysten end, saa langt Dyrehavens Bøge skygger. Og endda holder Flertallet sig i de Bøges Læ, der groer nærmest Klampenborg Station og Dyrehavsbakken, eller de naar højest op til Eremitagesletten med dens berømte, enkeltstaaende Tjørne. Og saa er Dyrehaven dog, selv for den, der fra Ungdommen af er vant at strejfe den igennem ogsaa udenfor banet Vej og Sti, en hel lille Verden, hvor man kan gaa paa Opdagelse og finde nye Skønheder. Den enevældige Oldenborger, der indhegnede Dyrehaven til sin private Fornøjelse, som en lukket Vildthave for sin Jagtlysts Ofre, gjorde for al Evighed en nyttig Samfundsgerning. Lad os da takke ham derfor ved at udnytte hans Gave. Nu er de lange Dage og de lyse Nætter inde. Strejff da dygtigt ud, led og find i denne store, prægtige, evig skønne Skov.

Den sidste Kærrer.

Efter det franske.

(Sluttet).

NÆSTE Dag var hun mindre hemmelighedsfuld, og hun begyndte straks at pludreløs. »Nu er det over et Aar siden,« sagde hun, »at Chevalier de Raynald erklærede mig sin Kærlighed, og han er mig heller ikke ligegyldig. Men det er først nu, efter at vi begge er her i Fængslet, at jeg har sagt ham, at jeg besvarede hans Følelser, for at jeg ikke af Svaghed skulde komme til at begaa Brud paa Dyden.«

Hun fortalte ham, hvorledes hun i Begyndelsen af Rædselsperioden var bleven syg, hvorledes hun havde været forhindret i at følge sin Familie i Landflygtighed, og hvorledes Chevalieren vilde afvente hendes Helbredelse for at ledsage hende over Grænsen. De vilde rejse til Wien, hvor hendes Slægtninge var, men deres Bestræbelser for at skaffe sig Pas havde henledt Opmærksomheden paa dem, og Dagen før deres Afrejse skulde finde Sted, var de begge blevne arresterede.

Mens hun talte, havde Montcerny lagt Mærke til Raynald, der utaalmodig gik op og ned i Haven, kastende lange Blikke mod Sophie. Montcerny forstod ikke selv hvorfor, men han følte et stærkt Ubehag mod den unge Mand, og dette Ubehag voksede med hver Dag. Han opsøgte hver Dag Sophie i Haven, og da Chevalieren gjorde det samme, opstod der et hemmeligt og bittert Nag mellem de to Mænd.

Fra det Øjeblik, han havde gjort denne Opdagelse, blev han dybt bedrøvet. Døden var ham ikke længere ligegyldig, og han angrede bittert, at han ikke i sin Tid havde forsøgt at faa Sophie vundet for sig. Og hvad havde det ikke været for en dum Stolthed af ham ikke at efterspore hende, da hun var flygtet, men ganske rolig lade denne inpertinente Chevalier have frit Spil.

En Morgenstund blev der stort Røre mellem Fangerne. Den store Nyhed var trængt ind til dem, at Robespierre var styrtet, at han var arresteret og anklaget, og at Rædselsperioden nu syntes at være forbi. Alle disse Fanger, der med Sindsro havde set Døden i Møde, blev nu pludselig nervøst ophidsede ved Udsigten til maaske at skulle leve. Ogsaa Montcerny følte sit Hjærte banke hæftigere, og han skyndte sig hen til Sophie, der sad drømmende og tankefuld paa en Bænk. Han troede, hun endnu intet vidste om Nyheden, men hun afbrød ham med at sige, at hun vidste alt.

»Og er De ikke glad for det Haab, der her gives Dem,« spurgte han overrasket.

»Nej,« svarede hun og rystede paa Hovedet. »Selv om jeg ogsaa faar min Frihed, saa kan jeg jo ikke gifte mig med min Chevalier, og uden ham er Livet mig slet intet værd.«

Montcerny begyndte at tale blidt til hende. »Jeg er kommen langt bort fra mine Drømmerier, min kære Sophie,« sagde han, »og naar vi nu begge to

forlader dette Fængsel her, vil jeg anvende hele Resten af mit Liv med at beskæftige mig med Dem.« Men han holdt pludselig inde, da han saa hendes Forlegenhed. Nu kom ogsaa Chevalieren hen imod dem, og Sophie modtog ham med en overstadig Venlighed, der viste Montcerny, hvor liden Pris hun satte paa at fortsætte Samtalen med ham. Han rejste sig op og gik bort, med Hjærtet fuldt af Bitterhed mod sin Rival.

Han kom paa sin Vandring tæt hen mod Fangevogterens Hus ved Porten, og ved at kaste et Blik ind gennem den aabentstaaende Dør saa han tre Mænd med den frygiske Hue paa Hovedet staa derinde. Det var de Mænd fra Velfærdstribunalet, der plejede at hente Fangerne til Dom og Henrettelse. En af Mændene holdt et Papir i Haanden. Montcerny, der for faa Dage siden havde været ligegyldig for Døden, overfaldtes nu af en Gysen ved Tanken om, at han og Sophie nu maaske skulde dø. — saa kort før Frelsen nærmede sig. Han blev staaende ved Døren, og Fangevogterens Kone, der saa hans Ængstelse, hviskede til ham:

»Vær ikke bange, Borger. Jeg har set Navnene. Du er ikke paa Listen!«

»Men hun . . .« spurgte Montcerny og saa hen imod den Krog af Haven, hvor Sophie stod i dyb Samtale med Chevalieren.

Hun er heller ikke paa Listen. Men hendes Elsker er paa den. Stakkels Pigebarn. Hun vil græde sine Øjne røde!«

En forunderlig Følelse af Glæde greb Montcerny, en Glæde, der oprørte ham selv, og bittert sagde han til sig selv: »Og jeg, som troede jeg i næsten tredindstyve Aar har været god og hæderlig.« Saa gik han hen mod Bænken, hvor det unge Par sad. Og trods den Glæde, han nylig havde følt, fattede han dog nu den dybeste Medlidenhed med dem begge. Da Raynald saa ham, rejste han sig op og gik hurtigt bort, for at Montcerny ikke skulde se hans Fortvivelse, og Sophie gav sig hurtigt til at tørre sine Øjne.

Montcerny satte sig ved hendes Side, og for at forberede hende paa den frygtelige Nyhed, gav han sig atter til at tale om Fremtiden.

»Har De tænkt over, hvad jeg har sagt Dem. Vil De ikke atter komme til mig, hvis det forundes os atter at komme ud af dette Fængsel?«

Hun kunde kun svare med en Hulken.

»Og han!« Min Chevalier! Skal jeg da forlade ham?«

Montcerny forsøgte forgæves at tale hende til Rette og at vise hende, at Kærligheden aldrig varer hele Livet. Maaske der vilde komme den Dag, da hun vilde være glad over at have forladt ham, saa hun ikke længere skulde lide under hans Ligegyldighed eller Utroskab. Paa alt, hvad Montcerny sagde hende, svarede hun kun med en Hovedrysten. »Ak,

Vis et storlinet og meget stilfuld Folkefærd, det maa indrømmes; men egentlig at sætte op deres Begreber, naar det gælder som her at indrømme Norge dets Rettigheder, det gaar ikke an, fordi de har bevaret en urokkelig og nær sagt pragtfuld Selvfølelse fra de Tider, da Sverig var en Stormagt, medens de samtidig er noget blinde for, hvad Norge og Sverig nu er, og hvad der i Realiteten gavner disse to Folk, naar man taler ud fra et menneskeligt og praktisk Standpunkt.

Disse Storsvenske har jo alle sine Begreber fra den gamle Landsknægttid. De har bevaret sit gamle svenske Blod ublandt, og det er en morsom og ejendommelig Ting at se hos Folk nutildags, hvor alt nivelleres. Men samtidig er det næsten skæbnsvangert, om de Mennesker skulde faa altfor megen Indflydelse i dette Stridspunkt mellem Norge og Sverrig, hvor det gælder om at dømme uhildet og dømme som moderne Mennesker.

For at illustrere, hvad jeg mener, kan man godt sige til en Storsvensker — jeg har særlig i Udlandet truffet mange, der kan kaldes storsvenske Typer, i visse Retninger ejendommelige og morsomme Mennesker, som var uden Respekt for alt, hvad brave Borgere synes, er rigtigt — man kunde sige til dem: Du er forgældet, du er vist en vældig Slagsbroder, eller du er vist en farlig Pigejæger, og alt det vilde de tage som Komplimenter og sige: Ja, ja. Men hvis man vilde sige: Jeg er ikke sikker paa, at din Tiptipoldefar var med i det og det Slag, vilde han blive rasende. De kunne være umaadelig høflige, men om Øjeblikket var der, generede de sig ikke for at sige, at i Grunden ansaa de Norge for et Lydrige af Sverrig. Nu vel, tilsammenfattet med alt, hvad de før sagde, tog man det ikke saa svært højtideligt, det var nu deres sidste Lam, at Norge skulde være et Lydrige af Sverrig. Men hvis det Synspunkt skulde brede sig i Sverrig, hvis det store svenske Folk skulde lade sig lede af den Slags, vil man ikke mere tage det paa samme Maade.

. . . Jeg tror ikke, der kommer Krig, men man skal ingenting forsværge; hvis Storsvenskerne agiterer i Sverrig, kunde det tænkes, at Svensken netop med sit lyriske Temperament lader sig paavirke. For trods alt, hvad man siger om Nordmændene, at de er saa fantasifulde, de har de store Digttere, saa er Svenskerne i Grunden langt mere Stemningsmennesker. Nordmændenes Fantasi kan ikke gaa saa fuldstændig paa

vilde Veje som den svenske. Naar Svensken først bliver beruset, enten af Vin eller anden Hidsighed, ænses de intet, saa trækker de Kniven, det er en gammel Erfaring. Men det vilde jo være det mest horrible i Verden og det mest tankeløse og det mest samvittighedsløse, hvis Svenskerne vilde løfte Vaaben mod Norge. Det kunde jo tænkes, at de i Øjeblikket nok vilde sejre, det var ikke urimeligt, der lever flere Mennesker i Sverrig end i Norge, og de har flere Soldater. Men en anden Ting er det, om de har Raad til at afse det Kraftspild, som der skulde til, for at holde et saa stort Folk som det norske i Afhængighedsforhold. Jeg tror, det vilde blive for dyr en Historie for Sverrig. For de maatte jo huske paa, at Nordmændene vilde aldrig hvile, de vilde brænde levende op i Tanken paa Revanche, paa Hævn. De vilde være som Indianere. Ikke fordi jeg selv er noget krigerisk, men jeg kender de Folk, jeg kender Norge, jeg ved, de vilde aldrig give tabt.

. . . Jeg tror i Grunden, at det gamle, norske Kongedømme stikker dybt i hele den norske Folkekarakter, i Folkebevidstheden. Norge ønsker helst Kongedømmet. Jeg ved godt, at mange har anset det bare som en Klogskab af Nordmændene, at man har foreslaaet Kong Oskar at sætte en af sine Sønner paa Norges Trone. Men jeg tror, at Nordmændene virkelig ønsker, at saa skal ske . . .«

Og hvad mener De om Fremtiden?

»Jeg tror fast og sikkert, at Unionsstriden har været til stor Skade for Norge og holdt Interesser og Kræfter bundne, som kunde været bedre anvendte. Og sikkert vil Stridens Afslutning virke moralsk styrkende paa Folket. Lad os bare tage én Side af den norske Folkekarakter, som I Danske tidt har dadlet, den norske Selvgodhed, maaske rettere sagt den norske Selvhævdelse, den vil sikkert lægge sig til Ro, naar Nordmændene bliver et selvstændigt Folk. Alt nu er alle store Ord opførte, — mærk det, hvor der er bleven stille der oppe. Og tænk, hvor de Kræfter, der før brugtes til Strid og Politik, kan bruges gavnligere for at fremme Næringsvejene i Norges haarde og vanskelige Land. Det er et Land af Fiskere og Bønder, siges der tidt lidt ringeagtende. Javel, men hver Fisker og Bonde har altid været Frimand. Og det ønsker de at være, og andet forlanger de ikke, og ingen Magt kan standse dem i disse Krav.«

Den 14. Juni 1905.

Japan i Glæde og Sorg.

Musiken i Spidsen for et Sørgetog ved faldne Krigeres Begravelse.

DER har været en egen Tryghed over Japan i denne Krig. De vidste, de skulde sejre, de maatte sejre, de havde jo deres Ting i Orden. Og de skulde slaas med en Modstander, hvor alt var Kaos. Man fortæller, at Japan i Aarevis har opstillet sine Finansbudgetter saaledes, at i Aaret 1906 skulde alt være parat, Hær og Flaade færdige til den Kamp, som Japan har stilet hen imod, lige siden Rusland berøvede det Sejrens Løn for den japansk-kinesiske Krig og tog det fra Kina vundne Port Arthur. Og Rusland troede paa de japanske Budgetter, der var god Tid, Krigen kunde ikke komme før 1906, før var Japan jo ikke færdig. Men bag det aabenlyse, officielle Budget laa et hemmeligt, i Virkeligheden var Japan færdig allerede i 1904. Og saa sendte det resolut Krigserklæringen paa Spidsen af en Torpedo mod de intet anende russiske Krigsskibe.

Og man har været lige saa forsynlig og forudseende med sine Festforberedelser.

Man vilde heller ikke lade sig overraske af et Sejrsbudskab som den sovende af Natens Tyv. Man vilde have sine Silkefaner, sine Papirbannere, sine brogede Lanterner og Guirlanderne i Orden. Man pyntede Façaderne, spændte Æresporte tværs over Gaderne.

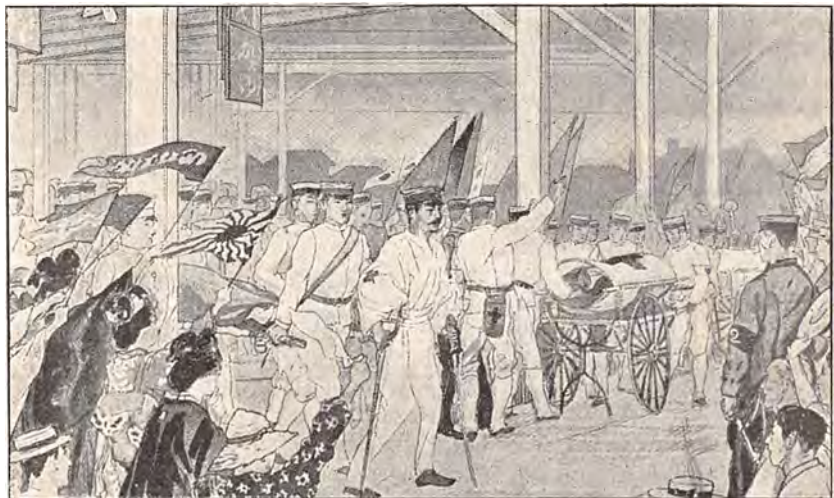
Men de fordømte Russere trak Tiden ud. Særlig Port Arthur holdt Stand langt ud over al japansk Beregning. Nu og da udsendte Regeringen et Rygte om, at den og den Dag, paa Mikadoens Fødselsdag, skulde Port Arthur falde. Og Nogi, den jærnhaarde, der ikke sparede paa Blod, sendte en halv Snes Tusinde i Døden, men Port Arthur faldt end ikke. Solen brændte, Blomster og Kranse visnede, Papiret i Lanterne og Bannerne faldede og flossedes. Der er intet saa trist som Festforberedelser, naar Gæsterne bliver borte.

Saa kom heldigvis Sejren ved Liaoyang. Alle de Forberedelser til Fest, man havde haft hængende og liggende i Uger for Port Arthur, al den spændte Sejrsjubel, der havde presset paa Brystet indenfra.

for at faa Udbrud i Skrig, fandt nu en Genstand, om end en anden. Først i Januar faldt Port Arthur. Og saa kom Mukden. Fest paa Fest.

Men hvor højt end Banzairaabene, hvor højt end Fløjternes og Trommernes ensformige og barbariske Larm lyder, den kan daarligt overdøve Sukkene fra de saarede og de syge, deres ængstelige Stønnen. Thi hver Sejr sendte jo Tusinder af saarede og syge hjem.

De første drog hjemme fra i Vinterens Hjærte, og Hurraraabene fulgte dem paa hver Station, fra hvert Hus langs Skinnerne. Der var jo nok til at raabe. Saa tog Udskrivningerne dybere og dybere ned i Folket, ældre og ældre Aargange maatte afsted til Fronten i Mantschuriet og til Højderne om Port Arthur. Der raabtes ikke saa meget, der raabtes slet ikke. Gentagelsen

Saarede Krigere føres ind i Tokio.

sløvede, der var heller ikke saa mange til at raabe. De, der blev hjemme, havde nok at gøre med at saa og høste Risen. Der var jo ikke en Hytte, uden den havde en Søn eller to med i Slaget.

Og nu kommer de tilbage. Jærnbanevognene

de Stakler, som kun er bukkede under for Tyfusen, for Dysenterien, for Beri-berien. Sygeplejerskerne paa Hospitalerne tager med blidere Hænder paa de saarede, der bløder for Kejseren og for Landet. Og Mængdens Banzaiskrig og Fløjternes ensformige Lyd er kun for dem,

Gade i Yokohama, ved Efterretningen om en ny Sejr for Japan.

staar aabne paa Grund af Varmen. Og de ligger derinde, stuvede sammen som Risballer, tæt, Mand ved Mand, blege, sammentrukne, lem-læstede, vaandende sig ved hvert Stød. Og endda priser de sig lykkelige, der vender hjem med deres Saar, en Arm, et Ben mindre. Men

der bærer Krigens Mærke. Tyfus, Dysenteri, Beri-beri, alt det kunde man jo ogsaa faa hjemme, i dyb Fred, derfor behøvede man ikke at drage til Port Arthur eller Mukden. Der er noget blodigt-haardt ved et Folk, der fejrer Sejrsfester.

ALONSO.

„Skabningens Herrer“ i Jordens Middelalder.

Øglens Bækkenparti.

LIGGER man en Sommermorgen paa en Grøftekant og ser et Firben smutte gennem Græssets stive Stammer for at finde en Solingsplet, vævert, lydløst, med sine bratte Bevægelser og den evindeligt spillende Tunge, har man noget ondt ved at fatte Geologernes Tale om, at der har været Tider i Jordens Udviklingshistorie, da Slægtninge af dette Smaadyr, som jo kun maaler faa Tommer fra Snude til Halespids, har været »Skabningens Herrer«, de vældige, overmægtige, der tog for sig af Føden, af Dyr og Planter med den stærkes urgamle Ret. Slægtninge af den Smule grønt-

Et af Øglens Lemmer under Udgravningen.

spillende Øgle, det »Kryb«, som den hedder i Menigmands Mund.

Og saa er det dog saa, at der var Tider, da »Krybet« i bogstaveligste Forstand beherskede Landene, men et Kryb, der ikke maales i Tommer, men i Alen, næsten Favne, og som ikke vejede nogle Kvint, men Tusinder af Pund.

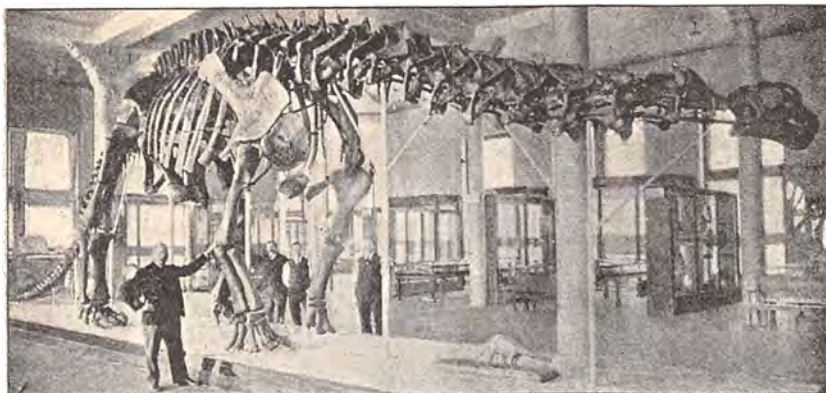
Det var i Jordens Middelalder, i de Millioner af Aar, der nøjere inddeles i Trias-Tiden, Jura-Tiden og Kridt-Tiden, og hvor Danmarks Grundlag, dets mægtige Kridtlag, afsættes paa Bunden af det dybe Hav, dog først hen imod Periodens Slut-

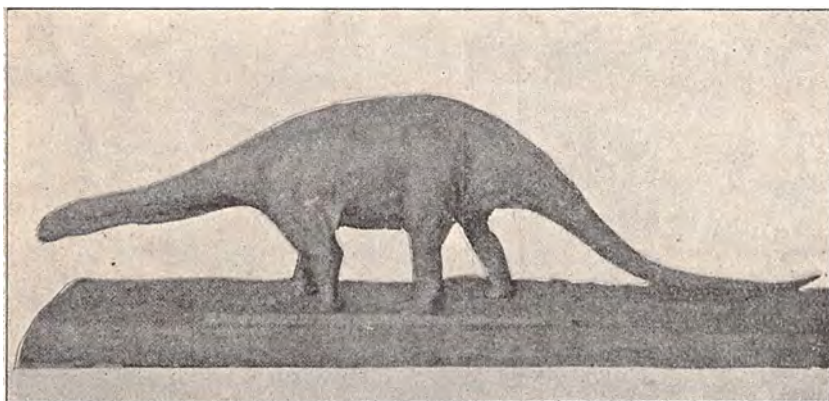
Størrelsesforholdet mellem et Menneske og Øglen.

ning, vort Land er jo et ungt Land, der kun har nogle faa Millioner af Aar bag sig.

Og særlig i denne Middelalders midterste Tid, i Juratiden, trivedes de vældige Øgler, Krybdyr, mod hvilke selv en Elefant egentlig er et ret uanseligt Dyr, dens Krop er jo kun en 12 Fod lang, og selv om vi maaler den fra Snabelens yderste Spids til Halens Ende, naar vi dog kun op paa en 23—24 Fod. Men de største af disse Middelalderens Kæmpeøgler, der med et fælles Navn kaldes Dinosaurer, Atlasøglerne, var 110 Fod fra Snudespids til Haleende. Og medens en indisk Elefant vejer en 6—8000 Pund, har

Det fuldstændige Skelet af Tordenøglen.

Øglen, som den tænkes at have set ud.

man regnet ud, at Tordenøglen, Brontosauren, som dog kun var en 60 Fod lang, har vejlet en 40,000 Pund.

Det er en saadan Brontosaur, som vi her bringer Billeder af. Dens Skelet blev fundet i 1897 i den nordamerikanske Stat Wyoming. Man var to Aar om forsigtigt at drage dens vældige

til dybsindige Betragtninger. Hvad de for Resten heller ikke havde Hjærne til. Thi til disse 40,000 Pund Krop har kun svaret en lille Hjærne paa et à to Pund, altsaa mindre end den Hjærne, der kroner Menneskets saa lette Legeme. Vi faar da trøste os med, at det, vi mangler i Legemsfylde, erstatter vi med Intelligens.

Den myrdede, græske Politiker Delyannis.

Delyannis. Næsten 80 Aar gammel er Delyannis falden for Attentatets voldsomme Død. Han fødtes paa Peleponnes i 1826, fødtes, mens Frihedskrigen endnu rasede vildt og barbarisk, og det er, som bevarede han hele sit Liv

Minder og Præg af Kampen. Han var som Minister altid den forreste, naar det galdt krigerisk Fremstød. Han voksede op med sine Jævnaldrendes Forestillinger om, at Magterne havde snydt Grækenland, da de erklærede det uafhængigt. Man havde kun givet det en Del af det græsktalende Omraade, og han og hans higede mod et Storgrækenland. Derfor pustede han til Kretaoprøret i 60'erne. Derfor var han i 70'erne stemt for at kaste Grækenland ind i den russisk-tyrkiske Krig. Men Magterne holdt det tilbage. Følgen af Rustningerne var kun øget Statsgæld. Atter i 80'erne vilde han benytte Balkanrøret til at vinde nyt Land; Magterne sendte en Flaade ned foran Athen for at holde Grækenlands Sværd i Skeden. Det var ogsaa ham, der i 1897 drev Grækenland ind i den skæbnsvangre Krig. Nu er det gamle, krigerske Hjærte holdt op at slaa, brat og voldsomt.

Rester frem af Jorden, derpaa fem andre Aar om at rense dem og sammenstille Skelettet i Musæet i New-York.

Tordenøglen har levet i Søer og Damme, det vil sige, den har spaseret rundt paa Bunden af dem og søgt sin Næring af Vandplanter. Selv om Kroppen var kort, kunde den dog let faa Hovedet op over Vandfladen. Satte den sig ned, støttet paa sin lange og stærke Hale, kunde Søen godt være en 30 Fod dyb, og den kunde endda aande med Hovedet oppe. Paa Land kom den væsentlig kun, naardenskulde lægge sine Æg. Sin meste Tid har den sikkert maatte anvende til at skaffe Føden til dette Monstrum af en Krop. Den har vistnok behøvet ca. 700 Pd. Føde daglig. Skabningens Herrer i Jordens Middeaar har ikke haft mange Minutter tilovers

Azurkysten.

Udsigt over Monte-Carlo.

Der ligger allerede i Navnet en Forjættelse om blaanende Himmel og blaanende Hav. Og Navnet lover ikke mere, end

denne paradisiske Kyst giver, denne smalle, vidunderlige Bræmme af Land, der snor sig og vinder sig under Bjærgene langs om Genua-

bugten. Alperne rejser sig som en tyk og tryk Mur, der holder al Nordens Kulde og Blæst ude. Sydsolen staar lige paa, og ind fra Havet kommer den lune, fugtige, frugtbare Brise. Derfor har Rivieraens Kystsøm, liggende paa Middelhavets Nordkyst, dog et ganske afrikansk Klima. I Mentona er Temperaturen i de sidste 40 Aar kun nogle faa Gange gaaet ned under Frysepunktet og endda kun et Par Timer ad Gangen. Naar vi er midt i den stivfrosne Vinter, springer i Nizzas og i Monte-Carlos Parker allerede

Slotshaven i Nizza.

Foraarsblomsterne ud. Naar vi smøger Frakkekraven op og bøjer os frem mod Snestormen, sitrer Sollyset gennem Palmernes raslende Grene hen over et ganske tropisk Blomsterflor.

Hvad Under da, at de rige og lykkelige, de, hvem Fædrenes Flid eller Fædrenes Held som Arv, hvem egen Arbejdsomhed har skænket Uafhængighed og Rigdom, flyer bort fra Taagen og Mørket til de azurblaa Kyster. Man har med Rette kaldet Nizza »Europas Salon«. Der og i Monte-Carlo og de andre berømte Rivierabyer mødes Evropas Fyrstehuse, engelske Lorder og russiske Bojarer, amerikanske Dollarsprinser og tyske Duodezadelsmænd, mødes Alverdens rige Bourgeoisi, Forfattere, Kunstnere, Skuespillere. Mødes ogsaa med Æventyrere, de mandlige saavel som de kvindelige, Gribbesværmen, der følger Rigdommens Tog og flaar dets Aadsler og Efternølere. Og endelig de syge, dem med det hivende Bryst, med de altfor følsomme og sitrende Nerver. Alle søger de Ro og Helse, Munterhed og Skønhed i dette lune, frodige, svulmende, sollyse Land langs det vinblaa Hav.

Der stævner om Eftermiddagen mellem to og fem hele denne kosmopolitiske Verden sammen paa Promenadè des Anglais, disse the upper-tenthousand, de øverste Titusind paa begge Sider af Atlanterhavet, hvor Millioner snart er en Smaaborgermaalestok ved Beregningen af Formuer.

Eller i Parkanlægene om Casinoet ved Monte-Carlo, i dette mærkelige lille Fyrstendømme, der ikke er saa stort som Boulogneskoven, men som dog har en Fyrste, et Hof, en Armé, en Biskop med sit Kapitel, Domstole og Gendarmere og sin Spillebank, der betaler det hele, og til Gengæld kan blokke en Verdens spillelystne og parringssyge Godtfolk.

Festernes Fest i dette Festens Land er Karne-

vallet i Nizza, den muntreste, mest overgivne og ødsle Livets Nydelse, som Rigdom og Skønhed kan iskænke i Naturens gyldne Bæger.

Det sidste Billede af Præsident Roosevelt.

Fredsmægleren Roosevelt. Da Kejser Nicolai foranstaltede Fredskongressen afholdt i Haag, døbtes han Fredskejseren. Med større Ret kan man knytte Fredens hædrende Navn til den nye Verdens Præsident. Thi ved hans Mægling er der nu Udsigt til, at den forfærdelige Krig, der har dræbt saa mange Muligheder, kan faa en snarlig Ende.

Vesterbros Passage ved elektrisk Belysning.

Vesterbro ved Aften. Det er med Byer som med Mennesker, det er ofte det første Indtryk, der bestemmer. Derfor er det ret heldigt, at den Gade, som først møder den fremmede, som ankommer med Jærnbanel, Vesterbros Passage, nu straalet ved Aftentid som en pragtfuld Lysallé. Kun altfor længe laa den hen i et Smaastads-mørke.

I Vandet.

En Skole i Vandet.

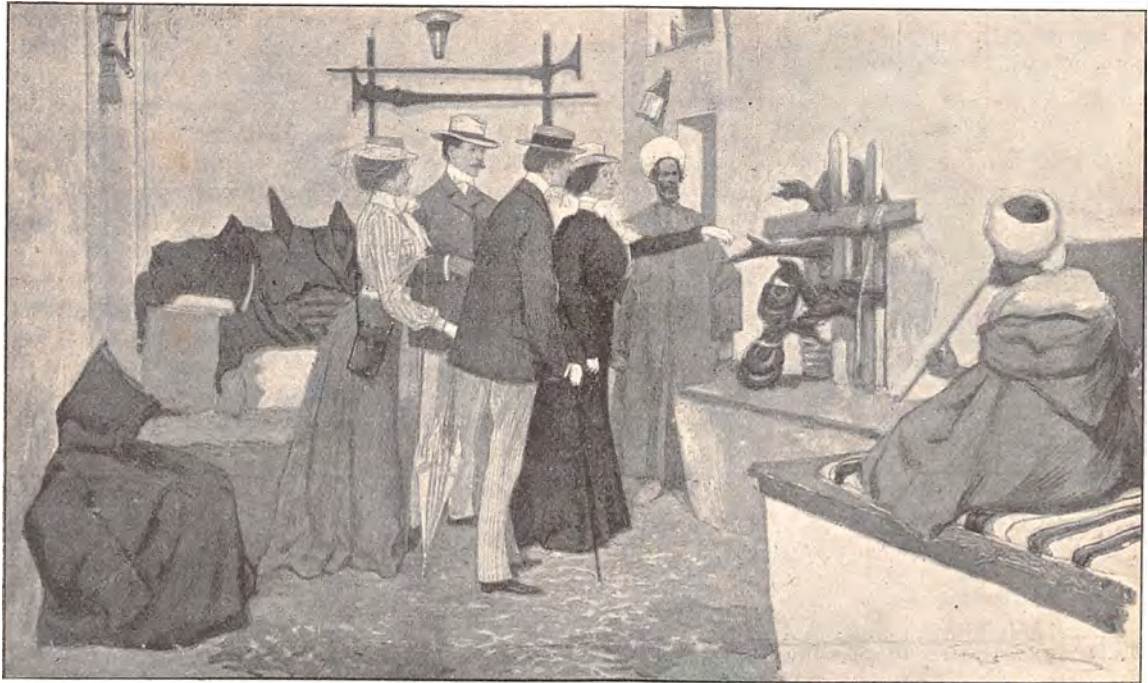
Nu er den gode Tid inde, da Ungdommen pladsker ud som Ællinger. Hvor gik vi ikke og længtes i Skoletiden efter, at der skulde komme Varme i Vejret, saa vi kunde ombytte de kedelige Gymnastiktimer i den støvede Sal med Svømningen ude i Fjorden. Vi lagde Vejen fra Skolen hjem over Havnen for at stikke Fingrene i

Vandet og føle, om det nu ikke havde de fornødne Grader. Og ikke den mindste Glæde var det at gasse sig over »Tøsedrengene«s Vandskræk, der gjorde deres Ansigter blegere, alt som Svømningens Dag kom nærmere. Der er jo ikke et mere ubarmhjertigt Væsen end en Skoledreng. Og saa plumpede vi ud fra Flaaden med Bæltet eller Korktornystret paa. Og Frisvømmerne sprang paa Hovedet ud fra Bolværket, mens »Tøsedrengene« stod paa Flaaden og skuttede sig og var lige ved at briste i Graad, hvis de blot turde. Naa, efter et Par Dukkerteer følte de sig saa nogenlunde hjemme i det vaade, og næste Aar var de de grummeste til at drille det nye Kuld »Vandskrækkere«.

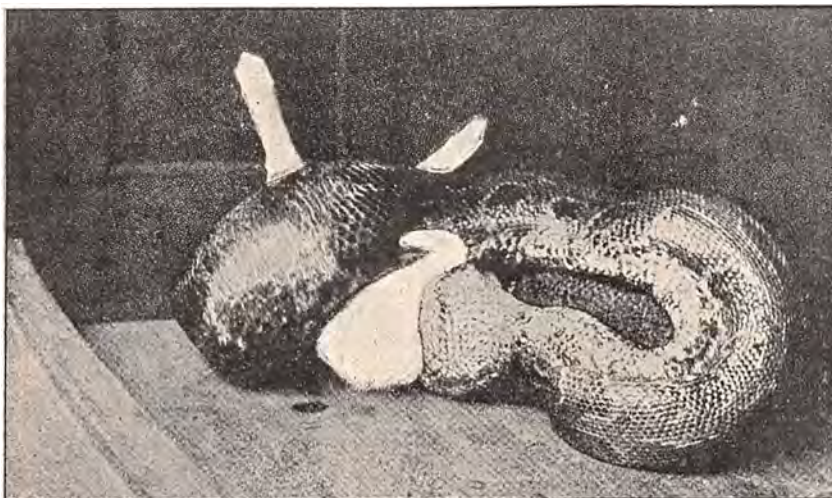
Men det store Maal for alle raske Drengene er nu at blive som de to Mestersvømmere, Løjtnant Nielsen og »Systemet«s Fader, selve J. P. Müller, der ligger paa Ryggen og laver »Nødmast«. Det er Mænd, der bevæger sig med den samme Lethed og Frihed paa Landet og i Vandet. Og det er jo Idealet.

»Nødmast«.

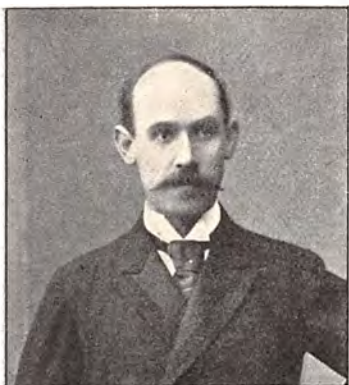

Fra et marokkansk Fængsel. *Kejser Wilhelms Besøg i Marokko har bragt det længe ulmende marokkanske Spørgsmaal til at blusse ud i spillende Lue. Det har allerede kostet en fransk Minister sin Taburet, det har fremkaldt Krigstrudslar i tyske Blade og bragt en Kongres paa Bane. Imens ligger Landet selv hen i sit rent ud orientalske Barbari. Se dette Billede fra Forhallen til et marokkansk Fængsel, som det hører til Turistfornøjelserne i Tanger at besøge. I Muren findes der Huller, spærrede af stærke Stænger. Bag dem hører man Raslen af Lænker; der slaar ud derfra den dybe Stank, som kun Østen formaar at avle. Og frem rækkes nogle snavsede, magre Hænder og nogle tynde, afpillede Arme, ligesaa mange Tiggerier om Penge. Og Turisten skynder sig at lade nogle Sølvmonter falde ned i den snavsede Næve og atter at naa ud i den friske Luft. Et østerlandsk Fængsels Stank er for stærk for vore Næser, den Elendighed, de magre Hænder og Arme raaber højt om, for dyb for vore Nerver.*

Slangen fortærer en levende Kanin.

Slangens Maaltid.
Et af de ejendommeliggste Syn i zoologiske Haver er det at se Slangen tage sit Foder. Det gaar ikke ret tit paa. Kun hver 14de Dag fortærer den en levende Kanin. Denne slippes ind i Buret, Slangen slynger sig sammen om den og knuser den. Derpaa snoer den sig atter op, og naar den først har faaet Kaninens Hoved ind i Gabet, forsvinder Resten snart med Hud og Haar.

Overretssagfører Carl Meyer.

**Overretts-
sagfører
Carl Meyer.**
Med Overretts-
sagf. Carl Meyer
er et kvikt
og godt Hoved,
et varmt og
medfølende
Hjærte, et lyst
og selskabeligt
Sind gaaet ind i
Døden. Han var
født d. 25. Juli
1860, blev i

1883 juridisk Kandidat med det store Laud, der
aabner Adgang til Justitsministeriet og dermed til
høje administrative og dømmende Stillinger. Han
tænkte da ogsaa paa at gaa Embedsvejen; men da
Højesteretssagfører R. Strøm i 1888 blev National-
bankdirektør, fik Carl Meyer Tilbud om at overtage
hans store og ansete Forretning. Meyer blev da Sag-
fører, en udmærket og forstaaende Vejleder for sine
Raadsøgende, en Mand, hvis Retsind var lige saa ud-
præget, som hans Hjærte var varmt og hans For-
stand klar og ligelinet. Hans Dagsværk var langt og
mangeartet, og saa var han dog om Aftenen den
muntre og hjærtelige i Venners Lag. Han hørte til
dem, der alene ved det, at de kommer ind i en Stue,
1860, blev i bringer Livet og Munterheden til at øges.

Kendte Navne.

Dødsfald.

Bygningsinspektør, Justitsraad
Th. Sørensen er efter længere Tids
Svagelighed afgaaet ved Døden i
sit 54. Aar. Her i Hovedstaden har
han opført en Række

Privat-
bygning-
er, blandt
hvilke kan
nævnes
det nye
'Alders-
trøst'. I
1888 blev
han Byg-
ningsin-
spektor i
Køben-
havns 2.
Distrikt
og har flere Gange været konsti-
tueret som Stadsbygmester. Afdøde
var en hjælpsom og elskværdig
Personlighed, der var meget afholdt.

Afsked.

Assistent ved Statsbanerne, V.
F. Ohlsson, kendt for sit energiske
Arbejde
for Bane-
funktio-
nærernes
Organisa-
tion, har
nylig taget
sin Afsked.
O., der an-
sattes ved
Banerne i
Juni 1886,
blev 1899
Medlem af
Jernbane-
forening-

Assistent V. F. Ohlsson.

ens Bestyrelse og tog straks fat
paa at omdanne den hidtil sel-
skabelige Forening til en faglig
Organisation. Hans Bestræbelser
kronedes straks med Held, Med-
lems-Antallet fordobledes og de
stærkt ændrede Love vedtoges. O.
fik derefter Posten som Vicefor-
mand og kom til at øve den største
Indflydelse paa den nye Lønnings-
lov, der gennemførtes 1903. Man
vil iøvrigt mindes Assistent O.s
Navn fra de Dage, da hans For-
sættelse til Sparkær, efter at han
havde været Stiller for Johan
Ottesen, afgav Stof til en livlig
politisk Agitation mod Trafikmini-
steren Baron Juul-Rysensteen.

Fødselsdag.

For kort Tid siden fyldte P.
Chr. Bendixen, Rosildegaard ved
Nyborg, 80 Aar. B. nyder paa sin
Egn stor
Anseelse,
og har
beklædt
opimod 20
forskellige
Tillidspos-
ter, har
saaledes
været Sog-
nefoged
fra 1862,
Lægs-
mand fra
1882, og
Kirkevær-
ge fra
1862. Endnu i sin høje Alder vare-
tager han med Interesse og Iver
sin Gerning.

P. Chr. Bendixen.

Dødsfald

Sognepræst Ph. Madsen, Horne,
er nylig afgaaet ved Døden. M.,
der var født 1831, blev Kandidat
1857 og virkede i en Række Aar i

Vaalse
paa Fæl-
ster, hvor-
fra han
1888 for-
flyttedes
til Horne
p. Fyen. M.
havde ved
hele sin
Virken
vundet sig
en ual-
mindelig
hengiven
Menighed.

Sognepræst Ph. Madsen.

„Hver 8 Dag“s specielle Fotograf er
Hr. Julius Aagaard.

„Hver 8. Dag“s Musik og Sang.

Hefte Nr. 26, indeholder: L. H.
Buchwaldt: Mandolinata for Vio-
lin og Piano. *Min Moders Kys*,
(Tekst: Th. Schiøtt).

Redaktionen paatager sig intet
Ansvar for indsendte Manuskripter
etc. Dog vil ubenyttede Manuskrip-
ter saavidt mulig blive returnerede,
saafremt de ledsages af en Konvol-
lut, forsynet med Adresse og Fri-
mærke.

I Aar har Cyklen »Welt Rad« været en af de sikreste Favoriter. Den er bragt frem herhjemme af en af vore største Cykleimportører, Firmaet *Jens Nielsen, Vestervoldgade 7*, og den udmærker sig ved at være ganske usædvanlig letløbende, hvilket har sin Grund i de extra gode dobbelte Klokkelejer samt i, at der udelukkende er benyttet i teknisk Henseende fuldkomment Materiale, i Forbindelse med den særegne gode Konstruktion. Saavel Lakering som Fornikling er af bedste Sort, og kun ægte engelske Dunlop-Ringe er benyttet. I det hele taget træffer man vanskelig paa en Cykle, der i sig forener saa mange Fortrin, som denne er i Besiddelse af.

DE store danske Cigaretimportører ligger i bestandig Kappelstrid om at indføre paa Markedet de fineste af Udlandets Mærker, og medens Fordringerne stadig stiger, nyder Forbrugerne godt af den skærpede Konkurrence, idet Produktet stadig forfines, medens Varer af ringere Kvalitet naturnødvendigt holdes ude fra Markedet, da de aldrig dér vilde kunde finde andet end en Døgntilværelse. Blandt de hjemlige Importører, der i første Række har bidraget til Cigaretmarkedets tidssvarende Udvikling, saavel i Retning af Kvalitet som hvad billige Prisforhold angaar, maa nævnes Firmaet *Christensen & Philip*, et af de største og ældste i denne Branche herhjemme. Det skyldes saaledes dette Firma, at *Chapchal freres russiske Cigaretter* er indført her i Landet, hvad der har forøget vort Marked med et

Fabrikat, der anses for det fineste russiske, og som allerede har slaet an i den Grad herhjemme, at det i forskellige Mærker sælges i et Antal af 15,000,000 Stkr. aarligt, hvoraf en ikke ringe Part falder paa det nye Mærke *Cadeau*. Allerede længe har *Chapchal freres* gjort enorme Forretninger i Tyskland, Sverig og Holland og naar de har kunnet vinde saa stærkt frem i Tyskland, der selv er et stærkt cigaretproducerende Land, er Grunden den, at russiske Cigaretter — især paa Grund af den billige Arbejdskraft — kan leveres c. 33 % billigere end tyske.

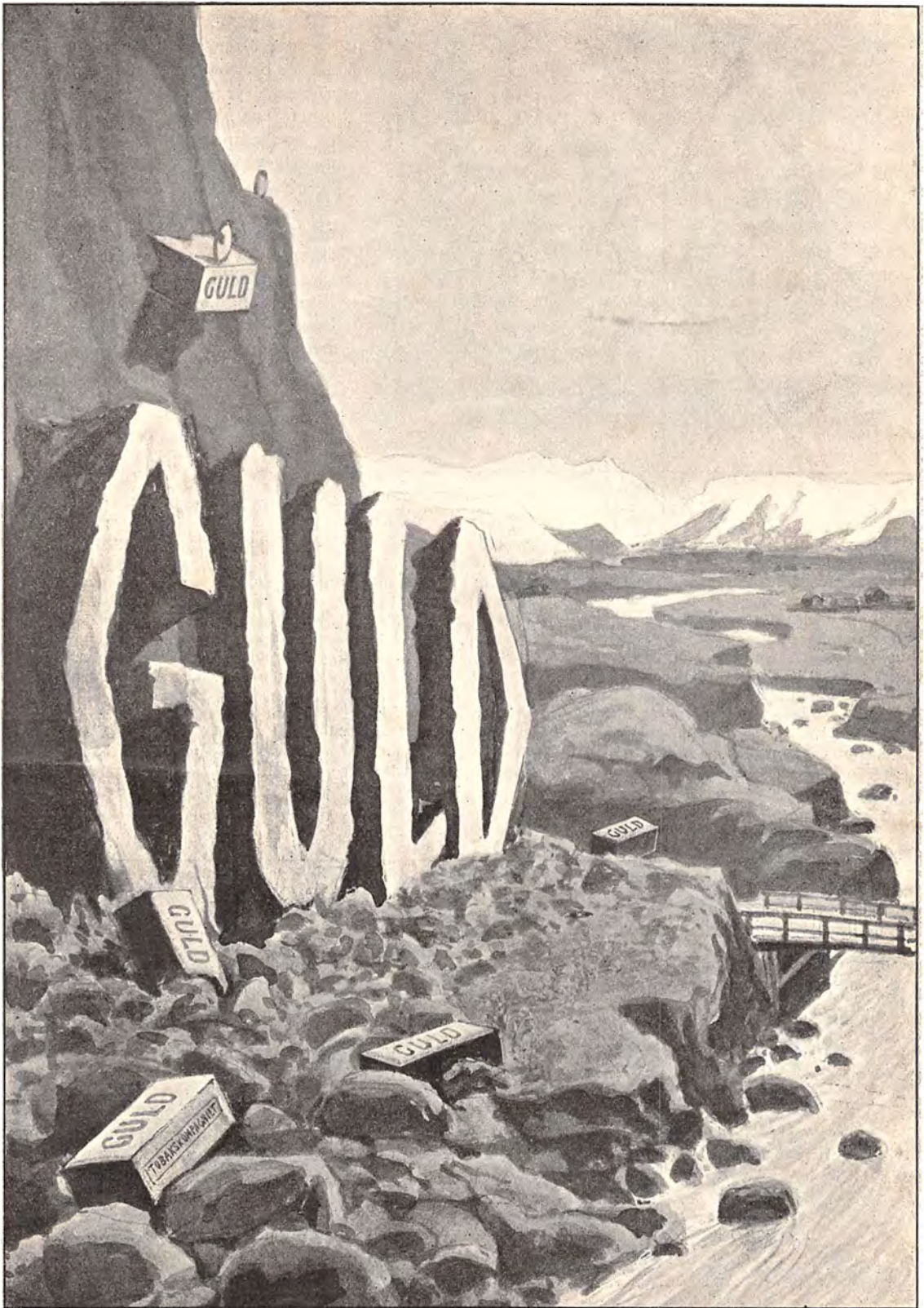
Paa Shag-Tobakens Omraade har *Christensen & Philip* indført *Louis Dobbeltmann & Co.s »Golden Shag«*, en Tobak, der baade ved sin Prisbillighed og Kvalitet har fundet den videste Udbredelse herhjemme.

PAA Godthaabsvej Nr. 10 i den store nyopførte Ejendom er der for kort Tid siden aabnet en moderne udstyret, første Klasses Café: »Café du Seier«. Paa denne Kant af Frederiksberg betyder det ikke saa ganske lidt, idet dette Strøg længe har

savnet en Café, der hævdede sig noget over det almindelige, og det har allerede gennem det livlige Besøg vist sig, at Indehaveren, Hr. *L. Sejersen*, har grebet Sagen rigtig an. Ved en mangeaarig Virksomhed i Faget véd Hr. S. til Punkt og Prikke, hvordan man skaffer sig solide Stamgæster. Han har udstyret sin Café hyggeligt og moderne, hans Forplejning er første Klasses og hans Priser rimelige, og han har paa alle Maader sørget for, at hans Gæster kan finde sig vel, ikke mindst ved hurtig og omsorgsfuld Servering. Hver Aften byder han tilmed paa Musik og Sang af Pianisten *Carl Hansen*.

Guld paa Island.

. . . . . Naar man mente at have fundet Guld paa Island,
beroede det, efter hvad der senere er oplyst, paa en Forveksling.
(Af en Tale ved Koloniudstillingens Aabning.)

HVER 8 DAG

Nr. 40. 11. Aargang.

2. Juli 1905.

Hs. kgl. Højhed Kronprinsen paa Strandbredden udfor Charlottenlund Slot.

Fot. for »Hver 8. Dag« af Jul. Aagaard.

Hvor det ny Teater skal ligge.

Hvordan man boer i det gamle København.

Gamle Huse ud mod Grønnegade.

KØBENHAVN er en By med større Modsætninger end Størsteparten af dem, der slider Strøgets glatte Asfalt, aner. Hvormange af dem tænker vel paa, naar de kigger ind gennem Illums og Fønnesbechs brede Vinduer paa Døgnets sidste Modegenstand, at der faa Skridt borte, lige om Hjørnet i Pilestræde, findes et fuldstændig holbergsk Interiør.

Og dog er det saa. Man ulejlige sig blot ind i Pilestræde Nr. 10. Allerede i Porten er der en snurrig Trappeopgang, en Art udvendig Trappe. Og gaar man gennem en smal Gaard og en Mellembygning,

Holbergsk Interiør, Pilestræde 10.

Port med udvendig Trappe, Pilestræde 10.

kommer man ind i en Baggaard, hvis Bagside optages af et rødt, sjældent velbevaret to Etagers Bindingsværkshus, hvis andet Stokværk med sine Bjælkeender krager en Smule ud over det nederste. Over Døren er der udskåret to Engle, der flyver hinanden imøde med et Hjærte i de udstrakte Hænder, og over de mødende Hjærter tre Roser.

Efter Traditionen skal der i dette anselige Hus have været en af de gamle, kendte Vinstuer, og de dybe Kældere kan nok se ud til at have rummet mangt et Fad med Rhinskvin og Bourgogne og Portvin.

Men denne Modsætning mellem Nutid og en et Par Aarhundreder

gammel Fortid er langt fra den stærkeste eller den mest interessante. Fra dette »Strøg«, hvor der i Sommerdagens klare og muntre Eftermiddagssol spaserer rige og velhavende Mennesker, Solsidens Børn, kan man gennem Ny Østergade se ned mod gamle Huse i Grønnegade og Kvarteret deromkring, dør, hvor det ny Teater tænkes bygget, Huse, der allerede i det ydre er uanselige og affældige, men som dog er straalende Façader mod det, der ligger bagved, Mellembygninger, Bagbygninger, Bagbygninger bag dem igen. Først, naar man er trængt tilbunds i dette krinklede Virvar med Trapper, der gaar op og ned, med udven-

dige Trapper med Svalegange, med brolagte Hvælvinger gennem Baghusene, med Gaard bag Gaard helt ind i de uregelmæssige Grundes inderste Hjørner, véd man, hvor usselt Mennesker endnu boer i København. Der er næppe mange Byer i Eu-

Den kan ikke gengive den isnende Fornemmelse af Kulde, der efterhaanden stiger fra Fødderne op efter, jo længere man trænger ind i disse Huse. Udenfor skinner Solen. Men herinde er der Kroge, hvor der selv ved 2—3 Tiden om

Gaardinteriør fra Grønnegade, hvor det nye Teater skal ligge.

ropa, hvor der saa at sige klods op ad Byens fornemste Hovedaare, findes saadanne Armodens Boliger. Man maa have set det, for at kunne tro det. Fantasien, der sættes i Bevægelse ved andres Fortællinger, er en altfor svag Evne.

Eftermiddagen er halvmørkt, hvor der aldrig trænger en Solstraale ned til Grundens Fugtighed. Der er saadanetinderste Hjørne, hvor der er en Alen eller halvanden mellem et Sidehus' Vinduer og Naboejendommens kolde Bagmur. Der boer Mennesker oppe i det Sidehus, dér inderst inde. Det synes en Haan mod al Byhygiejne, mod al Fornuft, mod al Menneskelighed. Om det nye Teater ikke gjorde anden Nytte, vilde det allerede være en god Gerning, om det ryddede hele dette Kvarter omkring Grønnegade.

Det hører til Byens ældste. Hverken den store Brand 1728 eller den anden Ildens Udrensning 1795 naaede herhen. Medens næsten hele den øvrige gamle By er brændt, i alt Fald én Gang, og store Dele mod Vest endog beg-

ge Gange, er der en lille Stump paa begge Sider af Østergade, der blev uberørt baade 1728 og 1795, en uregelmæssig Firkant, hvis Grænser saa nogenlunde er Købmagergade, Silkegade, Pilestræde, Sværtgade, Regnegade, Gothersgade,

Kongens Nytorv, Vingaardsstræde, Nikolajgade og en Linje fra den op til Hjørnet af Østergade og Købmagergade. Der er særlig i den senere Tid bygget godt om i dette Kvarter. Peder Madsens uhumske Gang blev saaledes ryddet for at give Plads for Ny Østergade. Citykvarteret brød bravt ind. Og naturligvis er der ogsaa i tidligere Tid bygget om, især Gadehusene. Men jo dybere man trænger ind i Grundene, des mere slaar Fortiden en imøde, en Tid, hvor det bløt gjaldt om at bruge enhver Tomme Grund, og hvor man ingen Forstaaelse havde af Renlighed og Sundhed, Pestens og Uhumskhedens Tid, hvor Folk døde som Fæ. Rendestenene flyder endnu inde i Gaardene og gennem Hvelvingerne; der er ganske vist ofte lagt Brædder over dem, men man mærker dog Stanken. Der staar Fugtighed og Søle mellem de toppede Brosten, klam, isnende. Og indenfor en lav Stueetages smaa Vinduer kan man se tykke Jærnstænger i Karmen, levende Minder om en Tid, da Retsikkerheden kun var ringe, da det ikke var nok at stænge sin Dør, men da man ogsaa maatte stænge sine Vinduer mod uvelkomne Gæster,

der saa let kunde skræve ind over den lave Karm.

Mere og mere omdannes disse Baghuse til Værksteder og Pakrum, hvor Folk kun er i deres Arbejdstid, men endnu er der dog Hundreder af Familjer, der boer Dag og Nat i disse usle Boliger. Og synes at befinde sig vel der. Børnene er ikke blegere end andetsteds; der kan stavre rundt en munter Gut med gyldent Haar og røde Kinder. Menneskeplanten er dog den mest tilpasselige, den kan gro i de rige Gaders solfyldte Drivhuse og i en Baggaards Mødding.

Og de unge Piger, der sidder oppe i et Bagværelse paa første Sal og syer Hatteforme, har straks Hovedet ud af Vinduet, naar der er en fremmed i Gaarden, parate til en Sludder, en Latter, en Skæmt. Maaske trives intet Steds det muntre, kvindelige Københavnerhumør saa frodigt, som netop i disse den inderste Bys gamle Baggaarde.

Alligevel, det bliver en god Dag fra vor By, da man rydder dette gamle, sure, stinkende Kvarter.

ANTONIO.

Et Jubilæum.

Efter det Tyske.

FEM og tyve Aar er en lang Tid. Kontorbud Ditlev Kruse lod dem i Tankerne drage forbi, medens han i Dag skyndte sig gennem Gaderne med Dokumentmappen under Armen. Det vil sige, egentlig tænkte han kun paa to bestemte Dage indenfor dette Tidsrum. Først og fremmest paa den mindeværdige Dag, da han havde faaet Plads hos Firmaet Stockfleth, Siewens & Co. — Smør og Fedt en gros — og saa paa den lykkelige Dag, da han havde hjemført Lisbeth som sin Brud. Det var nu tyve Aar siden.

Hvor havde han ikke haft Lykken med sig, da han blev antaget hos Stockfleths som Kontorbud, efter at han havde gaaet i næsten tre Aar uden nogen egentlig Beskæftigelse ovenpaa Militærtjenesten.

»Det er godt, Hr. Kruse, vi vil tage Dem paa Prøve. De ser meget paalidelig ud, og saadan en Mand har vi netop Brug for.«

»Hr.« Kruse hed han forøvrigt kun ved denne ene Lejlighed. Siden kaldte alle paa Kontoret ham simpelthen Kruse, ja med Aarene var der endog dem, der kaldte ham Ditlev.

At han var paalidelig, var han ikke længe om at overbevise dem om; ikke en eneste Øre af de til Tider ret store Summer, som han besørgede indsat eller udtaget af Banken, var bortkommen for ham.

Derfor var han heller ikke lidt stolt af de Ord, som hans Principal, Hr. Stockfleth, udtalte for ham Aftenen før hans Bryllup: »Det glæder mig, Kruse, at De ikke har skuffet os. Vedbliv ogsaa i Fremtiden at være det samme pligtro og samvittighedsfulde

Menneske, saa kan De altid gøre Regning paa Firmaets Bevaagenhed.«

Forholdsmæssig hurtigt var de fem og tyve Aar gaaet, og han kunde have været ganske tilfreds med sin Skæbne, dersom han ikke havde haft stadig Ærgrelse af Lærlingene. Disse, særlig dem fra de sidste Aargange, vilde absolut ikke vise ham den Respekt, der tilkom ham som den gamle, veltjente Mand. Hvert Aar efter Paaske kom der en to, tre Stykker af den Slags unge Herrer, der endnu havde en Masse Unoder fra Skolebænken i sig, og Kruse, der tog dem under sine beskyttende Vinger for at bibringe dem Begyndelsesgrundene af Handelslæren, var endnu ikke rigtig bleven regnet for noget af dem.

Baade den ene og den anden af dem benyttede sig af hans Godmodighed og Lettroenhed. Selv om han nok saa ofte lovede sig selv aldrig mere at fæste Lid til, hvad saadan en Grønskolling fortalte ham, saa forstod de dog at fremstille Sagen paa en saa tilforladelig Maade, at han hver Gang lod sig narre alligevel. Og det ærgrede ham. Sige noget eller klage over dem, kunde han ikke, thi Lærlingene var altid Sønnen af de bedste Familjer. Firmaet Stockfleth, Siewens & Co. gik for at være en fortræffelig Skole, hvor enhver Fader gerne saa sit Forretningsgeni af en Søn anbragt de første Aar.

— Hvad var der at sige til det, naar Konsul Fischers Søn kom løbende hen til ham: »Kruse, skynd Dem hen paa Apotheket for Hr. Siewens og hent en Daase Sommerfuglekodekstrakt.« Skulde man saa først tænke efter, om det var 1ste April?

Men vé ham, dersom han lod sig mærke med Ærgrelse over det Glædeshyl, som hele Banden stemte; thi saa blev de endnu værre.

Efterhaanden havde han da vænnet sig til at bide alle Krænkelser i sig. Men alle disse Ubehageligheder skænkede han ikke en Tanke i Aften, Dagen før sit Jubilæum. Da han Klokkeren seks om Eftermiddagen havde afhentet den sidste Post, straaled hans Ansigt af Glæde over, at han nu havde udført sin sidste ansvarsfulde Gerning i de forløbne fem og tyve Aar. »Mon de imorgen lægger en Blomsterbuket paa min Pult? spurgte han sig selv, idet han satte sig paa sin Plads.

I Pakhuset, hvor han i de senere Aar havde søgt hen om Aftenen, dels for at udlade sin Ærgrelse, dels for at drikke en lille Snaps med Arbejderne, lod han et Par Ord falde om Dagen imorgen.

Neumann, den ældste af Arbejderne, der allerede havde været femten Aar i Firmaets Tjeneste, saa alvorligt paa ham, og der blev stille i hele Kredsen.

»Ja, Ditlev, det er jo saadan, at Du maa ha' det at vide.« Han tav, rømmede sig og spyttede hen over de tre nærmeste Smørferdinger.

»Hvad er der da i Vejen?«

»Ja, Ditlev, jeg vil bare sige dig, at du ikke skal glæde dig til imorgen!«

»Hvad for noget? — Ikke glæde mig? — Hvorfor ikke?«

»Ser du, vi har nemlig hørt — den unge Hr. Fischer har selv sagt det — at der bliver ikke no'et ud af dit Jubilæum.«

Kruse satte helt bestyrtet Snapseglasset i Vindueskarmen.

»Hvorfor ikke? Jeg har da ikke gjort noget galt.«

Næ—næ, Gudbevares. Men ser du, dit Jubilæum har allerede været i Fjor.«

»Hvordan det?«

»Ser du, den unge Fischer har fundet ud af det, og Hr. Stockfleth skal ogsaa selv have sagt det. Du kom hertil den 1. Maj 1880, tæl saa 24 Gange 1. Maj dertil, saa bliver det 1904, og imorgen skriver vi 1. Maj 1905. Den 1. Maj 1880 var Du her jo ogsaa, altsaa var det i Fjor den femogtyvende Gang, at du var her den 1. Maj.«

Kruse tav et Øjeblik.

Skulde det virkelig være muligt? Hvorfor havde man da ikke ønsket ham til Lykke i Fjor?

»Ja, vi tænkte saamænd ikke paa det, og Principalen mente vel, at du ikke vilde gøre noget ud deraf. Du ved jo nok, der er ingen af Cheferne der er saa meget for Jubilæer.«

Kruse gik tavs og eftertænksom ind paa Kontoret igen. Hans Hjerte snørede sig sammen, han var lige ved at faa ondt. Saa skulde hans Jubilæumsdrømme altsaa ende paa den Maade!

Men rigtigt maatte det jo være. Han havde talt efter paa Fingrene; naar han begyndte med 1880 og fem Gange talte Fingrene igennem, kom han bestandig til 1904.

Henne ved sin Pult maatte han stadig støtte Hovedet i Hænderne, saa svimmel var han.

»Sover De, Kruse?« Det var Fischer, Lærlingen, der stod ved Siden af ham. »Naa—aa, ja — Neumann har vel sagt Dem det om imorgen. — Naa, ja, men det er vel bedre, end dersom De var kommet her imorgen fuld af Forhaabninger. Forbi er forbi. Pas bedre paa, naar De kommer til de halvtreds. Principalen kan da ikke tænke paa det. Vær nu bare ikke ked af det, jeg skal nok alligevel give en Omgang Øl imorgen.«

Kruse hørte ikke Slutningen. Nej, Principalen kunde jo ikke tænke paa det, han havde saa mange Ting i Hovedet. Men det gjorde alligevel ondt, meget ondt, saaledes at blive skuffet i sine Forhaabninger.

Da man skulde til at gaa hjem, stod Fischer og kiggede gennem Pakhusdøren. »Brilliant Neumann, han troer det. Det har vi gjort godt!«

— — — —

Næste Morgen var Fischer den første, som kom med en stor Guirlande. Efterhaanden samledes det ganske Personale, Herrerne kom alle i Dag noget tidligere, endogsaa Hr. Stockfleth kom præcis paa Slaget otte. Kruses Plads var smukt pyntet. Hans Stol var omvundet med Guirlander, paa Pulten laa et Album med Portrætter af hele Personalet, lige fra begge Cheferne og til den yngste Lærling, ved Siden af stod et Sølvblækhus, og oven paa Albumet lagde Hr. Stockfleth en Konvolut, i hvilken han havde puttet et Par grønne Sedler.

Men han, for hvem al denne Stads var gjort, hvor blev han dog af?

Først troede man, at han var bleven forsinket eller med Villie ikke kom saa tidlig. Men da det ene Kvarter gik efter det andet, uden at Kruse viste sig, begyndte de alle at blive urolige.

Da han endnu ikke var kommen Klokkeren halv ti, raabte Hr. Stockfleth ud fra sit Privatkontor: »Ja, saa maa en af Arbejderne gaa efter ham.«

Fischer løb hurtig over i Pakhuset og overdrog Hvervet til Neumann. — Han var i daarligt Humør. Stadig saa han for sig Kruses bedrøvede Øjne fra igaar Aftes. Og han kunde ikke blive fri for det bebrejdende Blik.

— — — —

Kruse boede ude i Forstaden. Det tog Neumann en halv Time at komme derud og en halv Time at komme tilbage. Fischer skulde netop over i Pakhuset, da Neumann kom tilbage. Med eet Sæt sprang Arbejderen ind paa det unge Menneske og ruskede ham i Kraven.

»Infame Slyngel,« skreg han hæst, »dersom du siger et eneste Ord om den Historie, saa Gud naade dig!«

Paa Kontoret meldte han med en mærkelig tilsløret Stemme: »Kruse er i Nat død af et Hjerteslag.«

„Georg Stage“s Undergang.

»Georg Stage« under en Manøvre. — Fot. J. Danielsen.

GEORG STAGE« var paa sin Vis en Art teknisk Skole for Sømandselever. Naar en Dreng tidligere skulde til Søs, blev han sendt ombord som Lærling paa et eller andet Skib, døjede ofte ondt, maatte slaa fra sig, lærte ikke meget. Laa saa en Vinter eller mere ved en Skole for at tage Styrmandseksamen. Det var som

Regel en Opdragelse paa bedste Beskub. Det var for at raade Bod herpaa, at Skibsrheder F. Stage stiftede et Legat og gav Skoleskibet »Georg Stage«, hvor Drengene kunde faa den første teoretiske og praktiske Undervisning. Foruden Legatet har ogsaa Staten og forskellige andre, der har Interesse i, at vi faar en flink Sømandsstand,

ydet Bidrag til Elevernes Op-læring.

Nu ligger »Georg Stage« paa Bunden af Hollænderdybet, boret i Sænk af den engelske Dampner »Ancona«. Og hvad værre er end Tabet af Skibet, Ulykken har kostet saa mange af de Unge Livet.

Ombord paa »Georg Stage«. Fot. J. Danielsen.

Industrihallen paa Horsensudstillingen. (Fot. Hansen & Bryde.)

Horsensudstillingen. Prins Christian, der jo af Jyderne tages til Indtægt som den særlig jydsk Prins, har aabnet den jydsk Udstilling, efter hvad Horsens mener, den største i Norden siden hine herlige Milliondage i 88, da København følte sig som Verdens Centrum. 23 Tdr. Land spænder den over, to af dem er under Tag, 28,000 Kvadratalen under Tag holder man mere af at sige, for mange Tusinde fylder ligesom mere. Der er alt til en Udstilling hørende, Industri og Landbrug, Kunst og arbejdende Mejeri, Mosekultur og Indvielseskantate. Og hvad mere er, baade er Bygningerne stilfulde, og det, der rummes bag dem, godt.

Udstillingen er fra Horsens Bys Side et stort anlagt Forsøg for at hævde sig mellem de jydsk Byer. Til daglig har man ofte en noget trykket Fornemmelse af at ligge indeklemmt mellem Aarhus, der proklamerer sig som Jyllands Hovedstad, og Vejle, der er i driftig Opkomst. Horsens har ligesom staaet noget stille. Det er en god Oplandsby, solid og sirlig, næsten

Horsens i Fest. Prins Christian stiger til Vogns udenfor Hotellet.

pillen og pyntelig. Men der var Tider, hvor den vejede tungere til i Jyllands Økonomi. Nu vil den atter samle Opmærksomheden om sit Navn. For Sommeren 1905 er Horsens Jyllands By.

Generalløjtnant
H. T. A. Kaufmann.

Generalløjtnant H. T. A. Kaufmann. Med ham er en af de ledende fra vore sønderjydske Krige gaaet bort i den høje Alder af 86 Aar. I 1848 havde han som Stabschef hos General Hansen væsentlig Andel i Kampene ved Nybøl og Dybbøl, i 1849 deltog han i Kampene ved Adsbøl, Ullerup, Dybbøl, Kolding, Gudsø og

Fredericia, og i 1850 havde han som Souschef ved Overkommandoen Andel i Ledelsen af Istedslaget. Imellem Krigene var han nogle Aar Amtmand i Hertugdømmerne, senere Militærbefuldmægtiget i Frankfurt. I vor anden sønderjydske Krig var han først Souschef under de Meza, deltog senere i Forsvaret af Dybbøl og Als. Han udmærkede sig som Kriger baade ved sit personlige Mod og sine glimrende Førerevner. Efter Krigen blev han Chef for Generalstaben og Chef for Kongens Adjudantskab. Men misfornøjet med den ny Hærorddning af 1867 tog han sin Afsked.

Fontainebleau.

Fontainebleau. I Forgrunden tog Napoleon Afsked med sin Garde 1814.

FEM Aarhundreders Historie hviskes der til En herude. I Skoven har de vældige Ege skudt Blade i Hundreder af Somre, og i Hundreder af Efteraar set Jagttogene ride bragende frem ad alle Veje. Vejenes Kors er dækkede af Mos og Aarhundreders Patina, paa Slottet har i fem Aarhundreders Generationer bygget op og revet ned og bygget op igen i alle skiftende Stilarter. I Fontainebleaus Krønike fortælles Kapitel efter Kapitel af

Frankrigs Historie, fra den fromme Robert og den hellige Ludvig til den ugudelige Dubarry, den letsindige Montespan og den store Korsikaner. Her er Beretninger om Jagttog og Elskovs Æventyr, om natlige Drab, om Blodgerninger i Gallerierne, om politiske Intriger, Magtbud, Ydmygelser og Skændigheder. Alle fem, seks Aarhundreders stolte Bedrifter, galante Æventyr og nedrige Forbrydelser blev begaaet her midt i den store Skov. Nu drager Pariserne her ud Sommer-søndage, spiller Langbold, spiser kogt Aal og raa-ber »Republiken leve«, naar gamle Fa'r Loubet kører forbi i sin lille Vogn og letter paa sin berømte høje Hat.

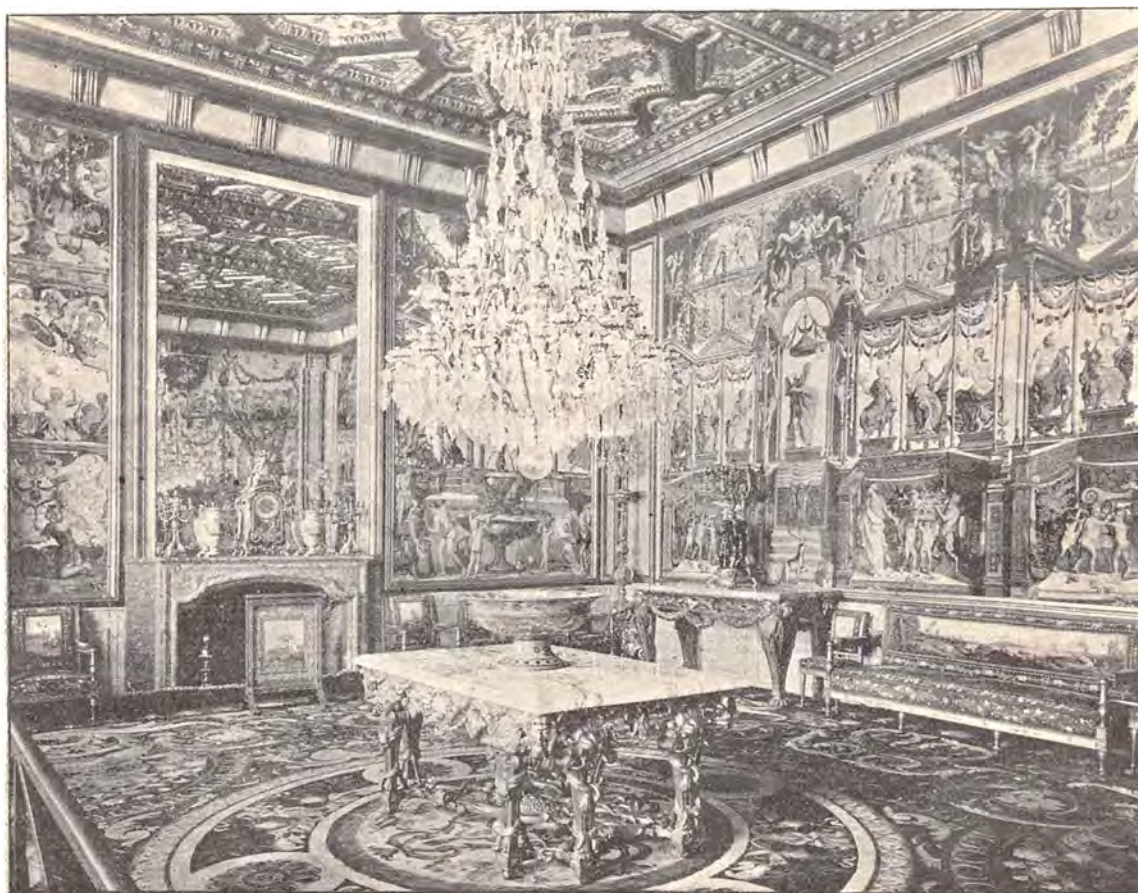
Man siger, at Fontainebleau ligger der, hvor det gamle romerske *Aquæ Segestæ* laa, og man udleder Navnet Fontainebleau af det latinske *Fons Bleaudi*. Robert den fromme skal have bygget sig et Jagt-slot her, og Ludvig den hellige skal to Aarhundreder senere have bygget

Vejkorset, hvor Napoleon mødtes med Pius den 7de.

et andet. Der er ikke en Sten tilbage af den. Det Fontainebleau, der nu eksisterer, stammer vel fra det 13de Aarhundrede, men hvem, der har lagt Grunden til det, ved ingen. Rimeligvis er det Ludvig den 9de. Længe efter ham kom Frantz den 1ste og byggede til. »Le bon roi«, den gode Kong Henrik den fjerde, byggede videre; alle Ludvigerne efter ham byggede hver sin Fløj, sit Galleri eller sin Tilbygning. Nu ligger Slottet delt om 13 Gaarde med omtrent 30 Bygninger i mange Tidsalderes

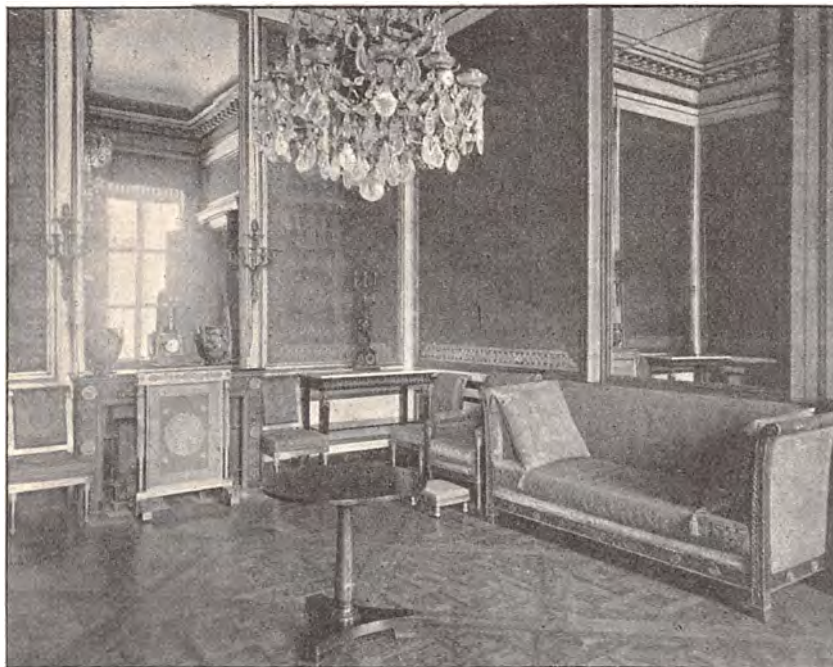
egne og andres Synder. Anna af Østrigs Billede hænger paa Væggen her et andet Sted, i hendes vidunderlige Sengekammer. Hvor hun har været smuk! Og her er »Hjorte Galleriet«. Her boede Dronning Christina af Sverrig, da hun havde takket af hjemme og nedlagt sin Krone. Her, fra dette Vindu, saa hun smilende til, da Bøddelen henrettede hendes Staldmester og vragede Elsker, Italieneren *Monaldeschi*, nede i Gaarden. Og her er Napoleons Fløj og den Fløj, hvori den fangne Pave Pius

Pavens gyldne Bur.

Stilarter. — Gaa igennem Fontainebleaus Skov og Slot, og hvert Vejkors og hvert Galleri kan fortælle en Historie. Her er den Fløj, hvor Madame Montespán boede, da Ludvig den fjortende var bleven ked af hendes Klager og Skinsyge og havde vendt sit kongelige Aasyn fra hende og forvist hende fra Versailles. Her er de Værelser, som den ugudelige og ryggesløse *Dubarry* fik anvist af sin kongelige Elsker, den femtende Ludvig, og hvorfra hun, da Syndfloden kom, blev hentet ind til Bøddelen *Sansons* Skafot for at afbøde baade

den 7de boede. Et af Verdenshistoriens største Dramaer var det, der udspilledes her. Ude i Skoven, ved den store Korsvej, staar endnu Vejkorset paa den høje Stendynge. Her mødte Napoleon, — klædt i simpel Jagtdragt for yderligere Ydmygelses Skyld, — Roms Pave Pius. Her lod han ham, — for endnu en Ydmygelses Skyld, — gaa fra venstre op i Vognen, mens han selv gik fra højre. I Slottet heroppe havde han ladet indrette det gyldne Bur til sin Fange. Det var rigt og pragtfuldt, — men det var et Bur. Man viser det lille Kapel,

Værelset, hvor Napoleon underskrev sin Tronfravigelse.

hvor Paven ved Nattetid, i al Hemmelighed viede Napoleon til Josephine. Revolutionen havde afskaffet den kirkelige Vielse, og Førstekonsulen Bonaparte var kun bleven borgerlig viet til Enken Josephine Beauharnais. Hun var som alle Kvinder. Hun vilde giftes i en Kirke, rigtig giftes, men hun løb med alle sine Bønner for-gæves mod Napoleons Modstand. Han tænkte vel allerede paa at hjemføre sin Prinsesse af Blodet. Saa tog Josephine sin Tilflugt til Pave Pius og fortalte ham alt. Og Paven nægtede at krone en Kejser, der efter den katholske Kirkes Mening levede i Konkubinat. Den Modstand mægtede Napoleon ikke at overvinde. Her stod Paven fast. Og tænderskærende maatte Napoleon give efter og lade sig vie af ham til Josephine. Nogle paastaar, det skete i Louvre, Natten før Kroningen, andre paastaar det skete her. Det er vel rimeligst, at Napoleon paa-

tog sig sine nye Lænker her i Fontainebleaus Ube-mærkethed.

For ham skulde Fontainebleaubyde endnu bitrere Yd-mygelser end den, han hin Nat led, og dem, han bød Pius den 7de. Al hans Glans og Væl-de havde dette Slot og denne store, gamle Skov set. Nu skulde den ogsaa se hans Fald. Her er Værelset, hvor han efter Leipzig og efter de Alliere-des Invasion med tungt Hjærte maatte underskrive sin Ab-dikation. Her er Gaarden, hvor han, med endnu tungere

Hjærte maatte tage Afsked med sin Garde og med de kejserlige Ørne, han havde ført over Europa, fra Slagmark til Slagmark.

Med Napoleons Saga endte Fontaine-bleaus. Fem Aarhundreders Glans havde omstraalt det. Nu faldt det tilbage i Ube-mærketheden. Bourbonerne og Orleans'erne, der kom efter ham, yndede ikke det Sted, hvor »den korsikanske Varulv« havde traadt. Napoleon den tredje skyede det Slot, hvor hans Onkels Regime havde faaet Ende. Nu fører Republikens Præsident nogle Som-mermaaneders borgerlige Husholdning her-ude, og Republikens jævne Borgere kom-mer herud Sommersøndage med Madposer og Hunde og Barnevogne og lejrer sig i Græsset og kigger op mod de knudrede Eges Kroner, hvorover de ældgamle Ravne skriger.

Føret de Fontainebleau.

V. F.

For blot 8 Aar siden.

(Se Billedet paa omstaaende Side).

SAA hurtigt løber Tidens Flod i vore Dage. Nu staar der et enigt Norge om at opsigte Unionen og Kong Oskar Huldskab og Troskab. Men for knap otte Aar siden drog 14000 Nordmænd, saadan som dette gamle Billede udviser, i Tog op til Slottet i Kristiania for at hyldes samme Kong Oskar i An-ledning af hans 25-aarige Sæde paa Tronen, medens Hundredtusind stod og saa til, begejstrede, hurra-raabende. — Man kan i et samtidigt Festreferat læse følgende: »Fra den festligt dekorerede Banegaard, hvor Majestæten og hans Følge modtoges af Honora-tiores, kørte Herskabet til Vor Frelsers Kirke under

ustandslige Hyldestbeviser og en Blomsterregn, der vistnok turde kaldes enestaaende under disse nord-lige Breddegrader.« — Nu knoppes og springer der vistnok kun faa Blomster ud bag Norges Fjælde til Ære for Kong Oscar. Hans Navn er slettet af Kirke-bønnen, det fælles Flag er strøget, og Norges rene Flag hejst, medens Hovederne blottedes, og Øjnene blev taagede af Taarer. Der er Begejstring, Haab, Tro, Hurraraab i Norge nu som da, — Genstanden for Hyldesten, Maalet for Blomsterne har blot skiftet saa helt og aldeles. Saa hastigt springer Tidens Flod.

For blot otte Aar siden. — Kristiania Borgeres Hyldningstog til Kong Oscar ved Regeringsjubilæet Sept. 1897.

Meksikanske Katakomber.

I de meksikanske Katakomber.

DET er ikke blot i den gamle Verden, at man har Katakomber, underjordiske, i Klipperne indhuggede Begravelsespladser. Ogsaa den ny Verden har sine, ved den meksikanske By Guanajuato. Den er ellers mest bekendt som Sølvbyen, et af Verdens rigeste Fundsteder for det hvide Metal. I Aaret 1548 stødte nogle Mulæseldrivere paa Sølv inde i den Dalkeddel, hvor Byen nu ligger, tæt omsluttet af stejle Bjerge. Ellers vilde sikkert Mennesker aldrig have fundet paa at slaa sig

ned i denne Klippeslugt, hvis Indgang er saa smal, at man ikke kan lægge en Jærnbane ind til den temmelig store By. Men der var Sølv og Guld i uhyre Masser i disse Porfyrbjerge, man regner, at der allerede er udvundet for 4 Milliarder Sølv af Guanajuatos Sølvminer. Omkostningerne er kun smaa, man skulde tro, at de Mennesker, der hentede disse uhyre Rigdomme op, var om ikke Millionærer, saa dog velhavende. Men Sølvfloden er skyllet ud over Verden, den har saa godt som intet ladet tilbage

ved sit Udspring. Guanajuatos Arbejdere er fattige som Kirkerotter.

Men foruden den underjordiske Sølvby er der som sagt ogsaa en underjordisk de Dødes By ved Guanajuato. Luften er der saa tør, og Jorden saadan, at de Lig, der begraves i den, ikke raadner, men tørrer ind til Mumier. Nogle Aar efter graver man da Ligene op og stiller dem ned i Katakomberne, hvor de staa, indtil de falder sammen, hvorpaa Knoglerne kastes i Hob.

Paaklædningen under Turistbesøget.

Hvorfor man graver de døde op, naar man dog senere behandler deres Ben med saa liden Respekt, faar staa hen. Men det kan vel næppe være sket udelukkende af Hensyn til Turisterne. For naturligvis er det en Turistfornøjelse at gaa i Katakomberne. Og medens det ikke er tilladt Damer at komme ned i Sølvets underjordiske Guanajuato — de overtroiske Minearbejdere er saa ugalante at tro, at det smukke Køn bringer Uheld i Jagten efter ædelt Metal — staa det dem frit for at træde ind i de Dødes By. Man er ovenikøbet saa hensynsfuld at give de døde hvide Klæder paa i Besøgstiden, for at Synet af dem ikke skal støde altfor meget. Mere Hensyn kan næppe nogen Turist forlange.

Meksikanerinden.

FREMMEDE, der har rejst i Meksiko, har ofte ikke Ord stærke nok for at berømme de meksikanske Kvinder, særlig den høje, lyse, slanke Type med de mørkeblaa Øjne og det brunlige Haar, som skal stamme fra Andalusien, og som vi her bringer et saa indtagende Billede af. Og man skal jo ogsaa vanskeligt kunne tænke sig et finere og smukkere Kvindehovede end dette, hyllet ind i Robezoens ydermere flatterende Kniplingsklæde. Men ogsaa den mørkere, almindelige spanske Type er smuk og hjertefarlig selv for et trægt, nordisk Gemyt.

Livligst og mest indtagende er de unge Kvinder, der kan give sig deres straalende Humør i Vold, paa de gifte vaager altid en overskinsyg Gemals vagtsomme og mistænksomme Øje. Der er ved Meksikaneren som ved hans Stamfader Spanieren noget af Østerlændingen, han har ikke blot kæmpet med Maurerne, han har ogsaa lært af dem, lært at spærre sine Kvinder inde, om ikke bag et Harems, saa bag et Hjem dog ret solide Vægge. En Dame af de højere Lag kan intet Steds vise sig uden mandlig Led-sagelse, og paa Gaden kun til Vogns. Men mest maa hun sidde ene hjemme. Mændene gaar tidligt til Forretningerne, der maa afgøres, før Solen bliver altfor kraftig, og om Aftenen har de deres Klub, og især deres Spil at passe; der findes ikke værre Spillefugle end Meksikanerne, i Byen Orizaba dækkes de kommunale Udgifter af Spilleafgiften, Borgerne betaler ingen kommunal Skat.

Og imens sidder disse smukke Kvinder hjemme, finder Tiden lang, døser, leger med Børnene — der er gjerne mange i et meksikansk Hjem — drømmer en ledig og smuk Kvinde Drøm om Pynt og Forlystelser. Der er ikke ret mange fornuftige Tanker bag disse klare Pander, kan man sige, for at dryppe Malurt i Skønhedens Bæger. Disse saa pragtfulde Sydens Døtre er uvidende og bigotte. Næst Køreture og Teaterbesøg er Kirkegang og Skrifte deres Hovedad-

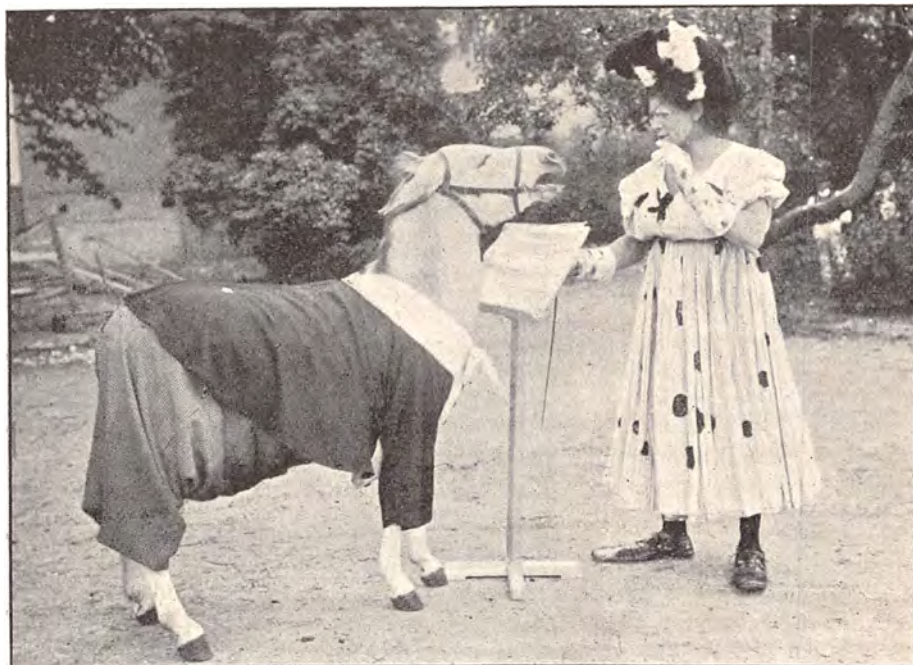
spredelser, der er ikke noget at sige til det, Kvinderne er, som Mændene har skabt dem, og Skriftefaderen er vel den eneste Mand, som Ægtemanden ikke er jaloux paa. Gejstligheden faar, vil en forstandig og fremskridtsbekymret Mand maaske sige, igennem sine smukke Skrifte-

Meksikansk Skønhed.

børn en skadelig Indflydelse paa Landets Udvikling, og saadan kan der siges flere Ubehageligheder. Men for den, hvis Hjerte er ungt, og som kun er en hastig Gæst i Landet, vil disse Kvinder, de høje, de lyse, med de blaanende Øjne være som et sødt og betagende Digt.

Klownen.

Gobert Belling lærer sit Æsel at synge. (Fot. Jul. Aagaard.)

GAAR man en Formiddag ind i en Circus og ser paa Prøverne — noget, der ganske vist har sin egen Charme, men som man dog gør klogest i at lade være med, naar man vil bevare Circusillusionen, thi

den mest intelligente, den klogeste, den, der kender Mennesker og Ting bedst, hvis skarpe Øjne har set dybest, det fineste og bedste Hovede blandt de farende Folk. —

Ordet er engelsk, det betyder egentlig Bonde,

baade Menne- skene og Dyre- ne ser saa ulige bedre ud i Af- tenens elektriske Lys end i Formiddagens klare Dagskær og Prøvernes Skjorteærmer

— men gaar man som sagt en Formiddag ind i en Circus og snakker med Artisterne, vil man ikke sjældent finde, at Klownen, han, der om Aftenen med sit malede Fjæs og sin naragtige Dragt kalder paa Latteren, i Virkeligheden er

Dagmar Hansen som Dressøse og Gobert Belling, der parodierer hende.

Tølper, en kejtet og klodset Fyr mellem de pæne og dannede Mennesker. Men der er tillige noget af det gode Hoved i ham, han lader sig ikke forbløffe, han har en bon-sens, der virker befriende midt i Alvoren og Højtideligheden. Han optræder i det engelske Drama, maaske til at begynde med mest som en Indrømmelse til Galleriet, der skulde have noget at le af og gotte sig ved midt mellem alle disse tragiske Skæbner og frygtelige Mordscener, som Skuespillet gav til bedste. Men man kan ogsaa spore hos ham en Dobbeltbundethed af lignende Art som den, der kommer for Dagen i Præstens Ord: Græd ikke Børnlille, det turde være Løgn altsammen. Klownen er de tragiske Heltes Vrangside, Smilet, der skinner igennem i den fortrukne Maske, Glimtet ud til Tilskuerne.

Fra Scenegulvet er Klownen gaaet ned i Manegen. Ogsaa der først som en Indrømmelse til de naive, til Børnene. Man mærker det bedst, naar man en Aften sidder mellem en Flok Børn, selv det tarveligste Klownsfif sætter deres Hænder i klappende Bevægelse og faar dem til at le med aabne Munde.

Men fra at være den rent lattervækkende og latterlige Person, den, der faar Ørefigener af Stadkarlene og fugtles af Rytterne, der snubler over ethvert udspændt Tov og ligesaa meget ruller sig i Manegens Snavs, som han gaar oprejst hen over den, er den moderne Klown bleven, man kunde næsten sige, komisk Karakterkuespiller. Fra at spille for Galleriet er han naaet til tillige at spille for Logerne og Parkettet.

Den gode Klown skaber sig sin Type, bedst, naar han bygger videre paa sit Ydre og sit

Naturel. Paa den Maade varierer Klownfiguren i det mangfoldige. Klownen er den magre, misfornøjede, den tykke, elskværdige, den trodsige med det stædige, uforstaaende Blink, den maa-bende, den altfor tjenstivrige. Hver af disse Typer er udstyrede med en Række Træk fra Livet, der virker ved deres ensidige Overdrivelse. Ofte er det fortræffelig Karakterkunst, men ogsaa ofte en for stiltfærdig Kunst. Den moderne Klown glemmer ikke sjældent, at Manegen kræver en stærkere Understregning end Scenen, en mere larmende Komik. I sin Bestræbelse for at komme bort fra de altfor plumpe Træk, Øredaskene og Kulbøtterne, er han tit bleven altfor diskret og dannet.

Saftigst og frodigst, mest tillige i Klownkunstens lige Linie, virker Klownen i Parodien. Se f. Eks. i disse Dage Klownen Gobert Belling parodierte Frk. Dagmar Hansen som Dressøse. Det er en god og blodig Kunst. Der er i den ikke lidt af Manegens Hævn mod en, som den betragter som fremmed i Savsmuldet. Man kan se det gottes Klownen at slaa til. Og hver Enkelthed i denne Kunst er afluret og drevet ud i Komikens Overdrivelse, men ingen er frit opfundet. Der ligger Virkelighed bag hver Bevægelse. Og inderst inde ligger der i Klownparodierne Klownkunstens evige Berettigelse: Tag det ikke for højtideligt, Godtfolk, der er flere Løjer mellem Himmel og Jord, end Mænd og Kvinder gerne troer, Heltene er ikke altid paa Koturnen, Akilles har sin Hæl, den store Cæsar sin ofte daarlige Mave, vær-saa-artige, mine Damer og Herrer, Heltene i Nathue og Tøfler, Højtideligheden hakket til Løjer og Langkaal.

SEBASTIAN.

Kendte Navne.

Jubilæum.

Den 1ste Juli kunde prakt. Læge N. M. S. Bjerrum i N. Lyndelse pr. Aarslev paa Fyn fejre sit 25 Aars Jubilæum. Efter i 1880 at have

Læge N. M. S. Bjerrum.

taget Embedseksamen, blev han prakt. Læge i Tømmerby ved Bjerget, hvorfra han efter en 10-aarig Praksis rejste til sin nuværende Virksom-

hed, hvor han har erhvervet sig Befolkningens Agtelse for sin Dygtighed og Humanitet, og hvor han ogsaa beklæder forskellige Tillidsposter.

Dødsfald.

Nylig afgik ved Døden Overretssagfører Harald Løffler efter i henved 4 Aar at have kæmpet mod en haabløs Tuberkulose, som nu i Forbindelse med en pludselig Hjerte-

Overretssagf. H. Løffler.

lammelse fremkaldte Døden hos den knapt 36-aarige Mand. Indenfor Sagførerstanden var L. en velkendt Mand. Foruden i egen Sagførervirksomhed virkede han som Fuldmægtig hos sin ældre Broder, Overretssagfører Carl Løffler, for hvis Forretning han lige til det sidste var en virksom Støtte.

„Hver 8 Dag“s specielle Fotograf er Hr. Julius Aagaard.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Damernes Ærespris.

HVER 8 DAG

Nr. 41. 11. Aargang.

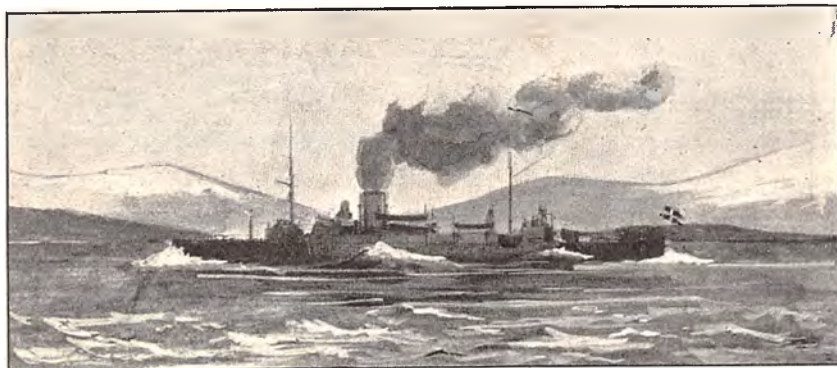
9. Juli 1905.

Hs. Exc. Forsvarsministeren inspicerer Dragonkasernen i Aarhus. (Fot. Wieghorst).

Som bekendt forener Konsejlspræsidenten J. C. Christensen i sin Person en Krigsministers og en Marineministers Hverv. Og siden Rigdagens Slutning har han med vanlig Grundighed sat sig ind i det, der ligger under hans nye Ministerier. Han har som Marineminister gentagende inspiceret Orlogsværftet. Og nylig har han i sin Egenskab af Krigsminister taget de jyske Garnisonsbyer og deres militære Etablissementer i Øjesyn. Vort Billede viser Krigsministeren inspicerende Dragonkasernen i Aarhus.

Paa Trawlerjagt.

Inspektionsskibet, Krydseren »Hekla«.

NAAR man fra Danmark paa Vejen til Reykjavik har vendt Færøerne Ryggen, sætter man i Reglen Kurs efter Portland eller Dyrhólarey, det sydligste Fjæld paa Island. 123 Meter højt rejser det sig lodret op af Havet, let kendeligt ved en stor, portlignende Aabning, der som en Tunnel gaar tværs gennem Fjældet. Bag Portland hæver den brede, sne-glitrende Myrdalsjökul sig op over det lave, mørke Sletteland, langt mod Vest toner de fantastisk formede Westmannøer sig mod den blaa Himmel.

Overalt ved Island er der Rigdom paa Fisk, men om Foraaret er det navnlig paa Sydlandet, ved Westmannøerne, Portland og op mod Ingolfshófdi, at de bedste Fiskepladser findes; derfor søger de fremmede Fartøjer herhen, og store Flaader af engelske, tyske, franske og hollandske Trawldampere bringe stadig herfra værdifulde

Ladninger Fisk hjem. Menda denne ofte gaar langt inde ved Kysten, er Fristelsen stor for D'hr. Trawlskipperne til at søge ind under Land og trawle. De kan da i Løbet af 3-4 Dage faa fuld Last, medens de, naar de holde sig længere ude, kan risikere at ligge lige saa mange Uger for at opnaa samme Resultat. Ganske vist er det ulovligt at gaa nærmere end til 3 Kvartmil af Land,

men samme Morgen var den vendt og gaaet syd paa for om muligt at overraske nogle Trawlere, der Dagen før var set ved Portland, og som rimeligvis nu, da Krydseren var ude af Sigte, hverken vilde eller kunde modstaa Fristelsen til at gaa paa gale Veje.

Aftenen var dejlig — det var stille, lyst som om Dagen, og »Hekla« gled, blidt vugget af den svage Dønning, frem med 10 Knobs Fart. Køjerne, var givet ud, men Størsteparten af Besætningen var endnu paa Dækket. Agterude spadserede Chefen med Næstkommanderende paa Styrbords Skandse; oppe paa Kommandobroen stod den vagthavende Officer og spejdede ved Hjælp af en lang Kikkert ud i Horizonten.

Langt forude, helt ude i Kimingen, stiger nogle smaa Røgstriber tilvejs; de er næppe til at skelne, men det spejdende Øje paa Broen ser

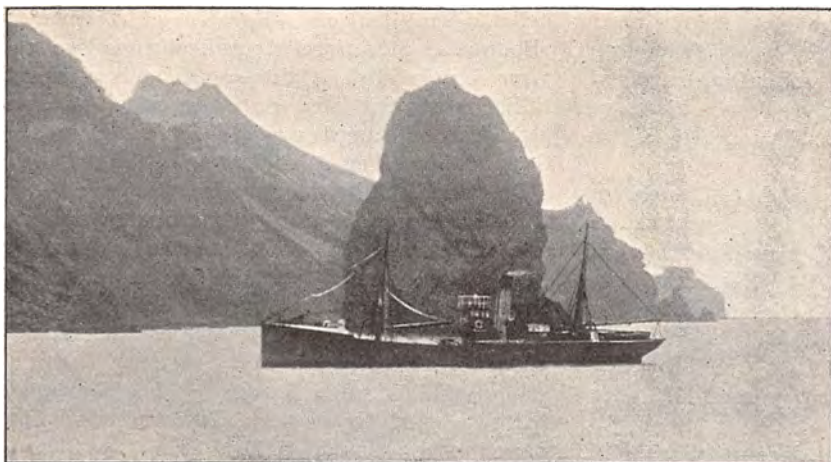
men en driftig Trawlskipper respekterer nødvendig Ejendomsretten, med lidt Frækhed, lidt Held og tilstrækkelig Agtpaagivenhed mener han nok at kunne undgaa Fiskeriinspektionsskibet. — — — — —

Langs Islands Sydskyst stod en Aften Inspektionsskibet, Krydseren »Hekla« ned mod Portland. Den var ude for at inspicere paa Territoriet, og havde været oppe langs Østkysten,

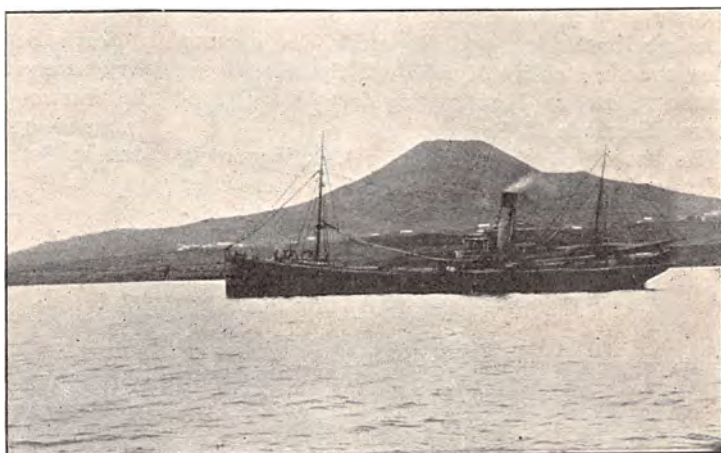
Dyrhólarey eller Portland, det sydligste Fjæld paa Island.

PAA TRAWLERJAGT

Tysk Trawler »Augsburg«. (Taget d. 18/5 ved Ingolfshófdi). Bøde 1200 Mark, samt Tab af Fangst og Redskaber, fik Tilladelse til at købe sine Fisk tilbage for 300 Mk.

dem straks. Saa følger et lille Stød i en Fløjte — en Ordonnans kommer springende, — og snart efter staar Chef og Næstkommanderende oppe paa Broen ved Løjtnantens Side, alle tre med Kikkerterne rettede mod de sorte Røgsøjler, der blev større og tydeligere, efterhaanden som Krydseren kom nærmere. Farten sattes op til 14 Knob, nede i Dybet raslede Fyrbøderne med Skovle og Fyrdøre; Blæsemaskinen, som puster Luft ind i de mange Fyr, fo'r rundt med fordoblet Hastighed, Maskinens regelmæssige Stempelslag forøgedes til omtrent 200 i Minuttet, og hurtigt kom »Hekla« saa

Fransk Trawler »Fouquet«. (Taget 1. Gang d. 6/5 ved Portland). Bøde 1500 Frc. samt Tab af Fangst og Redskaber. (Taget 2. Gang d. 31/5 ved Portland). Advaret.

Engelsk Trawler »Calabria«. (Taget d. 5/4 ved Portland). Bøde 80 £, samt Tab af Fangst og Grejer.

nær, at saavel Navnene som Registreringsnumrene paa Trawlerne tydeligt kunde skelnes gennem Kikkerterne.

Dronningens Kvarter paa Post efter »Trawler-Rullen!« varskoede Løjtnanten fra Broen, Baadsmanspiberne hvislede, den vagthavende Underofficer prajede Kommandoen videre, og nu blev der Liv overalt. Fartøjsbesætningerne, som skulde overhale Trawlerne, riggede sig til med Vaaben; Kanonéren med

sin Stab fik de to forreste 57 m/m Kanoner gjorte klare til Skud og lod Patroner, saavel løse som skarpladte, tage frem; Styrmanden underslog Fiskeriinspektionsstanderen og Signallagene, og de tjenstfri Officerer mødte paa Broen med Sekstanter for at bestemme den nøjagtige Plads, synlig oplivede ved Tanken om at skulle tilbringe Natten i en Trawler i Stedet for i de respektive Køjer.

»Hejs Signalet!« lød det fra Broen, og til-

vejrs røg de to Flag, der efter det internationale Signalsystem betyder »Stop«. Trawlerne, som selvfølgelig var langt indenfor Grænsen, havde imidlertid hevet sine Trawl hjem, og søgte nu, uden at bekymre sig om Stop-Signalet, at slippe bort.

»Giv dem et løst Skud,« befalede Chefen, og straks efter hørtes det skarpe Smæld, som skulde henlede Trawlskippernes Opmærksomhed paa de vajende Flag. Men det hjalp ikke, Trawlerne — 2 Franskmand — stod med fuld Kraft lige ud til Søs. Flere løse Skud blev affyret, men først da et skarpt Projektil peb tæt forbi Stevnen af den ene af dem, behagede det de to Herre at stoppe.

Da »Hekla« var kommen dem paa Prajehold, blev der sendt en Officer og bevæbnet Mandskab ombord i hver af dem, de blev undersøgt, erklæret for anholdte og maatte, saa nødigt de vilde, følge efter Krydseren til Hejmaey, den største af Westmannøerne. Alle 3 Skibe ankrede saa her for Natten, og tidlig næste Morgen kom den øverste stedlige Myndighed, Sysselmanden, ombord; Retten blev sat og de to Trawlskipper afhentede til Forhør.

De forsøgte selvfølgelig at retfærdiggøre sig efter bedste Evne, og kom med flere mere eller mindre gode Undskyldninger. Det lykkedes vir-

kelig ogsaa den ene, Føreren af Trawleren »Fouquet«, at anføre tilstrækkelig vægtige Beviser for sin »Uskyldighed«, saa at han, skønt tidligere straffet med en Bøde paa 1500 Frc. samt Tab af Fangst og Fiskeredskaber, denne Gang slap med en Advarsel.

Den anden Skipper, Føreren af »Blanc Nez«, maatte derimod betale sine 1500 Frc. og mistede al sin Fisk og sine Grejer. Det er en alvorlig Bøde, især naar man betænker, at en saadan Trawler kan have indtil for 12—16,000 Kroner Fisk i sig, og at et Sæt Trawlredskaber koster cirka 10—1200 Kroner.

Man vil let kunne forstaa, at Islænderne er tilfredse med Krydserens Virksomhed i Aar, naar man hører, at »Hekla« efter kun 3 Maaneders Forløb har anholdt ialt 21 Trawlere, deraf 14 engelske, 4 tyske, 2 franske og 1 hollandsk, som tilsammen i Bøder har maattet betale over 26,000 Kroner, foruden de Penge, der er indkomne ved Salg af den konfiskerede Fisk.

Forhaabentlig vil disse talende Beviser for Krydserens Aarvaagenhed virke hæmmende paa de fremmede Trawlfartøjers utilladelige Indtrængen og hensynsløse Ødelæggelser paa det danske Søterritorium.

GUSTAV KRAGH.

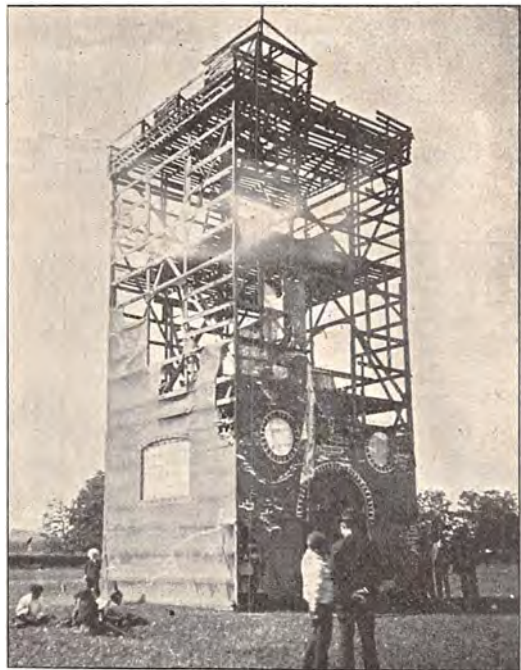

Etatsraad Harald Fritsche.

**Etatsraad
Harald
Fritsche.**

Paa Vejen hjem fra et tysk Badested er Etatsraad Fritsche død pludseligt, noget over 70 Aar gammel. Han var i dansk Forretningssliv Tietgens Elev, hans varme Beundrer og stadige Følgermand. Der var derfor dem, der mente, at han skulde have arvet i alt Fald en god Del af Mesterens Rige. Det blev ikke saa. Alligevel var han

en lykkelig Mand, glad i sit Arbejde, der strakte sig vidt, han var mangeaarig Medlem af Sø- og Handelsretten, havde haft Sæde i Børskomiteen, var Tietgens Efterfølger som Formand i Handels- og Kontoristforeningen, altid ivrig for at tage fat.

Taarnet, som afstedkom den frygtelige Ulykke ved det nordjyske Afholdstævne i Aalborg den 25de Juni. (Fot. H. Holm).

Aalborg Brandvæsen under Øvelse. Billedet taget faa Dage før Ulykken af Holger Damgaard.

Ved den store Afholdsfest i Aalborg den 25. Juni skulde Aalborg Brandvæsen som et underholdende Led i Festens Program foretage en større Rednings og Slukningsdemonstration paa et for Tilfældet af Tømmer og malet Lærred opført Taarn paa ca. 25 Alens Højde. Redningsarbejdet ved Hjælp af Redningstæppet, som fastgjordes ved Taarnets øverste Rand, forløb paa bedste Maade, men da de 5 Brandmænd, som endnu befandt sig paa Taarnets Top, og som skulde ned ved Hjælp af Redningsstigen, vilde ned, nægtede Stigen at lade sig skrue tilstrækkelig højt op, og da samtidig paa en eller anden Maade Faklerne, som var tændt rundt om i Taarnet, og skulde anskueliggøre Ilden, antændte det letfængelige Materiale, var der kun et at gøre for de 5 Mænd, hvis de ikke vilde brændes levende op, nemlig at springe. Med Klæderne i Brand og forbrændt paa Hænder og Ansigt sprang de da ogsaa alle ud fra den store Højde. Alle 5 Mand, hvoriblandt Brandinspektør Beck, var haardt medtagne af Brandsaar og Kvæstelser, og to af dem er siden afgaaet ved Døden. Saa trist endte denne Fremvisning, der var tænkt som en lystig Komædie.

Skarv.

Skarver i Flugt.

ALEKRAGEN — den store Skarv — staar sammen med Sælhunden paa Proskriptionslisten. Man kan faa 1 Krone for hver Højrefod, den ejendommelige »Aarefod«, der af Naturen er saa hensigtsmæssigt lavet, at den kan lægges i Konvolut og gaa for et 10 Øres Frimærke; ja spøgefulde Skarvjægere kan endda spare Konvolut og drille Postvæsenet ved at skrive Fiskeriforeningens Adresse og klæbe Frimærket paa selve Svømmefoden. Saa gaar den lige saa godt som »Strutterne« ved Fastelavn.

Det er vist altsammen udmærket. Skarven er en graadig Fisketyv og dertil halvt Udlænding, al den Stund den besørger sin meste Slægtsforplantelse i Sverrig; hvilket forøvrigt er meget elskværdigt af den, thi den Skov, der huser Skarv, faar Fanden at se.

Den er — det er der slet ikke Tvivl om — en Konkurrent til den mangemundede Befolkning i vort Lands tusind smaa avledygtige Fiskerhjem, som vi jo allesammen ønsker at værge og værne. Den er en Fortræd — som Sælhunden og som Ræven, hvilken sidste man ogsaa bør unde den ministerielt tilladte Stryknin, paa det at vore hundrede adelige Hjems nødtørftige Fasanerier maa trives.

Ned med dem altsaa! Ned med Skarver og Skidt, med Sæler og Ræve og Lyng. Og lad os faa mange og fede Fisk i Ruserne og ikke én Plet Hede mere i dette Land!

Alligevel. Det kan undertiden synes en og anden Ven af frit Land og af de grimme vilde Røvere, at der bliver revet lidt rigeligt i Gangen og værnet nidkært nok om Rabatterne i Danas udmærkede Have. Intet Madpapir i Græs-

set, ikke træde i Bedene — »Anlæget stilles under Publikums Beskyttelse!«

Ja, men det er jo nu ganske rart en Gang imellem at træde, hvor man vil, ogsaa lidt i Bedene; og undliver jeg en Mikkell, en Sælhund eller blot en grim Skarv, vil jeg foreløbig gøre det uden at tænke paa det samfundsbevarende og præmieværdige deri. — —

Kongeligere Idræt end Sælhundejagten, som den enkelte Steder kunde drives her i Landet, var der forøvrigt ikke paa disse Breddegrader. Jeg husker en blegblaa Sommernat for Aar tilbage, Midt-Kattegats. I Jollen ind til Revet. Sagte, sagte i Land, ind paa Stenene! En aandeløs Ventetid paa en Tangbunke; saa en Kravletur paa Mave og Knæ og Albuer. Og

da Riflens »Snelle« var stukket, laa der akkurat et vældigt, stridskægget Hoved og bag det en bred og trind Ryg, glinsende i Morgensolens første Straaler, lige for Visirets Kærve. — Det sagtteste Tryk paa Aftrækkeren, et let Puf med blaa Røg, og halvtredje Hundrede Pund Spæk og Kød trimlede fra den flade Sten ned mellem Blæretangen. Det var den Gang. —

Og saa Skarverne.

Der er Steder endnu, hvor de holder til; øde Holme og Kyster. Fjærne og ensomme Egne, som jeg tænker paa med Hjærtklemmelse af Udvé.

Her hilste jeg paa dem en Gang, en graa og grum Morgen, Senhøsts.

Over en ussel, gudsforladt Plet af grovt, graat Sand og brun Tang havde disse Fisketyve deres Træk; store og sorte, med rovfugleagtigt Næb og en spredt

Hale, som plumpe og bistre Legetøjsfugle hang de i Luften eller kom susende hen over

Forstrandens Skumbræmme. Vi holdttildem

med god Vilje, og de fik Skrubaade med en 3 Alens

Udstoppet Skarv.

Kaliber 8 og med lettere, hurtigskydende Skyts. Men i Forhold til Ammunitionsforbruget, var det forbasket faa, der kom ned; naar de fik Haglskuddet mod de brede, stive Vinger, lød det, som smed man Ærter paa en Ladeport, og det kan skam gerne være, de skød igen. Vist er det, at de taalte et godt Skrald; en af Jagtselskabet forsikrede, at de havde Lemmer som Føl.

Naa, her paa denne øde Plet i den hundske Ruskvejr-Morgen var de sorte Fugle med deres uharmoniske, svære Legemsbygning og de grove Fjer gode Staffagefigurer paa deres Plads.

Og de smagte inderlig forbandet. — —

En næsten rationel Beskydning af Skarverne har iøvrigt allerede i et Par Aar været øvet af nogle af de faa danske Fiskere, der driver Strandjagten systematisk; de har nok klippet et Par Hundrede hver Vinter og herved haft en knap Fortjeneste i Kød og Fjer — og dertil Præmien.

Thi *den* kan man altsaa faa for at tage Livet af mine Venner Skarverne. Jeg bøjer mig, som

sagt, for det landsgavnlig og samfundsnyttige i Bestemmelsen, og Gudbevares: Længe leve vor nærsomme Fiskerbefolkning!

Men det *er* nu en kedelig Fornemmelse, at der ligesom staar en blankknappet Politibetjent eller et Par bekymrede Komité- eller Kommissionsmedlemmer paa hver dejlig gudsforladt øde Plet ude langs Kysterne!

H. BOESGAARD-RASMUSSEN.

Det store Jubilæumsdyrskue.

olketingsmand, Gaardejer Ole Olsen.

Direktør Martin Dessau.

Sekretær A. P. Jensen.

Medlemmer af Jubilæumsdyrskuets Forretningsudvalg.

I Femogtyveaaret for deres Bestaaen har de samvirkende Landboforeninger lagt deres Dyrskue ind til København, denne Danmarks eneste Storby, der ofte maa høre saa meget ondt ud over det bølgende sjællandske Bondeland, som skal være for stor for Landet med mere slemt, og som dog sikkert forstaar Landets Gærning og Betydning meget bedre, end den selv bliver forstaet. Selvfølgelig er der Forskel, der er modstridende Interesser; men Jubilæumsdagen skal nok vise, at det ikke skorter

Københavnerne paa Hjærlighed og Gæstfrihed overfor deres Gæster. Vi har hinanden saa rart meget behov, By og Land, det er altid et godt og solidt Grundlag for venskabeligt Naboskab.

Og Nabovenskab vil styrkes ved denne pompøse og festlige Opvisning af, hvad Landbruget har udrettet i Dyreavlen. Det er ganske vist kun en Del af vort Landbrug, der møder frem, Sjællænderne, supplerede med enkelte Afdelinger fra andre Landsdele. Men der er dog en 1000—1200 ædle Dyr, der viser, hvad

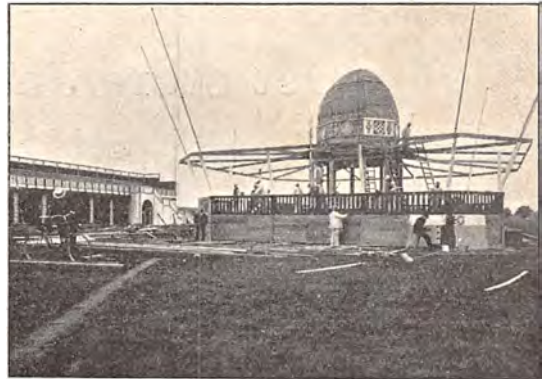

Indgangsportalen til Dyrskuet.

festlig og fantasifuld. Men den og Kontorbygningen staar ogsaa i over 7000 Kr. Alt i alt medgaar der til Bygninger en 80,000 Kr., og det er endda kun en Del af Udgifterne. Man haaber paa et Besøg af opad 200,000 for at være dækket. Og saa har endda baade Staten, Foreningerne selv og andre skudt til i Forvejen.

Men man kan foruden Dyrene og Landbrugsmaskinerne og arbejdende Mejerier ogsaa friste med en Tombola, hvor der kan vindes to Frøderiksborghopper, islandske Heste, Kalve, Grise og 5000 Krukker Smør. Og en Bortlodning, hvor den heldige kan køre hjem fra Lykkehjulet i en Landauer med Gummiringe, trukket af et Frederiksborgerspand. Og hvem vil ikke være saa godt kørende.

Skuets Formand er den sjællandske Bonde Ole Olsen, Viceformand i de samvirkende Landboforeninger, siden 1898 Folketingsmand for Maribo, en praktisk og omsigtsfuld Mand, der med lige Dygtighed har drevet en stor privat Bedrift og røgtet et Utal af offentlige

Forberedelser til Dyrskuet.

forsigtigt Udvalg og forstandig Røgt og Pleje kan bringe ud af Heste, Hornkvæg, Faarene og Svinene. Sjælland har vel ikke i Live nogen enkelt Hingst af »Aldrup Munkedal«s Ry, men i den for længst afdøde »Hamlet« ejede man en Hingst, der har sat sit varige Præg paa Racen, og hvis Navn helst skal findes i enhver sjællandsk Hests Stamtræ, naar det da skal due til noget.

Rammen om Dyrskuet, Bygningerne, er opførte af Arkitekt Arne Petersen, der her og i Horsens paany har vist sine Evner som Udstillingsarkitekt, en Specialitet, hvortil hans praktiske Sans gør ham særlig skikket. Særliger Indgangsportalen

(Hver. Af Dyrskuets mange andre Mænd maa vi nævne Direktør Des-sau, hvis ildfulde Energi har fejlet saa mangen Hindring væk fra Skuets

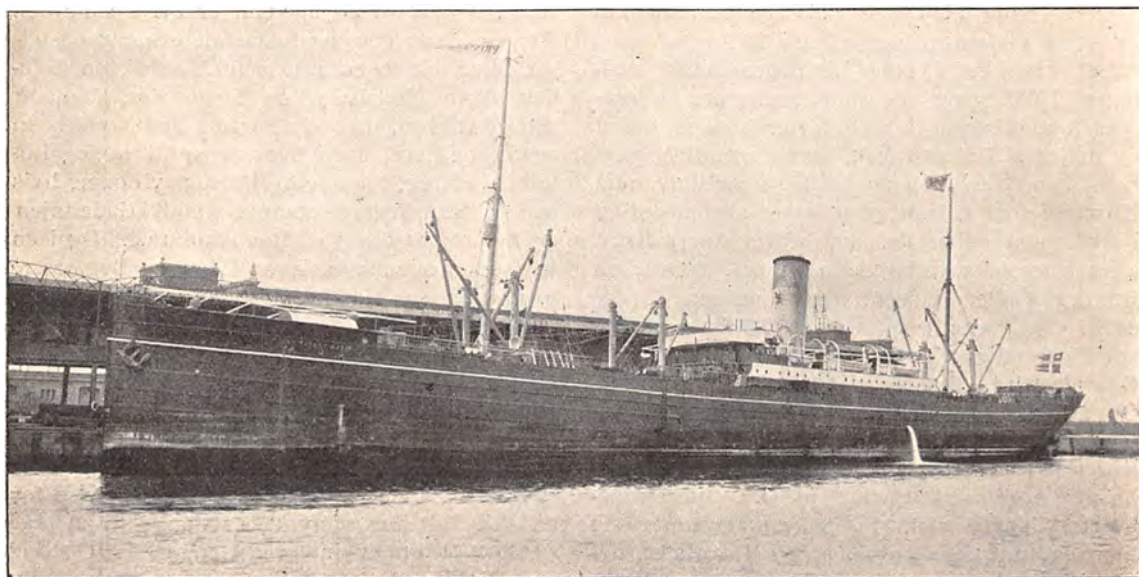
Vej frem til Virkeliggørelse, og Sekretær A. P. Jensen, der har baaret det daglige Arbejdes Slid med sit uopslidelige, jævne Humør og sit store Kendskab til alt, Landbrug og Skuer vedrørende.

K. Arne-Petersen.
Dyrskuets Arkitekt.

Automobilfarten ned gennem Danmark afsluttedes paa Raadhuspladsen, hvor de kække Sportsmænd fik en livlig Modtagelse af fremskridtsvenlige Københavnerne. Af de 13 Vogne, der kørte ud, vendte kun 11 velbeholdne tilbage og der er jo unægtelig Folk, der vil mene, at to væltede Vogne af 13 er en rigelig stor Procentdel, men spørg saa en af de sagkyndige og han vil hævde, at Turens Forløb var saa glimrende, som det kunde ønskes, og de stedfundne Uheld for intet at regne. Vort Billede viser et Moment af Modtagelsen paa Raadhuspladsen, hvor Mængden trængte sig tæt om hver af de ankomne Vogne.

Boret i Sænk. Østasiatisk Kompagni har i forrige Uge lidt et betydeligt Tab, idet Kompagniets Damper: »Prinsesse Marie« er boret i Sænk af den russiske Krydser: »Terek«, der antog, at »Prinsesse Marie« førte Krigskontrebande med sig. Damperen, der førtes af Kaptajn Ingemann, var bygget i Kiel 1902.

I Grønnegaarden.

En Idyl i Grønnegaarden. — Fot. Jul. Aagaard.

DER er naturligvis ingen Tvivl om, at det er det ene rette i Stedet for Frederiks Hospital imellem Bredgade og Amaliegade at bygge det nye Rigshospital ude paa Fælleden, der efter i 15 Aar at have været bragt i Forslag paa Rigsdagen endelig vedtoges i 1903, og nu vel staar færdig om en femseks Aar. Frederiks Hospital er baade veltjent og udtjent. Det er Rigets første egentlige Sygehus, dets Grundsten lagdes for over halvandet Hundrede Aar tilbage. Og der er sket adskilligt i Medicinen siden da, der stilles større Krav. Og selv om der er bygget noget om, er hverken Rummene eller Pladsen, som vi nu maa fordre det af et moderne Hospital. Indtil for faa Aarsiden var Hospitalets Klosetter endnu i Køkkenerne. Og den Dag i Dag er det samme Rum Kirke, Operationssal og Forelæsningsaal. De, der deltager i selve Operationen har ganske vist hvide Kittler paa, men Studenterne maa, for at komme op paa Auditoriets Bænke, passere Operationsfeltet. Ganske vist, Patienterne kommer sig lige saa godt der som paa andre Hospitaler, det gaar Gud ske Lov ikke altid saa strængt til, som Hygieinikerne prædiker, men alligevel, det er godt, at Hospitalet flyttes og udvides. Alene det, at det nye Hospital faar et Areal af ca.

20 Tdr. Land, hvor det gamle kun har ca. 6, at det kommer til at ligge frit, medens Frederiks Hospital efterhaanden er helt omklamret af høje Huse, er nok til at jage enhver Tvivl paa Flugt.

Og saa kan der dog dukke nogle Smaaængstelser frem. Først en ren arkitektonisk, en æstetisk. Som Hospitalet nu ligger der, fornemt tilbagetrukket, med sin Forgaard ud mod Gaden og Jærngitteret med Sandstenspillerne og Rokkovaserne, med de to Hjørnepavilloner, hvis brudte Mansardtage staar saa godt i Gadelinjen er det et Stykke god Rokkokunst. Og i en By som København, hvor Ilden og Bygmestre har levnet saa lidt fra Fortiden, ser man nødig et stilfuldt Stykke Fortid afløses af et ganske sikkert meget mindre stilfuldt Stykke Fremtid. Og det er der en Fare for. Thi i de $7\frac{1}{4}$ Mill., som det nye Hospital skal koste, indgaar Værdien af det gamle Hospitals Grund med en stor Sum som 3 Mill. Det er mange Penge i et lille Land; der vil ligge en stærk Fristelse for en ikke alt for velfyldt Statskasse til at tage disse 3 Millioner ind ved Grundsalg. Og dog var det i høj Grad at ønske, at Staten selv kunde faa Brug for Grunden og saa meget af de bestaaende Bygninger som muligt, saa at der dog kunde bevares noget af Eigtveds og Thurahs

à la Araberinde.

Bygværk. — Og saa er der »Grønnegaarden«. Den ser man ganske vist ikke fra Gaden, den ligger inderst mellem det egentlige Hospitals fire lave Længer. Men har man under et Besøg paa Hospitalet en Gang været inde i denne store Gaard med dens hundreedaarige Lindetræer, tænker man, naar man senere gaar forbi

Hospitalet, altid paa den. Saa smuk, saa venlig, saa køligtskyggende er den de varme Sommerdage. Og hvilket velsignet Sted er den ikke for Patienterne, naar de er kommen oven Senge og kan humpe ud i det fri.

Thi det store Gode er der ved det gamle Frederiks Hospital, at det er saa lidt hospitalsagtigt som vel tænkes kan. Kommunehospitalet, det er en Kaserne, Etage over Etage; naar den Syge kommer derind, slaar Porten bragende i efter ham, og saa op gennem Elevatorer, hen langs lange Gange; man har, naar man bæres hen gennem dem, en Fornemmelse, som var man arresteret og kom i Fængsel. Men paa Frederiks Hospital staar næsten alle Sengene i Stueetagen, Patienterne kan ligge og se ud i Grønnegaarden, til Træer, til Mennesker. Og saa snart de er oven Senge, kan de, støttet til Sygeplejersken, gaa over Dørtrinet ud og sætte sig paa Bænken i Lindetræets Skygge eller slikke Sol op ad Muren. Eller Sygesengen kan som Baare flyttes ud i Grønnegaarden.

Der er ogsaa Haver og Anlæg paa Kommunehospitalet, men de er ikke saa lune og venlige som denne Grønnegaard inde mellem Husene. Og hvor længe vil det ikke vare før Havens Træer paa det nye Rigshospital faar kupletsigsaa vidt ud som disse brede, gamle Lindetræer, der dufter sødt i Blomstringstiden.

Patienterne er derude det mest mulige af Dagen. Og selv om man ser dem i Hospitalets Dragt, Kvinderne i de rødstribede, ensformige Kjoler og Mændene i deres mørkeblaa Dragter, selv om man end ser Krykkerne, der staar lænet

Grønnegaardens Ungdom.

Sygeplejerske med sit Kælebarn.

op ad Bænken, og den ombundne Fod, der strækkes forsigtigt paa Brættet, har man dog ikke den stærke Hospitalsuhygge, den Fornemelse af Utryghed, der kan klemme sammen om Hjærtet paa en Rask, naar han er inde paa et Hospital: Maaske i Morgen jeg som Du i Dag. Denne Grønnegaard er mere som en fredelig Stiftelse end en Hospitalsgaard. Snakken gaar rask mellem Bænkens fire Kvinder. Og de to gamle Mænd faar sig en magelig og rosom Passiar med en ung Fyr, der er paa Besøg.

Det er kun, naar man ser Børnene, at man

for at være saa forsigtig, saa forsigtig. Tænk, om det skete.

Og saa har de Børn det dog saa godt derude. De vil nødig hjem. Mange kommer jo fra Fattigdom og Nød, Lud og koldt Vand. Her plejes de godt, har venlige Øjne og bløde Hænder om sig. Der er en lille Fyr, hvis Moder kun kommer en Gang hver tredje Uge, og saa siger han fast: »Du kan godt gaa igen, jeg vil blive her.« Særlig ved Jul vil de nødig ud.

Og Sygeplejerskerne kommer til at holde af de Børn, som de ofte har derinde i Aar, som

Rekonvalescenter. — Fot. Jul. Aagaard.

føler Stikket i Brystet, ængstes ikke for sig selv, men for den Dreng eller Pige, som vi maaske har, der leger muntert hjemme, og saa let, saa let kan komme for Skade. Som Tulle, der ligger der i Vuggen. Tulle er saa sød, en stor, leende Mund og det gule Haar langt ned over den sunde, brune Pande. Men Tulle er falden ned en Dag, har brækket Benet, og, hvad hundred Fold værre er, har knækket Ryggen. Tulle skal ligge der en tre Aar, til hun bliver fire Aar, saa skal hun have Korset paa og bliver dog aldrig andet end en Krøbling. Og det gyser i én, som hun ligger og ingen Fremtid anende, ler ubekymret op til os. Og man sætter sig

var det deres egne. De kommer løbende med dem, da de ser Fotografen i Gaarden, for at faa dem fotograferede. Jo, Karla skal rigtignok med, og Lavst og Peter. Og de henter dem ud. Karla har kun et Ben, men hun har blaa Sløjfe i Haaret og en fin, hvid Kjole paa, for i Dag tager Sygeplejersken ud med hende i Zoologisk Have og se paa alle Dyrene. Og Karla klynger sig om Sygeplejerskens Hals og putter sig ind til hende.

Disse flinke, muntre Sygeplejersker, hvis Dag er saa lang, hvis Gerning er saa tung, og som dog holder Sindet lyst og Smilet aabent.

ALONSO

Fra Væddeløbene i Søndags.
Fot. for »Hver 8. Dag« af Jul. Aagaard.

Kronprinsessen.

Fra Georg Stage-Ulykken.

Georg Stages Endeligt. — Fot. Schaumburg.

MAN kan ikke blive det kvit, dette Skib, bemanded med Ungdom, der brutalt sejles i Døden i Midsommerens dæmrende Nat. Sejles i Sænk, mens disse femten—seksten—syttenaars Knøse sover den sidste Forventningens urolige Søvn; thi i Morgen skal de jo atter være i Hjemmets Stuer, som mange af dem har forladt for første Gang for at fare med Georg Stage. Saa nær Havnen at lade det unge, friske Liv. Brattere Modsætning

kan ikke slaa Sindene. Derfor kredser Tankerne atter og atter om denne Skibsmast, der rager op over Øresundet med nogle svajende Tov og nogle forrevne Sejl, som Storm og Vind slider og hiver i. Nan hører om Dykkeren, der gaar ned og leder efter Ligene, denne grufulde Vandring, denne grufulde Følen-sig-frem under Dækkets Mørke. Man læser om Dødsbaaden, der sejler ind med sin vemodige Last, om Rettens Forhør. Man spørger sig ængsteligt ventende for: Hvis er Skylden, hvis er Ansvar?

Og det maa jo dog i alt Fald være saa, at Skylden ikke er vor. Det er en kummerlig Trøst, men dog en Trøst. —

Medens en anden Dampers, der var til Stede i Ulykkesøjeblikket, ubekymret sejlede sin Kurs, deltog Damperen »Irene« fra Stockholm i Redningsarbejdet, og navnlig gjorde dens elektriske Projektører udmærket Nytte. I Farens Stund kendes ikke Forskel paa svensk, dansk eller norsk.

Irene« fra Stockholm, hvis Projektør gjorde udmærket Nytte ved Redningsarbejdet.

Kendte Navne.

Dødsfald.

Kontreadmiral *H. L. M. Holm*, som nylig afgik ved Døden i 75 Aars Alder, blev Officer i 1850. Efter at være udnævnt til Kaptajn

Kontreadmiral H. L. M. Holm.

1868, arbejdede han nogle Aar som Kontorchef i Marineministeriet, og siden deltog han som Chef i en Række Togter, ligesom han gentagne Gange var Stabschef ved Ordenseskadren. H. udnævntes 1880 til Kommandør og 1895 traadte han ud af Marinen med Kontreadmirals Karakter. Han var dekoreret med Kommandørkorset og mange udenlandske Ordener.

Sagfører, Kancelliraad *Buus* i Aalborg er afgaaet ved Døden i sit 58 Aar. B. begyndte sin Løbebane som Herredsfuldmægtig i

Nørresundby og kom siden i samme Embede til Nibe. Fra 1893 nedsatte han sig som Sagfører i Aalborg, hvor han fra 1900 beskikkedes til offentlig

Sagf., Kancelliraad Buus.

Sagfører, og hvor han tillige har haft Sæde som Formand i Ligningskommissionen og som Medlem af Skatteraadet. B. var en meget afholdt Mand.

Fhv. Sognepræst *C. P. Bagger Christensen*, der nylig afgik ved Døden, var født 1828, blev theologisk Kandidat 1850 og virkede en Række Aar som Lærer, først ved Aalborg Latinskole, siden som Adjunkt ved Odense lærde Skole. Fra Lærergerningen gik C. 1871 over i gejstlig Virksomhed, blev

Sognepræst i Nørre Næraa og Benderslev Sogne i Fyens Stift, og virkede i denne Egenskab indtil 1884, afholdt afsin Menighed.

Fhv. Sognepræst C. P. Bagger Christensen.

Jubilæum.

Organist *Theodor Ibsen* kunde den 5te Juli fejre 25 Aars Jubilæum. Fra 1880—91 havde I. Ansættelse ved St. Lawrentii Kirke i

Organist Th. Ibsen.

Kerteminde, og derefter tiltraadte han det Embede, han fremdeles beklæder, som Organist ved St. Petri Kirke i København. I., der er anset som en meget dygtig Musiker, har ved Siden af sin kirkelige Virksomhed virket ihærdigt baade som Sangdirigent og Lærer i Musik. Ligeledes foreligger der fra hans Haand en Række Kompositioner, Orgelfantasier, Romancer, aandelige Sange og liturgisk Musik.

Jubilæum.

En velkendt københavnsk Forretningsmand, Fabrikejer *J. C. Christensen*, fyldte nylig 70 Aar. Ganske smaat begyndte C. for c. 40 Aar siden som Agent for udenlandske Manufakturhuse, men Virksomheden tog fart og C. blev i Stand til at overtage et Par større Væverier, som han siden har drevet i Fælles-

Fabrikejer J. C. Christensen.

skab med sin Søn. Udenfor Forretningsverdenen er han kendt for sit Arbejde i Blindesagens Tjeneste — selv lider han under et alvorligt svækket Syn — og særlig er hans Navn knyttet til Blindeinstituttet paa Mariendalsvej, som han har ydet mange hjælpsomme Tjenester.

Dødsfald.

Justitsraad, Direktør *Ritzau* i Køge er afgaaet ved Døden i en Alder af 70 Aar. R., der besad stor Indflydelse og var en overmaade dygtig Mand, havde beklædt en

Række fremtrædende Tilidshverv i sin By. Han havde i 33 Aar siddet i Byraadet, hvor han var mangeaarig Formand for Fatigudvalget og havde lige siden Landbobankens Stiftelse været dens administrerende Direktør. R. var dekoreret med Ridderkorset.

Justitsr., Direktør Ritzau.

„Hver 8. Dag“s Musik og Sang.

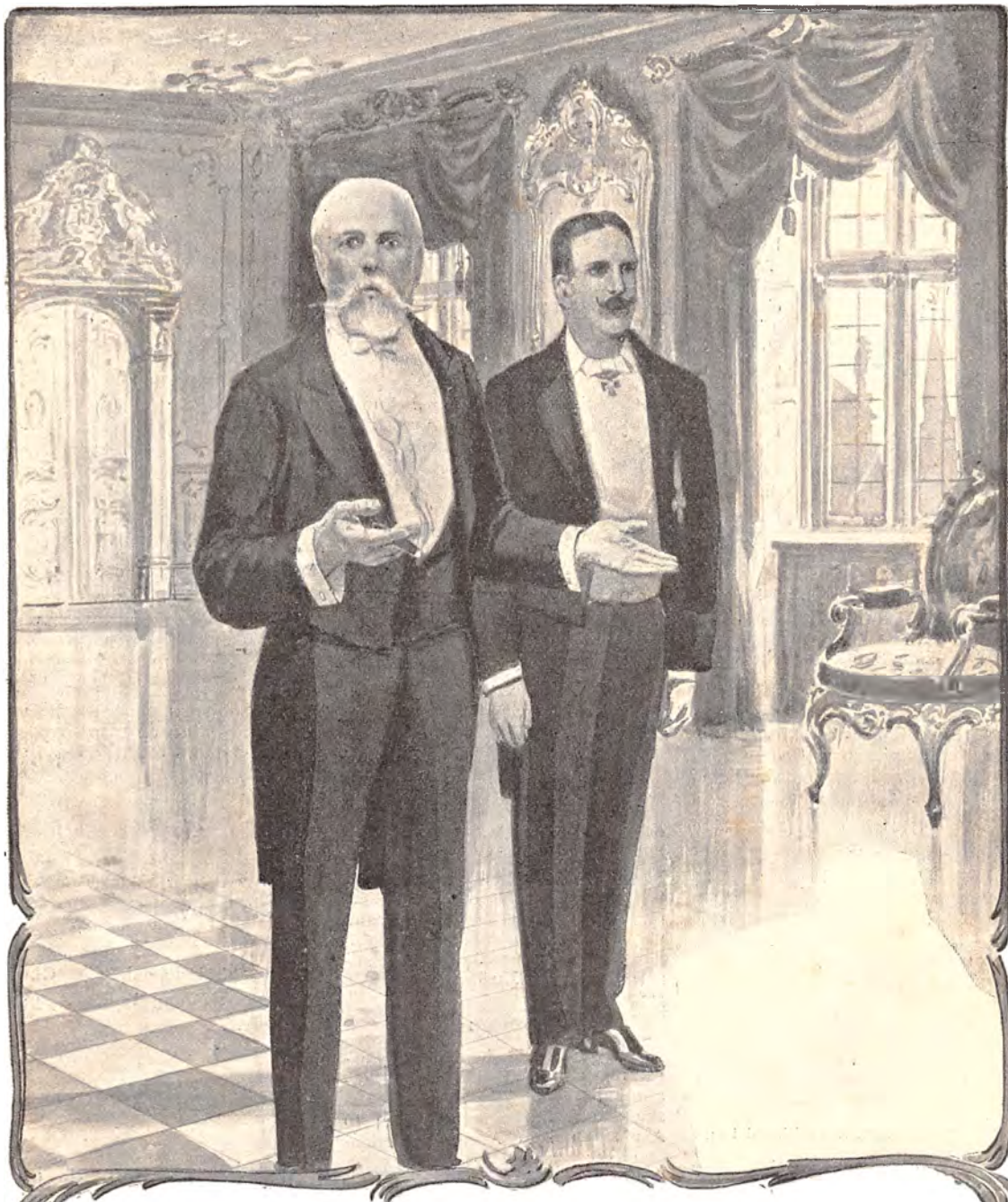
Hefte 28 indeholder: L. Christiansen: *Fanny Vals*. Weyse: *Romance*.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8 Dag“s specielle Fotograf er Hr. *Julius Aagaard*.

»Den Krone, der er tabt, vindes ikke tilbage . . . .«

Dette bør man erindre og i Tide gøre sine Indkøb af Cigarer og Tobakker hos »Tobakskompagniet«, der sælger til enhver Forbruger direkte fra Fabrik til en gros Priser. Tobakskompagniet har nu følgende Udsalg: *Vingaardsstræde 25, Vesterbrogade 12—14, Vesterbrogade 57, Nørrebrogade 48, Falkoneralle 4, Istedgade 11, Rolighedsvej 15, Blegdamsvej 74, Torvegade 62.* Omstilling til samtlige Telefoner i vore Filialer sker ved at ringe til Hovedkontoret, *Vingaardsstræde 25, Telefon 6026.*

HVER 8 DAG

Nr. 42. 11. Aargang.

16. Juli 1905.

Kejser Wilhelms Besøg paa Løverodde ved Kolding. — (Fot. Georg Burcharth.)

Kejser Wilhelm har i forrige Uge aflagt en lille uofficiel Visit paa dansk Grund. En tysk Eskadre, hvoriblandt Kejserskibet »Hohenzollern«, ankrede paa Vej fra Aabenraa op udfor Løverodde i Nærheden af Kolding og her ved Løverodde gik Kejseren i Land, turede rundt en Timestid ved Strand og i Skov og sejlede derefter tilbage til Eskadren.

Gennem Avisen.

Efter det Tyske.

Da hun havde gennemlæst Ægteskabstilbudene, stillede hun sig hen foran Spejlet og saa længe paa sit eget Billede.

»En ældre, erfaren Frøken« — ja, det passede jo godt nok. »To Børn, et hyggeligt, kærligt Hjem« — det havde hun længe ønsket sig. »Paa Formue ses ikke saa meget som paa Huslighed og Kærlighed til Børn« — nej, Formue besad hun rigtignok ikke, derimod elskede hun Børn. Som Husmoder kunde hun derimod kun daarlig tænke sig selv: den spinkle Skikkelse gemt bag et stort, blaat Forklæde, i Favnen den dampende Suppeterrin, medens »han« og to smaa, sultne Barnemunde sad og ventede ved det dækkede Middagsbord. Ja, hun maatte smile ved den Tanke! Men da denne »Enkemand og Embedsmand i Midten af Trediverne« efter Annoncen at dømme maatte være et bravt Menneske og en god Familiefader, vilde det vist ikke blive saa vanskeligt efterhaanden at paatage sig og udføre en »tro Livsledsagerindes« Pligter. Og dog! I Midten af Trediverne er Mændene endnu ret fordringsfulde og savne hellere alt andet end et smukt Ansigt, og hun med de stueblege Kinder og de begyndende Rynker havde ikke meget at byde paa i Retning af Skønhed.

Hun højede bedrøvet Hovedet og foresatte sig ikke at tænke mere paa den Sag.

Efter at have tilbragt en søvnløs Nat skrev hun dog et nøje overvejte Brev efter den oppgivne Adresse. Hun skrev ganske naturligt, saaledes som hun følte. Hun begyndte med at klarlægge sine Forhold: hvem hendes Forældre var, hvorledes hun var opvokset i Barndomshjemmet, hvor alt var lyst og lykkeligt, hvorledes Faderen pludselig var død og Boet overgivet til Konkursbehandling. Det var en hæderlig Fallit, men Forretningen maatte ophæves, og Familien rejste bort fra den lille By, hvor hun hidtil havde levet saa sorgløs og glad. Hendes Broder blev nødt til at afbryde sine Studier for at tjene sit Brød som slet og ret Elektriker. Moderen døde i Nod og Elendighed, og nu stod hun ene i Verden, henvist til at arbejde for sig selv. Hun havde derpaa i flere Aar tjent i forskellige Stillinger, havde ikke altid været glad, men havde foruden en Del Erfaringer sammensparet lidt Penge, som hun tilsidst havde anvendt paa at etablere en lille Butik i den gamle Branche i sin Fødeby. Fra en ringe Begyndelse havde hun arbejdet Forretningen op, og derved gjort Sit til, at Familienavnet atter blev æret og agtet. Saa vidt havde hun altsaa ingen Grund til at være utilfreds med sin Skæbne, dersom der ikke i hendes stille Liv havde indsneg sig en Tanke, der blev hende en Kilde til megen Uro og Bekymring, nemlig Spørgsmaalet, *hvorfor* hun egentlig levede, og *hvad* hun arbejdede for. I hendes Kvindehjærte havde der i de lange, ensomme Aar ophobet sig saa megen Kærlighed, at hun nok mente at kunne blive en an-

den Moder for disse to moderløse Børn. Faderen maatte kun ikke vente sig nogen Kærlighedsvaar, men hun var besjælet af en ærlig Stræben efter at blive ham en god Kammerat, i Ondt som Godt, og Huset skulde hun lede og styre efter bedste Evne.

Allerede den næste Aften kom Svaret, en varm Anerkendelse af hendes smukke Tilbud. Samtidig blev hun bedt om den paafølgende Søndag at begive sig til den nærliggende lille By, hvor Brevskriveren boede; han vilde saa sammen med begge Børnene vente hende paa Banegaarden.

Hun samtykkede.

Næste Søndag Eftermiddag lukkedes Klara Hinkelmanns Uld- og Hvidevarebutik en halv Time tidligere end sædvanlig.

Selve Rejsen tog ikke mere end en lille Timestid, saa var Frøkenen ved Maalet. Begge Børnene saa hun paa Perronen, og vidste derigennem øjeblikkelig, hvor hun ventedes. Ved Synet af den store, næsten elegante Mand, der stod og monstrede de ankommende, blev hun lidt bange. Hun ængstedes over sit Forehavende og gik tøvende hen til ham. Han opdagede nu ogsaa hende og gik hende imøde med Llatten i Haanden.

»Frøken Hinkelmann?« spurgte han.

»Ja —«, svarede hun, idet hun rødmede af Forlegenhed over hans prøvende Blik.

»Tak, fordi De kom,« sagde han med rolig Alvor og rakte hende Haanden. Derpaa vendte han sig om mod Børnene: »Lise, min ældste, og Karl, Kæledængen. Og det er Tante Hinkelmann. Giv Tante Haanden, Born.«

De gjorde det, halvt barnligt sky, halvt nysgerrige. Men Frøkenens Hjærte bankede hæftigt, da hun saa de kære smaa Ansigter. Nu var det paa én Gang altsammen let for hende.

»Goddag Børn,« sagde hun hjærteligt og greb samtidig de udstrakte smaa, bløde Hænder.

Lise var en køn, lille, seksaarig Pige med store, dybe Øjne og et lidt, melankolsk Udtryk om Munden; det blonde, krøllede Haar under den granatrøde, lille Kysehat indrammede et lille, fint, blegt Ansigt. Karl derimod struttede af Sundhed og Livsglæde; med sine nysgerrige, skælmske Øjne, den fugtige, lille Stumpnæse og den aabentstaaende lille Mund lignede han nærmest en Basunengel.

I II Klases Ventesal satte de sig i et Sofahjørne. Registratoren bestilte Øl til sig og Kaffe og Kager til Frøkenen og Børnene. Den store Mand følte sig lidt usikker, og Frøkenen havde heller ikke let ved at bevare Fatningen; derfor var det en Lettelse for dem begge, at Børnene støjede lidt omkring.

Medens Børnene morede sig som de bedst kunde fortalte den alvorlige Mand hende om sin afdøde Hustru og om den tunge Tid, der var fulgt efter hendes Død. Nu havde han jo nok overstaaet det

værste Stød; men i Længden var det ikke til at udholde at faa Hjemmet bestyret af en Husholderske. Overalt syntes han at mangle nogen, der tog sig af Sagerne, Børnene gik for Lud og koldt Vand, og han længtes efter at faa lidt Varme i Hjemmet, lidt Hygge og Orden.

Frøkenen hørte stiltiende paa ham, hendes Blik hang ved Børnene, og al den Medlidenhed, som hans bevægede Stemme fremkaldte i hende, koncentrerede sig om de smaa Børn. En varm, moderlig Følelse fik hendes Hjærte til at svulme og gav rige Løfter for Fremtiden.

Men sige ham det, kunde hun ikke. —

Henad Aften, da Toget skulde gaa, sagde de Farvel til hinanden.

»Tante Hinkelmann skal blive«, bad Karl.

»Ikke i Dag, Karlemænd«, sagde Faderen; det gaar ikke. Men maaske kommer Tante Hinkelmann igen. Og næste Gang gaar hun med hjem, og saa kan du bede hende blive, dersom hun vil.«

Hun tog Børnene ved Haanden, men før de gik ud paa Perronen, bukkede hun sig hurtigt ned og kyssede dem, uden at Faderen saa' det.

Før hun steg ind i Kupeen, rakte Registratoren hende Haanden, tog Hatten af og bukkede gentagne Gange ærbødigt. Han blev ogsaa staaende paa Perronen, saa længe den spinkle Skikkelse var at se ved Kupevinduet, saa længe det blege, venlige Ansigt smikkede til Børnene.

Frøkenen kørte hjem som i en Rus, i Tankerne var hun hele Tiden hos Børnene. Aldrig havde hun fundet de stille Stuer saa tomme som i Aften. Da Morgenens kom, og Ugens Arbejde paany begyndte i den lille By, var det hendes første Arbejde at anbringe en stor Plakat med Paaskriften »Udsalg paa Grund af Forretningsophævelse« i Udhængsskabet.

Samtidigt nedsatte hun Priserne betydeligt.

Efterretningen om denne overraskende Kendsgerning udbredtes hurtig i den lille By, og samtidig blev Giftermaalsplanen hurtig opdaget paa Grundlag af smaa Hentydninger og Iagttagelser. Dette i Forbindelse med Prisnedsættelsen hidførte en stor Tilstrømning til den Hinkelmannske Hvidevarebutik, kort sagt, Frøkenen havde aldrig haft saa mange Kunder som i de paafølgende fjorten Dage.

Hun kom med ét til at se lyst paa Livet, hun bevægede sig let og muntert i sin Butik, og der kom Farve i de ellers saa blodfattige Kinder. Naar Folk hentydede til Fremtiden, slog hun det beskedent hen; men hendes straalende Øjne forraaede hende. Helst solgte hun Børnetøj, det gav hende Lejlighed til at underholde sig med Mødrene om de smaa Væsners fine og lette Undertøj. Saa kunde hun af og til heller ikke tie helt stille med, at hun snart skulde være Moder for saadanne to allerførste Smaabørn.

Paa Grund af Prisnedsættelsen gik Udsalget ret livligt; alligevel kunde det endnu vare Maaneder, inden det var gjort i Penge og Regnskabet opgjort. Og medens Ventetiden ganske langsomt forløb, og hun i Tankerne stadig dvælede ved Fremtiden, skrev

hun ham en skønne Dag til og bad, om han ikke i nogen Tid vilde overlade hende Børnene. Han vilde vel nok kunne undvære dem lidt, naar han betænkte, hvor godt de saa kunde lære hinanden at kende, hun og Børnene.

Tre, fire Dage maatte hun vente paa Svar; endelig kom det, og slog med ét alle hendes Forhaabninger til Jorden. Han skrev:

Højtærede Frøken!

De forundrer Dem maaske over, at jeg siden hin Søndag hverken har skrevet eller gengældt Deres Besøg, og at De i Stedet for Børnene, faar Brev fra mig.

Jeg siger Dem hjærtelig Tak, fordi De viser mine Børn saa megen Kærlighed; men tillad mig at gøre en Bemærkning: jeg har ikke til Hensigt at tage en Barnefrøken i Huset, men at gifte mig. I hvor høj Grad mine Børns Vel end ligger mig paa Sinde, og hvor godt et Indtryk Deres første Besøg end har gjort paa mig — saa vil jeg dog være ærlig og tilstaa, at jeg ved at tænke paa mit første, lykkelige Ægteskab, der jo desværre kun varede i fire Aar, er bleven overbevist om, at Sagen maa ordnes paa anden Maade for mig. Jeg indrommer, at jeg har begaaet den første Fejl. Kun af Kærlighed til mine Børn besluttede jeg at prøve denne ikke længer usædvanlige Vej, og beklager meget om jeg derigennem skulde have bragt Dem en Skuffelse.

I mine Øjne har De, højtærede Frøken, ikke tabt meget derved. Ægteskabet med en mindre Embedsmand fordrer Ofre fra begge Sider, som De, med Henblik paa Deres Sundhed, ikke skal være ked over at have undgaaet. Med de bedste Ønsker for Fremtiden og med mange Hilsener fra Børnene er jeg

Deres forbundne

Theodor Zehrfeld, Registrator.

Alle disse konne Ord fattede hun kun halvt; der var kun ét, som hun følte med Sikkerhed: hun havde mistet Børnene.

Bedrøvet, med taarefyldte Øjne, begravede hun Erindringen om disse søde, smaa Skabninger i sit saarede og forpinte Hjærte. Saa fjærned hun Plakaten fra Udhængsskabet, og maatte straks gøre store Bestillinger paa Varer og satte samtidig Priserne op til den gamle Norm.

Det var atter en Nyhed for den lille By, talrige Kunder kom som før med deres taktløse Nysgerrighed og forlorne Medlidenhed.

»Der er ikke blevet noget deraf«, sagde hun roligt og dog skar det hende i Hjærtet hver Gang.

De fleste trak sig utilfredse tilbage, Kunderne klagede over Priserne, og mente, at før havde det alt sammen været saa billigt. Forgæves gjorde hun gældende, at hun for det første kun førte gode Varer, og for det andet nu atter maatte sørge for sit Udkomme. Folk saa blot paa hende og tænkte: »Hvorfor har hun da ikke giftet sig?«

Et halvt Aar senere, da Registratoren holdt Bryllup med en smuk, livsglad Enke, gik Firmaet Hinkelmann for anden Gang fallit. — — —

Stenografiske Interviews

ved C. C. CLAUSEN.

XLIV. Billedhuggeren Julius Schultz om en Statues Tilblivelse og danske Billedhuggeres Kaar.

Billedhugger Schultz i sit Atelier. Leret fugtes. -- Fot. Jul. Aagaard.

Ien tilgroet Have mellem »Svineryggen« og Vodroffsvej har Schultz sit Atelier, Tuxens gamle Atelier. Derfra er bl. a. den fortræffelige Statue af den unge Oehlen-schläger udgaaet, som staar støbt i Bronze ude paa Frederiksberg, og som saa ganske anderledes giver den Digter, der skød sin straalende Ungdomsindsats ind i dansk Aandsliv, end den velnærede Konferensraad, der har sat sig mageligt til Rette paa en bred Stol foran det kongelige Teater. Der er Baggesen formet, som Galleriet har købt. Og paa Kavaletten staar der nu en Statue, som menes at blive færdig til næste Foraarsudstilling. Men inden vi slipper ind i Atelieret, har Schultz omhyggeligt dækket den til med vaade Klude.

»Det er en saa bekendt Sag mellem mine Kolleger, at ingen faar noget at se af det, jeg laver, før det er færdigt«.

Vi ser kun en nøgen Fod i Ler, lidt af

Bukserne og Stokken. Og vi spørger, med Hentydning til den nøgne Fod: Modellerer De først i nøgen Figur, inden De giver Statuen Klæder paa?

»Ja, jeg gør det i alt Fald altid. Fransk-mændene gør det ogsaa altid. Men det er saa forskelligt, nogle gør det, nogle gør det ikke. Man faar bedre Form ved det, den nøgne Form skinner jo altid mer eller mindre igennem Klæderne. Se f. Eks. her paa mit Knæ, selv om jeg nu er saa tykt klædt, spiller hele Knæets Form igennem. Ved en svær Dragt kan man nok undlade at modellere den nøgne Form først, men det bliver ikke godt. Der er ogsaa mange Figuralere, der først tegner Figuren nøgen, inden de maler Klæder. De gamle Kunstnere fra Renæssancens Tid, f. Eks. Raffael, brugte ogsaa den Fremgangsmaade«.

Og Samtalen glider ind paa allehaande tekniske Ting ved Billedhuggerkunsten. Og

vi beder Hr. Schultz fortælle lidt om det rent haandværksmæssige ved hans Kunst, hvordan en Statue formes i Leret.

»Thorvaldsen sagde en Gang: Det er skulet at være Billedhugger, for man tager bare af Leret, hvor der er for meget, og lægger paa, hvor der er for lidt, og det bliver man ved med, indtil Statuen er færdig. Og det er den bedste og naturligste Forklaring . . .

Men først laver man en lille Skitse. Man kan ofte gaa i Aarevis med Planerne, inden man kommer saavidt. Oehlenschläger og

ud i Armene, men ofte ud i hver Finger gaar Skelettets faste Dele. Først skrues man det tykke Hovedjærn paa Kavaletten, den store Jærnstang, som De der ser bag Figuren, og fra hvilken der vandret gaar et Jærn ind i Leret. Paa det bygger man Skelettet videre af Halvtommes- og Kvarrtommesjærn og Træ. Det maa bygges solidt og godt, for ellers risikerer man, at Statuen falder ned, hvad der ikke saa sjældent er hændt for Kunstnerne. Da gamle Bissen modellede den store Istedløve, var en Morgen, da han kom ind i Atelieret, den kolossale

Billedhugger Schultz Statuer af Oehlenschläger og Baggesen.

Baggesen og den der paa Kavaletten er 10 Aars gamle Tanker. Jeg tager aldrig fat paa Arbejdet, før jeg er klar over Kompositionen. Og saa er det, man laver den lille Skitse, naar man endelig er klar over Figures Stilling. Den laves som oftest uden Model, det er jo der kun nærmest Tanken, Ideen, man vil have udtrykt.

Og saa begynder man at bygge Figures Skelet af Jern og Træ. Der maa jo være noget til at holde det vaade Ler oppe, ellers falder det ned. Det er ganske som Benskelettet i et levende Menneske. Ikke blot

Lerfigur falden ned og laa paa Gulvet. Derved kan undertiden flere Aars Arbejde gaa tabt.

Leret faar jeg ude fra et stort Teglværk paa Lyngbyvejen. Der gaar et Par Tønder til saadan en Statue. Dette her er noget smukt lysegult Ler, og det skal være fint Ler. Det er det samme, som de laver Mursten af, i dem kommer de blot Sand, vi skal have det fine, opslemmede, rene Ler. Det er ikke altid saa let at faa, for om Vinteren kan de jo ikke komme ned i Gravene og grave det.

Saa sættes Leret op, og naar Arbejdet staaar udført som Skitsen, begynder man at modelere. Saa staaar Modellen paa den Kavalet der, og saa ser man paa ham og gør det efter ham.

Det er meget vanskeligt at finde en god Model. Man er mange Gange nødt til at benytte flere Modeller, hvilket gør det dobbelt vanskeligt, at faa en Helhed ud af Arbejdet. Med Oehlenschläger havde jeg et forfærdeligt Vrøvl. Det var mig umuligt mellem de almindelige Modeller at finde en, der kunde forstaa den Stilling, som jeg vilde have. Jeg vilde udtrykke det, der laa det dejlige Digt »Morgenvandring«. Men saa fik jeg en ung medicinsk Student, der læste til Embedseksamen, og som var glad ved at faa den lille Ekstraindtægt. Modellerne faar gerne 66 Øre pr. Time, det er det, Akademiet giver paa Skolerne. Ham var jeg uhyre tilfreds med, det var en intelligent ung Mand, der forstod, hvad jeg mente.

De almindelige Modeller er gerne arbejdsløse Arbejdsmænd eller Opvartere. De er sjælden Modeller ret længe, naar de faar fat i noget fast, tager de det. Det er ikke nogen Levevej at være Model herhjemme. Naar de kan staa for et Par Billedhuggere, kan det nok gaa, men undertiden kan de gaa hele Vinteren uden at have noget at bestille. Det er ikke som i Paris og Rom, der kan de leve af at være Model, alene i Rom er der 2000 Kunstneratelierer.

De danske Modeller er i Reglen noget tungere byggede end de franske og de italienske, og det gælder ogsaa de kvindelige; men naturligvis gælder det her som alle vegne, der er ingen Regel uden Undtagelse, man kan her finde meget smukke Modeller, ogsaa de kvindelige. Den mest bekendte Model, vi vel har haft, er en bekendt Varietésangerinde, der har staaet Model til Julius Paulsens Eva.

Saa tager man som sagt fat. Er det en let Stilling som den med Oehlenschläger, kan Modellen staa sommetider indtil en Time. Men der er svære Stillinger som Eva i min Gruppe der, i denne stærkt knælende Stilling kunde hun knap holde det ud et Par Minutter ad Gangen.

Sommetider kan man staa et Aar med en Statue, sommetider længere, undertiden kortere. Man kan pludselig en Dag synes, at det slet ikke duer. Saa kan man rive

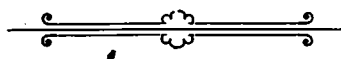
det hele ned og begynde forfra. Og det kan gentage sig mange Gange. Eller man kan give sig til at forandre paa det. Naar man gaar længe ved et Arbejde, kan man gaa og se sig led og ked og træt paa det. Man kan en Dag synes, at den Stilling dér passer ikke, og saa brækker man Armen eller Benet eller Hovedet itu og gør en Forandring. Og straks synes man, det er langt bedre end før. Men, naar man saa Dagen efter kommer frisk til sit Arbejde, ser man, at den Forandring har ødelagt det hele. Man kan paa et Øjeblik ødelægge flere Maaneders Arbejde, en Arm er snart brækket over. Og man kan ikke altid vende tilbage til det gamle. Derfor ser man saa ofte Arbejder, der er uklare i Tanke og Fremstilling. Det, det gælder om for en Kunstner er at holde sig frisk ved sit Arbejde og holde den oprindelige Tanke fast...

Saa staaar en Dag Statuen færdig, og saa støbes den i Gips, det koster for saadan en Statue et Hundred Kroner, og saa kommer den paa Udstillingen, og saa faar Kunstneren den tilbage igen. Det er meget sjældent, at en Billedhugger faar solgt sit Arbejde, i Reglen maa han tage det hjem igen, efter at det har kostet ham en Masse Penge. Det er dyrt at være Billedhugger, meget dyrere end at være Maler. Og jeg begriber egentlig ikke, hvordan Billedhuggerne kan eksistere i vort lille Land.

Der er her i Danmark en 80 Billedhuggere, jeg regner her kun dem, der udstiller paa Charlottenborg og den fri Udstilling. Vi har flere end baade Norge og Sverrig tilsammen. Kun meget faa er i Stand til at leve af deres Kunst. Nogle har Formue. Andre tjener noget ved Dekorationsarbejde og vore Porcellænfabriker har i de senere Aar beskæftiget ikke saa faa af de yngre Billedhuggere. Men jeg forstaaer som sagt ikke, hvordan de i det hele taget kan eksistere.

Billedhuggerne bliver ogsaa meget senere bekendte end Malerne. Den franske Slagmaler Detaille var saaledes ikke mere end 23 Aar, da han allerede var verdensberømt. Det er en Billedhugger aldrig bleven i den Alder. Dubois var nogle og fyrrer, før han blev bekendt. Og for at tage et Eksempel herhjemme, Saabye gjorde sit bedste Arbejde, Susanne, da han var over de 70.

Den 24. Juni 1905.

Et gammelt Mysterium i ny Belysning.

»Temple«. Efter et gammelt Stik.

»Mysteriet Naundorf eller Dauphinens Bortførelse fra Fængslet i Temple«. Det er i Aar 100 Aar siden, at den schweitziske Urmager Naundorfs Søn (eller Stedsøn) for første Gang traadte frem med Erklæring om, at han var Ludvig d. 16des Søn. Der er i Frankrig siden den sidste Orleans' Fald skrevet en hel Literatur om »Ludvig den 17de«, Dramaer og Romaner og historiske Undersøgelser, og selv de skarpsindigste historiske Forskere indrømmer, at det er saare sand-

I faa Landes Historie finder man et historisk Mysterium mørkere, mere indviklet, mere spændende end det, der i Frankrigs Historie kaldes synligt, at Dauphinen er bleven bortført fra »Temple« og har levet mange Aar efter. Om han er identisk med Naundorf eller en anden af de mange falske Dauphiner, der viste sig i det 19de Aarhundredes første Halvdel, tør de ganske vist ikke udtale sig om. I de sidste Aar har to franske Historikere paany beskæftiget sig med Mysteriet og søgt at skaffe lidt Lys. Ad forskellige Veje kommer de begge til det Resultat, at Bortførelsen har været mulig. Dauphinen var 7½ Aar, da han blev skilt fra sine Forældre. Det var Prokurøren *Chaumette* og hans Ven Skribenten *Hébert*, der fik Befaa-

Simon, hans Kone og Dauphinen. Efter et Stik fra Ludvig den 18des Tid

Dauphinen og hans Vogtere. Efter Scherrers Maleri.

ling til at tage sig af Drengen. De var to forslagne Fyre begge, og de vidste meget vel, hvilket Gidsel de havde i Drengen baade overfor Europa og den franske Adel. Ingen af dem, saa lidt som nogen anden af Revolutionens Førere troede paa, at Republiken vilde holde sig. Reaktionen vilde komme, og da vilde den, der havde Dauphinens Liv mellem sine Hænder, opnaa baade Tilgivelse og Belønning. *Chaumette* betroede Drengen til Skomageren *Simon*, der var ansat ved »Temple« og *Chaumette* blindt hengiven. *Simon* var vel en daarlig opdragen Almuesmand, men han var ingen brutal Bøddel, saaledes

som man senere fremstillede ham, og Krønikerne om den lille Dauphins Mishandling og Nød er ganske usande Historier, der opfandtes under Ludvig den 18de, da alt, hvad der skete under Revolutionen, lagdes for Had.

For at passe paa Dauphinen havde Simon aarlig 9000 Francs, hvad der var en uhyre Løn for de Tider, repræsenterende mindst 20,000 Francs i vore Dage. Ikke desto mindre forlangte Simon, den fattige Skomager, efter 6 Maaneders Forløb, sin Afsked. Det er det første mystiske

Ludvig den 17de. Efter en Pastel i Versailles af Kocharsky.

Punkt. Man kan med de to nævnte franske Historikere gaa ud fra, at følgende er muligt:

Chaumette, Hébert og Simon har fra de hemmelige aristokratiske Selskaber faaet Løfte om Belønning for at frelse Dauphinen. De har besluttet det, og forsøgt at holde sig til med begge Parter. Da Simon flyttede fra »Temple«, vilde hans Kone som Erindring give Drengen en af de Heste, som man kender fra Cirkus, hvori en Mand kan krybe ind, stikke Overkroppen op og løbe, mens Benene er skjulte af et Slags Dækken. Et saadant Legetøj — det fand-

tes bevislig senere i Temple, — er bragt op og i det har været skjult et Barn, der har været bedøvet ved et Sovemiddel. Samtidig er Dauphinen bleven bragt ned i en Pakke Vasketøj og bragt afvejen. Hvorhen? Det ved ingen! Efter Chaumette fulgte *Barras* som Prokurør, og denne satte en vis *Laurent* til at være Dauphinens Vogter. *Laurent* har straks opdaget Forbytningen, han har fortalt om den til sin Beskytter *Barras*. — og begge har været i stor Vaande. Dauphinen var det bedste Gidsel, Revolutionen havde. Forsvandt det, vilde man gøre *Barras* og *Laurent* ansvarlige og uden Vrøvl henrette dem. Altsaa besluttede begge at tie. Det er karakteristisk, at mens ellers Soldaterne i »Temple« havde haft Adgang til at se og lege med Dauphinen, blev det fangne Barn nu spærret inde i et Værelse, hvis Dør spigredes fast. Var det, for at de ikke skulde opdage noget?

Endnu var *Barras* og *Laurent* ængstelige. Undertiden kom et Medlem af »Velfærds-komiteen« og besøgte Barnet. Men hvis nu Barnet, trods sin Sygelighed, begyndte at tale og at raabe, hvem det var. Man maatte afværge Faren, og man smuglede et døvstumt Barn ind i Temple. Dette Barn blev sat i Dauphinens Celle, men da man paa ingen Maade vovede at forsøge paa at skaffe det andet Barn ud, bragte man dette over i et andet Taarn, hvor næsten aldrig nogen kom. Der var altsaa paa dette Tidspunkt to falske Dauphiner i »Temple«. Samtidig passede *Laurent* paa Dauphinens Søster, den senere Hertuginde af Angoulême. Denne Dame sagde senere, da hun

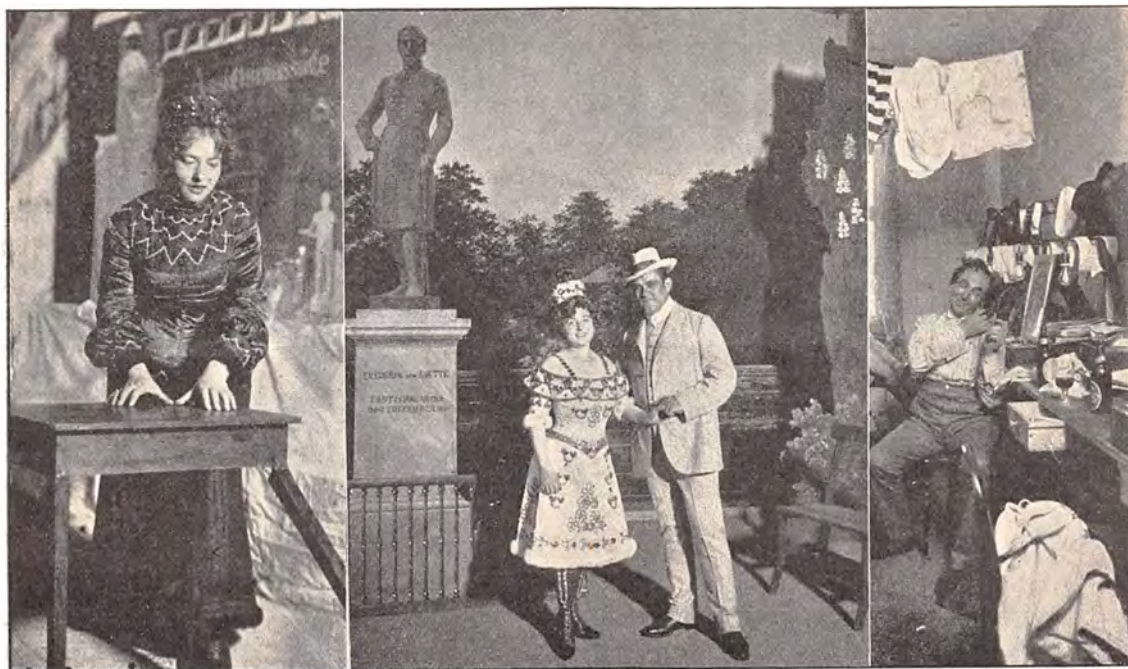
blev voksen, om *Laurent*: »Han var en brav og honnet Mand, der altid behandlede mig venligt og høfligt. Men han vilde aldrig låde mig se min Broder!« Naar *Laurent* var saa god mod hende, hvorfor har han da ikke villet lade de to Børn se hinanden og komme sammen? For at hun ikke skulde opdage Ombytningen? Det Barn, der døde i »Temple« den 8de Juni 1795 har da muligvis været den lille Dreng, der først sattes i Stedet for Dauphinen, sandsynligere endnu den døvstumme Dreng, der var Stedfortræder Nr. 2. Men hvor er da den ægte Dau-

phin bleven af? Hertil svarer Historikerne, at det kan ikke opspores, men det fortælles, at en Gruppe Adelige, der endnu troede, at Dauphinen sad i »Temple«, bestak Simons Ven *Ojardas* for at frelse Dauphinen og føre ham til Bretagne. Ojardas, der var en driftig Mand, købte et Barn af en Mand ved Navn *Morin* og førte ham til Byen *Thiers*. Derfra skulde Barnet føres til England. Men næppe var han kommen hertil, før Budskabet kom fra Paris, at Dauphinen var død i Temple. Ojardas flygtede fra den lille *Morin*, og da senere *Simon* tilbød den ægte Dauphin, antog Adelen ogsaa dette for et Falskneri. Baade *Simon* og *Chaumette* blev senere guillotinerede, Ojardas myrdedes paa en Landevej i Bretagne, men *Simons* Kone, der overlevede Revolutionen i mange Aar og døde

paa »De uhelbredeliges Hospital«, fortalte bestandig vidt og bredt om, hvorledes hun bortførte Dauphinen i en Kurv Vasketøj. Hvor Barnet blev af, fortalte hun derimod aldrig.

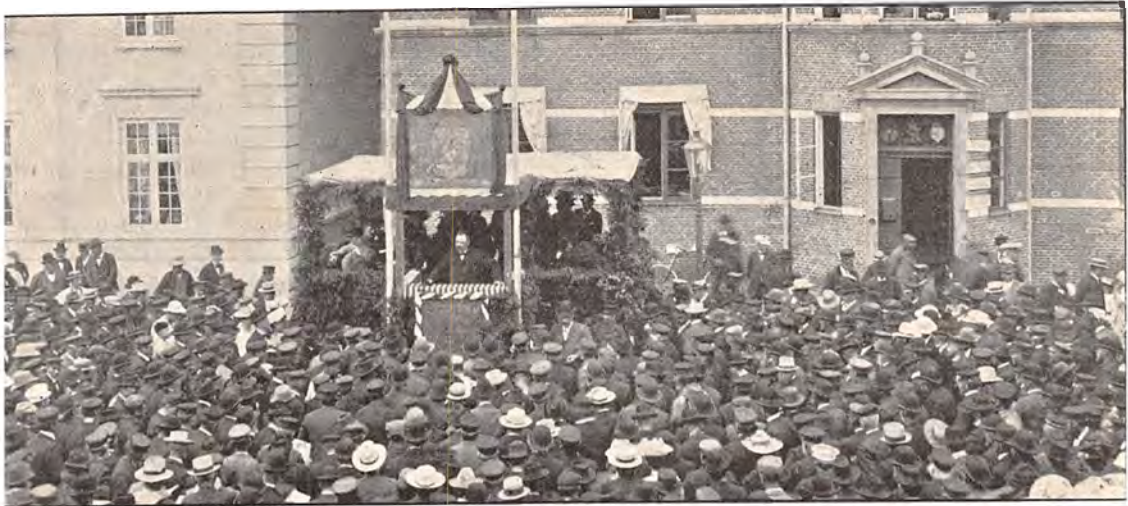
Der fremstod efter Napoleon en halv Snes Mennesker, der paastod, de var Dauphinen. Der var *Martin Bruneau*, *Baron Richemont* og særlig Schweitzeren *Naundorf*, der allerede i 1805 i Schweiz gjorde sine Krav gældende. De blev alle dømt som Bedragerer eller afviste. *Ludvig* den 18de gav ikke sin Krone fra sig. I over hundrede Aar har man søgt at komme til Bunds i Mysteriet. Man er naaet til det Resultat, at den lille Dauphin sandsynligvis er bragt ud af Temple. Men hvad der er bleven af ham, er der ingen, der aner eller kan efterspore.

ETIENNE.

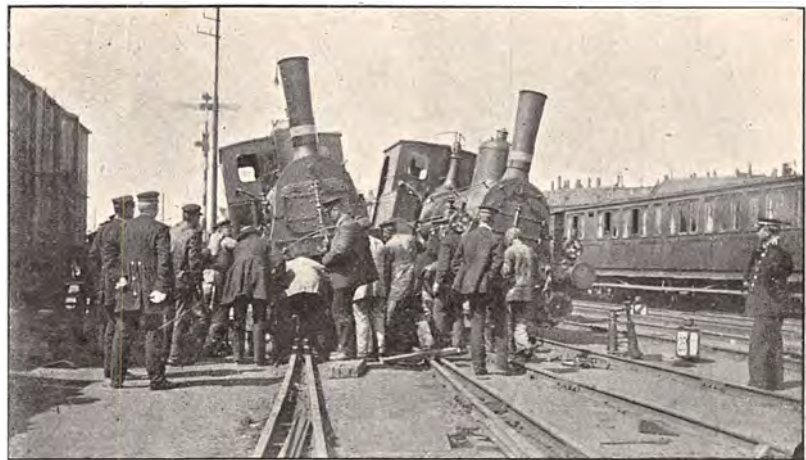
Borddansen, (Victoria Petersen). Elskovsduetten, (Fru Friis Hjorth og Hr. Fred. Jensen). Masken lægges, (Hr. Wulff).
Sommer-Revuen 1905.

Sommer-Revuen. Det er i Aar tyvende Gang, at de to udmærkede Viseforfattere *Axel Henriques* og *Anton Melbye* lader Aarets Begivenheder passere Revue, det vil sige, de Begivenheder, som de endnu har Lov til at synge om. Det var et livlig politisk Aar, det sidste, men af Politik var der i Revuen — af visse Grunde — intet andet at opdage end en lillebitte Ministerkasket, saa lille, at end ikke Censor opdagede den før Premiøren. Ved en Ukas af følgende Dags Dato blev naturligvis Kasketten forbudt. Naa, Revuen kan undvære denne Kasket, men den kan i Længden ikke undvære det Frisprog, den en Gang havde, og som er dens Livsbetingelse, selv om Forfatterne endnu med deres Fond af Lune og deres uovertrufne Visekunst formaar at dække over, hvad der gik tabt, medens Klørne Aar for Aar klippedes tættere til. I Aar som altid er der mange fortræffelige Viser i Revuen, Viser, som ingen anden skriver efter, og som foredrages af »de fire« med et velsignet, evigt og uopslideligt Humør.

Valget paa Møen. Efter en haard og hidsig Valgkamp valgtes nylig Lærer Emil Petersen-Dame til Folketingsmand for Møen i afdøde Jensen Brændholts Sted. Den gamle Bojsenske Kres, som i et Par Aar har tilhørt Reformpartiet, er hermed faldet tilbage til de Moderate, der dog ved Afstemningen var stærkt rængt baade af Radikale og Socialdemokrater. (Fot. Knud Sehested).

Et Rangeruheld. Forøden skete paa Hovedbanegaarden et Uheld ved Rangeringen, og skønt Situationen, som Billedet viser, saa alt andet end ufarlig ud, kom heldigvis ingen til Skade, medens Maskinerne led en hel Del Overlast. Uheldet skete lerved, at de to Maskiner, der kørte i samme Retning, hver paa sit Spor, men med fælles Skæringspunkt et Stykke fremme, naaede dette Punkt paa samme Tid, hvorved de ørnede sammen med saa stor Kraft, at begge løftedes af Sporet. Trafikken led dog intet Afbræk ved Begivenheden.

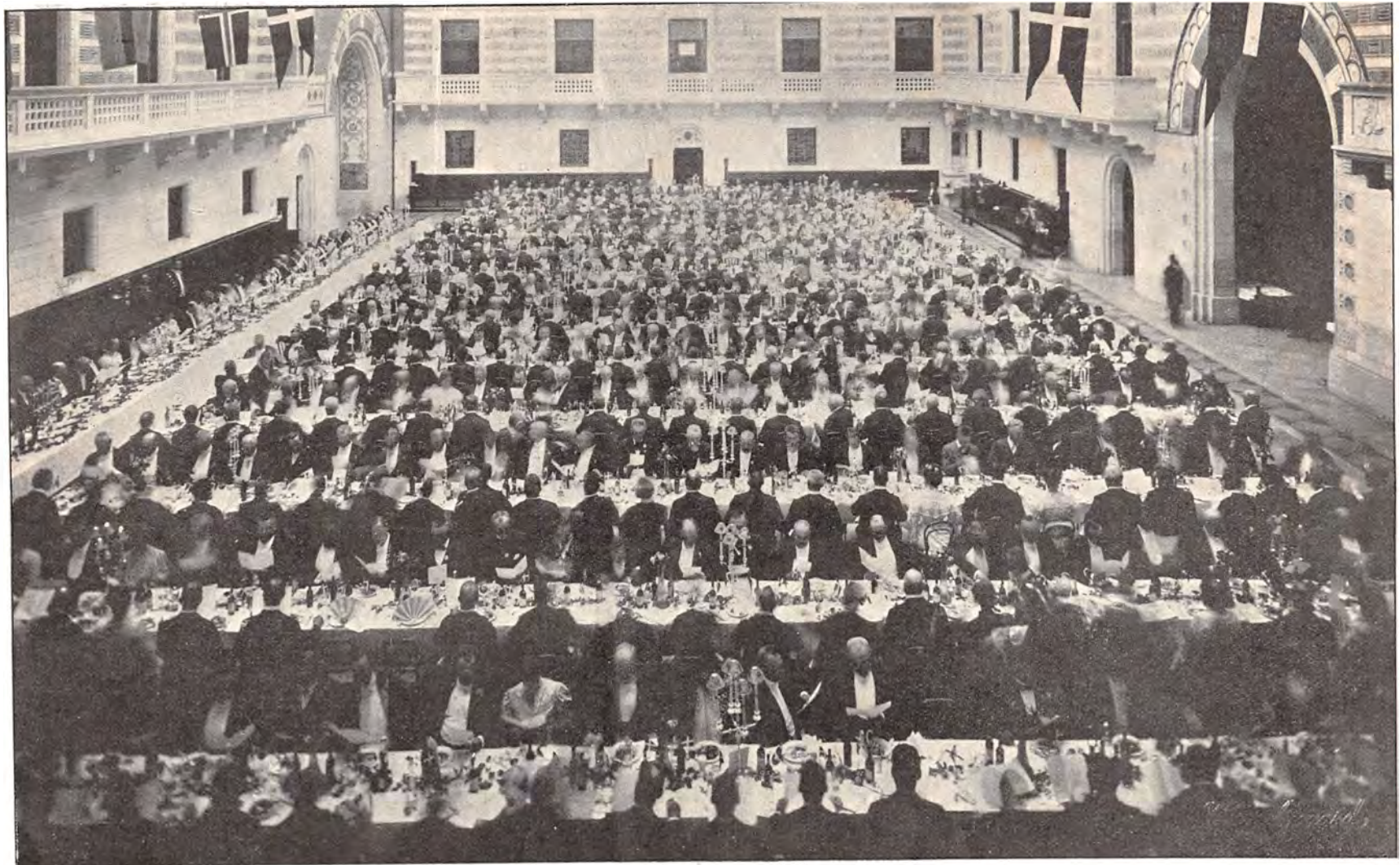
Et Rangeruheld paa Hovedbanegaarden

Dyrskuets Ledere ved Frokosten paa Terrænet.

Dyrskuets Fæstligheder. Det store Dyrskue affødte selvfølgelig en Række mere eller mindre eksklusive Fæstligheder og disse indlededes allerede før Skuets Aabning med en Indvielsesfrokost paa Terrænet, hvor Dyrskuets Ledere bl. A. mødtes med Pressens Repræsentanter.

Denne mere private Sammenkomst, hvorfra vi bringer et Situationsbillede, efterfulgtes et Par Dage senere af den storstilede Middag i Raadhusets Gaard, hvor 850 Mennesker, med den kronprinselige Familie i Spidsen, var til Stede, sikkert den største samlede Middag, der er givet herhjemme. I de prægtige Omgivelser kaldtes under Middagen den fortræffeligste Stemning tillive.

687

Den store Raadhusmiddag i Anledning af Dyrskuet. — Fot. spec. for »Hver 8. Dag« af Jul. Aagaard.

Baaden behandles med Olje.

dagen) indgnedet med Olje eller Fedt, dels for at gøre den saa glat og uimodtagelig for Vandet som mulig, og dels for at tætte mulige Utætheder i Sammenføjningerne. Den mindste Revne vilde straks samle Vand og hæmme Baadens Fart.

Naar Baaden er i Orden og alt i den til Gavns efterset, sættes den i Vandet, hvilken Manøvre maa udføres med største Forsigtighed, thi blot et Stød mod Kanten af Flaaden, hvorfra den sættes ud, eller mod en af Roernes Støvlensæser og man risikerer en Revne i de tynde Bord. Er Baaden nu kommet godt i Vandet maa atter den største Forsigtighed anvendes ved

Roeren og hans Baad.

Jo mere et Dyr forædles, des bedre skal det passes og plejes for at holde sin Ydeevne paa det højeste; paa samme Maade gaar det med Kaproerens Baad. For en Del Aar siden, da man brugte de sværere Baade, var Pasningen meget let, en Smule Aftørring med en Svamp eller en Klud, det var det hele. Nu derimod bliver Baadene før Brugten (paa Kapronings-

Baaden sættes ud.

Baaden bæres ind.

Udstigningen; en Fod, der sættes ved Siden af Kølen, gaar let tværs igennem Baaden, men sidder Roeren først paa sin Plads med Benene i Spændholdet, saa kan han rolig lægge alle Kræfter i Aaren, — er alt i Orden, skal det nok holde.

Naar man saa efter endt Fart igen ligger ved Broen, gentager sig omtrent de samme Bevægelser, Baaden løftes op af Vandet og vendes over Hovedet paa Roerne, saaledes at disse som Regel faar et lille

Formiddag paa Dyrskuepladsen.

Burmeister og Wain's Udstillingsbygning, rejst alene for 4 Dage.

LANDBOERNE er morgenduelige Folk. Paa den Tid, Københavnerne staar op, har de et godt Stykke af deres Gerning bag sig. Derfor kendte Landmændenes Udstilling ikke til Begrebet Aftenliv. Ikke en Lampe saas paa hele Terrænet, man stod op med Solen og lagde sig med den. Klokken 9 lukkedes Dyrskuepladsen, og hvem der ikke havde faaet nok af Dagen, maatte søge andensteds hen.

Tidlig paa Dagen havde Landboeren det bedst

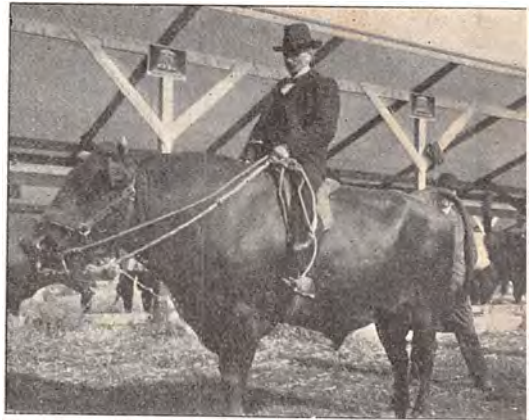

Udsigt over Pladsen.

derude — saa rart for sig selv. Og der var Travlhed i de lange Baaserækker. Det Morgentoilette en første Klasses Fru Ko eller Hoppe maa gennemgaa, er mindst ligesaa omstændeligt som den fineste Grevindes. Ogsaa her maa Kammerjomfruen — in casu Røgteren eller Staldkarlen — gøre Hovedparten af Arbejdet, der gaar i de mindste Detaljer lige til Manicuring. Rigtignok har selv det højt kultiverede danske Kvæg endnu ikke ret lært at skønne paa

denne vigtige Del af Toilettet, og Køer og Tyre maa hejses op i en Sele ved Hjælp af en Kran inden de bøjer sig for den sørgelige Nødvendighed.

Naar Fodring, Strigling, Mugning o. s. v. er endt, hviler Lars Røgter ud i Halmen foran Krybben, læser sin Avis og Brevet fra Stine, nyder sin medbragte, efterhaanden noget overlagrede Proviant og sliber sig en Skraber, indtil Ejeren af Dyret, der har faaet et Par Venner fat, purrer ham ud:

Et Ridt paa Tyren.

— Ka' du ta' og røre ham en Gang, La's! La' vos se ham trave!

La's er — næst Kvæget — Dyrskuets vigtigste Element. Men op ad Formiddagen er Kreaturerne og disses Hofstat ikke Eneherrer paa Dyrskuet. Det er just paa denne Tid, alle de tilrejsende Landmænd og Københavnerne bruger deres Øjne for at samle Kundskab — hver paa sin Vis og efter sin Evne. Københavneren forbavses, naar han ser de mangfoldige Hjælpemidler, Landbruget i vore Dage har til sin Raadighed. At

Tyren manicureres.

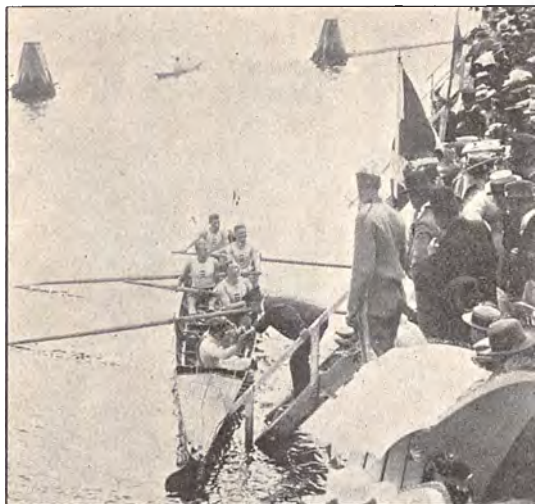
Livet paa Dyrskuet. — Efter Fot. af Jul. Aagaard,

ler saaes, pløjes, luges, høstes og tærskes ved Maskinernes Hjælp, det ved vi alle. Men den, der saa sig godt om paa Dyrskuet, vil nu tillige vide, at Landmændene benytter Maskiner, naar de tilbereder Dyrenes Foder, naar de harper Grus, knuser Kalk og Sten, ja, naar de vasker deres Tøj. Og med særlig Glæde har vi kunnet ndprænte os, at Mælken vi drikker, og Smørret

vi spiser, bliver til, uden at Menneskehænder et Øjeblik kommer i Berøring med disse for Urenlighed og Smitte saa stærkt modtagelige Stoffer

Dyrskuet i København har styrket den danske Landmands Tro paa sig selv og sit Arbejde og vakt Københavnerens Interesse for og Forstaaelse af Danmarks vigtigste Livskilde.

Vindende Baadehold

Styrtebad. Den anbringes derefter paa 2 Bukke og aftørres omhyggeligt med Vaske-skind baade indvendig og udvendig. Saa-fremt dette ikke nøje overholdes, vil en outrigger i Løbet af ganske kort Tid blive fuldstændig ubrugelig til Kaproning, idet de tynde Bord vil slaa sig og Spanterne træde frem som Ribbenene paa en mager Hest. Først naar Baaden er godt aftørret og bragt ind paa sin Plads i Baadehuset, har Roeren Lov til at tænke paa sig selv og det Styrtebad, han ikke for alt vil und-være som, Afslutning paa Turen.

Kendte Navne.

Tiltrædelse.

Den ny Telegrafbestyrer, *O. Henrichsen*, har lige-som sin afdøde Forgænger arbejdet sig op gennem alle Graderne i Etaten til Bestyrerposten.

H. viste tidlig sin store praktiske Dygtighed og Arbejdsevne, og da Staten for en halv Snes Aar siden besluttede Anlægget af egen Telefon, blev Ledel-

sen af dette betroet *Henrichsen*, ligesom han ogsaa siden har været Bestyrer af Statstelefonen, en Stilling, som han nu forener med Telegrafbestyrerembedet.

Hans Udnævnelse har vakt almindelig Glæde blandt Telegrafpersonalet, der i ham ser en human og særdeles dygtig Chef. Han er en Embedsmand af den yngre Tids Aand, uden Spor af Bureaukratisme, med et frit og stort Blik paa Tingene.

Telegrafbest. O. Henrichsen.

Dødsfald.

Fhv. Købmand, kgl. Agent *J. Poulsen* i Skanderborg, er nylig afgaaet ved Døden i 68 Aars Alder. P. havde oparbejdet en betydelig Forretning, der havde Filialer rundt i de nørrejydske Byer, og ogsaa udenfor Forretning-livet lagdes der Besla, paa hans Energi gennem en Række Tillidshverv, som han bestred med stor Dygtighed. Saaledes var han i 25 Aar Medlem af Byraadet og i en lang Aarrække Formand for Handelsforeningen.

Købm., Kgl. Agent J. Poulsen.

Dr. med. Niels Godskesen.

En af Hovedstadens yngre Læger, Dr. med. *Niels Godskesen*, er afgaaet ved Døden, efter i nogle Aar at have lidt af en Hjertesygdom. G., der var Specialist i Øre-, Hals- og Næsesygdomme, var en dygtig Læge, med en betydelig Praksis, og hans Patienter satte stor Pris paa ham. I Studenterlivet tog han i sin Tid ivrig Del og var i en Periode Studenterforeningens ledende Senior, i hvilken Stilling han gjorde sig almindelig afholdt.

Hjemmets Pryd.

Hjemmets fornemste Pryd er Klaveret. Tidligere var det en Luksus, som kun de velhavende kunde tillade sig, nu kan derimod enhver, ved Henvendelse til Edmund Hansens Piano-Magasin (Vingaardsstræde 25) straks blive Ejer af et elegant Klaver imod maanedlig at afdrage et Beløb af 10—15 Kroner. Naar man saa let kan erhverve sig et Piano, bør det ikke mangle i noget Hjem.

HVER 8 DAG

Nr. 43. 11. Aargang.

23. Juli 1905

I Sommerferien: Kammersanger Herold.
(Fot. Reiffenstein-Hansen).

I Sommerferien.

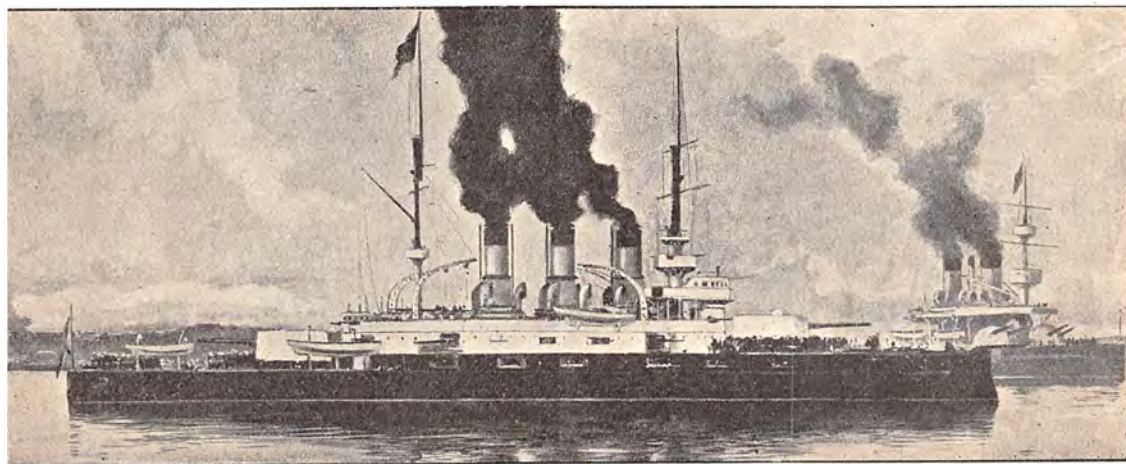
Kammersanger Herold i sin Have.

I. Vilhelm Herold.

I den Sjælekval, som den forforguede Herolds Afgang fra det kongelige Teater afstedkom i mange Dankses Hjærter, har det været en stor Trøst, at han Aar efter Aar slaar sig ned i Fædrelandet om Sommeren. Trist er det, at vort lille fattige Land ikke har Raad til at holde et saa kostbart Klenodie, som Herolds Stemme jo er, til egen Glæde hele Aaret igennem, men en Tidlang maa nøjes med en Grammofon-Udgave. Men Sangerens Kærlighed til sit Hjemland er dog altid noget af et Løfte for Fremtiden.

I Hillerød ligger den smukke, hvide Villa, hvor de engelske Sceners og Saloners fejrede Gæst gemmer sig om Sommeren. Det er smærteligt nok for en Københavner at høre hans vigtigste Motiv for dette Valg — »her er saa dejligt faa Københavner«, forklarer han — men maa vi alligevel ikke give ham Ret? Vor Tilbøjelighed til at træde vore Kælebørn paa Tærne af lutter Kærlighed er desværre en Kendsgerning, som selv mindre Kunstnere end Herold faar at føle.

Herolds Kærlighed til den danske Muldjord er ikke rent platonisk. Ivrigt optaget af Gartnerkunsten passer og plejer han selv sin Have. Som den gamle romerske Kejser, der gerne gav Kronens Glans en god Dag for i Ro at kunne dyrke sin Kaal, finder ogsaa denne Kunstens Fyrste i sin Haves beskedne Urter en større Glæde end i Verdensbyernes prangende Lavrbær.

Det russiske Oprørerskib »Knajs Potemkin«.

I Gletscherens Is.

Efter det franske.

DET vakte i hele Grindelwald den største Opsigt, da Bankieren *Rudolf Schuchmann* fra Frankfurt forulykkede paa en mystisk Maade. I de sidste 3 Aar havde han tilbragt sin Sommer her, og han var bleven saa kendt og afholdt af Befolkningen, at man familiært blot kaldte ham Hr. Schuch. I Befolkningen var der to Partier, hvoraf det ene holdt paa, at der her forelaa en Forbrydelse, mens det andet troede, at der kun var sket et Ulykkestilfælde, som man ikke kunde bebrejde nogen.

Da der den 2den August 1839 skulde holdes Forhør i Sagen, var der derfor mange Mennesker paa Pladsen foran det lille Raadhus i *Scheideck*. Førerne blev kaldt ind i Forhørsalen, hvor de tog Plads paa Træbænkene. De sad tavse her, men man saa de stærke, modige Mænds indre Ophidselse ved at betragte deres febrilske Fingre, der uafslædig krammede de bløde Hænder. Da Dommeren havde raabt dem alle op og konstateret, at alle var til Stede, kaldte han paa en høj, senestærk og meget bleg Mand, der hidtil havde holdt sig noget borte fra de andre Førere.

»Ulrich Tagmer!« sagde han, »vil De aflægge Deres Forklaring!«

Den paagældende Mand traadte frem med noget vaklende Skridt, og mens han støttede sig til Skranken, sagde han, under dyb Tavshed, medens man kun hørte Retsskriverens Pen kradse mod Papiret:

»Vi drog afsted Tirsdag Morgen Kl. 5 for at naa Schwarzeggen inden Aften. Vi vilde sove i Bjærghytten der for saa næste Dag at søge at naa Schreckhorn. Jeg antog, det var umuligt at naa derop, men jeg kunde ikke undslaa mig for Schuch . . . jeg mener Hr. Schuchmann, der absolut vilde forsøge Opstigningen. Dels var jeg bange for mit Ry som Fører, hvis jeg sagde Nej, dels havde han ogsaa lovet mig 50 Thaler, enten Opstigningen lykkedes eller ej . . . I Løbet af tre Timer kom vi over den nederste Del af Gletscheren. Min Ledsager var i godt Humør, og hvert Øjeblik sagde han: »De skal se, Ulrich, det gaar nok!« »Det kan være,« sagde jeg, og saa lo han og sagde: »Lad os bare skynde os at naa derop, saa vi kan faa Frokost, thi jeg er skrupsulten.« Siden talte han ikke mere under Opstigningen, thi denne var meget besværlig. Da vi var komne forbi Zazenberget, saa jeg, at Schuchmann ikke fulgte den Sti, jeg huggede i Gletscheren. Jeg skreg straks til ham: »Pas paa! Kom her bag ved mig!« Han blev dog ved med at fjærne sig fra mig og raabte blot: »Jeg skal nok komme, men jeg vil se den smukke Farvevirkning paa den blegrode Sne derhøve.« Saa var det, at Ulykken skete . . .« Ulrich Tagmer holdt inde et Øjeblik. Han havde talt rent mekanisk som et Barn, der fremplærer en udenad lært Lektie. Dommeren saa paa ham og sagde i en haard og stræng Tone: »Bliv ved!«

Ulrich tørrede med Bagen af Haanden den kolde Sved af Panden og fortsatte:

»Der maa uden Tvivl have dannet sig en tynd Is-skorpe over en Revne. Jeg hørte en Bragen og en Ed, . . . og saa saa jeg ikke længere nogen.«

Dommeren sagde: »Men De havde altsaa intet Tov om Livet paa Schuchmann! Hvorledes kan De som en øvet og prøvet Fører i Bjærgene begaa en slig Uforsigtighed.«

»Det var ham selv, der ikke vilde have Tovet om Livet. Den Gang, jeg vilde binde Tovet om ham, skubbede han mig væk med Albuen og sagde: »Hold op med de Narrestreger. Tror De ikke, jeg har været i Bjærgene før i Dag.« Hvad skulde jeg saa gøre. Man maa jo føje de Rejsende i deres Luner.«

Fra de andre Føreres Bænke hørtes en misbilligende Mumlen.

»Tagmer,« sagde Dommeren nu, »De hører, at Deres Forklaring gør et lige saa daarligt Indtryk paa Deres Kammerater, som den har gjort paa alle andre besindige Folk her paa Egnen. Selv om Deres Forklaring er sandfærdig, har De begaaet den groveste Uforsigtighed. Men fortæl os nu, hvad De foretog Dem, efter at Ulykken var sket.«

Ulrich stod et Øjeblik med nedslagne Øjne og hviskede: »Jeg husker ikke . . ., men da han atter hørte Kammeraternes fjendtlige Hvisken bag sig, fremstammede han: »Jo . . . det er sandt . . . jeg løb hen til Kløften og lagde mig paa Knæ . . . og kiggede ned i den. Den var bælgmørk, og saa brusede det nede i den som ved en Vandmølle. Saa skreg jeg flere Gange: Hr. Schuchmann . . . Hr. Schuchmann . . . men jeg hørte blot Ekkoet af min egen Stemme. Der var ingen, der svarede mig.«

»Hvorlænge blev De der?«

»Det kan jeg ikke huske!«

»Det er i hvert Fald mærkeligt, at De først paany viste Dem efter 2 Dages Forløb. Hvorfor meldte De ikke straks det passerede til Øvrigheden?«

»Jeg . . . jeg skammede mig . . . for at vise mig. En Fører, der vender tilbage uden den Rejsende . . . det er skrækkeligt . . .«

En Hvisken fra de andre Førere viste, at de gav ham Ret. Intet er værre for en Fører, end naar hans Rejsende forulykker. Det betragtes som en stor Skam. Dommeren fortsatte imidlertid Forhøret.

»I Forgaars drog fire andre Førere op med Dem, for at De skulde paavise Stedet. De kunde ikke finde det. Det er meget mærkeligt!«

»Det havde snet om Natten,« stammede Ulrich, »og . . .«

Men nu rejste Dommeren sig og sagde strængt:

»Tagmer, jeg vil nu sige Dem noget andet. Man anklager Dem for at have myrdet og udplyndret Bankieren og derefter kastet Liget i en Kløft! Schuchmann bar ofte mange Penge paa sig, og det vidste

De lige saa vel som alle andre. De sørgede for at komme afsted med ham alene. Værten i »Hotel Munken« har forklaret, at Schuchmann spurgte ham, om De var en sikker Fører. Han raadede da Schuchmann til at tage mindst to Førere, men Schuchmann svarede da, at De havde bedt ham om at gaa op med Dem alene. Hvad har De at svare hertil?»

Ulrich aandede tungt og stammede: »Ja, jeg bad om at være alene med ham, for at jeg kunde være den første Fører, der besteg Schreckhorn, hvis Turen lykkedes!«

»Godt! De gik altsaa alene op med ham. Efter Deres Forklaring skete Ulykken Tirsdag Morgen mellem 10 og 11. Først Torsdag Aften meldte De Dem til Øvrigheden, og Deres Forklaringer om Katastrofen var da saa forvirrede, at man troede, De var forrykt. Allerede dette er mistænkeligt. Men hør nu videre. Dagen før De drog op med Schuchmann, var De her hos mig og bad om Hjælp af Kommunens Kasse. De var altsaa i stor Fattigdom den Gang. Mens De var oppe i Bjærgene med de fire andre Førere, har vi imidlertid ladet Deres Hus undersøge, og de tre Mænd, der foretog Undersøgelsen, erklærer, at de, efter forgæves at have gennemrodet Madratsen, Gede-stien og det eneste Værelse, Deres Hus bestaar af, opdagede, at der i et Hjørne af Hytten var Spor efter et Hul i Jorden. Da man undersøgte dette Hul, fandt man 12 tyske Guldstykker nedgravede.«

Ved at høre denne Oplysning brød alle Tilhørerne ud i en forbitret Mumlen, Ulrich stod som lamslaet. Endelig fik han dog fremstammet:

»Min Hytte ligger ved den Vej, der fører op til den nedre Gletscher. Da vi gik op, standsede vi ved min Hytte, for at jeg kunde tage min Hakke. Hr. Schuchmann forbarmede sig da over vor Fattigdom og gav min Kone en Haandfuld Guldstykker, som hun straks nedgravede. Døren til Hytten kan ikke lukkes, og vi er næsten altid ude paa Arbejde begge to.

»Jeg maa afbryde Dem her,« faldt Dommeren ind. »Man siger om Deres Kone, at hun er pyntesyg, og at hun bruger flere Penge, end De kan skaffe tilveje. Man antager nu, at det er hende, der har forledt Dem til at begaa Forbrydelsen, for at skaffe hende Penge. Det er i hvert Fald en Forklaring, der er langt sandsynligere end Deres. Alt taler imod Dem, og ikke mindst Deres egen besynderlige Opførsel.«

Man førte Ulrich bort, og Dommeren gav sig til at forhandle med Rettens Bisiddere, alle Bjærgbønder og Førere. En gammel Onkel af Ulrich hævdede, at der forelaa en Ulykke, og pegede paa, at Ulrich aldrig havde været straffet. Dommeren foreslog Sagen henvist til Kriminalretten, men herimod protesterede alle de andre Førere, thi det var at kaste Skam og Vanære over Egnen. Men selv om man ikke turde paastaa, der virkelig forelaa en Forbrydelse, saa havde Ulrich dog begaaet en grov Uforsigtighed, der burde straffes strængt. Og med 18 Stemmer af 20 dømte de andre Førere ham til at have sin Bestalling som Fører forbrudt.

Man førte Ulrich Tagmer ind; alle havde rejst sig; i Dødsstilhed hørte Ulrich paa Dommen. Han var ligbleg. Da Dommen var oplæst, sagde Dommeren:

»Og saa raader jeg Dem, i Deres egen Interesse, til at De forlader Egnen!«

»Nej!« kom det fast fra Ulrich. »Jeg frygter intet, thi jeg er uskyldig!«

Saa gav han sin »Førerbog« tilbage, mens Taarerne rullede ned over hans Kinder.

Da Aftenen faldt paa og Vejene blev mennesketomme, sneg Ulrich sig ud af Byen. Han fulgte Skovvejen, kom op ad en stenet Sti og naaede en ussel lille Hytte, der i det svindende Aftenlys syntes graahvid i Genskæret fra den store Gletscher, i hvis Nærhed den laa. Det var hans Hjem.

Paa en Sten i Hytten sad Maria, Ulrichs Kone. Hun støttede Albuerne paa Knæene og saa fortvivlet op, da Ulrich traadte ind.

»Alt er ordnet,« sagde Ulrich. Og da han hørte sin egen Stemme, brast han i Graad. »Sæt dig her, Maria,« vedblev han, og mens de to Ægtefæller sad her ved hinandens Side paa Stenen, begyndte han at fortælle hende alt, hvad der var foregaaet. Længe sad de her, ved Siden af deres sovende Geder, og først, da Morgensolen stod op over Bjærgene, fandt de to fortvivlede og nedbøjede Mennesker Hvile.

I over 30 Maaneder levede Ulrich og hans Kone af de 12 Guldstykker, som man havde ladet ham beholde, fordi man fandt det var forbandede Penge. Ulrichs Kone gik ofte syv, otte Mil til andre Byer for at bytte dem og gøre sine Indkøb. Da Pengene var opbrugte, levede man af den lille Gedeflok. Et Par Gange havde Ulrich forsøgt at bryde Ensomheden og vende tilbage til Landsbyen, men alle vendte sig fra ham og drejede uden om ham i store Buer. Han var en forøgtet og brændemærket Mand, og han levede nu ganske alene med sin Kone i Ensomheden ved Foden af den store Gletscher. — i Ensomhed og den dybeste Armod.

Der var vel gaaet femten Aar efter Katastrofen med Schuchmann, da man et Aar, efter flere strænge Vintre, opskræmmedes i hele Grindelvald ved Efterretningen om, at Gletscheren havde sat sig i Bevægelse. Den skred direkte ned mod Ulrich Tagmers Hus, og den overtroiske Befolkning, der endnu ikke havde glemt den Forbrydelse, man havde anklaget Ulrich for, saa i denne Begivenhed en Himlens Straffedom. Ulrich selv var en af de første, der saa den Fare, der truede ham. Gletscheren skred længere og længere ned. Om Natten hørte han ofte, hvorledes Træerne knækkedes under den uhyre Ismasses Kraft. Først bortrev Gletscheren hans Nødde-trær. Saa skred den ind over hans Græsgange og ødelagde dem. Ulrich maatte sælge sine Geder, og da han og hans Kone havde spist de Penge op, som man havde faaet for Dyrene, var der intet længere tilbage. For sine sidste Skillinger købte han sig et gammelt Alpehorn og drog med det omkring paa

Vejene fjærnt fra Grindelvald, spillende og tiggende. Naar han saa udmattet kom hjem, fandt han Maria, den en Gang saa k nne og muntre Maria, udhungret og graa, pjaltest og syg, ulykkelig som han. Og de to Vrag sov ind i Sengestedets mugne Halm. Paa Grund af, at Gletscheren stadig skred længere og længere ned, maatte Førerne nu tage en anden Vej op i Bjærgene end den, der førte forbi hans Hytte. Nu viste aldrig et Menneske sig her længere. Man begyndte at glemme Ulrich Tagmer. Snart var han ganske glemt.

I Foraaret 1880 var Gletscherens Isblokke, der udstraalede en stærk Kulde, naaet til en Afstand af kun 20 Fod fra Ulrichs Hytte. Paa denne Tid døde Maria efter et Par Dages Koldfeber, gammel og udsultet og kridhvid af Nød og Sorger. Ulrich sad i 36 Timer i Fortvivelse bøjet over sin stakkels, gamle Hustrus Lig. Saa bar han hende ved Nattetid til Kirkegaarden og gravede hende ned i et Hjørne af den, hvor de vilde Valmuer blomstrer. Man tog ingen Notits i Landsbyen af Tiggerens Hustrus D d. Maaske fik man den ikke en Gang at vide. Da Marie ikke var der længere til at hente hans faa Fornødenheder, maatte han nu selv søge ned til beboede Steder. Han kom ned til Landsbyen og saa, hvor forandret den var bleven i de mange Aar. Den var meget større nu, der var anlagt nye Veje og bygget nye, moderne Huse. Han kendte den næppe igen, saalidt som dens Indbyggere kendte ham. Han var jo bleven gammel, og hvem vilde i denne Olding kunne genkende den en Gang saa raske Fører Ulrich Tagmer. Desuden, der var jo gaaet fyrretyve Aar, to nye Generationer var voxede op, mellem de nulevende var der kun faa, der bevarede en svag Erindring om en uhyggelig Historie om en forsvunden Rejsende for mange Aar siden. De allerfleste af dem, der havde været med til Retsforhandlingerne hin Dag mod Ulrich, laa forlængst under Mulde. Kun nu og da var der nogle, der endnu talte om Begivenheden, og det hændte en Gang, at man i et Værtshus spurgte Ulrich, hvem man ikke kendte, om ikke han, der var saa gammel, kunde fortælle lidt om Begivenheden. Men da Ulrich saa gav sig til at fortælle vidt og bredt om den, lo man af ham og troede, han var en gammel, snakkesalig og pralende Mand.

Efterhaanden som han mærkede, at ingen kendte ham, kom han hyppigere til Landsbyen, og ved forsigtig at spørge sig for, fik han at vide, at der endnu levede en Person fra hine Dage. Det var den gamle Dommer. Han var nu over de 70 Aar. Men en Dag, da Ulrich paa en Balkon saa et kridhvidt og rynket Oldingeansigt, stod han som lammet af Skræk og troede at se et Genfærd. Det var Dommeren.

Gletscheren skred stadig videre nedover. Blok efter Blok skød sig frem og fulgtes af nye, og efter at der var gaaet endnu ti Aar, var Gletscheren naaet saa vidt, at den berørte Ulrichs skr belige Hytte.

Ulrich var nu firsindstyve Aar, og de sidste halvtredsindstyve Aars dybe Sorger og Elendighed havde martyriseret hans stakkels Krop. Han gik krumbøjet, han saa daarligt, hans kridhvide Haar var sparsomt og tjavset. Med en vis Glæde tænkte han paa, at den Dag vel ikke var fjærn, da Gletscheren vilde omstyrte hans Hytte og begrave ham selv under dens Ruiner, befriende ham for Livets bitre N d. Dog, det skete ikke. Gletscheren standsede. Det saa ud, som om den vilde tage en anden Retning. Da Foraaret kom og det blev varmt, begyndte dens forreste Del at smelte i Solens Straaler.

En Morgenstund kom Ulrich løbende ned mod Landsbyen saa hurtigt, hans værkbrudne, gamle Ben kunde bære ham. Han løb ned gennem Gaderne, medens han skreg af fuld Hals:

»Hr. Schuch er kommen tilbage . . . Hr. Schuch er kommen tilbage . . .!«

Udenfor »Hotel Munken« var en Del Turister netop i Færd med at bestige deres Muldyr, og da de saa den gamle, groteske Skikkelse, hvis Haar flagrede for Vinden, hvis Øjne var rindende og hvis Mund lo, overdængede de ham med Spottegloser. Men han lagde næppe Mærke til dem, og han blev ved med at skrike:

»Hr. Schuch er kommen tilbage . . . Hr. Schuch er kommen tilbage . . .!«

Folk begyndte at stimle sammen om Oldingen, og man spurgte forbavset sig selv, hvem vel denne Hr. Schuch kunde være, der i den Grad havde bragt ham fra Sans og Samling. Oldingen løb videre, hen imod det gamle Hus, paa hvis Balkon han en Dag havde set den gamle Dommers Ansigt. Og da han stod foran det, skreg han op mod Vinduerne:

»Hr. Dommer . . . Hr. Dommer!«

Man søgte forgæves at faa ham bort og fortælle ham, at Dommeren boede et helt andet Sted. Han rev sig los. »Hvad bryder jeg mig om den anden Dommer. Det er ham deroppe, jeg vil tale med!« raabte han. Endelig aabnedes et Vindu deroppe og et rynket, kridhvidt Oldingeansigt kom tilsyne.

»Godmorgen, Hr. Dommer . . . Jeg er Ulrich Tagmer . . . Jeg kommer for at melde Dem, at nu er Hr. Schuch kommen tilbage.«

Den gamle Dommer for tilbage som ramt af el elektrisk Stød. Saa sagde han ned til den anden Olding: »Er Du Ulrich Tagmer! Ja, jeg kan godt huske dig, og jeg kan ogsaa huske Historien med Hr. Schuch, men jeg forstaar ikke, hvad Du mener med, at Hr. Schuch er kommen tilbage.«

»Jeg vil forklare Dem det, Hr. Dommer . . . Den nederste Del af Gletscheren er ved at smelte . . . Og saa er Hr. Schuch . . . Kan De huske Herr Schuch? Det var ham, der omkom . . . da jeg var hans Fører . . . jeg, Ulrich Tagmer . . .«

»Ja, jeg husker det godt,« svarede Dommeren alvorligt.

»Naa . . . Hr. Schuch ligger i Gletscheren. Han er skubbet helt hen foran min D r . . . Hans Hovede er oven for Isen . . . Jeg kunde straks kende ham

De galante Festers Maler.

Frokost i det Frie. Efter Maleri af Watteau.

HVILKE gribende Modsigelser ligger der ikke ofte mellem et Menneskes Arbejde og hans eget Liv. Klownen, der fortrækker sit Ansigt i Smerte bag den kridtede Maske; Digteren, der sulter fordærvet over sine Poemer til Livets og Lykkens Pris; hvor lidet tilbøjelige er vi ikke i vor Tid til at tro paa Skildringerne, som vi finder for urimelige og for letkøbte i deres dramatiske Modsetninger. Maaske er det blot os, der ikke ynder Temaet og derfor helst vil benægte Eksistensen af dets Indhold. Alligevel behøver man ikke at gaa langt i vore Dage for at finde disse Modsetninger mellem Menneskers eget Liv og det, de viser tilskue i deres Arbejde, i deres Kunst. Søg vort eget Samfunds Historie igennem, og man finder Eksempler nok. Gaa blot hundrede Aar tilbage i Tiden, og hvad der nu lykkeligvis er Undtagelser, var den Gang Reglen. Nu er det vel ikke nødvendigt at være gal for at være en stor Digter, og det er vel ikke nødvendigt at gaa i Pjalter for at være en stor Maler eller Skuespiller. Der

var en Tid, hvor det i det skikkelige Borgerskabs Øjne var en Selvfølge, og hvor man aldeles ikke følte Medlidenhed med en *Rembrandt*, der endte i Elendighed, — han kunde jo være bleven Brygger eller Klædehandler, — eller med en *Antoine Watteau*, der aldrig følte sig tilfreds, — han kunde jo være bleven ved med at ernære sig hæderligt som Tagdækker lige som hans Fader.

Den, der nu betragter Watteaus Kunst og læser om hans eget Liv, gribes og næsten forfærdes ved den skærende Modsetning der er, mellem hvad han skildrer, og hvad han selv oplever.

Antoine Watteau kommer løbende fra sit flamske Hjem til Paris, da han er 20 Aar. Han falder først i Klørerne paa en Mand, der forfalsker Malerier, arbejder for ham og tjener 3 Francs om Ugen og en Skaal Suppe hver Dag. Men saa gør han *Claude Gillots* Bekendtskab. *Claude Gillot* var en af de Malere, der væsentligst var med til at skabe den Stil, der endnu hedder *Louis quinze*, og han faar en umaadelig Indflydelse paa Watteau.

Guitarspilleren. Efter Watteau.

selv blev forskudt af. Men maaske ligger Hemmeligheden her. Der er dem, der i deres Kunst skildrer Livet netop saa bittert og saa meningsløst, saa naragtigt og saa modbydeligt, som det blev for dem selv og de finder en Trøst i, at Livet ikke blev bedre for andre, end det blev for dem. Men denne Trøst nægtedes *Antoine Watteau*, fordi han saa med den forskudtes og

tilsidesattes Misundelse paa alle de Glæder i Livet, der var bleven nægtet ham, og han saa Livet i saa skøn og straalende en Belysning, som Mennesker nu en Gang ser alt det, de aldrig skal opnaa.

I 1721 døde han, 37 Aar gammel, dræbt af Arbejde, Fattigdom, Brystsyge og sin egen haabløse Fortvivlelse. ETIENNE.

Vejle Sommerteater, som nylig nedbrændte fuldstændig i Løbet af et Par Timer, laa ved Nørre-

Vejle Sommerteater før

skoven, et lille Stykke udenfor Byen. Ret mange Aar havde Teatret ikke bestaaet og medens den første Periode af dets Tilværelse havde været heldig og kunde opvise gode Sæsoner, var det nu i de senere Aar i Tilbagegang. Vejle vil da næppe føle det som noget større Savn, at Teatret ikke mere er til og der er ingen Udsigt til, at man vil søge at faa det genopbygget.

og efter Branden.

Etatsraad J. L. Simonsen.

Etatsraad J. L. Simonsen. Naar man nu og da i et pessimistisk Øjeblik kan mene, at Paalidelighed og Soliditet ikke netop er de Egenskaber, som i moderne Handel og Vandel vurderes højest, saa vil man komme paa bedre Tanker, naar man nu ved Etatsraad J. L. Simonsens Død trækker hans Personligheds Linjer op og ser, hvorledes de to før nævnte Egenskaber bragte ham ikke alene en sjælden Anseelse og Indflydelse, men ogsaa en blomstrende Forretning.

Ganske vist var den solide Retskaffenhed hos Simonsen parret med et ikke ringere Fond af Skarpsindighed og praktisk Sans, men alligevel, sin Særstilling vandt han gennem det rent personlige, ved dette, at han var Legemliggørelsen af al Tillidvækken. Han blev for hele Familjer den faderlige Raadgiver, den, om man saa tør sige, materielle Sjælesørger. Med et beroligende Skulderklap og et varmt Haandtryk kunde han vælte Byrder fra en betyngtet Klient.

Etatsraad Simonsen blev kun 57 Aar gammel, men et stort Arbejde fik han gjort. Han ordnede utallige store Boer, var Mester i at opsætte klare og forudseende Kontrakter, havde Sæde i Kommissionerne om Aktielov og om Akkord, var Bestyrelsesmedlem i vore største industrielle Virksomheder, sad i Landmandsbankens Bankraad, i den mosaiske Menigheds Repræsentantskab og beklædte endnu en lang Række Hædersposter. Og allevegne vil man komme til at savne ham.

Da han opdager Watteaus Talent, ængstes han dog for ham, de to skilles, og Watteau kommer i Arbejde hos Gravøren *Audran*, der tillige er Portner ved Luxembourg Musæet. Her faar Watteau Lejlighed til at studere Rubens, og mens han arbejder for *Audran* om Dagen, maler han for sig selv om Natten. Hans første lille Billede: *Troppernes Afmarsch* købes af en Malerihandler for 60 Francs. Det var en Formue for Watteau. Og da Kunsthandleren bestiller et nyt Billede og lover ham 200 Francs for det, tror Watteau, hans Lykke er gjort.

Da er Watteau 25 Aar. Han dør, da han er 37. I de mellemliggende 12 Aar driver han det

sker. Han er selv syg og elendig, af det sorteste Humør, fattig, misfornøjet med sig selv, fortvivlet over sin Grimhed og sin latterlige Figur. Han rejser fra Sted til Sted, strides og skændes med alle Mennesker, forsvinder til London og kommer endnu mere syg tilbage, og aldrig har et Menneske været dybere ulykkelig end han. Han *har* intet, han *tror* paa intet, han bespøtter sin egen Kunst, han giver en Parykmager to af sine Billeder for 3 Parykker og er endda angst for, at han har forurettet Manden. Han foragter den ene Dag sin egen Kunst og æreskænder næste Dag sine Købere, som han paastaar snyder ham. Og paa samme Tid maler denne

Indskibningen til Kærlighedens Ø. Efter Maleri af Watteau.

til at male 300 Billeder og producere over 700 Tegninger, Skitser og Stik. Hvilket uhyre Arbejde, hvilke 12 forfærdelige Aars aandeløse Jagt efter Berømmelse og efter Brødet.

Hans første Billeder er Militærbilleder: Slagscener, Soldater om Lejrbaalene, Hjemmarsch fra Krigen. Det er naturligt, thi i de Aar, omkring 1710, laa hele Evropa jo i Krig. Men da den rige Finansmand *Crozat*, der ejede en af Tidens største Malerisamlinger, bliver hans Ven og Køber, og han i hans Samling kommer til at se og kopiere *Tizian* og *Veronese*, opdager han sit Talent, og han bliver Hyrdescenernes og de galante Festers Maler.

Og er det ikke besynderligt, hvad der nu

ulykkelige Misanthrop de Billeder, der lyser af Letsindighed og Sorgløshed, af Fjas og Flirt, af Fest i det grønne, af Elskovsleg og Elskovs Narre. Han maler den sorgløse unge Mand, der danser frem i et sollyst Landskab, den unge Pige, der i Drømmeri spiller Mandolin, Hyrdinden, der lytter til sin Galans søde Fløjtetoner. Han skaber ny Moder, ny Dragter, lykkelige Mennesker i Dragterne, der elsker Dansen og Vinen, Solen, Kærligheden, alt hvad Livet byder, og hvad Sanserne frydes ved, — mens han selv, halvt sindssyg af sjælelige og legemlige Smerter, skjuler sig i en Baggaard i St. Honoré Gaden. Og mens han ligger her og venter paa Døden, maler han i straalende Lys det Liv, som han

De galante Festers Maler.

Frokost i det Frie. Efter Maleri af Watteau.

HVILKE gribende Modsigelser ligger der ikke ofte mellem et Menneskes Arbejde og hans eget Liv. Klownen, der fortrækker sit Ansigt i Smerte bag den kittede Maske; Digteren, der sulter fordærvet over sine Poemer til Livets og Lykkens Pris; hvor lidet tilbøjelige er vi ikke i vor Tid til at tro paa Skildringerne, som vi finder for urimelige og for letkøbte i deres dramatiske Modsætninger. Maaske er det blot os, der ikke ynder Temaet og derfor helst vil benægte Eksistensen af dets Indhold. Alligevel behøver man ikke at gaa langt i vore Dage for at finde disse Modsætninger mellem Menneskers eget Liv og det, de viser tilskue i deres Arbejde, i deres Kunst. Søg vort eget Samfunds Historie igennem, og man finder Eksempler nok. Gaa blot hundrede Aar tilbage i Tiden, og hvad der nu lykkeligvis er Undtagelser, var den Gang Reglen. Nu er det vel ikke nødvendigt at være gal for at være en stor Digter, og det er vel ikke nødvendigt at gaa i Pjalter for at være en stor Maler eller Skuespiller. Der

var en Tid, hvor det i det skikkelige Borgerskabs Øjne var en Selvfølge, og hvor man aldeles ikke følte Medlidenhed med en *Rembrandt*, der endte i Elendighed, — han kunde jo være bleven Brygger eller Klædehandler, — eller med en *Antoine Watteau*, der aldrig følte sig tilfreds, — han kunde jo være bleven ved med at ernære sig hæderligt som Tagdækker lige som hans Fader.

Den, der nu betragter Watteaus Kunst og læser om hans eget Liv, gribes og næsten forfærdes ved den skærende Modsætning der er, mellem hvad han skildrer, og hvad han selv oplever.

Antoine Watteau kommer løbende fra sit flamske Hjem til Paris, da han er 20 Aar. Han falder først i Klørne paa en Mand, der forfalsker Malerier, arbejder for ham og tjener 3 Francs om Ugen og en Skaal Suppe hver Dag. Men saa gør han *Claude Gillots* Bekendtskab. Claude Gillot var en af de Malere,

der væsentligst var med til at skabe den Stil, der endnu hedder *Louis quinze*, og han faar en umaadelig Indflydelse paa Watteau.

Guitarspilleren. Efter Watteau.

Folkedansere.

Folkedans. De højst ekscentriske Danse, der i de sidste Aar accepteres over hele Verden, og som forhaabentlig har fundet deres Kulmination i den paradiske Negerdans, vi kalder *Cake walk*, vidner om en Smagens og Skønheds-sansens Degeneration, der rummer store Farer for al Dans. Danselysten er en af Menneskets mest oprindelige Tilbøjeligheder og synes ikke at svækkes af den stigende Kultur, men det kan

som har vist sig at kunne tilfredsstille ogsaa det moderne Øje. Hvad er da naturligere, end at ogsaa Dansen genfødes i de gamle, nationale Stilarter?

Ved Havefesten i Hørsholm viste »Foreningen til Folkedansens Fremme« smukke Prøver paa gamle, nationale Danse, hvis Skønhed i høj Grad fremhæves ved — eller vel snarere ligefrem kræver — Anvendelsen af de gamle Folkedragter.

med Rette kræves, at ogsaa Dansen underlægges de Smagsfordringer, civiliserede Mennesker ellers stiller til deres Forlystelser.

Vi tilstræber nu overalt Stil — navnlig historisk Stil — i vore daglige Omgivelser. Vore Huse, Møbler, Klædedans efter Fortidsmønstre,

»Dansen gaar«. — Motiv fra Havefesten i Hørsholm.

igen ... Han har næsten ikke forandret sig ... Kom endelig med mig, Hr. Dommer!«

Den gamle Dommer tøvede endnu. »Hr. Schuch ... Ulrich Tagmer ...« hvirkede han. »Men hvad vil de to Gengangere mig.« Erindringerne om den mystiske Begivenhed dukkede en for en op i hans Hjerne.

»Ja, jeg kommer med dig,« sagde han. Og mens han skubbede sin gamle, brummende Husholderske til Side, tog han sin ærværdige Silkehat og sin sølvknappede Stok og gik ned paa Gaden til Ulrich.

»Før mig derop!« sagde han.

Et triumferende Glædessmil før over Ulrichs gamle Ansigt, da han atter efter saa mange, mange Aars Forløb hørte det kendte Ord: *Før mig!* Han var næsten ikke til at kende igen. Det var, som om hans krogede Ryg rettede sig, som om hans halvblinde Øjne fik deres Lys paany. Han gik rask og sikkert som i gamle Dage, mens han blev ved med at gentage:

»Ja, Hr. Dommer, jeg vil føre Dem ... jeg vil føre Dem!«

Mængden fulgte de to Mænd, men saa hurtigt gik Ulrich, trods de mange Aars Lidelser og Vagabonderer paa Landevejene, at man næppe formaade at holde Skridt med ham. Da man endelig kom til Stedet, var den gamle Dommer næsten aandeløs efter den hurtige Marsch.

Man stod ved den nederste Del af den smeltende Gletscher. Mellem Smagbække af Dynd og Isvand ragede et Menneskehovede frem af en vældig, blaaende Isblok. Gletscherens Iskulde havde bevaret Legemet mod Forraadnelse. Man saa endnu gennem Isen hele dets Form. Det var, som om man saa Liget af en ung Mand, der var død i Gaar. Kun Hovedet med det blonde Skæg stak op af Isen.

Ulrich Tagmer tog en Hakke og gav sig til at hugge løs paa Blokken, saa Issplinterne fløj omkring. Han fik hurtig hugget Legemet løs, saa det nu laa udstrakt, som var det taget ud af en Ligkiste. Da han var naaet saa vidt, sagde han:

»Hr. Dommer! Vil De saa undersøge den Dødes Lommer!«

Den gamle Dommer adlød instinktmæssigt. Man saa, hvorledes hans Fingre nervøst for gennem den døde Mands af Iskulden endnu stivnede Klæder. Først kom et Nøgleknippe tilsyne, saa en Haandfuld løse Guldpenge, saa en Pengepung fuld af Guld- og Sølv mønt og endelig et Uhr med Initialet: R. S. Det viste tydeligt, at man her stod over for Liget af Rudolf Schuchmann.

Ulrich Tagmer havde rettet sig i Vejret. Og med rolig Stemme sagde han til Dommeren, hvis Hoved syntes at bøje sig under den andens Ord:

»Tror De endnu, Hr. Dommer, at jeg er en Morder og en Tyv? Tør De endnu vove at fremsætte denne Paastand for de Mennesker, der staar her?«

Den gamle Dommer vaklede. Man skyndte sig at understøtte ham. Da han atter havde faaet sine Kræfter, vendte han sig om mod de andre:

»Ak, ulykkelige Ulrich Tagmer,« sagde han. »Ak, mine Venner, jeg troede, at jeg i den lange Tid, jeg sad i Dommersædet, altid havde øvet Ret og Skel mod enhver. Endnu i Gaar var jeg beredt til at dø med en rolig Samvittighed. Nu har jeg mistet Freden for mine sidste Dage. Ak, Ulrich Tagmer, hverken du eller jeg har længere Aarene for os, saa der kan ydes dig Retfærdighed og Oprejsning for alt, hvad du har lidt. Jeg kan kun et. Jeg kan her kun paa mine Knæ trygle dig om Tilgivelse for den Uret, jeg er kommet til at volde dig. Kan du tilgive mig?«

»Hr. Dommer ...« hulkede Ulrich; »... men Hr. Dommer dog!«

De to gamle Mænd faldt i hinandens Arme.

Men saa vaagnede Juristen i Dommeren, og han sagde:

»Men for Pokker ogsaa, naar man, som du, bliver anklaget for en Forbrydelse, forsvarer man sig. Man sværger paa sin Uskyldighed, man kalder Gud og Helgenerne til Vidne. Men du stod og vidste næppe, hvad du skulde sige.«

»Ak, Hr. Dommer,« svarede den gamle Ulrich stammende, »hvad vilde De have, jeg skulde gøre? Jeg har altid været kejtet og frygtsom, og det var altid Ulykken i hele mit Liv!«

Miranda de Caspari, den københavnske Skole-rytterske, hvis borgerlige Navn er Fru *Albert Jensen*, debuterede i forrige Uge i Cirkus Orlando og fik en yderst venlig Modtagelse. Hendes Optræden indskrænkede sig imidlertid til to Afteners Varighed, da en Strid om Gagespørgsmaalet bevirkede et Brud mellem hende og hendes Direktør.

Vejene fjærnt fra Grindelvald, spillende og tiggende. Naar han saa udmattet kom hjem, fandt han Maria, den en Gang saa kønne og muntre Maria, udhungret og graa, pjaltet og syg, ulykkelig som han. Og de to Vrag sov ind i Sengstedets mugne Halm. Paa Grund af, at Gletscherne stadig skred længere og længere ned, maatte Førerne nu tage en anden Vej op i Bjærgene end den, der førte forbi hans Hytte. Nu viste aldrig et Menneske sig her længere. Man begyndte at glemme Ulrich Tagmer. Snart var han ganske glemt.

I Foraaret 1880 var Gletscherens Isblokke, der udstraalede en stærk Kulde, naaet til en Afstand af kun 20 Fod fra Ulrichs Hytte. Paa denne Tid døde Maria efter et Par Dages Koldfeber, gammel og udsultet og kridhvid af Nød og Sorger. Ulrich sad i 36 Timer i Fortvivelse bøjet over sin stakkels, gamle Hustrus Lig. Saa bar han hende ved Nattetid til Kirkegaarden og gravede hende ned i et Hjørne af den, hvor de vilde Valmuer blomstrer. Man tog ingen Notits i Landsbyen af Tiggerens Hustrus Død. Maaske fik man den ikke en Gang at vide. Da Marie ikke var der længere til at hente hans faa Fornødenheder, maatte han nu selv søge ned til beboede Steder. Han kom ned til Landsbyen og saa, hvor forandret den var bleven i de mange Aar. Den var meget større nu, der var anlagt nye Veje og bygget nye, moderne Huse. Han kendte den næppe igen, saalidt som dens Indbyggere kendte ham. Han var jo bleven gammel, og hvem vilde i denne Olding kunne genkende den en Gang saa raske Fører Ulrich Tagmer. Desuden, der var jo gaaet fyrretyve Aar, to nye Generationer var voxede op, mellem de nulevende var der kun faa, der bevarede en svag Erindring om en uhyggelig Historie om en forsvunden Rejsende for mange Aar siden. De allerfleste af dem, der havde været med til Retsforhandlingerne hin Dag mod Ulrich, laa forlængst under Mulde. Kun nu og da var der nogle, der endnu talte om Begivenheden, og det hændte en Gang, at man i et Værtshus spurgte Ulrich, hvem man ikke kendte, om ikke han, der var saa gammel, kunde fortælle lidt om Begivenheden. Men da Ulrich saa gav sig til at fortælle vidt og bredt om den, lo man af ham og troede, han var en gammel, snakkesalig og pralende Mand.

Efterhaanden som han mærkede, at ingen kendte ham, kom han hyppigere til Landsbyen, og ved forsigtig at spørge sig for, fik han at vide, at der endnu levede en Person fra hine Dage. Det var den gamle Dommer. Han var nu over de 70 Aar. Men en Dag, da Ulrich paa en Balkon saa et kridhvidt og rynket Oldingeansigt, stod han som lammet af Skræk og troede at se et Genfærd. Det var Dommeren.

Gletscheren skred stadig videre nedover. Blok efter Blok skød sig frem og fulgtes af nye, og efter at der var gaaet endnu ti Aar, var Gletscheren naaet saa vidt, at den berørte Ulrichs skræbelige Hytte.

Ulrich var nu firsindstyve Aar, og desidste halvtredsindstyve Aars dybe Sorger og Elendighed havde martyriseret hans stakkels Krop. Han gik krumbøjet, han saa daarligt, hans kridhvide Haar var sparsomt og tjavset. Med en vis Glæde tænkte han paa, at den Dag vel ikke var fjærnt, da Gletscheren vilde omstyrte hans Hytte og begrave ham selv under dens Ruiner, befriende ham for Livets bitre Nød. Dog, det skete ikke. Gletscheren standsede. Det saa ud, som om den vilde tage en anden Retning. Da Foraaret kom og det blev varmt, begyndte dens forreste Del at smelte i Solens Straaler.

En Morgenstund kom Ulrich løbende ned mod Landsbyen saa hurtigt, hans værkbrudne, gamle Ben kunde bære ham. Han løb ned gennem Gaderne, medens han skreg af fuld Hals:

»Hr. Schuch er kommen tilbage . . . Hr. Schuch er kommen tilbage . . .!«

Udenfor »Hotel Munken« var en Del Turister netop i Færd med at bestige deres Muldyr, og da de saa den gamle, groteske Skikkelse, hvis Haar flagrede for Vinden, hvis Øjne var rindende og hvis Mund lo, overdængede de ham med Spottegloser. Men han lagde næppe Mærke til dem, og han blev ved med at skrike:

»Hr. Schuch er kommen tilbage . . . Hr. Schuch er kommen tilbage . . .!«

Folk begyndte at stimle sammen om Oldingen, og man spurgte forbavset sig selv, hvem vel denne Hr. Schuch kunde være, der i den Grad havde bragt ham fra Sans og Samling. Oldingen løb videre, hen imod det gamle Hus, paa hvis Balkon han en Dag havde set den gamle Dommers Ansigt. Og da han stod foran det, skreg han op mod Vinduerne:

»Hr. Dommer . . . Hr. Dommer!«

Man søgte forgæves at faa ham bort og fortælle ham, at Dommeren boede et helt andet Sted. Han rev sig løs. »Hvad bryder jeg mig om den anden Dommer. Det er ham deroppe, jeg vil tale med!« raabte han. Endelig aabnedes et Vindu deroppe og et rynket, kridhvidt Oldingeansigt kom tilsyne.

»Godmorgen, Hr. Dommer . . . Jeg er Ulrich Tagmer . . . Jeg kommer for at melde Dem, at nu er Hr. Schuch kommen tilbage.«

Den gamle Dommer for tilbage som ramt af el elektrisk Stød. Saa sagde han ned til den anden Olding: »Er Du Ulrich Tagmer! Ja, jeg kan godt huske dig, og jeg kan ogsaa huske Historien med Hr. Schuch, men jeg forstaar ikke, hvad Du mener med, at Hr. Schuch er kommen tilbage.«

»Jeg vil forklare Dem det, Hr. Dommer . . . Den nederste Del af Gletscheren er ved at smelte . . . Og saa er Hr. Schuch . . . Kan De huske Herr Schuch? Det var ham, der omkom . . . da jeg var hans Fører . . . jeg, Ulrich Tagmer . . .«

»Ja, jeg husker det godt,« svarede Dommeren alvorligt.

»Naa . . . Hr. Schuch ligger i Gletscheren. Han er skubbet helt hen foran min Dør . . . Hans Hoved er oven for Isen . . . Jeg kunde straks kende ham

Sommerens Hat.

Panamahatten paa Bleg.

MODEVÆSNET — eller -uvæsnet, som sikkert de fleste Ægtemænd vil sige — rummer nogle af Tilværelsens mest udviklede

Gaader. Et Klædningsstykke, en Farve eller et Snit, som man i Fjor ikke kunde vise sig med uden at anses for en tarvelig Person, bliver i Aar en Nødvendighed, enhver maa anskaffe sig for at kunne være præsentabel. Den samme Form, som i Aar tiltaler Øjet, anses næste Aar for styg og vanskabt.

Dette gælder om Hattene mere end om noget andet. Med Undren mindes vi, at Skuespiller *Schrøders* grinagtige »Pengeskabshat«, den lille, lave Filthjælm, som et Ladegaardslem næppe nu vilde tage paa sit Hoved, for nogle Aar tilbage prydede Prinsers og Hertugers Hoveder.

Denne Sommers Hat er *Panamahatten*, som efter sigende skal

Panamahatten flettes.

være bragt i Vælten paa ny af Kong Edward, Herremodernes Ypperstepræst i de sidste Aartier. Smuk er den egentlig ikke, men den er praktisk. En ægte Panamahat — som vel at mærke ikke er fra Panama — kan taale alt. Den kan lade sig bløde ud i Regn og vadske som en Lomme-klud, den kan krammes sammen og puttes i Lommen, intet anfægter den.

Maaske er det dog ikke saa meget denne Dyd som Panamahattens Pris, der gør den saa attraaværdig. Jævnt gode Hatte købes her i Byen for 20—50 Kroner, og deres Ejere er ikke til at komme nær for Vigtighed . . . men tro blot ikke, at disse Hatte i Virkeligheden er noget fint. Vi maa op paa adskillige Hundrede Kroner, før vi rigtig kan prale af at være Karl for vor Hat.

Panama var vel i Tidernes Morgen Panamahattens Hjemland. Men nu hentes den fra andre amerikanske Egne — Ecuador, Nicaragua, Portorico. Det er endda kun Materialet — Bladtrævler af en særlig Palmeart — som kommer derfra. I Reglen flettes Hattene i Europa, hvor Omegnen af Nancy og Elsass-Lothringen er Fabrikationens Hovedkvarterer. I Florens, der en Gang var berømt for sine Palmehatte, er Fabrikationen gaaet meget tilbage.

Det er et Utal af Processer, »Straaet« — som vi for Nemheds Skyld vil kalde det — maa gennemgaa, inden det bliver til Hat. Det vaskes, bleges og sorteres i det uendelige, ikke alene som Raamateriale, men ogsaa efter Fletningen, og det er i Virkeligheden kun meget faa Hatte af et stort Parti, som naar Fuldkommenheden. Der stilles betydelige Fordringer til Arbejderens

Omhu og Øvelse, og Øje og Haand maa trænes fra Barndommen, for at den Voksnes grove Hænder kan tumle det fine Materiale.

En Hat kan flettes paa to, tre Dage, og saa bliver det endda et højst ordinært Eksempel. Skal der fremstilles noget rigtig fint, kan Arbejdet med en eneste Hat tage sine tre Uger. Allerede Arbejdslønnen kan saaledes bringe Prisen betydeligt i Vejret, og i Betragtning af, at maaske kun en af tusinde Hatte naar at finde Naade for en Konges eller en Hertugs Øjne, kan man forstaa, at en Panamahat kan blive en attraaværdig Kostbarhed.

Naar Panamahattene, efter at være flettede, ligger paa Bleg, er de alle ens i Façon. En saadan Blegeplads ser ved et flygtigt Øjekast ud som et mægtigt Folkemøde, hvis Deltagere alle bærer samme Hovedbedækning.

Den sidste Proces, Hattene gennemgaa inden de monteres, er Formningen, der sker ved Hjælp af Strygebolte. Stor Plads for Individualiteter bliver der jo imidlertid ikke. Det er i vore Dage til Nød tilladt at bære sin Hat, som man vil — men hvorledes Hatten skal se ud, bestemmer *Moden*, denne mystiske Guddom, hvis Væsen endnu ingen har formaaet at udgrunde.

Selv den fattigste maa bøje sig for den, om end han maa nøjes med en »Panamahat« af mere demokratiske Bestanddele end de aristokratiske Palmetrævler. Det maa være ham en Trøst, at hans Hat i Virkeligheden har lige saa meget med Panama at gøre som Kongen af Englands.

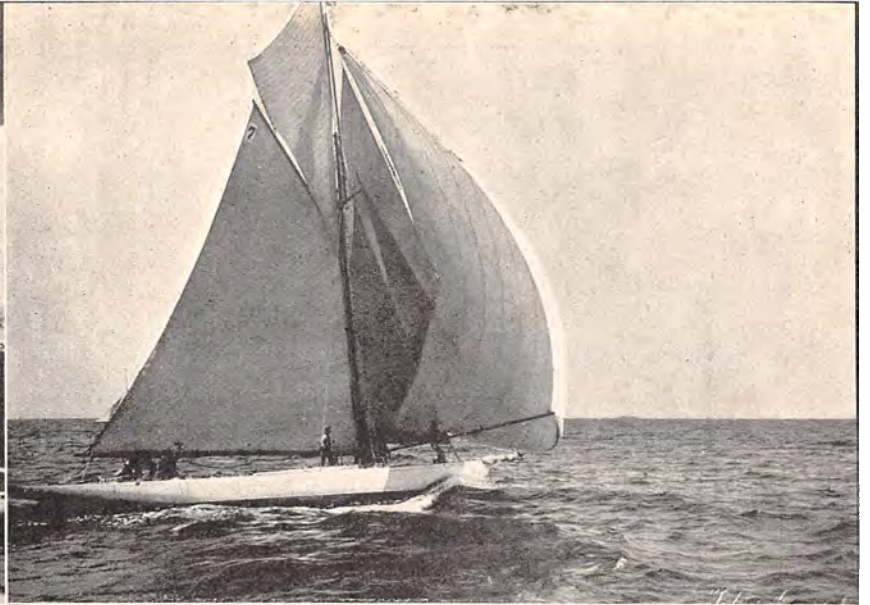
EMIL BOCK.

Fru Nancy Madsen bedømmer russiske Mynder.

Hundeudstilling. Vi har nu ikke mindre end to Foreninger for Hundeopdræt: »Dansk Kennelklub« og »Dansk Pointer- og Setter-Klub«, hvis Startere brød ud fra den førstnævnte Sammenlutning efter Stridigheder, der ikke lod sig bilægge. Under Dyrskuet — og paa selve Dyrskuepladsen — debuterede »Dansk Pointer- og Setter-Klub« med en vellykket Hundeudstilling, der navnlig fik Karakter ved det prægtige Udvalg af Jagthunde, som fremvistes. Paa vort Billede ses den kendte Kynolog Fru Nancy Madsen ved Dommerarbejdet.

Fra »Øresundsugens« Kapsejlad. — Fot. Jul. Aagaard.

Kvindelige Telegrafarbejdere. Atter har Kvindens Arbejdsfelt fundet en Udvidelse, idet Trafikministeriet i Aar for første Gang har sendt kvindelige Telegrafister ud paa Liniearbejde for at de ad praktisk Vej kan fuldkommengøre deres Kundskaber i Telegrafien. De trækker Telegraftraade og udfører alt forefaldende Arbejde, og de gaa til Tops paa Telegrafspælene, ikke alene pr. Stige, men ogsaa ved Hjælp af de Sporer, som deres mandlige Kolleger benytter, bestandig ledsaget af Arbejdsformanden, der forklarer dem alt og repeterer med dem det tidligere lærte. For de udsendte Damer har dette Friluftsliv været en behagelig Afveksling efter den evige Stillesiden ved Telegrafbordet, og den Lærdom, de har høstet, vil ved den forestaaende Eksamen til Foraaret blive af største Betydning for et heldigt Resultat. Billederne er tagne i Middelfart.

Kendte Navne.

Dødsfald.

Etatsraad Jonas Collin.

dersen nær, og tidlig droges hans Lyst mod æstetisk Arbejde, samtidigt med at han drev naturvidenskabelige Studier. Selv om Jonas Collins Hovedvirksomhed falder indenfor Naturvidenskaben (han har skrevet en Række zoologiske Arbejder, undersøgt danske Havstrækninger og indtil for kort Tid siden været Regeringskonsulent i Østersfiskerisager) saa fik han dog i mange Aar Lejlighed til at pleje sine litterære

Etatsraad Jonas Collin, dernylig afgik ved Døden, var en alsidig begavet Mand. Som Sønsøn i »det Collinske Hus« havhan staaet H. C. An-

Interesser som flittig Medarbejder ved Dagspressen. Han skrev her om æstetiske, sociale og videnskabelige Spørgsmaal, og han var i Polemik en smidig og uforfærdet Modstander.

Proprietær Haar, »Nørregaard« ved Helsingør, som nylig afgik ved Døden i 60 Aars Alder, var en vidt og bredt i Frederiksborg Amt kendt Landbruger og Kvægopdrætter. I nogle Aar havde han Forpagtningen af »Gurrehus«, men i Midten af 80'erne overtog han »Nørregaard«, som han drev mønsterværdig op. Haar, der nød megen Tillid, beklædte fremdeles i Tidens Løb en Række offentlige Hverv, han var i sin Tid Medlem af Tikøb Sogneraad og ved sin Død Tiendekom-

Proprietær Haar.

missær og Næstformand i Frederiksborg Amts Kvægavlsforening.

Dødsfald

Fabrikant Anker Heegaard jun. er efter nogen Tids Svagelighed afgaaet ved Døden i sit 68 Aar. H., hvis gæstfrie Hjem i mange Aar har været Samlingspunkt for det litterært og politisk radikale Venstre, var bl. a. Medstifter af Grundlovsværneforeningen og den liberale Vælgerforening i København. Fabrikant Heegaard var den første herhjemme, der tog fat paa Fabrikation af Konvoluter og paa denne gode Ide tjente han sig en betydelig Formue. Han besad et livligt Naturel og var aldrig bange for at bekende Kulør, selv naar han stod saa temmelig ene med sine Meninge-

Fabrik. Anker Heegaard jun.

Dødsfald.

En af Silkeborgs meget ansete Mænd, Formand for Silkeborg Banks Bankraad, Købmand *Frode Arntzen*, er nylig afgaaet ved Døden. A. var en dygtig Købmand, hvis Forretning fra en ringe Begyndelse havde

Købmand Frode Arntzen.

udviklet sig til et betydeligt Omfang og samtidig vandt han sig en fremtrædende Position i det offentlige Liv. I en Aarrække var han saaledes Medlem af Silkeborg Ligningskommission og Kommunalbestyrelse, og han beklædte ledende Stillinger i Silkeborg Sparekasse og Silkeborg Bank.

Nylig afdøde Possementmager *Evald Gùthler* var sammen med Broderen *Johs. Gùthler* Indehaver

Possementm. E. Gùthler.

af det kendte Firma, Brødrene Gùthler. G. var en dygtig Forretningsmand og hans Navn var knyttet til Ledelsen af en Række humane Foretagender. Han var saaledes Medlem af Bestyrelsen for Lærlingeforeningen og Kasserer i Københavns Understøttelsesforening. Tillige var han Formand for de Possementindustriidrivendes Sammenslutning. Af Forretningen havde han været Indehaver i mere end 25 Aar.

Jubilæum.

Emallør og Guldmedemester *Carl Christian Olsen* kunde nylig fejre 60 Aars Jubilæum for sin Virksomhed hos Kgl. Hof- og Ordensjuveler *A. Michelsen*, hvor han i de mange Aar særlig har været beskæftiget med Forfærdigelsen af danske Ordensdekorationer. Jubilæaren, som nu er i sit 81 Aar, udøver trods sin høje Alder dog daglig efter bedste Evne sin Dont. Han er hædret med Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

Guldsmedm. Carl Chr. Olsen

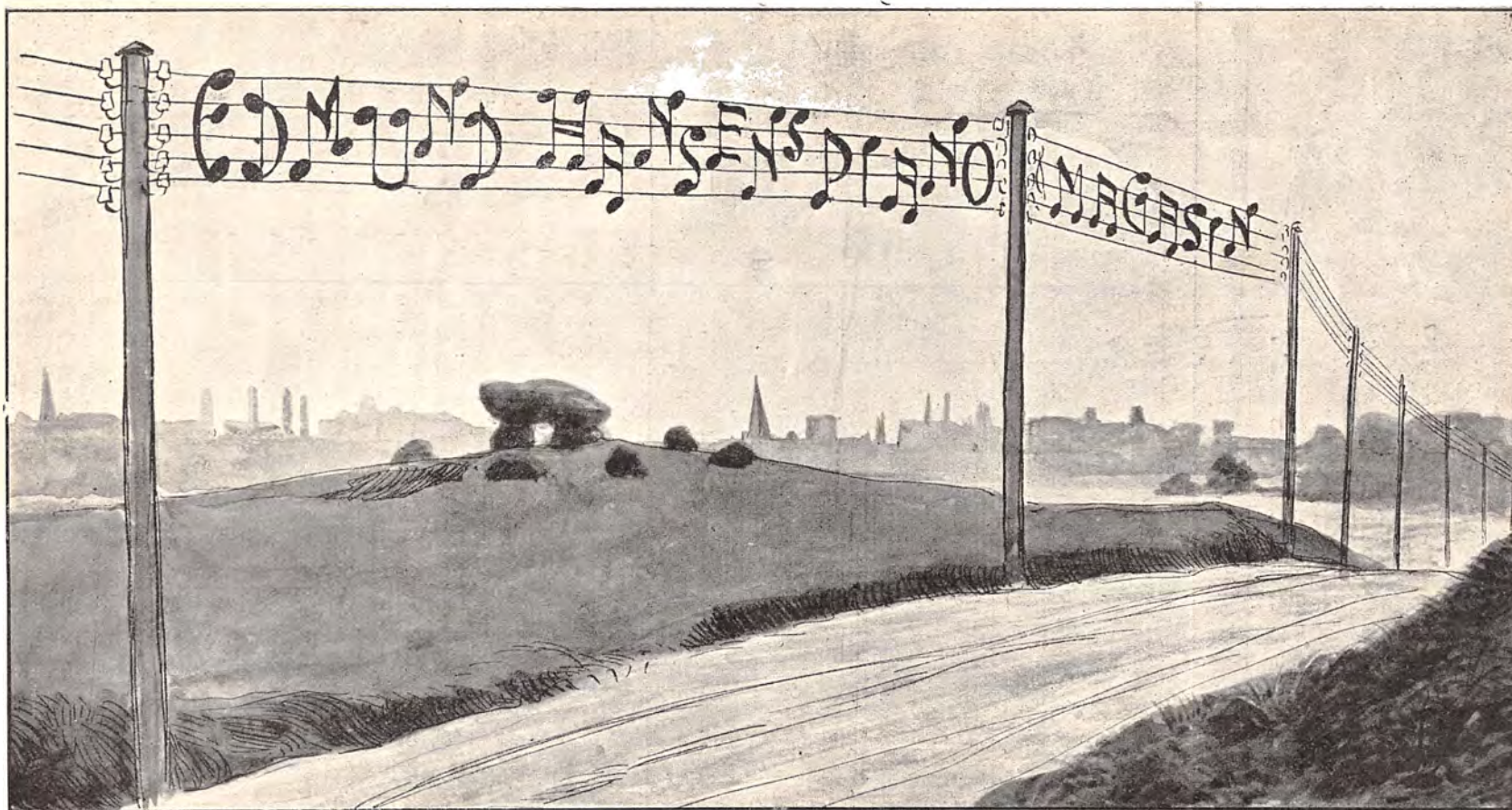
Redigeret af *GEORG KALKAR*

Udgivet af *ODIN DREWES*

Dame Cycler. Dame-Cycling har i de sidste Aar taget et saa uanet Opsving, at det er et stort Spørgsmaal, om den mandlige Cyclist med et Citat fra Revuen herefter kan sige: »Vi er dog de fleste endnu«.

Og alt som Cyklisternes Antal vokser, stiger ogsaa de Fordringer, de stiller til sig selv med Hensyn til Holdning og let Bevægelighed under Udøvelsen af Sporten. Mere omhyggeligt end før udvælger de sig den Cycle, der letter dem disse Bestræbelser, og en saadan Cycle har de fundet i *Citus Dame-Cyclen*, der ved Siden af at være sjælden solid og letløbende, ved sin hele Bygning betinger en sund Stilling og let Indstigning. Og dertil kommer, at Indehaveren af »Citus« Hr. *Thorvald Lippert*, lægger den største personlige Omhu for Dagen og som gammel indsigtfuld Praktiker er en fortrinlig Raadgiver paa alle Cyclesportens Omraader.

Med Telegrafens Hast

er Budskabet om Edmund Hansens Piano-Magasin fløjet over By og Land. Hvad Budskabet gaar ud paa, er følgende: Ved Henvendelse til Edmund Hansens Piano-Magasin (Vingaardsstræde 25) kan man den Dag i Morgen blive Ejer af et elegant Piano, naar man forpligter sig til maanedlig at afdrage et Beløb af 10—15 Kroner. Derfor har Pianoet ogsaa i det sidste Aars Tid holdt sit Indtog i mangfoldige Hjem, hvor man ikke før tænkte sig Muligheden af at give sit Indbo en saa værdifuld Forøgelse.

HVER 8 DAG

Nr. 44. 11. Aargang.

30. Juli 1905

Den tyske Kronprins og Kronprinsesse aflægger Besøg hos Prins Christian paa Marselisborg.
(Fot. K. Wieghorst).

Alt medens Rygterne om Kejser Wilhelms Besøg i København vidste hverken ud eller ind, fik vi anselige Repræsentanter for det tyske Rige paa Visit. Samtidig med at de tyske Panserskibe lagde sig til Ro paa Yderrheden, havde Aarhus Besøg af den tyske Kronprins og Kronprinsesse, der faa Dage forinden var sejlet ind i Aarhusbugten ombord paa Kejseryachten »Meteor«. Kronprinsens første udenrigske Besøg efter Brylluppet gjaldt saaledes Svogeren Prins Christian, der imidlertid ikke var hjemme ved Ankomsten og først næste Dags Morgen kunde byde sin Gæst Velkommen. Det blev et ganske privatMøde, saaledes som vort Billede viser, der fandt Sted ved Landgangsbroen udfor Marselisborg, og det landlige Besøg, der strakte sig over en Uges Tid, bevarede uafbrudt sin private Karakter uden at afbrydes af officielle Festligheder.

Manden og Hesten.

En Fortælling fra det fjærne Vesten. Efter det Engelske.

HAN^s sad under det største Træ, støvet og uden Hat. En Hest, der havde kendt bedre Dage, stod udmattet og forpustet ved hans Side. Mod Syd fortonede den udstrakte Prærie sig i Horizonten, mod Nord hævede mægtige Bjærgtoppe sig mod Skyerne.

Præriehunden gøede i det Fjærne. En Grib kredede om Træet. Manden saa op, trak paa Skuldrene og sagde: »I kommer for tidlig, mine Venner. Festen er endnu ikke begyndt.«

Saa gav han sig til at stirre stift paa de fjærne Bjærgmasser. Gennem Passet, der gennemskar dem, kom seks mørke Punkter hurtig til Synet. Manden under Træet sænkede Hovedet og lukkede Øjnene.

Da han atter saa op, nærmede seks Ryttere sig i hurtig Galop. De var støvede, Udseendet vildt og raat. Den ene af dem havde et Reb fastgjort til Saddelen. De sagtnede Farten og red forsigtigt fremad. Manden under Træet raabte dem an.

»Søger De nogen, mine Herrer?«

»Ja, vi gjorde,« svarede Manden med Rebet. »Vi gjorde det, men nu gør vi det ikke længere.«

Manden under Træet rejste sig. Han var høj, slank og smuk.

»Gør det kort,« sagde han. »Med en god Hest i Stedet for det Øg, kunde jeg nu have været over Græsen. Men det var saa mørkt i Nat, og jeg havde travlt.«

»Ja, du havde altfor travlt, Fremmede,« sagde Manden med Rebet, idet han kastede Løkken over den Vejfarendes Hoved. »Den bedste Hest i mange Miles Omkreds stod i Stalden ved Siden af.«

De seks fjærnedede sig lidt og raadførte sig sagte med hinanden. Saa raabte den Mand, der havde baaret Rebet: »Fremmede, du tilstaar altsaa at have stjaalet Hesten, ikke sandt?«

Den Adspurgte smilede og nikkede bejaende.

»Der behøves altsaa intet Forhør,« sagde Harry — han med Rebet — til de andre fem. »Naar en Mand tilstaar, at han er skyldig, er det kun Tidsspilde at forhøre ham. Fremmede, den her forsamlede Domstol dømmes altsaa, at du har gjort dig skyldig i Hestetyveri; omtalte Hest var Dick Arp's gamle, sorte Bill. Rettens Dom lyder paa, at du skal hænges i dette Træ. Gud se i Naade til din Sjæl! . . . Har du noget at sige før Retten gaar sin Gang?«

»Det tror jeg ikke,« svarede den dødsdømte eftertænksomt, »undtagen at jeg vil henlede Jeres Opmærksomhed paa, at jeg var saa venlig at gøre Holdt her under Træet.«

»Ja, det var pænt af dig, Fremmede, det var det. Du har sparet os megen Tid, og vi har travlt med at se at komme hjem igen. Han er hel spøgefuld, Kammerater. Ryk nu til, og lad os faa det overstaaet.«

De fem greb den løse Ende af Rebet og ventede paa Signalet.

»Der er vel ingen, som du kunde have Lyst at sende et Ord til. Hvad hedder du egentlig?«

»Ananias.«

»Er det dit For- eller Efternavn?«

»Begge Dele. Og — jo — der er nogle, der venter mig. Maaske vilde det være heldigst, om de fik det at vide.«

»Giv mig Adressen, saa skal jeg nok sørge for, at de faar Bud. Jeg skal nok gøre det let for dem — saa let som jeg kan. Jeg kan godt lide saadan en munter Fyr som du; det er blot saa kedeligt, at du skal hænges. Giv mig saa Adressen.«

»Jeg tror nok du vil kunne finde den i det Brev, der ligger i min Frakkelomme. Vil du se efter den? I den anden Lomme. Tak . . .«

»Jeg kunde saamænd ikke læse det, om jeg fik en hel Uge dertil. Hør, Bob, du er saa skrap til Læsning, kom herhen og læs Adressen paa den Herres Bekendte, læs højt og tydeligt, saa vi alle kan høre det.«

Den mindste af de seks Mænd traadte nærmere og kastede et hurtigt Blik henover Papiret. Saa gav han sig til at studere det omhyggeligt igennem, og efter at have læst, vendte han sig forbløffet mod Fangen: »og du har ingenting at bede om . . .?«

»Hvad vilde det nytte? I vilde jo dog ikke tro mig. Det er vel Jeres Mening at ville myrde baade Børnene og mig.«

Men Bob gav sig til at læse højt for de fem andre:

Kære Fa'r!

Du maa skynde dig at komme hjem. Mo'r er meget daarligere. Doktoren siger, han maaske vilde kunne frelse hende, dersom du var her. Den Smule Penge, du gav os, er helt brugt op, og Baby og jeg er saa sultne. Men det kan jeg ikke fortælle Doktoren, saa du maa endelig komme. Det ved jeg ogsaa, at du gør, saa jeg har sagt det til Mo'r, og hun ligger og lytter efter dig, kom snart, hører du, lille Fa'r, ellers bliver det maaske for sent. Farvel, min egen, kære Fa'r. Din lille Pige

Mary.

De fire Mænd havde ladet Rebet falde. Harry, der havde bragt det, havde vendt sig om, og stod og saa ud over Prærien.

Maaske tænkte han paa sin Familie, der sad langt borte i Østen og ventede paa hans Hjemkomst, naar han først havde faaet Lommen fuld af Guld. Maaske var det Støv, der kvalte hans Stemme, da han skulde tale.

»Hvor er de, Fremmede?«

»I Mexiko. Lige over Grænsen. Maatte lade dem blive der, indtil jeg kunde faa Raad at faa dem her til. Det er flere Maaneder siden. Jeg har kun høvt Lykken daarlig med mig.«

Han, der havde bragt Rebet med sig, saa spørgende paa de andre fem. Et Øjeblik efter stod der syv frie Mænd paa den store Slette.

»Tag Hesten, Kammerat, den er din. Den duer ikke til meget, men den kan nok føre dig til Kone og Børn.«

Men Ananias rystede paa Hovedet.

»Jeg vil være ærlig mod Jer, jeg staar for nær ved Gravens Rand til at ville sige en Løgn. Jeg er ingen Forbryder. For to Aar siden havde jeg en god Forretning, en lykkelig Familie og et smukt og hyggeligt Hjem. Min Kompagnon ruinerede mig. Paa én eneste Dag mistede jeg alt. Saa blev der tilbudt mig en god Stilling som Bestyrer af en Plantage i Mexiko. Jeg modtog glad Tilbudet, og var med min Familie næsten naaet til vort Bestemmelsessted, hvor jeg haabede atter at finde Lykken, da jeg fik at vide, at Selskabet var gaaet fallit og var kommet under Administration. Vi var hjemløse, ude blandt Fremmede. Min Hustru, der aldrig havde kendt et uopfyldt Ønske, bukkede under for al vor Modgang. Jeg kunde ikke finde nogen Beskæftigelse, saa gav jeg dem de Par Dollars, jeg havde, og forlod dem i Haab om at kunne arbejde mig nordpaa og der finde stadigt Arbejde. Jeg var ca. tredive Mil nordpaa, da jeg fik det Brev. Jeg var syg, havde intet Arbejde og ingen Penge. I Fortvivelse tog jeg en Hest og red den, indtil den sank om. I, som har Kone og Børn, vil kunne forstaa mig . . . Det var ikke min Mening at ville stjæle. Men de er efter mig, fordi jeg har taget den Hest. Jeg førte dem paa Vildspor i Gaar Aftes, lige før jeg tog den Hest fra Jer. Men nu er de paa Sporet igen. De har gode Heste. Jeg kan ikke undslippe, hvis jeg ikke naar Nattoget. Og selv om jeg naar det, saa kan jeg dog ikke komme med, thi jeg har ingen Penge. I kan derfor lige saa godt hænge mig. Dersom de fanger mig, vil de slæbe mig med tilbage. Jeg foretrækker dette Træ. Det er nærmere ved Hjemmet.«

Naar seks alvorlige Mænd er af samme Mening, opnaas let og hurtigt et Resultat.

«Ananias, du skal rejse hjem. Vi er paa ingen Maade Millionærer, men vi har Penge nok til din Billet og til et Par Spareskillinger til dig. Spring op paa den Skimmel. Her er din Hat, Bob er dette Aktieselskabs Forretningsfører og han skal følge med dig for at bringe Skimmelen med hjem. Du kan naa Toget, dersom du skynder dig. Det er godt, vi ved, hvad du vil sige. Vi er raa og uslebne, men vi har et Hjerte. Nu afsted eller ogsaa kommer du forsent.»

Fire og tyve Timer senere blev Skimmelen redet tilbage til den lille By af Bob, der medbragte et forsejlet Brev til Harry:

»Mine blødhjærtede Venner!

Jeg spillede et højt Spil med Jer, men der var alt vinde — intet at tabe. Det er jo ligegyldigt om man bliver hængt for et Hestetyveri eller for et Mord.

Det gjorde mig skam ondt for Børnene, da jeg fandt det Brev i hans Lomme, men jeg havde Brug for hans Klæder og hans Hest, og han var stædig. Derfor slog jeg ham ihjel og tog, hvad jeg havde Brug for. Det er nemlig ikke rart at rejse i Fange-dragt. Vær saa god at underrette Dommeren om — naar han naar til Jeres By, at min nuværende Adresse er Mellemamerika.

Eders taknemmelige

R. E.«

Klokken halv seks samme Eftermiddag galopperede Dommeren for Maricopa Distriktet og hans to Retsbetjente ind i Byen, hvor de havde en meget interessant Samtale med seks vrede og ophidsede Indbyggere. De var ude at søge efter Richard Earl ogsaa kaldet »Slick Dick«, en udbrudt Tugthusfange, der senest havde forøvet et Mord. En halv Time senere red de tre Øvrigheds personer langsomt tilbage ad samme Vej, de var komne, medens Richard Earl sad velbeholden paa den anden Side af Grænsen.

Et stjaalet Maleri. Det her gengivne Maleri af *Frans Hals* er nylig stjaalet fra den kongelige Malerisamling i Haag. Det er et ganske lille Billede, ikke meget større end et Helsebillede i »Hver 8. Dag«, men alligevel har den hollandske Regering paa Grund af Billedets høje Kunstværdi kunnet udlove en Belønning paa 1000 Francs til den, der kan skaffe Maleriet tilveje eller give Oplysninger, der bringer paa Spor efter Tyven. Billedet er malet paa Træ og bortført uden Ramme.

Biernes Stat.

En Kube.

BLANDT vore mange Slags Husdyr findes der kun enkelt Art, som tilhører Insekternes store Familie. Og Mennesket har ingen Ret til at bryste sig af denne Sejr. Det er ikke os, der har »tæmmet« Bierne. De har alle Dage levet i ordnede Samfund, og kun i Kraft af sin fysiske Magt er Mennesket i Stand til at bemægtige sig Frugten af Biernes Arbejde.

Bisamfundets Organisation, der vistnok har eksisteret i samme Form som nu allerede før Isperioden, beror i Virkeligheden paa et ganske naturligt Fænomen. Bimoderen — »Dronningen« — er ikke i Stand til fuldt ud at skaffe Næring til de mange tusinde Smaa, der er Frugten af hendes første Æglægning om Foraaret. Dette første Kuld, der alle oprindelig er Hunner, naar saaledes kun en ufuldkommen Udvikling. De bliver ufrugtbare, men faar netop herved —

ligesom andre gamle Jomfruer — en naturlig Opgave som Guvernanter for en senere Slægt.

Det er disse ugifte Bi-Damer, som rekruterer Bisamfundets Arbejdere og sørger for de næste Slægter. De mager det klogeligt saa, at Sommerens følgende Kuld bliver lige saa golde som de selv, hvilket simpelthen sker ved en passende Sultekur. Først det sidste Hold Æg, der lægges lige før Vinteren, behandles med større Omhu, og de fremkomne Larver kraftfodres med allehaande lækre Sager, saa at dér til Foraaret i Kuben findes et passende Antal fuldt udviklede Dronninger og Hanner. Hanner opstaar overhovedet kun af dette sidste Kuld, og Dronningen forstaar ved Æglægningen, uden at have taget Kursus hos Prof. Schenck, selv at bestemme Æggenes Køn forud.

Om Foraaret sværmer de unge Hunner, af hvilke kun nogle faa har faaet Lov at leve, ud i Verden, omgivet af en passende Hofstat af Hanner (»Droner«) og Arbejdere. I den lune Luft højt oppe mellem Trækronerne finder det store Bibryllp Sted, og Dronernes Livsopgave er dermed endt. De dør en forsmædelig Død, medens Dronningen med sin Arbejderhær finder sig en Bolig og giver sig til at lægge Æg, hvilket sker flere Gange i Sommerens Løb.

Menneskets Maal er nu at faa fat paa Vokset, der udskilles af Arbejdsbiernes Bagkrop og danner de smaa, sekskantede Boliger for den

Bi-Tavlerne undersøges.

Bidronningen søges.

vidst at værgesig mod en eventuel Overhaandtagen af det mandlige Element, idet der nu regelmæssig anrettes store Blodbad paa de Genstridige, som hjælpeløst bukker under for Arbejdsbiernes Brod. Saaledes forstaar Naturen at hjælpe paa Kulturens Udskejelser, og det er et Held — ikke for Bierne alene.

unge Slægt, og Honningen, som er fordøjet Blomstersukker og tjener Larverne til Føde.

I gamle Dage indfangede man Bierne i hule Træer eller i primitive Straakuber, hvilket let lod sig gøre, thi har man først Dronningen, følger hele Bifolket efter. Men saa maatte man rigtignok slaa alle Bierne ihjel ved Svovldamp, for at faa fat i deres Rigdomme.

Saa barbarisk og uøkonomisk gaar man ikke mere til Værks. De fleste, der besøgte det store Dyrskue, vil her paa Biavlsudstillingen have set de Indretninger ved hvis Hjælp man skaffer sig Vokset og Honningen uden at ødelægge de smaa, flittige Producenter. Man holder Bierne i praktisk indrettede Bistader, hvor man bekvemt kan indsætte Rammer, i hvilke Bierne instinktmæssig anbringer deres Cellebygninger. Naar Tiden er kommen, kan man da nemt udtage disse Rammer og indsætte nye, der hurtig tages i Besiddelse af de taalmodige Smaadyr. De angriber kun sjældent Røveren, men denne garderer sig dog altid ved Maske og Handsker.

Menneskets kærlige Pleje har været paa Nippet til at fremkalde en frygtelig Omvæltning i Biverdenen. Der opstod ved den gode Ernæring hos Hannerne en vis Utilbøjelighed til at dø, naar deres Hværv var endt. Men Bierne har

Ramme med Vokstavler, hvori Bi-Ynglen opfostres.

Vinderens Profil.

MIT Nummer — — —. Nej, det er umuligt. Ja, men det staar her jo, — kommet ud med den største Gevinst. Jeg maa se efter paa Lodsedlen, om jeg ikke husker forkert. Nej, det er rigtigt. Men det synes mig ikke muligt. Jeg tør ikke engang tænke det rigtigt igennem. Tusinder, mange Tusinder — —. Aa, det svimler. Det ligesom bobler i min Hjerne. Saa! Vær rolig! Kære Ven! Du har været fattig før, levet rigtig tarveligt og kedsommeligt, aa, saa grædende graat og trist. Men nu! — Nej, vent! Du har længtes efter alt og intet kunnet naa. Du har misundt alle de økonomisk frie, tørstet efter Guld, rødt Guld, mens du sled Dagene tilende og sov træt og tung ind, naar Nætterne kom. Men nu! — Nej, vent! Jeg venter ikke. Jeg staar jo med det her i min Haand. Det er en Kendsgærning. Du gode Gud! Mit Liv er med et Slag forandret. Jeg flyver. Det er, som om jeg flyver. Jeg ser, trods mine begærligt aabne Øjne, intet andet end Sol, varm, dejlig Sol. Og gennem min Næse strømmer Blomsters hidsende Duft. Nej, nej! Skæbnen har været mig gunstig. Jeg har alt, alt, alt. Jeg er lykkelig. Det er Lykken, jeg har set i Feberfantasierne. Dette er at være Menneske. Hvorhen skal jeg vende mig. Det tiltaler mig altsammen. Jeg vil have det altsammen. Gaa væk her! Tillader De! Maa jeg faa det der og det der. Dette er smukt. Dette er nyttigt. Man behøver jo ikke at tage det saa nøje. — — Og det der! Tak! Jeg maa tage mig til Panden, fordi det er, som om den skal sprænges. Og alt vilde være ødelagt. Jeg maa være forsigtig, tage det Hele med Ro. Naa, ikke sandt? Hundred Tusind Kroner er en Sum ganske vist, men ikke uoverkommelig at faa Bugt med. Det er netop Sagen. Man har hørt det før, hvordan saadanne Masser af Penge svandt bort mellem Fingrene som Støv. Man maa vel være Mand for at kunne klare Lykken saa godt, som man har pareret mangan Sorg. Vær altsaa rolig, kære Ven. Inderst inde, som Fundamentet for alle andre Følelser, sidder den røde, røde Glæde. Du gode Gud! Hvor Livet er smukt!

Jeg vil tage til Byen og hente mine Penge. Kassereren sidder bag Disken og tager Bunke paa Bunke frem. Om lidt vil alle disse Sedler hvile ved mit Bryst. Dette varer en Evighed, synes jeg. Hvoraf kommer det, at der inderst inde et eller andet Sted spirer en Angst frem,

en ganske forunderlig Angst. Og jeg mærker, hvordan den breder sig ud i mit Legeme, mens samtidig Blodet stiger mig til Hovedet og prikker i min Hud. Han ser med et mistroisk Blik paa mig, synes jeg. Tror han maaske ikke, at dette hænger rigtigt sammen. Er jeg en Bedrager, en jammerlig Fyr, som ikke er værdig til denne Rigdom? Naa! Skæbnen har været mig gunstig. Kan jeg gøre for det? Var det monstro Misundelse, jeg saa i hans Øjne? Dette er ligegyldigt. Pengene er hos mig. Jeg forvarer min Skat. — Men nu bliver jeg igen ræd. Sæt at en eller anden har beluret mig, en ond Person, som vil have disse Penge, om det saa skal koste mit Liv. Mon han derovre har set. Han vender sig om efter mig. Jeg maa ud og op paa en Sporvogn. Det gælder om at slippe bort fra hans Blik. Dette er jo ikke til at holde ud.

Da jeg kommer hjem, staar der en Mand udenfor min Dør og læser mit Navn. Jeg bliver kold over hele Kroppen og har ingen Ro den Aften. Hvor falder det Manden ind at staa derude. Kan det ikke være ham saa ligegyldigt, hvem der bor bag denne Dør. Han maa have en Hensigt. — Nysgærrighed? — Han stod der for længe, til at det kan være Grunden. — Jeg drejer Nøglen om i Laasen og lyser under Sengen og i Skabene. Men jeg faar ingen Søvn. Nu rører noget sig inde i den anden Stue. Eller jeg hører noget mod Vinduet og tør ikke vende mig om af Frygt for at se et blegt Ansigt trykket mod Ruden.

Saadan lider jeg Dag efter Dag. Kun naar jeg har drukket meget, faar jeg Ro en Tid. Derfor drikker jeg meget, morer mig i det Hele godt, men formaar blot intet imod denne Angst, som er en uudholdelig Kval. Jeg har spurgt mig, om jeg har en daarlig Samvittighed, men maa skarpt protestere imod dette. Jeg vil give en Del af min Skat til de Fattige, har jeg bestemt, — ikke blot for at rense mig selv, men fordi jeg virkelig elsker mine Medmennesker og gjerne vil se dem glade.

Tiden gaar, og jeg er blevet lidt træt. For Penge kan man faa alt, Venskab, Kærlighed, Lykke, Sundhed og Adspredelsen i alle dens Arter. Jeg har faaet det altsammen og er derfor blevet lidt træt. Dette har forundret mig. Men bedst af alt er, at min Gæld er tilbagebetalt, og at jeg er en fri Mand. — Forresten vil jeg nu alvorligt tænke paa, at sætte Restbeløbet fast. Det er jo døg for

meningsløst at kaste saadan i Grams til al den Morskab, som slet ikke interesserer mig saa stærkt mere. Fornuftigt vilde det jo være at sætte denne Sum fast, have den rigtig godt i Ryggen til Hjælp mod mulige pekuniære Sorger i Fremtiden. Se! Saadan siger jeg om Dagen, men naar Aftenen kommer, og Lysene tændes paa Boulevarder og Gader, og Larmen fra den lystige By blander sig med Orkestres vuggende Musik og bruser mod mine Ører, maa jeg alligevel ud. — Det er en kedelig Væne, du har, siger jeg til mig selv. Men hvad! Der er ikke saa meget tilbage. Du kan saamænd lige saa godt drikke til Bunds, for . . .

Ja, dette er det mærkeligste. Der er virkelig kommet en Lyst i mig, en sær og dyb Lyst, som ikke melder sig nu og da, men altid sidder der-

inde og smiler, hvadenten jeg træt strækker mig paa min Divan eller drikker af Champagnepokalen, en Lyst efter at blive færdig med denne Vildskab, en Lyst efter igen at blive nøgtern og klar som i gamle Dage.

Jeg vil da trække mig tilbage i min Ensomhed, har jeg tænkt. Jeg vil i de stille Vinteraftener læse mine Bøger og ryge min Pipe. Jeg vil tænke. Jeg vil blive tilfreds.

— Man er født med Penge mellem Hænderne, eller man er det ikke. Det er Tingen. Er man født med dem, kan man maaske blive lykkelig, fordi man da forstaar at forbinde Hyggen med Elegancen. Men dynger Rigdommen pludselig sin luende Lavastrøm over En, finder man sig aldrig til Rette, og man kaster sig ubeherstet ind i den vuggende, blændende Vals.«

AAGE BRØDERSEN.

I Sommerferien.

II. Otto Zinck.

I Sommerferien. — Otto Zinck.

ER der nogen, som har fortjent sin Sommerferie og kan nyde den med god Samvittighed, da er det gamle *Otto Zinck*. Det er ikke længe siden, at et Par Generationer af yngre Skuespillere hædrede ham som Veteran, og han er saaledes i den Alder, da de sceniske Kunstnere oftest for længst har taget Ferie for Resten af deres Levetid.

Men Zinck istemmer aabenbart Fru *Phisters* klassiske Holberg-Replik: »Hvad? Gammel! Fanden er gammel!« Under Folketeatrets skiftende Forhold har han været den sikreste Mand paa Skansen, og ingen tænker paa at sætte ham til Side, saa længe hans Kræfter slaar til.

Og de slaar godt nok til. Maaske er han efter Sæsonen en Smule træt — det er de Yngre saamænd ogsaa, i hvert Fald hvis de har saa meget at bestille som Zinck. Men næppe har han faaet indrettet sig i sin Sommerresidens ved *Skotterup*, før al Træthed er borte. Med sin Studenterpipe i Munden og en Kres af munter Ungdom omkring sig er han den yngste blandt de Unge, og hans lystige Historier fra Studenterdagene og fra de halvt hundrede Aars Liv bag Kulisserne fylder den lille Have med kaade Latterbølger.

Söroyar*.

Fuglebjerger paa Færøerne. Fot. efter Carl Lunds Panorama paa Koloniudstillingen.

Op af Atlanterens tunge Bølger
stiger en Øflok ensom og dyster
med Havsprøjt ind over troldvilde Kyster,
mens Stormskyen Højfjældet dølger.
Gennem natgraa Dag farer stønnende Klang,
og Toner og Brus som af Dommedagssang:
Det er Vinterens truende Alvorsgang.

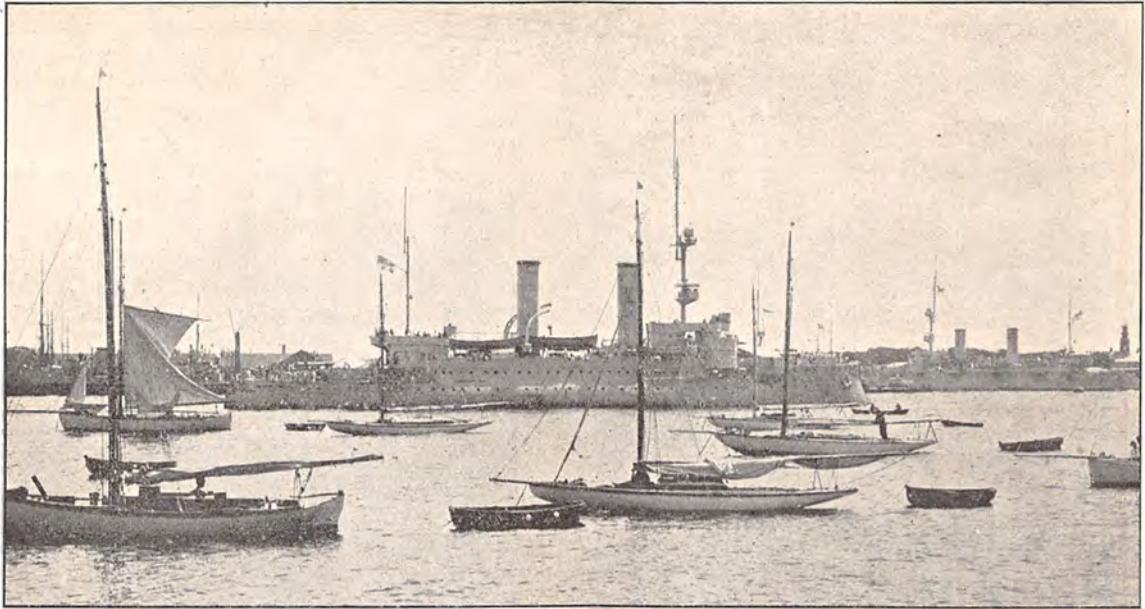
Op af Atlanterens dybblaa Vande;
lyser en Øflok grønklædt mod Himlen,
mægtig gaar Dans af Bjærgfuglevrimlen
om Yderklippernes svimlende Rande.
Hvad er det for hvisken blandt Blomster
og Blad,
mens Sjældbækken funkler i Saldenes Rad?
Det er Söroyars vemodige Sommerkvad.

Oppe ved blaanende, knejsende Tinde
i Stormenes Kamp, i Stilhedens Drøm
stod mangengang Sjældøens ranke Søn
tung i Tanke og tavs i Sinde:
Hvert Udsyn, som ud i Rummet bar,
det spurgte tilbage — han stod uden Svar,
— og Skyen vokste om Panden klar.

Søn af Söroyar! du Præget bærer
af Livet, der spørger fra Hav og Sjæld;
du ler ej de lange, klare Væld,
— de uløste Gaader paa Smilet tærer.
Du er ikke Birken i lysende Vaar,
dog ej blev du kroget i ensomme Kaar.
Du er Granen, der dybt i Skoven staar.

Sverre Patursson.

*) Den færøiske Benævnelse for Særøerne.

Ægir.

Frithiof.

Fra det tyske Flaadebesøg i København. — Fot. Jul. Aagaard.

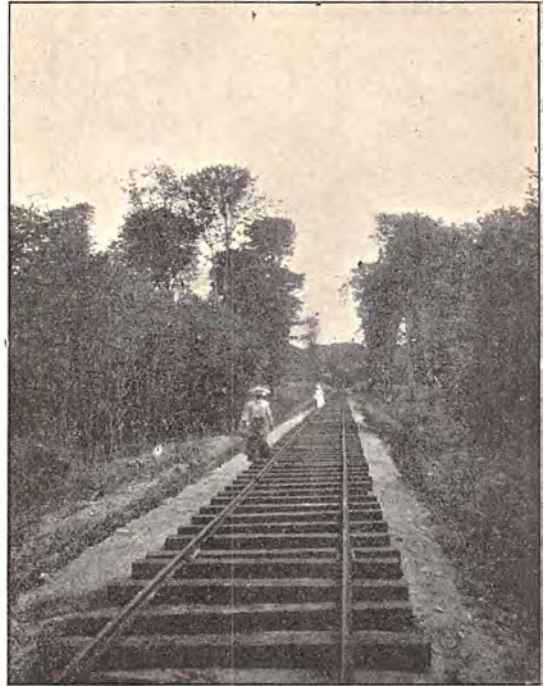
Urmagernes Udstilling. Urmagerlavets 150 Aars Jubilæum fejredes med en overmaade interessant og fornøjelig Udstilling af Ure i Kunstindustrimusæet. Her er Repræsentanter for alle Aldre og alle Typer af Ure, fra de primitive Solure og Sandure, til de med al Slags Spilleværk overlæssede historiske Pragtstykker. Det ældste af de udstillede Stueure er det saakaldte Tycho Brahes Ur, som ovenfor er gengivet. Det er signeret 1550 og tilhører Observatoriet i Kristiania.

En Elevator paa Vandring. Havnemøllen paa Christianshavn skulde nylig tage et nyt Pakhus i Brug og det blev derfor nødvendigt at flytte Firmaets 44 Fod høje Skibselevator til det nye Sted. Det vilde have været en bekostelig Affære med Nedtagning og Genopsætning, om ikke en praktisk Mand, Tømrermester Dirchsen, den samme, der i sin Tid flyttede Tuborgpavillonen, havde fundet paa Raad og ved Hjælp af en mægtig Kran transporteret Kolossen i sin Helhed den 60 Fod lange Strækning.

Pressen indvier Slingerupbanen.

Gennem Hareskoven.

Den nye, endnu ikke færdig anlagte Rute Nørrebro—Slingerup vil utvivlsomt blive en Konkurrent til de allerede eksisterende Udflugtsruter. Den fører ud til nogle af Sjællands smukkeste Pletter, til endnu ikke gennempløjet Land og store stille Skove, til Emdrup og Bagsværd med Hareskoven, til Fiskebæk og videre til Slingerup med de mange historiske Minder. Hele Banestrækningen har en Længde af $4\frac{1}{2}$ Mil.

Danmarks berømteste Hingst Aldrup Munkedal paa Dyrskuets i Aarhus.

Dyrskuets i Aarhus. Dyrskuets i Aarhus havde et Plus fremfor det københavnske Skue, idet det kunde fremvise Landets berømteste Hingst: den stoute Aldrup Munkedal, hvis Værdi kan anslaaes til op imod 100,000 Kroner. Vi benytter Lejligheden til at bringe et Portræt af den ansete Repræsentant for den jydsk Race.

Den største Følelsspising. (Se omstaaende Billede). Dér gik vi og troede, at Dyrskuemiddagen paa de 900 Kuverter i Raadhushallen var noget ganske imponerende og vistnok ret enestaaende. Og hvad var den saa andet end en elendig Bagatel sammenlignet med den Festmiddag, som for nogen Tid siden afholdtes i Paris til Ære for den nationale gensidige Understøttelsesforening, der i Frankrig tæller op imod fire Millioner Mennesker. Ved denne Middag — den største, der nogensinde er arrangeret — bespistes ikke mindre end 26000 Mennesker, (fordelte ved fem Hundrede Borde), med tre Retter Mad, som 1500 Opvartere serverede. Middagen fandt Sted i den kolossate Maskinhal og det var Pariserbladet »Le Matin«, der var Vært og Arrangør af det hele. Stemningen var fortræffelig, men det skal have været svært at høre Talerne.

**Den største Middag, der nogensinde er givet, afholdt i Paris til Ære for det nationale gensidige Understøttelsesselskab,
Ved Middagen var dækket til 26000 Personer.**

Over de høje Fjælde.

Stora Skagastølstinden.

Nu er Tiden inde, da de drager ud, de lykkelige, der har Ferie og Pungen tung af Mønt, drager mod Syd og Sol, mod blaende Middelhav, mod gamle Kunstbyer eller mod den evige Snæs Riger, alt som nu Huen og Interesserne staar til.

De, der elsker den strænge Natur, de høje Fjælde, de Steder, hvor Mennesket kun synes som et mørkt Fnug mod Bjærgets Graa og Sneens Hvide, kan intet Steds naa deres Længsels Maal nærmere end Norge.]

Der ligger Jotunheim, hvor Tinder med evig Sne spejler sig i glasgrønne Søer, med rynkede Bræer og Elve, hvis Vandfald er saa høje, at Vandet bliver

Fanaraaken.

et flygende Skum, der driver langt ud over Dalen. Ingen Vej eller Sti, kun her og der en Stendynge for at markere Retningen. Omkring én Ensomheden, den dybe, den altopslugende, de vilde Fjældes overmægtige Tavshed. Og dog føler man sig ikke trykket af den. Tvertimod, Sindet er lyst og let, Bjærgenes Frihed er over én. Luften er saa ren og frisk at aande, at den virker paa Legemet som den gode Vin, der gør ung og let og munter og jager Sorgerne milevidt bort over de høje Fjælde.

Og naar saa Dagen helder, naar Turisterne med Randsel paa Ryg og Stok i Haand, naar Tindebestigerne med Tov over Skulderen og Isøkske i Haanden søger ned til de enligt beliggende Hoteller, naar Gangene gungrer af jærnbetlaede Støvlers Fodtrin, naar Foden er øm og tyk, og Maven er som et bundløst Svælg, hvor gør saa Badet godt, og hvor smager saa ikke Ørreden. Og naar Graadighedspausen er forbi, naar Piben er tændt, naar Baalet brager i

Juvashytten (Galdhøpiggen).

Pejsen og kaster sine flakkende Skygger ud over Rummet, saa har rigtignok hver én at fortælle forunderlige Æventyr og mærkelige Hændelser fra Jotunheimens Vidunderland, sære Jagteventyr og besynderlige Tindebestigninger, hvor Livet altid har hængt i en Sytraad og været tilfals for en Kobbermønt. Og saa kommer Trætheden. En for en søger de til Soverummet, og sover den trygge Søvn, som Anstrængelsen giver, og drømmer om ny Skønhed og nye Hændelser.

Et Regnestykke.

„Hør efter, Mis, blot et lille Minut,
mens roligt om Sagen jeg taler,
det maa dog for Alvor en Gang faa Slut
med disse Forlovelseskvaler.

Den hele Familiebataljon
os følger paa alle Kanter,
jeg vil ha'e dig, Mis, for min egen Person,
ikke sammen med Søstre og Tanter.

Nu ser vi paa Sagen saadan øn bloc
Detaljerne kan vi la'e ligge —

I Fruentimmer er søde nok,
men regne — det kan I nu ikke.
Se, jeg har nu regnet det ud komplet,
og jeg skal bevise dig mageligt,
vi kan leve baade anstændigt og net
og faa det rigtig behageligt.

Se, først maa vi spare fra Dag til Dag
og holde os meget hjemine,
der kan jo ikke slaes store Slag,
skal Husholdningsregnskabet stemme.
To-Tre Hundred Kroner pr. Maaned, jeg ved,
er nok, naar man blot vil spare,
vi maa stryge al Slags Selskabelighed —
men det er jo netop det rare.

Til sex Hundred — mulig vi slipper med fem
maa Huslejen vi taksere,
din Kjølesyning bli'er næppe slem —
du kan jo saa rart arrangere.
Jeg ryger lidt mindre — ja, te du blot —
jeg ved, det til Tider vil knibe,
men man kan da, uden at være for flot,
traktere sig selv med en Pibe.

Ja, hvad er der saa — der er Gas, der er Skat,
det bliver jo kun Bagateller,
det værste var, hvis det hændte, at . . .
naa, det er jo Luftkasteller.
Du ser, lille Mis, det slaar prægtigt til,
vi kan sagtens klare Menagen —
hvis — hm! — jeg mener, hvis Svigerfa'er vil
lægge Tusinde Kroner til Gagen!

KARSTEN COLDING.

Kendte Navne.

Jubilæum.

Landboforeningen for Nord-Mors kunde nylig fejre sit 25 Aars Jubilæum og samtidig havde Godsejer C. Mansa til Sø i 25 Aar be-

Godsejer C. Mansa.

klædt Pladsen som Foreningens Formand. M., der er født 3. Nov. 1835, er paa Mors en kendt og anset Mand med livlige Interesser for offentlige Anliggender. Han har været Formand i en Række Foreninger, virket ivrigt for Skyttesagen samt stiftet en Sparekasse der paa Egnen. Fremdeles har han været virksom ved Arkiv-Undersøgelser vedrørende Mors' Historie. I 1894 udnævntes han til Ridder af Dannebrog.

Dødsfald.

Komponisten Jørgen Malling, som nylig afgik ved Døden, var en højt begavet Musiker, hvis mange smukke Sangkompositioner sikkert vil have

et langt Liv for sig. Der var de »skotske Folkesange«, der første Gang vakte Opmærksomhed for hans Navn, og der var det prægtige Hefte

Komponisten Jørgen Malling.

Drachmann-Sange, der indeholder nogle af hans friskeste Sange. Desuden har M. skrevet et Par i Udlandet opførte Operaer og Korværket »Küvala«, der kom til Opførelse i Musikforeningen, Han var født 31. Oktober 1836 og har levet lange Tider i Udlandet; da han for fire Aar siden vendte hjem herfra, var hans Helbred nedbrudt af den haardnakkede Sygdom, der nu medførte hans Død.

Den unge Ingeniør Georg Møller, der nylig afgik ved Døden, havde faaet sin første Uddannelse ved Søminekorpset, men en ondartet Brystsyge tvang ham ud af denne Virksomhed.

Han beskæftigede sig derefter med de Opfindelser vedrørende traadløs Telegrafi, som han i Stilhed

Ingeniør Georg Møller.

havde forberedt og som lagde Grunden til Oprettelsen af et Aktieselskab under Navn af »Dansk Gnist-Telegraf«.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Danske Gulvtæpper. Paa Aktieselskabet C. Olesens Fabrik i Kastrup har de første danske Gulvtæpper forladt Væven og dansk Industri har dermed lagt en ny Tilvirkningsgren ind under sit Omraade. Det er overhovedet den første Fabrik i Norden, der har taget Gulvtæppeindustrien op og det synes, efter de første Prøver at dømme, at den danske Fabrik fuldt ud vil være i Stand til at tage Kampen op med den udenlandske Konkurrence.

Sommerøns Whisky er blevet »White Star«, et nyt Mærke fra det ansete gamle Hus: *Mitchell Bros Ltd.* i Glasgow, der i Forening med Huset af samme Navn i Belfast hører til Matadorerne paa dette Omraade. Skønt det ellers har vist sig yderst vanskeligt for nye Whisky-Mærker at trænge igennem, har »White Star« ved sin sjældne Aroma formaaet at vinde alle Whisky-Kendere for sig, og har i kort Tid vundet sig en Plads i første Række.

Et af Prøveværelserne.

En Modeklub.

Hvad er en Modeklub? De har, kære Læserinde, hørt om Spilleklubber, om Læseklubber, om selskabelige Klubber, altsammen Klubber, der gaar ud paa at glæde Mændene og holde dem borte fra Hjemmet. Men »Skandinavisk Modeklub«, om hvilken her skal fortælles, er i første Række oprettet til Kvindernes Glæde og Bekvemmelighed. Principet er dette: De staar og trænger til et Liv, et Kostume eller andet Beklædningsstykke og De henvender Dem i den Forretning, hvor De plejer at købe. Da De ikke straks finder, hvad De søger, beder Chefen Dem være saa elskværdig at bese Udstillingen i »Skandinavisk Modeklub«, hvor De i det mange Gange større Udvalg hurtig vil finde Deres Smag tilfredsstillet. Og naar De paa dette Sted har truffet Deres Valg, udleveres Klædningen Dem gennem Deres sædvanlige Forbindelse.

Som De vil forstaa, har altsaa de fleste betydelige Mode- og Konfektionsforretninger — ikke alene her i Byen, men i hver Provinsby Landet over — Lod og Del i »Skandinavisk Modeklub«, der forsyner disse Forretninger med alt det nyeste og fikseste til Berigelse af den kvindelige Garderobe og samtidig byder deres Kunder en permanent Udstilling, hvor de, alt som Sæson og Mode skifter, kan lære den sidste Smag, det sidste Raffinement, den sidste Prisbillighed at kende.

Følg os et Øjeblik op paa denne Udstilling, der findes paa Østergade 32—34. De kan rolig gaa derop, thi De behøver intet at købe, naar De ikke har Lyst. Straks, naar De træder ind i den prægtigt palme-

Udstillingssalen i »Skandinavisk Modeklub«.

Systue for Modeller.

«Skandinavisk Modeklub» med et Personale paa 25 Personer. Nu i Juli 1905 giver den Arbejde til 333 Mennesker og beskæftiger ude i Byen 70 Systuer foruden de to Monstresystuer, som ses paa vore Billeder, og som findes indrettede i selve Ejendommen paa Østergade. Foruden den store permanente Udstilling her i København arrangerer Firmaet to Gange om Aaret, samtidig med at de berejser de danske Provinsbyer, særlige Udstillinger i disse Byer.

smykkede Sal, vil De føle Dem hensat til et større »Garden-party« paa et af vore Kyst-Badesteder, hvor et udsøgt Selskab, Aristokrati og Bourgeoisi i Blanding, har sat hinanden Stævne. Alle er de klædt paa efter sidste og bedste Smag, og De glemmer et Øjeblik ganske, for ivrig Beskuen af de fikse Dragter, at Selskabet bestaar af lutter hovedløse, skønt udsmykkede Stativer. Naa, det kan jo ogsaa være Tilfældet i det virkelige Selskabsliv.

Har De set Dem træt deroppe, fanges Deres Øje, naar De atter staar nede paa Asfalten, af

Martin Warburgs sjældent smagfuldt arrangerede Stue-Vindue i samme Bygning, og De genkender her en Del af de samme Modeller, der glædede Dem i Klubbens Sal. Sagen er den, at Firmaet *Martin Warburg* ligesom Firmaet *C. Møhlenbach* (Købmagergade 60), udelukkende fører »Skandinavisk Modeklub«s Artikler.

I Aaret 1904, i Marts Maaned, stiftedes »Skand

»Skandinavisk Modeklub« er allerede blevet en efter danske Forhold kolossal Virksomhed. Den interesserer Mændene ikke mindre end Kvinderne, thi de billige Priser, som de store Indkøb medfører, har skaffet den en udmærket Forbundsfælle i Mændene. Den er saaledes den første Klub, som Mænd og Kvinder vil kunne prise i fælles Endrægtighed.

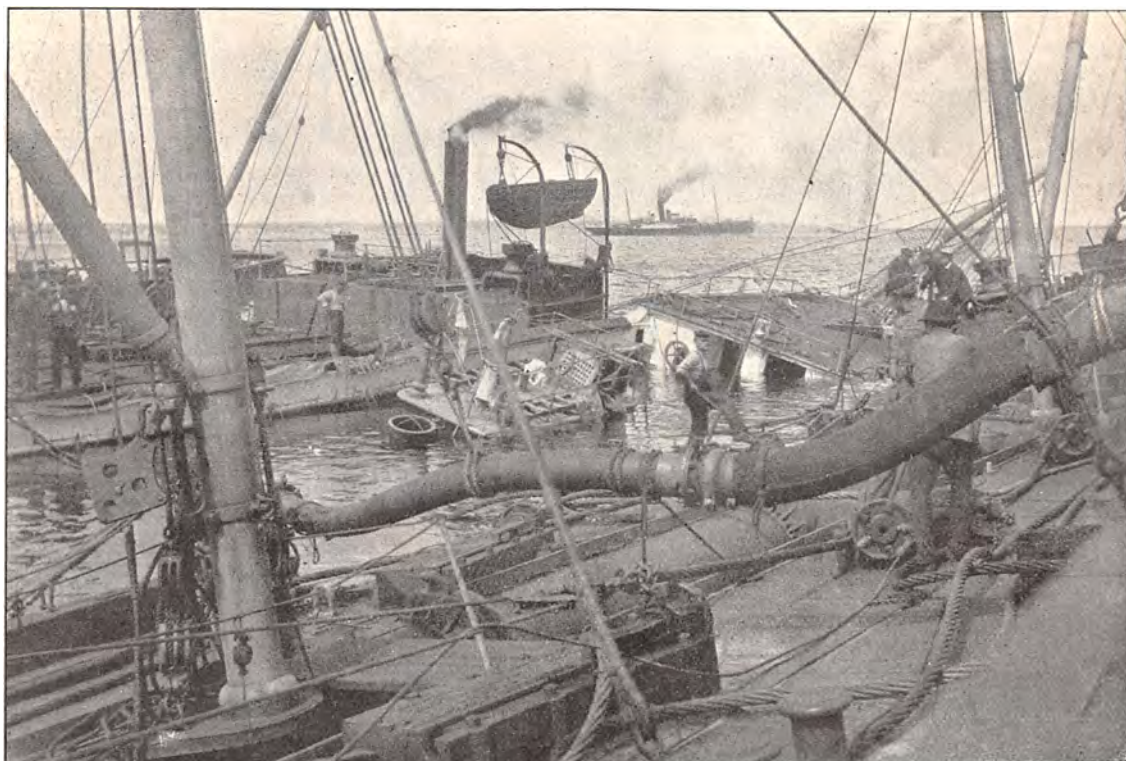

Systue for Bestillinger.

HVER 8 DAG

Nr. 45. 11. Aargang.

6. August 1905.

Georg Stage tages op.

Forstavnen oppe.

Georg Stage oven Vande.

DE Dampskibe, som Tirsdag den 25. passerede Inderheden, sejlede kun langsomt og med halv Kraft. Tæt ved Trekroner laa nemlig en lille Dampskibsflotille, og efter det internationale Flag-system signaliserede den til de forbigående: »Sejl langsomt! Vrag paa Ponton«. Det var Svitzers Bjergnings-selskab, der arbejdede paa atter at bringe »Georg Stage« oven Vande; de store Dykkerdampere »Kattegat« og »Skan-

dinavien«, samt de to nye Pontoner »Thor« og »Odin« var i fuld Aktivitet. Imellem sig bar de det sunkne Skoleskib, der hvilede i svære Jærnkabler, og ganske langsomt, efterhaanden som Pontonerne fyldtes med Vand og atter tømtes, hævede Vraget sig Tomme for Tomme over Vandfladen.

Det var et smukt Bjergningsarbejde, Svitzer havde fuldført, da »Georg Stage« den følgende Morgen laa i Dok paa Refshaleøen. En lille Dreng var der endnu om Bord. Det var som skulde »Georg Stage« ikke helt forlades af sin Besætning, før den atter var i Havn.

Udstillings- byen.

Prins Christian paa Horsens Banegaard. (Fot. Kjær.)

Horsens har heldigt ført sin Udstilling igennem og haft megen Fornøjelse af den. Den har bragt Byen saa mange Gæster som ingensinde før, og ikke mindst har Prins Christians gentagne Besøg været en ypperlig Reklame, som Horsens har vidst at paaskønne. Sikkert har ogsaa Prinsens Imødekommenhed været stor; det fremgaar tydeligt nok af det Billede, som en Horsensfotograf har sendt os, og som vil faa hans københavnske Kolleger til at forbavses.

Men foruden Industri-udstillingen har Horsens ogsaa haft et Dyrskue, der har draget Fremmede i Mængde til Byen. Dyrskuet var i de 4 Dage, det holdtes aabent, besøgt af ca. 50,000 Mennesker. Der blev uddelt Præmier til et Beløb af 50,000 Kr. og det fortjener at fremhæves at Munke-dalerne tog 101 Præmier af 169 uddelte, deriblandt alle 1ste Præmier paa 1 nær, de fleste 2den Præmier samt en Del 3die Præmier.

Fra Horsens Dyrskue.

Lærerinden.

Efter det Franske.

I.

KLARA Derboy mistede sin Fader, da hun var ganske lille, og da hun havde naaet den Alder, hvor Livet ellers tilsmiler de unge Piger, døde pludseligt hendes Moder, der var hendes eneste Støtte i Verden.

Paa Hjemvejen fra et Bal, hvortil hun havde ledsaget sin Datter, fik Fru Derboy Lungebetændelse og døde efter 8 Dages Forløb.

Hele Aftenen havde Klara danset med sin Forlovede, Jacques Frigal, en ung Sagfører, der havde gjort sig bemærket ved sit veltalende og varmtføjte Forsvarsindlæg i en Kriminal sag, der havde sat Paris i Bevægelse.

Hendes Hjærte svulmede af Lykke, som Røgelse bølgede Beundringen om hende; Spejlene i Salen gengav hendes yndefulde Skikkelse og det fine, skælske Ansigt, og hun smilede i sin Lykke over at vide sig saa smuk. Musikens kærtegnende Toner vuggede hende, og Jacques sagde smukke Ting, der paa samme Tid frydede hendes Hjærte og hendes Forføngelighed.

Samme Nat følte Fru Derboy de første Anfald af sin Sygdom.

Det blev en Uge, fuld af frygtelig, sjælelig Lidelse, vekslende Haab og Fortvivlelse.

Klara udfoldede den største Opofrelse. Uden at unde sig et Minuts Hvile, uden at forlade sin Moders Hovedgærde, kæmpede hun Skridt for Skridt med Døden. Den Dag, hvor hun, til Trods for at Lægen omhyggeligt havde skjult Sandheden for hende, forstod, at det intet Haab var, forekom det hende, at et Mirakel maatte ske. Og da det skæbnesvangre Øjeblik indtraf, kunde hun endnu ikke opgive Haabet. Hendes Tanker vægrede sig ved at gaa til Bunds i Sorgen, og i en Ugestid sad hun halvt vantvittig ved Siden af det Leje, hvor hendes Moder havde draget sit sidste Suk, og kaldte paa hende, som om hun laa der endnu.

II.

Fru Derboy havde ved sin Mands Død staaet næsten uden Formue. For at leve og for at opdrage sin Datter, begyndte hun med at give Timer i Klaverspil. Derpaa fandt hun paa, da hun førte en elegant, letflydende Pen, at skrive Romaner til Tidsskrifter, og de gjorde Lykke paa Grund af deres Stemningsfylde og Farverigdom. Lidt efter lidt blev hun bekendt og tjente Penge.

Men det varede ikke længe, inden Heldet steg hende til Hovedet. Hun begyndte at hige efter at spille en glimrende Rolle i det parisiske Selskabsliv. Hendes Hjem blev Samlingsstedet for smukke Lediggængersker, der dannede hendes Hof, og Snyltgæster, der for en Middag smigrede hende i hendes Hjem og talte ondt om hende andetsteds.

Alt, hvad Fru Derboy tjente, gik til Toiletter og til Selskabelighed. Hun blev reven med af denne Fornøjelses Hvirvel og tænkte ikke paa den Dag i Morgen. Imidlertid troede Folk, hun var rig, og Klara selv tog fejl af Moderens Formue.

Der var al Grund til, at Personer, der gik paa Jagt efter en god Medgift, lod sig narre af dette ydre Skin.

Jacques Frigal var ærgerrig, og i høj Grad egoistisk, hørte til den Kategori, man kalder Stræbere, fordi de vil opnaa Held og Lykke saa hurtigt som muligt ved hvilkesomhelst Midler. Han havde tænkt, at han ved at gifte sig med Klara kunde slaa ind paa den politiske Løbebane, takket være hendes Moders Forbindelser og den Formue han troede, hun havde.

Men da han fik at vide, at Klara, naar Moderens Gæld var betalt, saa at sige stod uden en Øre, saa spurgte han sig selv, om han ikke skulde bryde Forbindelsen. Det vilde ganske vist have været ædelmodigt at gifte sig med Klara, for han vidste, at den unge Pige elskede ham af al sin Sjæl. Men vilde han med en fattig Hustru kunde opnaa den Stilling, han ønskede? Siden det nu var nødvendigt, at en af dem opofrede sig, hvorfor skulde det saa netop være ham? Klara satte intet paa Spil, han derimod risikerede sin Fremtid. Han sagde til sig selv som Undskyldning, at Livets Krav modsætter sig de bedste Hensigter, skrev saa nogle vage Undskyldninger og Beklagelser til Klara, og troede ikke at have begaaet noget videre urigtigt ved at forlade hende.

III.

Gennem en af Moderens gamle Veninder opnaaede Klara en Plads som Lærerinde.

Hendes Elev var Frøken Jeanne de Vernoiere, et forkælet Barn, hvis Opdragelse var bleven i høj Grad forsømt. Hun havde ikke den moralske Ballast, som en Moders værdifulde Vejledning giver, thi Fru de Vernoiere, der var letsindig og fornøjelses-syg, beskæftigede sig langt mere med sine Toiletter og sine Middage end med sin Datter. Hvad Faderen angik, saa levede han mere i Klubben end i sit Hjem.

Jeanne var sorgløs, lunefuld og saa fri i sit Væsen, at det undertiden blev stødende, desuden bydende og hovmodig, og hun havde kun Omgang med unge Piger, der var ligesaa overfladiske som hun selv.

Hun elskede alt, hvad der var ekstravagant, og Klara befandt sig naturligvis ilde tilpas i Selskab med denne unge Pige, hvis Karakter var saa aldeles ulig hendes egen. Det var kun, fordi hun var nødsaget til selv at tjene sit Livs Ophold, at hun forblev paa dette Sted. Hun ønskede intet heller, end at hun havde boet i et stille Hjem, hvor hun kunde have levet i Erindringen om den kære Afdøde, et

Hjem, der havde været mere i Harmoni med hendes dybe Sorg.

Uden selv at vide det, krænkede den taabelige Jeanne daglig denne Sorg ved at fylde sin Lærerinde med Snak og Sladder og diktere hende pjattede Breve til Veninderne. Hvad Timerne angik, saa sørgede Frøken de Vernoiros for, at de bleve saa sjældne som muligt, thi hun var ude af Stand til at beskæftige sig med nogetsomhelst alvorligt Arbejde.

— Pyt! sagde hun til Klara, naar denne prøvede paa at faa hende til at bestille noget, det er saamæn ikke ved at mase med Participier og Infintiver, at jeg skal faa en Mand! Og hvem lægger vel Mærke til Grammatiken! Det er bare Dem! Jeg laver nogle Kruseduller ved Enden af Ordene, saa gaar det udmærket!

IV.

Den unge Lærerinde fulgte Frøken de Vernoiros til Nizza, hvor dennes Forældre ejede en pragtfuld Villa.

— Klara, sagde Eleven Dagen efter Ankomsten, jeg bliver nødt til at paatage mig et kedeligt Arbejde . . . Jeg er forlovet og maa svare paa min Forlovedes Breve . . . Nu ved De jo nok, at jeg haader at skrive . . . Derfor stoler jeg paa, at De vil skrive Klader for mig . . . De ved vel forresten ikke engang, at jeg er forlovet? . . . Det blev bestemt saa pludseligt, netop som jeg stod i Begreb med at rejse, saa jeg har endnu ikke haft Tid til at fortælle Dem det . . . Min Forlovede er forresten rigtig sød! . . . Men De har jo ikke set ham . . . ja, saadan er De jo, De vil aldrig komme ned i Dagligstuen! . . . De har en Mani for at mure Dem inde paa Deres Værelse! . . .

— Frøken, husk paa, jeg har Sorg . . .

— Det er jo sandt! . . . Det tænkte jeg ikke paa! . . . Men hvad var det, jeg var ved at fortælle Dem? . . . Naa ja! min Forlovede er rigtig pæn! . . . Hvad jeg bedst kan lide ved ham, er, at han har saadan et klart Hoved . . . De ved nok, at nu til Dags gælder det om at være praktisk! . . . Han er Sagfører . . .

— Sagfører! Klara kunde ikke lade være med sagte at nævne det Ord, der fremkaldte saa smærtelige Erindringer hos hende.

— Ja, Sagfører, og jeg er vis paa, at han hurtigt skal bane sig en Vej.

— Det vil jeg ønske.

— Vær rar og lav den første Klade for mig . . . Se her er et Brev, som jeg fik i Morges . . . De kan skrive, hvad De vil.

Og Jeanne forsvandt, raslende af Silke og nynnende en Sang.

Heldigvis — for næppe havde Klara kastet sine Øjne paa det Brev, Jeanne havde rakt hende, før hun halvt afmægtig sank ned i en Lænestol.

Hun havde genkendt Jacques Frigals Haandskrift, den Mand, der havde været hendes Kæreste.

Men ved en stoisk Viljeanspændelse lykkedes det hende at gøre sig til Herre over sine Nerver.

V.

Næsten hver Dag maatte Klara skrive et Brev for Jeanne, hvori hun forsikrede ham om sin Hengivenhed.

De første Gange var det hende en næsten uudholdelig Lidelse.

Og Skæbnen syntes hende virkelig altfor frygtelig uretfærdig! Hun, der havde skænket Jaques den reneste og dybeste Kærlighed, hun blev stødt tilbage, medens denne Jeanne, der var taabeligt opdragen, ude af Stand til at nære en dyb Følelse, uden Hjærte og Forstand, blev den foretrukne, ja, maaske elskede! Og endelig vilde Skæbnen, at Klara skulde tjene sin Rivalindes Interesser!

Imidlertid fandt hun lidt efter lidt en Slags Trøst i sin store Ulykke.

Naar hun skrev disse Breve til Jacques oplevede hun undertiden herlige Timer, hvor hun forestillede sig at være den rette Trolovede. Denne Illusion faldt som en Solstraale ind i hendes stakkels forspildte Liv.

Af de Komplimenter, som Jeanne modtog, tog hun sin Part.

Og fortjente hun dem forresten ikke alle, siden det var de Breve, hendes Hjærte dikterede hende, der var Aarsagen dertil?

Da hun aldrig skulde blive den Mands Hustru, hun stadig elskede, var det hende en Fryd at tænke paa, at det uden Tvivl var hende, han elskede, og at han i Jeanne kun attraaede et Væsen, der ikke eksisterede.

Det stakkels Offer slog sig til Taals med denne Oprensning.

Forresten følte hun intet Had mod Jeanne. Hungentog for sig selv, at Skæbnen var den eneste Skyldige og at den unge Pige ikke kunde drages til Ansvar, fordi Jaques havde friet til hende.

Og hendes Kærlighed, der atter vakte til Liv ved denne Brevveksling, som skænkede hende en smertefyldt Glæde, søgte tusinde Undskyldninger for den unge Mand; thi Kvinderne er fulde af Overbærenhed mod dem, som de elske, selv om disse lade dem lide.

— Han er bleven ødelagt af daarlige Raad, sagde hun til sig selv. Han har altfor ofte hørt gentage, at det eneste Maal i Livet er, at skabe sig en Stilling saa hurtigt som muligt og efter Grundsætningen: »Hensigten helliger Midlet.« Hvis det ikke var, fordi han var kommen under uheldig Indflydelse, saa vilde han være bleven ved med at være god.

VI.

En Dag fik Jeanne følgende Brev, der kastede stor Forvirring ind i Lærerindens Sjæl:

»Min kæreste Jeanne«.

»Jeg maa gøre Dem en besynderlig Tilstaaelse og ved ikke, hvordan jeg skal bære mig ad med at forklare mig for Dem. Men lad os gaa lige løs paa Sagen!

Tænk kære Jeanne, at jeg langtfra havde ventet at modtage saadanne Breve, som dem, De skriver-

til mig; ja, — tilgiv mig — da jeg saa Dem saa munter og henrivende skælmisk i Paris, vilde jeg aldrig havde gættet, at der i Deres Hjerter dølgede sig saa fine Stemninger, og at De engang vilde give mig kloge Raad, der er en god Hjælp for mig.

Jeg havde miskendt Dem, kære Veninde, og jeg bebrejder mig det nu og beder Dem tilgive mig.

De havde tusinde Egenskaber, der fortryllede mig, og nu opdager jeg hver Dag nye.

Aa! hvor jeg dog er Dem lidet værdig, og hvor jeg føler, jeg bliver et bedre Menneske ved at møde saa meget Sjælsadel, saa megen Godhed og en saa op højet Tankegang!

Ja, jeg, som var en Skeptiker, jeg tror nu paa det gode, det sande og det rene, thi De har aabnet mine Øjne derfor!

Jeg velsigner den Dag, jeg mødte Dem, thi jeg forstaar, De vil blive min Skytsengel. Takket være Dem, vil jeg kunde bære alle Prøvelser og faa Kræfter til at bekæmpe og overvinde de onde Magter.

Aa! jeg er saa lykkelig, saa lykkelig over at have truffet Dem paa min Vej!

Fuld af Beundring kysser jeg Deres Hænder.

Jacques Frigal

Da Jeanne havde ladet Klara læse disse Linier, raabte hun henrykt:

— Nej, han er virkelig naiv! Nu skal De bare se, at han begynder at elske mig paa Grund af Deres Breve! I Grunden er det Dem, han elsker, Klara! Ved De hvad: Jeg har paa Fornemmelsen at De og han vilde have passet udmærket sammen! . . .

— Paa den Maade, tænkte Læreren, har jeg gjort Jacques en meget daarlig Tjeneste! Jeg burde ikke været gaet ind paa Frøken de Vernoires Forslag. Jacques tror nu, at hun elsker ham paa en hel anden Maade, end hun virkelig gør. Han venter en Lykke, han aldrig vil opnaa. Ved min Fejl bliver han ulykkelig. Ak! jeg har ikke engang Ret til at advare ham; det vilde være Forræderi overfor hans Forlovede! Hvorfor gik jeg dog ind paa at paatage mig sligt Hverv.

VII.

Ved en ny Forsvarstale havde Jacques opnaaet en stor Triumf; hans Navn var paa alles Læber.

Det var bleven aftalt, at han i nogen Tid skulde udhvile sig i Nizza hos sin Forlovede, hvor saa Bryllupsdagen skulde bestemmes.

Han kom ganske uformodet fire Dage før man ventede ham.

Ligesom han traadte ind af Villaens Gitterport mødte han Jeanne og Klara i Parken.

— Hvad! er det Dem! raabte Jeanne. De kunde da gerne have forberedt os derpaa. Der er da ingen Mening i at komme saadan.

Klara, der pludseligt blev ligbleg, støttede sig til et Træ.

— Ja, det er mig, sagde Jacques hurtigt.

Og idet han rakte et Papir til Jeanne, spurgte han: — Hvad er det for en Klade?

Det gav et Sæt i Frøken de Vernoires, og saa sagde hun i en lystig Tone:

— Naa! det er derfor De kommer saa pludseligt . . .! Ja, jeg skal gerne tilfredsstille Deres Nysgerrighed . . . Jeg havde en frygtelig Hovedpine, og for at De ikke en eneste Gang skulde undvære Brev, saa bad jeg Frøkenen, der underviser mig i Sang og Tegning, om at lave en Klade for mig. Af Distraction har jeg puttet den forbistrede Klade ind i Konvoluten i Stedet for min Afskrift . . . Det er da vel ingen Dødssynd, tænker jeg?

Jacques svarede meget koldt:

— Det vilde ikke have været saa alvorligt, hvis De kun en Gang havde benyttet dette Kneb; men jeg er vis paa, at det ikke var første Gang! . . . Aa! gør Dem ikke Ulejlighed med at protestere! . . . Jeg forstaar nu min Forbavelse! Nej, De vilde ikke være i Stand til at skrive saadanne Breve! Da jeg fik den Klade, som De ved et lykkeligt Tilfælde sendte mig, gik der et Lys op for mig . . . jeg genkendte straks Skriften.

— Hvad for noget! genkendte De Klaras Skrift? raabte Jeanne forbavset.

— Ja, og nu skal De straks faa at vide hvorfor. Jeg har forhørt mig, og fik saa at vide, at Frøken Derby var Deres Lærerinde. Da gik Sandheden op for mig: de Breve, De sendte mig, var ikke Deres Værk. Aa! Klara, jeg forstaar, hvad De har maattet gennemgaa! Og jeg ser, De elsker mig endnu . . . Jeg har gjort stor Uret mod Dem! . . .

— Hvad er det egentlig, De mener? afbrød Jeanne ham.

— Vent lidt . . . Ja, Klara, jeg har gjort stor Uret mod Dem og ved ikke om jeg nogensinde kan gøre den god igen. De Breve, hvori — ja, nu forstaar jeg det — hvori De drømte, De var elsket, har fremkaldt en Forvandling hos mig. Jeg elskede inderligt den, der skrev dem. Og jeg staar Dem nærmere nu idag . . . Sig mig, vil De endnu blive min Hustru?

— Aa! Jacques . . . stammede Klara, og hendes Hjærte svulmede af Glæde.

— Frøken de Vernoires, sagde den unge Mand alvorligt, tillad mig at forestille Dem min tilkommende Hustru. Førend Frøken Derby blev Lærerinde, var hun forlovet med mig. Jeg begik den Forbrydelse, — ja, Forbrydelse, det Ord passer kun altfor godt — ikke at holde Ord, da hun blev forældreløs og fattig. Jeg vil nu forsøge at gøre min Bredde god igen!

— Gid De maa blive lykkelige! sagde Jeanne, der prøvede paa at tale i en spøgende Tone, for at skjule sin Ærgrelse.

Saa henvendte hun sig til Klara.

— Jacques og jeg vilde aldrig have forstaaet hinanden. Han er et Følelsesmenneske!

— Jeg vil paany være en hæderlig Mand! sagde Jacques.

En fornem Gæst.

Ex-Kejserinde Eugenie.

Medens Københavnerne med Uro i Sindet diskuterede Spørgsmaalet: »Kommer Kejseren eller kommer han ikke!« fik de dog et Slags Opmuntring ved et Besøg af den Dame,

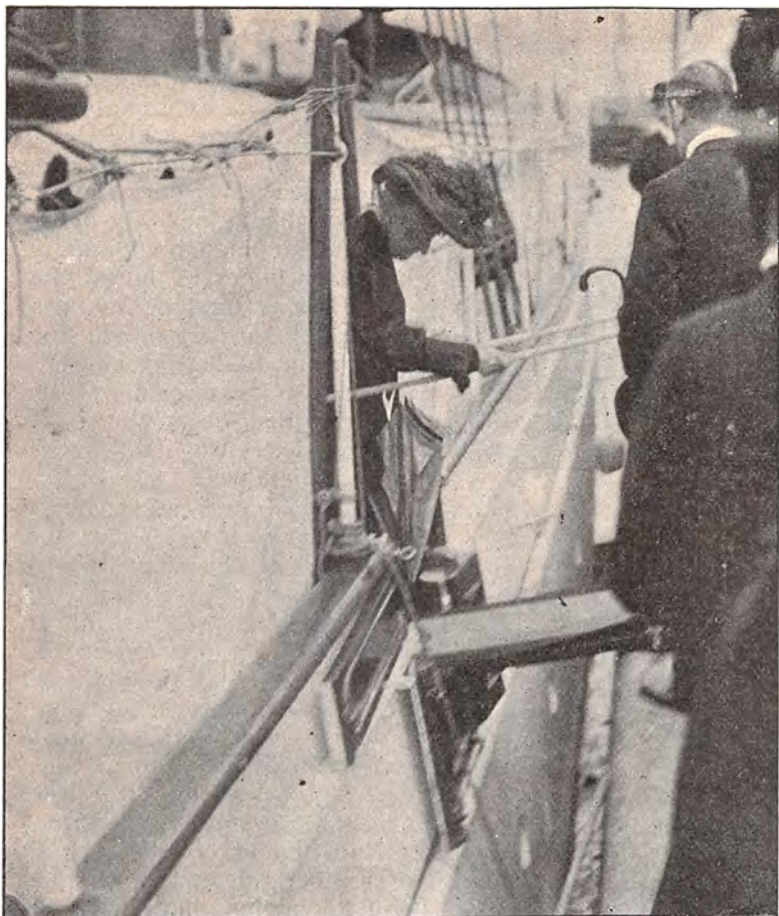
som en Gang med Stolthed kunde kalde sig de »de Franskes Kejserinde«. Officielt blev der selvfølgelig intet gjort for at modtage Eks-Kejserinde *Eugenie*, som nu er henvist til Privatlivets stille Fred i en Villa i England, men der blev dog fra vort Kongehus vist hende al den Opmærksomhed, som paa nogen Maade lod sig forene med Hensynet til det nuværende Regimente i det Land, hvor hun en Gang var mægtigere end nogen Mand.

Eugenie, Grevinde af Montijo, saaledes med Kejserinde *Eugenie*, indtil Præsidenten for den franske Republik, Louis Napoleon, som havde gaaet hele Turen rundt ved Europas Hoffer og hentet sig en Kurv hos alle giftefærdige Prinsesser, gjorde den unge, smukke Spanierinde til sin Gemalinde.

Det regnedes for en Mesalliance — men i Virkeligheden blev det *Eugenie*, som gav det andet Kejserdømme dets Glans og gjorde det franske Hof til Midtpunktet for Europas Salonliv, Modernes Arnested, som selv Byer som London og Berlin kun kunde efterabe, men aldrig naa. *Eugenie* var Festerne Dronning, de ny Sæders Skaberinde — og hun var mere end det. Hun var Sjælen i den desperate Politik, som førte til det forsmædelige Nederlag i 1870. Behersket af sygelige Fantasier om et nyt napoleonsk Verdensrige og tilskyndet af den katolske Gejstlighed, som i Preussens stigende Magt saa en Fare for Kirken, satte hun Krigen igennem uden at ane, at hun

I Kejserindens Stormagtsdage. Kejserparret hyldes af Siams Udsendinge.

Kejserinde Eugenie gaar i Land i Frihavnen.

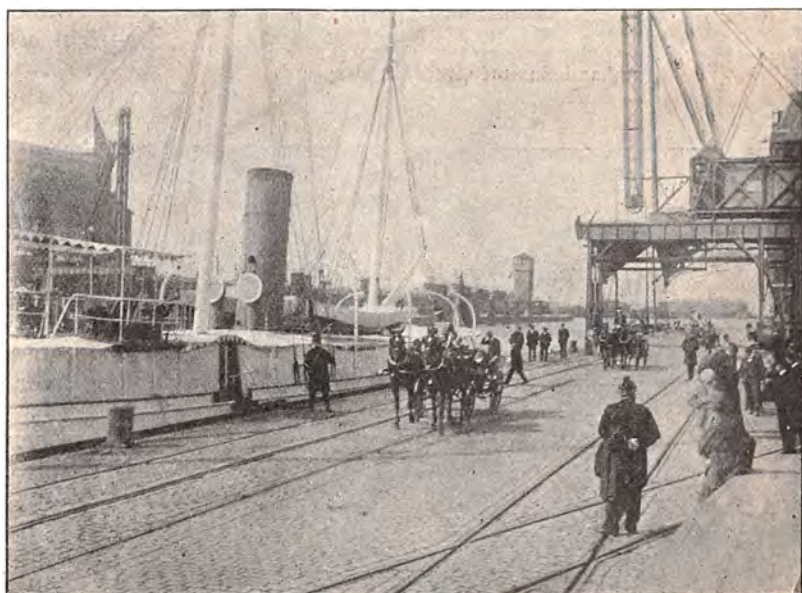
bliver Ensomheden den gamle Kejserinde for trist, og hun søger ud i den store Verden, som nu, da hun om Bord paa en Dampyacht med det symbolske Navn »Thistle« (»Tidslen«), besøgte Stockholm og København. Den snart 80aarige Dame berømmes af alle for sin Elskværdighed og Mildhed. Hun, den en Gang saa hadede og bagtalte, har nu kun Venner, og blandt disse tør man vistnok ogsaa tælle den gamle Kong Christian, som under hendes Ophold her besøgte hende om Bord paa »Thistle«.

Maalet for den gamle Kejserindes Rejse til Danmark var iøvrigt den tyenske Herregaard Glorup, hvis Besidder i Kejserdømmets Dage deltog i Livet ved Seinestadens Hof og nu faar Lejlighed til at kvittere for Gæstfriheden paa en Maade, hvorom han den Gang næppe har turdet gøre sig noget Haab.

derved kun gjorde sig selv til et Redskab i Bismarcks Haand.

Dybt var Faldet, som fulgte derefter, og fra 1870 var Eugenie kun en Skygge af sig selv. Et Haab bevarede hun endnu i sin Søn, den unge »Kejserprins«, men han fandt sin Død i Englands Krig med Zulukafferne. Den gamle Dronning blev livsfjendsk og menneskesky, hun brød sig om ingen og ingen om hende — jo en! Den gamle Dronning Victoria følte oprigtigt for hende og var hende indtil det sidste en trofast Veninde.

Kun enkelte Gange

Hs. Maj. Kongen gaar om Bord i Kejserindens Yacht.

»Taleren«.

Aakandedammen ved Hunesøgaard.

»Sækkepipen«

Det hvide Møen.

MAN faar en Dag paa en tysk Floddamper et af disse tykke Hefter med Annoncer og Skildringer af Europas smukke og seværdige Egne. Og naturligvis slaar man op for at se, hvad der findes af danske Steder. Der er først og fremmest Bornholm, som ingen tysk Forfatter kan finde rosende Ord nok om. Og saa er der Møens Klinte, der beskrives i en svulmende Prosa med mange lange Adjektiver.

Og ogsaa den klassiske Rejsehaandbog, den røde Bådecker, siger i sit næsten officielt rolige Sprog, der er til at stole paa som Ministerialtidende, at en Udflugt til Møen er meget lønnende. De hvide, besynderligt formede Kridtklipper, gennembrudte af grøntbevoksede Slugter, frembyder sammen med det blaa Havspejl et Billede af ganske egenartet Skønhed.

Han bliver næsten lyrisk over Møen, denne rolige, præcise, nøjagtige Bådecker, hvis Begejstring ellers gærne giver sig Luft i en eller to Stjerner foran et Stednavn.

Og man staar sig ved at følge Bådecker, at gaa, hvorhen han siger, der er kønt. Gaar man selv paa Opdagelsesrejse, er det eneste Udbytte i de allerfleste Tilfælde en spildt Dag og en daarlig Hotelseng. Der er ikke ret mange Opdagelser af landskabelige Skønheder mere at gøre, i hvert Fald ikke paa vore faa Kvadratmil.

Og man staar sig endvidere altid ved at lægge sig i fast Sommerferieleje paa et Sted, hvor der er mange Udflugter nær ved. Og det er der paa Møen. Den har samlet hele sin Skønhed i denne østlige Bræmme af Skov og hvide Klinte. Man kan inden et ret begrænset Rum hver Dag mellem Frokost og Middag med Lethed finde en ny malerisk Slugt eller et brat og fantastisk formet Fald mod Havet.

Aften paa Hunesøen. — Efter Akvarel af Carl Lund.

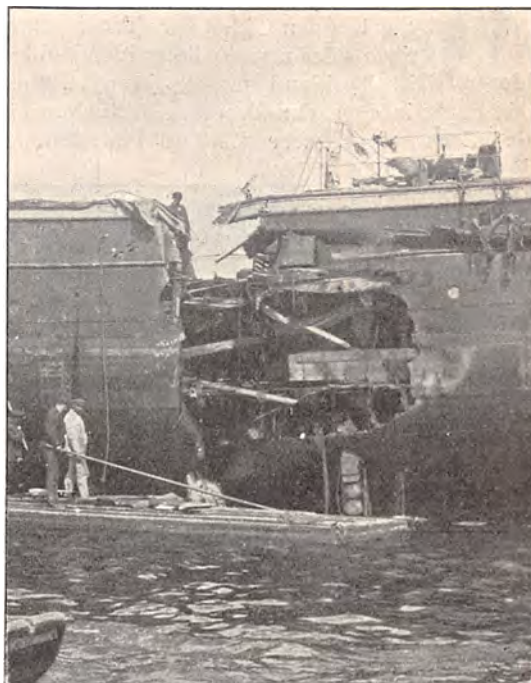
Derfor søges ogsaa Møen med Rette Aar for Aar mere og mere af Turisterne. Der er ude ved Kysten kommen en hel Del Steder, hvor man kan slaa sig ned og faa det hyggeligt og godt, f. Eks. oppe paa Liselund ved Lilleklint, eller paa Hunesøgaard, hvorfra et Par af vore Billeder er, og som ligger tæt ved de højeste og smukkeste Partier af Storeklint, den Del af Kysten, der omfatter de klassisk blevne Steder, Taleren, Vitmundsnakke, Dronningestolen, Sommerspiret, Stejlebjærg, alle disse Navne, der er kære for enhver Møensfarer, og som skinner i Erindringen med festlig Hvidhed.

Og der kan paa saadan en Gaard udfolde sig et fornøjeligt Samliv mellem disse Mennesker, der kommer hver fra sin Egn og sin Stand og nu bor 8 eller 14 Dage eller en Maaned under det samme Tag og spiser om det samme Bord. Det er mærkeligt, saa let man rystes sammen ude, finder hinanden til smaa Udflugter, til et Parti Tennis, til en Dans eller en Sommerkomedie. Og alle de gode og opfindsomme Hoveder bliver dobbelt gode og opfindsomme i Sømmerferien. Mest hen mod Aften. Der er intet Steds, hvor det er lettere at stille en musikalsk Soirée paa Benene eller lave vidunderlige Lysvirkninger med Illumination og Fyrværkeri end paa saadan en Gaard. Selv Aakandebladene maa bære Stearinlys ud over Hunesøen.

Men endnu smukkere er det dog at se Solen gaa ned, naar dens Glans forgylder Klintespidserne.

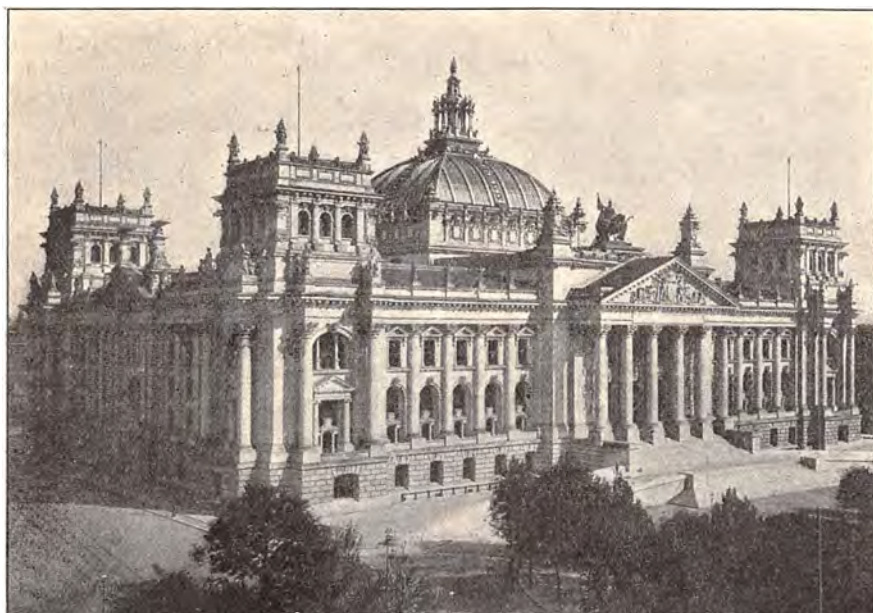
Og ganske feagtigt er det, naar Maanen

breder sit Sølvskær hen over disse hvide Klipper og de lønlige Dale.

Hullet i „Georg Stage“. Da »Georg Stage« var kommet i Dok, blev man først ret klar over, hvor mægtig Sammenstødets Virkninger havde været. Vort Billede viser det gabende Hul i Skibets Side.

Den tyske Rigsdagsbygning.

Rigsdagsbygningen i Berlin.

paa en — som de udstillede Skitser mere end klart nok viste — saare uheldig Maade har søgt at klistre Rigsdagsbygningen op ad Slottet, hvorved den kun vil komme til at føre en rettarvelig Sidehustilværelse, har man i Berlin bygget en særlig Rigsdagsbygning ude i Thiergartens nordøstlige Hjørne, lidt Norden for Brandenburger Thor, ikke langt fra Wilhelmsstrasse, hvor Ministerierne er til Huse. Den ligger frit til alle Sider og kan virke ved

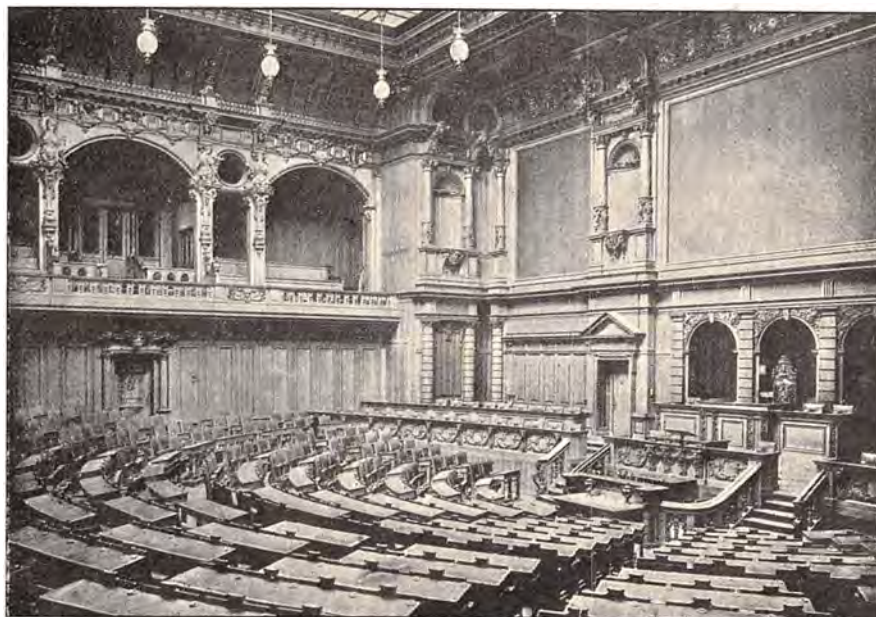
MAN har i den sidste Menneskealder bygget i Tyskland, som der ikke er bygget siden Tiden før Trediveaarskrigen eller maaske ikke siden Middelalderen. Thi Tyskland maatte jo dyrt, med Krig og Ruin og aarhundredlang Fattigdom betale Æren af at være Luthers Fødested og

Reformationens Hjemland. Men efter Rigets Samling bygges der med en næsten feberagtig Kraft. Dette nye, store Rige maa skabe sig en Række nye store Bygninger til offentlige Formaal, Jærnbanestationer, Posthuse, Musæer, Skoler, Hospitaler. Hver anden By bygger sit Raadhus nyt og større. Og naturligvis har ogsaa den tyske Rigsdag faaet sit nye Hus.

Medens vi her hjemme ved Loven om Kristiansborg Slots Opførelse

sine vældige Masser, særlig den høje, rigt forgyldte Kuppel.

Den er bygget i Aaarene 1884—94 af schlesiske Sandsten, og uagtet Udsmykningen af det indre endnu ikke er tilendebragt, staar Bygningen allerede i 22 Millioner. Bygmesteren hedder Wallon, og Stilen er den italienske Køjrenais-

Rigsdagssalen.

sances, der dog nu og da ligesom synes at knuges og tynges af den moderne Bygnings vældige Masser.

Forholdsvist mindst imponerende er selve Rigsdagens Mødesal, der er beliggende under den store Kuppel. De 114 danske Folketingsmænd har rigelig og rundelig Plads mod den, der er beskaaret deres 397 tyske Kolleger. Bordene, der højner sig amfiteatralsk, fylder saa godt som

saa man kan gøre Notitser til sin Tale. Men der er ingen Plads til den vældige Opdyngen af Papirer, af Tryksager, Rigsdagstidender, Piecer, Aviser, Beretninger om alt muligt, der giver den danske Rigsdag et saa uhyre ærværdigt Udseende, og som maa bibringe en Fremmed Indtryk af, at denne Sal huser en Samling sprænglærde Professorer og ikke et Antal praktiske Bondepolitikere.

Snapstinget i den tyske Rigsdag.

hele Rummet. Her er ingen Plads til at spæse rundt i Salen, til at danne passiarende Grupper eller til at faa sig en hyggelig eller en politisk vigtig Samtale i en bred Vinduesfordybning. Naar den tyske Rigsdagsmand vil unde sig den Art Giæder, maa han søge ud i Naborummene. Selve Bordene og Stolene er ogsaa yderst smaa og spartanske. De minder mest af alt om vore moderne Skoleborde. Bordpladen er lille og smal, der er kun et Blækhus,

Saa snart man kommer ind i Salen, siger den vejvisende Rigsdagstjener: Der sidder Bebel. Og han følger ligesom undskyldende til, om der skulde være nogle altfor højkonservative mellem Tilskuerne: For alle spørger om, hvor Bebel sidder. Og man ser hen mod denne lille Bordplade, hvis brune Læder er plettet af Blækklatter; der sidder altsaa denne mærkelige Drejersvend, der, endnu kun 65 Aar gammel, har overlevet alle de store Førere og de store Talere, og nu ubestridt anses for Tysklands første Taler.

Og ude i »Snapstinget« har han sin egen store, højryggede Stol for Enden af det socialdemokratiske Bord. Thi det er ikke i Tyskland som i Danmark, at en Socialdemokrat og en Højremand kan komme i heftig Debat inde i Salen og saa bag efter sidde ved Bord sammen ude i Restaurationen om to Bajere. Hvert Parti har sit Bord, og de skarpe Modsætninger mødes ikke til kammeratlig Samvær.

Det Rum, der virker stærkest og størst er den lange »Wandelhalle«, der, to Etager høj, strækker sig gennem næsten hele Bygnings Længde. Den er næsten lige saa lang, som vort Raadhustaaen er højt. Midten dannes af en ottekantet Kuppelbygning.

Og uagtet den indre Udsmykning endnu ikke er tilendebragt, vrimler det naturligvis allerede nu af Væg-

malerier, af Tysklands store Mænd i Marmor og Malm. Vist ikke siden Roms Kejserdage er der hugget saa mange Kvadratalen Marmor, støbt saa mange Centner Bronze til Statuer og Buster og Relieffer, som Tilfældet nu er i Tyskland. Det er et Folk, der saa længe har været splittet og afmægtigt, og nu i rastløs Hast søger at indhente det forsømte.

Alonso.

Tøf-Tøfens Amazoner.

Med Fotografier af engelske og amerikanske Chauffeuser.

lig gør sig saa fortrolig med det prustende Uhyre, at hun udstyrer sig efter dets Krav og befinder sig vel i det. Hvor længe varede det ikke, inden vore Damer fandt den rette værdige Stilling og den passende Paaklædning for et saa skikkeligt Befordringstøj som Cyklen?

Men det vil komme! I Virkeligheden er Toilette-vanskeligheden den sværeste at komme over. Vi gad

I KKE sjældent kan man i København se en Automobil i flyvende Fart, paa hvis Forsæde Ejeren sidder lunt indpakket i tykt Pelsværk og med Maske for Ansigtet, medens bagved ham hans stakkels Frue kryber sammen i sit tynde Overstykke, gennemblæst af det voldsomme Vindtræk, og med Møje holder sammen paa sin lette Sommerhat, der hvert Øjeblik truer med at splittes for alle Vinde. Hun ser ud, som om hun følte sig bestemt for en brat Død i et af de nærmest paafølgende Sekunder.

Synet er ikke særlig smukt, men det er unægtelig den typiske Situation for danske Damer i det tyvende Aarhundredes Køretøj. Det er forstaaeligt nok, at Kvindens zarte og oftest lidt nervøse Væsen vanske-

overhovedet se den Tortur, en Dame ikke gladelig gik ind paa, naar den blot kan forbindes med et klædeligt og fikst Toilette, der kan vække Medsøstrenes Misundelse.

Og det er netop Knuden, som vort Damepublikum endnu ikke ret har kunnet løse — Toilettespørgsmaalet. Naar Lady Derby, Jarlen af Derbys unge, smukke Frue, tøffer gennem Hyde Park, repræsenterer hun i sin hvide Isbjørnekaabe, foret med Skindet

af 200 Polarræve, og med sin Zobelskindshue en Kapital, der overstiger hvad hendes elektriske Landaulet har kostet — og den er dog sine 40,000 Kroner værd.

Man forstaar, at en Dame ikke gaar af Vejen for den Smule Nervespænding, Automobilkørslen kræver, naar den byder hende Lejligheden til at vise sig i et saadant Kostyme. Derfor er ogsaa Udlandets aristokratiske Damer, der i langt højere Grad end vore er i Stand til at ofre Penge paa Luksustoiletter, forlængst fortrolige med Automobil-sporten. De nøjes ikke med at sidde bagved deres Gemaler — Fornøjelsen derved er jo næppe en Gang saa stor som ved at sidde magelig henslængt i en adstadig Hestebefordring —

men de griber selv Styrehjulet, ejer selv deres Vogne, gaar kort sagt med Liv og Sjæl op i Motorsporten — med den dertil hørende, ikke mindre interessante Toilettesport.

Og er de først fortrolige med den, giver de i Iver og Dumdristighed ikke det

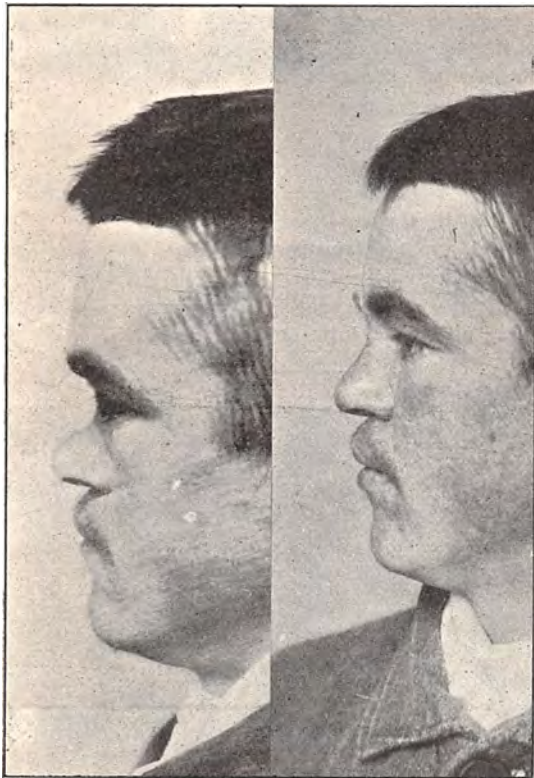
stærke Køn noget efter. Man kan paa Skotlands Bjærgveje i denne Sommer se en Mængde Damer af Englands højeste Aristokrati egenhændig styre deres Automobiler paa 8—10—12 Hestes Kraft i flyvende Fart op og ned ad stejle Skrænter.

Vi tør dristigt spaa, at det heller ikke vil vare længe, før den første danske Kvinde har taget Styret ogsaa paa dette Omraade, og den Dag, dette sker, vil dansk Automobilsport trods alle Hindringer have vundet atter et Fjed fremad.

EM. B.

Næserne reformeres.

Med Fotografier af de danske Forsøgs Resultater.

er for store, vil man vanskelig kunne gøre noget ved. Bedre er Chancerne, naar der mangler noget. Tycho Brahe havde Raad til at holde Sølvnæse, mindre bemidlede maa nøjes med at lade sig paasætte en Voksnæse. Men det er dog altid bedre at have en Næse, der er ens eget Kød og Blod.

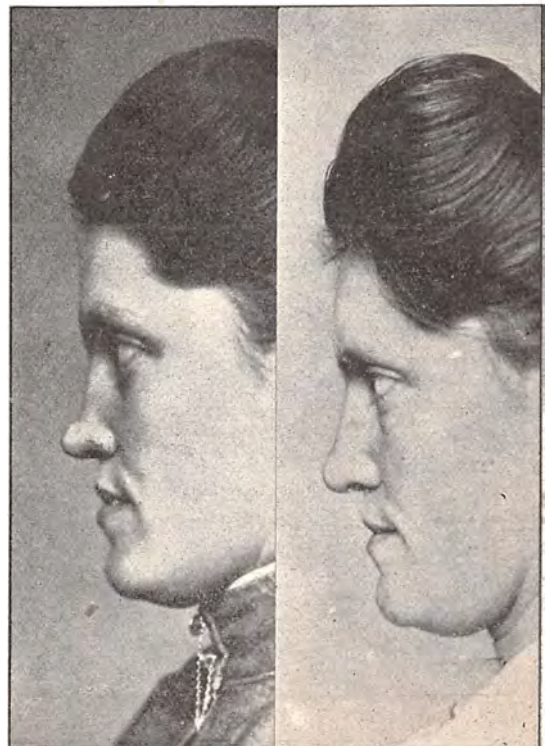
Og det lader sig gøre i vore Dage. Der er gjort Forsøg med Indsættelse af Hønskekød eller Menneskekød, men den nye Metode, som i vore Dage har staaet sin praktiske Prøve, er sikkert den eneste, der har Fremtiden for sig.

Metoden bestaar i ved Hjælp af en Parafinindsprøjtning under Huden at udfylde en vansirende Hulhed, f. Eks. en Braknæse, og den er her i Danmark anvendt med stort Held af

INGEN Del af Ansigtet har saa stor Indflydelse paa Helhedsvirkningen som Næsen. En styg Næse kan berøve selv de skønneste Omgivelser deres Tiltrækning, en smuk Næse kan give de mest uregelmæssige Træk Adel og Harmoni.

Der er ogsaa dem, der paastaar at kunne bedømme Folks Karakter efter Næsen. Og selv om man vistnok ofte vil gaa galt i Byen, hvis man saaledes bestandig gaar »efter Næsen«, vist er det, vort Indtryk af en Person afhænger sikkert i højere Grad, end vi tror, af vedkommendes Næse.

Ønsket om at forandre en uheldig Næsers Form har derfor ofte gjort sig gældende. Næser, der

den unge Læge Peter Tetens Hald. Det maa ikke forstaas saaledes, at den indsprøjtede Parafin, der lader sig forme efter enhver Skønhedsbegreber, for bestandig bliver liggende under Huden. Den tjener saa at sige som Jordbund for et natur-

ligt Væv, der lidt efter lidt danner sig i det og tilsidst ganske erstatter det og udfylder Hulheden, medens Parafinen efterhaanden svinder bort.

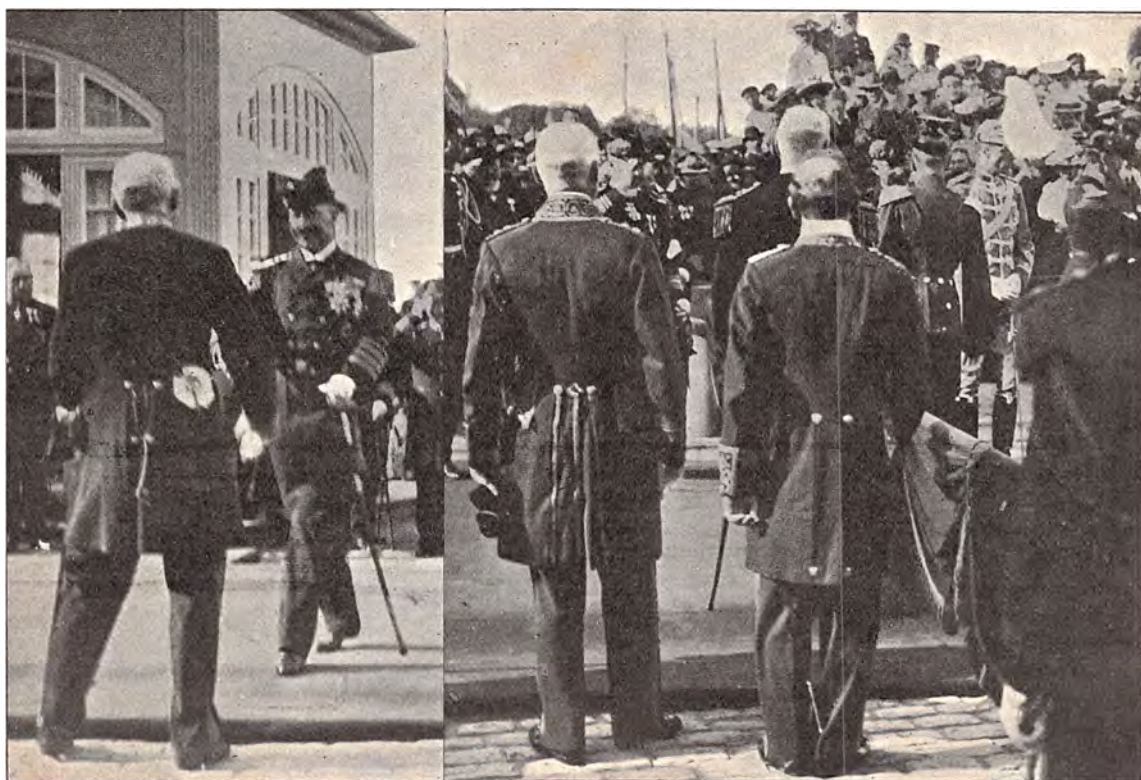
Hr. Halds Forsøg er med Interesse fulgt af hans Kolleger og deres videnskabelige Betydning fuldtud anerkendt af dem.

En af Landets betydeligste og mest fremsynte Forretningsmænd, den ene af »Magasin du Nord«s to Stiftere, Grosserer Th. Wessel, er i Tirsdags pludselig afgaaet ved Døden af et Hjerteslag. Wessel var Odensianer af Fødsel, blev oplært i blandet Købmandsforretning i Svendborg og kom 1864 til København, hvor han blev Rejsende for Firmaet M. E. Grøn & Søn. I Aarhus traf han Emil Vett, der alt beklædte en ledende Stilling i en af denne Bys største Modeforretninger, og Resultatet af dette Møde blev et Kompagniskab, der siden skulde rygtes over hele Landet og viden om i Verden. Først grundlagde de en beskeden Forretning i Aarhus, saa flyttede de i 1870 til Hovedstaden.

Grosserer Th. Wessel.

Wessel var en Dygtighed af Rang, en jovial og vindende Personlighed, og selv de, hvem det Værk, der skabtes, var en Torn i Øjet, maa beundre den, der var med til af intet at skabe det.

Fra Kejser Wilhelms Ankomst i Mandags.

Paa Raadhustrappen.

Solen bager over Byen,
over Raadhuspladsens Flade —
gispende den fede Borger
søger Skygge i en Gade.
Men i „Muslingskallen“s store
Bradepande, uden Klage
la'er en Flok af arbejdstrætte,
sejge Folk sig gennembage.

Tror man ikke straks at være
hensat til Neapels Kajer,
hvis forsultne Lazzaroner
ingen anden Bolig ejer?
Er det skumle Anarkister
som har slaaet Lejr i „Skallen“
for i Nat, naar Byen sover,
at forcere Raadhushallen?

Stakkels lille, bange Pige,
der er saamænd ingen Fare,
gaa kun uforknyt dit Ærind —
Herregud, det er jo bare
en til Raadhustrappens Smykning
nedsat Komité, der aber
andre Komitéer efter
ved at slibe sig en Skraber.

KARSTEN COLDING.

Kendte Navne.

Tiltrædelse.

Københavns nye Vicepolitidirektør, *V. C. D. Christensen*, staar ikke fremmed overfor det Embede, han er valgt til at beklæde. Under For-gængerens Sygdom eller Bortrejse traadte C. Gang paa Gang i hans

Vicepolitidirektør V. C. D. Christensen.

Sted, og lige siden 1877 har han virket i Politiets Tjeneste, først som Assistent, dernæst som »konstitueret« og som Fuldmægtig. Gennem denne sin mangeaarige Praksis har han lagt stor Dygtighed og

Samvittighedsfuldhed for Dagen, og der har indenfor Etaten været almindelig Glæde ved at se ham valgt til den fremskudte Post.

90 Aar.

Fhv. Købmand *H. J. Sørensen*, en af de Mænd, der væsentligt har bidraget til Udviklingen af vort store Handelshus, »Magasin du Nord«, fylder d. 7. Aug. 90 Aar. S. havde oprindeligt (i Aaret 1845) etableret sig i Hamburg, men Krigens Udbrud bevirkede, at han drog til Vejle, hvor han drev en betydelig Forretning i Manufaktur og Klæde.

Fhv. Købm. H. J. Sørensen.

Imidlertid havde hans Svigersøn, Th. Wessel, grundlagt »Magasin du Nord«, og ønskede her at drage Fordel af S.s store Købmandsdygtighed. I en lang Række Aar laa Magasinets indre Ledelse for en stor Part i Sørensons Hænder og han varetog den med en Klogskab og Udholdenhed, som er sjælden. Iøvrigt er S. kendt som Medstifter

af og fhv. Direktør for Vejle Bank, en af vore første Provinsbanker. For en halv Snes Aar siden trak han sig tilbage fra Forretningslivet, men hans Personlighed og Virken vil længe erindres af dem, der lærte den at kende paa nært Hold.

Fødselsdag.

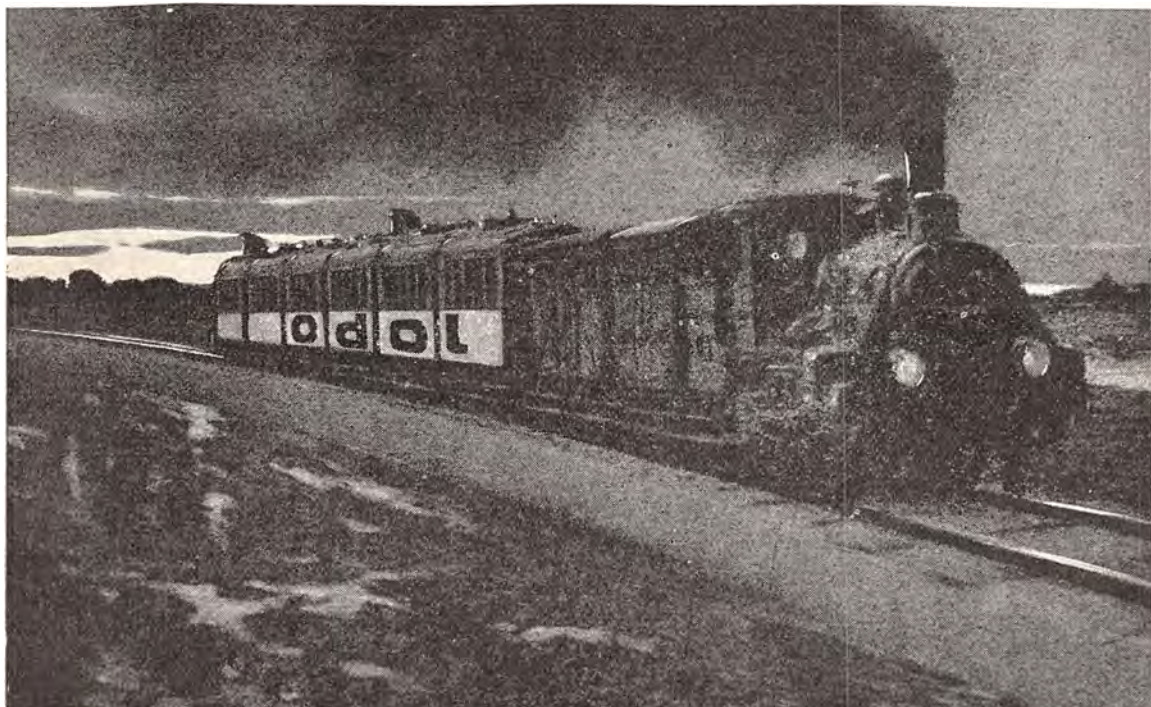
Provst *J. C. Sørensen* i Høje-Taastrup kunde nylig fejre sin 70 Aars Fødselsdag, og hyldedes i den Anledning af sin Menighed, hvis fulde Sympati og Hengivenhed han har vundet. Efter at have taget Skolelærer-eksamen og virket nogle Aar som Lærer ved det kgl. Døvstummeinstitut, tog Provst Sørensen teol. Embedseksamen og begyndte 1875 sin præstelige Virksomhed som Sognepræst for Faaborg Menighed ved Varde. 1878 forflyttedes han til Bjørns-holm og Malle Menigheder i Viborg Stift og overtog samtidig Embedet som Seminarieførstander i Ranum. S. er dekoreret med Ridderkorset.

Pastor J. C. Sørensen.

Redigeret af *GEORG KALKAR*

Udgivet af *ODIN DREWES*

HVER 8 DAG

Nr. 46. 11. Aargang.

10. August 1905.

Paa Toldboden før Kejser-Frokosten.

Fot. Jul. Aagaard.

„Guldøje“.

Efter det Engelske.

I.

EN mørk, taaget Novemberaften sad Eustace Erroll i sin hyggelige Ungkarlebolig i Ryder Street. Paa et lille Bord ved Siden af ham stod en halvtømt Kaffekop og et Likørglas; et Par store Favnestykker brændte i Kaminen og Cigaretens blaalige Røg hvirvlede op mod Loftet — det var derfor ikke saa underligt, at han ønskede Fru Miles-Bank's Invitation dør, hvor Peberet gror. Tænk, at kunne sidde lunt og rart inden Døre, i Stedet for at begive sig ud i den raakolde Aftenluft. Og alligevel —

Han rørte med Foden ved sin sovende Terrier: «Naa, gamle Dreng, hvad mener Du?» Men Hunden lod ikke til at have synderlig Lyst til at overveje Spørgsmaalet nærmere, den saa søvnigt op, logrede lidt med Halen og lagde sig til Hvile igen. Efter i nogen Tid at have vaklet frem og tilbage, tog Erroll til Slut en energisk Beslutning, tændte en frisk Cigaret, lod en Droske hente, og kørte nu i rask Trav forbi Hyde Park Corner, over Knightsbridge og ad den uendelige Vej, der fører til Kensington. Gnaven var han, da han traadte ind i Balsalen, men den muntre Dansemusik og de mange smukke Damer bragte ham snart hans vante, gode Humør tilbage.

II.

Erroll gik langsomt op ad Trappen, der førte til Spisesalen, men da han naaede den øverste Trappeafsats, maatte han vige til Side for et Par, der var ved at gaa ned. Den unge Dame var ualmindelig smuk, klædt i en sort Silkedragt, om Livet havde hun et Bælte af Rav og store, uensartede Perler, og om Halsen bar hun ligeledes en Perlesnor, som faldt ud over de fintformede, snehvide Skuldre; de indrammedes af det fineste, russiske Zobel, der paa en glimrende Maade fremhævede hendes skønne Haarfarve.

Hendes Øjenbryn var saa ganske snorlige, og de lange Øjenvipper var meget mørke, medens hendes Haar, alt eftersom Belysningen faldt, snart forekom Erroll at være gyldenbrunt, snart purpurrødt.

Idet hun passerede forbi ham, saa hun ham et Øjeblik lige ind i Ansigtet og sagde med en blød, fremmed Akcent: »Pardon, Monsieur.«

Han saa hendes Øjne.

Han havde tænkt sig dem brune, mulig sorte — men disse var blege og klare som det fineste Rav, Pupilerne store og brune.

Han kom til at tænke paa en Sætning i et af de gamle Æventyr, som han kendte saa godt fra sine Barndomsdage: »Og den smukke Prinsesse hed »Guldøje« . . .

Han gik mekanisk ned i Spisesalen og drak et Glas Rødvin, som Tjeneren rakte ham. Hans Tanker kredsede stadig om den skønne Ubekendte, og han

vaagnede først op af sine Drømme, da en Haand blev lagt tungt paa hans Skulder, og en Stemme bag ved ham sagde:

»Halloj, Erroll! hvordan har De det?»

Han vendte sig om og saa for sig en graahaaret Mand, paa hvis høje, tænksomme Pande Ordet »Advokat« syntes at staa skrevet.

»Nej, Bertram, er det virkelig Dem? De er netop den Mand, jeg har Brug for i Øjeblikket,« sagde han, idet han fik Øje paa den lille, røde Roset, der skulde betegne, at hans Ven hørte med til dette Sammen-skudsbals Medindbydere. »Kan De ikke sige mig, hvem er den sortklædte Dame med det rødgyldne Haar og de mærkelige gulbrune Øjne?»

Vennen saa sig alvorlig omkring. »Aa, De mener Madame Vroski.« Han gjorde en lille Pavse, derpaa fortsatte han: »Ja, jeg kender hende — ganske lidt — det vil sige, jeg traf hende for et Par Aars Tid siden i Moskow, da jeg var der angaaende Sagen med Grevinde Cracovitch — De husker den jo nok, den stod refereret i alle de større Blade dengang — Nicolas Fedrovna var ogsaa indviklet i den Sag. Jeg har hilst paa Madame i Aften, da jeg lagde Mærke til, at hun kunde huske mig; for Resten tror jeg ogsaa, jeg har set de mærkelige, gule Øjne et andet Sted, men hvor erindreren jeg ikke, thi min Hukommelse slaar undertiden fejl, men jeg har paa Fornemmelsen, min kære Ven, at man ikke bør stole paa hende.«

Erroll overhørte tilsyneladende hans Advarsel.

»Vil De forestille mig for hende?« spurgte han ivrigt.

»Det ærgrer mig saadan,« fortsatte Bertram med et aandsfraværende Udtryk i sit intelligente Ansigt, »at jeg ikke kan huske, hvor jeg skal henføre hende, og dog er jeg omtrent sikker paa, at jeg har mødt hende en Gang før — men under andre Forhold. Naturligvis vil jeg forestille Dem for hende, naar det er Deres Ønske, men jeg tilraader Dem, Erroll, vær forsigtig, Russerinderne er ikke altid at stole paa.«

Erroll gav sig til at le.

Det var dog den værste Jurist, han nogensinde havde mødt, tænkte Erroll ved sig selv; altid var han paa Spor efter en Forbrydelse eller noget meget hemmelighedsfuldt. Han stak sin Arm ind under Bertrams og de to Venner begav sig nu ned i Balsalen, hvor Musikken netop spillede op til en vuggende og drømmende Vals. Saaledes gik det til, at Erroll, en halv Time efter første Gang at have set den skønne Ubekendte, befandt sig i hendes Selskab og udbad sig Æren af en Dans, alt medens han med uskrømtet Beundring stirrede ind i hendes vidunderlige Øjne.

III.

»Fortæl mig dog det hele og lad mig have Lov

at hjælpe Dem! De aner ikke, hvor det vilde glæde mig at kunne vise Dem^{en} nok saa lille Tjeneste,« bad Erroll med sin mest overtalende og indsmigrende Røst.

Olga Vroski lukkede sin store Strudsfejsvifte sammen, og vendte sig halvt om mod ham.

»Vilde det virkelig fornøje Dem?« spurgte hun med sin mærkelige, fremmede Akcent. »Nuvel, saa vil jeg da fortælle Dem alt.

Det er for min lille Søsters Skyld, at jeg er saa ængstelig. Vi er Forældreløse, og hun er saa ung — hun blev først seksten Aar i Gaar. Hun kom til England, til en Pension for unge Piger, og nu har hun truffet — Madame Vroskis Ansigt fik et mørkt og truende Udtryk — [en Herre, der gør Kur til hende. Hun er jo kun et Barn endnu; men hun tror paa ham og skriver til ham. Han giver hende Presenter; i Begyndelsen var det kun Smaating — en Blomst, et Par Handsker og saa videre. Nu er jeg kommen til England for at se til min lille Søster, min egen, kære, lille Vera, og det første hun gjorde, det søde Barn, var at fortælle mig alt og vise mig hans sidste Gave.« Hun gjorde et lille Kast med Hovedet og strøg med Haanden hen over det glinsende Haar.

»Tænk Dem, det var et Armbaand af lutter Brillanter og en hel Formue værd — men det havde det søde Barn jo ingen Ide om — hun var jo ikke vant til den Slags Kostbarheder.«

Hun standsede et Øjeblik, medens Erroll interesseret gav sig til at betragte hende.

»De maa ikke tænke ondt om hende,« fortsatte hun ivrigt. »Stakkels lille Vera, hvad kender hun til Verden? Hun er jo saa ung!«

Hans verdensferne Kynisme syntes ganske at have forladt ham. »Hvorfor skulde jeg dog tænke ondt om hende?« svarede han ligefremt; hvorpaa hun sendte ham et straalende og taknemmeligt Smil.

»Gudskelov kom jeg i Tide! Han havde skrevet til hende om at løbe bort — og møde ham om tre Aftener. Det stakkels Barn hader den kedsommelige Skole, de lange, triste Spadsereture og de afskyelige Lektier — og hun kunde i Stedet for blive gift med en smuk Mand, faa dejlige Smykker og alle mulige andre Herligheder. Det var da meget fristende for en ung Pige, ikke sandt?

»Saa kom jeg — pludselig, ganske uventet. Hun betroede mig alt. Hun viste mig de Breve, hendes Helt havde skrevet til hende — hvert eneste Brev. I Morgen« — her drog hun et lille Lettelsens Suk — »rejser jeg hjem med hende, hjem til Rusland, til mit elskede Petersborg. Aa! hvor det bliver dejligt atter at føle Østersøens friske Brise, at gense det kære, kære Kronstadt.«

»I Morgen? Rejser De bort fra England i Morgen?« Der var en bedrøvet Klang i den unge Mands Stemme.

»Ja, men jeg kommer igen,« svarede Madame Vroski med et opmuntrende Smil. »Det varer ikke ret længe, inden jeg kommer igen.« Der blev et Øje-

bliks Pavse, hvorpaa hun fortsatte med et Anstrøg af Heftighed: »Men først maa jeg gøre min Pligt. Det er alene af den Grund, jeg er her i Aften. Thi jeg maa se ham, den noble Herre, og give ham hans Gaver tilbage« — hendes Stemme skælvede af Vrede og Foragt — »hans kostbare og uegennyttige Gaver! Men aa, naar De bare vidste, hvor bange jeg er. Jeg er saa angst ved Tanken om at skulle træffe ham!« Hun vendte sit bedrøvede Ansigt om mod ham, som om hun vilde paakalde hans Medlidenhed eller spørge ham til Raads, og Errolls medfødte Ridderlighed vakt ved Synet af »hendes Smerte. »Han kommer her i Aften,« skyndte hun sig at sige. »Det er saa fejt af mig; jeg ved det godt, men jeg er saa bange for dette Møde. Hvad skal jeg sige til ham, jeg, der kun kan tale Engelsk meget daarligt? Jeg ved paa Forhaand, at jeg vil blive overvældet af mine Følelser; og saa vil hele Balsalen, hele den fine Verden faa Sagen at vide, og Vera, min lille, kære Søster —« hun brød af og skjulte sit Ansigt i sine Hænder.

Dette var mere end Erroll kunde bære.

»Det behøves ikke,« sagde han bestemt. »Lad mig tale med ham i Deres Sted. Jeg skal sige ham alt, hvad De ønsker. Jeg skal nok give ham hans Gave tilbage, og jeg skal tillige fortælle ham, hvad jeg mener om ham og hans skurkagtige Opførsel!«

Hun greb febrilsk hans Hænder, og hendes Øjne straalende, da hun saa paa ham.

»Vil De virkelig gøre det for mig?« sagde hun.

»Vil De egenhændig give ham Juvelerne, saa jeg ikke behøver at se hans elendige Ansigt?«

»Ja, det vil jeg,« hviskede han lidenskabeligt, — »alt vil jeg gøre for disse vidunderlige Guldøjne.«

IV

»Undskyld, Madame, dersom jeg forstyrrer Dem, men jeg vilde gerne tale med Dem?«

Madame Vroski betragtede skarpt den Herre, som gjorde dette Spørgsmaal, mumlede saa et Par undskyldende Ord til Erroll og fulgte den Fremmede hen i et Hjørne af Salen. Erroll kunde ikke se hendes Ansigt, men medens han utaalmodig stod og ventede paa, at hun atter skulde komme tilbage, opfangede han en Sætning af Samtalen.

»Javel, Frue,« sagde den Ubekendte — »lad os være enige om at komme hurtigst muligt afsted.«

I samme Øjeblik gik Madame Vroski hen imod Erroll, hendes Ansigt var dødblegt, og der var et forskræmt Udtryk i de smukke Øjne.

»Hvad er der i Vejen?« spurgte han bekymret.

Hun vaklede forover og maatte gribe for sig for ikke at falde.

»Det er — Vera!« svarede hun langsomt. »Vil De hente mig min Aftenkaabe, Mr Erroll? Jeg maa gaa lige med det samme.«

Hun rakte nam Nummeret paa Tøjet og han skyndte sig afsted for at efterkomme hendes Befaling.

Hvad i al Verden kunde der være i Vejen? Og hvem var denne paatrængende Herre med de skarpe,

intelligente Træk? Da han vendte tilbage med Tøjet, kom Madame Vroski hen til ham:

»Stakkels, lille Vera er meget syg; — jeg maa straks hjem til hende. Farvel —“ med en hastig Gestus slog hun Aftenkaaben om sig og rakte Erroll Haanden til Afsked.

»Maa jeg da ikke ledsage Dem til Deres Hjem?« bad han.

»Jeg skal nok følge Madame Vroski,« afbrød den Fremmede ham, »det er netop i Overensstemmelse med Fruens Ønske.«

»Javel, javel,« gispede hun. »Jeg maa afsted nu — hjem til lille Vera.«

Hun stak sin Arm ind under den Fremmedes, hyllede sig godt ind i Aftenkaaben og gik bort.

V.

Da Erroll mismodig gik tilbage til Balsalen, kom han lige med ét til at huske paa, at han havde sagt Olga Vroski sin Adresse og at hun havde lovet at skrive ham til, naar hun atter vendte tilbage fra Rusland. Han begyndte allerede i sit stille Sind at tælle, hvor mange Dage, der vilde medgaa til Rejsen, og hvor længe den unge Russerinde vilde opholde sig i den kære Hovedstad, da han i det samme tændte sammen med en Herre, der kom fra den modsatte Side. Erroll skulde lige til at gøre en Undskyldning, men kom nu til at se den Fremmede lige ind i Ansigtet — uden Tvivl var det den selvsamme Mand, som han og Russerinden havde søgt efter. Beskrivelsen passede fuldstændig: han var af Middelhøjde, Ansigtet blegt, Øjnene mørke og det sorte Haar maskinlippet. Det sikreste Kendetegn var dog fem smaa, hvide Pletter i den tætte Haarvækst.

Erroll standsede ham med en Haandbevægelse. »Jeg har et Budskab til Dem,« hviskede han hastigt. For at undgaa Scener havde Madame Vroski bedt Erroll om kun at aflevere Etuiet og kun sige, at det »kom fra en russisk Dame«. Ingen Navne maatte nævnes, Modtageren vilde nok vide Besked, naar han senere undersøgte Pakken nærmere. De to Mænd gik hen i et Hjørne af Salen og Erroll udførte det ham paalagte Hverv.

Han havde ventet, at den Fremmede vilde blive fornærmet eller endog komme med Uforskammetheder; men mærkværdigvis hændte ingen af Delene; thi da han gav Pakken til den Fremmede og sagde de aftalte Ord, snappede han den hurtigt og lagde den i sin Inderlomme uden at undersøge den nærmere; og med et Udtryk, der snarere tydede paa Lettelse end paa Vrede, svarede han med udpræget fremmed Akcent: »Mange Tak, min Herre.«

Gaaden blev større og større for Erroll, især da den Ubekendte hviskede til ham: »Er der ikke noget Budskab fra Madame?« Erroll rystede paa Hovedet, og et Smil foer hen over den andens Ansigt: »Endnu

en Gang Tak, min Herre!« sagde han, og forsvandt i Mængden.

VI.

Mod Sædvane stod Erroll tidlig op næste Morgenklædte sig hastig paa og gik ud i St. James Park. Hans Tanker havde hele Natten kredset om den smukke, unge Russerinde, om hendes Ulykke og om den kolde, haarde Mand, der var kommet og paa en saa bydende Maade havde bortført hende fra Ballet. Hvem kunde han vel være?

Af en Avisdrenge købte han et Par af Morgenbladene, og da han var kommet ind i Parken, gav han sig til at læse Overskrifterne: »Parlamentet« — »Fransydafrika« — »Uroligheder i Transvaal« — »Det store Juveltyveri: Opsigtsvækkende Arrestation paa et Bal i London.«

Hvad var dog det for noget? Han standsede og gav sig til at sluge følgende Liurier med Øjnene:

»Vi erfare, at det londonske Politiet atter er bleven ført bag Lyset og denne Gang saa grundigt, at tvivle om nogensinde at faa Hemmeligheden opklaret..

For et Par Dage siden fik Opdagelsespolitiet et Spor opgivetovre fra Rusland, hvortil man kan følge nogle af de berømte Juveler, men de allersmukkeste og kostbareste, Ethintondiamanterne, ere spørløst forsvundne. Igaar Aftes arresteredes som Følge af de modtagne Oplysninger en ung Russerinde paa et Velgørenhedsbal i Kensington. Den unge Dame, der er optraadt under forskellige Navne — snart Madame Ivott, Vroski, Rolszo etc. — har alt i længere Tid staaet under Politiets Opsigt, da hun for nogle Aar siden var impliceret i en fræk Tyveriaffære i Paris. Medens hun var paa Ballet, blev hendes Lejlighed undersøgt og flere kompromitterende Papirer beslaglagdes, men ingen Juveler fandtes, saa man formodede, hun havde skjult dem paa sin Person. Opdageren Jerrold blev derfor sendt hen til Ballet for at arrestere hende, og saa roligt foregik det hele, at ingen lagde Mærke dertil. Det er ufatteligt, at Madame Vroski har villet vise sig ved dette offentlige Bal, da hun godt vidste, at hun kunde vente hvert Øjeblik at blive arresteret, men det er et Faktum, at Undersøgelsen paa Stationen ikke gav noget Resultat — Juvelerne var og blev borte.

Politiet havde faaet Nys om, at en vis Polski, der er af polsk Ekstraktion, havde løst Billet til Amerika med White Star Linien; omtalte Polak var ligeledes paa samme Bal; men dette Sammentræf lader til at være betydningsløst, da Madame Vroskis Arrestation fandt Sted nogen Tid forinden Polakken traadte ind i Balsalen, saa Parret kan ikke have haft Forbindelse med hinanden.

Man har altsaa ikke kunnet komme til Bunds i denne Tyverihistorie, hvilket vi beklage saa meget mere, som vore flinke Opdagere i Gaar Aftes var overbeviste om, at Opgaven var sin Løsning nær.«

Hollandsk Kermesse.

Under Kermesse-Dansen.

Vi kender jo alle fra de gamle Hollænderes Billeder, og da særlig den yngre Teniers', disse overstadige og voldsomme Kermes'scener, denne Festrus, der kunde komme over det ellers saa adstadige og brede hollandske Bondefolk.

At Kermessen er et muntert Efteraarsgilde med megen Mad og endnu mere Drikke, med voldsomme Danse og haand-

faste Løjer, der især fandt Sted ude paa Landet og i de mindre Byer, ikke blot i Holland, men vidt om i de germanske Lande, langt ned i Østerrig, det er noget, vi véd. Mere dunkel er Kermessens Oprindelse. Man har ment, at den skulde staa i Forbindelse med Indvielse af Kirker, være en aarlig Fest til Amindelse derom. Kermessens mer end verdslige Karakter behøver ikke at tale imod denne Gisning, de drøje og plumpe Middelalderens Folk tog jo haandfast og jordisk selv paa Kirkelærens mest

sarte og æteriske Emner. Mere sandsynligt er det dog, at Kermessen er den sidste Levning af en gammel hedensk Takkefest til Guderne for endt Høst. Den holdes, og holdtes især tidligere, efter Sædens lykkelige Bringen-i-Hus.

Men for Resten er det gaaet Kermessen som saa mange andre af de gamle muntre, landlige Fester og Gilder. Den har maattet vige for den moderne, nivellerende Civili-

Under Kermesse-Gildet.

sation. Kun hist og her i Udkanterne holder den sig endnu i sin gammeldags Brogethed.

Saaledes hos Fiskerne i Valendam ved Zuydersøen. Hvert Aar i September holder de i to paa hinanden følgende Søndage Kermesse. Ugen igennem ligger de paa Søen; men den Lørdag kommer de tidligt hjem for at træffe Forberedelser til Festen.

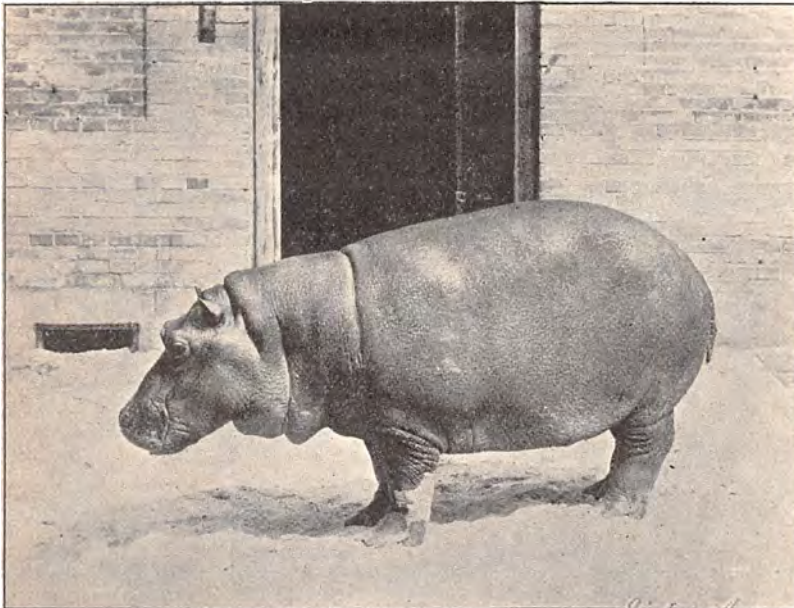
Og som de kan danse. Tungt og bredt ganske vist, men utrætteligt og ustandseligt, slaaende Takten med Hælene i Gulvet. Saadan danser et Naturfolk og glæder sig over Dansen. Og de stærkt farvede Dragter, de røde Veste og de vide Pludderbukser giver Scenen et eget Liv. Forlovede danser altid sammen, og naar et Par først er dannet, holder de ud hele Aftenen sammen. De stakkels uforlovede Knøse maa svinge hinanden indbyrdes.

Men hvor meget end Dansen hidser, hvor stærkt end Geneveren og Curoçaoen faar Øjnene til at funkle og Kinderne til at rødme, bliver Kermessen dog altid kun

overstadig og voldsom, den udarter aldrig til Udskejelser.

En Foregangsmand. Til Minde om den første Hedebeplanter: *Johan Kristoffer Sørensen* er den ovenfor gengivne Mindesten nylig rejst i Houborg Plantage. S. fik dannet et Selskab til Bepantning af Houborg Hede og denne Plantage blev den første af alle de nuværende. (Fot. Karl Jørgensen.)

Flodhesten i Zoologisk Have.

Hr. Jeppe Flodhest synes at befinde sig udmærket i Nordens Athen. Efter at det store Kastanietræ, som overskyggede hans Gaard, er blevet fjernet, nyder han daglig Solbad i Kostyme. Hans danske Vogter har nu helt vundet hans Fortrolighed. Han spærrer Gabet op paa Kommando, og finder det aabenbart højst behageligt, naar

Vogteren gnider ham paa Gummerne. Sandsynligvis klør disse ligesom paa Menneskenes Børn i Tandperioden.

Jeppe har langt igen, før han opnaar et Gebis som paa det Hoved af en af hans Forfædre, som findes anbragt i Gangen udenfor hans Rum. Kl. 9—10 om Formiddagen faar han sin Frokost, som bestaar af 5

Potter kogt sød Mælk og en passende Portion ituskaaret blandet Tørfoder, bl. a. indeholdende Hø, Klid, Gulerødder og Løvetandsblade. Et lignende Aftenfoder

faar han Kl. 5—6 Eft. Han faar hver Dag varmt Vand i sit Bassin, og han elsker Badets Glæder. Som oftest ligger han stille dernede, enten helt neddykket (han kan holde ud under Vandet henved 20 Minuter), eller han holder Øren, Øjne og Næseborlige over Vandskorpen, ligesom en Undervandsbaad, som lige dukker op.

Hos Mester Jakel.

det. Men gaa en Søndag-eftermiddag ud paa Bakken, naar de brede Lag er derude, og naar Mester Jakel giver Tonen an, hvordemorer sig kongeligt, baade Børn og Voksne. Lad være, at Bakken ikke er, hvad den kunde og burde være; indrømmet, at der altid ud paa Aftenen maa komme nogen Bølleraahed, vi har jo endnu en Del

Paa Bakken.

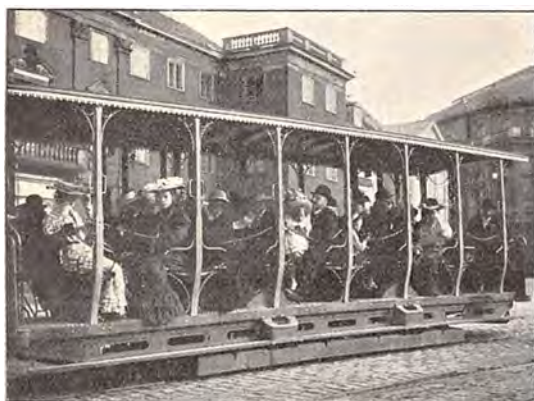
SAA er Bakketiden ude for denne Sommer. Og der vil lyde de sædvanlige Klager, der vil blive skrevet i Aviserne om Raahed og Bøller, at det maa have Slut, og næste Pintse vil Bakken lukke op paa sædvanlig Vis. Sikkert er det dog, at Bakken byder paa et Stykke broget Folkeliv, som vi daarlig har Raad til at undvære. Vi har jo ikke saa meget af den Slags. Provinsbyernes morsomme, gamle Pintsemarked og Olufsmarked, og hvad de nu hed, har man jo faaet undlivet. Og vort Gade- og Torveliv er reguleret og paragraferet, saa at Huld og Kraft er gaet af

tilbage i Kultur, men endnu er der et saa stort og bredt Publikum, der har sin lyse og gode Fornøjelse af Bakkens folkelige Glæder, at det vilde være Synd at berøve det den. Lad os hellere søge at reformere den, at gøre den bedre.

I Kastegyngen.

København i Varmen.

København i Varmen. Fot. Jul. Aagaard.

DER er som bekendt ingen Grænse for, hvad Folk kan huske. Det eneste, de i Reglen ikke kan huske, er, at de selv en Gang har været unge, men ellers er de i Stand til at fiske de mest overraskende Oplevelser op af Erindringens Dyb. Er det en meget stræng Vinter, kan de altid huske, at Mage til Vinter har vi ikke haft siden 1854, og hvad Sommeren angaar, da ved

de med Bestemthed, at saadanne varme Somre som det Aar, da Kronprinsen blev gift, har vi aldrig mere, hvilket gærne ledsages af en Formodning om, at Nordpolen maa have flyttet sig eller Golfstrømmen vendt sig.

Gamle Folk kan huske, at for fyrretyve Aar siden havde vi altid Slædeføre hele Vinteren, nu har vi det aldrig. Og for fyrretyve Aar siden var det altid

Solskin om Sommeren, naar man skulde i Skoven. Kort sagt, gamle Folk kan huske, at det er en meget daarlig Tid, vi nu lever i — en Opdagelse, som forresten allerede salig Cicero har gjort omstændelig Rede for.

Det er da med stor Tilfredshed, vi kan notere, at gamle Folk ikke har oplevet saadan en Sommer som den i Aar siden 1861. Der synes virkelig at være nogen Sandsynlighed for, at Nordpolen og Golfstrømmen er gaaet i sig selv og har fortrudt deres Udskejelser.

Men skulde det hælde, at der faldt nogle Byer, inden disse Linjer kommer Læserne for Øje, da skal det ikke forbavse os, om gamle Folk slaar fast, at Magen til Hundekulde og Sjask har vi ikke set siden Sommeren 1871.

Paa Landet klager Folk nu altid. Ubegribeligt, at Folk vil ligge paa Landet, naar det altid er galt med Vejret. Enten er det for varmt eller for koldt. Og saa Fluerne. Og saa Husets Herre, som altid forhindres i at komme hjem, fordi der er kommen en Forretningsven fra Hamborg. Og saa Nabofamilien, som spiller paa Klaver hele Dagen eller skyder med Salonbøsse i Haven, saa Haglene suser om Øjerne . . .

Oprigtig talt . . . har man det ikke allerbedst i Byen om Sommeren! Er d'Angleterres skyggefulde Terrasse ikke langt bedre og behageligere Opholdssted end en støvet Veranda i Taarbæk med Myg og Ørentviste og med Naboernes Næser ind gennem Stakitterne?

Se paa de Herrer, vi træffer her paa Kongens Nytorv — eller i Tivoli, i Cirkus, paa Sommerlyst. Det er Landliggere.

De, der ikke ligger paa Landet — de tager i Skoven, mens Landliggerne tager til Byen. De vaagner Kl. 4 om Morgenen ved den infame Sol, der skinner dem ind i Øjnene, ligger to—tre Timer vaagne og

spekulerer over, hvorledes de skal faa Dagen til at gaa, tager saa med Morgentoget til København, træffer Venner og Bekendte paa Strøget, spiser Frokost paa Langelinje, Middag i Tivolis Koncertsal, kommer hjem med sidste Tog og kryber saa omsider trætte i Seng for saa smaat at tænke paa, hvad de skal tage sig for i Morgen — i København. Det er Landliggeri.

For København er København, enten det er Sommer eller Vinter, enten det er varmt eller koldt, og gamle Folk kan ikke mindes en eneste Sommer, hvor ikke Københavnsturene var de eneste Lyspunkter i en Landliggers Liv.

EM. B.

Fra Kaproningen i Guldborgsund. Det sejrende Københavnerhold.

Kaproningen i Guldborgsund fik til Resultat en afgjort Sejr for de københavnske Klubber.

Københavns Roklub vandt ikke mindre end 4 Løb, medens Klubben »Skjold« sejrede i to Løb, og efter en haard Kamp bar Storebæltspokalen hjem.

Det smukke, aarlig tilbagevendende Stævne, der hører til Nykjøbing Falsters store Dage, var denne Gang ikke særlig begunstiget af Vejret, men samlede alligevel en betydelig Tilskuerkreds.

Bingo.

Kunstmaler Richard Marchmont har været gift i over fem Aar, og han og hans Kone er stadig ligesaa forelskede i hinanden som den Dag, de blev gift. Det kan jeg saamænd saa godt forstaa, thi der gives ikke bedre Menneske end Richard, og ingen sødere lille Kone end Mrs. Marchmont. Det eneste, jeg ikke kunde lide, var den usædvanlige Kærlighed, — ja, man kan næsten kalde det Forgudelse — som de nærrede til deres gamle, fede, rheumatiske Foxterrier, der lød det smukke Navn Bingo. De gik til Yderligheder. Bingo levede ved Ægyptens Kødgryder. Bingo blev puslet og nuslet som et Kælebarn. Bingo havde Monopol paa de mageligste Stole og Sofaer, og han blev aldrig hældt ud eller fik Skænd — aldrig; kort sagt, Bingo var mig en Kilde til Ærgrelse.

Alligevel beklagede jeg mig ikke (her kan jeg passende indskyde, at jeg var en meget hyppig Gæst hos Marchmonts nede paa deres yndige, lille Ejendom i Surrey) — jeg beklagede mig ikke, før Bingo en skønne Dag, da han i Aanden havde hensat sig til sin Barndoms glade Dage, gjorde Attentat paa og fuldstændig fortærede Kladden til en Novelle, jeg lige havde skrevet.

Til Hr. og Fru Marchmonts store Ærgrelse revsede jeg Bingo alvorligt, og sagde lige rent ud, hvad jeg mente om den afskyelige og latterlige Maade, paa hvilken de behandlede Dyret.

Saa var det, at Marchmont og hans Kone betroede mig, hvorfor de holdt saa meget af gamle Bingo. Historien interesserede mig ikke saa lidt, og jeg vilde gerne gengive den med deres egne Ord, men jeg er bange for, det er umuligt, da Fortællingen var én lang Afbrydelse og Rettelse fra Fru Marchmonts Side, spækket med talrige Henvendelser til Hunden. »Gjorde du ikke, Bingo?« »Jo, vi gjorde, lille Bingo.« »Det skulde jeg dog ikke mene, vel Bingo?« og saa fremdeles i det uendelige.

Derfor vil jeg, saa godt jeg kan, fortælle Historien paa min Maade og med mine egne Ord.

Paa en Bænk i Kensington Garden sad der et ungt Menneske og en ung Pige. Den unge Dame sad lige ret op og ned og stirrede stift frem for sig, den unge Mand sad foroverbøjet med Albuerne støttet mod Knæene og ridsede Figurer i Gruset med sin Stok.

Imellem dem var der et gradvis voksende Svælg af to Fod eller mere.

Den unge Mand var meget nedslaaet og lidt vred.

»Ja, du har vel Ret«, — sagde han efter en Pavse som Svar paa noget, hun havde sagt. »Du har saa vel Ret. Det kan ikke blive ved at gaa paa den Maade.«

»Nej, naturligvis kan det ikke,« samtykkede Pige-barnet uden at tage Blikket bort fra den Række Træer, der stod lige ud for hende.

»Dersom du vil se Syner«, vedblev den unge Mand, »og bliver jaloux hver Gang jeg —«

»Bild dig dog bare ikke det ind. Tro dog endelig ikke, jeg er jaloux. Du kan for mig gerne sidde i din Kusines Atelier den ganske Dag og gaa med hende i Teatret, saa meget du lyster. Jeg er lige glad. Det gør ikke mig det mindste.«

«Naa, hvis det er Tilfældet, saa ved jeg da ikke, hvad vi skændes om.«

»Vi skændes aldeles ikke — jeg i alle Tilfælde ikke. Det gør mig bare ondt for dig, at du er saa arrig. Det er alt, hvad jeg har at sige.«

»Det finder jeg virkelig er en meget tosset Fremstilling af Sagen«, mumlede den unge Mand.

Den unge Pige rejste sig med et Anstrøg af Krænketthed.

»Tusind Tak, Hr. Marchmont,« sagde hun. »Tusind Tak for den sidste Bemærkning. Den Maade, hvorpaa De snærrede ad mig —«

»Jamen, Mildred dog —« indvendte den ulykkelige Marchmont. Men Mildred bed ham af.

»Jo«, sagde hun, »Du snærrede af mig. Og det er ikke første Gang. Jeg vil bare sige dig, dersom det kan interessere dig, at din Opførsel med din Kusine har bedrøvet mig meget. Jeg er aldeles ikke jaloux, kun inderlig bedrøvet. Det er ikke første Gang, vi har talt om den Sag, men jeg tænker det bliver den sidste, for jeg haaber, du i Fremtiden vil vie hende din udelte Opmærksomhed — hører du. Du og jeg vil forhaabentlig vedblive at være Venner. Farvel.« Og bort sejlede den sorgbetyngede unge Mø.

Marchmont havde Lyst til at springe op og løbe efter hende; men da han næsten var lige saa vred som sin »forhenværende« Forlovede, og da han tillige var i Besiddelse af ikke ringe Stolthed (thi

der var virkelig gjort ham skammelig Uret) lod han være og stirrede efter hende.

Men selv om han kun sagde lidt, saa tænkte han desto mere. Det var, syntes han, altfor haabløst dumt af Mildred at gøre saadant et Nummer ud af, at han en Eftermiddag havde siddet i sin Kusines Atelier, givet hende Raad og kritiseret hendes Arbejde, og bag efter spist sammen med hende og tilsidst endt Dagen i Teatret. De var vokset op sammen og havde arbejdet ved samme Kunstscole, saa Mildred kunde da ikke mene, at han ikke maatte besøge hende, nu da de begge var blevne Kunstnere, der arbejdede for deres Brød, bare fordi han og Mildred var forlovede — »hvis de da var forlovede«, tænkte han bittert.

Lidt efter rejste han sig fra Bænken og gik muntert hen til en Kammerat, der boede ude ad Chelseakanten til. »Hun kan umuligt mene det alvorligt«, forsikrede han sig selv gentagne Gange. »Imorgen vil det hele være ovre.

Men saaledes gik det ikke.

Stor var Richard's Forfærdelse, da han om Aftenen kom hjem i sin Lejlighed, (han beboede et ganske lille Soveværelse og et meget rummeligt Atelier helt oppe paa Kvisten i det Hus, hvor Mrs. Trevor og hendes Datter, Mildred, ogsaa boede) ved at finde to Pakker, adresserede til ham, med Mildreds Haandskrift — den ene var sirlig og regelmæssig indpakket; den anden var meget kluntet og uformelig; i den første laa der flere Snese Breve, og i den anden en Masse forskellige Gaver.

Det var altsaa hendes Alvor!

I sin Fortvivlelse blev Marchmont siddende oppe til langt ud paa Natten, rygende Masser af Piber og kærende for sit saarede Hjerter.

Næste Dag var al hans Stolthed forsvunden, og Kærligheden havde faaet Overtaget; derfor gik han ned og ringede paa hos Trevors.

Damerne var ikke hjemme, sagde den lille Tjenestepige. Han vidste godt, at Mrs. Trevor sjældent var hjemme om Eftermiddagen — men Mildred? Tre Dage i Træk gentog han Forsøget — men stadig med samme Resultat. Saa skrev han et Brev til hende og sendte det med Posten. Intet Svar.

Den flinke unge Kunstner var sort fortvivlet. Han maatte under alle Omstændigheder se Mildred — maatte tale med hende, underhandle med hende, ydmyge sig for hende — bare han kunde vinde hende igjen. Klokkeren halv ti om Morgenen stillede han sig ved Rækværket paa Trappegangen, saa at han med Fare for at brække Halsen kunde faa et Glimt af Trevors Entredør at se.

Klokkeren tolv fik han Belønningen for sin Udholdenhed. Præcis da Klokkeren slog, viste Mildred sig og gik ned ad Trappen. Han ventede, til hun var kommen til Stuetagen og gik saa efter hende. Han holdt sig i god Afstand fra hende og saa til sin Glæde, at hun gik ind i Parken, fulgt i Hælene af sin Foxterrierhvalp, Bingo. Richard ventede, indtil den unge Pige var alene i en af Gangene, saa skyndte

han sig efter hende, indhentede hende og begyndte Angrebet.

Et Kvarter efter luskede han ensom hjemad; skamfuld, forvirret, sønderknust — og ikke saa lidt vred.

Miss Trevor havde overvejet Sagen — følte, at hun handlede rigtigt, at der ikke var andet at gøre; og da Marchmont gav sig til at protestere, erklærede hun, at han kunde takke sig selv derfor, han alene var Skyld deri. Da den unge Dame saaledes havde givet sin Bejler Løbepas, satte hun sig paa en Bænk og hulkede.

* * *

Efter denne ulyksalige Dag gik der tre Maaneder, hvor stakkels Marchmont sled i det med sine Pensler. Han følte, at han var endnu mere forelsket i Mildred end før Striden mellem dem. Alt gik skævt for ham. Han morede sig ikke som tidligere, mange Lærreder mislykkedes for ham, og Kunsthandlerne nægtede at købe flere af hans Billeder i disse trange Tider.

»Hun holder ikke af mig, og jeg, der dog elsker hende saa højt,« saaledes lød det stadige Omkvæd paa Visen, naar han Dag efter Dag gik hvileløs op og ned af Gulvet. »Bare jeg dog vidste, at hun holdt en lille bitte Smule af mig endnu, saa vilde jeg forsøge min Lykke igen,« sukkede han.

En Morgen, som han meget nedslaaet stod og arbejdede ved Staffeliets, hørte han, gennem den aabne Dør, Lyden af Poter, der arbejdede sig op af Trappen. Et Øjeblik efter stormede Bingo ind i Stuen, kaad og vild som sædvanlig. Marchmont, der blev glad ved denne Afbrydelse i sit Arbejde, lagde Pensel og Palet til Side og kaldte Hunden hen til sig; men Bingo vilde ikke adlyde.

I Munden holdt den et sammenkrøllet Stykke Papir, som den under megen Logren, Springen og Faren frem og tilbage forsøgte at faa Marchmont til at fravriste sig. Richard fandt egentlig, at det kunde være ganske morsomt at give sig lidt af med Dyret, og snart efter foer de frem og tilbage i Stuen. Men pludselig kom Bingo i sin Iver til at tabe Papiret, som Marchmont hurtig snappede op. Han satte sig i en Stol og glattede det omhyggeligt ud. Der stod noget skrevet paa Bladet — oven i Købet hans Fornavn og med hendes Haandskrift.

Hvem kunde vel modstaa Fristelsen til at læse det? Richard kunde i alle Tilfælde ikke, og dette er, hvad der stod:

Tirsdag d. 15. Juli.

»Jeg saa ham igen i Dag, men han saa ikke mig. Det var i Kensington High-Street. Jeg synes, han saa' saa bleg og bekymret ud. Aa, Richard, hvorfor taler du dog ikke til mig? Holder du ikke mere af mig? Jeg ved godt, det var min Skyld, men jeg var saa forfærdelig jaloux.«

Richard foer saa voldsomt op af Stolen, da han havde læst dette Dagbogsblad, at Bingo, der var i Færd med at partere en Pensel, nær havde slutt

den. Han vilde straks ned og snakke med Mildred, lige paa Øjeblikket — men henne i Døren bestemte han sig om.

Han skyndte sig hen til Skrivebordet, tog Pen og Blæk frem og skrev følgende:

Tirsdag d. 15. Juli.

Jeg tror ikke, hun saa mig i Dag i Kensington High-Street. Hvor gjerne vilde jeg dog ikke have talt med hende. Jeg synes ikke, hun saa rask ud. Hvor jeg vilde ønske, hun sørgede over mig. Hun elsker mig ikke mere! Og hvor kunde hun ogsaa efter min Opførsel? Det var ene og alene min Skyld. Jeg opførte mig galt. Jeg tror, jeg bliver nødt til at rejse bort; thi jeg kan ikke leve i hendes Nærhed uden at maatte tale til hende, saa højt, som jeg elsker hende, ja, jeg elsker hende højere og højere for hver Dag, der gaar.«

Mens han skrev de sidste Ord, hørte han Mildreds Stemme nedenunder:

»Jeg tror, Bingo er løben med det, Jane, — Bingo! Bingo!

Bingo spidsede Øren og foer hen til Døren. Men inden den naaede derhen, havde Marchmont faaet

fat i den, og efter mange Bestræbelser lykkedes det ham at proppe det fingerede Dagbogsblad ind i Gabet paa den, hvorefter han lod den løbe.

Richard gik paa Taaspidsen hen til Rækværket. Ja, der stod Mildred og saa efter Bingo, der løb ned ad Trappen til hende med Papiret i Munden.

»Ja han har det!« udbrød Miss Trevor og vristede Papiret ud af dens Mund. »Din uartige, slemme Hund!«

Hendes Øjne faldt paa Skrivelsen. Hun gav sig til at læse den. Marchmont var nær faldet ud over Rækværket for at se hendes Ansigtsudtryk. Da hun var færdig med at læse det, pressede hun det til sine Læber.

»Det slaar Hovedet paa Sømmet! Gud velsigne hende,« tænkte Marchmont, og en, to, tre var han nede ad Trappen.

»Aa, Miss Trevor! Deres Hund har taget — — — Milred! Milly!«

»Aa, Dick! Rare lille Dick!«

* * *

Se, det er Grunden til, at Mildred og Richard forgude og forkæle den stakkels, gamle, svage, rheumatiske Bingo.

Opffers Bestigning af Nordamerikas højeste Bjerg Popocatepetl. (Tilhøjre hans indianske Fører.)

»Vore Landsmænd i Udlandet«, et Blad, hvis Formaal det er at virke som et stadigt Bindeled mellem danske omkring i hele Verden, har nylig udsendt Hr. Emil Opffer — sikkert den mest rejseivrige af alle Danske — paa en Verdensrejse af ualmindeligt Omfang. Det er nemlig Meningen, at O. skal besøge alle Pladser paa Kloden, hvor danske Kolonister findes samlede i nævneværdigt Tal og han skal til Bladet gøre Indberetning om sine Landsmænds Kaar i alle fjerne Egne, samtidig med at han fortæller og fotograferer alt, hvad der møder ham af nyt og mærkeligt paa Vejen. Senest har han besteget Nordamerikas højeste Bjerg, den altid snedækte Vulkantinde Popocatepetl, en højst besværlig Udflugt, hvorfra han har hentet de ovenstaaende Billeder.

Fra Kejsersbesøget paa Eremitagen.

Nogle interessante Tal. Man tænker i det daglige Liv kun saare lidt paa, hvor stor vor Jordklode er i Forhold til de Mennesker og Dyr, der rører sig paa den, og hvor lille den er i Forhold til helé det Verdensrum, den selv bevæger sig i.

Nogle Tal skal vise det:

Som bekendt er Jorden rund, og dens største Diameter er 12,754,8 Kilometer lang (1 Kilometer = 1000 m. og 1 dansk Mil = 7,532 Km.), medens dens Omkreds ved Ækvator er 40,070,4 Km. Jordoverfladen er 509,950.714 Kvadratkilometer og hele Jorden indtager et Rum af 1,082,841,315,400 Kubikkilometer, hvilket sidste Tal, udtrykt i Ord, lyder:

En Billion, 82 Milliarder, 841 Millioner, 315 Tusinde og 4 Hundrede.

En Snegl bevæger sig med en Hastighed af 0,0015 Meter i Sekundet; et spadserende Menneske gaar lige saa hurtigt som en Flue flyver, og de tilbage lægger en Vejlængde af 1,2 m. pr. Sek., medens et hurtigt Jernbanetog kører 25 m. i Sekundet.

Hvis Sneglen skulde spadserer rundt omkring Jorden, følgende Ækvator, vilde den hertil benytte 848 Aar. Mennesket eller Fluen kunde foretage samme Tur paa 1 Aar og 22 Døgn, og Jernbanetog vilde ikke bruge mere end 18 Døgn og 12 Timer; alt naturligvis under Forudsætning af, at den samme Fart bibeholdes under hele Turen. En elektrisk Strøm i en Kobbertraad, lagt omkring Ækvator, vilde kun være 0,00 Sek. om at gennemløbe denne Strækning.

Noget større Tal faar vi, naar vi skal regne med Jordens Afstand fra Maanen; den er nemlig 381,000 Km.

Med de samme Hastigheder som ovenfor, vilde

Sneglen være 8055 Aar om at tilbagelægge denne Vej, Mennesket og Fluen maatte have 10 Aar og 1 Maaned og Jernbanetog 5 Maaneder og 25 Døgn. Hvis man ved traadløs Telegraf kunde sætte sig i Forbindelse med Maanen, vilde hvert Tegn være 1 $\frac{1}{4}$ Sekund undervejs.

Men det blev endnu værre, hvis vi skulde sætte os i Forbindelse med Solen, hvis Afstand fra Jorden er 148,138,000 Km.

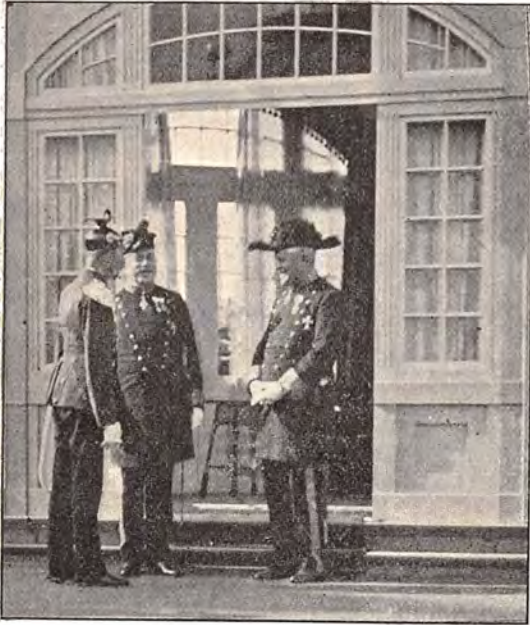
Hvis vi holder os til vort Eksempel fra før, finder vi, at Sneglen vilde være 3,151,872 Aar om Turen, Mennesket og Fluen kunde gøre den paa 3915 Aar og Jernbanetog paa 187 Aar og 11 Maaneder. »Gnistelegrafiske« Tegn vilde være lige saa længe om at naa Solen, som Solens Lysstraal er om at naa Jorden, nemlig 8 Minutter og 4 Sekunder.

Jorden drejer sig rundt om sig selv, og et Punkt paa Ækvator bevæger sig ved denne Omdrejning med en Hastighed af 450 m. pr. Sek.; det er den samme Hastighed, hvormed en Kugle, skudt ud af en Feltkanon, bevæger sig. Jorden drejer sig desuden omkring Solen, og dens Bane er 934,000,000 Kilometer lang; paa denne Bane bevæger den sig med en Hastighed af 29,500 m. pr. Sek.

Naar vi herefter ser, at Jordens Diameter er lige saa mange Gange kortere end Længden af Jordens Bane omkring Solen, som Bredgade i København er kortere end Jorddiametren, saa kan vi vist trygt gaa ud fra, at Jordkloden højst har samme Størrelse i Forhold til Verdensrummet som et Sandkorn i Forhold til Jorden.

H. W.

Modtagelse.

Halvofficiel Modtagelse.

HOF CEREMONIELLET er en Videnskab, som kræver aarelangt Studium, og til hvis praktiske Udførelse Hofferne derfor ogsaa maa holde en særlig, højt anset Embedsmand. Alle-

rede Sondringen mellem officielle og uofficielle Fyrstebesøg er ikke saa lidt indviklet, og saa er der endda Mellemformer, som kun virkelig Sagkyndige formaar at se til Bunds i.

Kejser Wilhelms Besøg i København betegnedes som halvofficielt, hvilket ganske vist medfører en langt ringere Pragtudfoldelse og Masse-Tilsigelse af »Spidsen« end de store Besøg, men dog kræver Tilstedeværelsen af Konsejlspræsidenten og Udenrigsministeren ved Modtagelsen. Det er vistnok ikke altid en absolut kær Pligt for Autoriteter, der i Forvejen kan have nok at varetage, at tilbringe en eller flere Middagstimer paa Toldboden i stiv Puds, og endda skal det gøres med Anstand. Det gælder at »se lidt fornøjet ud«, saa meget mere, som Vedkommende kan være temmelig sikker paa at se ethvert Minespil, enhver Gestus kommenteret i Bladene Dagen efter.

Iøvrigt sørger Fotograferne for, at disse Modtagelser bliver saa lidt private som muligt, og paa dette Punkt giver Kejser Wilhelm selv Tonen an. Overalt, hvor han færdes, har han med sig sin egen Fotograf, der arbejder efter Majestætens egne detaljerede Instrukser. Ved en af Sammenkomsterne paa Toldboden færdedes denne i selve Kredsen af de »allerhøjeste«, som var han

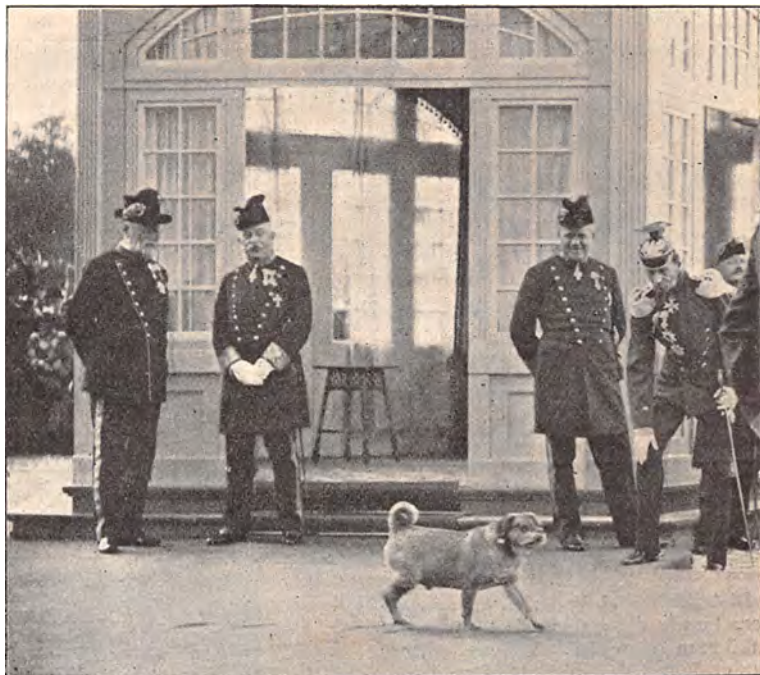

Helofficiel Modtagelse. Alle Ministre møde.

MODTAGELSE

Søn af Huset, og han havde nær skræmt Livet af vor mest populære Prinsesse, da han, uden at hun anede noget ondt, lagde an paa hendes Ansigt og klappede af i dets umiddelbare Nærhed. Og naturligvis følger de danske Fotografer bestandig dristigere i hans Fodspor.

Alt, lige ind til de mindst officielle Situationer, som ved en saadan Lejlighed udenfor Programmet bidrager til at forkorte Ventetiden, overgives til Evigheden. Den uventede Fremtræden af en vistnok ikke officielt indbudt Gæst midt paa Verdenshistoriens Scene hører til de Episoder, der fremlokker Smil selv paa det mest officielle Ansigt.

En ubuden Gæst.

»Efter en bevæget Aften« eller »Det bevægelige Nøglehul«.

Fotografisk Humoreske af Orla Bock.

Fhv. Folkethingsmand Rasmus Claussen, en af de fremtrædende Repræsentanter indenfor Ven-

Folkethingsm. R. Claussen.

stre for Halvfemsernes Forligspolitik, er afgaaet ved Døden. C. var fra Falster, Bonde af Fødsel, og i en Aarrække selv Jordbruger, indtil Politiken tog ham fangen og han i 1872 kom ind i Folkethinget som Repræsentant for Nykøbing-Falster-Kredsen.

Tidlig fik Rasmus Claussen politisk Indflydelse paa sin Egn og han forstod at

styrke den ved at grundlægge sit eget Blad: »Lolland Falsters Folketidende«, der blev Øernes ledende Organ. Allerede 1880 var C. valgt til Medlem af Finansudvalget, fra 89—94 sad han som Thingets Viceformand, og da han under Forligsforhandlingerne var naaet helt i Forgrunden, valgtes han 18. December 1894 til Folkethingets Formand. Allerede Aaret efter, da de Moderates og Højres Magt var brudt, maatte han atter vige dette Sæde, men bevarede dog siden adskillig Indflydelse, indtil han 1903 trak sig ud af det politiske Liv. Han vil mindes som en klog og praktisk Politiker, en jævn og beskeden Mand.

En Søn af den afdøde Folketingsmand er Forfatteren Sophus Claussen.

Kendte Navne.

Jubilæum.

Distriktslæge i Vejle, *G. Schleisner*, kunde nylig fejre sit 25 Aars Jubilæum som Distriktslæge. S., der er født 1846, blev 1874 medicinsk Kandidat,

Distriktslæge G. Schleisner.

praktiserede nogle Aar i København og Omegn og ansattes 1880 som Distriktslæge i Saltum. Siden da har han i samme Egenskab virket paa Samsø, i Hammel og fra 1898 i Vejle. Han nyder stor Anseelse i sin By baade som Læge og Borger, og er hædret med Ridderkorset.

Noget »post festum« har »Hver 8 Dag« faaet Meddelelse om et Jubilæum, som ikke bør savnes blandt vore »kendte Navne«, nemlig Skole-

inspektør i Odense, cand. theol. Siersteds 25 Aars Jubilæum. der kunde fejres d. 18.

Maj. S., der er født paa Bornholm d. 8. April 1852, tog theologisk Embeds-eksamen 1877 Efter at have virket som Lærer ved

Skoleinspektør Siersted.

»Efter-slægtselskabets Skole«, erholdt han d. 18. Maj 1880 kongelig Udnævnelse som Skoleinspektør i Kolding, hvorfra han den 22. Juni 1892 forflyttedes til sit nuværende Embede. Jubilæaren, der hører til Landets velkendte Skolemænd, og som har udfoldet en betydelig literær Virksomhed, er dekoreret med Dannebrogordenens Ridderkors og Ridderkorset af den spanske Isabellaorden.

En af de første Mænd, der herhjemme slog ind paa Impresario-

Virksomhed, Hr. *C. F. Hansen*, kan i disse Dage fejre sit 25 Aars Jubilæum. Mangfoldige er de Tournéer han har startet, og for al Verdens

Berømt-heder har han været en omsorgsfuld Direktør paa de skandinaviske Kunstrejser. Han var Impresario for Fru Popper-Menter, Trebelli,

Impresario C. F. Hansen.

ArmaSenkrah, bragte Anna Norrie hertil, da hun debuterede, førte Drachmann og Schandorph Danmark rundt — før blot at nævne i Flæng. Og han har under sin Farten paa alle kanter vundet sig mange Venner.

„Hver 8 Dag“s specielle Fotograf er Hr. *Julius Aagaard*.

HVER 8 DAG

Nr. 47. 11. Aargang.

20. August 1905.

I Sommerferien.

I Sommerferien: Forfatteren Johannes Jørgensen.

SOL, Blæst og Blomster.
Jeg ved faa Ting, der er skønnere end de tre Ting sammen.
Blæsten renser og svaler Luften, Solen luner og mildner den atter, og fra Bedene med de farvestraalende Sensommerblomster stiger en mild og sund og stille Vellugt — mild og sund og stille som selve Sensommereftermidagen.
Sol, Blæst og Blomster — og højt hvælvet over Haven en stor, blaa Himmel, fuld af Skyer,

rigt befolket af talrige, forskelligartede, mærkelig formede Skyer . . .

Indtil Natten kommer, og alle Skyerne synker til Hvile som Snebjerge og Skybanker. Og Blomsterne lukker sig, og det bliver ganske mørkt, og fra Plænen lyder Græshoppens utrættelige Strengelæg, som sammen med det tidlige Mørke betyder, at nu ganger Sommeren paa Hæld . . .

Men endnu imorgen skal Solen atter skinne, og Blæsten blæse, og alle brogede Blomster straalet og dufte i min Have.

JOHANNES JØRGENSEN.

Kiddie.

Efter det Engelske. 2

KOM nu, Kiddie!«
Ingen svarede.
»Hvor er du henne, Tøs?
, Stadig intet Svar. Saa gik den talende, et grovthbygget, rødblisset Kvindemenneske, frem foran Disken og hen til Trappen, hvor hun lod Døren staa paa Klem for at kunne høre, hvis der skulde komme en Kunde.

»Kiddie!« raabte hun med en Stemme, der kunde høres helt op til Kvisten. Ned ad den snavsede Trappe kom en lille tiaarig Pige forskrækket færende. Haaret hang i Tjavser ned over hendes Øjne, og det var et Under, at hendes Kjole kunne sidde fast paa Kroppen, saa laset som den var.

»Hvor i al Verden har du dog været henne? Hørte du ikke, jeg raabte paa dig?«

Spørgsmaalet blev fulgt af en forsvarlig Ørefigen, som Barnet ikke engang turde værne sig imod.

»Pas Butiken, mens jeg er borte, fortsatte Konen, »og vov ikke at pille ved Bolscherne, for saa skal jeg ordentlig varme dine Øren, naar jeg kommer hjem.«

Uden at sige et Ord sneg Kiddie sig ind i den snavsede Butik og om bag Disken. Ejerinden af Bolscheforretningen tog en gammel, fedtet Kyse paa sit endnn mere fedtede Hoved og gik derpaa ud, idet hun tilkastede Barnet et onskabsfuldt Blik.

»Nu har jeg haft hende i alle disse Aar. født hende og klædt hende, den Tos! Udgifter har jeg haft, og hvad har jeg saa for'et? Ikke en Smule — og Moren, der skulde kommet og hente hende. Jo, hun kommer vist nok tilbage fra Amerika eller hvor det nu var, hun rejste hen!

Kiddie krøb frysende sammen bag ved Disken, hvor hun sad og støttede sine lange Albuer mod Disken, mens hun gemte sit magre Ansigt i Hænderne. Hun lod til at være fordybet i sine Tanker, skønt man godt kunde tvivle om, at hun overhovedet var i Stand til at tænke. Dum var hun dog ikke. Skolekommissionen havde Opsyn med hende og lod hende lære noget; men daarlig Behandling og langvarig Forsømmelse havde sløvet hendes Tanker og Sind.

Nu og da smuttede snavsede Gadeunger ind og bad om for to Øre Bolscher. Hun ekspederede dem, kastede de fedtede Mønter i Pengeskuffen og satte sig igen i samme umagelige Stilling. To eller tre pjaltede Unger, der med graadige Øjne stod udenfor og betragtede de udstillede Slikkerier, beklagede sig højlydt over deres absolute Mangel paa Mønt. Regnen piskede nu og da mod Ruden, og Blæsten fik Gasblusset til at flimre.

Et krøllet Hoved viste sig pludselig i Døraabningen, og Kiddie saa op.

»Hallo!« sagde en Stemme.

»Kom ind.«

»Hvor er det gamle Fjollehoved?« spurgte Krøl-

lernes Ejermand, idet han hentydede til Butikens Indehaverske, hvis kraftige Sprog og tunge Haand var en Skræk og Rædsel for alle de smaa Dreng og Piger i Nabolavet. »Dragen« kaldtes hun.

»Hun er ude.«

Krøltoppen var nu forsigtig gaet helt ind i Stuen. Da han havde udtrykt sin Glæde over Dragens Fraværelse, tog hun Albuerne bort fra Disken, fyldte den ene Haand med Bolscher og rakte dem til Drengen.

»Vi deler!« hriskede den lille Gavtyv hæst.

Kiddie lagde Bolscherne paa Bordet og delte dem ærligt og redeligt. Fyren satte sig paa en Stabel Chokoladekasser og gnaskede fornøjet paa sin Part. Lidt efter vendte han sig om og saa' paa Kiddie, som ikke havde rørt sine Godter.

»Er Du gnaven?«

»Ja.«

»Har hun nu kløet dig igen?

»Ikke meget.«

»Vent du bare, til jeg bliver stor. Saa gifter vi os, og saa skal vi selv ha' vores egen Butik, ikke Kiddie? Og saa la'er vi hende ryge og rejse —«

Han holdt pludselig inde og tog sig et Bolsche.

»Til Fattighuset,« sagde Kiddie.

»Bare jeg havde nogle Penge,« sagde Pat, »saa vilde vi to løbe vores Vej. Jeg har ofte tænkt paa at ville gøre det,« vedblev han, idet han ivrigt hviskende lænede sig over Disken. »Den gamle Kælling slaar dig og min Fader binder mig og tamper mig. Saa kunde vi lade dem sejle deres egen Sø, Kid, og det gjorde saamænd ikke noget. Men vi kunde jo ikke gifte os ligestraks, vel?«

»Næ,« sagde Kiddie alvorligt. Det kunde ikke falde hende ind at le af sin Vens Forslag. Barndommens muntre Latter var forlængst kuert og banket ud af hende.

»Der kommer saamænd ingen og henter dig hjem,« sagde Pat.

Kiddie rystede paa Hovedet som en, der forlængst har opgivet alt Haab.

»Du skal vel ikke gaa her hele dit Liv og blive knebet og banket. Det er det, jeg sparer sammen til, Kiddie. Du har altid været min Kæreste, lige siden den Dag, du gav mig et Kys, da jeg havde fortalt den gale Kælling min Mening om Tingene, da hun kløede dig. Giv mig et lille Kys, Kiddie, for gammelt Venskabs Skyld.«

Kiddie rakte Munden frem og kyssede ham.

»Jeg er glad for, at jeg gik herved, sagde Kiddies Hjærtensven. »Op med Humøret, gamle Tøs. Der er ikke meget ved mig, men —«

»Er det her?« spurgte en Mandsstemme henne fra Døren, og de smaa Kærestefolk for straks fra hinanden.

»Ja, det er her,« sagde en anden Stemme myn-

«digt og bestemt. Pat spidsede Øren. Han kendte godt denne Stemme. Han kyssede hastigt paa Fingeren til Kiddie og for ud af Butiksdøren, idet han undervejs rendte lige paa de Indtrædende, som han var ved at vælte.

En høj, velklædt Mand med et stort, brunt Skæg stod i Døren og betragtede Kiddie forbausset og tvivlraadig. En Politibetjent, hvis ærbødige Holdning, naar han tiltalte sin Ledsager, tydelig sagde »Drikkepenge«, fulgte efter. Den skæggede Mand betragtede Loftet, Gulvet, Varerne og saa igen Kiddie.

»Jeg vil gjerne tale med Mrs. Thompson,« sagde han, idet han vedblivende nysgerrigt betragtede Kiddie.

»Hun er ikke hjemme,« svarede Kiddie, som nu genvandt den Fatning, som Politibetjenten havde betaget hende.

»Naar kommer hun hjem, eller hvor kan jeg træffe hende? Jeg skal tale med hende!«

Manden saa' stadig saa underligt paa Kiddie. Han kom nærmere, og Barnet veg forskrækket tilbage.

»Kender du mig ikke? Nej, hvorledes skulde du dog det! Er du Kiddie?«

»Ja, jeg hedder Kiddie,« svarede hun med bankende Hjærte.

»Har du nogensinde hørt tale om Onkel Dick?«

»Ja,« sagde Kiddie aandeløs, »men De — De — er —«

»Jo, Kiddie, det er rigtigt, Jeg er Onkel Dick.«

Kiddie strakte de tynde Arme ud og brast i Taarer. Dick Mortimer rakte sine stærke Arme ind over Disken, løftede hende op og omfavnede hende. Politibetjenten stod rolig og saa' til.

»Du gode Gud! hvilke Klæder!« sagde Dick Mortimer.

»Er De ganske sikker —« begyndte Politibetjenten.

»Ja, jeg er,« afbrød Onkel Dick ham kort. Han begyndte at forstaa Sagerens Stilling. »De kan godt gaa.«

»Godnat og Tak «

»Vis i min Sag, ja, det er jeg,« mumlede Dick, da Politibetjenten var gaaet, »og hun skal ogsaa nok blive vis paa, at jeg er kommen tilbage. Du milde Fader! hvor Barnet ser ud! Forsulten — mishandlet — pjaltet! Gud være lovet, at Mary ikke oplevede at se det. Det vilde have knust hendes Hjærte.«

Han holdt Kiddie i sine Arme; hun lod ham kærtegne sig, medens hun lukkede Øjnene, ret som om Drømmen vilde forsvinde, hvis hun aabnede dem.

Han saa' sig omkring — et pludselig Smil gled hen over hans Ansigt. Han skulde nok hævne sig. Saa satte han Kiddie ned.

»Gaa,« sagde han, »og tag dine bedste Klæder paa.«

»Jeg har ingen.«

»Er det alt, hvad du har?« spurgte han.

»Ja.«

Dick bandede i det stille.

»Naa, ligemeget. Hent din Hat, Kiddie, og tag den paa.«

Barnet tøvede.

»Jeg maa ikke gaa fra Butiken; hun vil slaa mig, dersom jeg gør det.«

»Gør som jeg siger. Jeg vil blæse Butiken et Stykke; nu er du min, Kiddie — han knælede ned ved Siden af hende og klappede hendes skælvende Hænder — »jeg er kommen for at tage dig med mig. Ingen flere Pjalter, ingen flere Prygl, min lille Ven. Kan du nok forstaa, at Onkel Dick er her — Onkel Dick, som rejste fra dig for saa længe siden for at søge Lykken paa den anden Side Havet?«

»Og har du fundet den, Onkel?«

»Ja, jeg har, mit Barn.«

»Hvor er den?« spurgte Kiddie mistænksomt, som om hun ventede, han var kommen tilbage med Lykken i Lommen.

»Bryd dig bare ikke om det,« sagde han. »Jeg har den — her kan du se noget af den,« og han trak en Haandfuld Sølv- og Guldpenge op af Lommen og viste dem for hendes undrende Blikke. »Løb saa op efter den Hat.«

Beroliget løb Kiddie op ad den faldefærdige Trappe og kom lidt efter tilbage med sin lasede Hat. Onkel Dick saa' et Øjeblik paa Hovedtøjet, saa tog han og flaaede det og kastede det hen i en Krog, »Sikken en Genstand!« udbød han.

Saa rev han et Silketørklæde op af Lommen og lavede en Kyse deraf, som han bandt under hendes Hage. Derpaa vendte han sig om mod Døren, der stod halv aaben, greb Krøltoppen, der i nogen Tid havde staaet og kigget ind, ved Haaret, og trak den angervirne og forskrækkede Dreng ind i Butiken.

»Hent mig en Droske!«

Til Pats yderligere Forskrækkelse kørte Kiddie og den Fremmede ti Minutter efter deres Vej, efterladende Butiken ubeskyttet til Gadedrengenes Naade og Barmhjærtighed. Og i denne farlige Tilstand fandt Dragen den ved sin Hjemkomst.

Det er vanskeligt at sige, hvem der blev mest forbauset. Pat var som lamslaaet. I hele sin tolv Aar lange Levetid havde han aldrig haft saadan en Overraskelse. Hvad Dragen angik, saa kom Opdagelsen saa at sige lidt efter lidt. Da hun ikke fandt Kiddie i Butiken, og da hun paa sin gentagne Kalden stadig intet Svar fik, laasede hun Butiksdøren og gav sig til at gennemsøge Huset. Da hun saa heller ikke fandt Kiddie, troede hun, at hun var gaaet ud, satte sig ned for at afvente Pigebarnets Hjemkomst og fik efterhaanden arbejdet sin Vrede op til Kogepunktet. Da Kiddie fremdeles ikke viste sig, gik hun ud for at søge.

Pat havde faaet at vide, hvor Kiddie var bragt hen. Han havde anstrængt sig til det yderste for at høre den Adresse, der blev givet Droskekusken, men forgæves; saa havde han hængt sig bag paa Drosken og havde set den køre op til Golden Crescent Hotel, hvor den Fremmede havde baaret Kiddie op ad de høje Trin og ind i Hotellet. Saa skyndte han sig tilbage til Gyden.

Ved en flink Hotelstuepiges Hjælp var det lykkedes Onkel Dick at desinficere, rense og klæde Kiddie

op. Et varmt Bad, Sæbe, Saks, Kam og Børste — alle Dele maatte tages i Brug.

To Timer senere var Kiddies gamle Klæder brændt, hendes Haar pænt friseret, og hun var iført den nydeligste Kjole. Hendes Ansigt og Kinder var rene og skinnende. Hun saa næsten slet ikke mere forkommen ud.

Den Nat sov Kiddie i en dejlig Seng, hvid som Sne, og den rare Stupige pakkede Tæpperne godt omkring hende og gav hende et Godnatkys. Mon det altsammen bare var en Drøm? Nej, Onkel Dick var rigtignok levende, Sengen, den nye Kjole, Skoene, Strømperne og det fine, hvide Undertøj, hun lige havde taget af — alt var virkelig nok.

Onkel Dick, der ellers hed Richard Mortimer, sad i Rygeværelset og nød sin Whisky og sin Cigar, medens han gned sig i Hænderne af Tilfredshed over Aftenens Arbejde. Han havde været i England i seks Uger, af hvilke han havde tilbragt de fem med frugtesløse Forsøg paa at finde sin afdøde Broders Barn. Politi og Opdagere havde forgæves søgt efter hende. Til sidst mente han at have fundet Sporet, og det havde ført ham til Bolschebutiken og — Kiddie!

»Der er en, som vil tale med Dem«, hviskede Opvarteren til ham. Onkel Dick tabte sin Cigar.

»Min Søster!« sagde han til sig selv.

»Hun er bleven vist op paa Herrens eget Værelse«, sagde Opvarteren.

»Sikken et Spektakkel der bliver«, tænkte Dick Mortimer, mens han langsomt gik op ad Trapperne. Han stødte Døren op og stod Ansigt til Ansigt med — — sin Søster? Nej, en Vildfremmed.

»Det er ham!« sagde en lille Dreng, i hvem Dick straks genkendte den krøltoppede Fyr, der havde hentet Drosken for ham.

»Er det Dem«, spurgte Dragen, »der kommer og stjæler Smaabørn, der tilhører andre Folk?«

Onkel Dick satte sig gispende ned. Han havde straks ved Synet af Dragen opdaget sin Fejltagelse.

»Du gode Gud!« var alt, hvad han kunde sige.

»Hvor har De gjort af hende? Ud med det! Det var et velsignet Forsyn, der fik denne Knægt til at følge efter Drosken. Naa, hvor er saa Kiddie?«

»Du gode Gud!« stønnede Dick igen.

Kvinden blev ved med at lade Munden løbe, men han horte intet. Endelig kom han atter til Sans og Samling.

»Højstærede Frue«, sagde han, vær saa god at tage Plads. Der foreligger en frygtelig Fejltagelse; men den kan rettes. Bliv bare ikke ved paa den idiotiske Maade. Hvad hedder De?«

»Elise Thompson.«

»Med »p« eller uden »p«?«

»Med »p« naturligvis. Men hvad angaar det Dem?«

»Vent lidt, saa skal De høre. Min Søster giftede sig med en Mand, der hed Thomson, og til hendes Omsorg overlod min nu afdøde Broder for otte Aar siden en lille Pige, der hed Kiddie. Lige siden jeg kom til England, har jeg søgt efter hende. Jeg troede

— eller man fik mig til at tro, at De var min Søster. Deres Barn —.«

»Hun er ikke mit Barn. Hun er ingens Barn.«

»Det kommer vi om et Øjeblik tilbage til. Deres Barn, siger jeg, hedder det samme. Fejltagelsen var da ganske naturlig.«

Pat havde staaet og hørt efter med aaben Mund og vidt opspilede Øjne.

»Saa er det altsaa ikke Kiddie?« sagde han.

»Nej min Dreng. Ikke min Kiddie.«

»Det var da morsomt!« sagde Kiddies Ven og saa henrykt ud.

»Naa, hvad bliver saa Enden paa det?« spurgte Dragen.

Dick Mortimer sad og overvejede Sagen.

»Det vil blive meget vanskeligt at —« begyndte han. »Lad mig beholde hende til imorgen,« sagde han pludselig, »imorgen Aften skal jeg bringe hende flink og rask tilbage.«

Dragen tøvede; men Synet af et Guldstykke mellem Onkel Dicks Fingre overvandt hurtigt hendes Betæneligheder.

»Fejltagelsen var ganske naturlig, indser De nok,« sagde han. »Her er en lille Belønning for den Ulejlighed og Angst, jeg forvoldte — dem begge,« tilføjede han med Eftertryk. Pat's sorte Øjne funkede.

Da Dragen var gaaet, sad Onkel Dick længe og tænkte. Saa rejste han sig, tændte et Lys og listede sig forsigtig ind i den Stue, hvor Kiddie laa og sov. Stakkels Kiddie! naar alt kom til alt, var det altsaa alligevel en Drøm!

Han stod ved Sengekanten og betragtede hende. Hun laa med det magre Ansigt støttet mod den ene tynde Haand og sov, med et lykkeligt Smil om sin Mund.

»Ingens Barn,« tænkte han.

»Hvilken Opvaagning for den stakkels lille Unge. Ingens Barn. Skal jeg give hende tilbage? Skal jeg sende hende tilbage, vække hende op af denne ene Dags Drøm og —«

Den skæggede Mand knyttede sine Hænder.

»Nej, jeg vil være fordømt, om jeg gør,« sagde han.

* * *

Den første Kunde i Slikkeributikken var næste Morgen Dick Mortimer! Og han gav flere Penge ud; end der behøvedes til at købe hele Varelageret og Indholdet af det ganske Hus.

»De siger, hun er ingens Barn?«

»Ja«, sagde Dragen, »i alle Tilfælde er hun ikke mit. For syv Aar siden blev hun overladt til mig, og jeg har aldrig set hendes Moder siden og ser hende saamænd heller ikke mere. Hun var en —«

»Det kan være det samme. Vil De af med Kiddie?«

»Ja, ser De, hun er mig jo saa uundværlig i Huset og i Butikken —.«

»Jeg vil give Dem hundrede Pund for hende,« afbrød Onkel Dick hende kort. Et krøllet Hoved kiggede frem gennem Døraabningen. Det var Krøltoppen, der havde staaet og lyttet.

De sidste Mohikanere.

Vor Tids Indianer.

I hvert Fald giver den, der nøje kender de endnu eksisterende Rester af Indianerstammen, som findes i Amerika, et helt andet Billede af dem. De Rædselsgærringer, hvorom Cooper fortæller, var vel i Virkeligheden kun den ulykkelige, jagede, røde Mands naturlige Repræssalier overfor de Hvides Forfølgelser. Nu, da man lader ham i Fred, kommer han som Regel sine Undertrykkere venligt i Møde,

VORE Forestillinger om Indianere er uløseligt forbundne med de frygtelige Cooperske Skildringer, vi i Barndommen slugte med Begærlighed. Til Indianerens

om end med en vis Tilbageholdenhed, som man ikke kan undres over.

Det er en almindelig Tro, at Indianere i vore Dage kun findes paa Markedspladser og Udstil-

Hans Hustru.

Navn knyttede sig som Hovedkendetegn en oprørende Grusomhed, en djævelsk Snedighed og en Fuldkommenhed i SansernesUdvikling, som ikke træffes hos nogen Europæer.

Det synes allerede paa Forhaand mærkeligt, at en Race med saadanne Egenskaber

ikke skulde kunne staa sig overfor Europæerne. Og der er heller ikke Tvivl om, at Romanforestillingerne om Indianerne i mangt og meget kun er et Produkt af vindskibelige Forfatteres Fantasi.

Hans Børn.

linger. I Virkeligheden tæller Nordamerikas ublandede Indianerstammer op mod en halv Million, og længere Syd paa er der vel endog omtrent 10 Millioner tilbage. Der gøres nu energiske Forsøg paa at civilisere disse Rester, men deres Bestaaen som Folk synes at være afhængig af deres Fastholden ved den oprindelige, primitive Kultur. Hvor Missionærene vinder Fodfæste, blander Indianerne sig efterhaanden med de Hvide, og de giver gjerne deres Døtre som Hustruer til hvide Mænd.

De rene Rødhuder har ingen Tanke om, at deres Race skulde være dødsdømt. Allerede deres Religion giver dem Garanti mod en saadan Skæbne. Ifølge denne er Indianeren nemlig Jordens fuldkomneste Skabning. Deres Skabelseshistorie, som til en vis Grad minder om Biblens, fortæller:

»I Begyndelsen var der kun Taage, og alt var hyllet i Mørke. Da spændte den store Aand sin Bue og sendte Pil efter Pil ud i Verdensrummet, Taagerne veg, og Jorden opstod. Da dannede den store Aand af Ler Menneskets Skikkelse og satte den i Ovn, men den blev ikke længe nok der inde og var hvid endnu, da den kom ud. Saa tog den store Aand paa ny fat at danne Mennesket af Ler, men ogsaa denne Gang mislykkedes Værket: Mennesket blev for længe i Ilden og brændtes sort. Endelig ved det tredje Forsøg fik Mennesket den røde Farve, og Rødhuden er saaledes den fuldkomneste Repræsentant for Menneskeslægten«.

Det er desværre ikke lykkedes denne i egne Øjne saa fuldkomne Race at gøre sig fortrolig med al Nutidskulturs Basis: fast Bolig og Dyrkning af Jorden, og man tør derfor næppe spaa den nogen Fremtid uden gennem Krydsning med Europæerne, hvorved der maaske kan skabes en ny Folkeindividualitet, i hvilken Indianerens mange fortræffelige Egenskaber vil danne en værdifuld Bestanddel.

JACOB ARENDT.

Bournonville.

1805 — 21. Aug. — 1905.

DER er sikkert mere end én, der, naar han mindes sine Indtryk fra vort kongelige Teater, vil finde, at det inderligste og varmeste Skønhedsindtryk derfra skylder han en Ballet. Der er f. Eks. i Balletten »Sylfiden« det herlige Øjeblik i første Akt, hvor Sylfiden viser sig oppe i det højsiddende Vindue, hvor man ser hende inde fra den halvmørke Stue ud mod den lysende Luft. Det er den skæreste, sarteste Poesi. Ordet, der er saa mægtigt i sin Virkning, Ordet, der har drevet Mænd i Døden, kan ogsaa forstyrre. Og

Ballettens Virkning er netop saa mægtig, fordi intet fremmed, intet Ord griber forstyrrende ind i Skønhedsvirkningen.

Dermed er ogsaa Ballettens Berettigelse givet, den, Bournonville kæmpede for hele sit Liv, mundtlig og i Skrift, dansende, forfattende stridende. Den danske Ballet er hans, og kun hans. Hvad der er før ham, har han fordunklet. Hvad der kommer efter ham, er paavirket af hans Aand eller synes blegt. Det er hans Elever eller deres Elever igen, der danser Skønhed og Glæde ned mod Tilskuerspladsen.

Derfor er der nok Grund til at mindes Hundreårsdagen for hans Fødsel, den 21. Aug. »Hver 8. Dag« mindedes ham allerede i vort Julenummer, der udelukkende omhandlede hans Ballet Sylfiden, og hvor hans kæreste Elev, den gamle, fine Juliette Price, talte om den kære Mester. Her derfor blot nogle Titler paa hans

Ungdomsportræt af Bournonville.

mest bekendte Balletter som Hjælpere for Hukommelsen: »Valdemar«, »Sylfiden«, »Napoli«, »Toreadoren«, »Kermessen i Brygge«, »Brudefærden i Hardanger«, »Et Folkesagn«, »Fjærnt fra Danmark«, »Valkyrien«, »Thrymskviden« og »Livjægerne paa Amager«. Han gjorde os vor Oldtid og Middelalder levende, han gav i farverige og sprudlende Danse Indtryk fra det høje Nord til det solstraalende Italien. Han var ikke blot vor første Danser, men tillige en betydelig Digter. Og han var herhjemme den første, der kunde beherske Masserne paa Scenen, smelte dem sammen i levende og brogede Grupper, den store Arrangør. Og saa var han tilslut et Mandfolk med Vilje, som han satte igennem. Thi denne vor første Danser dansede saa vist ikke paa Roser; der var ialt Fald manganen Torn, der spidst og skarpt borede sig op gennem den tynde Skosaal.

ALONSO.

Fra det skandinaviske Skolemøde.

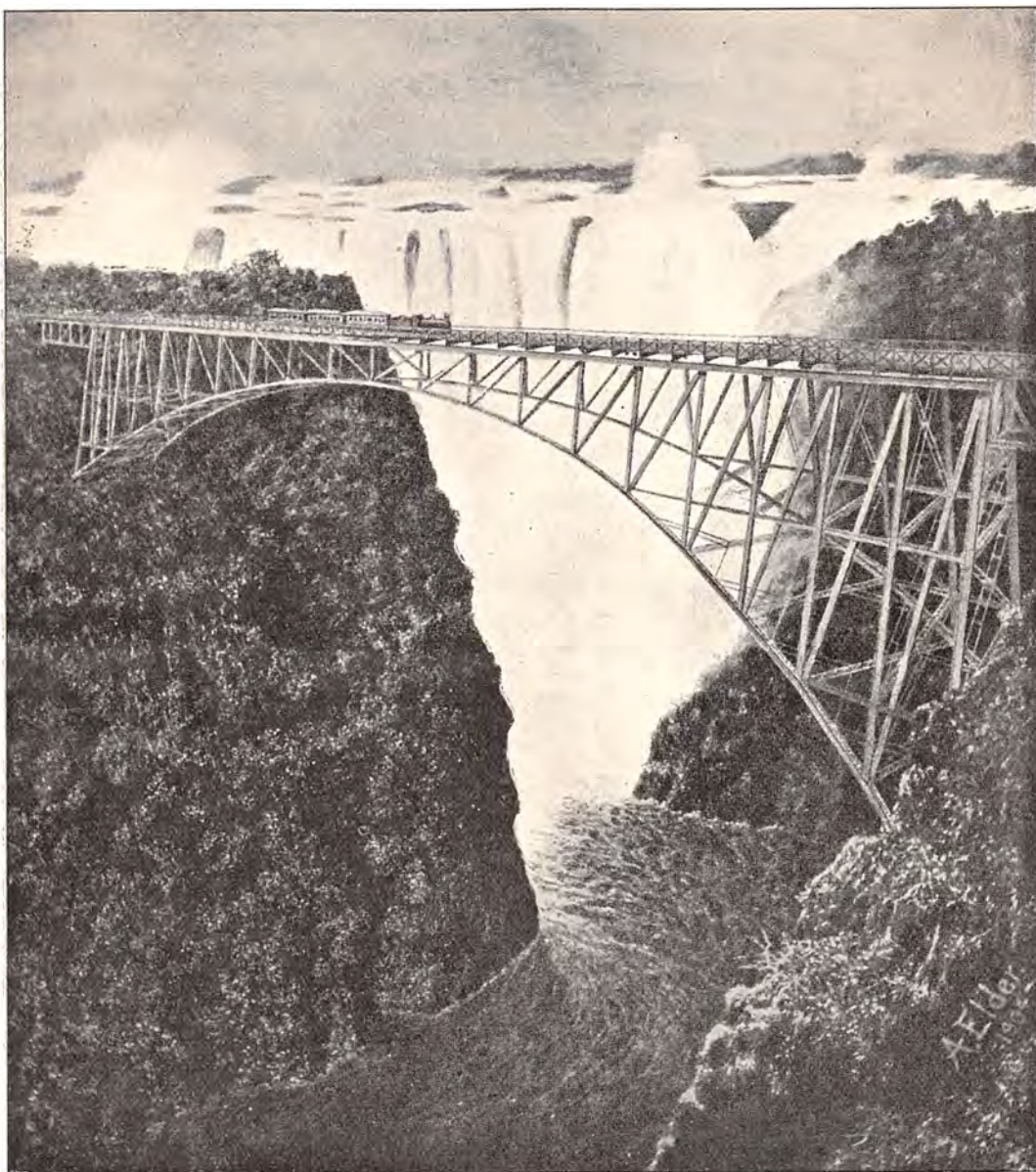
(1. Udenfor Bureauet. 2. Lærerne synger paa Pantomineteatret. 3. Tilhørerskaren nedenfor Pantomineteatret).

Verdens mærkeligste Bro.

KRIGEN har bragt den sibiriske Jernbane frem i Forgrunden. Men et Værk af endnu større Betydning, i alt Fald endnu vanskeligere for Ingeniørerne, da det skal føres gennem uvejsomme, ukendte Egne, over mægtige Floder og gennem høje Bjerge,

pere paa de store Søer og Floder, Navnet er kun antaget, fordi det har den Klang, der bider sig fast i Folkeøret.

Blandt denne Banestræknings mange Mærkværdigheder er maaske den mest mærkværdige den høje Bro over Sambesifloden. Den kan ikke

Kap-Kairobanen farer over Sambesifloden.

er den Bane, som man efter Endepunkterne kalder Kap-Kairobanen, og som skærer Afrika i hele dets Længde, forbinder Englændernes Besiddelser i Nord og Syd. Det er ganske vist lidt ukorrekt at kalde den Kap-Kairobanen, thi en Tredjedel af Vejen tænkes tilbagelagt med Dam-

i Størrelse maale sig med de berømte Ingeniørværker som Brooklynbroen, Broen over Forth, men den er spændt højere oppe over Vandet end nogen af dem, og den ene Bue, hvormed den kaster sig tværs over Floden, er større end nogen anden.

Den er bygget nedenfor det berømte Viktoria­fald, hvor Sambesi, over en dansk Fjerdingsvej bred, styrter ned fra en Højde, betydelig større end vort Raadhustaarn. Og Broen er spændt 420 Fod oppe over Flodens Overflade. Dens store Bue er 500 Fod bred. Floden er for dyb, for langt nede og dens Strøm for rivende til, at man kan bygge en Pille midt i den. Man har bygget

Bro­buen ud fra de to Bredder og er mødtes midtvejs. For at undgaa Ulykker har man spændt et Fangnet tværs over Floden, saadan som vi kender det fra Cirkus under pirrende Luftnumre.

Og et Luftnummer er det af en vidunderlig Skønhed og Ynde. Denne mægtige Bro staar fin og sart mod Himlen og mod Flodens Vande.

Blindhed.

En Skitse efter det Engelske.

DE havde kun været gift i tre Aar, men for hende havde det været en altfor kort, usigelig lykkelig Tid. Alle andre saa, hvad hun ikke kunde se, at han var hende ikke værdig.

Som eneste Barn havde hun bragt ham en stor Formue, og da den var hendes egen, havde hun givet ham den af et godt Hjærte. I to Aar var den bleven mindre og mindre; efter tre Aars Forløb var den næsten forsvindende. Men hun vidste det ikke, og tvivlede aldrig paa ham. Da hun ansaa ham for klogere, overlod hun det til ham at bestyre deres Sager, og det var først, da det begyndte at se sort ud, og de Handlende blev paatrængende i Stedet for høflige, at det gik op for hende, at de var ved at blive fattige og havde været uheldige.

Han havde fundet det nødvendigt for hendes Skyld — saaledes fortalte han hende — at sætte Pengene i Ejendomme, og det var desværre gaaet galt. Han havde forsøgt at gøre hendes Penge frugtbringende; men nutildags var det vanskeligt ikke at tabe Penge, naar man var ærlig — og han, ja, han foretrak at være hæderlig.

Til­sidst kom Kracket, og de stod Ansigt til Ansigt med den yderste Fattigdom.

Saa gik hun frygtsomt til ham. »Jeg har mine Diamanter,« stammede hun, »og de andre Ting, de er i Bankerne, tag dem, de kan være dig til Nytte; jeg bryder mig ikke om dem.« Hendes Stemme skjalv, skønt hun forsøgte at holde sin Bevægelse nede; thi de funklende Diamanter var Arvestykker, der havde prydet Generationer af skønne Kvinder.

Han afslog det bestemt, næsten vredt. »Aldrig, aldrig vil jeg modtage dem,« erklærede han. Vi maa se at ordne os paa en anden Maade. Ingen skal nogensinde sige, at jeg solgte min Hustrus Diamanter for at redde mig ud af Nød.«

Hun trængte paa; men han var bestemt. Til­sidst truede hun med, at hun selv vilde

sælge dem, men han erklærede leende, at han ikke vilde udlevere hende Nøglen, som hun forlængst havde givet i hans Varetægt.

Et Par Maaneder efter, da de var flyttet hen i en lille, billig Lejlighed, blev han pludselig syg og døde efter to Dages Forløb. Han tabte Bevidstheden, og kom ikke senere til sig selv, saa han blev ikke Vidne til hendes Fortvivlelse.

Maaneder igennem var hun som forstenet og kunde hverken sanse eller samle; hun levede af det lidet, han havde efterladt hende.

Til­sidst havde hun intet og var nødt til at tage sig sammen og se paa Livet i al dets nøgne Virkelighed.

Hun behøvede jo ikke at sulte, saa længe Diamanterne var der, som *han* saa ædelt havde afslaaet at tage imod; dog var det først efter moden Overvejelse, at hun besluttede at sælge dem. Hun gik til Banken, gav Assistenten Nøglen, som hun havde taget i sin Mands Pengeskrin.

Lige­gyldigt, som om de ikke mere havde Værdi for hende, nu da hun ingen havde til at beundre dem, naar hun bar dem, bragte hun dem til den Guldsmed, der havde eftersat Smykkerne inden hendes Bryllup.

»Jeg ønsker at sælge dem,« sagde hun. »De har ofte set disse Smykker og ved, hvad de er værd; vil De købe dem?«

Juveleren betragtede hende et Øjeblik tavs og tøvende.

»Naa,« spurgte hun, »hvad er de saa værd?«

Han aabnede langsomt et af Etuierne, tøvde et Øjeblik, og svarede saa venligt og mildt, idet han medlidende sænkede Blikket:

»Det gør mig ondt, Frue, at maatte sige Dem, at Stenene ikke er ægte. De er eftergjorte. Deres . . . Deres Mand fik dem byttet . . . vi troede, det var med Deres Billigelse — nøjagtig for to Aar siden.«

I Assistenshusets Tøj-Magasin. — Fot. Jul. Aagaard.

Paa Assistenshuset.

DER findes sikkert ikke i mange Huse, end ikke de allerfornemste, et saa smukt Loft som dette Rokokoloft, under hvilket Assistenshusets Folk pakker Panter ind. Men Assistenshuset har jo ogsaa tilforn været en Gaard, der husede rige og adelige Folk. Dette Loft er bygget for slanktlivede Damer og Herrer med Kniplingsmanchetter og guldindlagte Kaarder, ikke til Laanekontor. Og det er den nuværende Forvalter, Etatsraad Schönbergs, Fortjeneste, at han reddede, hvad reddes kunde, af gammel Kunst og Pragt.

Men ellers er det, der paa Billedet fanger Øjet, de store Poser. Et Laanekontors Arvefjende er naturligvis Møllene. Og mod dem kæmper Assistenshuset med sine gode Poser, der er uigennemtrængelige for denne lumske Tøjfjende. Naar Laanet er over en vis Sum, leverer Assistenshuset selv Posen, ellers fordrer det ved alt Pelsværk og alle uldne Sager, at Folk skal købe en Pose, der saa senere bliver deres Ejendom. Og intet Steds i den hele By kan Folk faa Poser saa billigt som der, eller saa gode. Regulativet foreskriver, at Assistenshuset skal levere Poserne af det bedste Materiale og til den billigst mulige

Pris. Og saa nøje er det regnet ud, at uagtet »Onkel« bruger ca. 10,000 Poser om Aaret, er Overskudet, der fungerer paa hvert Aars Finanslov, kun 10 Kr. Det vilde egentlig være en ganske god Forretning at pantsætte sin Vinterfrakke for en mindre Sum og saa købe en af disse udmærkede Poser, der koster fra 10 Øre og op efter. Eller sin Pels, om man da har en. Thi den opbevares lige saa godt paa Assistenshuset som hos Bundtmageren, og endda adskilligt billigere. For nogle Aar siden opdagede Assistenshuset, at en Sadelmager, der i Berlingske averterede, at han opbevarede Tæpper for Herskaber, blot bankede dem ude paa Fælleden og saa »satte« dem hos Onkel for 5 eller 10 Kr. pr. Styk. Hvilket for en Sommer kun kostede ham 30 eller 60 Øre i Rente og saaledes var en udmærket Forretning for Sadelmageren, der i Opbevaringsgebyr tog adskillige Kroner pr. Tæppe. Men det blev der saa ogsaa sat en Stopper for. Assistenshuset bryder sig ikke om at være billigt Opmagasineringskontor.

Men mangan fattig Kone udbryder, naar hun faar sin Pose: Den kan jo Fatter faa en Skjorte af, det er ganske uopslideligt.

Ræve-Mikkel.

Humoreske efter det Tyske.

DET bankede paa Atelieerdøren. Mester Stock stod foran sit Staffeli og satte endnu et Par Glanslys paa sit Billede. Bredt Sollys strømmede ind ovre fra Anlægget og inspirerede Maleren til nye Ideer.

Det bankede igen. »Naa, kom ind dog, hvem der er derude!«

Døren blev tøvende lukket op, og en lille, graa-haaret Kærl i Vadmelstrakke og Bjerghat traadte over Dørtærskelen. Hans med Søm beslaaede Sko klaprede paa Parketgulvet.

»Guds Fred herinde!«

»Guds Fred. Hvordan er De kommen herind?«

»Naa — naturligvis — gennem Døren.«

»Ja, det kan jeg i hvert Tilfælde tænke mig til. Var min Tjener der ikke?«

»Jeg har ikke set et Menneske derude.«

»Hvad vil De?«

»Stop, Brorlil! Ikke saa hastig; jeg er ingen Tigger. Tvertimod — jeg er en Kunde.«

»En Kunde? Naada! Hvordan det?«

»Naa — jeg vil lade mig lave af dig.«

»Lade lave? — Det forstaaer jeg ikke.«

»Du skal tage mig af! Forstaaer du ikke? Mit Hoved skal du male mig — paa et Billede! Jeg skal sige dig, min Kone og jeg holder snart Sølvbryllup, og saa er jeg kommen paa den Ide at forære hende mit Billede.«

»Hvorfor er De ikke gaaet til en Fotograf?«

»Aa — det at blive fotograferet er mig dog for dyrt.«

»Ja vel, De tror, det var billigere at blive malet?«

»Det mente jeg da — der er jo ingen Hekseri med i Spillet. Men du skal ikke derfor snakke saa vigtigt, det kan jeg ikke lide. Sig kun dristigt du til mig, det siger jeg jo.«

Mester Stock begyndte at more sig. »Du er vel Tyroler?«

»Naa naa, jeg er fra Bernerland. Ræve-Mikkel fra Ellbach. Kender du ikke Ellbach?«

»Har ikke den Fornøjelse.«

»Naa — lige meget — der er jeg fra.«

»Og hvorfor kommer du netop til mig?«

»Paa Banegaarden har jeg bedt en Herre om at anbefale mig en Maler, der ikke var for dyr, og han har vist mig til dig. Men der er langt til dig. Jeg har tit maattet spørge. Du har det ellers kønt heroppe. Er det dit eget Hus?«

»Ja, jeg har ladet mig det bygge for kun tre Aar siden.«

»Hille den! Det havde jeg ikke troet, at det Smærreri kunde smide saa meget af sig. Altsaa, gaa paa, fang an! Megen Tid har jeg ikke.«

»Du vil maaske havt Billedet med dighjem? Saa hurtigt gaar den Historie imidlertid ikke. Og desuden — den Herre paa Banegaarden har holdt Sjov med dig. Jeg er ikke Portrætmaler.«

»Vist er du saa! Hvad er det maaske?« Han pegede paa en mythologisk Skizze.

»Det er Diana, Jagtens Gudinde, med sine Led-sagerinder.«

»Er det en Gudinde? Jeg havde før anset det for et Fruentimmer. Rigtignok har det undret mig, at hun har saa lidt Tøj paa. Saa synes jeg da bedre om den Herre, Jægeren der. Er det ikke, jo min Sæl, det er — Prinsregenten?«

»Ja, det er det.«

»Og han er kommen til dig — han selv?«

»Ja, fordi det at lade sig male ikke kan besørge af en Stedfortræder.«

»Naa, du maa forstaa din Haandtering godt. Her er jeg altsaa kommen til den rigtige Smed. Og en Løgnhals er du, naar du vil bilde mig ind, at du ikke maler Portrætter.«

Historien morede Maleren ganske uhyre. »Altsaa, Ræve-Mikkel,« sagde han, »sæt dig her. jeg vil skizzere dit Hoved.«

Bonden stillede sin røde Paraply i Hjørnet og satte sig paa den anviste Stol. For Maleren gik Tegning flot fra Haanden. Hans Model var saa pragtfuld hæsli og havde mange af de karakteristiske Træk, der letter Arbejdet uhyre for Kunstneren. Ti Minutter efter var han færdig.

»Naa, Mikkel, se engang paa dig selv.«

»Aa, gaa væk — saa grim er jeg dog ikke.«

»Naa, den er ikke daarlig. Nu vil Fyren oven i Købet idealiseres. Ja, ja, lille Ven, saa grim er du nu. Du har et eminent Karakterhoved. Hvis du var en saakaldt køn Bonde, vilde jeg slet ikke have gjort mig den Ulejlighed at tegne dig.«

»Ja saa! Fordi jeg er grim, derfor synes du om mig?«

»Saa omtrent.«

»Naa, saa lav videre. Tag dine Farvepotter frem; jeg har ikke Tid til at vente saa længe.«

»Oho, min Kære, jeg er ingen Hurtigmaler. Kom i Morgen igen ved denne Tid og i Overmorgen ogsaa, saa tænker jeg du kan faa dit Billede med.«

Bonden kløede sig forlegen bag Øret. »I Morgen og Overmorgen? Jeg skulde have været hjemme igen i Aften.«

»Saa hurtigt gaar det ikke. Bliv du kun her, og se dig lidt om i München. De Udgifter, du faar derved vil dit Billede igen indbringe dig, jeg vil undtagelsesvis lave dig det til en meget lille Pris.«

Nogle Dage efter var Sagen endt til almindelig Tilfredshed. Næsens Kobberfarve blev lidt svækket, derimod blev Sølvknappernes Glans noget forhøjet, som Ræve-Mikkel havde ønsket det. I Dag skulde han komme og faa sit Billede. I Atelieret var et Par lystige Malere til Stede for at lære Originalen til den vellykkede Portrætskizze at kende.

Kl. 11 bankede det.

»Kom ind!«
 »Guds Fred!«
 »Guds Fred! Guds Fred!« Herrerne rystede hans Haand.
 »Altsaa, nu er jeg her.«
 »Efter Billedet? Ja, det er endnu ikke ganske tørt. Du maa være meget forsigtig med det.«
 »Det tror jeg! Jeg slipper det ikke ud af Haanden paa hele Rejsen Gaa lidt væk og lad mig endnu engang se paa det. Men hvem har lavet saadan røde Kragetær paa min Mave?«
 »Det hører sig til, det er Malerens Navn.«
 »Ja saa. Det kunde du have skrevet bag paa, hvor man ikke ser det.«
 »Navnet giver først Billedet sit Værd!« sagde en af de unge Malere.
 »Saa? Tror du det? Det er mig ligemeget. Billedet ser slet ikke saa daarligt ud, jeg er tilfreds med dig. Jeg ser helt fidél ud. Altsaa — hvor meget skal jeg betale?«
 Mester Stock blinkede til sine Venner. »Fordi det er dig, og fordi jeg har lovet undtagelsesvis at være billig, skal vi saa sige tusind Kroner!«
 »Haha! Det passer!« Ræven sætter sin grønne Hat paa tre Haar og gaar fløjtende hen til Døren.
 »Holdt! holdt! først betale, lille Ven! Man lader sig ikke portrættere af en berømt Maler for at snyde sig væk.«
 »Hør nu, saadan en Vittighed maa du gaa længere ud paa Landet med. Tusind Kroner!«
 »Det er ingen Vittighed. Spørg Herrerne her, om jeg ikke faar to eller tre tusind Kroner for en Portræstudie som denne.«
 Herrerne forsikrer det med det alvorligste Ansigt af Verden. Ræven maatte holde sig fast. Atelieret drejede sig rundt for hans Øjne.
 »Hvilken Pris har du da tænkt dig? Sig kun frit, hvor meget vil du betale?«
 »Jeg har tænkt mig saadan noget som 1 Kr. 50 eller 2 Kr. i det højeste, men tusind — nej, det kan jeg ikke give. Det kan ikke være saadan. Politiet vilde slet ikke tillade det. (Det vilde jo være det rene Bondefangeri!«
 »Hør engang, Mikkél, naar du bliver uforskammet, lader vi dig arrestere. Medens du sidder i Fængslet, vil Fogden pante Køerne ud af Stalden. Hvad der er bestilt, maa betales!«
 Mikkél blev ganske ydmyg. »Der er jo ingen Køer, blot Geder, magre Geder. Deraf bliver Herrerne ikke fede. Det vil I dog ikke gøre ved mig. Jeg er kun Husmand. Min Kone faar et Slagtilfælde paa Stedet af Skræk.«
 »Jeg indrømmer, at dette vilde være noget forstyrrende til Sølvbryllupsfesten, men paa din Armod tror jeg ikke. Du har store Sølvknapper i Vesten.«
 »Hr. Maler, det er jo en gammel Skik — de fattigste Bønder har de største Kartofler. Men for at jeg ikke skal rode mig ind i noget andet, vil jeg igen overlade Dem Billedet, prak det saa paa en anden.«

»Mikkél, Mikkél, bliv ikke fræk igen!« raabte Malerne i Kor.

Da faldt den lille Bondemand paa sine Knæ og bad for Guds Skyld, at man vilde lade ham løbe.

»Det er noget andet,« sagde Mester Stock leende. »Naar du er bleven ydmyg, vil jeg tilgive dig din Uartighed og oven i Købet forære dig Billedet.«

Mikkél opløftede et Jubelskrig: »Er det sandt?«

»Javist er det sandt. Jeg har jo derfor taget et Par Skizzer af din fiffige Pandeskal, som jeg igen kan gøre i Penge.«

»Altsaa virkelig! De har kun holdt mig for Nar. Men da det nu alligevel er forbi, saa mange Tak! Og ikke for ingenting, det kan De stole paa!« og ude var han.

Han havde forfærdelig Hastværk med at forlade Stedet, der indjagede ham saa uheldelig Skræk. Med det næste Tog gik det hjemad, Portrættet stod lænet tilbage i Kupéen ved hans Side.

En Herre i Jagtdragt, der sad lige overfor, bad om at maatte se det.

»Død og Pine, det er jo en Stock! Et storartet Billede! Jeg giver Dem øjeblikkelig 500 Kr. for det.«

Ræven slog sig før Brystet: »Hvad tænker De paa! Det koster mig selv tusinde.«

Bondekønen var meget glad over sin Mands vellykkede Kontræfej, især da hun erfarede, hvor værdifuld Gaven var.

»Mikkél,« sagde hun, »Vi skulde dog give den gavmilde Maler en Present.«

»Ja, det skulde vi vel; men det er svært at finde paa noget, for jeg skal sige dig, de Byfolk har selv alting. Hvad synes du ellers?«

»Naa — naturligvis noget, som man ikke saa let faar i Byen. En køn Raabuk og et Kid for Eksempel.«

»Naar du synes det, skal det ikke komme mig an paa det. Endnu i Dag vil jeg tale med Skovfogden.«

Om Aftenen spurgte Kønen ham:

»Har du truffet Skovfogden?«

»Naa — ikke endnu. Jeg maatte endnu engang overveje Sagen: En Buk er næsten ikke til at faa for Penge. Jeg synes et Raakid var ikke saa ilde.«

»Ja, hvorfor ikke? Se Dig nu om efter et.«

Den næste Dag spurgte hun ham:

»Er Raakidet allerede sendt bort?«

»Hav nu ikke saadan et Hastværk. Det maa overvejes endnu engang. Et Raakid er altfor stor en Udgift, hvad siger du om en ung Hare?«

Bondekønen lo og sagde slet intet. Sent om Eftermiddagen bragte Mikkél to Agerhøns med hjem.

»Hvad vil du med de Høns?«

»Jeg vil sende dem til Maleren. Harene var jo frygtelig dyre.«

Da han var ved at pakke Hønsene ned, overvejede han endnu engang Sagen.

»Du Kone, een Høne var jo i Grunden nok, mener du ikke?«

»I Guds Navn, men send den saa endelig af Sted, for hvis du overvejer det endnu engang, bliver Hønen ganske sikkert til en Spurv!«

»Muntre Musikanter« og danske Journalister ved en Sammenkomst i Zoologisk Have.

En Skuespillerinde dekoreret med Æreslegionens Kors. Julia Bartet — efter Sarah Bernhardt Frankrigs mest berømte sceniske Kunstnerinde — har nylig modtaget Æreslegionens Kors. I det franske Ordenskancelli vaklede man en Tid overfor dette Brud paa Traditionen. Ganske vist bærer Adelina Patti det samme Kors, men hun er Udlænding og har som saadan Ret dertil, hvorimod det er noget ganske nyt, at en fransk Skuespillerinde faar Del i en saadan Hæder alene for kunstneriske Fortjenester. Alligevel, Madame Bartets sjældne Talent og store Betydning for fransk Kunst vejede hurtigt alle gamle Fordomme og snæversynede Betænkkeligheder op, og hele Paris finder Udnævnelsen fuldt fortjent.

Trafikministeren paa Rejse. Trafikminister Høgsbro aflagde nylig Ringkøbingegnen Besøg for at gøre sig bekendt med Udløbsforholdene gennem Klitten til Ringkøbing Fiord. Udløbet ved Nymindegab vil stadig sande til og flytte sig; man ønskede der-

Trafikmin.

for et nyt Udløb, men Valget af Beliggenheden for dette volder Uenighed alt efter Fiskeres og Lodsejeres modstridende Interesser.

Et Søndebud. Udenfor en af Aarhuskioskerne kan man gerne et Par Gange om Dagen se den ovenfor fremstillede Scene. Det er en af Byens Boghandlere, der benytter sin Hund til Afhentning af Aviser o. lign. i Kiosken, og den er nu saa rutineret i sin Gerning, at den, naar Vinduet er lukket, skraber saa længe paa 'Tromlen', indtil denne løber rundt og skaffer Forbindelse med Kioskdamen. (Amatørfot. Jørgen Jensen, Aarhus.)

Københavns mindste Brandstation. Af Ydre ser denne Brandstation, der er beliggende ude paa Frederikssundsvej, kun lidet imponerende ud, men da man jo ikke skal dømme efter det ydre Skin, har man Lov at haabe, at Huset indeholder et første Klasses tidssvarende Materiel. Alligevel har vi vore Tvivl om, at Sprøjten indenfor er saa rundeligt udstyret som Inskriptionen udenpaa, hvor Sprøjten i hvert Fald har faaet et f for meget. (Fot. Chr. Nielsen.)

Ungdommelige Skydebrødre i Skelskør. (Fot. Dørge.)

Ungdommelige Skydebrødre. Hver By har sine Skikke. I Skelskør har man f. Eks. et Skydeselskab af Børn, som hvert Aar i August Maaned under stor Festlighed holder Fugleskydning og Marschøvelser efter en næsten 60-aarig Tradition.

Drengene ordnes kompagnivis og raader over ikke mindre end 8—9 Faner, hvori-

blandt en med ægte Guldfrynser, en forgyldt Ørn og Indskriften: »Barnets glade, muntre Dage kommer aldrig mer tilbage«. Efter at en Række Marschture er foretaget, oprinder for Børnene de to store Festdage, en Søndag med alle Slags Forlystelser, (der gerne samler 1500—2000 Voksne), og en Tirsdag med selve Fugleskydningen. Børnene vækkes Kl. 6 med Tromme- og Hornsignal gennem Gaderne. De stiller saa paa Byens Torv i fineste Puds, Officererne med Silkeskærf og hvide Handsker, Fuglekongen med alle Sølv-

pladerne, en Dreng, som bærer Fuglen, 10 hvidklædte Piger, som bærer Gevinsterne, og derefter de 14—15 Skytter med Salonbøsserne. Hele Byen er paa Benene og Processionen hilser med Salver, der affyres i Porte og i Gaarde. Ude i Skoven begynder man straks paa Nedskydning af Fuglen, og Skydningen afbrydes — ganske som hos de københavnske Brødre — ved Indtagelsen af en solid Frokost. Endelig kaares den nye Fuglekonge, hvis Gevinst er et herligt Ur af ægte Sølv.

Kendte Navne.

Dødsfald.

Fhv. Brygmester *Hans Bekkevold*, som nylig afgik ved Døden, var i Begyndelsen af Halvfjerserne kommet herved fra Norge for at overtage Stillingen som Brygmester paa

Brygmester H. Bekkevold.

Tuborg, og han har siden lige indtil Oktober 1904 været dette Bryggeris udmærkede tekniske Leder, hvem det i højeste Grad skyldes, at Tuborgøllet blev et saa fortrinligt Produkt, som alle er enige om, at det er. Men B. besad tillige sjældne personlige Egenskaber som Leder af den store Virksomhed, urokkelig Ligevægt, Evnen til at lære fra sig, paavirke og interessere, og en gennemført Karakterens Noblesse, der gjorde ham elsket af alle, der samarbejdede med ham.

Pastor *Friis Hansen*, særlig kendt gennem sit Arbejde for Kirkefonden, er afgaaet ved Døden, kun 48 Aar gl. Efter at være bleven Student fra Nykøbing paa Falster, tog han i 1880 theologisk Embeds-eksamen, var i nogle

Pastor Friis Hansen.

Aar Kapellan i Lyngby og derefter Sognepræst paa Bornholm, indtil han i 1896 valgtes til Sekretær for den nyoprettede Kirkefond. Det var i denne Virksomhed F. fandt en Opgave, der helt og fuldt tog ham fangen, og det skyldes for en ikke ringe Del hans Energi, at Kirkefonden erhvervede sig Midler til Opfyldelsen af de Maal, den havde sat sig.

Jubilæum.

Skovrider, Løjtnant *Chr. Emil Balsløw*, »Bøgelund« ved Frederiksborg, fejrede nylig sit 25 Aars Jubilæum som kgl. Skovrider. Balsløw, der er født 18.

Marts 1833, er Student fra Sorø og blev i 1858 Forstkandidat. Han var først Skovrider i Almindingen paa Born-

holm, indtil han i 1892 fik Embedet under 1ste Frederiksborg Skovdistrikt. Begge Steder har han store Fortjenester af Skovkulturen. B. udnævntes i Fjor til Rd. af Dbg.

Skovrider Chr. E. Balsløw.

Dødsfald.

Grosserer *E. Q. Hansen*, Indehaver af det ansete Kolonialfirma *Ferd. Fog*, er nylig afgaaet ved Døden, 66 Aar gl. H. var tidlig blevet ansat i den Fog'ske

Grosserer E. Q. Hansen.

Forretning, som dengang omfattede baade Detail- og en-gros Salg, og i Halvfjerserne optoges han i Firmaet, først i Kompagniskab med Ferd. Fog, siden med hans Brodersøn Peter Fog, medens han efter sidstnævntes Død har været Eneindehaver af den betydelige Virksomhed. H. var en dygtig Købmand, hvis Navn overalt havde den bedste Klang.

Fhv. Apotheker i Skive *G. Norgaard* er afgaaet ved Døden efter længere Tids Svagelighed. N. havde siden 1869 været bosat i Skive, og havde ved store Gaver til offentlige og velgørende Formaal gjort sig fortjent af Byen. Hans Navn er saaledes knyttet til Arbejdersstiftelsen og Børneasyklet og Opførelsen af Skive Kirke. Samtidig har han i det stille øvet en udstrakt Godgørenhed.

Apotheker G. Norgaard.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8 Dag“s specielle Fotograf er *Hr. Julius Aagaard*.

FIVER 8 DAG

Nr. 48. 11. Aargang.

27. August 1905.

Fra den store norske Folkeafstemning.

(1. Præsident-Statuen i Bergen blomstersmykket. Paa Skjoldet læses Nationalsangens første Linie med fremhævet JA! — 2. Udenfor Afstemningslokalet, — 3. Folkeskaren omkring Præsident-Statuen.)

Luftens Døtre.

Efter det Franske.

DEN store Pávse er endt. Som en larmende Bølge strømmer Mængden tilbage i det vældige Rum. Tværs over Manegen bliver der trukket et Net, og Tovenes Knagen blander sig med den disharmoniske Lyd af Instrumenterne, der bliver stemte, og den støjende Snakken og Leen.

Den skarpe Lyd af en Klokke gennemsitrer Luften. Orkestret hører op med at stemme Instrumenterne, Samtaler bliver afbrudte og Kikkerterne holdes i Beredskab; Staldmestrene stiller sig op i Manegen til højre og venstre for Indgangen. og bag dem Cirkusstamgæsterne i Uniform og civile.

Atter lyder Klokkens gennemtrængende Kimen. Nu bliver det næsten stille: Forventningens Stilhed.

Musiken intonerer en Vals. Og under dens vuggende Rhythmer bliver Portiøren trukken til Side, og let paa Taa flagrer to Kvindeskikkelser, klædte i grønt Trikot og sølvbroderede Liv, der lader Hals og Arme fri, ind i Manegen. Den ene er blond, den anden brunet, den første med Ungdommens hele Ynde, blomstrende som en Psyke og med et Smil over det straalende Barneansigt — den anden alvorligere og mere udviklet: Lulu og Lolo!

En Bifaldssalve hilser dem, tusind Kikkerter rettes mod de to.

Allerede svæver den Blonde hurtig som en Pil i Veiret ad det fra Taget nedhængende Tov og drager alle Øjne og Kikkerter efter sig — nu griber hun med højre Haand den i den svimlende Højde svævende Trapez, svinger sig med et elegant Sæt op paa den tynde Stang, hvorfra hun med et straalende Smil hilser ned til højre og venstre.

Et Sekund efter sidder Lolo ved hendes Side.

Dyb under dem synker de utallige Gasblus sammen til flakkende Stjerner; op til dem vifter Mængdens hede Aande. Mændenes Blikke viger ikke fra dem. Og de begynder deres »Arbejde« under Valsens berusende, æggende Toner. Den Blonde er den legemliggjorte Ynde, den Brunette den legemliggjorte Kraft. Deres Muskler er som det Staal, de arbejder i. De supplere hinanden, saa at de danne et fuldendt Hele: Ynde og Kraft. Som Geværsalver drøner Bifaldet op til dem, naar de ophedede og pustende hviler sig og tørrer Hænder og Ansigt. Og saa takker den henrivende Blonde med sit Barnesmil og den anden paa sin mere afmaalte Maade.

Nu trækker Lulu ved Hjælp af en Snor den anden Trapez over til sig og svinger sig i denne gennem hele Rummets Længde over paa Løbebroen. Lolo kaster sig baglænds ned i Knæene og hænger nu i Luften.

Musiken bryder brat af. Dyb Stilhed breder sig over de Tusinde, hvis Pulse banker hurtigere, og de stirrer alle med vellystig Gru i Vejret.

Lulu er traadt tilbage til Løbebroens yderste Rand,

med begge Hænder ompænder hun Stangen, saa at hun fra Haandfladerne til Fodspidserne danner en skraa Linie; enhver Sene i hendes slanke, smidige Legeme er anspændt — den, der ejer en god Kikkert, kan se Benmusklerne spille under det stramme, grønne Silketrikot.

»Færdig!«

Med et jublende Skrig flyver Lulu gennem Luften, frem og tilbage, frem og tilbage, og saa — fra fem Tusind Struber lyder som et eneste Skrig — slipper hun Trapezen, slaar en Saltomortale og hænger nu i den andens stærke Arme flere Sekunder. Saa klatrer hun ad dennes Legeme op paa Stangen, de sidder igen ved hinandens Side: den ene glødende af Bevægelse, den anden næsten bleg.

Det hele har været Sekunders Værk. Men nu bryder Bifaldet løs som en frigjort Orkan og overdøver selv Orkestrets Tusch og det fornyes, da Lolo og Lulu Haand i Haand igen staar i Manegen og takkende hilser til alle Sider. Saa iler de forbi Stamgæsternes applauderende Rækker gennem Portiøren. En Cirkustjener overrækker den Blonde en mægtig Buket Roser med et af Violer kunstfærdig sammenslynget Dobbelt-L i Midten. Lulu bliver blussende rød, og en Skygge flyver over Søsterens Ansigt. Og da de paany iler frem, træffer Lulus Blik en ved Siden af en Dragonofficer staaende ung Mand, der diskret fører den fint behandskede Haand til Munden. Ogsaa Lolo ser paa ham, men næsten truende fjendtligt.

I Manegen bliver der truffet Forberedelser til næste Nummer. I Logerne opstaar gabende Huller — Aftenens Begivenhed er forbi.

Dragonen vender sig livlig til sin Nabo:

»Hykler! De kender altsaa den nydelige lille!«

Den anden glatter sine Handsker. Han smiler. »Ja og nej, kære Greve. Jeg har beundret hende seks Uger i Hippodromen i Paris, fire Uger hos Salomon-sky i Moskwa og undertiden ogsaa som i Dag faaet et Blik af hende; men derudover — intet!«

Dragonen rasler let med Sablen og smiler kynisk.

»Hvem tror De, at De kan bilde det ind?«

»Hvad mener De, Greve? Den lille bliver bevogtet af sin Søsters Argusøjne, siger man. Hun passer paa som en Smed! De kan være forvisset om, at jeg ikke har ladet noget uforsøgt, men alt forgæves!«

«Og nu slaar De Dem til Ro dermed?«

»Tværtimod! De vil forstaa, at Historien nu er bleven en Slags Æressag. Mit Renommé staar paa Spil, og jeg er alvorlig charmeret i den . . .«

Han lægger Haanden paa Grevens Arm og trækker ham lidt tilbage . . . og med sit sødeste Smil rider just Miss Zephora paa sin sorte Skimmel »Beauty-full« forbi ham i Manegen.

*

Baron Herbert von Karsten laa paa Divanen i sit tyrkisk dekorerede Rygekabinet, røg en Cigaret og

saa med søvnige, halvt tillukkede Øjne op i Loftet gennem de blaalige Røgskyer. I hans smukke, men allerede stærkt udlevede Ansigt saas Sporene af Nattesvir.

Da traadte Kammertjeneren diskret frem i Portiøren: »Hr. Baron . . .«

Denne forandrede ikke sin Stilling det mindste.

»Hvad er der nu i Vejen?«

»En Dame ønsker at tale med Hr. Baron.«

»Javel, lad hende saa komme ind.«

Kammertjeneren smilede, halvt forlegen, halvt ufor-skammet.

»Hr. Baron, undskyld . . . Hm . . . men jeg tror ikke, at . . .«

Baronen rejste sig op i halv siddende Stilling.

»Naa, at . . .? Du mener, det er en fin Dame?«

»Jeg tror det, Hr. Baron.«

»Gammel?«

»Det tror jeg ikke.«

»Dumrian! Saadan noget tror man ikke; man ved det, eller man ved det modsatte.«

Han rejste sig helt op, traadte hen til Spejlet og ordnede sit Kravetøj. Han var i Kjole med en Gardenia i Knaphullet, thi han var inviteret ud til Mid-dag. »Du har vel ført Damen ind i Salonen?«

»Ja, Hr. Baron!«

»Det er godt; du kan gaa . . . Og husk, det er al-deles ikke nødvendig, at du opholder dig i umiddel-bar Nærhed af Nøglehullet.«

»Hr. Baron . . .«

»Gaa!«

Kammertjeneren forsvandt, lydløst som han var kommen.

Baron Herbert gik ind i Salonen. Til Trods for at Aftenen først lige var begyndt at falde paa ude, var Lysene i Broncekronen dog tændte; i Kaminen brændte en rolig Ild, som gennem Gitteret kastede sit flak-kende Skær paa Tæppet.

Ved hans Indtræden rejste en tilsløret Dame sig fra en af Lænestolene. Hun var middelhøj, gratiøst bygget og klædt med fornem Enkelhed.

Alt dette havde Baronens set med et Blik, idet han bukkede ulasteligt for hende. »Med hvem har jeg den Ære?«

Damen slog Sløret tilbage.

»Dem . . . Frøken! . . . men vær saa god at blive siddende.«

Og han satte sig lige over for hende, legende med Kvasten paa sin Lænestol. »Tør jeg spørge, hvad der skaffer mig Æren af Deres elskværdige Besøg?«

Hun trak Vejret dybt. »Jeg har en Bøn, en vir-kelig Bøn til Dem, Hr. Baron.«

Ak! Smukke Kvinder behøver ikke at bede, de har kun at forlange.«

Hun overhørte denne let henkastede Frase.

»En Bøn, hvoraf to Menneskers Livslykke af-hænger.«

Han trak Øjenbrynene højt op.

«Saa tragisk? De gør mig virkelig nysgerrig, Frøken.»

Hun fortsatte mere indtrængende:

»De viser min Søster paafaldende Opmærksomhed. Jeg beder Dem inderligt om at holde op dermed!«

Baronen smilede overlegent ironisk.

»Men jeg forstaar Dem ikke ganske, Frøken. Hvorledes kan to Menneskers Livslykke afhænge af, om denne Opmærksomhed fortsættes eller ej?«

Hun blev mere ophidset; hendes store, mørke Øjne lynede.

»Jeg skal forklare Dem det. Min Søster er ung, halvt Barn endnu. Hun er saa ren i sine Tanker og Følelser som nogen ung Pige af hendes Alder i de-res Selskabskredse, Hr. Baron, Vor Moder har paa sit Dødsleje paalagt mig at værne om hende, og jeg har aflagt Ed paa at vaage over hende og beskytte hende for alle de Snarer, som man jo — hun smilede bittert — i saa rigt Maal tror sig berettiget til at lægge en Cirkuskunstnerinde i Vejen.«

Hun tav. Baronens drejede, endnu stadig smilende, paa en funklende Brillantring, som han bar paa sin smalle, hvide Haand.

Nu saa han op. »Og videre?«

Hun førte Lømmetørklædet til Læberne. »Da kom De. Hvorhen vor Beskæftigelse end fører os, følger De os stadig som vor Skygge, og om vi optræder et Sted for første Gang, træffer vort Blik dog bestandig Dem. Og bestandig bliver Deres Buket Roser over-rakt os, og bestandig vil man finde en Billet deri . . .«

»Bestemt for Deres henrivende Søster.«

Rødmen skød hende pludselig op i det blege, smukke Ansigt.

»Jeg ved det, min Herre, men jeg kan sige Dem, at hendes Øjne endnu ikke har set en eneste af dem.«

»Naa, men hvorfor da saa ophidset?«

»Hvorfor? Bliver der dog ikke nok tilovers til at opflamme et Barns Fantasi? Overalt er De, og stadig kun De og altid de samme Blomster og de samme Blikke. Hr. Baron, jeg appellerer til Deres Ære! Jeg har intet andet i denne Verden end denne Søster; hendes Ære er min Ære; hun ved ikke, hvad der skjuler sig bag Deres Hyldest, hun ved ikke, at der gives Mænd, der kun betragter hende og hendes Lige som Legetøj, som ikke gør sig nogen Samvit-tighed af at træde en Cirkuskunstnerindes Ære under Fødder, fordi de erklærer, at hun ingen har. Jeg besværges Dem, lad os være i Fred!«

Baronen smilede ikke mere.

»De har formodentlig ikke mere at sige mig? . . . Vel, saa tillad ogsaa mig i Korthed at sige nogle Ord. Ser De, i vor Tid har saa godt som ethvert Menneske sin Opgave. Ogsaa jeg. Min Opgave er den at tjene Skønheden. Og hvor den træder mig i Møde, hvad enten det nu er højt eller lavt, der hyl-der jeg den paa min Vis. Jeg kan ikke tænke mig, at man kan tage mig det ilde op. Hvis Kvinden var bleven slettet ud af mit Liv, saa havde jeg intet-somhelst at leve for. Jeg siger Dem det lige ud, jeg elsker Deres Frøken Søster, og jeg siger ligesaa aabent, at jeg haaber, hun vil elske mig igen trods al Deres Overtalelse. Er det en Ulykke?«

Zigeunersken.

Efter det Franske ved V. F.

LIGE ved Indkørselen til Landsbyen laa der en lille mør og frønnet Træbro over Aæn. Nogle tykhovede Piletræer laa halvt ud i Vandet med tykke og duftende Buske Lavendler ved deres Fod; i Aæn gik smaa fede Karper med aabne Munde og nappede nu og da efter en af Sommersolen blind og beruset Flue, og om Aftenen kom Studene herved for at dyppe deres brede Muler i Vandet, savle og drikke i værdig Langsomhed. Undertiden laa Landsbyens Ænder og Gæs ogsaa her, dykkede, svømmede, snadrede og sladrede saa fornøjet, som om der ikke var noget til, der hed Stegespid. I lune Sommernætter fjasede og gantedes Byens Ungdom her, mens Lavendler og Tjærenelliker udsendte deres bedøvende Duft.

Her var det en Aften i Juli Maaned, at man saa en gammel og skidden Gøglervogn komme rullende. Dens Hjul var skæve, manglede de halve Eger og løb ud og ind; afslidte Farveklatter og Resten af Forgyldning fortalte om, at den en Gang havde kendt bedre Dage: et gammelt, graat og skamnavet Æsel med saarede Knæ, udslukte Øjne og ludende Hoved var spændt for den usle gamle Kasse. Da den kom langsomt rullende, hævede Vaskerkonerne ved Aæn Hovedet og begyndte at sladre. Maaske var det deres Passiar, som det tog for en Invitation, maaske var det de saftige Skræpper ved Aæns Bred, der fristede det. Æslet blev staaende, Vognen holdt.

Intet rørte sig i dens Indre. Tømmerne hang slappe ned. Man saa kun et Par magre, brune Hænder, der laa ud over Kanten af det Bræt, der halvvejs lukkede for Vognen fortil. Naar man kiggede ind i Vognen, saa man kun de svage Omrids af noget ubestemmeligt. Vaskerkonerne gik hjem; Æslet græssede videre; Manden inde i Vognen var vel fuld og faldet i Søvn.

Men det lod ikke til, han vilde vaagne. Bønderdrengene drev deres Køer og Heste til Vands, Kvæget brølede, Kærestefolk hviskede, men Manden i Vognen sov videre. Franske Bønder bliver ikke let forbavsede. De interesserer sig næsten kun for, hvad der vedrører deres Jord, Kvæg, Høst og nærmeste Familje. De har en saa dyb Kærlighed til Jorden, de betragter Jorden som det første og sidste her i Verden, at de nærer en afgjort Foragt for enhver, der ingen Jord har og intet Hus. Denne Foragt stiger hos dem til Had mod enhver, der strejfer om, og især de omvandrende Zigøjnere og Gøglere er Genstanden for deres Modvilje, Afsky og Ligeegyldighed. Skønt hele Landsbyen vidste, at der holdt en ussel Gøglervogn nede ved Aæn, og at der sad en sovende Zigøjner i den, interesserede det ikke en eneste. Alt, hvad man foretog sig, var maaske kun, at man denne Nat satte dobbelte Jernstænger for Porte og Døre.

Men da man næste Morgen kom ned til Aæn, saa man, at Vognen holdt der endnu, at Æslet havde lagt sig ned, og at de brune, magre Hænder endnu

laa slapt ud over Brættet. Saa gik der Bud efter Landpolitibetjenten, for at han kunde ruske den drukne Zigøjner op af Sønnen. Men da Betjenten kom, saa han hurtigt, at den, der her sov, sov den Evighedens dybe Søvn, af hvilken man endnu ikke har formaat at vække noget Menneske.

Man trak ham ud af Vognen, man vendte og drejede ham, men der var intet Spor af Saar eller Vold at se paa ham. To tomme Brændevinsflasker ved hans Side fortalte imidlertid tydeligt nok, hvad Manden var død af. Mens man konstaterede dette og talte om Zigøjnernes umoralske Liv i Almindelighed, hørte man imidlertid et spædt Skrig fra en Bunke Klude og Snavs i Vognens Indre, og man fandt et lille Barn paa to, tre Aar, en udpræget Zigøjnerunge af samme Race som den gamle Mand, man havde fundet død mellem de to Brændevinsflasker.

I Begyndelsen saa den lille snavsede og sorthaarede Skabning sky og forfærdet paa de mange Mennesker. Saa begyndte den at skrigе og nyse som en vild Kat. Man trak den ud af Vognen, man saa den var næsten splitternøgen, og Kvinderne tog den paa Armen og præsenterede den for Sognefogden, der nu kom, fed og værdig og bred. Ungen hylede, fægtede som en Djævel i et Vievandskar og klamrede sig fast til den gamle Mands Lig. Bønderne bralrede op, Konerne skreg, og Sognefogden uddelte Ordre og sendte Bud til Gendarmeristationen, der laa en halv Mil borte. Den eneste, der tog Sagen med fuldkommen Ligeegyldighed, var Æslet. Da man havde spændt det fra, kastede det sig straks ned ved Aabredde og gav sig til at gumle. Man søgte forgæves at forstaa, hvad Zigøjnerbarnet skreg. Ingen forstod dets Sprog. Den gamle tykke Præst lyttede længe til Barnets Lallen. Saa erklærede han med sagkyndig Mine, at det var »ægyptisk Sprog«, Barnet talte.

Endelig kom Gendarmerne. Man undersøgte den døde Mands Lommer. Det første man fandt var en hel ny Kniv, — uden Tvivl *stjaalet*, sagde Gendarmerisergenten, — derpaa nogle Bundter Seglgarn, og endelig et laset, forrevet, utrolig fedtet Papir, forsynet med et falmet Stempel og halvt udviskede Underskrifter fra en Øvrighedsperson langt borte i den anden Kant af Frankrig, helt nede ad Pyrenæerne til.

»Tøm Vognen!« kommanderede Sergenten.

Der var ikke meget at tømme den for. Først røg der en Bunke snavsede Klude ud paa Vejen, saa et Bundt Værktøj og nogle Stænger Tin, saaledes som de omvandrende Kedelfikkere bruger dem. I en Kasse under nogle Kartofler, fandt man to Høns, som Halsen var drejet om paa. Begge Dele, saavel som nogle tomme Flasker, var naturligvis stjaalne, var alle Bønderne enige om. Af Penge var der ikke en Hvid. Og dette var i Bøndernes Øjne endnu et Bevis mere for, at det her var en omstrefende Røver og Tyv, der havde afleveret sin syndige Sjæl til Djævelen.

saa med søvnige, halvt tillukkede Øjne op i Loftet gennem de blaalige Røgskyer. I hans smukke, men allerede stærkt udlevede Ansigt saas Sporene af Nattesvir.

Da traadte Kammertjeneren diskret frem i Portieren: »Hr. Baron . . .«

Denne forandrede ikke sin Stilling det mindste.

»Hvad er der nu i Vejen?«

»En Dame ønsker at tale med Hr. Baron.«

»Javel, lad hende saa komme ind.«

Kammertjeneren smilede, halvt forlegen, halvt uforkammet.

»Hr. Baron, undskyld . . . Hm . . . men jeg tror ikke, at . . .«

Baronen rejste sig op i halv siddende Stilling.

»Naa, at . . .? Du mener, det er en fin Dame?«

»Jeg tror det, Hr. Baron.«

»Gammel?«

»Det tror jeg ikke.«

»Dumrian! Saadan noget tror man ikke; man ved det, eller man ved det modsatte.«

Han rejste sig helt op, traadte hen til Spejlet og ordnede sit Kravetøj. Han var i Kjole med en Gardenia i Knaphullet, thi han var inviteret ud til Middag. »Du har vel ført Damen ind i Salonen?«

»Ja, Hr. Baron!«

»Det er godt; du kan gaa . . . Og husk, det er aldeles ikke nødvendig, at du opholder dig i umiddelbar Nærhed af Nøglehullet.«

»Hr. Baron . . .«

»Gaa!«

Kammertjeneren forsvandt, lydløst som han var kommen.

Baron Herbert gik ind i Salonen. Til Trods for at Aftenen først lige var begyndt at falde paa ude, var Lysene i Bronzekronen dog tændte; i Kaminen brændte en rolig Ild, som gennem Gitteret kastede sit flakkende Skær paa Tæppet.

Ved hans Indtræden rejste en tilsløret Dame sig fra en af Lænestolene. Hun var middelhøj, gratiøst bygget og klædt med fornem Enkelhed.

Alt dette havde Baron set med et Blik, idet han bukkede ulasteligt for hende. »Med hvem har jeg den Ære?«

Damen slog Sløret tilbage.

»Dem . . . Frøken! . . . men vær saa god at blive siddende.«

Og han satte sig lige over for hende, legende med Kvasten paa sin Lænestol. »Tør jeg spørge, hvad der skaffer mig Æren af Deres elskværdige Besøg?«

Hun trak Vejret dybt. »Jeg har en Bøn, en virkelig Bøn til Dem, Hr. Baron.«

Ak! Smukke Kvinder behøver ikke at bede, de har kun at forlange.«

Hun overhørte denne let henkastede Frase.

»En Bøn, hvoraf to Menneskers Livslykke afhænger.«

Han trak Øjenbrynene højt op.

«Saa tragisk? De gør mig virkelig nysgerrig, Frøken.«

Hun fortsatte mere indtrængende:

»De viser min Søster paafaldende Opmærksomhed. Jeg beder Dem inderligt om at holde op dermed!«

Baronen smilede overlegent ironisk.

»Men jeg forstaar Dem ikke ganske, Frøken. Hvorledes kan to Menneskers Livslykke afhænge af, om denne Opmærksomhed fortsættes eller ej?«

Hun blev mere ophidset; hendes store, mørke Øjne lynede.

»Jeg skal forklare Dem det. Min Søster er ung, halvt Barn endnu. Hun er saa ren i sine Tanker og Følelser som nogen ung Pige af hendes Alder i deres Selskabskredse, Hr. Baron, Vor Moder har paa sit Dødsleje paalagt mig at værne om hende, og jeg har aflagt Ed paa at vaage over hende og beskytte hende for alle de Snarer, som man jo — hun smilede bittert — i saa rigt Maal tror sig berettiget til at lægge en Cirkuskunstnerinde i Vejen.«

Hun tav. Baron drejede, endnu stadig smilende, paa en funklende Brillantring, som han bar paa sin smalle, hvide Haand.

Nu saa han op. »Og videre?«

Hun førte Lømmetørklædet til Læberne. »Da kom De. Hvorhen vor Beskæftigelse end fører os, følger De os stadig som vor Skygge, og om vi optræder et Sted for første Gang, træffer vort Blik dog bestandig Dem. Og bestandig bliver Deres Buket Roser overrakt os, og bestandig vil man finde en Billet deri . . .«

»Bestemt for Deres henrivende Søster.«

Rødmen skød hende pludselig op i det blege, smukke Ansigt.

»Jeg ved det, min Herre, men jeg kan sige Dem, at hendes Øjne endnu ikke har set en eneste af dem.«

»Naa, men hvorfor da saa ophidset?«

»Hvorfor? Bliver der dog ikke nok tilovers til at opflamme et Barns Fantasi? Overalt er De, og stadig kun De og altid de samme Blomster og de samme Blikke. Hr. Baron, jeg appellerer til Deres Ære! Jeg har intet andet i denne Verden end denne Søster; hendes Ære er min Ære; hun ved ikke, hvad der skjuler sig bag Deres Hyldest, hun ved ikke, at der gives Mænd, der kun betragter hende og hendes Lige som Legetøj, som ikke gør sig nogen Samvittighed af at træde en Cirkuskunstnerindes Ære under Fødder, fordi de erklærer, at hun ingen har. Jeg besværges Dem, lad os være i Fred!«

Baronen smilede ikke mere.

»De har formodentlig ikke mere at sige mig? . . . Vel, saa tillad ogsaa mig i Korthed at sige nogle Ord. Ser De, i vor Tid har saa godt som ethvert Menneske sin Opgave. Ogsaa jeg. Min Opgave er den at tjene Skønheden. Og hvor den træder mig i Møde, hvad enten det nu er højt eller lavt, der hyl-der jeg den paa min Vis. Jeg kan ikke tænke mig, at man kan tage mig det ilde op. Hvis Kvinden var bleven slettet ud af mit Liv, saa havde jeg intet- somhelst at leve for. Jeg siger Dem det lige ud, jeg elsker Deres Frøken Søster, og jeg siger ligesaa aabent, at jeg haaber, hun vil elske mig igen trods al Deres Overtalelse. Er det en Ulykke?«

»En Skændsel!» raabte hun oprørt.

Han trak nonchalant paa Skuldrene.

»Som De vil! Jeg vil kun endnu sige Dem det, at jeg vilde have elsket Deres Frøken Søster ogsaa uden den pikante Nimbus, som Cirkus forlener hende med. Jeg har nu engang en Svaghed for de Blonde. Jeg agter altsaa at toertsætte min Hyldest...«

Hun for op og kæmpede for at faa Vejret, og halvkvat fremstammede hun: »Hr. Baron, De er...«

Han løftede Haanden let. »Frøken, jeg beder Dem ikke at lade mig beholde nogen ubehagelig Erindring om Deres Besøg.«

Hun havde fattet sig og maalte ham med et foragtende Blik. »Jeg kom til Dem som en Bedende, jeg gaar som...«

Han smilede atter spottende: »Som min uforsonlige, skønne Fjende!« Han gik foran hende og slog Portiøren til Side.

»Frøken, det har været mig en stor Fornøjelse!«

Hun gik forbi ham uden at værdige ham et Blik.

*

Uger var forløbne. En Dag prangede i kæmpemæssige Bogstaver følgende Meddelelse paa Cirkusplakaterne. »Afskedsbenefice for Lolo og Lulu, kaldet: »Les filles de l'air. For første Gang: Dødspringet. Non plus ultra af Luftgymnastik. Udført af Lolo.«

I Logerne havde et særdeles elegant Publikum indfundet sig, ogsaa Stamgæsterne var fuldtallig tilstede i Gangen mellem Stald og Manege. Kun én manglede: Baron Herbert von Karsten.

Den første Del af Programmet var snart færdig, i hurtig Rækkefølge fremførtes Numrene.

Nu var ogsaa de femten Minutters Pause forløbne. Forlængst var alt igen paa Plads, og Nettet udspejndt. Man ventede paa Klokkesignalet, men det lød stadig ikke.

Da bankede Kapelmesteren af ... dog lød ikke den Vals, efter hvis Toner Lolo og Lulu ellers udførte deres »Arbejde«, men en fyrig Marsch, der skulde berolige de oprørte Gemytter.

Og nu var ogsaa den hendøet. Atter forløb Sekund efter Sekund. Staldmestrene stod med raadville Ansigter ved Siden af hinanden og trak paa Skuldrene, naar en af Stamgæsterne spørgende henvendte sig til dem.

Da lød endelig det længe ventede Klokkesignal. Og næsten i samme Øjeblik traadte Direktøren, synlig ophidset ind. Mademoiselle Lulu var pludselig bleven syg, og hendes Optræden umulig. Men Mademoiselle Lolo vilde alene ... Buk, Jublen, Bravo-raab, Haandklap ...

Nu intonerede Musikken virkelig den velbenedte Vals. Ledsaget af Direktøren, der nu var et straalende Smil, traadte Lolo ind, hilset af Bifald. Men hun bøjede sig ikke. Hun havde sminket sig paa-faldende rød, og i hendes Øjne flakkede en mørk Glød. Over alle hendes Bevægelser var der en sælsom, skælvende Hast.

Heller ikke i hendes Øvelser mærkedes den sædvanlige plastiske Ro og Sikkerhed. Det syntes, som om hun i Dag ikke var Herre over sine Lemmer, som om hendes Tanker dvælede et andet Sted. Endelig, beklemmende Følelse gik gennem Mængden. Mere end en Gang hørt Angstraab, naar hun havde grebet fejl.

Saa tav Musikken. Trykkende Stilhed indtraadte. Man horte næsten Gasblussenes Syden, den enkeltes Aandedræt.

Lolo stod paa Løbebroen og bandt sig et Klæde for Øjnene. En Gysen gennemfor hendes Legeme; hendes Bryst hævede og sænkede sig tungt.

Dødspringet! Langt borte fra hende svævede den anden Trapez, som hun skulde naa med tilbundne Øjne.

Og nu lagde hun Hænderne fast om Stangen ... hun satte af ... alle de tusinder af Tilskuere holdt. Vejret tilbage ... frem og tilbage i mægtige Sving gennem den hede, sitrende Luft ... Da — et brølende, skingrende, vanvittigt Skrig fra tusinde og atter tusinde af Struber ... hun havde forfejlet Maalet og hvirvlede nu i rasende Fart, tungt strejfende Randen af Nettet, ned i Manegens Sand med Hovedet mod den polstrede Barrière.

Direktøren, Staldmestrene og Officererne, Herrer fra Logerne og fra de øvre Siddepladser ilede til, dannende en bevæget, imellem hinanden skrigende og gestikulerende Gruppe. Og over dem igen Skrig og hysterisk Hulken af nervesvage Damer.

Og-saa bevægede den urolige Forsamling sig langsomt ud af Manegen. Paa alle Pladser drøftede man ivrigt Ulykken og brød sit Hoved med at udfindes årsager og eventuelle følger.

Kort derefter traadte Direktøren atter frem: Mademoiselle Lolo var under flere Lægers Behandling; forhaabentlig var hun ikke livsfarlig kvæstet, og Forestillingen vilde blive fortsat.

*

Og medens dette gik for sig, sad i Frankfurter Hurtigtoget Baron Herbert von Karsten og trykket tæt op til ham en blond, bleg Skabning, hvis Øjne stod fulde af store Taarer. Han kyssede disse Taarer bort, og talte imedens sagte, berusende Ord til hende om Livet og Lykke og Kærlighed. Som tændende Gnister faldt disse Ord i hendes unge Sjel, hidsede hendes Blod og fik hendes Kinder til at rødme. Hun forglemte over dem, hvad der laa bag hende, og hvorfor hun havde grædt. Og endelig faldt hendes Øjne til, og med et Barns Smil sov hun ind i hans Arm.

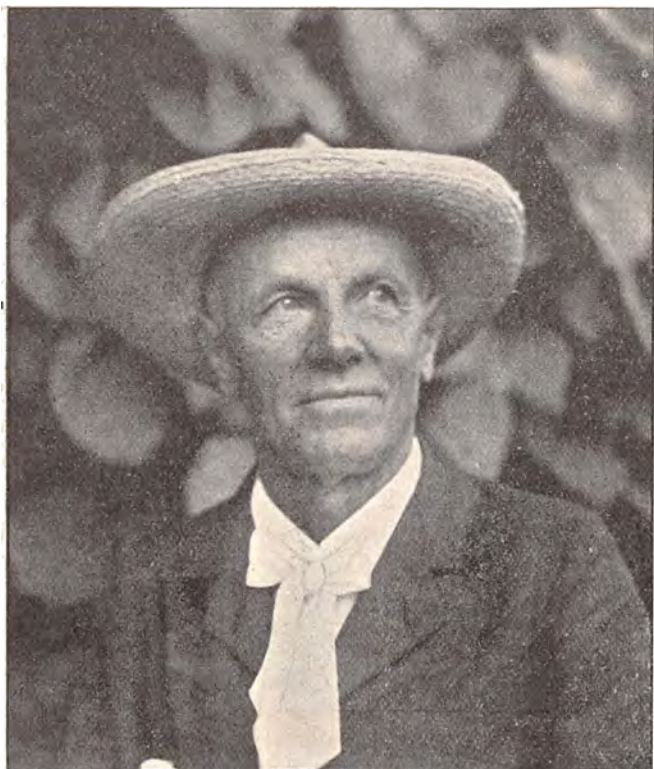
Og han kom selv til at smile ved at tænke paa Søsteren, som han nu endelig havde narret, og som ikke oftere skulde krydse hans Planer.

*

Den næste Morgen bragte Aviserne den Meddelelse, at den berømte Luftvoltageuse Lolo var død som Følge af sit Fald.

I Sommerferien.

Et Besøg hos Emil Poulsen.

Emil Poulsen. Fot. spec. for »Hver 8. Dag« af Reiffenstein-Hansen.

EMIL Poulsen er praktisk Skandinav. Han har sin Vinterbolig og sin Gærning i København, sit Sommerhus, »Skansen«,ovre i Sverrig, mellem Helsingborg og Landskrona. Paa denne Vis virker han endnu som 63-aarig for de fælles nordiske Ideer, der levede højt i Sang og Møder og ved Festens Bord, da han var omkring de 20. Og han har haft vel sine bedste og dybeste Roller i norsk Skuespil, han har været Bisp Nicolas i »Kongsemnerne«, Helmer i »Et Dukkehjem«, Hjalmar Ekdal i »Vildanden«. Saadan har han knyttet det tredje nordiske Land ind i sit Liv og sin Gærning.

Og det er jo ogsaa kun heroppe, at vi

skelner saa skarpt mellem de tre Riger. Blot man kommer til Hamburg, altsaa lige over den gamle danske Landegrænse, læser man paa Kafevinduene nede ved Havnen: Her tales Skandinavisk. Og jo længer man kommer mod Syd, des mere flyder Grænserne sammen.

Emil Poulsen, der har arbejdet i København og bragt norsk Kunst til Sejr, hviler sig altsaa ud i Sverrig. Der er en Milsvej fra Fiskerlejet Raa at gaa langs Stranden sønder paa til »Skansen«, over Tang og Sand, over glatte og kantede Sten, nu og da over et lille Vandløb. Og saa er man i Emil Poulsens Hjem med dets rige Kultur og dets store Gæstfrihed.

Værtens Stemme har end sin gamle Velklang, denne dejlige Røst, som man saa ofte savner paa det kongelige Teater. Man ved kun, hvor smukt vort Sprog kan lyde, naar man har hørt Emil Poulsen bruge det. Det er med vort Sprog som med Odysseus' Bue, det er først, naar den rette tager den i Haand og spænder den, at Pilen synger fra Strængen. Mange vare Bejlerne, der prøvede paa at spænde den stærkes Bue; men det var først, da Kongningen selv kom hjem til Ithakas Ø, at

Buen følte sig mellem sin Herres Hænder og villigt lod sig bøje og bruge.

Og naar Smilet farer hen over Emil Poulsens Ansigt, dette fine, kloge, muntre og medlidende Smil, stryger det Aarene bort. Hvor det dog kan

»Skansen«, Emil Poulsens Sommerhjem i Sverrig.

forynge! »Min Mand er ogsaa saa vel tilpas og har saa gode Kræfter,« siger Fruen, »at han kan køre lange Ture paa Tricycle.« Og hun er ikke i Tvivl om, at det skyldes den vegetarianske Levevis, som hun er en saa veltalende Forsvarer for. Selvfølgelig bugner Haven af Frugt.

En Sti fører op til Bastionen, den har Sønnen, Johannes, gravet. Og han har ogsaa malet Baaden. Sansen for at sejle er nedarvet fra Fader til Søn. Emil Poulsen var tidligere en stadig Gæst ude hos Fischer i det gamle Bomhus ved Langebro, han, der har indviet saa mange i Sejlkunstens Hemmeligheder ud over Kallebodernes grundede Vand . . . .

Et Par Linjer af »Fulvia«, der lejlighedsvis anføres i Samtalens Løb, bringer Minderne til at vælte frem. Emil Poulsen lukker et Øjeblik sine Øjne for at tænke tilbage, og i det han atter aabner dem og fremsiger et Stykke af sin Rolle i »Fulvia«, er han atter ganske den, han var, den Kunstens Ypperstepræst,

Emil Poulsen i sin Stue.

der bragte de høje Guder Offeret paa den rette Vis. Det ved man jo fra de gamle hellige Bøger, at det, som det ved Ofringen først og fremmest kom an paa, var, at Præsten bragte Offeret paa rette Vis, med de rette Ord, med rene Hænder. Og sli^g en redelig Præst har Emil Poulsen været alle sin Manddoms Dage.

„Orfeus“ paa Kasino. Det er gammel Erfaring og ungt Mod, der har fundet hinanden i det nye Kasinodirektorats to Indhavere, d'Hrr. August Ravnussen og Fritz Petersen. Straks ved det første Grevandt de en sikker Sejr, da de uden smaalig Frygt for en høj Indsats lod Offenbachs gamle evig-kaade Operette »Orfeus i Underverdenen« fremtræde i en blændende Indfatning af straalende Dekorationer, skønne Kvinder og Væld af Lys, alt mens Sangen ød frisk og æggende fra unge Struber. Og over alt lette, og over Sophus Neumanns vidunderlige Hans Styx, glemte man de Indvendinger, der kunde være it fremføre. Man kunde ikke andet end more sig.

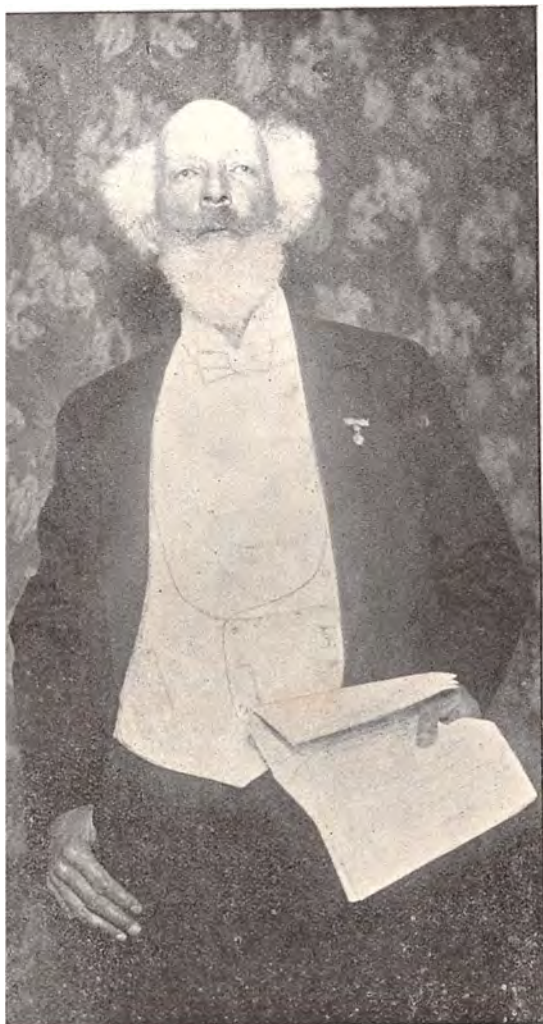
Frk. Gerda Krum og Hr. Holger Reenberg i »Orfeus« (Fot. Reiffenstein-Hansen).

Monumentet paa Anholt. Under Krigen med England 1807—14, hvor Vejen gennem Kattegat var vanskelig at befare for de fjendtlige Krigsskibe, da alle Fyr var slukkede og danske Kapere og Kanonbaade lurede i Fjorde og Vige, udlagde Englænderne selv Fyrskibe baade ved Skagen og Anholt, og bemægtigede sig i 1809 sidstnævnte Ø, for at skaffe sig et militært Støttepunkt i det fjendtlige Land.

Tre danske Skibe gjorde i Foraaret 1811 et mislykket Forsøg paa at tage Øen tilbage ved Overrumpling, og til Minde om dem, der ved denne Lejlighed ofrede Livet, er der i Aartæt udenfor Anholt By rejst et Monument, som i disse Dage er bleven afsløret i Overværelse af Hs. Excellence Krigs- og Marineministeren. O. L.

Krigermindesmærket paa Anholt.

Holger Drachmann med sin Prolog.
(Fot. for »Hver 8. Dag« af Reiffenstein-Hansen.)

»Vinteren«, Tableau fra Tivolis Pantomimeteater.
(Fot. Jul. Aagaard.)

Paa Tivolis Pantomimeteater, hvor Repertoiret kun saa yderst sjældent fornyes, er nylig fremført en Række Børne-Tableaux med Dans: »De fire Aarstider«, der baade ved Arrangement, Idé og Udførelse var af nydelig Virkning. Vi bringer et Par Billeder af Grupperne, ved hvis Fremstilling ikke mindre end 50 Børn medvirkede.

Holger Drachmann ydede sin Medvirkning ved Kasinos Aabningsforestilling. Han fremsagde en klangfuld Prolog, der manede de gamle, længst svundne Kasinodage frem som Maalet for det nye Kasinos Kurs.

»Sommeren«, Tableau fra Tivolis Pantomimeteater.

I Hvedeørkenen.

Farmeren i sin Vogn.

TUSINDER og Tusinder af Kvadratmil er den stor. Hele Dage kører man igennem den og ser fra »Expres« ens brede Vinduer og Udsigtsplatform Hveden, der i Blæsten bølger og bølger som lange Dønninger i et Hav efter Storm. Her er det ikke længere Jorder, Sogne, Egne, der er beplantede med Hvede. Det er Stater ved Stater, en Ørken af Hvede, hvori Farmernes Smaabyer og enlige Gaarde dukker op som Oaser. „Østen“ i Amerika, det er Mejeridrift og Havebrug, „Syden“, det er Tobak, Bomuld og Frugt, „Vesten“, er Majs og Svin, men „Nordvesten“, det er den gyldne Hvede. Kører man her ved

Foraarstide, mens Hveden endnu staar paa Jorden, spørger man forbavset, hvorledes det vel er muligt at faa disse uhyre Masser af Brødkorn bjærgede og bragt i Hus, saa spredt som Befolkningen er her, og saa enorme Arealer, der hører til hver Farm. Naar man kommer her i Juli og August, naar Høsten staar paa, gribes man af Beundring for den amerikanske Energi, Hurtighed og Opfindsomhed. — Vi er altsaa ved Høsttid i *Minnesotas, Dakotas og Jowas* Hvedeørkener. Alt, hvad der kan krybe eller gaa, er ude paa Markerne, Kvinderne og Børnene kører ofte Mejemaskinerne, mens Mændene passer Bindemaskiner og Tærskværker. Mejemaskinerne kører saa fire, fem, seks i skraa Række henover Hvedemarkerne og mejer Hveden ned i en Fart. Farmeren selv farer i sin lille, lette Vogn rundt og inspicerer, at alt gaar hurtig og godt, og saa brændende hed og tør er Præriens Sol, at han næsten kan begynde at tærske i den ene Ende af sin Farm, mens man endnu høster i den anden. Han er ikke bange for Regn, thi den kommer ikke. Har han no-

I Hvedeørkenen.

gen Frygt, er det kun for Græshopper, der æder alt, eller for Landstrygere, der stikker Ild paa. — Man tærsker naturligvis ude paa Marken. Straaet brænder under Lokomobilet og Avnerne blæses gennem de lange Rør ud fra Kornet, hvorpaa det i lukkede Kassevogne køres til Jernbanen. Kornet kommer aldrig hjem i Bondens Hus. Hvor skulde han faa Plads til det. Ved hver Jernbanestation er en Kornelevator, og her afleverer man sin Hvede, faar Vægtseddel og Dato-seddel og Afregning i Banken to Timer efter, beregnet efter Hvedepriserne paa Chicagos, New Yorks eller Minneapolis Bør-

disse Tog over Prærierne, fyrretyve, tredindstyve Vogne koblede sammen, med grinende Negere paa Maskinen og lasede Landstrygere paa Trinbrædder og Aksler og under Vognbundene — Amerikas Fattigdom, der hager sig fast paa Amerikas Rigdom.

I August er Høsten endt. Markerne er nøgne. Kun hist og her stikker frem et frodigt græsklædt Felt. Man slipper Kreaturerne løs og feder dem, til de skal ind og lade deres Liv paa Chicagos Kvægtorv. Men Efteraarsarbejder som i Danmark kender den amerikanske Farmer her i Hvedeørkenen ikke meget til. Her skal der hver-

Tærskning paa Marken (Avnerne blæses ud gennem det lange Rør).

ser, hvor de vigtigste Noteringer »fixes«. Men da disse Noteringer ofte svinger betydeligt, efter som en *Joseph Leiter* eller en anden Storspekulant jobber i Hausse eller Baisse, har man ofte det Særsyn, at af to Farmere, der har samme Kvalitet og samme Mængde Hvede, den ene faar en fed og den anden en mere mager Fortjeneste, eftersom de nu er komne den ene eller den anden Dag til Elevatoren med deres Korn.

Saa køres Kornet bort. Uendelig lange Jernbanetog kommer til Elevatorstationerne, bliver fyldte med Hveden og gaar til Østens og Sydens Havnestæder med den, hvorfra den skibes til Evropa. Nat og Dag løber

ken tages Roer op eller kulegraves. Først naar Pløjetiden kommer, bliver der atter travlt paa Farmen. Saa kommer de store seksbladede Plove frem og trækkes af fire, seks Heste over Ørkenen. Mulden vender sig, fed og sorterød under Plovens skarpe Blade, og Farmeren kan saa sit Korn i den til næste Aar. Thi her er der intet, der hedder Vekseldrift, og her er der intet, der hedder at ligge brak. I Tusinder af Aar laa Prærien her udyrket hen. Nu kan den i Snese af Aar give og blive ved at give uden at behøve Hvile. Saa rigt er Amerika — i Modsætning til vort udmarvede Evropa.

ETIENNE.

Zigeunersken.

Efter det Franske ved V. F.

LIGE ved Indkørselen til Landsbyen laa der en lille mør og frønnet Træbro over Aaen. Nogle tykhovede Piletræer laa halvt ud i Vandet med tykke og duftende Buske Lavendler ved deres Fod; i Aaen gik smaa fede Karper med aabne Munde og nappede nu og da efter en af Sommersolen blind og beruset Flue, og om Aftenen kom Studene hernel for at dyppe deres brede Muler i Vandet, savle og drikke i værdig Langsomhed. Undertiden laa Landsbyens Ænder og Gæs ogsaa her, dykkede, svømmede, snadrede og sladrede saa fornøjet, som om der ikke var noget til, der hed Stegespid. I lune Sommernætter fjasede og gantedes Byens Ungdom her, mens Lavendler og Tjæreneliker udsendte deres bedøvende Duft.

Her var det en Aften i Juli Maaned, at man saa en gammel og skidden Gøglervogn komme rullende. Dens Hjul var skæve, manglede de halve Eger og løb ud og ind; afslidte Farveklatter og Resten af Forgyldning fortalte om, at den en Gang havde kendt bedre Dage: et gammelt, graat og skamnavet Æsel med saarede Knæ, udslukte Øjne og ludende Hoved var spændt for den usle gamle Kasse. Da den kom langsomt rullende, hævede Vaskerkonerne ved Aaen Hovedet og begyndte at sladre. Maaske var det deres Passiar, som det tog for en Invitation, maaske var det de saftige Skræpper ved Aaens Bred, der fristede det. Æslet blev staaende, Vognen holdt.

Intet rørte sig i dens Indre. Tømmerne hang slappe ned. Man saa kun et Par magre, brune Hænder, der laa ud over Kanten af det Bræt, der halvvejs lukkede for Vognen fortil. Naar man kiggede ind i Vognen, saa man kun de svage Omrids af noget ubestemmeligt. Vaskerkonerne gik hjem; Æslet græssede videre; Manden inde i Vognen var vel fuld og faldet i Søvn.

Men det lod ikke til, han vilde vaagne. Bønderengene drev deres Køer og Heste til Vands, Kvæget brølede, Kærestefolk hviskede, men Manden i Vognen sov videre. Franske Bønder bliver ikke let forbavsede. De interesserer sig næsten kun for, hvad der vedrører deres Jord, Kvæg, Høst og nærmeste Familje. De har en saa dyb Kærlighed til Jorden, de betragter Jorden som det første og sidste her i Verden, at de nærer en afgjort Foragt for enhver, der ingen Jord har og intet Hus. Denne Foragt stiger hos dem til Had mod enhver, der strejfer om, og især de omvandrende Zigøjnere og Gøglere er Genstanden for deres Modvilje, Afsky og Ligegyldighed. Skønt hele Landsbyen vidste, at der holdt en ussel Gøglervogn nede ved Aaen, og at der sad en sovende Zigøjner i den, interesserede det ikke en eneste. Alt, hvad man foretog sig, var maaske kun, at man denne Nat satte dobbelte Jernstænger for Porte og Døre.

Men da man næste Morgen kom ned til Aaen, saa man, at Vognen holdt der endnu, at Æslet havde lagt sig ned, og at de brune, magre Hænder endnu

laa slapt ud over Brættet. Saa gik der Bud efter Landpolitibetjenten, for at han kunde ruske den drukne Zigøjner op af Sønnen. Men da Betjenten kom, saa han hurtigt, at den, der her sov, sov den Evighedens dybe Søvn, af hvilken man endnu ikke har formaet at vække noget Menneske.

Man trak ham ud af Vognen, man vendte og drejede ham, men der var intet Spor af Saar eller Vold at se paa ham. To tomme Brændevinsflasker ved hans Side fortalte imidlertid tydeligt nok, hvad Manden var død af. Mens man konstaterede dette og talte om Zigøjnernes umoralske Liv i Almindelighed, hørte man imidlertid et spædt Skrig fra en Bunke Klude og Snavs i Vognens Indre, og man fandt et lille Barn paa to, tre Aar, en udpræget Zigøjnerunge af samme Race som den gamle Mand, man havde fundet død mellem de to Brændevinsflasker.

I Begyndelsen saa den lille snavsede og sorthaarede Skabning sky og forfærdet paa de mange Mennesker. Saa begyndte den at skrike og nyse som en vild Kat. Man trak den ud af Vognen, man saa den var næsten splitternøgen, og Kvinderne tog den paa Armen og præsenterede den for Sognefogden, der nu kom, fed og værdig og bred. Ungen hylede, fægtede som en Djævel i et Vievandskar og klamrede sig fast til den gamle Mands Lig. Bønderne bralrede op, Konerne skreg, og Sognefogden uddelte Ordre og sendte Bud til Gendarmeristationen, der laa en halv Mil borte. Den eneste, der tog Sagen med fuldkommen Ligegyldighed, var Æslet. Da man havde spændt det fra, kastede det sig straks ned ved Aabredde og gav sig til at gumle. Man søgte forgæves at forstaa, hvad Zigøjnerbarnet skreg. Ingen forstod dets Sprog. Den gamle tykke Præst littede længe til Barnets Lallen. Saa erklærede han med sagkyndig Mine, at det var »ægyptisk Sprog«, Barnet talte.

Endelig kom Gendarmene. Man undersøgte den døde Mands Lommer. Det første man fandt var en hel ny Kniv, — uden Tvivl *stjaalet*, sagde Gendarmisergenten, — derpaa nogle Bundter Seglgarn, og endelig et laset, forrevet, utrolig fedtet Papir, forsynet med et falmet Stempel og halvt udviskede Underskrifter fra en Øvrighedsperson langt borte i den anden Kant af Frankrig, helt nede ad Pyrenæerne til.

»Tøm Vognen!« kommanderede Sergenten.

Der var ikke meget at tømme den for. Først røg der en Bunke snavsede Klude ud paa Vejen, saa et Bundt Værktøj og nogle Stænger Tin, saaledes som de omvandrende Kedelflikkere bruger dem. I en Kasse under nogle Kartoffler, fandt man to Høns, som Halsen var drejet om paa. Begge Dele, saavel som nogle tomme Flasker, var naturligvis stjaalne, var alle Bønderne enige om. Af Penge var der ikke en Hvid. Og dette var i Bøndernes Øjne endnu et Bevis mere for, at det her var en omstrejvende Røver og Tyv, der havde afleveret sin syndige Sjæl til Djævelen.

thi naar han ingen Penge havde, hvorledes skulde han da have kunnet forskaffe sig Hønsene, Kartoflerne og Flaskerne paa en honnet Maade? Og alle Bønderne bandede mod alt dette omstreffende Zigøjnerpak, som den Onde burde hente hurtigst muligt. Sognefogden og Gendarmerne blev tilbage ved Vognen. Sognefogden var netop bleven afbrudt i at spille Kort og vilde derfor gerne have denne Affære ordnet hurtigst mulig. Han blev derfor enig med Sergenten om, at Lægen skulde komme og skrive Dødsattesten, og at »Tyven«, som man nu kaldte den døde Zigøjner, i Løbet af de i Loven foreskrevne 24 Timer vilde være at begrave i et Hjørne af Kirkegaarden, længst muligt borte fra honnette og ejendomsbesiddende Folks Gravsteder. Maaske Præsten saa vilde bede en Bøn. Om at give »Tyven« en Jordfæstelse med Messe og efter Kirkens Ritus kunde der ikke være Tale. Den Slags Zigøjnerpøbel kom aldrig til Messe, og desuden var der jo ikke Tvivl om, at det var en Hedning. I hans Regnskab med Vorherre kunde hæderlige Folk ikke blande sig.

Hvad Barnet angik, saa havde man her Loven og Reglementerne at gaa efter. Endnu samme Aften vilde Sergenten transportere det til den nærmeste større By, og i Morgen vilde det, med Hittebornenes Bliktegn i en Kæde om Halsen blive afleveret paa den Fattiggaard, hvor andre smaa Væsener opdrages, som er komne til Verden uden at Øvrighederne i Forvejen har givet deres Samtykke hertil. »Da,« som Sognefogden værdigt sagde, »det af Afdødes Efterladenskaber ikke fremgik, hos hvilken Prokurator Testamentet var deponeret, havde man Lov at gaa summarisk frem med de øvrige Efterladenskaber.« Gendarmerisergenten erklærede, at han »godhedsfuldt« vilde tage Æslet til sig for at spare Øvrigheden for Ulejlighed. Vognen lod man staa indtil videre. Barnet blev bragt til Fattiggaarden, og den gamle Zigøjner blev lagt ind i et Skur, hvor han i sine usle Pjalter ventede paa, at Graverkarlen skulde hakke et Hul til ham i Kirkegaardens Jord.

Da Sergenten havde haft Æslet nogle Dage, saa han, det ikke duede til noget. Han lod det slagte og solgte Bælgen og Knoglerne. Gøglervognen stod nu ensom tilbage nede ved Aaen, en Genstand for Bøndernes Uvilje og Afsky. Man forbød endogsaa Børnene at lege i Nærheden af denne Djævelens befængte Vogn. Da der en Aften kom en Orkan, blæste Vognen om, og nu saa man, at hele dens Indhold var forsvundet: Hønsene, Kartoflerne, Kludene, Træbænken og de tomme Flasker. Det var naturligvis den Onde selv, der havde hentet det, sagde man, og hvem kunde man vel ogsaa mistænke for at ville røre ved en Tyvs Efterladenskaber. Djævlen selv drev overhovedet sit Spil med denne Vogn. Den rutschede længere og længere ned ad Aaskrænten. En Nat førte Djævlen den helt over Broen, over paa den anden Side af Aaen. En anden Nat førte han den hen ved Kanten af en Tørvegrav. Samtidig rev han det ene Brædt ud af den efter det andet. En Nat rev han Taget af den, en anden Nat de to bagerste

Hjul. At det var Bønderne, der bedrev dette og brugte Brændet til at lappe deres Staldvægge eller til at fyre op med, var der selvfølgelig ingen, der troede. Nu forsvandt ogsaa Stængerne, Hammelen, Seletøjet og en Del af Bundbrædderne. Men ingen tænkte derover, ingen talte mere om den døde Zigøjner eller hans Vogn. Kun nu og da standsede en Bonde foran Vognen ved Tørveskæret, betragtede hvad Djævlen havde bortført den foregaaende Nat, og studerede paa, hvad Djævlen vel mest kunde have Brug for i den kommende.

Der er maaske vantro Mennesker, der vil sige, at franske Bønder er altfor økonomiske til at lade Djævlen tage noget fra dem. De vil maaske sige, at det snarere var Bønderne, der brød Vognen i Stykker til Brændsel, og Byens Hjulmand, der tog sig af Hjulene. Men var der saadanne Mennesker i Byen, saa var det dem, der selv ingen Ting havde faaet, og havde Bønderne virkelig slaaet Vognen i Stykker og delt den, saa havde de jo ikke gjort andet, end hvad den Onde ellers vilde have gjort.

I hvert Fald, der var i hele Landsbyen ikke en Sjal mere, der tænkte paa den døde Zigøjner og hans Vogn, da man en Aften, omtrent 6 Uger efter, saa en brunlødet, laset Zigøjnerske holde sit Indtog i Byen. Hun spurgte tilhøjre og tilvenstre, om ingen havde set hendes Fader og hendes Barn, og Sognefogden kom til og forklarede kort og godt, at den gamle laa paa Kirkegaarden, mens Barnet var anbragt paa Fattiggaarden. Hvad Æslet angik, saa havde han, Sognefogden, taget sig af det med største Omhu, men desværre var det pludselig død og var bleven nedgravet ved Øvrighedens Foranstaltning. Efter at have hørt denne Besked, drog Zigøjnersken af Byen, til alle Beboernes store Beroligelse og Lettelse.

Men otte Dage efter kom hun igen, denne Gang med Barnet siddende paa Ryggen af et gammelt, saarbenet, graat og skamgnavet Æsel, akkurat Magen til det forrige. Hvem ved om det ikke var det forrige. Djævlen spiller Menneskene saa mange Puds. Denne Gang vilde hun have sin Vogn. Men ved at høre dette, trak et Uvejr op over Sognefogdens store røde Ausigt. Hans Stemme blev alvorlig. »Hvilken Vogn ... Han havde ingen Vogn! Om hun maaske tænkte paa de raadne og møre Brædder, som Stormen og Fanden selv havde blæst ned i Tørvemosen!«

»Jeg vil have min Vogn!« skreg Zigøjnersken, der nu blev hidsig.

Men nu brød Sognefogdens Vrede løs.

»Jeg har ikke din raadne Vogn. Se selv til, om du kan finde den!«

Og derpaa satte han »Tyvens Datter« brat paa Porten.

Zigøjnersken troede, at en eller anden havde sat hendes Vogn ind i sit Skur og nu gik hun fra Gaard til Gaard, mens hun bestandig gentog: »Jeg har været hos Sognefogden, og han siger I har min Vogn!« Men hendes Ord fremkaldte en Storm af hellig Vrede hos alle. Hvad vilde denne Zigøjnerske, denne Land-

strygerske? Hvad var det for en Vogn, hun talte om, som aldrig nogen havde set eller kendt? Hvad var hun for en Tyvekvind? Var baade hun og hendes Fader og hendes Unge ikke af det Omstrejferpak, der stjæler Roer og Kartoffler paa Marken, Høns hos Bønderne og Flasker i Kroerne. Man knyttede Næverne mod hende. Man pudsede Hundene paa hende. Og pludselig var der En, der skreg inde paa Landsbygaden:

»Lad os stene den Tyvekvind af By!«

Det var Signalet. Man løb ud fra alle Huse og Gaarde, og man skreg:

»Ja, ja, af Byen med Zigøjnersken! Af Byen med Tyvekvinden! Puds! Puds hende! Stene fløj gennem Luften. Hundene halsede. Zigøjnerskens gamle Æsel blev sky og løb, og da hun haltede efter det, havde hun hele Befolkningen i Hælene. »Det er dig, der stjæler Kartoffler paa Marken,« skreg man. »Det er

dig, der stjæler Flasker i Kroerne! Ja, og det er dig, der stjæler Bøndernes Høns!« Og Børnene slap Hundene og skreg: »Puds! Puds!«

Da saa Zigøjnersken, det gjaldt hende og hendes Barns Liv. Hun greb Barnet og tog det paa Armen og hun løb efter Æslet, over Broen, ned mod det Sted, hvor hendes Fader var fundet død. Stenene rasede om hende. Hun holdt Hænderne over Barnets Hovede, for at det ikke skulde blive ramt. Da hun kom over Broen og ned mod Tørvemosen, holdt Forfølgelsen op. Hun hørte endnu kun Kvindernes Forbandelser og Bøndernes Skrig: Tyvekvind! Tyvekvind!

Hun var i Fred: Hun kyssede sit Barn, som lo og grød paa samme Tid. Og hun haltede videre ad Landevejen bag sit Æsel, — videre mod den Skæbne, der var hende beredt her i Livet.

Den nye Banegaards Terræn.

Fra den nye Banegaards Terræn. — Fot. Jul. Aagaard.

DER er sikkert ingen af de Forandringer, som nu foretages, der vil præge vor Bys Udseende saa dybt som Flytningen af Personbanegaarden. Et nyt og fornemt Beboelseskvarter,

hvor Skinnerne nu løber mellem Farimagsgade og Søerne. Og en virkelig moderne Banegaard paa de øde Tomter sønden for Frihedsstøtten.

Der har været talt meget om det i Evig-

heder, og man synes, det er grumme længe siden, Rigsdagen vedtog en Millionlov. Saadan kan Forventningen gøre Tiden lang for en Københavner, naar han paa sin Tur ud mod Vesterbro kigger ned ad Bernstorffsgade eller Reventlowsgade, for at se, hvordan det skrider.

Men oppe fra Vesterbros Passage ser det slet ikke ud til at skride, blot at være lidt Uryd ned ad Havnen til. Og gaar man derned, opdager man kun et Par Mand eller tre, der gaar og jævner en Udgravning med Spaden.

Men denne Udgravning, der nu er færdig, er i Virkeligheden det første store Afsnit af det mægtige Gravearbejde, hvorved den nye Banegaard graves halvt ned under Jorden. Man kan jo ikke mere i en travl og virksom By have Skinner oppe i Gaden, hvor al Trafik maa spærres med Bomme, naar Toget skal over. Og man gør da det, enten graver man Jærnbanen helt ned som Boulevardbanen, der ad Aare skal forbinde Hovedbanegaarden med Østerbros Station, eller man gaar en Mellemvej, graver Banen en 7—8 Fod ned under den nuværende Gadehøjde og højner samtidig de omliggende Gader saa meget, at Trafikken kan

foregaa hen over Jærnbanen ad jævnt skraanende Broer

Og det er netop det, der skal ske derude ved Tietgensgade og Reventlowsgade. Ingenieurfirmaet Johanson & Kristian, har med Gravemaskine gravet 20,000 Kubikmeter Jord ud, hvor Jærnbaneskinneerne skal gaa, og Jorden skal for Størstedelen igen benyttes til at højne de omliggende Gader, for at Stigningen over Broen kan blive jævn. I den nederste Del af Reventlowsgade vil Gadens fremtidige Niveau saaledes komme til at ligge i Førstesalshøjde. Der vil kun blive et smalt Fortov ind til de mørke Stuelejligheder.

I en nær Fremtid tager man fat paa et endnu større Arbejde at udgrave 300,000 Kubikmeter, hvor selve Personbanegaarden med alle dens Perroner skal ligge, lidt tilbage trukken fra Vesterbros Gadelinie. Og om en 5—6 Aar kan vi forhaabentlig køre ud fra en nogenlunde tidssvarende Banegaar, køre sønden om Vesterbro og ud over Valby. Det er den samme Vej, som vore Bedsteforældre kørte ud fra Københavns første Banegaard, der som bekendt laa saa nogenlunde der, hvor man nu atter bygger. Saadan knyttes Udviklingen i Ring.

Fra Grand-prix Dagene
paa
Cyklebanen i Ordrup.

Huber, Ellegaard, Poulain, Farley, Bader.

Haarets Kunst.

(Illustrationerne viser den samme Kvinde med 8 forskellige Frisurer).

DET er i Virkeligheden en Kunst at sætte et Haar op. Maaske rettere sagt en Videnskab. Thi Hemmeligheden ved al Frisure er, at ethvert Ansigt kræver sin bestemte Frisure, der danner den passende Ramme om det, yderligere fremhæver dets Skønhed og formindsker og dækker over dets Uregelmæssigheder.

Men det synes hverken vore Damer eller Frisører at vide. Thi ellers vilde de første ikke i Aar bære én Frisure og til næste Aar en anden, alt som nu Moden kræver. Enhver Kvinde vilde, saa snart hun blev voksen, anlægge den Frisure, der passede hende, og med smaa Ændringer bære den til sin Dødsdag. Thi kun én Frisure klæder virkelig et Ansigt.

At finde den rette er som sagt en Videnskab, at skabe den en Kunst.

En Prins forlangte i det 18de Aarh. paa Gennemrejse i Paris en Frisør. Der kom en elegantklædt Herre ind, med Kaarde ved Siden. Prinsen bad ham begynde. Nej, Deres kong. Højhed, sagde han noget overbærende, jeg er »Fysiognomist«. Derpaa tog han Prinsen under Hagen, vendte og drejede hans Hoved, besaa det forfra og bagfra, kaldte saa paa sin Svend og nævnede den paa dette prinselige Hoved anvendelige Frisure. Hvorpaa han bukkede dybt og trak sig tilbage.

Han havde Ret, denne det 18de Aarh.s højt kultiverede Frisør. Der er visse faste Regler, der kan begrundes rent videnskabeligt og skønhedsmæssigt, og som ingen staar sig ved at overtræde. Her blot seks af de allermost fundamentale.

Langhovede Damer skal have en høj Frisure i Nakken, rundhovede en lav.

Damer med krum Næse og krummet Pande, den saakaldte konvekslinede Type, maa have deres Frisure staaende frit og kækt og stærkt ud fra Panden, medens Damer med mere opstopperagtig Facon paa Næsen, den saakaldte konkavlinede Type, absolut maa have Haaret strøget fastere ind til Panden.

Damer med smaa, aflange Ansigter bøder paa Hovedets Lidenhed ved at lade Haaret bruse frit ud ved Tindingerne, medens store, runde Ansigter kræver, at det stryges glat ned paa Siderne.

Nu vil disse seks Egenskaber jo kunne kombineres paa mange Maader. Den langhovede vil f. Eks. kunne være konvekslinjet og skal altsaa have en høj Nakkefrisure, der staar frit ud fra Panden.

Og det er jo ogsaa kun i de færreste Tilfælde, at Typen er stærkt udformet. Mange nærmer sig jo Midterlinjen i den ene eller den anden Retning. Der kan derfor være Tvivl, ogsaa nogen Mulighed for en Frisure, der gaar i to Retninger. Men slaa Jer, skønne Læserinder, ikke til Taals dermed. Vi gentager det, ethvert Ansigt har sin Frisure og kun én, der gør det virkelig smukt. Gransk nøje, find den og bevar den, uanfægtet af Modens Luner.

Thi det er jo utroligt, som en Frisure kan for-

andre et Ansigt til det bedre, oftest til det værre. Se paa denne smukke Kvinde, hvis Haar paa vore Billeder er sat op med otte forskellige Frisurer, tildels efter verdenskendte Malerier. Se, hvor Ansigtet skifter Karakter efter Frisuren. Og hvordan det kun er virkelig smukt med en enkelt. Hvilken, overlader vi det til vore skarp-sindige og kritiske Læserinder at udfinde. Eller maaske hellere til vore skønhedsdyrkende Læsere.

INTS.

I Hængekøjen. Fot. Genrebillede af A. H. Faber.

Kendte Navne.

Dødsfald.

Bro lægningsdir. J. Meyer.

Bro lægningsdirektør, Justitsraad *Jacob Meyer* er afgaaet ved Døden, 56 Aar gl. Det Embede, han med saa stor Kyndighed og al-

drig svækket Interesse bestyrede i næsten en Snes Aar, var, alt som København voksede sig større og større, blevet et af de betydningsfuldste kommunale Hverv, omfattende Parkanlæg, Vejanlæg og Bro lægning, Kloaker og Renovation. M., der som 26aarig Ingeniør var kommet i Kommunens Tjeneste, blev 1886 udnævnt til Bro lægningsinspektør, hvad der var ensbetydende med den Posten senere til lagte Direktør-Titulatur. Han var en klartskuende Mand, samvittighedsfuld og indtrængende i sit Arbejde, sikker og selvstændig af Holdning, elskværdig af Karakter.

Distrikts- og Stadslæge *Fr. Høegh-Guldberg* i Korsør er afgaaet ved

Døden. H.-G., der var født 1834, blev medicinsk Kandidat 1859, deltog som Underlæge i Krigen 1864 og virkede i Aarene 1865—72 som

Landkirurg paa Færøerne. Han kom 1872 til Korsør, hvor han udfoldede en betydelig og anset Virksomhed som Distrikts-, Jernbane- og Sygehulslæge.

Stadsl. F. Høegh-Guldberg

H.-G. var dekoreret med Ridderkorset og Sølvkorset.

Dødsfald

For kort Tid siden afgik Pastor C. N. Lorenzen ved Døden i sit 70 Aar, L., der var født i Løgumkloster, tog Embedseksamen 1863.

Pastor C. N. Lorenzen.

Allerede samme Aar begyndte han sin Gerning som Præst, først i Gislelev og senere som Sognepræst i Ryslinge paa Fyen. Fra 1875 var han Sognepræst i Nørre Lyndelse. Pastor L., der hørte til den grundtvigske Retning, har paa mange Omraader taget virksom Del i det kirkelige Liv.

Forfatterinden Frk. Clara Bergsøe, der nylig afgik ved Døden, var i Literaturen kendt som en fin og forstaaende Biograf af de betydelige Kvinder, hun havde staaet nær, og hvis Værk hun beundrede. Bedst kendt er hendes interessante Bog om Fru Heiberg, siden fortsatte hun med værdifulde Skildringer af Camilla Collet og Magdalene Thoresen. Frk. B., der var en Søster til Professor Vilh. Bergsøe, var en haade ved sin Aand og sin Person indtagende Dame.

Frk. Clara Bergsøe.

Jubilæum.

Orkesterforeningens Formand, Musikdirektør Julian Olsen, kunde nylig fejre sit 25 Aars Musiker-Jubilæum. Særlig kendt er O. i de sidste Aar blevet som Dirigent i d'Angleterres Palmehave, hvor han og hans ypperligt sammenspillede lille Orkester nøje har truffet vort kræneste Café-Publikums Smag. For sine Kolleger har O. gjort et

udmærket Arbejde som Formand for Orkesterforeningen siden 1901, og overalt, hvor han færdes, sætter man Pris paa den elskværdige Musikdirekt.

Musikdir. Julian Olsen.

Dødsfald.

Landinspektør Peter Fritz.

Hedeselselsabet virkede han stadig for dettes Interesser. Han blev 79 Aar gl.

Fhv. Apoteker K. T. Petersen, er nylig afgaaet ved Døden, 70 Aar gl. Fra 1859—1874 var P. Apoteker i Thisted, og blev derefter

Indehaver af »Gammeltorvs Apotek«, som han ledede med stor Dygtighed og drev op til at blive en betydelig Virksomhed.

Apoteker K. T. Petersen.

P., der havde et anset Navn i den farmaceutiske Verden, øvede en ikke ringe Godgørenhed.

Fødselsdag.

Pastor Albert Damborg i Kundby kan den 3. September fejre sin 70 Aars Fødselsdag. D. tog teologisk Emkedseksamen 1861 og virkede derefter en Aarrække som Adjunkt paa Herlufholm, indtil

han i 1875 kaldtes til Sognepræst i Hammelev. Siden har han virket i Dalum og senest, fra Marts 1898, i sit nuværende Kald i Kundby, hvor han — ligesom overalt, hvor han har virket, har vundet sig en hengiven Menighed.

Pastor Albert Damborg.

Fhv. Stenhuggermester, Premierløjtnant A. Scheller kunde nylig fejre sin 80-aarige Fødselsdag. S. har med stor Energi og Dygtighed oparbejdet den nu saa kendte Schellerske Stenhuggervirksomhed, som han i 1890 overdrog til sin Søn. Blandt betydelige Byggningsarbejder, hvorved han har medvirket, kan nævnes Bikuben i København og Grevskabet Knuthenborg paa Lolland. Trods sin høje Alder, er S. endnu ualmindelig rask og virksom. Han bærer foruden Krigsmedaillen Dannebrogordenens Ridderkors.

Stenhuggerm. A. Scheller.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8 Dag“s specielle Fotograf er Hr. Julius Aagaard.

HVER 8 DAG

Nr. 49. 11. Aargang.

3. September 1905.

Den engelske Eskadre for Anker i Graadyb. (Fot. C. K. Olesen).

Eskadrens Officerer modtages i Esbjerg.

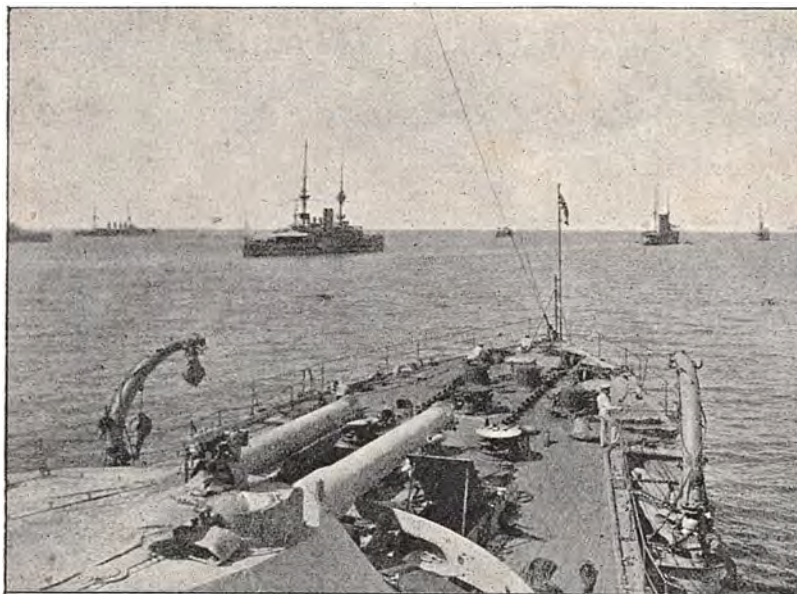
En Præsentation for Admiral Neville.

Admiral Wilson stiger til Vogns.

Fra det engelske Flaadebesøg.

Det engelske Flaadebesøg.

Eskadren i Nordsoen, set fra Admiralskibets Dæk. (Fot. Hermansen).

Atter et stort Flaadebesøg i Danmark. Den engelske Kanalflaade paa 10 store Panserskibe og 6 store Krydsere samt en Snes Torpedojagere og -baade gæstede Esbjerg i Dagene fra d. 20. til d. 23. August, hvorpaa en Del af Skibene fortsatte Rejsen til Østersøen.

Esbjerg fejrede paa en storslaet Maade Englænderne ved Fester for Officerer og Menige og med Udflugter til Ribe og Fanø. Som Repræsentant for den danske Flaade deltog „Ingolf“ i Festlighederne. De kolossale Panserkoloser ankrede op i Graadyb, 2 Mil fra Esbjerg og hertil valfartede, tiltrods for de første Dages stærke Storm, stadig en hel Flotille af Dampere og Lystfartøjer.

Opdageren.

Efter det tyske.

Juleaften, om Formiddagen ved Ellevetiden, besøgte jeg min Ven Viktor, der er Indehaver af et Privatdetektivbureau, for at aftale med ham, hvor vi to Ungkarle skulde tilbringe Helligaftenen.

Jeg havde netop sat mig ved hans Skrivebord og faaet Ild i en af hans brillante Havanesere, da Tjeneren kom ind og meldte en Dame; paa det lidt smudskede Visitkort, han rakte os, stod at læse det ret almindelige Navn: Anna Müller.

Viktor holdt meget af at indvie mig i sine Forretningshemmeligheder, og jeg havde ofte givet ham et eller andet godt Raad i vanskelige Tilfælde; thi der, hvor hans skarpe og konsekvente Tankegang stødte paa Hindringer, kunde jeg med min Fantasi og Journalistens psykologiske Sans ofte med Lethed hjælpe ham. Derfor bad han mig ogsaa nu om at ville overvære Samtalen med hans nye Klient.

Et Øjeblik efter lød der Skridt i Forværelset; Døren aabnedes af Tjeneren, og ind traadte Fru Anna Müller.

Fruen var vel omkring de Fyrre; egentlig grim var hun ikke, men hendes Ansigtstræk van-

siredes af et dybt Hareskaar i den venstre Overlæbe. Hun trak strax et stort Lommetørklæde op af Lommen og gav sig til at aftørre sit Ansigt, der blussede af Sindsbevægelse og Varme.

„Bliv bare først lidt roligere, lille Frue . . . vi har jo god Tid —“ fortsatte min Ven med sin dybe, sympathetiske Stemme. „Og fortæl mig saa, hvad der har ført Dem herhen.“

„Jo, ser De: En skønne Dag — det kan vel nu være henvend en Maaned siden — kom en Mand med en Dokumentmappe under Armen ind til mig i Butikken — en lille Urtekræmhandel paa Hjørnet af Luna- og Schillerstrasse, — jeg har arvet den efter min Mand — og fortalte mig følgende: I Amerika havde der for lang Tid siden boet en tysk Dame, hvis Ansigt skæmmedes — ligesom mit — af et fælt Hareskaar. Damen var ikke bleven gift, havde kastet sig over Handelen, tjent en stor Formue og havde ved sin Død oprettet et Legat af Renterne af sin store Formue til Fordel for saadanne tyske Kvinder og Børn, der led under samme Ansigtsskavank som hun selv. Derved havde hun villet holde sine Medsøstre skadesløse for de mange Tab og Ærg-

relser, som vanskabte og grimme Kvinder maa døje i Modsætning til deres smukke og bedaaende Medbejlerinder. Men dette Legat skulde ikke dumpe lige i Skødet paa den heldige. De, som af Legatbestyrelsen udpegedes som Legatnydere, maatte først og fremmest føre en dadelfri Levevis, og desuden give Bevis paa Flid og Bestandighed, ved at forpligte sig til i en Maaned fra Klokken 9 Morgen til 8 Aften at sy Linned til Smaabørn. Linnedet skulde anvendes i velgørende Øjemed og uddeles til fattige Mødre. Om jeg paa disse Betingelser havde Lyst til at modtage Legatet, der bortgaves for tre Aar ad Gangen med en aarlig Udbetaling af 3000 Mark? Som Erstatning for de fire Ugers Syning skulde jeg extra og i alle Tilfælde faa udbetalt 400 Mark — fire Lørdage i Træk hundrede Mark.“

Fru Müller tav et Øjeblik som om hun vilde samle Kræfter ovenpaa den lange, anstrængende Tale.

„En højst mærkværdig Historie,“ sagde min Ven, henvendt til mig.

„Ja, vist — — — det syntes jeg ogsaa“ — — — vedblev vor Klient, „og jeg sagde derfor ogsaa lige rent ud til Manden med Dokumentmappen, at det vist var noget Humbug. . . . Han blev imidlertid hverken vred eller fornærmet over denne grove Beskyldning, men aabnede et Hefte, paa hvis Titelblad der stod skrevet: „Love og Bestemmelser angaaende Frøken Angelika Kaufmanns Legat i New York“ og lod mig kigge i de betræffende Paragraffer, hvorpaa han forlangte mit Æresord for, at jeg ikke over for noget Menneske vilde røbe en Stavelse af det passerede. Efter Gennemlæsningen gjorde jeg imidlertid stadig en Del Indvendinger; saa tilsidst blev Manden rasende, smækkede Mappen i og sagde med en af Arrigskab dirrende Stemme: „Ja, naar De absolut ikke vil — —“ Her blandede min Kommis, Hr. Emil Lange, sig i Samtalen. „Jeg vil ikke indvirke paa Dem, Fru Müller,“ sagde han, idet han traadte hen til os, „men i Deres Sted vilde jeg dog forsøge. Et Forsøg kan da i det mindste ikke skade. 400 Mark i en Maaned tjenes virkelig ikke saa nemt i disse sløje Tider. . . . Og saa faar De ovenikøbet Udsigt til de ni Tusinde! Skade, at jeg ikke er et Kvindfolk med Hareskaar!“

„Jeg maa jo rigtignok tilstaa, at min Kommis, Hr. Emil Lange, har en vis Indflydelse over mig —“ her rødmede Fru Müller en Kende — „og hans Anskuelse jog mine Betæneligheder paa Flugt.“

„Jamen, hvem indestaar mig for, at min Forretning bliver ført ordentlig i de fire Uger, jeg er borte?“ spurgte jeg pludselig.

„I den Henseende kunde De vel nok have en lille Smule Tillid til mig!“ svarede Hr. Lange i en saaret Tone.

„Forøvrigt,“ indskød Manden med Dokument-

mappen, „vil vi ogsaa gerne engagere en Person til Forretningen i Stedet for Dem selv — —“

„Næ, det behøves ikke — — — Jeg har fuldstændig Tillid til Hr. Lange.“

„Saa venter vi Dem altsaa i Morgen Formiddag Klokken 9 paa vort Kontor i Schrøderstrasse 210, Opgang A?“

„Javel, jeg skal nok komme!“

Den fremmede Mand bukkede høfligt, spurgte endnu en Gang, om jeg huskede Adressen og gik saa.

Næste Morgen mødte jeg punktlig paa Pletten og fandt alt efter Aftalen. Jeg sømmede og syede frejdig paa den til min Afbenyttelse stillede Maskine, og Arbejdet gik rask fra Haanden. Af og til kom Manden, som havde været i min Butik, ind i Stuen og saa, hvorledes det stod til med Arbejdet, men han sagde aldrig et eneste Ord. Om Aftenen ved 8-Tiden holdt jeg op med mit Arbejde, og næste Morgen paa Slaget 9 var jeg atter paa min Plads. Da jeg kom hjem til mig selv, fandt jeg alt i bedste Orden, Hr. Emil Lange havde virkelig været mig en udmærket Stedfortræder, og Dagsindtægten viste sig ved Kasseoptællingen endog at være et Par Mark højere end ellers.

Saaledes passede jeg min Dont i en hel Uge, og Lørdag Middag fik jeg de første hundrede Mark udbetalt. Min Tilsynsmand formanede mig ved denne Lejlighed til fremtidig at være ligesaa pligtopfyldende med mit Arbejde som i den foregaaende Uge. Saa vilde jeg efter al Sandsynlighed kunne gøre sikker Regning paa Legatet.

Tre Uger gik paa denne Vis. Jeg fik tre Gange mine Penge udbetalt, og takket være Hr. Langes Paapasselighed og Omhyggelighed gik min Forretning glimrende. Iforgaars begyndte jeg saa paa den fjerde og sidste Uge, og jeg troede allerede, da jeg hele Tiden havde været overmaade flittig, at jeg kunde være vis paa de 9000 Mark; men da jeg saa i Morges kom til Schrøderstrasse 210 og ringede paa, aabnedes Døren ikke som sædvanlig af den fremmede Mand. Først paa min vedholdende, fortvivlede Kimen viste der sig endelig en Rengøringskone med en Gulvspand i Haanden og spurgte, om jeg kanske var Fru Anna Müller. Da jeg svarede bejaende, trak hun et Brev op af sin smudsige Lomme, gav mig det og slog Døren i for Næsen af mig. Næsten aandeløs rev jeg Konvoluten op og fandt deri denne Skrivelse. Men læs hellere selv!“

Fru Müller rakte min Ven et stort kvadreret Ark Papir, hvorpaa der med en kraftig og energisk Haandskrift var skrevet følgende:

Højtærede Fru Müller! Banken, som skulde forvalte den ædle og varmhjærtede Frøken Angelika Kaufmanns Formue, er gaet fallit, og vi har mistet alt — alt. Vi haabe, De vil trøste Dem over Tabet af det ærlig og redelig fortjente

Legat, som jo mange andre ogsaa skulde have nydt godt af i de kommende Aarhundreder.

Med Højagtelse

Deres ærbødige

Albert Seidel,

Formand for Kaufmann-Stiftelsen.

— — — — —

Viktor havde læst Brevet højt, lagde det nu paa Skrivebordet og brast i en hjertelig Latter.

„Tænkte jeg det ikke fra Begyndelsen af, tænkte jeg ikke nok, at det vilde ende saaledes. Hahaha!“

Baade Fru Müller og jeg betragtede min Ven en Kende betuttet.

„Hvor gik De hen, da De havde læst dette Brev, som maatte virke paa Dem som et Styrted?“ spurgte han den forbavsede Dame.

„Naturligvis til Værten i Schröderstrasse 210. Jeg tænkte nemlig som saa, at det jo godt kunde være, at den fremmede Fyr var stukket af med Anvisningen paa den mig tildelte Legatsum. Paa mit Spørgsmaal underrettede Husets Værtinde mig om, at Manden var Linnedfabrikant, og kun havde lejet Lokalet for en Maaned, og at han igaar Aftes havde ladet sine Kontorrekvisitter og en Symaskine afhente. Lejen havde han betalt forud og samtidig fortalt, at hans Forretningslokale — i Lindenstrasse 194 — var under Ombygning, og at han derfor for et Par Ugers Tid maatte henflytte sit Privatkantor hertil. Mere kendte hun ikke til Manden. Nu havde hun sendt sin Tjenestepige over paa Kontoret for at gøre lidt rent, saa at Værelserne bedre kunde blive bortlejede til den 1ste — — —“

Værtindens sidste Ord hørte jeg ikke; det var med Nød og Næppe, at jeg fik Tid til at raabe Farvel, saa hastig løb jeg afsted til Lindenstrasse 194 — — —“

„Hvor der selvfølgelig ikke var en eneste Sjæl, der kendte det ringeste til Hr. Linnedfabrikant Albert Seidel!“ afbrød Viktor hende med en noget brysk Stemme.

„Naturligvis — — — ikke det fjærneste kendte de til ham! Jeg var nu omtrent sikker paa, at jeg paa en eller anden Maade var bleven Offer for en Bedrager; sulten og svag, som jeg følte mig, begav jeg mig ind i et Konditori, bestilte en Kop Kaffe med Brød og gav mig nervøst til at gennemblade Aviserne. Derved faldt mine Øjne paa Deres Annonce, i hvilken De tilbyder Assistance i alle mystiske Sager; jeg gik straks herhen, og — ja, saa har jeg jo ikke mere at fortælle.“

„Jeg haaber virkelig ogsaa, Frue, at De ikke skal komme til at fortryde, at De har henvendt Dem til mig. Om ikke af anden Grund, saa dog, fordi De har hjulpet til at forebygge en Forbrydelse!“

„En Forbrydelse! Du gode Gud! Hvad mener De med: en Forbrydelse? Almægtige Fader, jeg

har i mine Levedage aldrig gjort et Menneske noget, som — — —“

„Jeg er ganske overbevist om, at der heller ikke vil blive gjort Dem nogen Fortræd. Men før De gaar herfra, maatte jeg maaske bede Dem være saa venlig at besvare et Par Spørgsmaal angaaende den omtalte Hr. Emil Lange — —“

„Aa — De vil da vel ikke mene, at Hr. Lange har noget at gøre med Forbrydelsen?“ spurgte Fru Müller dybt krænket og forarget.

Foreløbig mener jeg intetsomhelst, undtagen at samme Hr. Lange maaske har antydnet overfor Dem, at det ikke er godt, at Mennesket er ene, og at han maaske ikke var utilbøjelig til med Tiden at bestyre Deres Urtekramhandel, ikke som Kommis, men som Deres Herre og Husbond — —“

„Aa — — ved De ogsaa det?“

„Det synes jeg er meget tydelig og klart. Men sig mig en Gang, hvor længe har Hr. Lange været hos Dem?“

„I henved to Maaneder.“

„Altsaa i én Maaned førend den Fremmede med Dokumentmappen var hos Dem i Forretningen.“

„Javel.“

„Hvorledes kom Hr. Lange til Dem?“

„Efter en Annonce, som jeg havde indrykket i „Intelligensbladet“.

„Paa den Annonce kom der vel flere Billetter? Hvorfor engagerede De netop Hr. Lange?“

„Fordi han havde glimrende anbefalinger og kun forlangte den halve Gage af det, de andre unge Mennesker vilde have.“

„Fortræffeligt! Dygtige Folk, der vil arbejde for Halvdelen af den gængse Løn, er sjældne nutildags! Har Hr. Lange ikke en eller anden Særhed?“

„Ikke saavidt jeg ved!“

„Slet ikke?“

„Det eneste, jeg kan tænke mig, er, at han holder særlig meget af Champignons!“

„Næ, ser man det. Saa har han vel anlagt Champignonsbede i Kælderen og opholder sig derne længe ad Gangen?“

„Ja, det er den eneste Fejl, han har!“

„Har De nogensinde set hans Champignons?“

„Næ, den Del af Kælderen — det er den bageste — er altid omhyggelig aftaaset; men jeg har flere Gange maattet koge Champignons for ham.“

„Hvor var det, De sagde, at Butikken ligger?“

„Paa Hjørnet af Luna- og Schillerstrasse.“

„Sig mig — hvis jeg ikke husker fejl — det Hus ligger lige op ad Kölner Handelsbanken, ikke sandt? Naa, altsaa har en Bande af Indbrudstyre, til hvilke Hr. Emil Lange hører — tænker jeg — planlagt et Indbrud i Banken, som — det ved jeg i Embeds Medfør — den første Januar skal udbetale 50 Millioner Mark i Guld

til en fremmed Stat. Dette Guld ligger — pakket i Jernkasser — i det strængt afspærrede, utilgængelige Kælderrum i Banken. For at nu Hr. Lange skulde kunne tilvejebringe en kort underjordisk Forbindelsesgang mellem Deres Kælder og Bankens, maatte han jo vide at skaffe sig noget at gøre i Kælderen og bad Dem derfor overlade ham den bageste Del deraf til sin Champignonsdyrkning, af hvilken der jo i Virkeligheden ikke findes Spor. De Champignons, som han bad Dem koge, havde han købt. For imidlertid ikke at blive forstyrret i sit Arbejde, maatte han se at faa Dem fjernet fra Butikken og Kælderen. Derfra stammer den fortræffelige Spøg med Arvehistorien fra Amerika. Ganske snedigt fundet paa! Thi hvorledes skulde han ellers i ugevis kunne holde Dem fjernet fra Forretningen! De kan være overbevist om, at mens De har været borte om Dagen, har to à tre Mænd arbejdet paa den underjordiske Gang mellem de to Bygninger.“

„Det er forfærdeligt . . . oprørende . . . Men jeg kan ikke, jeg vil ikke tro ondt om Hr. Lange . . . Han er et godt Menneske . . . ædel, uden Tanke for noget ondt. Dersom De bare havde set ham — —“

„Det kommer jeg nok til — —“

„Aa, det er sandt, jeg har hans Fotografi her . . . Værsaagod.“

Fru Müller trak et lille Læderetui op af Lommen, aabnede det og rakte det til Viktor. Han betragtede længe det deri anbragte Billede. Saa vendte han sig om mod mig og sagde:

„. . . Se engang her, min Ven . . . hvilket karakteristisk Forbryderphysiognomi, den lave Pande, de fremstaaende Kindben, de umaadelig store Øren. Ak ja, stakkels Fru Müller, De er ikke den første, som Kærligheden har gjort blind!“

Fruen brast i en voldsom Graad, sprang pludselig op og vilde absolut hjem.

„Det kan jeg ikke tillade Dem, thi De kunde være i Stand til at ødelægge den af mig planlagte Paagribelse af Gavtyvene ved at advare Hr. Lange. De maa blive her — enten med det Gode eller det Onde — og maa overlade Resten til mig!“

Fru Müller faldt ved denne bestemte Tiitale fuldstændig sammen i sin Stol.

Viktor rakte mig Hr. Langes Fotografi og sagde:

„Vilde Du ikke være saa god at slaa op paa Serie 6 i Forbryderalbum'et: Udenlandske For-

brydere. Det Ansigt forekommer mig saa bekendt!“

Ganske rigtig! Hr. Lange skød Puppehammen af sig og viste sig at være en af det hollandske Politi eftersøgt farlig Indbrudstyv, der hed Anton van den Bergh.

Efter at Viktor et Par Gange tavs og grublende havde spadseret op og ned ad Gulvet, standsede han pludselig lige ud for mig og sagde triumferende:

„At disse Forbrydere dog altid — hvor snu og listige de end kan være — maa begaa en eller anden Dumhed, der tilslut røver dem. Havde de Fyre nu været saa kloge, at de havde ladet den gode Fru Müller arbejde med sit Syarbejde endnu i Dag, saa havde de rimeligvis uhindret kunnet udføre deres Forbrydelse.“

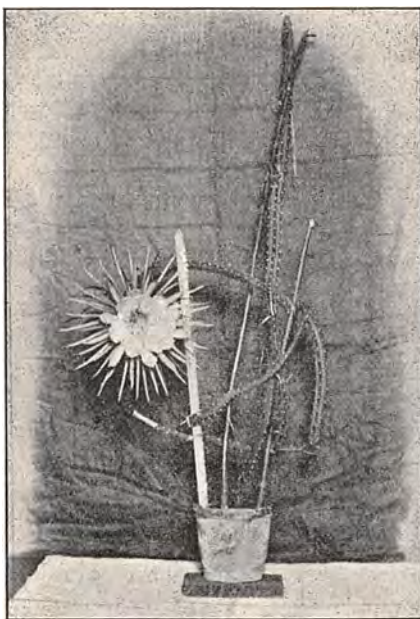
„Du mener altsaa, at — —“

„At Indbrudet i Banken skal foregaa i Nat. For det første, fordi Folkene i Schrøderstræse har ophævet deres „Kontor“, for det andet — og det er den væsentligste Grund — fordi det i Aften er Juleaften. Saa er de fleste hjemme i deres Families Kredse, og Banditterne kunde være mere sikre paa ikke at blive forstyrrede i deres Arbejde. Desuden er det Helligdag baade imorgen og iovermorgen, saa Banken er ikke aaben. Røveriet vilde altsaa først være bleven opdaget tredie Juledag, og saa var Skurkene sikkert forlængst over alle Bjerge og Grænser . . .“

— — — — —

Efter at have overladt Fru Müller i betroede Hænder, kørte min Ven og jeg hen til Direktøren for Kölner Handelsbank for at underrette ham om det mod hans Millioner planlagte Attentat; og derfra gik Turen til Politikamret, for at udbede os Assistance til vort natlige Æventyr. Om Aftenen Kl. 10 lagde vi os, otte til Tænderne bevæbnede Mand, paa Lur i Bankens Kælder. Tre Timer maatte vi ligge stille og vente, saa endelig lød der Støj under Gulvet, en Stenflise løftedes op, og fire Mænd, hvoriblandt ogsaa Hr. Lange, krøb op gennem Hullet og vilde netop til at tage fat paa Arbejdet, da de paa et Tegn af Viktor kastedes til Jorden og knebledes af vore Hjælpere. — — —

Bankdirektøren overrakte endnu samme Nat min Ven en Dusør paa 10,000 Mark, af hvilke Viktor ved Hjemkomsten stillede 3000 Mark til Fru Müllers Disposition som „Skadeserstatning for det mistede Legat.“

Nattens Dronning i Blomst Kl. 10 Aften.

Blomsten sammenfoldet Kl. 8½ følgende Morgen.

Nattens Dronning.

FREDAG den 11. August d. A. udfoldede denne pragtfulde Blomst sin skønne Krone paa Verandaen i Torvald Køhls Villa i Odder. Det er jo en stor Sjældenhed at se denne Kaktus i Blomst, hvorfor der var mange, som benyttede Lejligheden til tage den i Øjesyn. Knoppen viste sig i Slutningen af Maj og stod længe som en lille Uldtot; men i de sidste Uger voksede den stærkt, og især nogle Dage før Udspringet tog den Fart paa, saa at Blomsten blev 12 Tommer lang, da den Kl. 7 Aften begyndte at udfolde sig, En Time efter stod den fuldt udsprungen. Kl. 10 blev den fotograferet ved Magniumsllys. Kl. 1 Nat havde den naaet sin højeste Udvikling, men til Sammenfoldelsen gik der andre 6 Timer, og baade Kl. 3 og Kl. 5 Morgen stod den endnu rigtig smukt. Kl. 7 kunde man endnu se ind i Bægeret, men Kl. 8½ var den sammenfoldet. Først efter Middag hang Blomsten slapt ned i lodret Stilling. Da Blomsten var mest aaben, maalte den 10 Tommer i Diameter. Indenfor de smalle Bægerblade sidder de mange blændende hvide Kronblade og et uhyre stort Antal Støvdragere. Støvvejens Ar var 15-straalet.

Naar Planten er 3—4 Aar gammel, kan Blomstringen indtræde, og saa kan den under god Kultur blomstre hvert Aar. Det her omtalte Eksemplar er 5 Aar gammelt. Man har set gamle, kraftige Eksemplarer sætte flere Blomster samtidig.

T. K.

En Kæmpesten. Den bekendte Aarhusborger *Hans Broge* bor om Sommeren paa Landet i Landsbyen Brabrand i Nærheden af Aarhus. Her købte han for 6 Aar siden nogle Lyngbakker, som nu er forvandlede til et henrivende Anlæg, og det var under Gravninger i Dalene her, at man stødte paa den mægtige Granitsten, som vort Billede viser. Alle Aarhusianere kender den og gør Udfugter til den. Dens Vægt er 70,000 Pd.

Kæmpestenen i Brabrand ved Aarhus.
(Fot. Sinding-Jensen).

Kullen.

Fra Kullen. Klippebestigere i „Grotten“.

Saa højt syner Kullen, saa mægtigt, naar man en Sommermorgen kommer sejlene med Jyllandsdamperen paa Vej ned mod Sundet. Man vil næsten ikke tro den geografiske Haandbog, naar den fortæller, at Kullen kun er 188 Meter, kun er 16 Meter højere end Danmarks højeste Bakke, og paa de bratte Skrænter mod Nord ind mod Skeldervigen endda kun en 100 Meter, eller omtrent som vort Raadhustaa.

Naturligvis har Geograferne deres Maal i Orden. Men Øjet har ogsaa sin Ret. Det er med god Grund, at Kullen syner. Her drejer det sig ikke om en Bakkes gule Sand eller dens sprøde Ler, men om den haarde Gnejs. Kullen, det er alligevel Bjerget, ikke blot af Navn som vort Himmelbjerg, men af virkelig Gavn. Mod dets haarde Sten kan Bølgen brydes, saa det lyder som om drø-

nende Salver fyres af.

Alt i alt er Kullaberg godt en to Mil langt og saadan noget som en Fjerdingsvej bredt. Mod Nord er dets Fald brat og stejlt og utilgængeligt, medens Aasen mod Syd er skovklædt og dyrket. Derved fremkommer den rige Afveksling, der gør Kullen saa dragende for Fremmede og fylder Fiskerbyerne deroppe med Sommergæster. For os danske er det jo ogsaa det nærmeste Bjerg. Det er jo ikke en Gang en halv Snes Mil fjærnet fra Hesten paa Kongens Nytorv.

Første Gang Kullen nævnes er vel, da Sagnet lader Palnatoke løbe paa Ski ned ad dets bratte Sider. Men Palnatoke hører nu til de forhistoriske Personer, som den kritiske Historie-skrivning har sat sit store Spørgsmaalstegn ved, der er endog dem, der helt forkaster hans Eksistens, saa unge Damer behøver

Brænding. Motiv fra Kullen.

mennesker, det kan man vel ogsaa taale af et Fjerkræ;“ sagde tredje Mester.

„Jamen jeg havde tænkt og give min Kone den som Present; — til Selskab mens jeg er borte, ellers falder Tiden hende jo lang.“

„Hvoraf ved De det?“

„Det har hun selv sagt mange Gange.“

„Man kan tydelig mærke, at De er nygift, min gode Gannett; naar De har været gift lige saa længe som jeg, saa opdager De nok, at Kvindfolkene er mest glade ved at blive os kvit.“

„Hvorfor det?“ spurgte nu Gannett med en Røst, som Othello kunde have misundt ham.

„Hm, man gaar i Vejen, og man gaar og fylder op,“ sagde Rogers med et polisk Blink i Øjet, „man hindrer dem i Hovedrensningen og deres andre huslige Sysler; de er naturligvis altid glade, naar man kommer hjem, men de er sgu lige saa glade, naar man stikker af igen!“

„Der er Forskel paa Koner,“ sagde den nygifte.

„Ja, og min hun er prima,“ sagde Rogers, „men hun er alligevel aldrig ked af det, naar jeg sejler. — Hvordan er det, De er jo tyve Aar ældre end Deres Kone?“

„Bare femten!“ rettede Gannett kort. — Men jeg kan nu alligevel ikke lide, at andre viser hende for meget Opmærksomhed,“ tilføjede han lidt efter.

„Aa, den Slags synes Kvindfolkene godt om!“ bemærkede Rogers.

„Ja, men jeg synes ikke om det!“ sagde Gannett hidsigt.

„Aa, det fortager sig; om et Aars Tid er det Dem saa revnende ligegyldigt.“

Der blev en lille Pause. „Jeg har for Resten bedt Værtinden der hjemme om at holde lidt Øje med min Kone, medens vi er ude,“ sagde Gannett. „Min lille Kone er jo ung og uskyldig og lige kommet ind fra Landet, saa det kan jo være rart for hende at have saadan en moderlig Veninde.“

„Ved Deres Kone noget om det?“

„Nej! Ser De, Sagen er, jeg har en Ide med den Papegøje. Jeg bilder Mutter ind, at det er saadan en forhexet Fugl, som kan fortælle mig alt, hvad den ser, og hvad Værtinden saa fortæller mig, det siger jeg bare, at jeg har fra Papegøjen. — Hvad siger De til den?“

„Hvad siger du?“ Rogers betragtede ham med et irriterende Smil, „jeg siger, det er forfærdeligt, at et Mandfolk tror, han kan bilde et voxent Kvindemenneske saadan noget Sludder ind.“

„Saa? Hun tror paa Spøgelse og Varsler og Bankninger i Væggen, hvorfor skulde hun saa ikke ogsaa tro det?“

„Ja, ja, — det er alligevel Synd, for det er jo en flink Papegøje til og snakke.“

„Hvad mener De?“

„Jeg mener, at det er Synd om Halsen skulde blive drejet om paa saadan en rar Fugl.“

„Sikke no'et Vråvl,“ skreg Papegøjen.

Da Gannett kom hjem om Aftenen, placerede han Buret med Papegøjen midt paa Bordet. „Er den ikke smuk?“ sagde han. „Den har jeg købt til Selskab for dig, medens jeg er borte!“

„Du er alt for god mod mig!“ sagde hans Kone og gik henrykt rundt om Bordet og betragtede Fuglen fra alle Sider. Papegøjen drejede sig stadig efter Fruen, og da de paa den Maade havde taget sig en fire, fem Omgange, gav den

sit Mishag højlydt til kende i et skingrende „Skrup a!“

„Men Gud fri mig dog!“ udbrød Fru Gannett.

„Ja, den taler udmærket,“ sagde Gannett, „den er umaadelig klog,“ og saa benyttede han Lejligheden til at fortælle om al den Genialitet den var i Besiddelse af.

„Men, hvad siger Du? Tror Du virkelig selv alt det?“ sagde hans Hustru og stirrede forbavset paa ham.

„Ja, det gør jeg!“ sagde Maskinisten med fast Røst, „naar jeg kommer hjem igen, fortæller den mig alt, hvad Du har foretaget dig, medens jeg har været borte.“

„Gud bevares!“ sagde Fru Gannett, „men om mig skal den ikke faa andet end godt at sige; — for den lyver vel ikke?“

„Den kan ikke lyve, — det har den aldrig gjort,“ sagde Gannett.

Næste Formiddag skulde „North Star“ sejle, og en Times Tid før Afgang, kom tredje Maskinisters Kone for at hente Fru Gannett med til Ost-India Dokken og tage Afsked med Mændene. — Hun fik Øje paa Papegøjen, og Fru Gannett holdt et langt Foredrag om alle de sjældne Egenskaber, den i Følge hendes Mands Forklaring var i Besiddelse af.

„Hvis det var mig, der havde faaet saadan en Fugl, drejede jeg Halsen om paa den,“ sagde Fru Rogers meget bestemt.

„Nej, De gjorde ikke,“ sagde Gannetts Kone lige saa bestemt, og saa hviskede hun en længere Historie ind i Venindens Øre, saadan og saadan havde hun ordnet sig, og det skulde nok blive Manden, der blev den lille. Derpaa begav de sig paa Vej til Dokkerne, gik om Bord paa „North Star“, og tog en rørende Afsked med deres respektive Gemaler.

„Husk nu paa Papegøjen,“ var Gannetts sidste Ord.

„Jeg skal nok huske den!“ sagde Mrs. Gannett.

Seks Uger efter laa „North Star“ atter ved Dokken og Gannett skyndte sig hjem til den længselsfuldt ventende Mage. „Aa, hvor det er dejligt at være hjemme igen,“ sagde han, idet han gav sin Kone et kraftigt Smækkyss, „hvordan har Du haft det, Kære, — lidt ensomt?“

„Aa, jeg vænnede mig jo efterhaanden til det!“ sagde Fru Gannett.

„Du havde jo Papegøjen!“

„Aa, den væmmelige Papegøje!“

„Væmmelige Papegøje,“ sagde Manden forbavset, „hvor er den?“

„Der staar noget af den,“ sagde Fruen og pegede paa Kaminhylden, og noget ligger i den Hatæske, og her i min Lomme er Resten; den skal Du have til Erindring. Værsgod min Ven,“ og dermed tog hun en stor Lommekniv med to Blade op af Lommen og rakte Manden.

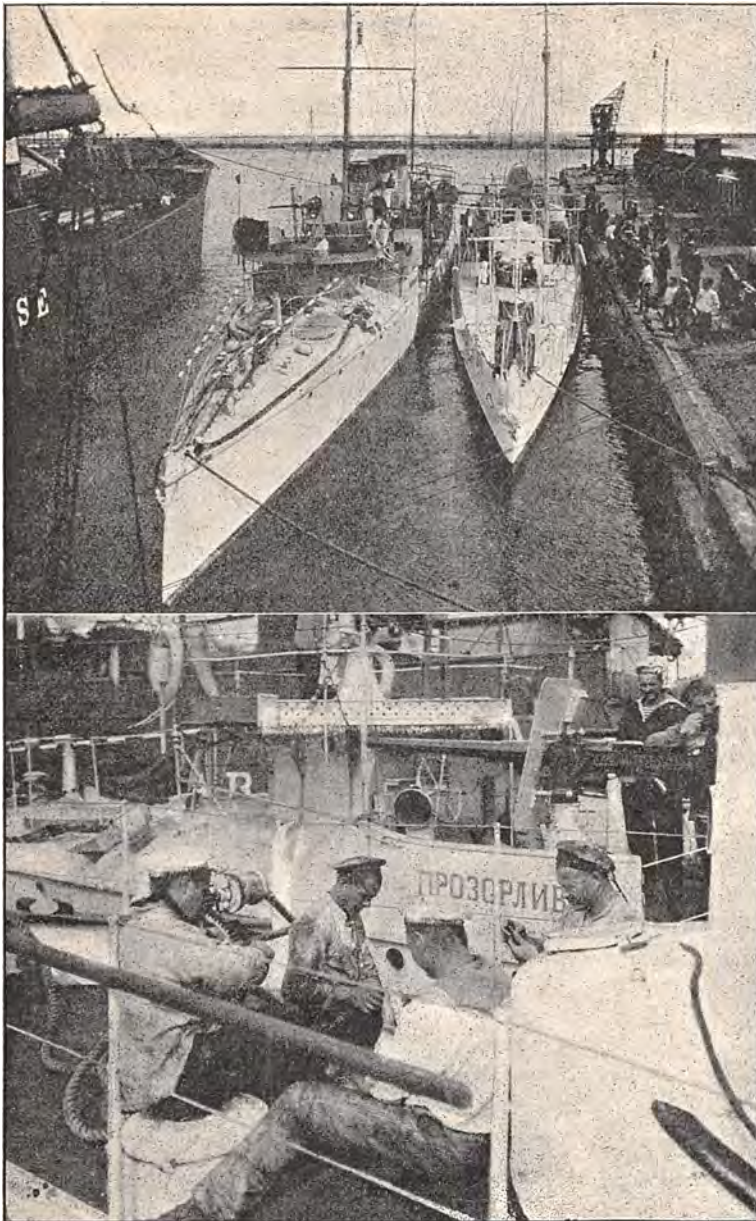
„Hvad behager?“ sagde Maskinisten himmel-falden, „paa Kaminhylden, i Hatæskan? —?“

„Ja, min Ven, de to nye blaa Vaser og den nye Hat. — Jeg blev virkelig nødt til at sælge Papegøjen, og der ser Du, hvad jeg har købt for Pengene.“

„Solgt Papegøjen!“ Aarene svulmede i Gannetts Pande og han knyttede Hænderne, „har Du solgt min Papegøje!“

„Ja, min Ven, det var nødvendigt, den Fugl var meget klogere, end Du selv aner.“

Gannett blev ildrød i Hovedet.

Russisk Torpedojager og Torpedobaad i Frederikshavns Havn.

Undsluppen Døden. Forleden Lørdag sejlede en skinnende hvid, russisk Torpedojager, Prosorlivy, ind i Frederikshavns rummelige Havn, ledsaget af en Torpedobaad, for at tage Kul ind, saa de kunde naa tilbage til Libau. Prosorlivy havde været i samme Havn før, den Gang da Roshdestvensky's tilsyneladende saa vældige Flaade passerede vore Sunde og Havn paa Dødstogtet mod Øst. Da havde Prosorlivy lidt Havari og maatte søge ind til Frederikshavn for at reparere. Og da havde Skibet været mørkmalet, saadan som et moderne Krigsskib maa være det, for ikke at syne altfor kraftigt mellem Havets graa-sortede Bølger. Men nu var der ingen Grund til at skjule sig, ingen Fjende at vare sig mod. Thi Prosorlivy havde været saa heldig i Middelhavet at lide et nyt, alvorligere Havari, der tvang det ind til Kreta. Saadan kom det ikke til Tsusimastrædet, til Undergang og Død eller forsmædeligt Fangenskab. Og nu skinner og lyser den hvide Farve som en Takkebøn til Ruslands Gud og alle dets Helgener for Livet, som et Brud paa Maskine, en knækket Akse, reddede, Livet, som er saa dyrebart, naar man er 20 Aar, og Udskrivningsordren har revet en bort fra Hjemmet og alle dem, man har kær.

Papegøjen.

Efter det engelske.

FØRSTE og tredje Maskinmester sad og smaa-snakkede ved Eftermiddagsgrogen ombord paa „North Star“ i Ostindiadokken i London. — Af og til blev de afbrudt af en hæs, skrattende Stemme, der raabte: „Sikke no'et Vrævl!“ eller „Hold Mund, Gamle!“ Stemmen kom fra en stor graa Papegøje, der sad i et Bur i Hjørnet af Kahytten.

„Det er slet ikke saa tosset sagt a' en Papegøje,“ sagde tredje Mester.

„Jeg kan ikke lide det grove Sprog,“ sagde første Mester og skelede gnavent til Buret, „ham, jeg købte den af, forsikrede mig, at den ikke kunde sige nogen Grovheder!“

„Hvad man kan taale og høre af sine Med-

mennesker, det kan man vel ogsaa taale af et Fjerkræ;“ sagde tredje Mester.

„Jamen jeg havde tænkt og give min Kone den som Present; — til Selskab mens jeg er borte, ellers falder Tiden hende jo lang.“

„Hvoraf ved De det?“

„Det har hun selv sagt mange Gange.“

„Man kan tydelig mærke, at De er nygift, min gode Gannett; naar De har været gift lige saa længe som jeg, saa opdager De nok, at Kvindfolkene er mest glade ved at blive os kvit.“

„Hvorfor det?“ spurgte nu Gannett med en Røst, som Othello kunde have misundt ham.

„Hm, man gaar i Vejen, og man gaar og fylder op,“ sagde Rogers med et polisk Blink i Øjet, „man hindrer dem i Hovedrensningen og deres andre huslige Sysler; de er naturligvis altid glade, naar man kommer hjem, men de er sgu lige saa glade, naar man stikker af igen!“

„Der er Forskel paa Koner,“ sagde den nygifte.

„Ja, og min hun er prima,“ sagde Rogers, „men hun er alligevel aldrig ked af det, naar jeg sejler. — Hvordan er det, De er jo tyve Aar ældre end Deres Kone?“

„Bare femten!“ rettede Gannett kort. — Men jeg kan nu alligevel ikke lide, at andre viser hende for meget Opmærksomhed,“ tilføjede han lidt efter.

„Aa, den Slags synes Kvindfolkene godt om!“ bemærkede Rogers.

„Ja, men jeg synes ikke om det!“ sagde Gannett hidsigt.

„Aa, det fortager sig; om et Aars Tid er det Dem saa revnende ligegyldigt.“

Der blev en lille Pause. „Jeg har for Resten bedt Værtinden der hjemme om at holde lidt Øje med min Kone, medens vi er ude,“ sagde Gannett. „Min lille Kone er jo ung og uskyldig og lige kommet ind fra Landet, saa det kan jo være rart for hende at have saadan en moderlig Veninde.“

„Ved Deres Kone noget om det?“

„Nej! Ser De, Sagen er, jeg har en Ide med den Papegøje. Jeg bilder Mutter ind, at det er saadan en forhexet Fugl, som kan fortælle mig alt, hvad den ser, og hvad Værtinden saa fortæller mig, det siger jeg bare, at jeg har fra Papegøjen. — Hvad siger De til den?“

„Hvad siger du?“ Rogers betragtede ham med et irriterende Smil, „jeg siger, det er forfærdeligt, at et Mandfolk tror, han kan bilde et voxent Kvindemenneske saadant noget Sludder ind.“

„Saa? Hun tror paa Spøgelse og Varsler og Bankninger i Væggen, hvorfor skulde hun saa ikke ogsaa tro det?“

„Ja, ja, — det er alligevel Synd, for det er jo en flink Papegøje til og snakke.“

„Hvad mener De?“

„Jeg mener, at det er Synd om Halsen skulde blive drejet om paa saadan en rar Fugl.“

„Sikke no'et Vråvl,“ skreg Papegøjen.

Da Gannett kom hjem om Aftenen, placerede han Buret med Papegøjen midt paa Bordet. „Er den ikke smuk?“ sagde han. „Den har jeg købt til Selskab for dig, medens jeg er borte!“

„Du er alt for god mod mig!“ sagde hans Kone og gik henrykt rundt om Bordet og betragtede Fuglen fra alle Sider. Papegøjen drejede sig stadig efter Fruen, og da de paa den Maade havde taget sig en fire, fem Omgange, gav den

sit Mishag højlydt til kende i et skingrende „Skrup a!“

„Men Gud fri mig dog!“ udbød Fru Gannett.

„Ja, den taler udmærket,“ sagde Gannett, „den er umaadelig klog,“ og saa benyttede han Lejligheden til at fortælle om al den Genialitet den var i Besiddelse af.

„Men, hvad siger Du? Tror Du virkelig selv alt det?“ sagde hans Hustru og stirrede forbavset paa ham.

„Ja, det gør jeg!“ sagde Maskinisten med fast Røst, „naar jeg kommer hjem igen, fortæller den mig alt, hvad Du har foretaget dig, medens jeg har været borte.“

„Gud bevares!“ sagde Fru Gannett, „men om mig skal den ikke faa andet end godt at sige; — for den lyver vel ikke?“

„Den kan ikke lyve, — det har den aldrig gjort,“ sagde Gannett.

Næste Formiddag skulde „North Star“ sejle, og en Times Tid før Afgang, kom tredje Maskinisters Kone for at hente Fru Gannett med til Ost-India Dokken og tage Afsked med Mændene. — Hun fik Øje paa Papegøjen, og Fru Gannett holdt et langt Foredrag om alle de sjældne Egenskaber, den i Følge hendes Mands Forklaring var i Besiddelse af.

„Hvis det var mig, der havde faaet saadan en Fugl, drejede jeg Halsen om paa den,“ sagde Fru Rogers meget bestemt.

„Nej, De gjorde ikke,“ sagde Gannetts Kone lige saa bestemt, og saa hviskede hun en længere Historie ind i Venindens Øre, saadan og saadan havde hun ordnet sig, og det skulde nok blive Manden, der blev den lille. Derpaa begav de sig paa Vej til Dokkerne, gik om Bord paa „North Star“, og tog en rørende Afsked med deres respektive Gemaler.

„Husk nu paa Papegøjen,“ var Gannetts sidste Ord.

„Jeg skal nok huske den!“ sagde Mrs. Gannett.

Seks Uger efter laa „North Star“ atter ved Dokken og Gannett skyndte sig hjem til den længselsfuldt ventende Mage. „Aa, hvor det er dejligt at være hjemme igen,“ sagde han, idet han gav sin Kone et kraftigt Smækkyss, „hvordan har Du haft det, Kære, — lidt ensomt?“

„Aa, jeg vænnede mig jo efterhaanden til det!“ sagde Fru Gannett.

„Du havde jo Papegøjen!“

„Aa, den væmmelige Papegøje!“

„Væmmelige Papegøje,“ sagde Manden forbavset, „hvor er den?“

„Der staar noget af den,“ sagde Fruen og pegede paa Kaminhylden, og noget ligger i den Håtske, og her i min Lomme er Resten; den skal Du have til Erindring. Værsgod min Ven,“ og dermed tog hun en stor Lommekniv med to Blade op af Lommen og rakte Manden.

„Hvad behager?“ sagde Maskinisten himmel-falden, „paa Kaminhylden, i Håtsken? —?“

„Ja, min Ven, de to nye blaa Vaser og den nye Hat. — Jeg blev virkelig nødt til at sælge Papegøjen, og der ser Du, hvad jeg har købt for Pengene.“

„Solgt Papegøjen!“ Aarene svulmede i Gannetts Pande og han knyttede Hænderne, „har Du solgt min Papegøje!“

„Ja, min Ven, det var nødvendigt, den Fugl var meget klogere, end Du selv aner.“

Gannett blev ildrød i Hovedet.

Hans Kone begyndte at græde og holdt Forklædet for Øjnene. „Og saa løj den saa frygteligt,“ hulkede hun, „den fortalte de rædsomste Historier om dig!“

„Om mig!“

Ja, hvorfor skulde den ikke kunne fortælle om dig? Første Gang, det var netop, da Du laa i Genua, — da sad jeg alene om Aftenen og sagde ved mig selv: „Gud ved, hvor min lille Mand nu er?“ Og saa begyndte Papegøjen pludselig: „Han sidder paa en Beværning uden for Byen, hvor der er Musik og Sangerinder, og han tramper Takt og slaar Tromme paa en Blikbakke.“

Et Øje kiggede frem bag Forklædet og saa Gannett fare sammen som forstenet.

„Og mens Du laa i Toulon, fortalte den: „Nu er han oppe at slaas og lige ved at blive puttet i Kachotten, men der er en fremmed Kaptajn, der redder ham.“ — Var det ikke væmmeligt at høre paa?“

„Uforskammet,“ sagde Gannett med dump Røst og sank ned i en Lænestol.

„Nogle Dage efter snakkede den om, at I var i Neapel!“ vedblev Fru Gannett.

„Der var jeg slet ikke i Land!“ busede det ud af Manden.

„Det paastod Papegøjen. Den sagde, at Du i en Kafé ved Havnen havde slaaet et Marmorbord itu og pryglet en Opvarter.“

Gannett rejste sig underlig adspredt og gik stille hen og kiggede ud af Vinduet.

„Ja, den var somme Tider ved at skræmme Livet af mig med sine Historier. Den Gang, Du laa i Suez — — —“

„Ja, det er godt;“ raabte Gannett og fløj hen og tog sin Kone om Livet. „Du behøver ikke at fortælle mere.“

„Ja, men Du har ikke hørt det værste. I Suez — — —“

„Ja, men, jeg siger jo, det er nok, min lille Ven.“

„Naa! men synes Du saa ikke, det var rigtigt, jeg solgte den?“

„Fuldstændig rigtigt, min Ven! Og saa snakker vi ikke mer om den dumme Papegøje!“

Gerda Krum.

Kasinos unge Primadonna, Frk. Gerda Krum.
(Fot. Even Neuhaus).

VED Kasinos Aabningsforestilling „Orfeus i Underverdenen“, vandt Frk. Gerda Krum en betydelig Sejr, takket være sin store, smukke Sangstemme, sin scenevante Optræden og sit nydelige Ydre. Det synes da, som her er ikke almindelige Muligheder til Stede for en frodig og glorværdig Operette-Virksomhed.

Frk. Krum er født den 30. Juni 1878. Hun debuterede den 10. April 1897 paa Folketheatret, var derpaa 3 Aar knyttet til Scenen paa Nørregade, men fik efter sin Mening ikke tilstrækkelig mange eller tilstrækkelig gode Roller. Saa tog hun imod Engagement i Kristiania, men Selskabet gik fallit efter et Par Maaneders Forløb, og hun vendte tilbage til Danmark.

De sidste 5 Sæsoner har Frk. Krum været ved Aarhus Theater, hvor hun har spillet et meget stort Repertoire, baade Lystspil og Sørge-spil, Opera og Operette. Efter at have gjort Lykke i nogle Operetteroller, slog hun først rigtig igennem i 1902 som Cyprienne i „Lad os skilles“. Fru Betty Nansen skulde oprindeligt have udført Rollen som Gæst paa Aarhus Theater, men blev forhindret, hvorfor Direktør Benjamin Petersen foreslog den unge Dame at prøve sin Lykke i den. Hun tvivlede om, at det kunde gaa, men vovede dog Forsøget — og det gik. Af andre Roller, hun har spillet derovre, kan nævnes: Signe i Edvard Brandes' „En Forlovelse“, Helga Theisen i Sven Langes „De stille Stuer“ og Toinette i „Den indbildte Syge“. Paa Operettens Omraade har hun udført Hovedpartier i: „Mikadoen“, (Jum-Jum), „Røverne“ (Fiorella), „Orfeus i Underverdenen“ (Eurydike), „Corneilles Klokker“ (Serpolette).

Imedens Frøkenen endnu tilhørte Aarhus Theater, fandt hun dog Lejlighed til at optræde her i København om Sommeren, saaledes i „Tivolis Glassal“ og paa „Sommerlyst“, hvor det ikke faldt hende vanskeligt paa ny at knytte Baandet imellem sine gamle Bysbørn og sig.

En renlig By.

Hvordan man vander Gader i Amsterdam. 1. Med Haandslange. 2. Elektrisk Sprøjtevogn.

I en Sommer, som den, der nu snart er forbi, hvor vi har haft saa mange lumre, kvælende hede Dage, spiller overalt i Verden Gadevandingen en betydelig Rolle, og paa dette som paa saa mange andre praktiske Omraader, er Amsterdam igen et godt Stykke forud for saa mange andre Byer af samme Størrelse. Fra Morgen tidlig til langt ud paa Eftermiddagen, ruller Vandvognen i langsommeligt Tempo af Sted, bredende sin kølende Vandmasse ud over Brolægningen, der her næsten overalt udelukkende bestaar af Mursten paa Langkant. Men som vi saa godt ved hjemme fra os selv, slaar disse Vogne ingenlunde til paa en blot nogenlunde hed Sommerdag, og det næste vigtige Led i Gadevandingen her, er derfor Sprøjtesystemet. Flere Mænd, 2 og 2 sammen, vandrer Byen rundt og overdænger Gaderne med Vand, saa det plasker efter. Det er noget, der kan blive til noget, og af vort Billede vil enhver

let kunne indse, at der skal Tid til, før en Gade igen bliver tør efter saadan en Skylle. Som sidste Led i denne rationelle Vanding af Gaderne, har man nu for et Par Maaneder Siden yderligere faaet anskaffet sig en saakaldet „Spuitwagen“, Sprøjtevogn, der bevæger sig langs de elektriske Sporlinjer i susende Fart, udspyende sit Vand til begge Sider. Vort andet Billede viser en saadan Vogn. Det er et antageligt Stykke Arbejde, den kan udrette, og det siger sig af sig selv, at den er langt mere økonomisk, end den almindelige Vandvogn, da man her bedre kan afpasse Vognens Hastighed og den udstrømmende Vandmasse efter hinanden. Var det ikke noget for Københavns Sporvejselskab, saadan en Vogn, f. Eks., ud ad Strandvejen, eller for Københavns Kommune; det vilde næppe volde mange Besværligheder at komme overens med Sporvejselskabet om en passende Ordning.

VILH. LUDVIGSEN.

Militære Indskibningsøvelser ved Aarhus. (Fot. Brønniche)

(Fot. Reiffenstein-Hansen).

Hr. Sophus Neumann som Hans Styx i „Orfeus i Underverdenen“ paa Kasino.

Da jeg var Prins blandt de Arkadier,
 Da leved jeg i Sux og Dux.
 Det var paa et af disse Stadier,
 At Døden tog mig i en Rus.
 Det var jo ganske vist generende;
 Men deri man sig finde maa.

Men hvad der var det mest kreperende,
 Var, at jeg ej din Skønhed saa,
 Mens jeg var Prins blandt de Arkadier,
 Mens jeg var Prins blandt de Arkadier,
 Ar... Ar... Ar... Ar...
 Arkadier!

Den største og den mindste.

Morgenscene.
Afholdsfolkens
Feriekoloni.

Middagsliv.

Afholdsfolkens Feriekoloni er Navnet paa et Foretagende i Stil med de øvrige Kolonier. Begyndelsen var saa vellykket som ønskes kunde. Man samlede 50 Drengene, der udpegedes af Skoleinspektørerne ved 25 Skoler, saaledes at der valgtes to fra hver Skole og det var ikke Afholdsfolks Børn, man særlig ønskede at sende ud. Da de nødvendige Penge og Naturalier vare indsamlede — Krigsministeren stillede Sengetøj til Disposition — indkvarteredes Børnene paa Spangagergaard ved Glostrup, hvor de levede det herligste Natur- og Slaraffenliv, optaget af Leg og Marsch, Chocoladegilder og Plyndring af Frugthaver. Man havde eget Køkkenpersonale med og en Række af Komiteens Herrer og Damer havde stadigt Ophold i Kolonien, de sidste ivrigt beskæftigede med at holde Børnenes Tøj i Orden.

Kendte Navne.

Jubilæum.

En af Københavns populæreste Politimænd, Politiasistent With ved Pilestrædes Station, kunde d. 1ste Septbr. fejre 25 Aars Jubilæum for sin Indtræden i Politiets Tjeneste. W. blev juridisk Kandidat 1880, og samme Aar kom han altsaa ind i vort Politi, fun-

Politiasistent With

gerede under en femaarig Periode som Betjent og Overbetjent og fik 22. Oktober 1885 Udnævnelse til Politiasistent paa Østerbro. Herfra forflyttedes han 1. Aug. 1887 til Pilestræde, hvor han siden har haft sit Embede. Ved sin hensynsfuldt beherskede offentlige Fremtræden har han hos Byens Borgere vundet stor Popularitet og rent privat

har han ved sit ligefremme, uceremonielle Væsen skabt sig Venner i Mængde.

Den store og ansete Gamélske Kaffe-forretning havde forrige Fredag bestaaet i 100 Aar. Grundlæggeren Augustin Cyrille Gamél, der var fransk af Fødsel, kom til København 1794, ernærede sig først som Frisør og Parfumehandler, og aabnede siden (d. 25. Aug. 1805) Urtekramforretning i Ejendommen paa Østergade, hvor Firmaet Gamél fremtidig har resideret. Stifterens Søn, Antoine Cyrille, ændrede Virksomheden til en Specialforretning i brændt Kaffe, og som saadan bevarede den til vor Tid, alt medens den voxede i Omfang og fik en Berømmelse som næppe nogen anden lignende Forretning. Den tredje Generation, der fik Forretningen i Hænde, var ifjor afdøde Etatsraad Augustin Gamél og

Dr. Arnold Gamél.

dennes Broder. Dr. Arnold Gamél. Sidstnævnte er nu Firmaets Seniorchef, og ved Siden af ham er nu fjerde Generation, repræsenteret af den unge Grosserer Cyril Gamél, rykket frem til at beklæde en Chefpost i den paa saa store Traditioner hvilende Virksomhed.

Grosserer Cyril Gamél

Fhv. Herredsfoged for Lysgaard m. fl. Herreder, Etatsraad N. C. Herholdt i Kellerup, kan den 10. September fejre sin 90-aarige Fødselsdag. Efter at have taget Embedseksamen 1840, ansattes han i Toldkammeret, siden i Rentekammeret og Krigsministeriet, hvor han under Krigen 1848 modtog det betroede Hverv at ledsage Hæren i Jylland, medførende Krigskassen. I 1855 udnævntes han til Birkedommer paa Læsø, og fra 1861—85 beklædte han

Fødselsdag.

782

KENDTE NAVNE

Embedet som Herredsfoged for Lysgaard m. fl. Herreder. Han var som Dommer klartskuende og i Besiddelse af en overordentlig Humanitetsfølelse.

hv. Herredsf. N. C. Herholdt

Da han fra traadte sit Embede, vedblev han at have Ophold i Kellerup. Etatsraad H, vil paa sin Fødselsdag blive hyldet af den unge Bys Befolkning, der nærer den største Agtelse for hans altid virksomme Arbejde til Bedste for Byens Velfærd og Udvikling.

Jubilæum.

En virksom Aarhusborger, Vogn- og Beslagsmed P. Thomsen, kunde nylig fejre sit 25 Aars Forretningsjubilæum. T. der er en overordentlig lygtig Mand i sit Fag, har taget livlig og ledende Del i Foreningslivet i Aarhus; han har saaledes i 14 Aar siddet i Bestyrelsen for Vaabenbrødreforeningen, han har stiftet Sangforeningen

Beslagsmedem. P. Thomsen.

Fødselsdag.

Bogtrykker Andreas Thiele kunde nylig fejre sin 80-aarige Fødselsdag.

Bogtrykker Andreas Thiele

„Arion“ og „Ryterforeningen“, som blandt sine Medlemmer tæller selve Hs. Kgl. Høj. Prins Christian. T. er nylig fyldt de 50 Aar.

For fire Aarsiden trak han sig tilbage fra Ledelsen af den store Virksomhed, som han havde drevet sammen med sin nylængst afdøde Broder og som

de to havde arbejdet op til at blive et Mønstertrykkeri, der haade fik Statens og mange store Institutioners Arbejder under Hænder. Haardt maatte der mangen Gang slides, men med sand Arbejdsiver trak de to Læset, indtil Broderen Just taldt fra i 1876 og Andreas Thiele — sammen med den nuværende Indehaver S. Vedege — førte Virksomheden videre frem i Anseelse og Betydning.

Dødsfald.

Fhv. Proprietær, Alfr. Lendorf, der nylig afgik ved Døden, var en udmærket Støtte for den københavnske Velgørenhed. Som Formand for Aagade-Afdelingen

Propr. Alfr. Lendorf.

fortrinligt, altid helt personligt Arbejde, og for Nørrebroes Fattige vil det betyde et alvorligt Tab, at deres gode Velgører ikke længer er til. L. blev 62 Aar gl.

i Københavns Understøttelsesforening og som Formand for Nørrebroes Bespisningsforening har han i mange Aar udført et

absolut ved Siden af den franske Vin Eddike og er nu, grundet paa sine udmærkede Sylteegenskaber, udbredt over hele Landet. Den er garanteret fri for enhver Tilsætning af Eddikesyre.

Rundt i Hjemmene er man i fuld Gang med Syltningen, og den kloge Husmoder, der ved, hvilken Rolle Eddiken spiller for et heldigt Resultat, spørger sig for hos de kyndige. Næsten fra alle mulige Sider faar hun det samme Svar, at „Kathrinebjerg Eddike“ er den fortrinligste, idet den giver Frugten en fin Vinsmag, og forædler den mere og mere, jo længere Frugten staar i den. „Kathrinebjerg Eddike“ fremstilles af Firmaet *W. Bähmcke & Co.* i København, der i sin Tid anlagde Eddikebryggeriet, da det til sin Fabrikation af Sennep havde Brug for en første Kls holdbar Eddike. „Kathrinebjerg Eddike“, som paa Udstillingen i København 1888 belønnedes med Medaille af første Klasse, staar

Bakteriologisk Laboratorium „Ratin“, der som bekendt fremstiller Bakteriekulturen *Ratin*, der ved Fodring fremkalder en smitsom, dødelig forløbende Sygdom hos Rotter og Mus, og er uskadelig overfor Heste, Køer, Svin, Hunde, Katte, Kaniner, Duer, Høns og ældre Kalve, fremstiller nu foruden Ratin et Præparat, der hedder *Ratinin*, som kan dræbe de for Ratinbacillen eventuelt enkelte uimodtagelige Rotter. Vi har saaledes nu Midler til en total Udryddelse af disse Skadedyr, som koster Danmark alene mindst 7 Mill. Kroner aarlig. —

Det gælder nu blot om, at Grundejerne, Landmændene, etc. kan blive enige om en fælles Optræden, og man skulde ikke tro, at dette maatte være svært, naar man tager Hensyn til, hvilken kolossal Skade de Folk lider, der har Rotter. Enhver burde været interesseret i, at der bliver iværksat en rationel Udryddelseskrig imod Rotter og Mus, og heldigst vilde det være, om vi, da vi

nu har Midlerne til at faa Rotterne udryddede, kunne faa den Rottelov, som bl. a. den velkendte Justitsraad Zuschlag i mangfoldige Aar har arbejdet paa. —

Bakteriekulturen Ratin anses af Videnskabsmænd, saavel herhjemme som i Udlandet, for at indtage første Rangs Pladsen i Rækken af de Bakteriekulturer, der har været anvendt til Rotteudryddelser. Kulturen vinder da ogsaa mere og mere Indpas, saa en betydelig Eksport til Udlandet allerede finder Sted. —

For de Folk, som endnu ikke skulde vide det, skal vi anføre, at Bakteriekulturen Ratin er en dansk Opfindelse, der i sin Tid blev funden i Aalborg, hvor ogsaa Ratin-kulturen til at begynde med blev fremstillet. Nu foregaar Fremstillingen her i Byen paa et fuldstændig moderne bakteriologisk Institut med Forsøgslokaler og Dyrestalde, ligesom Fremstillingen i det hele sker under betryggende Garanti.

Nu og da opstaar indenfor Haandværket helt nye Fag. Et saadant repræsenterer Linoleumsarbejderne og hosstaaende Grubebilleder viser en Række af dette Fags dygtigste Mænd, idet hver enkelt har været uafbrudt og fast ansat i Aarevis hos Firmaet *C. Riis Bonne* (Linoleum-Kompagniet) i Citygade. I de travle Sæsoner har Firmaet altsaa faste Folk nok at benytte som Arbejdsledere, naar større Mandskab beskæftiges, og kan saaledes altid med Tryghed indestaa for erfaren Paalægning af den ved Firmaet leverede Linoleum, hvis gode Kvalitet er bekendt.

Foruden den egentlige Linoleumforretning driver Hr. Riis Bonne en meget betydelig Export af Raamateriale til Fabrikationen af Linoleum, og saa anselige er disse Forsendelser pr. Jernbanevogn til Udlandet, at man sikkert tør regne Hr. R. B. blandt Statsbanernes bedste Kunder.

EVER8DAG

Nr. 51. 11. Aargang.

17. September 1905.

Fra det engelske Flaadebesøg. (Fot. Jul. Aagaard.)

Mitsutis første Togt.

Fortælling fra den russisk-japanske Krig

af A. H. KOHL.

HVAD for noget!“ — sagde Admiralen, da Kaptajn Oshunto var færdig med at fortælle, og han strakte sin lange og smalle Haand ud, hvor der var en tæt Stribe af sort Haar — som et Baand — langs Ryggens Kant, og kneb Mitsuti i det højre Øre. Kaptajn Oshunto slog ud med begge Hænder for at antyde, at hån begreb det heller ikke — „og hvordan er den lille Usling kommet med helt hertil — — uden at de har fundet ham tidligere?“

Mitsuti maatte pludselig gøre sig overordentlig Umage for at skjule et lille Smil, der meget gerne vilde have Lov til at løbe en Gang hen over hans Ansigt —: uden at de havde fundet ham tidligere, tænkte han, he, men han skulde nok holde tæt med, at Matroserne havde hjulpet ham!]

Og højt sagde Mitsuti, med sin allermest uselviske Stemme —:

„Vel, Herr Admiral!“ — og han tænkte, at dette „Vel“ det plejede altid at klare Sagen, naar de foresatte hittede paa at blande sig i noget, som detikke var saanemt at skulle give Oplysninger om.

Admiralen sendte ham et Blik, der var vel tilhyllet af sammentrukne Øjenbryn —:

„Sikken en bitte Slubbet!“ — sagde han, og blev ved at knibe ham i Øret — men Mitsuti var for lille af Vækst til at kunne se det Glimt, der gik fra Admirals Øjne til Kaptajn Oshuntos.

Men Oshunto opfattede Glimtet og derfor lavede ogsaa han en meget barsk og kortStemme —:

„Ja!“ — sagde han og lagde sin venstre Haand med et Smæk paa Drengens Skulder — „Han skulde jo egentlig have sig en ordentlig Arrest, den lille Flab. Saadan at stikke af fra Underofficersskolen, og gemme sig paa et Krigsskib, der er paa Togt!“

Mitsutis Øjne blev lidt svømmende da han hørte dette her. Aa, nu bliver det rigtignok slem for mig! tænkte han, og saa vidste han ikke andet Middel end igen at stirre op paa Admirals smalle og lange Ansigt —:

„Vel, Herr Admiral!“ — sagde han en Gang til, og hans lille Haand stod saa stram og flad og rettet som en Bordplade oppe ved hans højre Øre.

Admiralen støttede sin Albu paa Kommandobroens hvidmalede Jærnrækværk og hans Fingre gled en Gang hen over det ganske korte og tynde Overskæg. Et Solstrejf fra Vandet laa og vuggede i en Lysplade tværs over hans Næse. Han stirrede ned paa Drengens Ansigt, hvor Munden var ganske fugtig og rød, og Læberne halvt aabne af Spænding.

„Naa!“ — sagde han, med eet. og lod sin

Haand gaa frem og tilbage over Mitsutis venstre Kind, og han smilede paa een Gang — „Naa, nej, du skal nok slippe for videre Tiltale!

Men hjem maa du jo! Og straks!

Det er der ingen Tvivl om!“

Mitsuti saa’ op; hans Blik var bleven noget grumset —:

„Vel, Herr Admiral!“ — sagde han, og det var først meget langt bag ved hans Stemme, at der var en Smule Skuffelse, der nærmede sig til Graad.

Admiralen nikkede til Oshunto —.

„Ja — tag De ham saa med igen om Bord, den lille Kriger — — og saa sender vi ham hjem til Sasebo med det første Meldingsskib!“

Oshunto løftede sin Haand til Huen og gik bort med Drengen.

„Ja — det slap du saamænd godt fra!“ — sagde han, og havde sin Haand paa Mitsutis Skulder mens de steg ned ad Falderebet og kom om Bord paa Barkassen — „men hjem skal du altsaa!

Maa jeg spørge, hvad havde du egentlig ogsaa tænkt dig, at vi skulde med saadan en Spirrevip paa tretten Aar. Hvad?“

Mitsuti stod foran Kaptajnen, der sad i Barkassens Agterende, hvor Flaget hang, vagt og blødt i den stille Luft.

Han følte, at Taarerne rykkede ham noget nærmere ind paa Livet. og han svarede derfor ikke.

Oshunto klappede ham paa Kinden og saa vinkede han med Haanden, at Drengen skulde gaa forud. — — —

Mitsuti var en Søn af Fus, der havde været Baadsmand i den kejserlige Marine, og som faldt under Krigen med Kineserne.

Den Gang var Mitsuti kun to Aar gammel; men i sine mest livslystne Timer — naar han legede med Kammeraterne oppe paa Underofficersskolens store og lyse Sovesal, hvor Hovedpuderne hver Aften fløj om, som var de løsrevne Kroner af blomstrende Træer, og hvor Drengenes høje Hvin og deres Kaskade-Latter var som glade Fugles Skrig — dér plejede han at paastaa, at skønt han altsaa kun var to Aar gammel da Faderen faldt, saa kunde han dog meget godt — læg Mærke til dét, Kammerater, jeg siger: meg-et godt! — han kunde meget godt huske, at et Par Dage senere kom der to uniformerede Herrer ind i hans Mors lille Stue, hvor Mor sad og havde ingen Øjne mere, af Graad; og hvor alle de smaa Stykker duftende Træ, der plejede at staa fremme, naar Fus kom hjem fra Togt, de var gemt ned i en gammel Thekasse.

De to uniformerede gjorde Honnør og stod lige saa stive som Overkanoner Hasati — der var Lærer i Kanonekserscits — naar Admiralen inspicerede Skolen.

„Vi kommer lige fra Kejseren!“ — sagde en af de uniformerede — „og han har selv befalet os at gaa til dig; du, den tapre og udødelige Fus's Enke — —“ længere kom Mitsuti aldrig, for saa skingrede Kameraterne op og slog sig paa Laarene, saadan som Hasati gjorde, naar en af dem sagde en Dumhed i Teori.

„Nej, aa hør dog!“ — sagde de og kniksede i Maverne af Latter, og de kastede sig paa Ryggen om i Sengene og hjulede i Luften med de nøgne Ben — „oh! Hvor du dog kan lyve!“

Og saa opdagede Mishuti selv, at det kunde vist ikke hænge helt rigtig sammen, dette her med den glimrende Hukommelse i den tidlige Alder. Og saa greb han til sin Hovedpude og kastede den lige i Ansigtet paa Menpai, der lo saa man kunde se hans Fodsaaler inden fra — sagde Hasati.

Naa, men sikkert er det nu, at da Mitsuti var bleven ti Aar gammel, blev han anbragt paa Søunderofficers-Elevskolen i Sasebo.

En Gang hver Maaned fik han Orlov en Søndag og tog hjem til Kioto for at se til sin Mor.

Straks, naar han var kommen inden for Døren, var han ganske og aldeles utilnærmelig paa Grund af nye Kundskaber og militærisk Stramhed —:

„Mor!“ — sagde han og holdt hende paa en Alens Afstand — „hvis du endelig vil kysse, saa skaf dig Børn!“

Husk, at nu er din Søn en Mand!“

„Aa, din dejlige Dreng!“ — sagde Moderen og stod rodfæstet foran ham; hendes sorte Øjne kunde næsten ikke se mere, af Glæde; Hænderne maatte hun putte til Bunds i de vide Ærmer paa sin Kimono for ellers rev hun ham sandelig ligefrem i Stykker, det skønne Barn!

Og saa lo Mitsuti stolt, med sin lille bitte, glade og hvide Latter, der havde en hoppende Lyd som en Sølvbjælde.

Men fem Minutter efter at han var kommet, kunde han ikke vente længere, og saa slog han sine Arme rundt om hendes Hals, og knugede sin Kind — hvor den lyse Hud duftede som friske Tangblomster — op imod hele hendes Ansigt. Og han mufede sin Næse ind i hendes Øre, saadan som ganske smaa Hundehvalpe gør det med Mors Pa.

Og hun lo, himmelhøjt og skingrende, og sagde en hel Mængde, hvor der hverken var Mening eller Hensigt eller Sammenhæng i —:

„Aa — Barn dog!“ — sagde hun og fik en Tot af hans sorte, blanke og bløde Haar lige ind i Munden og nænnede ikke at spytte det ud igen — „Barn, men dog!“

En voksen Mand!

Og din Far! Hvis han var her!

Aa — dog!“

Og saa fik hun, langt om længe, Mitsuti sat til Bords, og han spiste i et eneste Maaltid nøjagtig lige saa meget som hun havde levet af i en Uge. —

Saa var det, et Par Maaneder førend Mitsuti fyldte de tretten, at Krigen med Rusland brød ud.

I en Uges Tid havde der allerede været hvisket om Sagen, om Aftenerne, oppe paa de store Sovesale, hvor Havluften stod ind, som en Saltregn, ad de evigt aabne Vinduer.

Mitsuti var, som altid, den der vidste bedst Besked.

„Der bliver talt om, at jeg skal nok ogsaa med!“ — sagde han en Aften; Menpai, hans tykke Sidemand, laa og støttede sit Hovede paa den venstre Haand og stirrede paa sin Kammerat med sine store og runde Øjne, der altid havde den Virkning paa Mitsuti, at der ligesom dukkede en hel Mængde splinternye, aldrig før hørte Nyheder op i hans Hjerne —:

„Ja!“ — bekræftede han sig selv, og satte sig med eet over Ende i Sengen, saa at de hvide Lagener fløj som Skum om ham — „Kejseren har selv befalet at jeg, Mitsuti, Søn af den berømte Fus, skulde med i Krigen!“

Først gaar vi til Port Arthur og tager Russernes Skibe, og saa sætter vi en Hær i Land og erobrer Rusland!“ — Han saa' langsomt og søgt overfladisk paa Menpai —:

„Ja, det er nok temmelig sikkert, at jeg skal med!“ — føjede han til og lod sig glide værdigt tilbage paa Hovedpuden.

Alle Kammeraterne stak i Grin, og Menpai lo ogsaa med — men det var egentlig kun for Skams Skyld, at han gjorde det: for der havde nu været noget i Mitsutis Stemme, der bevirkede, at han endnu en Gang troede paa hvad han sagde.

Den næste Morgen var der een, der huskede, hvad det var, Mitsuti havde fortalt —:

„Aa nej!“ — sagde han og lo lige ned i Vaskefadet, saa Vandet stod op om hans nøgne Overkrop — „Se bare til Mitsuti. Kejseren har selv sagt, at han skal med i Krigen!“

De andre lo ogsaa, og en af dem listede sig hen og gav Kejsereisens Yndling et ordentlig Dunk i Hovedet saa at han nær var druknet i Vandkarret. —

Men Mitsuti havde allerede fattet sin Plan, og to Dage efter, da Eskadren var sejlet af Sted for at bryde ind i Port Arthur, saa var Mitsuti borte og Kammeraterne huskede pludselig hvad han havde sagt.

„Hvor er Mitsuti, den lille Slubbet!“ — sagde Overkanoner Hasati, der havde Inspektion i Sovesalene den Aften.

Der var ingen, der turde svare noget; men Hasati gik lige hen til Menpai, der laa og rystede af Skræk, og kneb ham i den tykke Næse med sin tatoverede Haand —:

„Hvor er din Sidemand henne, dit Fæ?“ —

sagde Hasati og maatte skynde sig at slippe Næsen, der var bleven vaad af Forskrækkelse.

Og Menpai røg op af Sengen og stod Ret i den bare Skjorte; han var bleven helt lys i Ansigtet af Skræk —

„Kejseren har selv sagt, at Mitsuti skulde med i Krigen!“ — sagde han og skulde til at stikke i Brøl.

Men Overkanoneren gav sig til at hyle af Latter, trods den højst alvorlige Situation — „Kejseren har selv sagt“ — sagde han og lo, saa at han spyttede hele Menpais Ansigt vaadt — „Kejseren har vist ogsaa selv sagt, at du er det allerstørste Fæ i hele Japan!“ — —

Mitsuti havde været meget omsigtsfuld. Først og fremmest havde han knebet med sin Mad i to Dage, og saa havde han i al Stilhed laant lidt Brød hist og her hos de mere velstillede Kammerater; og ved Aftenstide var det lykkedes ham at liste sig ombord paa Kaptain Oshuntos Torpedobaad, og dér gemte han sig nede i Kulrummet.

Den næste Morgen kunde han mærke at Skibet gik; og saa halede han, svimmel af Fryd, sin Madpose frem og spiste en Smule.

Dagene gik og Mitsutis Hjærte var evigt uroligt af Spænding og Iver. Han fordrev Tiden med at lytte til de svage Lyde af Signaler og Fløjter og at regne ud, hvad hver enkelt Tone maatte betyde. Eller han laa og fortalte sig selv de mest straalende Historier om, hvad han vilde sige og hvad han vilde gøre, og hvad de andre vilde sige og hvad de vilde gøre, naar han blev fundet.

Og alle Historierne endte med, at han blev Skibschef om bare et Par Aar; og saa sejlede han til Peking og til Rusland og erobrede det altsammen og skyndte sig tilbage og faldt paa Knæ for Kejseren og lagde sin Erobring for hans Fødder og sagde: Jeg har gjort min Pligt, Herre! —

Saa var det en Gang — Mitsuti mente at der maatte være gaaet omtrent en Uge siden at Skibet gik fra Sasebo: for det var allerede temmelig længe siden at baade Brødet og Vandet var sluppen op for ham, og han var ganske afskyelig tørstig og sulten — saa var det en Aften, at Mitsuti hørte en forfærdelig Støj, og han skelnede den dumpe og langvarige Rysten som gik igennem Skibet ved hvert Skud fra den store Drejekanon i Taarnet.

Han forstod at Krigen var begyndt for Alvor.

En af Fyrfolkene kom ind efter Kul — som saa mange Gange hver Dag — men ved denne Lejlighed var Mitsuti saa optaget af Krigen, at han glemte at gemme sig.

„Hør!“ — raabte han og kravlede frem paa Hænder og Fødder, over det Bjærg af Kul, der dækkede ham — „er vi nu i Port Arthur?“

Fyrbøderen tabte sin Skovl og stirrede rundt i det mørke Rum —

„Oh!“ — sagde han og kunde ikke begribe et Muk af det hele.

Mitsuti raslede ned ad Skrænten sammen med en Dyrge af Kullene, og saa var Fyrbøderen kommet sig saa meget, at han slog en Klo i Drengen.

Mitsuti maatte ud med Sproget, og han fortalte hele Historien. Fyrbøderen slog Armene i Vejret og klaskede Hænderne sammen —

„Og saa maa du jo være tørstig!“ — sagde han med eet, og Mitsuti fik pludselig en Følelse af at det var jo en Heltegerning han havde gjort her, slet ikke at bryde sig om, at han havde været baade sulten og tørstig i lang Tid —

„Ja. Vel er jeg dét!“ — sagde Mitsuti og ønskede at hans Stemme kunde blive meget dybere — „vel er jeg tørstig. Det kan De da nok forstaa!“

Og Fyrbøderen skyndte sig ud af Kulrummet og fortalte hele Sagen til tredje Maskinmester, der løb nøgen omkring og havde en lang Oliestrøm glidende ned ad Ryggen paa sig; og han fortalte det igen til et Par af Matroserne, der gjorde Tjeneste, nu under Kampen, ved Kedelfyret.

Og mens Torpedobaaden sammen med hele Eskadren gjorde sit Angreb paa den russiske Flaade i Port Arthurs Havn, og de blaa-hvide Projektørlys foer ud fra Russernes Skibe, som store, forskrækkede og angstfulde Blikke; og Torpedøerne gik som en Flænsen igennem Vandet — Luftboblerne fra dem var som en Hajs Rygfinne i Overfladen — og løb deres butte Snuder tilbunds i baade Staal og Træ og Jærn. Og Kanonernes tykke, røde Glimt og deres tunge Bulder fyldte Luften fra Hav til Himmel. Der blev skreget og raabt paa de russiske Skibe, men Japanerne holdt deres Munde tæt i og ventede endogsaa med at smile til Angrebet var forbi. Og da saa Eskadren var sluppen ud af Havnen — hvor to, tre russiske Skibe gik tunge og døende ned igennem Vandet, der skummede endnu efter Kampen — og hele Flaaden uskadet igen stod gennem det klædetykkede Mørke ud tilhavs — saa blev Mitsuti halet frem og han blev forsynet med Mad og Drikke; og tredje Maskinmester sagde, mens han tørrede sin Pande, der drev af Sved, at det var bedst at de blev ved at skjule ham, for hvis Chefen hørte noget til dette her, saa — — — og han løftede Armene til Himlen, som kunde intet Menneske vove bare at tænke sig, hvad der i saa Fald kunde ske med Mitsuti.

Og dette her blev de allesammen enige om. —

I nogle Dage lykkedes det Folkene fuldstændig at gemme den lille Slyngel — skønt hans Historie gik fra Mand til Mand hele Skibet over. En og en listede Matroserne sig, mange Gange hvert Døgn, ned til ham. Og de klaskede deres tykke Hænder sammen og deres Munde gik fra Øre til Øre, mens de stirrede beundrende paa den lille Guldfisk.

De dunkede ham velment i Hovedet og rev hele smaa Totter af hans sorte og blanke Haar ud, i deres Begejstring —

„Oh!“ — sagde de og grinede saa deres hvide Tænder sad som en svævende Knogle midt i det mørke Kulrum — „men hvor turde du dog!

Og saa var du saa tørstig! Og sulten!“

Og naar de mødtes med den næste, i Døren til Rummet, saa nikkede de til hinanden og hvi-skede, at den Dreng han blev rigtignok til noget stort en Gang, javist, jo, det blev han da!

Men en skønne Dag — ganske tilfældigt, og Guderne maa vide, hvad Fanden Kaptain Oshunto havde at gøre nede i Kulrummet — en skønne Dag fandt Kaptainen ham. Det var nu netop den Dag, hvor Oshunto og nogle andre Skibschefer havde faaet Ordre til at møde hos Eskadrens Admiral. Der blev snakket noget om, at det gjaldt nok et Forsøg paa at spærre Indløbet til Port Arthur med Brandere.

Oshunto tog Drengen med ombord til Admi-ralen, og da han havde faaet sine Ordre — og det var nu rigtig nok med disse Brandere — saa var det han præsenterede Mitsuti for Chefen, der gav Ordre til at Drengen skulde sendes hjem til Sasebo snarest mulig. —

Oshuntos Barkasse var kommen tilbage til hans Skib og han gik ombord, strygende sig med den venstre Haand om den lange og spidse Hage, saadan som han plejede.

Ligeovenfor Falderebet blev han staaende, et Øjeblik, og Mitsuti skulde netop til at liste sig forbi ham — i Haab om at Chefen maaske allerede havde glemmt ham. For Mitsuti havde faaet saa meget at vide, ombord paa Admiralski-bet, at han var bleven klar over, at der skulde gaa noget for sig i Aften og i Nat —: altsaa galdt det om, bare at blive glemmt saa meget som indtil i Morgen.

Men Oshunto drejede sig pludselig om og strakte sin højre Arm ud efter Mitsuti, der alle-rede var naaet hen til Skorstenen. Og et Par af Matroserne havde skyndt sig at skubbe sig ind imellem ham og Chefen for at dække og tilsløre hans Tilbagetog.

„Hør lidt her!“ — sagde Kaptainen og havde alligevel faaet Øje paa Mitsuti.

Det gav et Ryk i Drengen og Oshunto saa' at hans Øjne blev saa tunge og smaa; og paa een Gang gik der en Idé gennem Chefens Ho-vede: Naa, tænkte han og gned med Haanden hen over sin Mund, han vilde nok nødigt hjem, den lille Hajfisk. Jaja: man kunde jo ogsaa nok „glemme“ ham et Par Dage endnu. Hvem vidste, om det saa ikke kunde vise sig, at man godt kunde bruge ham alligevel! —

Saa tog Kaptainen i en Fart sit Blik bort fra Mitsuti —:

„Hør lidt her!“ — gentog han og rømmede sig langsomt — „hør, 44 — De faar fat i Løjtnant Ori og sender ham ned til mig!“ Og saa snurrede Oshunto om paa Hælen og smilede frem for sig og gik ned i sin Kahyt, uden saameget som at skele efter Drengen.

Mitsuti var ved at give et Hyl fra sig. Og han var ogsaa paa Nippet til at ryge om Halsen paa Kaptain Oshunto — for han forstod meget godt, hvad der var sket i Chefens Hovede.

Tredje Maskinmester maatte sætte sig ned, lige oven i sin Smørekande, saa forbavset blev han, da han hørte, at Drengen ikke skulde i Arrest — men det allerbedste, dét med at Kap-tainen havde ladet som om han glemte ham, det holdt Mitsuti tæt med; han vidste ikke selv hvor-for. — —

Lidt efter at det var bleven rigtig mørkt, den Aften, havde Kaptain Oshunto, i Følge Admira-lens Ordre, taget Kommandoen over „Rusu Maru“, et gammelt Koffardiskib, der var bleven ladet til Dækket med Stene og Sprængstoffer, og som skulde deltage i Branderangrebet den Nat.

Naturligvis havde Mitsuti set sit Snit til at liste sig ombord, og han havde faaet indrettet sig en ganske dejlig lille Plads helt forude, mel-lem nogle Stene Lige over hans Hovede var der en aaben Luge, der var som lavet til at han kunde stikke Næsen op ad den, for at holde Øje med Begivenhedernes Gang.

Oppe paa Kommandobroen, der saa's som et hvidligt Snorværk, stod der en lang, sort, tynd Streg, det var Kaptain Oshunto.

Og højt oppe over Mitsutis Haar gik den sorte Himmel og Stjærnerne, som var hele Verden en stor Damper, der sejlede af Sted under sin egen, funklende Kulrøg.

Langt fremme forude blev Mørket ligesom tykkere lidt efter lidt. I Begyndelsen forstod Mitsuti ikke hvad det var, og han stak Hovedet helt op af Lugen for at kunne se bedre. Luften gik som en Mængde tætte og bløde, kølende Børster over hans Kinder, og han hørte det hur-tige Skvalp af Vandet som Skibet gik frem igen-nem.

Bag ved ham lød der de smaa og korte, halv-høje Raab fra Chefen. „Fuld Kraft!“ — hørte han og mærkede, straks efter, hvordan Skruens Ryk blev hurtigere end før; og han løftede sin Over-læbe meget haanligt da han følte, at Skibet dir-rede som vilde det sprænges. Ja — sikken en Pram! — tænkte han — der ikke engang kunde tage de Par Knob, uden at ryste som en Kat foran et Vandfad!

De tykke Mørketæpper forude begyndte at blive runde i Toppen nogle Steder, og takkede andre; og saa regnede Mitsuti ud at det maatte være disse Klipper, som der blev talt saa meget om, og hvor Befæstningerne uden om Port Arthur laa.

Til begge Sider kunde han høre de svage, skælvende Drøn — der lød som anstrængte Hestes Aandedræt — fra de andre Dampere der gik samme Vej som Rusu Maru; og han nikkede approberende til den Plan, som han nu begreb at Skibet var ved at udføre.

Saa blev der, med eet, et stort, rødt Sprænglys fremme, langt forude og straks efter gik der det bidske Brøl af en stor Kanon igennem Luftten.

Saa var der et Glimt fremme tilvenstre, og eet igen forude. Og saa kom der, med eet, den lange, blaalige Vifte af et Søgerlys glidende frem over Vandet.

Mitsutis lille Hjærte hoppede af Spænding og Krigsiver.

Skuddene gik Slag i Slag. De store Stemmer brølede og gungrede og deres hede, hidsige Blodskær stod som Feberpletter frem i Mørket. Fra alle Sider kom de blaa Vifter løbende og fik Vandet til at blive som kogende Sølv. Den kolde Luft følte som stod den helt stille og kunde bare ryste af Spænding eller Skæk. Raabene fra Matroserne agter ude blev høje, med eet, og nu og da kom der et Skrig midt i — som en Fløjte, der hoppede op over de Samisenger, som den skulde følges med.

Der gik en knagende Lyd nedefra igennem rusu Maru — som var det et uhyre Havdyr der havde sat sine Tænder i dets Skrog — og Mitsuti hørte Oshuntos Stemme raabe:

„Baadene!“ — skreg han.

Mitsuti krøb, med et Sæt, halvt frem af Lugen og saa' tilbage. Se saa, tænkte han og lod det altsammen gaa endnu en Gang igennem sin lille Hjærne, der var bleven som en Krudttønde af Krigsfeberen og af Nattemørket —: Nu skulde han nok vise dem, om han bare var en Pralhans, der lod sig sende hjem igen — eller om han var en Søn af den u dødelige Fus! Og saa kunde Admiralen jo prøve paa at finde noget af ham i Morgen og sende det tilbage til Sasebo!

Og hans Hals ligesom klemte sig sammen, med eet, af Angst for at der skulde ske noget, der gik paa tværs af dette her, som han vilde.

Han saa' de hastige, mørke Skikkelser svinge sig over Skibets Ræling. Et Sekund gled et af de russiske Søgerlys hen over dem, og Matroserne fik et Udseende som var de en Skare brynjeklædte Kæmpere.

Oshunto var den sidste.

Henne ved Rælingen blev han staaende, med eet, og vendte Ansigtet ind imod Skibet, et Øjeblik; men saa gjorde han omkring og blev borte ud over Rælingen.

Ustandselt gik de røde Glimt fra Fjældene rundt om, og de bragende Skud slog ned — med en lang, sydende Hvislen i Vandet, eller med en tyggende Lyd i Skibene.

Mitsuti var sprunget helt frem af Lugen. Han vidste, at han var alene om Bord. Henne ved Kommandobroen saa' han to, smaa, røde Punkter — som en Kats Øjne — der, ganske langsomt, fjærnede sig mere og mere fra hinanden, og ligesom krøb hver hen imod sin Ræling. Han forstod

meget vel, at det var Fængsnorene til de Miner der skulde sprænge Skibet og faa det til at synke.

Og med eet fløj der et Minde igennem ham, om den tykke Sergent Husai, som var bleven afskediget for et Par Aar siden, og saa sprang han i Søen for at drukne sig med sin Skam. Men Livet var stærkere i ham, og han gav sig til at svømme og skringe om Hjælp, til han blev fisket op.

Og Mitsuti blev bange for at der skulde ske saadan noget med ham, og han skottede tilbage til de to langsomme, røde Prikker der krøb stadig længere fra hinanden — som var de Øjnene i et overmenneskeligt stort Uhyre, der kom ham mere og mere nær ind paa Livet.

Jo — der var da lidt Tid endnu. Og saa spændte han sit Læderbælte af, og bøjede sig ned — mens den blaa Vifte, som en kæmpemæssig, forvirret Dues Vinge, flakkede frem og tilbage over Skibet — han bøjede sig ned og bandt, hastigt og nervøst, sine Fødder fast i Lugins Haandring med den smalle Rem.

Saa rettede han sig op og saa' ud —: jo, Baaden var da ikke mere end en hundrede Alen borte endnu. Saa fik han en Idé: at han vilde da vise dem derhenne, baade at han var her, og at han var ikke Spor af forknyt, tværtimod, han var bare en Søn af den berømte Fus! — Saa rev han sin Hue af og drejede Ansigtet mod Baaden, hvor hans Kammeraters Tag fik Aarerne til at knage.

Og han løftede sin lille Stemme, der gik som et hvidt Fnugg igennem Mørket, og skraalede sit Hurraraab af fuld Hals —:

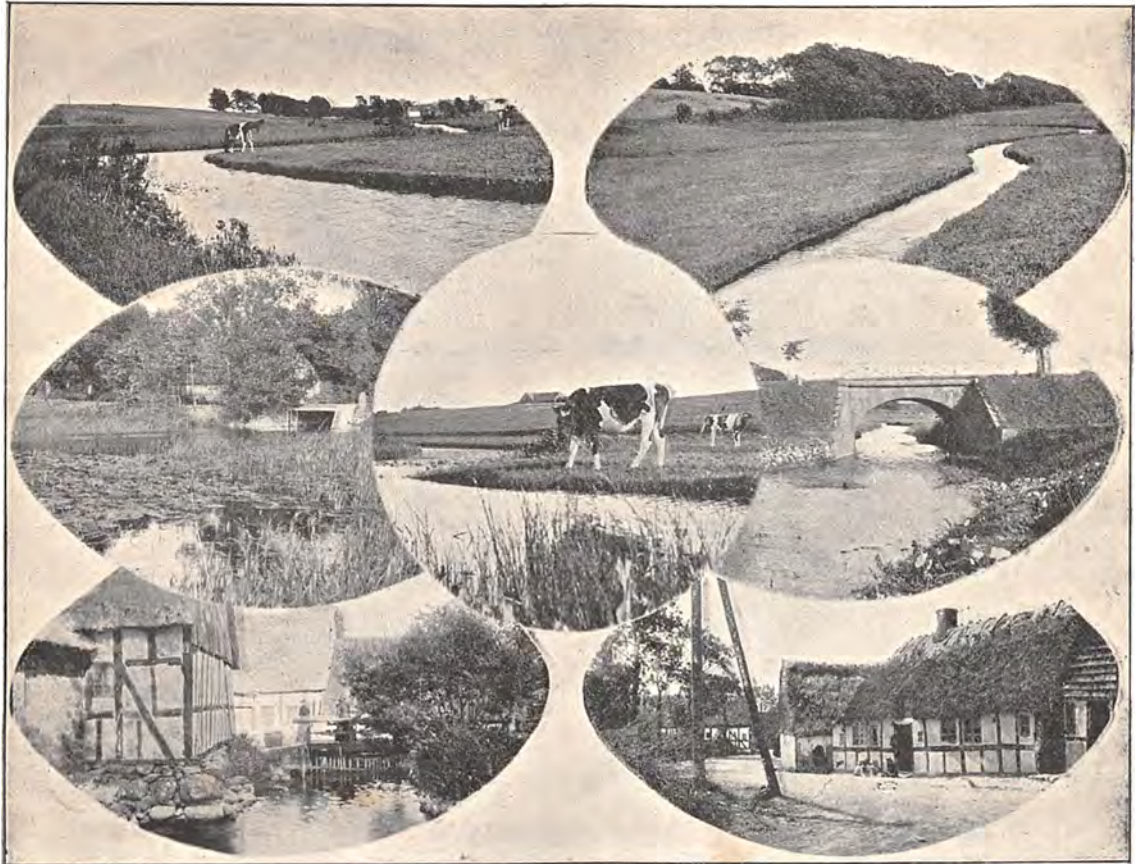
„Banzai! Banzai!“

Matroserne i Baaden hørte hans Stemme og der gik med eet, en Rystning igennem dem allesammen, og de hvilede hver og een — som efter Ordre — paa Aarerne og bøjede Hovederne lyttende fremad. Og saa hørte de, igen, den lille Stemme skingre —:

„Banzai! Banzai!“

Oshunto sprang op med et Sæt og drejede sig om imod Skibet. Og saa gik der en osende Flamme, som en favnehøj Ildtragt, op igennem Dækket paa Rusu Maru, og endnu inden det drønende Brag havde kastet Oshunto over Ende, saa' han Mitsuti — der blev ved at svinge sin Hue over Hovedet — saa' ham hastigt, som en Pil, skyde nedad sammen med Skibet.

Og endnu efter at Sprængningens røde Sekundfakkel var slukket, syntes han at se, oven over det sorte, kogende Hul, den lille bitte Haand der svingede Huen — — og han saa' for sig den lille og glade Dreng, der ikke for nogen Pris vilde hjem igen til Sasebo, og nu gled han, som en tung, kold Klump, ned igennem det boblende og raa Vand, der tog ham, og knugede ham til sig, og beholdt ham, og aldrig gav ham fri igen.

„Jeg troer, der er skønnest i Danmark.“ — Amatørstudier fra Jylland af Jørgen Jensen, Aarhus.

I Drømme.

Jeg satte mig paa Stranden
ved Julebækshus,
hvor Voverne tumled
med Smaasten og Grus.

Jeg saa ud over Havet,
det endeløse blaa,
hvor Kullens fjerne Bakker
i graalig Taage laa.

Og mine Tanker fulgte
en stor bevinget Brig,
som netop nu sig dulgte
langt ude for mit Blik.

Jeg drømte mig paa Skibet
og foer mod fremmed Strand,
langt borte fra min Hjemstavn
og fra mit Fødeland.

Det tyktes mig et Himmerig
at flakke viden om

og snart til Sydens Paradis
i Tankerne jeg kom.

Der, hvor Nætterne er lyse,
som Dage mod Nord,
hvor Appelsin og Dadler,
og Vindruer groer.

Hensunken helt i Drømme
jeg hviskede da:
„O, Vande, I mig bære
langt bort, langt bort herfra!“

Da rejste brat sig Bølgerne,
som af en Slummer vakt,
hver Vove sig iklædte
sin Svanedunsdragt.

De mumled' ej den gamle,
vemodige Melodi,
de larmed højt og raabte,
imens de foer forbi:

„Sig! hvor kan du tænke,
at noget Steds paa Jord
du finder dig et Fristed
som dette skønne Nord.

Og bar vi dig til Syden,
af svarlig Længsel kun
du led, til atter hjemme
du sad ved Øresund.“

Saa trak de sig tilbage
med Suk, mod fremmed Kyst,
men langt derude bruste
en stille Bølgerøst:

„Nej, selv om vi dig førte
til Paradisets Strand,
evigt du vilde savne
Danmark, dii Fødeland!

Wilhelm Cordsen.

Fra Hamborgs Kolerakvarterer.

Fra en Smøge i det gamle Hamborg.

Hamborg er i Indbyggerantal kun en halv Gang større end København, den har 765.000 Mennesker mod vor halve Million. Men dog er alt i Hamborg uendelig meget større end i København. De første Anlæg i dens Frihavn, opførte i Aarene 1883—88, kostede alene 133 Millioner. Der kommer daglig paa Hamborgs Børs 7000 Købmænd.

Og saadan er ogsaa Nøden, Smudset uendelig større og tykkere i Hamborg end i vort dog ikke overdrevent renlige København. Og endda skal man have ryddet godt ud, revet de værste Rønner ned efter den grundige Forskrækkelse, som Koleræen i 1892 jog de rige Hansakøbmænd i Livet.

Men hvor er der ikke meget tilbage endnu. Gaar man oppe paa den store Færdselsaare gennem den gamle By, Steinstrasse, ser man ind gennem Gadedøre og Porte i lange trange Smøger. Grundene om Steinstrasse er dybe, de kan være mellem 400 og 600 Fod, og det gælder om at udnytte dem. Man bygger ikke Baghuse, som vi gør det, parallelt med Gadelinjen, men derimod en Smøge, lodret paa Gaden, saa langt ind, som Grunden er. Vi havde

her i København en saadan Smøge i den berøgtede Peder Madsens Gang der, hvor nu Ny Østergade ligger. Man kom ind i den gennem en Port fra Østergade. Eller, man kunde for den Sags Skyld sige, at det er det samme Princip, som er anvendt i det store Byggeforetagende, Westend, ude paa Vesterbrogade, hvor en dyb Grund er udnyttet paa den Maade, at der til Hovedgaden er opført et stort Hus, gennem hvis Port man træder ind i Tværgaden ned over Ejendommens Grund. Kun, at der her er en smuk, lys og luftig Gade, hvor der i Hamborg ofte kun er to—tre Alen frit Rum mellem Smøgens Huse.

Det er højst sandsynligt meget skikkelige Folk, der bor nede i disse Smøger; men er man nogenlunde velklædt, har man næppe Mod til at gaa til Bunds i en saadan Smøge, man har ganske den samme Uhyggefølelse, som naar man her hjemme staar og ser ned i en af Bøllebeværtningerne i Vognmagergadekvarteret.

Og endnu værre er Forholdene nede ved Havnen, langs de mange Kanaler, de saakaldte Fleeter, der forbinder Alsterbassinerne med Elben. Dette maleriske og snavsede Kvarter, hvorover Kulrøgen fra Elben driver ind og lægger sit fedtede Overtræk over Mure og Tegl-

En „Fleet“ i Hamborg.

sten. Man siger, at Kristianshavns Kanaler kan stinke, det er Vellugt mod en rigtig, mudret Fleet en varm Sommerdag, naar Ebben er løbet ud og omtrent har tømt den for Vand. —

Hamborg er Verdens tredje Handelsby, kun London og New-York er større. Dens Indførsel er aarlig over 4 Milliarder, dens Udførsel over 3½ Milliard. Men hvor bygges ikke denne Handelsstorhed op paa et frygteligt Fundament af Nød og Snavs, Pjalter, usunde Boliger, Drukken-skab og gemen Last. Der er herligt og rigt og

lyst oppe om Inder-Alsteren, paa Jungfernstieg og rundt om den store Yder-Alster med dens beplantede Kyster og dens Rigmandsvillaer. Men tænk om Koleraen atter tager rigtig fat nede ved Havnen, i Smøgernes, i Kippernes Hamborg, hvor Luften er tung og sort og stinkende. Der er allerede indtruffen et Par Tilfælde. Og selv om man nu er meget bedre rustet end i 1892, i dette overbebyggede og overbe-folkede Hamborg, staar Pesten altid truende foran Portene. ALONSO.

Sportsrideklubbens Væddeløb. Der var dem, der forment, at Cyklerne vilde gøre Hestene til en Fortidslevning. Farligere for den ædle Hesteavl turde dog Automobileterne være; thi de holdes jo netop af den samme Overklasse, der har været Hestens svorne Venner og Brugere. Og nægtes kan det jo ikke, at det at komme frem paa en Hesteryg er, sammenlignet med Automobilets lynsnare Fart, saa noget nær det samme som at køre med Stude. Hvis det altsaa kun drejede sig om Farten, kunde det se galt ud for Hestesporten. Men spørg den passionerede Rytter, og De skal faa at høre, at han ikke for alt vil bytte sin elegante Sport med Automobilets plumpe Fremadstørm. Spørg Sportsrideklubbens Medlemmer, der forleden havde arrangeret det aarlige Væddeløb ved Eremitagen, og De vil faa at høre at Hestesporten her-

hjemme, er i bedste Trivsel og Fremgang. Og stiftedes 1900, og siden har arbejdet ihærdigt paa dette skyldes ikke mindst Sportsrideklubben, der at holde den ædle Hestesports Fane højt.

Fra Sportsrideklubbens Væddeløb paa Eremitagen. (Fot. Jul. Aagaard.)

Fra de vaade Veje.

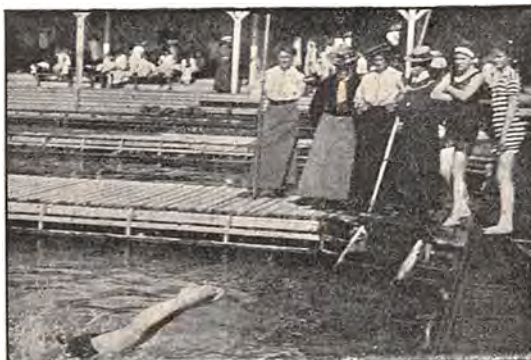
Med Fotografier fra Københavns kommunale Badeanstalt.

Byen, Badeanstalt ved Badeanstalt, og det er Folk i Hundredvis, der springer ud oppe fra Anstaltens Tag eller fra dens Bro. Endda Elbens Vand ofte er helt gult. Men der er et Humør ude paa Floden, en Leen, en Byden hinanden over i dristige Kunster. Og sejler man med Dampere op til sachsisk Sveits, vinker Mændene, der ligger og slikker Sol ude paa Brætterne, muntert ud, og Kvinderne svømmer ud til Dampere, rejser sig op i Vandet og vifter. Eller de klatrer op paa et af de Mastetræer, der er fastgjorte i Floden, og sidder og gynger som de Sirener, der daarede Odysseus og hans Skibsmandskab. Det er et friskt og fornøjeligt Folkelivsbillede.

DET siges for sikkert, at Svømmefærdigheden i det indre af Tyskland er større end i Søbyen København. Og givet er det, at der ved en Flodby som Dresden rører sig et ganske anderledes livligt Svømmeliv end her hos os. Der ligger ved Floden, midt inde i

Men hvorfor lægger vi ogsaa vore Badeanstalter saa langt ud, at det er en lille Rejse for en Københavner at faa sig et Strandbad. Der var jo i Virkeligheden ingen Ting i Vejen for, at man nede i den gamle Havn kunde bygge nogle Badeanstalter, enten paa Byens Side eller paa Kristianshavns-Siden. Der er saamænd Steder nok, hvor der ingen Skibe ligger. Og der kunde stilles saadanne Fordringer til Badedragt, at ingen kunde tage Anstød deraf. Det, der kan gaa i en gammel og fin By som Dresden, i en fornem Villaby, maa vel ogsaa kunne lade sig praktisere i København.

Og Vandet i vor Havn er langt, langt friskere end Elbvandet. Naturligvis er det ikke Vesterhavsvand, men et Bad i Havnen, hvor der dog er en ret stærk Strøm, er langt at foretrække for slet intet. Der er for Københavnerne slet ingen Grund til at rynke paa Næsen af deres Havnevand. —

Der er ogsaa Tegn paa, at vi gaar bedre Tider i Møde. Under den nuværende Skoledirektør, Prof. Bauditz' Ægide er Svømning ogsaa bleven obligatorisk for Pigerne i Kommunens Skoler. Og hvis der er nogen Forskel paa Drengene og Pigerne over for det vaade, er det

den, at langt færre af Pigerne er ængstelige ved at vove sig ud.

Men Svømmeundervisningen er ogsaa langt bedre indrettet end i gamle Dage, da en ængstelig lille Fyr fik en vaad Sele om Livet og saa herud paa det dybe. I Kommunens nye Svømmebadeanstalt, der kun har den Fejl at ligge lidt vel langt ud mod Syd, er der forskellige Bassiner med voksende Vanddybde. I det inderste er der kun 3 Fod. Der kan de smaa bunde og vade og pjaaske omkring. Frem-

skridtet bliver paa denne gradvise Maade i Virkeligheden langt raskere end før. Og ved den Svømmeeksamen, der afholdes sidst i August, præsteres der ganske nydelige Ting baade af Drengene og Pigerne i Retning af Kunstsvømning, Kunstudspring fra Vippe, Bjærgning med Klæder paa, Kapsvømning med Forhindringer.

Der er altsaa Haab om, at vi inden ret længe kan slette den Skamplet ud, at nogle Indlandstyskere, nogle Flodfolk langs en gullig Flod skal være mere svømmedygtige end Beboerne i den aabne Kysts By.

CALIBAN.

Den farlige Sport. Man skulde vel tro, at et Automobil som det her gengivne — saa tillidsvækkende det ser ud i sin brede Vælde — var et nogenlunde farefrit Befordringsmiddel, men en ung dansk Ingeniør, *V. Harhorn*, der nylig i Selskab med Automobilets Ejermand, en Engländer, samt to Franskmand havde begivet sig paa en længere Udflugt (Paris-Karlsbad) med Køretøjet, var nær kommet galt op at køre. Ved en Drejning af Vejen knækkede Egerne i det ene Baghjul og Automobilet, der havde en Fart af 6 Mil i Timen, veltede og kastedes henad Vejen. Englænderen blev haardt kvæstet, og den ene Franskmand

brækkede Laaret, medens den anden og vor Landsmand ved et Under slap nogenlunde fra det.

Krig i Fredstid.

Odense Dragoner indskibes paa Dampfærgeren til Strib efter Øvelserne i Jylland.
(Fot. H. J. Sørensen).

Nu er Manøvrernes, Efteraarskrigens Tid inde. Naar Sæden vel er af Markerne, naar Laderne er fulde og Stakkene staar tæt om Bondens Gaard, tager Krigslegen fat hen over Stubmarkerne. Saa skinner Solen paa blanktpudsede Kanonløb, og Jenserne køler de svedige Pander i Efteraarets svale Vind.

Der kriges om Aarhus Bugt oppe ved Kalø stumpede Taarnrest, der kriges ovre mod Vest paa Borris Hede, hvor Hestehoven bider i den sejge Lyng, og Vestenvinden ramsalt svøber sig om brede Dragonbryster og stærke Hestebringer. Der kriges mellem Nordsjællands Bøge, der kriges her, og der kriges hist, Officererne til Indøvelse, Mandskabet til Uddannelse, kriges i Fredstid med den virkelige Krig for Øje, som forhaabentlig aldrig skal gøde vore Marker med Menneskers dyre Blod.

Og her et Bundt Billeder fra denne Krig i Fredstid. De fleste stammer fra Aarhuskrigen, hvor to Prinsers, en Søprins og en Landprins, Prins Valdemar og Prins Christian, opererede sammen og bragte Sejren hjem. „Fjenden“ var Dragonerne fra Randers, et Cyklistkompagni, et

markeret Fodfolkskompagni og et Bateria Artilleri, der stod oppe Nordvest for Aarhus. „Vore“ er 28. Bataillon, Aarhus Dragoner og et Bateria Artilleri. Og saa har vi Flaaden med Prins Valdemar. Og Flaaden tager i den dunkle Nat „vore“ om Bord i Aarhus og sætter dem i Land oppe ved Kalø.

Skal man endelig som værnepligtig døje Krigens Strabadser i Fredstid, kan man i Danmarks Land vanskeligt tænke sig en smukkere Ramme om sin krigerske Færd end Egnen der inderst inde ved Kalø Vig. Det er en Egn af en næsten klassisk Skønhed. Paa en Gang stor i Linjerne, med det høje Mols i Baggrunden, og yndefuldt kranset med Skov og med den blide Sø, saa langt Øjet kan række i Syd.

Dog, de Jenser, der i den travle Nat ikke har faaet Søvn i Øjet, har næppe nogen aaben Sans for Naturens Skønhed, for Bakkernes mandige Kraft eller for Taarnresterne ude paa Øen. De har nok at gøre med at stampe frem over de stride Stubmarker eller med at faa Benene med sig gennem Pløjejordens klæge Muld. Naar det længselsfuldt ventede Hornsignal: Det hele

sluttede Kaifura og tørrede sin varme Pande med Lommetørklædet.

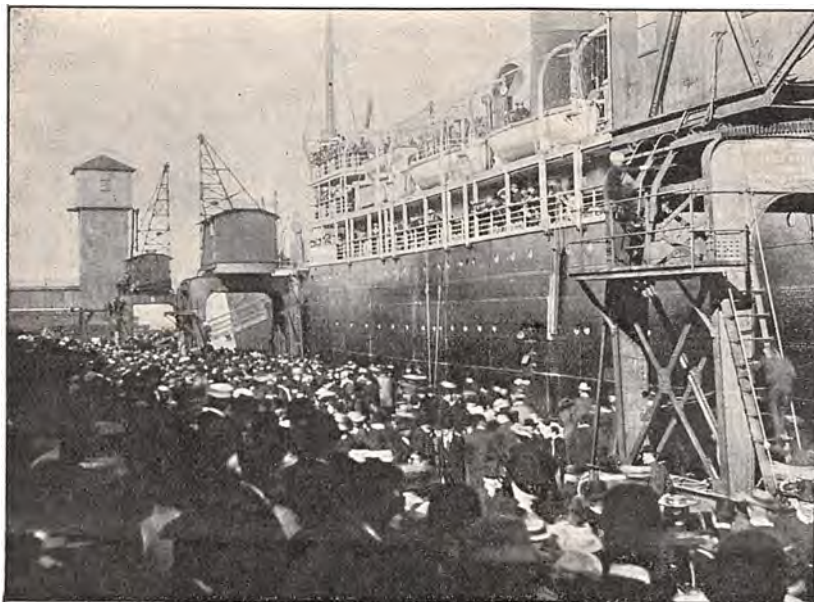
Lilly laa længe stille og betragtede Japanerens kloge Ansigt med sine milde, brune Øjne — saa rakte hun ham sin Haand og sagde:

— De har jo formelig været min gode Skytsengel, Monsieur Kaifura — — maa jeg nu sige Dem en varm Tak for Deres Godhed imod mig

— — og skal vi To — til Trods for at vore Nationer staar kontra over for hinanden — slutte en oprigtig Venskabsalliance med hinanden!

— Vive la France! udraabte den lille Japaner som Svar og rejste sig ærbødig op.

— Vive le Japon! svarede Lilly og lo imod ham gennem Taarer.

Tilstrømningen til Frihavnen for at bese Atlanterhavsdamperen Oscar II.

Adgang for alle. Der behøvedes blot et Ord i Bladene om, at „Det forenede Dampskibsselskab“ indbød enhver til at bese den store Atlanterhavsdamper „Oscar II“, for at Frihavnen fyldtes af Lysthavende, ivrige efter at følge Opfordringen. Saaledes slog den nye Direktions Idé fortræffeligt an. Og da der siden ved „Oscar IIs“ Afgang bodes paa nye Opmærksomheder, idet Slægt og Venner kunde følge de Bortdragende om Bord, medens Vemoden spredtes af et Hornorkesters Toner, er alle enige om, at den nye Direktion havde haft en glansfuld Debut.

Elsdyrjagt.

SEPTEMBER er de svenske Jægers gyldne Tid. Elsdyrret, det stolteste og største Stykke Vildt, Skandinavien har, maa da jages, dette mærkværdige Dyr, der baade ved sin Størrelse og sin mærkværdige Legemsform minder om de tidligere Jordperioders Dyreformer.

Man frygtede i sin Tid for, at Elsdyrret skulde dø ud, men fornuftige Fredningsbestemmelser — (det maa kun jages en Maaned om Aaret) — har bevirket, at det i de senere Aar har formeret sig ret stærkt, og medens det for endnu en halv Snes Aar tilbage ikke kom sydligere end til Smaalands nordlige Fyrreskove, kan det nu træffes helt ind i Skaane saa langt syd paa som til Engelholm.

Der skal en øvet Jæger med en fast Haand og et sikkert Øje til at nedlægge

en Elg; Dyrret er sejglivet og er den første Kugle ikke dræbende, gaar Skytten ofte Glip af Byttet, da et selv haardt anskudt Elsdyr kan tilbagelægge lange Vejlængder, før det styrter. I Jagttiden er alle svenske Jægere — desværre ikke mindst Krybskytterne, — paa Færde, og Kongefamiliens jagende Medlemmer forsømmer intet Aar Elg jagten. Vort Billede viser Kronprins Gustav og hans Jagtselskab med et nylig nedlagt Kæmpeeksemplar.

Elgdyrets i Forhold til Kroppen kolossale Hovede med den store hængende Mule og de vældige Geværer er et højt anset Jagttrøfæ; paa de svenske Herregaarde ser man adskillige saadanne udstoppede Minder om begaaede Jagtbedrifter, og paa de svenske Restaurationer kan man i Jagttiden faa serveret en Elgbøf, som er en Delikatesse af Rang.

DRAMAET I JERNBANEKUPÉEN

bøjet over hende og strøg de bløde Krøller bort fra hendes fugtige Pande.

— Se saa lille Frøken — nu skal De være ved godt Mod — sagde hun smilende — Arresten over Dem er hævet — — og se her — — her er et Telegram til Dem!

Lilly greb efter Telegrammet med ivrige Fingre.

— Aa, giv mig lidt Vand! bad hun.

Læberne var saa febertørre.

Søsteren gav hende en kølende Drik.

— Tak, Tak! sagde hun, og saa aabnede hun Telegrammet og læste:

Hamburg.

Morderen er fundet. Vær ved godt Mod.
Kommer i Aften. Kaifura

— Gud ske Lov! sagde hun lettet og rakte Søsteren begge sine Hænder.

— Ja, Gud vaager over sine! sagde den fromme Søster og trykkede dem fast.

Saa faldt Lilly atter i Søvn — men denne Gang var den baade tryk og sund.

Da hun atter henimod Aften slog Øjnene op, sad den lille Japaner ved hendes Seng og smilte til hende med sine skæve Øjne.

— „God Morgen, Mademoiselle Merimé!“ sagde han spøgende og rakte hende sin lille brune Haand. — Hvorledes har De det nu?

— Jo — Tak — — nu føler jeg mig meget bedre! sagde hun glad. — Men, sig mig en Gang, hvor kan det være, at det var Dem, der underrettede mig om, at Morderen var funden?

— Ja — ser De, det bliver nu en længere Historie! Tror De, at De er stærk nok til at kunne høre den? spurgte han venligt.

— Ja, ja — fortæl De kun — jeg brænder af Utaalmodighed efter at høre den.

Søsteren lagde Puderne til Rette under Lillys Hoved — og saa begyndte han:

— For det første er jeg slet ikke Advokat — men japansk Detektiv, og for det andet har jeg ikke været paa Lystrejse — men paa Sporjagt efter en af Europas farligste Forbrydere.

For to Maaneder siden blev der i Tokio begaaet et Rovmord paa en meget højtstaaende Person ved Navn Kogu. Han havde i nogen Tid haft en Englænder ved Navn Cornval Grey i Besøg; men samme Dag, man fandt Kogu med overskaaren Strube og plyndret for alle sine Smykker og Penge, var Mr. Grey forsvunden.

Chefen for Politiet overgav mig det Hverv at opspore den forsvundne Forbryder — og saa afrejste jeg til Europa.

Først i København fandt jeg hans Spor.

Jeg saa ham tilfældigvis sammen med nogle galante Damer paa en Variété og fulgte efter ham til hans Logis. Han boede privat i en Villa ude paa Strandvejen og kaldte sig Mr. Carter.

Jeg lejede mig ind i en anden Villa ligeoverfor og holdt strængt Udkig med min Nabo.

Men pudsigt nok blev jeg sagt op efter et Par Dages Forløb — man troede nemlig, at jeg var en japansk Spion, og turde derfor ikke have mig boende i Villaen.

Dette lille Intermezzo vilde have moret mig, saafremt det ikke var kommet mig saa forbandet paa tværs. Medens jeg søgte mig et andet Logis, var Fuglen fløjen — og jeg fik ham først opsporet fjorten Dage senere paa Skagen.

Just som jeg rejste dertil, rejste han derfra, og saa var det, vi traf hinanden om Bord paa Færgen. Jeg var noget paatængende overfor Dem; men det gjaldt jo for mig om at faa noget at vide om min Ven — og derfor tilsidesatte jeg alle Former.

Jeg forstod straks, at han havde udset Mrs. Trewors til sit næste Offer. Ganske vist troede jeg ikke, at han vilde risikere at myrde hende — men sjæle fra hende, det var jeg overbevist om, at han vilde. Og jeg bestyrkedes i denne min Tanke ved den Samtale om Sovewaggonen, han havde med Dem, og den Maade, paa hvilken han placerede Dem og Mrs. Trewor i Toget.

Desværre faldt jeg i Søvn under Kørselen og vaagnede først fem Minuter før Toget standsede i Hamburg. Jeg saa ham imidlertid placere Mrs. Trewors Smykkeskrin i sin Citytaske — og var saa klar over, at Tyveriet var begaaet.

Da Toget standsede, og han sprang af — sprang jeg efter. Jeg slap ham ikke et Øjeblik af Syne, men fulgte efter ham op paa Hotellet og fik Værelse ved Siden af ham.

I Morgenbladene læste jeg om Mordet — og lod ham saa ufortøvet arrestere.

I hans Taske fandt man Mrs. Trewors Smykkeskrin og i hans Lommer alle hendes Ringe og Berlokker med Undtagelse af en, som man vistnok fandt hos Dem.

Til en Begyndelse nægtede jo Manden frækt alt — men saa slog han pludselig om og tilstod baade denne og en Snes andre Forbrydelser.

Mordet paa Mrs. Trewor forklarer han saaledes:

Han sneg sig gennem Gangen til hendes Kupé og kom ubeset ind i denne. Den gamle Dame laa og sov, og han fik derfor temmelig let fat i hendes Smykkeskrin, som han vidste, hun gemte i sin Rejsetaske. Men da han vilde løsne Berlokkerne af hendes Øren, vaagnede hun og begyndte at jamre sig.

Da var det, De aabnede Døren, og han trak Dem ind i Kupéen. Hans Øjne faldt paa Deres Dolk, og uden at betænke sig, trak han den op af Deres Bælte, og stak den i den gamle Dames Bryst og for at lukke Munden paa Dem, og samtidig give det Udseende af, at De havde myrdet Mrs. Trewor og faaet et Slag af hende, slog han Dem med øvet Boksernæve midt mellem Øjnene og trykkede Dem saa en af Berlokkerne i Haanden.

— Ja, Resten kender De. kære Mademoiselle!

DRAMAET I JERNBANEKUPÉEN

Ved Fremkomsten til Lehrterbanegaarden opdagede Konduktøren, at Mrs. Trewor laa myrdet i sin Sovekupé — og at den unge Dame, som han havde set staa ude i Korridoren, straks før Toget passerede Hamburg, laa besvimet paa Gulvet ved Siden af.

En Læge og Politiet blev tilkaldt.

Lægen erklærede, at den ældre Dame var død af et Saar, der var tilføjet hende med en giftig Dolk, som endnu sad i Brystet paa hende.

Den unge Dame havde faaet et kraftigt Knyt-næveslag mellem begge Øjnene og var som Følge deraf besvimet. Ved Hjælp af lidt Æther, fik han hende til at slaa Øjnene op og se sig forbavset omkring — men da hun fik Øje paa Mrs. Trewor, slog hun Hænderne for Ansigtet og besvime-
de paany.

Da hun atter vaagnede op til Bevidsthed, var Mrs. Trewors Lig fjærnet, og hun selv bragt til Sengs paa det Hotel, hvortil hendes Bagage var adresseret.

Ved hendes Seng sad en Barmhjærtigheds-søster og holdt hendes Haand i sin.

Lilly vilde rejse sig op; men Søsteren holdt hende nede.

— De maa ikke overanstrengte Dem, sagde hun venligt.

Lilly strøg sig med Haanden over Panden — lige som for at samle sine Tanker — saa sagde hun bestemt og fast:

— Jeg vil tale med en Øvrighedsperson saa hurtigt som muligt — før faar jeg ikke Ro!

— Tror De, De kan taale det allerede nu? spurgte Søsteren sagtmodigt.

— Ja-ja! sagde Lilly utaalmodig.

Søsteren rejste sig og ringede. Hun bad den indtrædende Stuepige bede den ventende Politikommissær om at komme ind, Mademoiselle Merrimé ønskede at tale med ham nu.

Pigen gik — og straks efter traadte en yngre uniformeret Herre ind.

Søsteren pegede hen paa Sengen og sagde sagte:

— Mademoiselle Merrimé ønsker at tale med Dem!

Kommissæren gik hen til Sengen og bukkede stift.

Lilly nikkede.

— Det var godt, De kom — sagde hun hurtigt og febrilsk — sig mig — — har man fundet Morderen?

Kommissæren sendte hende et hurtigt, noget forbavset Blik.

— Nej — — ikke endnu, Frøken — — eller jeg bør maaske sige — man er ikke rigtig vis derpaa endnu!

— Man mistænker altsaa nogen bestemt?

Det varede lidt, før Kommissæren svarede. Endelig sagde han haardt og brutalt:

— Ja — Frøken!

Lilly saa op paa ham med et hurtigt Blik og mødte hans kolde, ubarmhjærtige Øjne.

Hun blev bleg — og saa ildrød.

— Det er altsaa mig, man mistænker? sagde hun med skælvende Læber.

— Se saa — berolige Dem nu, kære Frøken! sagde han kattevenlig. — Er De ikke den skyldige, bliver det Dem jo en let Sag at bevise det modsatte!

— Nu taler De imod Deres Overbevisning! sagde Lilly koldt.

Han svarede intet, trak kun let paa Skulderen. Der blev en lille Pavsø.

— Tillader De, jeg gør Dem et Par Spørgsmaal? spurgte Kommissæren og trak en lille Pakke op af Lommen. — Først og fremmest — kender De denne?

— Ja, det er min Dolk! Hvor har De fundet den?

— I Mrs. Trewors Bryst!

Atter blev Lilly ligbleg.

— Og denne? vedblev Kommissæren ubarmhjærtig.

— Saa vidt jeg husker — en af Mrs. Trewors Berlokker.

— Den fandt man i deres sammenknugede Haand.

— Naa — — ja saa forstaar jeg godt, at Skinnet er imod mig, sagde Lilly rolig og lagde sig atter tilbage paa Puden.

Atter indtraadte der en lille Pavsø — saa sagde Kommissæren:

— De ønskede en Samtale med mig, Frøken Merrimé!

Lilly vendte sit blege Ansigt imod ham og sagde:

— Ja, det ønskede jeg — og derfor vil jeg bede Dem høre paa mig et Par Minutter!

Nu fortalte hun hele Hændelsens Gang, lige indtil det Øjeblik, hun havde hørt det sidste Skrig fra Mrs. Trewor, og faaet det vældige Slag i Panden af Morderens Haand.

Kommissæren hørte paa hende med et mistroisk Smil om Munden.

— Kan De ikke give os et Signalement af Morderen? spurgte han.

— Desværre, nej! sagde Lilly grublende. — Det var bælgmørkt i Kupéen, og jeg husker kun Glimtet fra et Par grønlig graa Øjne.

— Ja — det er jo ikke meget! sagde Kommissæren og rejste sig. — Nu maa jeg gaa, Frøken! Saa snart De bliver rask, maa De gentage, hvad De her har sagt, for Retten — — indtil da er vi desværre nødt til at belægge Dem med Arrest! Han bukkede stift og gik.

Lilly lukkede Øjnene, mat af den megen Talen — og sank hen i en tung Døs.

* * *

Da hun atter slog Øjnene op, stod Søsteren

har set og hørt alt i den civiliserede Verden, der er værd at se og høre.

— Misundelsesværdige Skabning! sagde Lilly med et lille, ironisk Suk.

— Naa — De har andre Fordele, der er lige saa lokkende — sagde Mr. Carter med et dybt Buk og et varmt Blik ind i hendes smukke, brune Øjne — saa De behøver vel næppe at sukke?

Lilly rødmede og begyndte atter sin afbrudte Promenade.

— Sig mig — Frøken Merrimé — skal De til Berlin? spurgte Mr. Carter pludselig.

— Ja — det har jeg tænkt mig!

— Har De bestilt Sovewaggon?

— Nej! Jeg kan ikke lide at sove i disse smaa Baase, hvor der hverken er Plads eller Luft — jeg foretrækker min første Klasses Kupé.

— Naa — ja, det siger jeg nu ogsaa — — men Mrs. Trewor derimod har bestilt Sovewaggon og vilde gerne have haft Dem til Sovekammerat!

— Saa kommer hun til at renoncere — lo Lilly — jeg maa nu først og fremmest have Luft!

De var under Deres Promenade naaet helt forud paa Færgen og stod nu og saa ud i det tætte Mørke, der pludselig var faldet paa.

Paa en Gang stod Kaifura som skudt op af Jorden ved Siden af dem. Den lille Japaner blottede høflig sit Hoved for Englænderen og spurgte ham, hvad Klokkeren var.

Mr. Carter tog sit Ur op, blussede paa sin Cigar og førte den tæt ned til Uret.

— Den er halv to, sagde han.

— Merci monsieur! sagde Kaifura — saa kan vi jo snart være fremme i Warnemünde.

Lilly fandt det passende at præsentere de to Herre for hinanden.

— Naa, saa De er fra Tokio? sagde Englænderen. — Dér har jeg ogsaa været en Gang!

Det gav et lille Sæt i Japaneren.

— Nej virkelig! sagde han en Smule usikker.

— Ja, jeg havde en lille Forretning at afgøre der, og saa rejste jeg selv derned. Flinke Folk — de Japanere!

— Synes De det? sagde Kaifura. — Jeg føler mig meget smigret!

Englænderen smilte en Smule overlegent og vendte sig saa mod Lilly, med hvem han begyndte en livlig Samtale. Den lille Japaner følte sig til overs, bukkede for det unge Par og gik hen imod Kahytstrappen.

— En morsom Fremtøning — den Japaner! sagde Lilly og saa efter ham.

— Morsom — gentog Carter for sig selv med et underligt Smil — det synes jeg dog ikke —

— — — — —

Ved Ankomsten til Warnemünde skaffede Mr. Carter Lilly en udmærket Plads i en 1ste Klasses Kupé. Der var kun en Dame foruden hende, en

bleg, sørgeklædt Godsejerfrue fra Posen, isom lige straks lagde sig til Hvile.

Mrs. Trewor derimod havde Englænderen anbragt i en Sovekupé i Vognens modsatte Ende, og hun var alene om sin Kupé.

Kort før de naaede Hamburg lagde Lilly den Bog fra sig, i hvilken hun havde siddet og læst, og gik ud i Korridoren. Hun følte sig saa underlig tung og urolig og vilde se, om hun kunde faa en Mundfuld frisk Luft derude.

Der var ganske tomt i den lange Gang. Lamperne brændte matte og døsige i Loftet, og Landskabet derude laa endnu indhyllet i en mørk Taage.

Lilly trak et af Vinduerne ned og lod den kølige Luft vifte sig om Panden.

I det samme passerede Konduktøren forbi hende gennem Gangen og forsvandt med en høflig Hilsen ud paa Platformen.

Hun trak atter Vinduet op — og kom samtidig i Tanker om, at Mr. Carter skulde af i Hamburg. Saa kunde hun jo passende sige Farvel til ham — nu da hun alligevel var paa Benene.

Hun saa paa sit Ur. Om ét Kvarter kunde de være dér.

Hun tog Vejen ned ad Korridoren og var lige ved at falde over Mr. Carters Bagage, der laa opstabledt uden for hans Kupé.

Uden for Mrs. Trewors Dør standsede hun pludselig og lyttede. Hun syntes, at den gamle Dame pustede og jamrede sig derinde.

Var det mon i Søvn eller — — — — —

I det samme lød et halvkvalt Skrig og i samme Nu rev Lilly Døren op. Hendes Øjne mødte Blikket fra to glinsende, graagrønne Øjne inde i Mørket — saa greb en fast Haand hende brutalt om Haandleddet og trak hende ind i Kupéen. Der gik et Par Minutter — saa lød atter et halvkvalt Skrig og straks derefter et dumpt Fald.

Atter gik et Par Minutter — saa aabnedes Kupédøren forsigtigt, og et blegt Ansigt saa spejdende op og ned ad Gangen — derefter sneg en mandlig Skikkelse sig ud og lukkede Døren forsigtig efter sig.

Henne ved Bagagen uden for Mr. Carters Dør standsede han, aabnede en Citytaske og stoppede et firkantet Metalskrin ned deri. Saa rettede han sig, strøg sig med Haanden over Panden og gik ind i Kupéen.

I næste Minut lød et skarpt Signal fra Lokomotivet, og Toget standsede i Hamburg.

Mr. Carter kom ud — og rejseklædt — og tog sin Bagage og forlod Toget.

Lige i Hælene paa ham sneg en lille, spinkel Mand sig ud — og saa forsvandt de begge i Taagen.

Lidt efter raslede Toget videre paa Vej til Berlin.

* * *

Dramaet i Jernbanekupéen.

Fortælling af Th. Randal.

FØRSTE Gang hun lagde Mæike til ham, var nede i Spisesalonen paa Færgen fra Gedser til Warnemünde.

Han sad lige over for hende og passede nok saa behændig paa, at ingen af Bordets mange Delikatesser gik hende forbi.

Hun sendte ham et noget forbavset Blik — tog saa hans udfordrende Høflighed som en Selvfølge og spiste saa roligt videre.

Lysen fra Lamperne kastede sit skarpe, flakkende Skær over hans brede, skarpt markerede Ansigt og fremhævede Hudfarvens sygelige gule Tone, der tillige med Haarets kulsorte Farve og de skæve Øjne kendetegnede Mongolen.

Han spiste hurtigt og meget, og lod samtidig sit Blik fare frem og tilbage langs det dækkede Bord.

Meget ofte hvilede hans Blik paa en høj, statelig Englænder, der med stor Livlighed konverserede en korpulent, ældre Dame, som bar store straalende Brillanter i Ørene og paa Brystet.

Da Lilly Merrimé var færdig med at spise, rejste hun sig og gik op paa Dækket.

Det var straalende, klart Vejr med tindrende Stjerner og Fuldmaane.

Nu og da viftede der en let Brise hen over Vandet og fik det til at sprøjte højt i Vejret for straks efter at ligge spejlblankt langs Færgens Sider.

Der var kun faa Mennesker oppe paa Dækket — den kolde Efteraarsvind fik de fleste til at søge Ly inde i de lune Saloner og Kahytter.

Men for Lilly var det alt for kvalmt dernede. Det to Maaneder lange Sommerophold paa Skagen havde givet hende Smag for frisk Luft og kølige Vinde. Hun befandt sig aller bedst oppe paa Dækket.

Hun vandrede frem og tilbage med Hænderne i sin lange Rejsefrakkes Lommer, smaanynnende for sig selv, da hun pludselig standsedes af sin Vis à vis nede ved Bordet, der høflig bukkende tog Hatten af for hende.

— Pardon, mademoiselle! sagde han paa et noget gebrokkent Fransk. — De skulde vel ikke have glemt denne nede i Salonen?

Og dermed rakte han hende en fint forarbejdet Dolk, besat med smaa, grønne Stene.

Hun tog den og undersøgte den med et hurtigt Blik.

— Si — monsieur — det er min! sagde hun. — Jeg var uforsigtig nok til at lægge den fra mig, da jeg satte mig til Bords — og glemte den saa, da jeg gik. Très merci, monsieur!

Hun vilde fortsætte sin Promenade; men den lille Japaner fulgte hende tæt i Hælene.

— Det er en sjælden smuk Dolk, De dér har faaet fat i, Mademoiselle! sagde han.

Hun standsede og saa smilede paa ham.

— Aa ja — saamænd! sagde hun, dog mere sjælden end smuk, synes jeg. Jeg har en Gang faaet den af en Onkel, der bor i Indien — han paastod, at Spidsen var forgiftet, og at et lille Stik af den var nok til at sende et Menneske over i den anden Verden. Naa, forhaabentlig faar jeg aldrig Brug for den!, lagde hun til og hægtede Dolken fast ved en lille Knap inden for Frakken.

Saa begyndte hun paany sin Promenade, fulgt af den lille Japaner.

Han præsenterede sig for hende som Advokat Kaifura fra Tokio, der var paa Rejse til Paris.

— Jeg kommer nu lige fra København — sagde han — men naaede desværre ikke at faa Skagen at se!

— Ja, saa gik De tabt af noget virkelig smukt — sagde Lilly — thi dér var dejligt!

— Og mondænt — ikke sandt?

— Certainement monsieur — vi Badegæster repræsenterede en i Sandhed kosmopolitisk Samling.

— Var han, den lange Englænder — der saa ivrigt konverserede Mrs. Frewor dernede i Salonen — ogsaa blandt Badegæsterne?

— Mr. Carter — ja — baade han og Mrs. Frewor.

— Mr. Carter! gentog Japaneren for sig selv med et lille Smil. Højt sagde han:

— Har Mr. Carter opholdt sig længe paa Skagen?

— En fjorten Dages Tid antager jeg! Han var for Resten ogsaa en stor Beundrer af min Dolk, tilføjede hun med et flygtigt Smil.

— Saa-aa! Kender han ogsaa dens hemmelige Egenskab?

— Ja, det kan De tro — lo hun — han havde en stor Respekt for mig i den Anledning!

Den lille Japaner lo med — imens hans skarpe Blik søgte Opgangen fra Salonerne, hvor flere Passagerer nu kom frem, deriblandt Mr. Carter.

Den slanke Englænder styrede straks sine Skridt hen i mod Lilly Merrimé, som modtog ham med et venligt Smil.

Advokat Kaifura trak sig tilbage hen imod Redningsbaadene, hvor han blev staaende.

— Naa — er De endelig færdig med at konversere Mrs. Frewor? spurgte Lilly smilende. — Hende finder De nok meget tillokkende?

Han nikkede alvorlig.

— Ja — — hun er en flink Dame, som jeg sætter stor Pris paa!

— Interessant altsaa?

— Ja, meget! Hun har rejst uhyre meget og

EVER8DAG

Nr. 1. 12. Aargang.

1. Oktober 1905.

Fra Prøveopstillingen af Gefion-Springvandet. (Fot. Jul. Aagaard).

Bakke, saa at sige i selve Skoven, har Villabyen sin Plads, skærmet paa næsten alle Kanter mod barske Vinde. En prægtig 10 Minuters Spadseretur, snart ad Skovsti, snart ad Landevej, fører til Stationen, hvorfra en Mangfoldighed af Tog Dagen igennem løber ind til København paa godt og vel en Snes Minuter.

Og skulde nogen mene, at det er en ret omstændelig Affære saaledes at blive Grundejer og Byggherre, saa vil han snart erfare, at det er den simpleste Sag her, hvor alt er lagt praktisk til Rette. Har man valgt sig sin Grund, stiller Villabyen til Raadighed dygtige Arkitekter og Haandværkere, der indretter Villa og anlægger Have netop efter hver enkelt Smag og Evne.

Egen Herre i eget Hus.

Hvor mange af os gaar ikke rundt med brændende Lyst til at sige Byen, dens Støv og Støj, dens Huskaserner og Værternes Vilkaarlighed Farvel for bestandig, for derefter at sætte fast Bo i landlige Omgivelser i Hovedstadens Nærhed som egen Herre i eget Hus paa egen Grund. Vi gaar blot og betænker os og skyder det ud, fordi vi mangler den sidste Smule energisk Overvindelse, der kan forvandle den skønne Drøm til Virkelighed.

De, der har det paa den Maade, skal en Søndag tage ud til Holte og se, hvor fortræffeligt allerede en Skare Københavnerne har indrettet sig i „Skovridergaardens Villakvarter“. Skønnere Idyl kan ingen ønske sig. Syd for Geels

Men saa er det vel for dyrt, siger nogle. Men intet mindre er det. Man vil her i sit eget Hus kunne bo fuldt saa billigt som man bor til Leje i København og for samme Penge faa langt rummeligere Plads og langt flere Bekvemmeligheder.

Hvorfor da opsætte og opsætte. Den, der bestemmer sig nu, kan allerede til Foraaret flytte ind i sin egen hyggelige Villa. Som sagt, tag ud en Søndag til Holte og se paa Villakvarteret, og det skulde gaa underligt til, om ikke de sidste smaa Betæneligheder vejredes bort i det friske Pust fra Skov og Sø.

Kendte Navne.

Jubilæum.

Den udmærkede danske Musiker *Frits Hartvigson*, hvis Arbejde især er kommet de londonske Konservatorier til Gode, kunde nylig fejre 50 Aarsdagen for sin første Fremtræden som Klaverspiller. H. modtog sin første Uddannelse herhjemme af Anton Réé, kom siden til Tyskland og

Prof. Frits Hartvigson.

stude-rede under Bülow, optraadte 20 Aar gammel ved Gewandhaus-Koncerterne, og kom 1864 til London, hvor han vandt sig et anset Navn. Siden gav han Koncerter rundt i alle Europas Storbyer, slog sig for en Tid ned i St. Petersburg, men vendte omsider tilbage til London. Her fandt han sit blivende Opholdssted, fik betydningsfulde Lærerposter at beklæde (han har bl. A. i sin Tid været Lærer for Dronning Alexandra) og 1888 udnævntes han til Professor ved The Royal Academy of Music.

Fødselsdag.

Professor, Dr. med. *G. Borch* fyldte nylig 70 Aar. Baade fra Kollegers og Klienters Side var han Genstand for den livligste Hyldest, og paa den brogede Skare af Gratulanter, der mødte frem, var det let at se, hvor omfattende et Virkefelt Professorens har haft, siden han 1858 fuldendte sit medicinske Studium med en udmærket Embedseksamen. Efter i en Aarrække at have været knyttet til Køben-

Prof. Dr. med. G. Borch.

havn's Kommunes Hospitalsvæsen, nedsatte B. sig i 1865, tog siden Doktorgraden og erhvervede sig en betydelig Praksis, og skønt Arbejdet med denne var nok til fuldt at optage sin Mand, fandt man dog Gang paa Gang Prof. B.s Navn i virksom Forbindelse med humane og filantropiske Foretagender.

Dødsfald.

Toldforvalter *L. D. Wellejus* i Sæby er afgaaet ved Døden i sit 45 Aar. W. begyndte som Toldkontorist i 1875 og fik nogle Aar efter Ansættelse som Toldmedhjælper i Kolding, blev derfra forflyttet til Holbæk og i 1888 til København.

Toldf. L. D. Wellejus.

I 1894 blev han udnævnt til Toldforvalter i Hering og og de sidste 4 Aar har han været Toldforvalter i Sæby. Som Embedsmand var han pligtopfyldende til det yderste og alle vegne var han i høj Grad afholdt.

Flv. Godsforvalter Baron *Hjalmar v. Eggers* er afgaaet ved Døden, 66 Aar gl. v. E. var oprindelig ansat i Toldvæsenet og blev, efter at have deltaget i Krigen i 1864, Sekretær og Fuldmægtig paa Godskontoret. Siden beklædte han i mange Aar Stillingen som Godsforvalter hos Geheimekonferensraad Tesdorpf

Baron Hjalmar v. Eggers.

paa Ourupgaard, og da han tog Afsked herfra, var det alene for helt at ofre sig for sin nye Virksomhed som Direktør for Andelssukkerfabriken i Nykøbing, Falster. Denne ledede han indtil 1899 og

derefter paa og han sig med aldrig trættet Arbejdslyst en ny Opgave, nemlig Inspektørposten ved de danske Sukkerfabrikers Avlsbrug paa Lolland.

Jubilæum

Sognepræst ved Sundby Kirke, Pastor *G. A. Schneekloth*, kunde nylig fejre 25 Aars Præstejubilæum. S. blev 1872 Student fra Faderens, Professor Schneekloths

Pastor G. A. Schneekloth.

Skole, tog 1879 Embedsksamen og modtog 8. Sept. 1880 gejstlig Ordination i Odense. I femten Aar har S. virket som Sognepræst i Sundby, hvor Menigheden altid har fulgt ham med Hengivenhed og staaet ham hjerteligt nær.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter, saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag's specielle Fotograf er Hr. Julius Aagaard.“

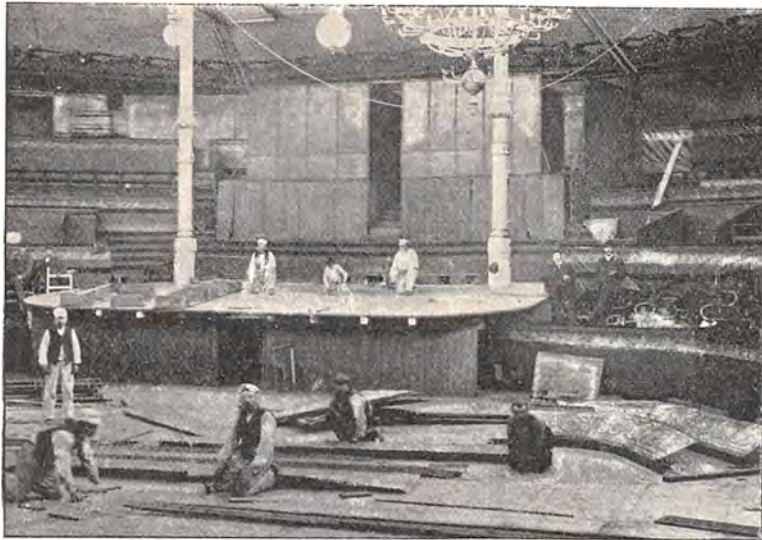
„Hver 8 Dags Musik og Sang“ Nr. 39 er udkommet og indeholder følgende:

R. Eilenberg: Nocturno.

Daneau: Petite danse bohémienne.

Bendel: Andante.

Naar Cirkus forvandles til Cirkus Variété.

En Forvandling. Det er en af de Mærkværdigheder, som vi forlængst har ophørt at grunde over, hvorfor København ikke maa have Cirkus om Vinteren. Men det er nu en Gang saa, og

viser de samme farende Kunstens Folk paa den nye Scene de samme Kunststykker, som de øvede i de lyse Nætters Tid. Det er blot ikke nogen Cirkus, det er en Variété

Cirkus og Sommer hører da sammen. Paa dets Heste rides Sommer i By en Majdag. og naar Hestehoven for sidste Gang har bidt i Manegens Smuld og Jord, er de lange Aftner, er Løvfaldet, Stormene og Indendørslivet over vor By. Og saa foregaar i nogle travle Dage og Nætter den Forvandling, der hastigt omskaber Sommerens Cirkus til Vinterens røgfyldte Variété. Snedkerne lægger Bræddegulv og laver Manegens gamle Scene om til et Tilskuerparket, medens en ny Scene bygges op over Logernes Stole og de lange Bænkerader. Og naar man ser bort fra Hestene, frem-

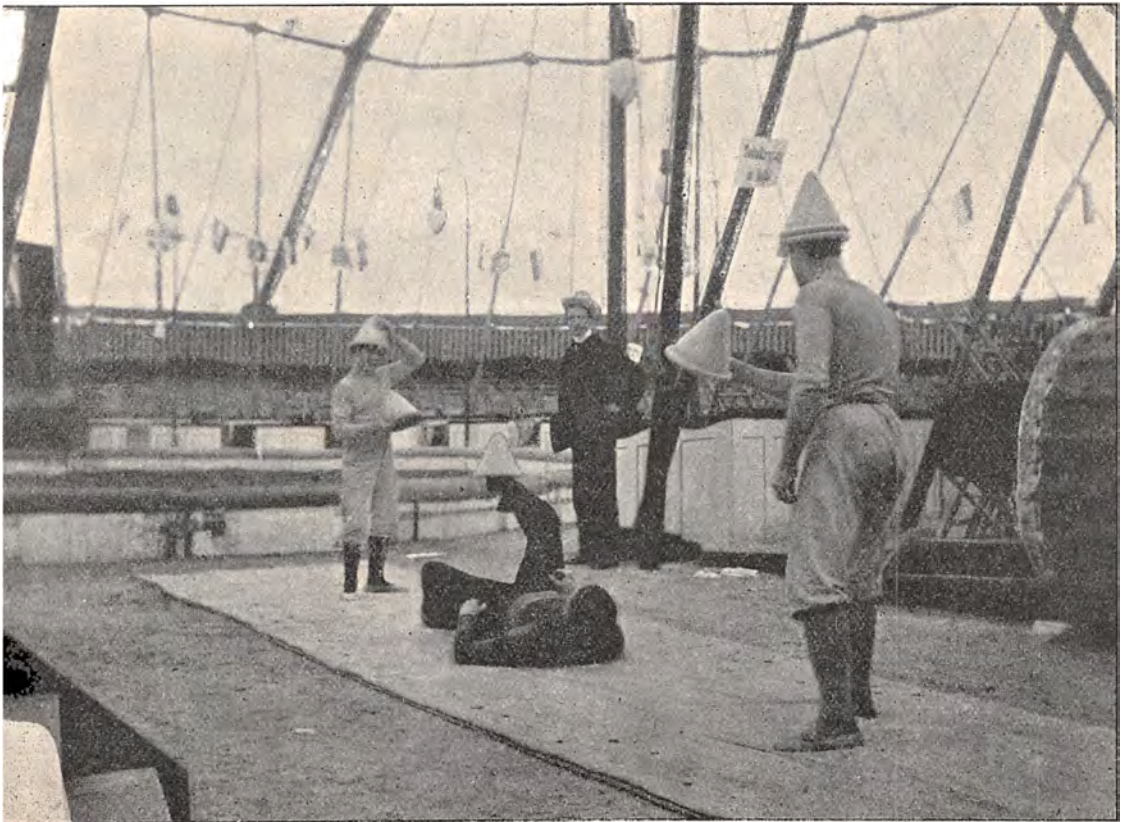
Legende Børn. (Fot. Genrebillede af Jul. Aagaard.)

Charlotte Wiehe-Bérény i „Den lykkelige Gilberte“.

„Den lykkelige Gilberte“. I den vanskelige Septembermaanend, hvor Teaterdirektørerne har saa ondt ved at lokke os indendørs, da Aftenene endnu kan være saa smukke og lune, da der endnu sidder os i Kroppen saa meget af Sommerens Ulyst til de lukkede Rum, gæster Charlotte Wiehe sin Fødeby og hjælper Folketeatret over den kritiske Tid. Hvad enten hun er „den lille Dronning“ eller „den lykkelige Gilberte“, straalet hun i den røde Lygtes Tegn. Og af alle Stjernebilleder er det jo for en Teaterleder det kæreste. Der er over „vor egen Lotte“ det uudsigelige, denne Blanding af uerfaren Ynde og velforfaren Viden, det Skælmeri, den Graciøsitet, som altid vil daare et Hovedstadspublikum. Vi genkender i hende vort eget, tilsat med det verdensmæssige, der gør det ydermere værdifuldt.

En Cirkusprøve. Vil man have en Ide om, hvor trælsomt et Liv Artisten — navnlig i de unge Aar — fører, maa man have set en af de Formiddagsprøver bag Kulissen, som mangen Gang er skildret i Literaturen, men her vistnok første Gang i fotografisk Gengivelse, da Artisterne ikke sætter Pris paa Tilskuere, mens Indexcenseringen gaar for sig.

Klovnens holder Prøve. Formiddags-Interiør, fot. af Orla Bock.

og budt velkommen. „Hvorledes er Rejsen gaaet?“ spurgte Cowper.

„Fortræffeligt!“ sagde Tom, „her er Pakken.“

I det samme aabnedes Døren og en Herre og en Dame traadte ind.

„Maisie!“ udbrød Tom forbauset.

„Der er Manden!“ sagde hun roligt og pegede paa Tom.

„Og her er Kontrabanden,“ sagde hendes Led-sager og greb Pakken. „Denne Gang har vi over-listet Dem,“ forsatte han med et triumferende Blik paa Cowper.

Tolderen — thi det var en af Toldvæsenets højeste Embedsmænd — aabnede hurtigt Pakken og saa paa Stenene. „Det var jo et godt Kup,“ sagde han. „Dette her bliver Dem en dyr Hi-storie.“

„Saa har De vel ikke mere at gøre her“, sagde Cowper til Toldmanden, „nu kan De vist godt forsvinde!“

Tolderen og Maisie fjernede sig uden yderligere Snak.

Tom stod som tilintetgjort.

„Jeg er bange, De har været lidt uforsigtig,“ sagde Cowper.

„Jeg blev bekendt med hende om Bord,“ sagde Tom.

„Ja, hun er en af deres allerdygtigste Opda-gere; hun har rimeligvis fulgt Dem lige fra Hotel Cecil. Regeringen sparer ingen Udgifter til at holde gode Detektiver. Men hør, har De ikke en Cigar til mig?“

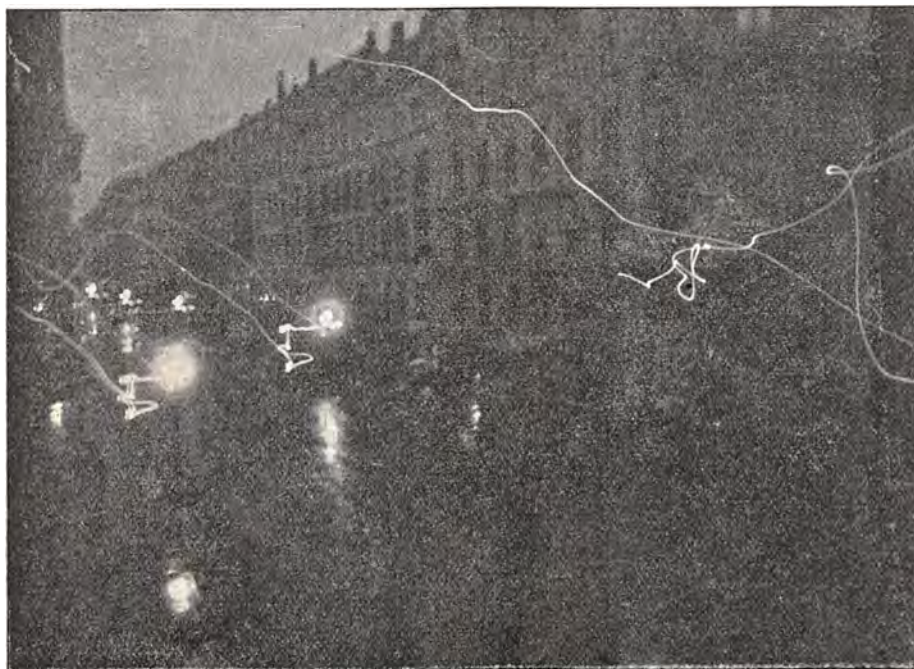
Tom rakte ham Etuiet og Cowper betragtede Cigaren med Kendermine.

„Her er Deres Betaling,“ sagde han og rakte Tom en Bunke Sedler.

„Vil De virkelig betale mig,“ udbrød Tom forbauset, „det er vel egentlig mere end jeg har fortjent.“

„Aldeles ikke,“ sagde Cowper, idet han bræk-kede Cigaren midt over. Ud af den trillede en Mængde straalende Diamanter. Tom stirrede himmelfalden paa dem. „Men Pakken?“ sagde han.

„Aa, de Glasstumper,“ sagde Cowper leende, „blæse være med dem“.

Uvejrsaften. Fot. fra Vesterbrogade af Reiffenstein-Hansen.

Elektricitet. Under et af de voldsomste Uvejr er hos-staaende Fotografi ta-get paa Vester-brogade. Med sine besyn-derlige, traad-lignende og slyngede Lys-linjer afviger det meget fra de mange Fo-tografer, som vi allerede be-sidder af Lyn-nedslag. Bille-det har været forelagt for-skellige sær-lig Sagkyn-dige, og det formenes, at de mærkelige Lysstriber an-

Et mærkeligt Lynbillede. For Elskere af Torden-vejr har det i Aar været en ualmindelig smuk Sommer. I Mands Minde har vi ikke haft saa mange og saa heftige Udladninger af Luftens

tagelig skyldes partielle Udladninger, af hvilke den enkelte Udladning er oscillerende, σ : den bestaar i Virkeligheden af en Række Udladnin-ger med stadig skiftende Retning.

En Smuglerhistorie.

Efter det engelske ved O. B.

TOM LISTER sad i Hotel Cecils amerikanske Bar, da en elegant Herre kom og slog sig ned ved samme Bord. Han betragtede Tom skarpt nogle Øjeblikke og præsenterede sig derefter som Mr. Montagne Jefferson og spurgte, om Tom vilde gøre ham Selskab ved en „cocktail“. Tom takkede og snart var Samtalen i fuld Gang. Den fremmede var Tuist og spurgte i Samtalens Løb, om Tom ikke havde Lejlighed til at vise ham nogle af Byens Seværdigheder. „Hvad er ellers Deres daglige Beskæftigelse?“ spurgte han.

„For Øjeblikket har jeg ingen Ting,“ sagde Tom, „jeg tog for fjorten Dage siden Afsked som Underofficer ved Yeomanry-Regimentet, og nu gnar jeg ledig og søger Plads.“

„Jeg vil betale Dem 400 kroner, hvis De i 14 Dage vil gøre mig Selskab og vise mig Byen.“

Tom tog med Glæde mod Tilbudet og begyndte sin Tjeneste samme Aften. Han førte Mr. Jefferson omkring overalt og viste ham alt, hvad der havde Interesse. De besøgte Theatre, Variétéer og Byens samtlige Forlystelsessteder. — De 14 Dage gik kun altfor hurtigt for Tom, og den sidste Aften sad de ved en finere Middag og passerede om, hvad de havde set og hørt.

„Agter De nu at rejse fra London?“ spurgte Tom.

„Ja, jeg maa tilbage til New York, med mindre jeg kunde sende en paalidelig Person; i saa Tilfælde vilde jeg blive her nogen Tid endnu.“

„Kan De ikke sende mig?“ spurgte Tom.

„Jo, men det er et farligt Hverv,“ sagde Jefferson og betragtede Tom meget opmærksomt. „Kom op paa Hotellet til mig i Morgen, saa taler vi om det,“ tilføjede han efter en Pause.

Til bestemt Tid næste Dag mødte Tom og de blev hurtig enige. „Jeg betaler Dem fire Tusinde Kroner og frit Ophold; De skal kun aflevere denne lille Pakke til Adressaten, som bor paa Waldorf-Astoria.“

Tom bemærkede, at Postvæsenet jo var fuldt paalideligt og betydelig billigere.

„Pakken indeholder Diamanter til et Beløb af fire Hundred Tusind Kroner.“

„Ja,“ udbrød Tom, „men hvorfor saa ikke assurere Pakken og sende den med Posten.“

„Nej,“ sagde Jefferson leende, „forstaar De ikke, at det er Meningen ikke at betale Told af dem? Jeg har selv gjort den Rejse adskillige Gange, men nu er Opdagerne mig paa Sporet. Hvis De klarer Dem, skal De faa flere saadanne Opgaver!“

„Jeg skal nok udføre Hvervet,“ sagde Tom og saa Jefferson lige i Ansigtet, „men under saadanne Omstændigheder maa jeg have ti Tusind Kroner.“

„Det er indrømmet,“ sagde den anden. „De rejser med Etruria paa Søndag, og naar De kommer til New York, gaar De direkte til Hotellet og spørger efter Benjamin Cowper. Jeg giver ham telegrafisk Ordre til at betale Dem de ti Tusinde Kroner, og naar De kommer tilbage, kan De træffe mig her.“

Søndag Morgen modtog Tom Pakken, med en Formaning om at passe godt paa den. „Og her er en lille Ting til min Kompagnon, et Sølvetui, indeholdende et Par fine Cigarer af et Mærke, jeg ved, han sætter særlig Pris paa.“ Saa skiltes de og snart var Tom ude paa Atlanterhavet, hvor han begyndte at se sig om blandt Passagererne for om mulig at finde Selskab. Til sin store Tilfredshed fik han en overordenlig smuk, ung Dame til Nabo ved Bordet. Hun var en ægte Amerikanerinde, glad og frimodig, og de var snart fortrolige.

Tom syntes Timerne og Dagene fløj bort, saa indtaget var han i sit nye Bekendtskab.

„Tom,“ sagde hun en Aften, da de nærmede sig New York, „jeg har en Del Kniplinger og andre Varer, som jeg ikke gerne vil betale Told af. — Men jeg bliver vel alligevel nødt til at anmeldte Sagerne til Toldvæsenet?“

„Saa gal er De da ikke,“ sagde Tom.

„Hvordan vil De da bære Dem ad?“

„Jeg vil beholde mine Værdisager i Lommen, Maisie!“

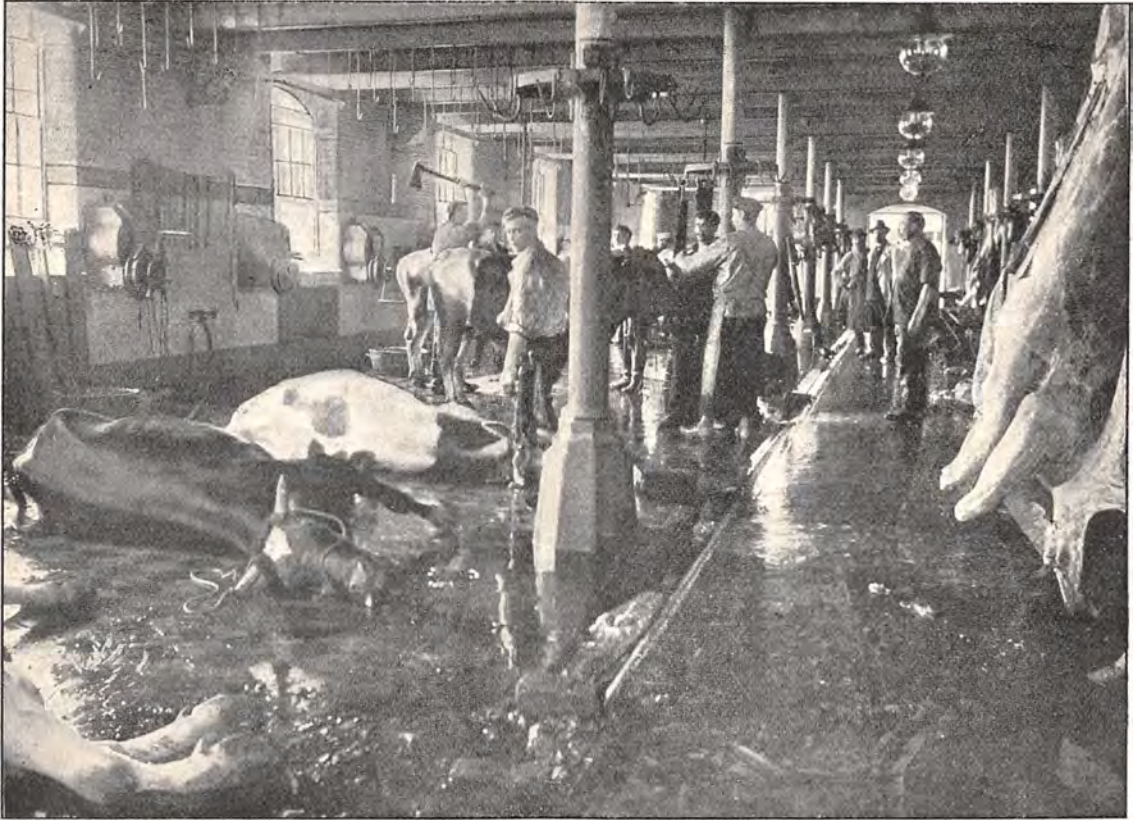
„Ja, det kan jeg ikke gøre,“ sagde Frøkenen leende, „mine Kufferter kan ikke ligge der alle sammen.“

Da Damperen nærmede sig Sandy-Hook, begyndte Tom for første Gang at føle sig nervøs. Nu standsede man og tog Lods ombord, senere kom Toldembedsmændene, og Passagererne forsvandt den ene efter den anden for at være nærværende ved Rejsegodssets Eltersyn.

Saa kom Frihedsstatuen og Brooklynbroen i Sigte, og snart laa den store Damper fortøjet ved Kajen. En lang Række Mænd kom ombord, og Bagagen blev transporteret til Toldpavillonerne.

Tom tilbød Maisie at hjælpe hende med Kufferten, men pludselig var hun forsvunden. Han ledte efter hende en Stund, men da han ikke vovede at vente længere, gik han uden at have faaet sagt Farvel. Han raabte paa en Drosche, steg op i den og kørte til Hotel Waldorf-Astoria. Han følte i Lommen; — jo, Gudskelov, Pakken laa der i god Behold; inden en halv Time var gaaet, havde han tjent sine ti Tusinde Kroner.

Hotellets Forhal var fyldt med kommende og gaende. Han blev vist ind i Cowpers Værelse

I Aarhus offentlige Slagtehus. (Fot. Chr. Jensen).

I Slagtehuset.

I gamle Dage stod Slagtermesteren som Eneherre i sit Slagtehus. Han drev sit Haandværk, som det passede ham, og han slagtede, hvad han fandt for godt.

Men de kommunale Sundhedsautoriteter, Lægerne og Sundhedspolitiet, blev mere og mere nærgaaende og lagde den bjergsomme Slagter saa mange Hindringer i Vejen, at Begrebet Næringsfrihed maatte vige for Ord som Slagtetvang og Kontrolvang, Ord, som har skurret slemt i mangan hæderlig og velmeriteret Slagtermesters Øre. Men Tid efter anden er Slagterstanden bleven fortrolig med den ny Tingenes Tilstand, og det ser ud som om Slagterhaandværket er inde i en Opkomstperiode.

Blandt de Byer, der herhjemme er gaet i Spidsen for moderne Slagteriindretning, har Aarhus ved Siden af Hovedstaden den mest fremtrædende Plads.

For en Sum af over 400,000 Kr. har Aarhus ladet opføre et kommunalt Slagtehus med vældige Slagtehallen (en for Kreaturslagtningen og en for Svinelagtningen), et Kølehus til Opbevaring af Kødet, en Pølsefabrik, hvor Slagterne

under de ansatte Veterinærers Kontrol tilbereder delikate Pølser, og en Destruktionsanstalt, hvor Kødet af de kasserede Dyr destrueres.

Et stort Lokale er indrettet til mikroskopisk Undersøgelse af Svinekroppene, og her besørger en hel Stab af unge Damer Trikinundersøgelsen. For at skærpe Opmærksomheden, har den dygtige Inspektør udsat en Belønning til den Dame, der finder selv blot en lille Trikinunge i et Stykke Svinekød.

Befindes et Kreatur at være mindre godt egnet som Salgsvarer, saa at det kan befrygtes at Kødet kan være sundhedsfarligt, dersom det ikke koges eller steges godt igennem, bliver hele Kreaturet, der ofte kun er ubetydeligt angrebet, men ellers er fedt og lækkert, kogt i en stor Gryde. Kødet og den kraftige Suppe udleveres da til Fattigfolk.

I Fjor er der paa Aarhus Slagtehus slagtet og kontrolleret 46,371 Dyr, hvilket repræsenterer 6 Millioner Pund Kød. De halvtredsindstyvetusinde Aarhusianere spiser altsaa daglig 17,000 Pund Kød, hvad tydeligt viser, at Aarhus ikke beboes af lutter Vegetarianere.

endnu. Men alle disse mine Indtryk ligger jo en Snes Aar tilbage i Tiden.“

Men kunde De da ikke gøre som saa mange andre, omsætte deres udenlandske Indtryk i Romanform.

„Ja, jeg kunde maaske tænke mig, at jeg kunde skrive en tysk Roman, naar jeg blev 70 Aar. Thi for at skrive en Roman maa man bunde umaadelig dybt i det, man skriver om. Man maa føle sig hjemme i det, som i sine gamle Klæder, i alt Fald efter de Fordringer, jeg stiller til en Roman-Fremstilling. Man maa have en saadan Rigdom af Træk, at man blot behøver at gribe ned deri, for straks at tage, hvad man skal bruge.

Man kunde nok til en tysk Roman lave en bestemt Handling, man kunde til den indsamle tilstrækkelige Indtryk gennem sine Sanser. Men naar man vil følge en Udviklingshistorie, staar man straks ved Skolegangen, ved Hjemmet, ved de første saa stærke Indtryk i Livet. Og der har man ingen Erindringer fra det fremmede Land; det hele kan let komme til at svæve i Luften.

Jeg har ganske vist skrevet „En arkadisk Legende“, der aldrig er bleven solgt videre — jeg vilde ikke have kunnet skrive den, hvis jeg ikke havde været baade i Grækenland og Italien og lært den sydlandske Natur at kende, — saadan, som man kan lære den at kende paa Rejser. Det var ganske vist tilstrækkeligt til en Digtning i Sagnform, men langt fra tilstrækkeligt til en moderne Roman.

Da jeg skrev „Ved Grændsen“, rejste jeg, uagtet jeg havde levet saa meget paa Falster og rejst saa mange Gange over Gjedser, dog derop for at friske det op, Stemningen over Gjedsen, over Farten ud derfra. Uden det vilde jeg ikke kunne gøre den Slags Ting, saadan som jeg vil gøre dem.

Forøvrigt anser jeg mig ikke for at være noget egentlig Romanforfatter-talent. Jeg er væsentlig Lyriker, og hvor jeg har kunnet skabe noget godt i Romanen og Fortællingen, beror det mest paa den Stemning, jeg har kunnet faa frem deri.

Men Romaner er som sagt det eneste, der kan give nogen Indtægt. Jeg fik i Firserne 90 Kr. pr. Ark af Digte. Nu vilde jeg i alt Fald intet Honorar faa for dem, jeg tror ikke en Gang, jeg vilde kunne faa dem trykte. Men den Gang kunde Tamyris og Brynhild udkomme og købes og læses, saa aktuel var jeg den Gang. Jeg var sikkert mere omtalt, mere nærværende i Bevidsthederne i Slutningen af 70-erne og Begyndelsen af 80-erne, end jeg er nu. Det var vel det revolutionære Element, der gjorde Opsigt da, som det altid gør.

Men man kan jo ikke blive ved at sige det samme, og jeg ser jo ogsaa anderledes paa en Mængde Ting nu.

Den Gang havde jeg med Vold og Magt stillet mig paa det engelske, positivistiske Standpunkt. Jeg holdt stærkt paa den Darwin-Spencerske Tankegang, uden at jeg dog kan sige, jeg helt følte mig tilfredsstillet ved den. Der var f. Eks. Spørgsmaalet om Ansvarlighed, som jeg ikke havde faaet løst. Og hele den engelske Retnings umetafysiske Standpunkt stred saa fuldstændig mod min egen Natur. Det kunde være godt til Træning af Tanken, men det kunde ikke blive for mig noget blivende Standpunkt. Men der gik lang Tid, hvor jeg overhovedet ikke beskæftigede mig med Filosofi eller abstrakt Tænkning. Saa læste jeg forskellige Ting af Karl du Prel, derpaa Schopenhauer, saa tog jeg fat paa Kant, og tilsidst gjorde jeg Bekendtskab med den indiske Filosofi.

. . . . Nej jeg har egentlig kun to Emner: Filosofi, og det endda kun denne enkelte Art af Filosofi, men der er jeg ogsaa temmelig saddelfast, og saa moderne tysk Historie. Og hvis der var et Selskab, der forlangte, at jeg skulde holde f. Eks. et Foredrag om den første Halvdel af den fransk-tyske Krig, vilde jeg kunne gøre det, uden at det skulde komme til at mangle mig paa Data.

. . . . Jeg har skrevet, lige fra jeg var en 10—11 Aar, en Mængde episke, lyriske, dramatiske Ting. I min Studentertid skrev jeg bl. a. store Tragedier, og Grundstammen af alt, hvad der er af erotisk i „Rødtjørn“ og de første 30—40 Sider af „Min Kærligheds Bog“ er skrevet før „En Idealist“, den Bog, jeg først fik ud.

Man har jo en Mængde Vitalkraft, mens man er ung. Da har man ogsaa denne Trang til at sige, hvad man mener, til at faa det ud i Verden. Selv om man ingen Honorar faar for det, er man glad, bare man kan faa det ud.

Jeg har ikke denne Meddelelsens Trang mere. Hvis en Forlægger siger til mig: Jeg vil nok trykke Bogen, men jeg kan ikke give noget Honorar, vil jeg sige: Hvorfor skulde jeg saa lade den trykke, saa lader jeg den ligge i min Pult. Jeg har Ting, der hører til de bedste, jeg har skrevet, som ligger i min Skuffe, uden at jeg tænker paa at faa dem ud. De kan komme en Gang ved Lejlighed, hvis jeg kan finde et Sted, hvor de særlig passer.

Naar man er ung, tror man, det er saa umaadelig vigtigt at faa sagt, hvad man har paa Hjærte. Det tror jeg ikke mere.“

Den 11. September 1905.

Stenografiske Interviews

ved C. C. CLAUSEN.

XLIV. Karl Gjellerup.

Karl Gjellerup.

Medens de store norske Forfattere næsten har levet mere i Udlandet end i Norge, har vore Digttere saa godt som alle holdt sig hjemme. Vi har kun haft en Rejsende i stor Stil, Pebersvenden H. C. Andersen, der slog sit lettransportable Ungkarletelt op i de fleste europæiske Lande. Og saa Karl Gjellerup, der siden 1892 har haft sit Hjem i Dresden, hvor han boer ude i den sydøstlige Udkant, bag den store, kongelige Have, der, hvor Landet og Byen mødes.

Vi spørger Hr. Gjellerup, om det er Dresdens gamle Kultur, der har draget ham derned, Malerierne i Zwinger, Bøgerne

i det japanske Palais, om det er Grüne Gewölbe, Albertinum eller Johanneum.

NEJ, jeg har kun valgt Dresden paa Grund af den Tilfældighed, at min Kone var en Dresdnerinde. Hun kunde ikke taale det danske Klima, og hun havde ogsaa megen Hjemve. Men nu er jeg efterhaanden fuldstændig indlevet i Dresden, og jeg sætter umaadelig Pris navnlig paa alt det, der omgiver Byen.

Jeg er født paa Landet, min Fader var jo Sognepræst. Og min Plejefader og Onkel blev netop Landsbypræst ved den Tid, da jeg blev Student. Jeg har derfor levet meget paa Landet. Og selv om jeg ikke gaar saa vidt som Bismarck, der sagde, at for ham kunde de store Byer gerne blive jævnet med Jorden, det er lidt stærkt sagt, synes jeg dog, at der i den umiddelbare Leven-Sammen med Naturen ligger en umaadelig regenerativ Kraft. Det er den egentlige Urkilde. Det er ogsaa det, der skabte den store Kraft hos Bismarck, det, at han var en Bonde, en Landmand; han blev aldrig noget Storstadsmenneske.

Det var ikke uden stor Betænkelighed, at jeg den Gang flyttede bort. Der er jo en vis Fare, endog en stor Fare for en Forfatter ved at ekspatriere sig. Og jeg har ogsaa mistet en hel Del Grund under Fødderne i Danmark derved. Kontakten mellem mig og Publikum er ligesom noget løst derved. Og jeg havde heller ikke kunnet gøre det, hvis jeg havde været en Forfatter, jeg vil sige som Schandorff, der væsentlig var indstillet paa at skrive Fortællinger, Romaner, Nutidsskildringer. Men den Del af min Produktion, som jeg egentlig bryder mig mest om, den, hvori jeg er mest med, er netop den modsatte, det er Ting som Brynhild, Tamyris og mine dramatiske Ting som Herman Wandel, og for den Art Forfattervirksomhed syntes jeg ikke Faren var saa stor.

Naar jeg nu skriver i Romanform — og det er det, man har nogen Indtægt af, det er det, som Folk læser, det andet bliver kun lidet læst — er jeg henvist til mine Ungdomserindringer og -indtryk. Men af dem har jeg ogsaa et temmelig stort Fond, der er saa meget, jeg ikke har brugt

løse Telegraf. Fra Mastetoppen ses en flere Alen lang Telegraftraadrulle hænge skraat ned langs et af „Stagene“, og de elektriske Strømbølger gaa ind og ud her; derfra fører saa Telegraftraaden ned til et Telegrafapparat i Kahytten, og her sker Telegraferingen paa sædvanlig Maade med almindelige Bogstaver.

Styrmanden er Telegrafist og en edtagen Mand, og han gemmer store Hemmeligheder, thi selv om han intet kan se i Horisonten, staar dog Apparatet ofte og smaa-snakker, og Papirstrimlen fortæller Verdenshemmeligheder. Da Russerflaaden slog om sig mellem Nordsøfiskerbaadene, sladrede

Apparatet de nervøse Signaler mellem Krigsskibene; naar tyske og engelske Krigsskibe holder Manøvre i Nordsøen, sidder Styrmanden og følger med, men først og sidst: observeres eller rapporteres et Skib i Havsnød paa Hornsrev, telegraferes ind til Blaavand og derfra til nærmeste Redningsstation efter hurtig Hjælp. Har den traadløse Telegraf været til umaadelig Hjælp, har den ogsaa været til umaadelig Skade, og sikkert har Admiral Togo ved sine Spejdere opfanget Russerflaadens indbyrdes Signaler og rolig og sikker kunnet afvente det belejlige Øjeblik til at tilintetgøre sine Modstandere. *Gr.*

Løvfald.

„Løvfald“. (Fot. Genrebillede af Jul. Folkmann.)

Det suser i Parkens Kroner,
det hvisker: Forbi, forbi!
Deroppe fløjter Stæren
sin Afskedsmelodi.
Der driver en Sky for Solen,
det blæser saa koldt fra Nord,
og visne Blade drysser
som døde Haab til Jord . . .

Som lyse Haab, der døde —
de Haab, der foldet sig ud,
da Solen kyssed Knoppen
som Elskeren sin Brud,
de Haab og hede Løfter,
der knytted' den unge Pagt . . .
hvad gælder vel Haab og Løfter
mod Livets stærke Magt?

Nu spreder Stæren sin Vinge
og flyver mod Sønder bort . . .
farvel, min Lykkesommer,
saa jublende, saa kort! —
Det sidste Solblink leger
i faldne Blades Glød,
snart lægger Vintren derover
sin kolde, hvide Død . . .

JOHANNES DAM

Fra en Vesterhavstur.

Vesterhavslodser.

Vesterhavet skyller stadig Partier bort af Jyllands Kyst. Der søges ved Marehalsplantninger og Høfder at stanse Sandflugten, og ved store Cementbarrer (som vises paa Billedet) at danne Klippestave ud i Havet for at hemme Strømmen og lade Sandet faa Tid til at aflejre sig i Læ. I Aarhundreder, maaske Aartusinder, har Havet skyllet Land bort,

Fyrskibet Horns Rev med traadløs Telegraf.

og derved er dannet grundede Sandbanker og Rev langt ud Vesterhavet med vexlende Strømretninger imellem, saa at Jyllands Vestkyst regnes blandt de farligste for Skibe at komme nær i Tykning og Storm. Men kun faa Steder findes ogsaa saa dygtige og paalidelige Lodser og Redningsmandskaber som her, og Redningsdamperne „Vestkysten“ og „Vesterhavet“ ere allerede berømte for den Dristighed og Sikkerhed, hvormed de gaa ud i det haardeste Vejr.

Cementbarrens Begyndelse i Klitten.

Det største Skibbrud, der har fundet Sted paa Kysten, skete Juleaften 1811, da to engelske Fregatter strandede og 1400 unge raske Mænd druknede; nu næsten hundred Aar efter opfisker man de rustne Kanoner, Kugler og Jernspanter, der sælges til de engelske Smelteovne.

Det største Rev er Horns Rev, der fra Blaavandshuk strækker sig milevidt ud i Havet med kun 10—14 Fod Vand over sig. Det er mærket med Lysbøjer og Fløjtebøjer, og paa den yderste Spids ligger Fyrskibet „Horns Rev“, det vigtigste Orienteringspunkt for nordgaaende Skibe og for Indsejlingen til Esbjerg.

Fyrskibet er forsynet med Marconis traad-

i Værelset, er kun, at De lader os vide Navnet paa den afdøde, hvis Sjæl De ønsker at møde.“

Sømanden, der, nu da det lod til at blive Alvor, saa lidt mindre fornøjet ud, svarede, at han kunde lide at høre lidt Nyt fra sin gamle Kaptein *Leon Bourge*, som for 5 Aar siden var druknet i den Biscayiske Bugt.

„Leon Bourgé“, gentog Gaston Neville, „meget vel! Vær saa god at gaa ind i Værelset; jeg er rede.“

Sømanden gik ind i Værelset, men stak næsten lige straks igen Hovedet ud gennem den halv-aabne Dør. Han var meget blegnæbbet at se til og sagde i en paataget friskfyragtig Tone, det kneb med at bevare: „Har Professoren noget imod, at jeg faar et Lys med herind? Jeg kunde nok lide at se gamle Bourgé lidt efter i Sømmene.“ Han fik Lyset og gik igen ind i Værelset, hvis Dør blev omhyggeligt aflaaaset. Gaston Neville knælede ned uden for Døren. Vi andre stod rundt om ham i en forventningsfuld Tavshed. I en 2—3 Minutter holdt Neville sine Øjne lukkede, saa aabnede han dem igen og lænede sit Hoved op imod Døren i en lyttende Stilling. Der gik fem Minutter. Intet hændte. Der hengik andre fem Minutter. Gaston Neville laa stadig lænet op mod Døren med et stift, anspændt Udtryk i sit blege, skarpe Ansigt. Et Par af os rømmede os af Utaalmodighed . . . . Et Kvarter var nu gaaet. Gaston Nevilles Hænder knyttede sig krampagtigt. . . . . Da pludselig skete der noget, der stivnede Blodet i vore Aarer og fik vore Hjerter til at hamre — —. Inde fra Værelset lød der et Skrig —. Et Skrig saa fuldt af vanvittig Rædsel og Dødsangst, som jeg aldrig før eller senere har hørt. Det fulgtes af et andet og et endnu.

Jeg glemmer aldrig Lyden af disse Skrig. Saa blev der inde fra Værelset hamret paa Døren; vi hørte Lyden af et Legeme, der kastede sig imod den og Sømandens Stemme, der rallede i den vildeste Dødsangst — —. „Aa — aa, min Gud — luk mig ud — luk mig ud — — aa Gud — — —.“ Saa lød der et tungt Fald, alt blev igen dødsstille.

Nogle Sekunder stod vi forstenede, saa styrtede vi hen til Døren, drejede Nøglen om og trængte ind i Værelset. Der var bælgmørkt derinde og en underlig sveden Lugt trængte os i Møde. Værten hentede en Lampe, og da fandt vi Sømanden liggende besvimet paa Gulvet. Midt i

Værelset stod et gammelt faldefærdigt Bord. Værten vilde netop til at sætte Lampen derpaa, da han for tilbage med et Raab af Forbavselse. Vi stimlede sammen om Bordet og *der paa dets Plade stod indbrændt Navnet Leon Bourgé*.

Naa, vi gik ik i Lag med at bringe Sømanden tilbage til Bevidstheden; det tog lang Tid, og for Resten af Aftenen var han fuldstændig omtaaget af Rædsel. Der var ingen Tvivl om den Ting: Gaston Neville havde vundet Væddemaalet og jeg overrakte ham derfor den store Pengesum. Med et stift Buk bød han os God Nat. Tidlig næste Morgen forlod han Kroen. Han fulgtes et Par Timer senere af Sømanden, som var utrøstelig over sit Tab. Om Nattens Rædsel kunde vi ikke formaa ham til at fortælle os noget som helst. Blot ved Tanken om dem var han paa Nippet til at besvime.

Næste Dag klarede Vejret op, og jeg hastede videre paa mine Vandringer.

* * *

To Uger senere kom jeg en Aften sent til et Gæstgiveri en Mils Vej fra Le Havre. Jeg stod netop i Begreb med at træde ind i Gæstestuen, da jeg syntes at høre en Stemme derinde, jeg kendte; jeg standsede paa Dørtæsklen og lyttede jeg genkendte Stemmen, det var Gaston Nevilles. „Narre,“ tordnede den løs. „Blinde Muldvarpe! Stakkels jordbundne Trællesjæle. Jeg tilstaar, det er dumt af mig at harmes, hvor jeg kun burde have Medlidenhed. . . .“

Jeg kiggede ind i Stuen. Der stod Gaston Neville og tordnede løs til en gabende Tilhørerskare. Og lige over for ham i en Sofa sad Sømanden og indflettede de haanlige, udfordrende Bemærkninger, der havde ledet til de uhyggelige Oprin for 2 Uger siden. Og nu forstod jeg hele Sammenhængen. Jeg burde vel paa Stedet have afsløret Svindlerne og ladet dem arrestere; men jeg gjorde det ikke. De var ganske vist Slyngler; men jeg vidste tillige, at der inde i Gæstestuen sad en Snes tilsyneladende hæderlige, brave Borgere, som dog, lige som Bønderne ved Alencon, troede at have at gøre med en stakkels, skørhovedet Fantast, hvis Penge med lidt Held kunde blive deres.

Derfor listede jeg ganske stille af og undte dem af Hjærte deres kommende Møde med det ubekendte.

helst: nok er det, han henvendte et Par Ord til den Fremmede. Denne svarede ham med en Iver, der viste, at han øjensynligt ikke havde noget imod at slutte sig til det øvrige Selskab i Stuen. Efter fem Minutters Forløb talte han lige saa meget som Sømanden; efter ti Minutters Forløb ledede han hele Samtalen.

Det ærgrede Sømanden saaledes pludselig at føle sig detroniseret; han gjorde et Par Forsøg paa at genvinde det tabte Terræn, men det var haabløst. Den Fremmede viste sig at være i Besiddelse af endnu større oratoriske Evner.

I Samtalens Løb udtalte en gammel Forpagter sin Bekymring for Høstudsigterne.

„Det bliver vist en elendig Høst i Aar,“ sagde han fra sin Krog, hvor han sad indhyllet i Røgskyerne fra den daarlige gammeldags Kamin: „Først umenneskelig Hede og Tørke og nu Regn saa voldsom, at den truer med at skylle alt væk. Hvad Solen ikke har brændt, det vil Regnen drukne.“

„Har De prøvet alle de Midler, De kender, til at forebygge et saa daarligt Høstudbytte?“ spurgte den Fremmede.

„Jeg har ikke ladet et af Landbrugsalmakkens Raad uforsøgt,“ lød Svaret.

Der gled et spottende Smil over den Fremmedes Læber.

„Og tror De ikke, der muligvis kunde findes Raad andre Vegne fra,“ spurgte han.

„Ikke det jeg ved af,“ sagde Forpagteren.

„Har De aldrig hørt Tale om Midler, som den uvidende Hob som Regel griner ad og kalder for Humbug eller frygter for at benytte paa Grund af deres Mystik.“

„De mener med andre Ord overnaturlige Midler,“ faldt den unge Sømand ind.

„Ja,“ lød den Fremmedes rolige Svar.

Sømanden lod til at finde Situationen egnet til at forny Kampen og vinde Opfejning, for han vedblev: „Hører De altsaa til den Klasse Mennesker, der, Videnskab og al sund Fornuft til Trods, gaar omkring og tror paa Spøgelser og Aandebudskaber og lignende Ammestuehistorier.“

Igen gled der et haanligt Smil over hans Modstanders Læber; saa svarede han langsomt og værdigt: „Ja, jeg tilhører den Klasse Mennesker, som *ikke* paa Trods af al Videnskab og sund Sans, men netoppaa Grundlag af omhyggelige videnskabelige Studier og Ræsonnementer tror paa det overnaturliges Indgriben i det jordiske Liv.“

Sømanden brast ud i en høj, udfordrende Latter: „Hvem er De og hvad er Deres Videnskab. Den findes vist ikke ved noget af de lærde Fakulteteter.“ En Bifaldsmumlen lød fra Tilhørerne. Den Fremmede sprang pludselig op og saa sig rundt i Kredsen med et lynende Blik. Han slog haardt i Bordet med sin højre Haand og udbrød heftigt: „Narre! Blinde Muldvarpe!

Stakkels jordbundne Trællesjæle! Jeg tilstaar, det er dumt af mig at harmes, hvor jeg kun burde føle Medlidenhed. Her har I vandret om Slægt efter Slægt bundne til Ploven, med Jeres Sjæle begravede i Aarhundreders Mørke; og I! I vover at spotte Mænd, der har ofret Dage og Nætter, ja, Livet selv for at udrede de største af Tilværelsens Gaader. I le og spotte, naar de fortælle Jer, at der findes andre Verdener end denne, og at tusinde Gerninger udføres af det store ubekendte, blot fordi Jeres Muldvarpeblikke ikke have kunnet se det. I spørger, hvem jeg er, og hvad min Videnskab er. Jeg er Gaston Neville, Professor ved det medicinske Fakultet i Montpellier og Formand for den franske spiritistiske Forening. Jeg er netop paa Vejen til Paris for at aabne den første store internationale Kongres af Spiritister — en Kongres, der vil mærkes med rødt i Videnskabens Annaler.“ Der herskede en kort Tavshed i Værelset, saa lød Sømandens Stemme: „Ja, al denne Veltalenhed kan være meget god, men den overbeviser mig ikke. Hvorfor ikke give os et Bevis?“ „Intet skal være mig kærere,“ svarede Gaston Neville, „her paa Stedet skal jeg, hvis De ønsker det, sætte Dem i Forbindelse med det ubekendte.“ „Det gælder en Parée, at De ikke kan sætte mig i Forbindelse med en afdøds Sjæl paa en saadan Maade, at ikke alene jeg, men ogsaa enhver af de tilstedeværende føler sig overbevist. Kun stiller jeg en Betingelse: Jeg kender adskillige spiritistiske Kneb, og jeg fordrer, at De skal forblive under Bevogtning af mine Venner her, medens jeg *alene* i et andet Værelse møder det højtærede ubekendte.“

Gaston Neville kastede skødesløst en Haandfuld Guldpenge hen ad Bordet.

„Meget vel! her er min Indsats.“

Sømanden rødmede og sagde derpaa med en meget slukøret Stemme: „Jeg tilbød ganske vist et Væddemaal; men vi Sømand tjener jo ikke Guld og grønne Skove.“ — han halede en gammel, fedtet Pung op af Lommen — „se her! 5 Louisdorer er alt, hvad jeg ejer og har — paa Bordet ligger der mindst 20.“

„Deres Venner kan jo skyde Resten til.“

Nu er de normanniske Bønder nok træge og tunge; men de er meget forretningssnu og griske. Sømanden havde genvundet sin Autoritet, medens Professor Neville nu i deres Øjne stod som en stakkels, halvforrykt Fantast. Her var øjensynlig en god Lejlighed til at berige sig lidt paa hans Bekostning. Fem—seks Bønder meldte sig straks som Deltagere i Væddemalet. Hele den store Sum blev overgivet i min Varetægt og jeg skulde udbetale den igen til Vinderen.

Dernæst skred man til Valget af Værelse. Et lille mørkt Kammer oppe under Taget blev udset til Scene for Sceancen.

Derpaa tog Gaston Neville Ordet: „Alt, hvad der nu staar tilbage at gøre, før De begiver Dem ind

Men her indviede nu en Kommune sit stolte Hus ved at byde til Gæst Repræsentanter for alle Lag i den Pyramide, der udgør Samfundet, lige oppe fra dens kongelige Spids til dens yderst folkelige, brede Grundflade. Det var et Længdesnit ned gennem Samfundet, medens man ellers gerne nøjedes med et Tværsnit gennem et mere fornemt Lag.

Det blev den første virkelige demokratiske Indendørsfest, der er fejret i Danmark. Festens Enkeltheder vil glemmes, Lysene, Talerne, Bordets Bugnen, Buffeterne, Vinen, de mulige Tømmermænd, det store Spørgsmaal om højhalset eller nedringet, om Kjole eller Frakke, hvidt eller sort Slips — men her mødtes til Fest under samme høje Tag Kong Christian, der staar for Riget, og Madam Jensen, der i Aften danser paa det Gulv, som hun i Morgen tidlig skal lade Gulvskruppen gaa hen over.

Efter Festen.

Det ubekendte.

Efter det engelske.

I Sommeren 1896 foretog jeg en Studietur i Normandiet. Jeg gennemstrefjede det paa Kryds og Tværs; om Dagen skitserede jeg de forskellige naturskønne Steder, jeg ansaa for egnede til senere at blive forevigede paa de Malerier, med hvis Udførelse jeg agtede at udfylde Vinteren. Om Natten sov jeg paa den første, den bedste Kro, jeg fandt paa min Vej.

Til min Ærgrelse brød pludselig en Række voldsomme Regnskyl løs, og jeg fandt mig nødtvungen i at slaa mig ned for en hel Uge i en lille Kro tæt uden for Alencon. — Jeg fandt det meget vanskeligt at slaa Tiden ihjel. Om Dagen holdt Regnen mig fængslet til mit lille mørke Værelse; kun om Aftenen, naar Bønderne og Forpagterne fra Omegnen samledes nede i den store Skænkestue, fandt jeg lidt Adspredelse i at sidde og lytte til deres Passiar. Man kan derfor let forestille sig min Glæde, da jeg en Dag fik en Husfælle.

Det var en Sømand, en kæk, frejdig, vejrbitd ung Fyr. Jeg husker ikke længer, hvad Grund han gav for sit Ophold; nok er det, bedre Selskab kunde jeg næppe have ønsket. Han havde faret Verden om paa Kryds og Tværs; han havde mødt alle Slags Folk, og mange og spændende var de Eventyr, han havde oplevet. Naar han gjorde et saadant Indtryk paa mig, der dog selv havde set en Del af Verden og oplevet adskilligt, baade af Godt og Ondt, kan man let tænke sig, hvad Indtryk han gjorde paa de normanniske Bønder og Forpagtere. Han kom simpelt hen

som en Aabenbaring fra den store brogede Verden derude, han blev et Lysglimt midt i deres træge, jordbundne, monotone Liv. Med aabne Munde, og Øjne, der stode stive af Forbavselse og Beundring, sad de og lyttede til hans sølsomme Beretninger.

Det kan ikke nægtes, at al denne Hyldest gjorde den unge Sømand en Del selvtilfreds og indbildsk. Han førte større og større Tale, hans Oplevelser blev mere og mere vidunderlige for hver Aften der gik; jeg tilstaar, jeg til sidst begyndte at ærgre mig grundig over hans Opblæsthed.

Men endelig en Aften led hans Selvtillid et saadant Knæk, som den sikkert aldrig før havde lidt.

Vi sad den Aften som sædvanlig nede i Skænkestuen og Sømanden var midt i Beretningen om en blodig Kamp med kinesiske Pirater midt i det gule Hav, da pludselig en Fremmed traadte ind. Han var en af den Slags Mænd, som altid skaber Tavshed, hvor de viser sig. Han var høj og rank med en vis Stivhed i sin Holdning. En lidt luvslidt Diplomatarfrakke sad tæt knappet om hans slanke Figur. Hans Ansigt var glatraget og blegt med markerede Træk, ud af hvilke Bestemthed, ja, nu og da Ondskab, lyste. Han satte sig stiltfærdig ned og forlangte en varm Drik. Til en Begyndelse kastede Bønderne sky Blikke hen til ham; de følte sig øjensynlig frastødte af hans Ydre. Formodentlig ønskede min Ven, Sømanden, at vise dem, at *han* ikke var den Mand, der lod sig kue af noget som

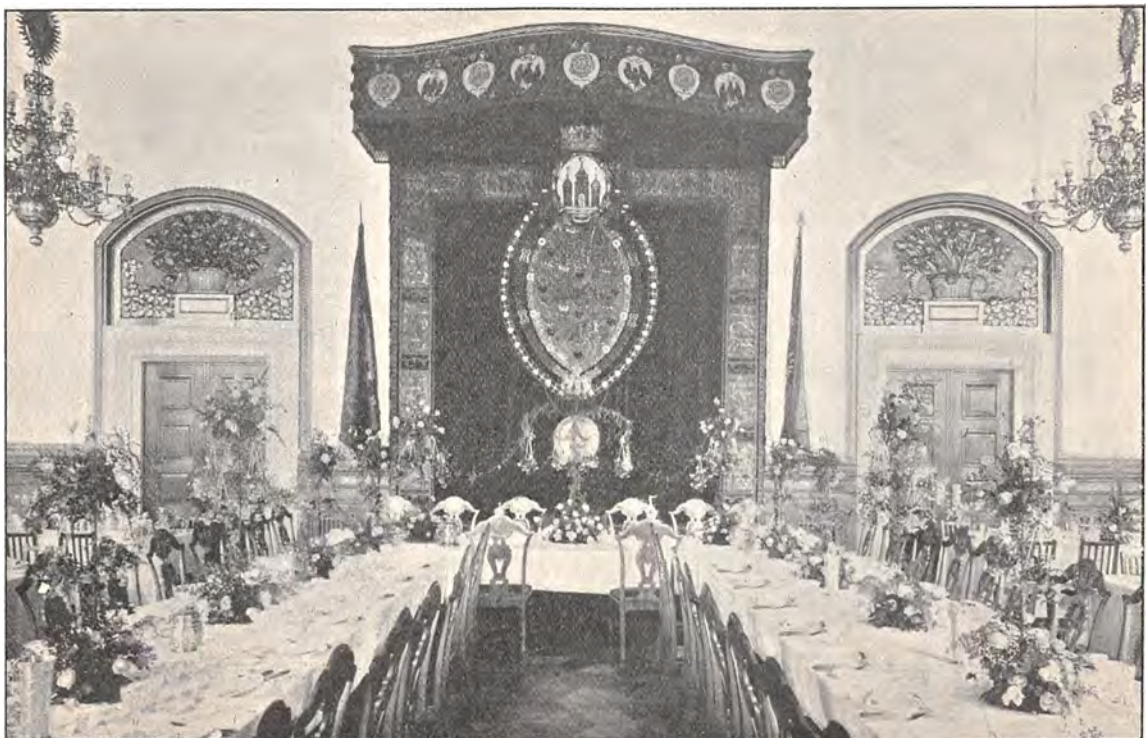
Borgerfesten.

DER er en Ting, der vil huskes fra denne Fest og fortjener at huskes, fordi den sætter Skel. Det er ikke Festens Størrelse, ikke Gæsternes Mængde. Det er dens Art, det er Indbydelsernes vidt spredte Omfang.

Det var for en Gangs Skyld en Fest, der ikke blot tog op efter, men ogsaa greb til Bunds. Der vil naturligvis altid kunde siges for og imod den enkelte Indbydelse. Men Principet vil staa uanfægtet og, een Gang udført, øve sin Gerning ud i Fremtiden.

Tidligere var det jo næsten altid saa, at det

var en lille bestemt Kreds, der fylkede sig i Samfundets festlige Stunder, naar et Samfundsarbejde paabegyndtes eller fuldendtes. Der var noget derover af Tordenskjolds Soldater, eller man skulde maaske snarere sige af Tordenskjolds Officerer eller Underofficerer. Det var jo visse ledende Kredse, der mødte op ved Festerne, der var højst et Par menige Soldater med som Statister. Og der var maaske ikke saa meget at sige dertil. Det er jo kun faa Steder, der er saa stort Husrum som i Københavns nye Festsal og den overdækkede Raadhusgaard.

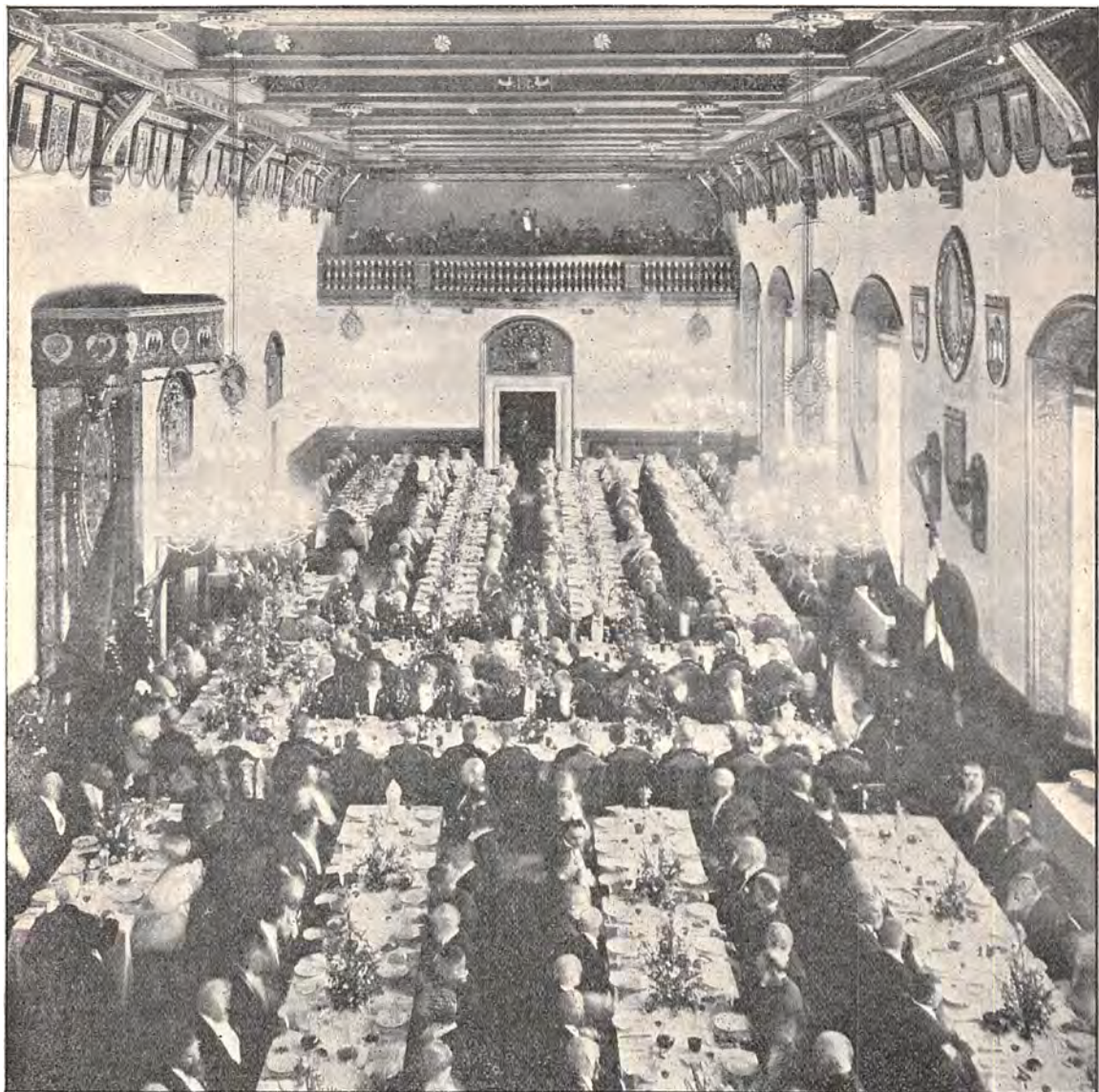

Festbordet ved den store Middag.

HVER 8 DAG

Nr. 52. 11. Aargang.

24. September 1905.

Fest-Middagen paa Raadhuset. (Fot. for „Hver 8 Dag“ af Jul. Aagaard).

KENDTE NAVNE

tydelig Anseelse og Popularitet ved sin Retfærdssans, sin altid selvstændige Bedømmelse og sin tilforladelige Jævnhed. Dertil var han en udmærket dygtig Jurist og en fortrinlig Administrator. Han var dekoreret med Kommandørkorset.

Dødsfald.

Gaardejer *N. Rasmussen Søkilde*, som nylig afgik ved Døden i Fleninge, overtog i 1868 Gaarden Søkilde efter sin Fader. Tidlig havde han med den største Iver

Gaardejer *N. Rasmussen*.

erhvervet sig omfattende Kundskaber paa mangfoldige Omraader, og ganske særligt gjorde han Havebruget til Genstand for et indtrængende Studium. En lang Række Skrifter foreligger fra hans Haand, og de behandler ikke alene landøkonomiske og Havebrugs-Emner, men ogsaa Topografi og Historie, saaledes f. Ex. et interessant Arbejde om „Kai Lykkes Fald“.

Lodsoldermann *Christian Bærentz*, som fornylig afgik ved Døden i Frederikshavn, var født 1831. Efter at have færet til Søs nogle Aar gik han med i Krigen 1849 som Frivillig, tog et Par Aar efter Sømandseksamen, og fik 1856 Borgerskab som Skibsfører. Under Krigen 64 gjorde han Tjeneste som Reservelejtnant og deltog i Slaget ved

Lodsolderm. *Chr. Bærentz*.

menes Lodserier. Han var] dekoreret med Ridderkorset.

I en Alder af 84 Aar er forhv. Sognepræst *H. C. V. Find* afgaaet ved Døden i Charlottenlund. I 1864 var Pastor Find Sognepræst i Hammelev ved Haderslev, hvorfra han fordreves af Prøjsserne. Menigheden i Hammelev var ham i høj Grad hengiven og ønskede ham helst tilbage efter Fredsslutningen,

Sognepræst *Find*.

var dekoreret med Ridderkorset.

Forhv. Købmand *Rasmus Nielsen*, som for kort Tid siden afgik ved Døden i Nakskov, nedsatte sig som ung Mand i denne By og op-

arbejdede sig en betydelig Forretning, som han drev indtil 1896. I det offentlige Liv var han ualmindelig virksom. Han sad i Ligningskommissionen i 22 Aar, i enlængere Aarrække var han Medlem af Direktionen

for Landbostandens Sparekasse og indtil sin Død var han Medlem af Vaabenbrødreselskabets Bestyrelse. Et ganske betydningsfuldt Arbejde udrettede N. for Børneplejen, og her støttedes han ihærdigt af sin Hustru, der sammen med ham paatog sig det af Plejebørnsloven foreskrevne Tilsyn.

Forhv. Købmd. *Rasmus Nielsen*.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter, saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag's specielle Fotografier
Hr. Julius Aagaard.

„Hver 8 Dags Musik og Sang“ Nr. 38 er udkommet og indeholder følgende: Schubert: Ungarsk Marsch; Vilhelm Poulsen: Folkevise (Tekst: Michael Agerskov); Weber: Kor af Op. „Jægerbruden“; Tysk Folkevise.

Redigeret af *GEORG KALKAR*

Udgivet af *ODIN DREVES*

Fordelagtigt Gæstevenskab! Vi bør altid tænke paa, at vore Tænder paa en vis Maade kun er Gæster i vor Mund. De kommer først efter vor Fødsel og gaar desværre for det meste bort allerede forinden vi dør. Dertil er de de nyttigste og taknemmeligste Gæster af Verden. De spiller en af de største Roller i den vigtigste Proces af hele vor Livsfunktion, Ernæringen; af den afhænger for en stor Del hele vort legemlige og aandelige Velbefindende, vor Livsnydelse og vor

Livsglæde. Forsømmer vi dem, saa mister vi dem for tidligt, og bereder os derved mange bedrøvelige og smertefulde Timer; plejer vi dem derimod stadigt og omhyggeligt, saa viser de os deres Tak ved at yde os deres værdifulde Tjeneste indtil vor højeste Alder. Dette skal vi daglig sige os selv og med Tandbørste og Odol omhyggelig vaage over, at vi altid har sunde, rene og smukke Tænder.

Tamagno.

IVARESE, en halv Sned Mil fra Milano, er Tamagno død den 1. September. Og de italienske Damer har mistet *deres* Herold, og de musikalske Italienerne sørger over Tabet af Landets første vokale Kunstner.

Tamagno var nøje knyttet til Verdi. Han kreerede alle de store Tenorpartier i Verdis senere Operaer, de to Mænd beundrede og for-gudede hinanden og var næsten uadskillelige, og ved en Førsteopførelse af en af Verdis Operaer i Italien var Interessen lige saa meget knyttet til Tamagnos som til Verdis Navn. Naar der ofte ved Begrebet *Tenorsanger* i mange Menneskers Øjne hæfter en Smule Latterlighed, var Tamagno en af dem, der ikke gjorde noget for at forbedre Tenorerens Omdømme. Han var paa samme Tid en lunefuld og meget by-dende Natur, — mange kaldte ham endogsaa krakilsk, — og det er mærkeligt at tænke sig, at en Kunstner som Tamagno, der skabte de største Roller, saa godt som manglede Kultur. Men hans Publikum, der kun saa ham paa Scenen og kun hørte hans Stemme, spurgte ikke om sligt og var begejstrede, som kun Italienerne kan være det.

Den italienske Tenorsanger Tamagno.

Venedig i København. Trods alle Magistratens Anstrængelser for at bringe Hovedstadens Kloakvæsen til Fuldkommenhed — Anstrængelser, der sætter sig talrige Spor i de berømte Sommeropgravninger rundt i Gaderne — lykkedes det for kort Tid siden Himlen at berede samme „Væsen“ en net lille Fiasco.

Den store Syndflod, som enhver Københavnner har i frisk Erindring, gik især ud over Dele af Amager. Islandsgade — hvorfra vort Billede er taget — og adskillige andre Sundbygader bar i de Dage et fuldstændig venetiansk Præg.

Kendte Navne.

Dødstald.

Stiftamtmand, Kammerherre *I. P. A. Skrike*, er afgaaet ved Døden i sit 65. Aar. S. tog i 1864 juridisk Embedseksamen, blev ansat i Indenrigsministeriet, og

Stiftamtmd. *I. P. A. Skrike*.

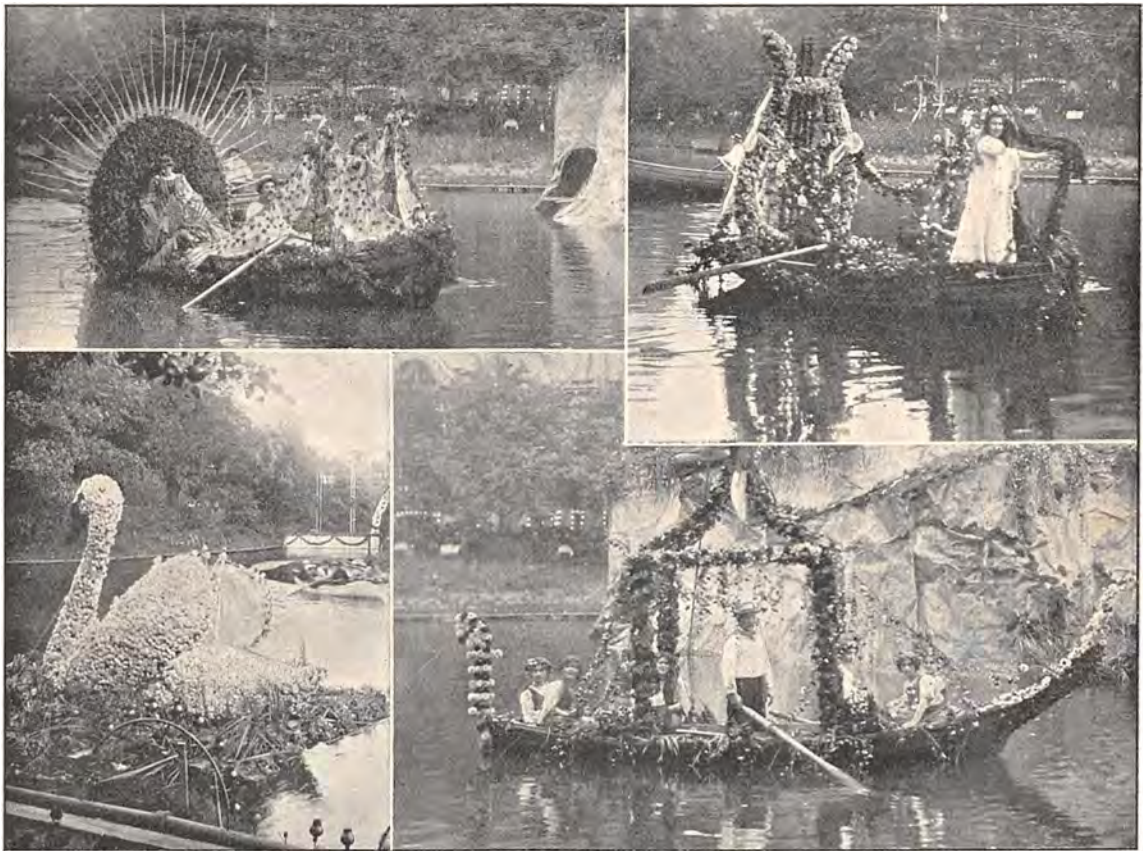
udnævntes 1880 til Borgmester i Aalborg. Siden 1885 har han beklædt Embedet som Stiftamtmand over Viborg Stift, og han vandt i denne Egenskab en be-

holdt! sitrer gennem den klare Luft, tænker de sikkert ikke paa andet end at putte i Maven og strække de møre Lemmer i et kort Blund.

. . . . Sejren er vunden, de danske Prinser til Lands og til Vands bar den hjem. Og Tropperne gaar atter ombord, og Hestene stej-

ler og stritter, Feltkanonerne, hvis Blankhed er plettet, hvis Hjul er graa af Ælte, bakses over Landingsbroerne, Skibene letter, det staar atter sydpaa, hjem til Aarhus, til Kasernen og Make-tutten og den haarde Seng, der dog er saa blød efter Nattens og Dagens Møje. STEFANO.

Gartnernes Fest.

Blomsterbaade paa Tivolisøen under Gartnernes Fest. Fot. Jul. Aagaard.

Vore Gartnere er i de sidste Aar utrættelige i at arrangere Fester. Men der er jo ganske vist heller ingen, der har saa let til de festlige Blomster som netop de. Sidst har de taget sig paa at vise, hvor smukt Tivolisøen kunde tage sig ud, naar den blev krandsat med Blomster, naar den blev fyldt med blomsterprydede Baade og glade Mennesker. Og Resultatet blev det smukkeste, ikke mindst, fordi de i den unge Kunstner *Harald Jordan*, der havde givet Udkast til Baadene, har haft en dygtig og smagssikker Medarbejder.

Maatte nu blot Gartnernes Opfindsomhed og deres gode Smag virke langt ud over Gartnerfestens faa Dage og strække deres Følger ind i den mørke Aarstid, vi nu gaar i Møde. Thi hvor kan ikke en Blomst live op og lyse i en Stue, naar det udenfor er koldt og grimt og graat. Den er som en Trækfugl fra bedre Kyster, et Minde, et Haab, et Løfte om ny Sol og ny Sommer.

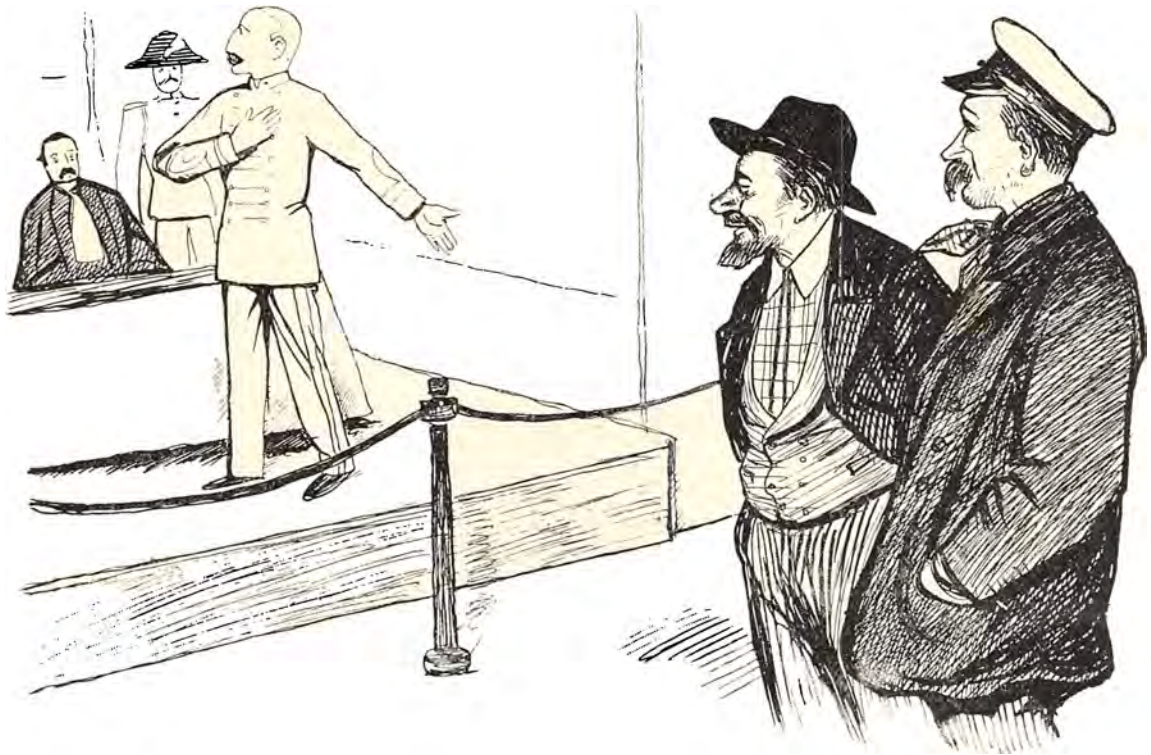
Fra de store Militærøvelser ved Kaløvig. (Fot. K. Wieghorst.)

Efter Elsdyrjagten.
(I den forreste Baad ses den svenske Kronprins Gustaf).

„Drejfuses Tomletot.“

Humoreske af Orla Bock. Med Tegning af Alfred Schmidt.

DET var en Nat ombord paa Aarhusdamperen. Jeg var eneste Passager paa Dækket; jeg var ikke oplagt til at sove og sad paa en Bænk agterude og nød Sommernatten, da jeg blev afbrudt i mine Betragtninger af en af Matroserne, der kom hen og gav sig i Snak med mig. Det var tilsyneladende en meget gemytlig Mand og vi blev hurtigt fine Venner.

„Kan De skaffe et Par Glas og noget Vand, saa var det maaske ikke umuligt at jeg kunde finde en Flaske Whisky i min Kuffert,“ sagde jeg. Ikke fordi jeg altid rejser omkring med stærke Drikke i Kufferten, men ved denne Lejlighed havde jeg tilfældig en Flaske Whisky med, og jeg antog, at et Glas vilde være godt anbragt her. Jeg tog ikke fejl. Med en forbausende Hurtighed skaffede min nye Bekendt Glas og Vand; vi blandede en Grog, og saa gik Passiaren endnu livligere. — Jeg kom til at nævne London.

„Uha! London!“ sagde Matrosen, „der har jeg en Gang faaet mig en morderlig Forskrækkelse paa Halsen.“

„Saa, hvorledes da?“ spurgte jeg.

„Jo, det var i Anledning a' en Tomletot! — Ja, De ka' li'saa godt faa hele Historjen fra først a', saa ka' De bedre sitte Dem ind i Situationen.“

Og saa fortalte han.

„De ka' nu være en to, tre Aar siden, a' jeg sejlede med en Damper, som gik paa Engeland. og der ha'de jeg en Kammerat, som vi kaldte for „Syltetøjs-Christiansen.“ Han ha'de faaet Navnet ve' de' a' han sagde aldrig om vi skulde gaa ner og faa en Skive, eller en Omgang, men han sa'e: „Ska' vi gaa ner i en Bims og slikke lidt Syltetøj?“ Og han slikkede majet Syltetøj, og hanses Næse, den saa da for den Sags Skyld osse ud som om den lige var trukket op a' en Krukke me' Jordbærsaft. Naar vi la' her i København, saa plejede vi og komme majet i en lille Kælder nere ve' Havnen, hvor der var en Buffetjomfru, som hed „den hellige Birgitte“; — hvorfor a' hun hed saatten, de' ve' jeg ikke, for der var ikke majen Hellighed ve' hinner, hun var tværtimod fuld a' Lejetøj og Gavtyvestreger. Hun og saa Syltetøjs-Christiansen, di' var svært go'e Venner, og en Aften li'e inden a' vi sku' gaa te' London, saa lovede han Pi'ebarnet, a' han sku' køve noget morderlig fint og sjældent og ta' med hjem te' hende fra Engeland a'.

„De' bier nok Løgn!“ sa'e jeg, „han køver sku Syltetøj for alle Pengene.“ Men Christiansen han bandede højt og helligt a' han sku' køve no'et a' de allerbedste, han ku' faa fat i, no'et som ikke

ethvert Kvaj ku' komme og stikke hinner ud. Hva' de' sku' være, de' vidste han ikke endnu, men de' hittede han nok paa, naar han kom te' London, og Birgitte hun sa'e, a' hvis han ikke holdt, hva' han ha'de laaft, saa be' de aldrig go'e Venner mere.

Naa, vi kom jo te' London og Christiansen og jeg vi fik Landlov sammen og gik ud for at se lidt paa Byen. De ka' jo nok tænke, a' de varede ikke længe, før vi sat inde paa en Knejspe og slikkede Syltetøj, og saa var vi inde og danse, og inden vi rigtig fik set os om, saa begyndte de aligevel og svinde lidt i Møntsorterne.

„Hør, Christiansen,“ siger jeg saa, „Du sku' jo ha' køft denneher vidunderlige Foræringspresang te' Gitte!“

„Aa, Skidt me de,“ sa'e Christiansen, „nu ska' vi more vos, jeg ka' jo køve no'et Bras og gi' hende, naar vi kommer hjem.“

Naa, saa gaar vi jo og stavrer op og ner a' Gaderne lidt og lige me' et, saa standser Christiansen foran et vældigt elegant Hus og si'er:

„Hva' er dennehersens a'?“ Vinduerne, de' var fulde a' Voksfegur og paa et stort Skilt sto' der „Panoptikum.“

„Der maa vi ind,“ siger Christiansen, „vi maa se om de' er bedder end hjemme i København.“

Saa mange Penge ha'de vi jo, og vi gik jo ind og saa paa Herlighederne. Der var jo nok no'en flere Forbrydere og Tyveknægte end her hjemme, men ellers va' de' omtrent de' samme. Saa kom vi ind i et lille Værelse, hvor der var en Gruppe, som forestillede Drejfus — ham Franskmanden De ved nok — i den offentlige Politiret. Ser De, denne her Gruppe, den forestillede netop hvor han staar i Retten og sla'r sig paa Hjærtet me' den ene Haand og stikker den anden ud i Luften og si'er: „Jeg har Kraft knuse mig ingen Ting gjort, og nu ska' de' være forbi me' disse her Tossestreger,“ og Dommerne, de' sitter og skuler li'saa mistænkelige te' ham, men ka' bare ikke faa ham te' og bekende. Drejfus han stod som sagt og stak den ene Næve ud og strittede me' Fingrene, og inden a' jeg ku' faa Tid te' og blinke, saa rejser Syltetøjs-Christiansen sig op paa Tærne og en-to-tre-vupti saa knækker han Tomlefingern a' Drejfus og putter den i Lommen.

„Er Du tosset“ sa'e jeg, „dette her ka' vi let komme i Ulykke for.“

Christiansen han grinede, men kiggede sig li'egodt lidt ængstelig omkring. „Skidt,“ sa'e han, „her er jo ingen Opsynsmand.“

„Nej, la vos stikke a,“ sa'e jeg. „inden den bi'er opdaget,“ og saa listede vi væk begge to, og jeg forsikrer Dem for, a' jeg var ikke Meneske, før vi var kommet helt ner te' Dokkerne.

„Hvor kunde de' dog falde Dig ind?“ sa'e jeg.

„Hvor de' ku' falde mig ind?“ sa'e Bæstet og grinede, „den ska' være Foræringspresang te'

Gitte; saatten en faar hun da ikke hver Dag. Drejfuses Tomletot! Er Du tosset!“

Naa, vi kommer te' København igen og vi sku' jo ner te' Gitte med Presangen. Hun var ganske alene i Skænkestuen, da vi kom. Christiansen, han ga' hinner Fingeren indpakket i en lille Æske, og hun be' forførdelig glad og nysgerrig. Hun tro'de vist de' var Søltøj. Men De sku' bare ha' set hende, da hun saa fik pakket Fingeren ud. Hun ga' et Vræl og satte sig ner paa Stolen me' et vældigt Bums, hel li'blej i Synamentet.

Christiansen han grinede. „Den rev jeg a' en Englænder, som snakkede ondt om de danske Pi'er!“ sa'e han, „det er ikke ethvert Fjols, der ka' forære Dig saatten en.“

Gitte hun begyndte og komme lidt te' sig sel' igen, og pillede lidt ve' Fingeren.

„Den er jo a' Voks!“ sa'e hun.

„Ja, Du ka' osse li'e bande paa, a' ham, jeg har ta'et den fra, han led forskrækkelig a' Voksværk!“

„Er der no'en Kunster i'en?“ spurgte Gitte; hun tro'de jo a' den var te' og lukke op.

„Ikke Spor a' Kaauster, — den er li'som jeg har revet den a' Personen,“ sagde Christiansen.

Saa blev Gitte aligevel gal i Hovedet og Christiansen han maatte op med en hel Tokrone for a' formilde hende.

Men De ka' tro, de' ble' aligevel en dyr Tomletot for Christiansen. Nogen Tid efter, saa kommer vi ner i Beværtningen igen, og Pi'ebarnet hun sat igen alene henne ve' Disken. Da hun ha'de serveret for vos, saa halede hun en gammel Avis frem og satte sig li'saa stille te' og læse.

„Hva' er de' Du læser, Gitte?“ sa'e Christiansen.

„Aa!“ sa'e Gitte ganske rolig, „de' barre en engelsk Avis, som a' der var en Sømand, som glemte hernere forleden Da'. Fra den Tid a' jeg var i Amerika, saa morer de' mig altid og læse engelsk.“

„Staar der no'et Sjøv i Avisen?“ sa'e Christiansen.

„Ja, her staar et lille, morsomt Stykke,“ sa'e Gitte og saa læste hun for os:

„I Gaar er der blevet begaaet en Slyngelstreg i Castans Panoptikon, idet en af de besøgende har knækket Tømmelfingern af Drejfusfiguren. Man mistænker et Par fulde Søfolk, som den Eftermiddag besøgte Panoptikon. Forhaabentlig skal det lykkes Politiet at faa dem opsporet.“

De' var et underligt Ansigt, Christiansen sat me', da Oplæsningen var forbi. Han var helt blej næbet og sat og mimrede me' Munden li'som en Gedebug.

„De' sku' vel aldrig være den lille Tomletot, som jeg har oppe i min Kommodeskuffe,“ sa'e Gitte li'saa rævepolert. „De' ku' være ganske grinagtig og vise en af Betjentene den og spør'e, hva' han mener.“

DREJFUSES TOMLETOT

„Næ' Gitte, de' sku' Du li' godt ikke gøre!“ sa'e Christiansen ganske spagfærdig. Syltetøjet var helt gaaet af Næsen, den var næsten graa. „Du ska' nok faa en ordentlig Foræring a' mig i Steden.“

„Ja, la' mig se det!“ sa'e Gitte morderlig skrappt. Saa købte Christiansen et Guldarmaand te' ti Kroner og forærede hende; men siden saa prøvede han paa og finde en anden Stamknejpe, han tore slet ikke vise sig for Gitte.

De' gik godt en Maanedstid, men saa en skønne Da' kommer en af Fyrbøderne hen te' Christiansen og si'er:

„Jeg sku' hilse Dig fra „den hellige Birgitte,“ og sige a' hvis Du ikke snart kom der ner, ku' Du let faa ondt i Tomletotten,

Christiansen han be' jo ikke videre henrykt ve' den Histaarje, men han maatte jo bide i de' sure Ævle og sjaske ner te' Gitte. Og ve' De nu, hvor han er? Nu sitter han sel' og har en Beværtningskælder paa Christianshavn og er gift me' Gitte.

Han kommer nok mange Gange te' og tænke paa Drejfuses Tomletot!“

Konfirmationstøjet uddeles.

En god Sag. Hosstaaende Billede er taget ved den sidste Uddeling af Konfirmationsudstyr i „Selskabet af 30. Juni 1865“, der nu i 40 Aar har gennemført et udmærket fortjenstfuldt Arbejde. Ialt har det opklædt 2441 Konfirmander og hertil anvendt et Beløb af ca. 132,000 Kroner, som er indsamlet gennem smaa aarlige Bidrag af Selskabets Medlemmer. De, som vil ofre en saadan beskeden Sum, gør en god Gerning ved at melde sig ind i Foreningen.

Kolonnemarschens Sejrherrer.

Kolonnemarsch. Eftersommerens Begivenhed i den danske Atletiksportsverden var Dansk Idræts-Forbunds aarlige Kolonnemarsch over 5 danske Mil, paa Strækningen: Søborghus Kro—Farum og Retur. „Kjøbenhavns Fodsport Forening“, der havde overtaget Arrangementet for D. I. F., ansaas almindeligt for at være Favorit i Aar, men det blev „Kristelig Idrætsforening Ben Hur“, der gik af med Sejren. Denne Forenings Hold, der ogsaa blev Nr. 1 sidste Aar, kom nemlig ind i den fine Tid af 4 Tim. 6 Min. 10¹/₆ Sek. og slog derved dens egen, sidste Aar satte Rekord med ca. 4¹/₂ Min., medens „Kjøbenhavns Fodsport Forening“ maatte nøjes med Andenpladsen i en Tid af 4 Tim. 11 Min. 29¹/₆ Sek.

Det sejrende Holds Deltagere fik ved den efterfølgende Præmieuddeling, hver overrakt en Sølvmedalje, Foreningen modtog en Sølvfaneplyade.

Skolehaven.

DE Dage er heldigvis forbi, da en Lærer væsentlig var en Mand, der sad paa et Kateder og hørte i Lektier og gav for: derfra og dertil, og stregede det læste under med Spanskrør og Ris. Der er ogsaa i dansk Skoleliv en Række Nybegyndelser, der forhaabentlig helt vil omforme Skolen.

En af disse gode Nybegyndelser er Skolehaven, som allerede længe har været virkeliggjort i vore Nabolande, særlig i Sverrig, og nu ogsaa begynder at plantes rundt om i vore Købstæder og opad vore Landsbyskoler. Man kan blot undres over, at det i et Landbrugsland som Danmark først er sket saa sent. Den

ske, uagtet Anlægget kun vilde koste en 1200 Kr., og Vedligeholdelsen et Par Hundrede Kr. om Aaret, kunde først i Foraaret 1904 Spaden stikkes i Jorden for at reolgrave Grunden til Haven. Men nu er Arbejdet gaaet sin fornøjelige Gang paa anden Sommer.

Der møder i alt 96 Drengene fra Baadsmadsstrædes Friskole, det vil sige fra et af Københavns fattigste og mest forsømte Kvarterer, hvor der trænges mest til Opdragelse. 32 fra hver af de 3 øverste Klasser. Hver Klasse er delt i to Hold, af hvilke det første møder Kl. 6, arbejder til Kl. 7 og saa gaar hen paa Legepladsen, eller hjem, medens det andet Hold tager fat.

I Melby Skolehave ved Kallundborg.

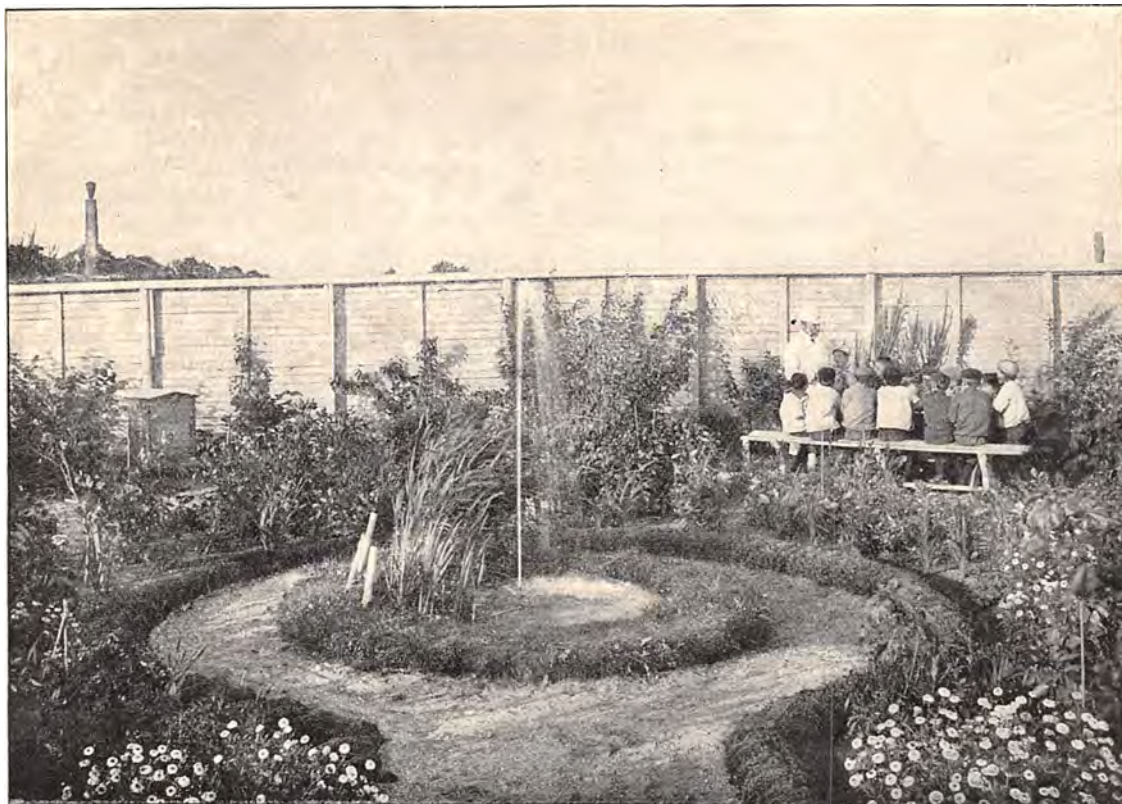
københavnske Skolehave er kun to Somre gammel, og foruden den findes kun tre ude i Landet, to paa Sjælland, i Melby ved Kallundborg og Allerslev ved Præstø, samt én ovre i Jylland, i Frejlev pr. Aalborg.

Den københavnske Skolehave skyldes Kommunal lærer P. W. Lindholms utrættelige Arbejde og Agitation. Den ligger ude paa Kløvermarksvej paa Kristianshavn og er omtrent en Td. Land stor. Allerede i Efteraaret 1902 indgav Hr. Lindholm et Andragende til Københavns Kommunalbestyrelse. Men uagtet han kunde give gode Grunde, baade pædagogiske og moral-

Man kan se det paa de straalende Barneøjne og de arbejdsivrige Hænder, at det er en fornøjelig Skolegang. Da Sommerens Arbejde var forbi, da Børnene for en stor Del selv havde høstet Frugten af deres Arbejde, foreslog Læreren de mest arbejdsivrige af Drengene, at de skulde grave et Stykke af Grønjorden, derved kunde de faa en større Have ad Aare. Alle Drengene forlangte at tage fat, og ikke blot de to Ugedage, da de har Pligtbesøg, men ogsaa til andre Tider, endog om Søndagen møder de og beder om Lov til at tage fat paa Arbejdet med de 20 Kvadratalen Grønsvær, som enhver

SKOLEHAVEN

En Time i Botanik. Fra Skolehaven ved Kløvermarksvej.

har faaet overladt. Det er ganske sikkert Vejen fremad, at hver faar sin egen Have, at det, de gravede igennem, bliver deres Ejendomme. Hvert Barn bør have sin Plet, — om den er noget større eller mindre, har mindre at sige, blot det har fri Raadighed over den og kan kalde den sin egen.

At det er sundere at arbejde i Haven end at strejfe rundt i Kristianshavns stinkende Fattiggader, at Forholdet mellem Lærer og Drenges bliver bedre, at Børns Ødelæggelseslyst mindskes, at der avles en frugtbar og ædel Kærlighed til Naturen, er altsammen Ting, der siger sig selv.

Et Hus, der driller. Den fra Dyrskuets i Sommer tilbageblevne Politivagt paa Fælleden havde længst ved sin blotte Inskription, der indeholdt Ordet *Politi*, irriteret de faste Logerende paa disse Græsgange. De arrangerede derfor strax Skive-skydning med det Resultat, at ikke en Rude blev tilbage.

Dyrskuets Politivagt, hvis Ruder alle er ituslaaede af Fælledens Beboere.

Ferierejse à la Mode.

Paa Langfart med Motorcykle. — Maden tilberedes.

TRODS det forbavsende Opsving, Automobilspporten har taget her i Danmark i det sidste Aars Tid, er vi jo dog adskillige Hestehoveder bag Udlandet, hvor „Bil“ og Motorcycle allerede staa for Bevidstheden som gamle, prøvede Faktorer i det daglige Samfærdselsliv. Navnlig gælder dette i England, Landet for Sport og sundt Friluftsliv.

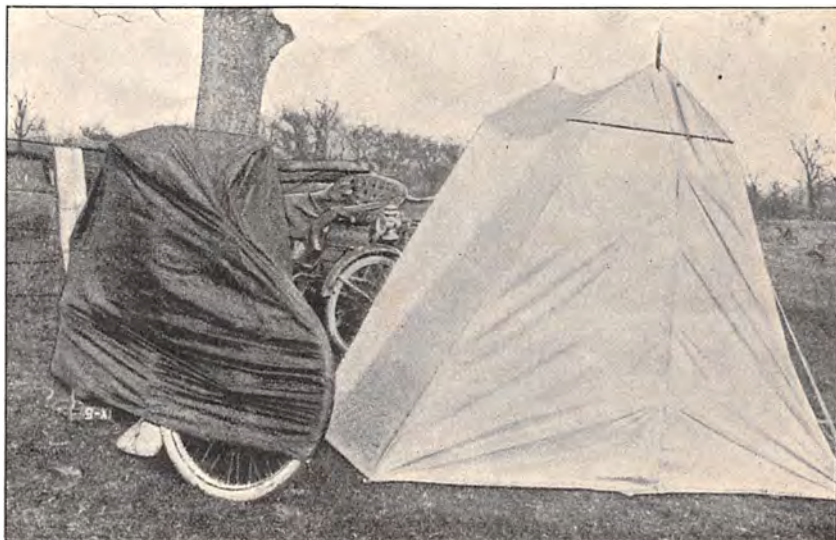
Engländeren er født Turist; ingen ved som han at planlægge en Rejse, at vælge en Rute og at beregne alle Udgifter og Fornødenheder ved et „Trip“ gennem Landene. Og med deres lynsnare, praktiske Sans har derfor Engländerne set, at Motorcyklen netop er Midlet for alle, der ønske at se sig godt om i Verden, men af en mager Pengepung tvinges til at holde sig hjemme

i Kakkelovnskrogen.

En Motorcykle er ganske vist ikke billig, men man behøver dog ingen Krøsus at være for at blive Ejer af en; og har man den først, — ja saa staaar alle Verdens Riger og Lande aabne for en. Ingen Afhængighed af Tog og Togtider, ingen Hotelærgreelser og navnlig ingen Hotelregninger. „Men hvorledes?“ spørger vore Læsere. Ja, De behøver blot at se paa Billederne.

Rytteren paa Billedet bærer sammenrullet paa sin Cykle et lille Telt, et lille praktisk Kogeapparat, en Taske indeholdende Toiletartikler, Te, Kaffe og Konserves, en solid Regnkappe — og intet andet; i hvert Fald behøver han intet mere.

Saa faar en Dag f. Eks. en ung Bankassistent en 14 Dages Sommerferie; han tager sin Motorcykle med Tilbehør og rej-

Kampering om Natten.

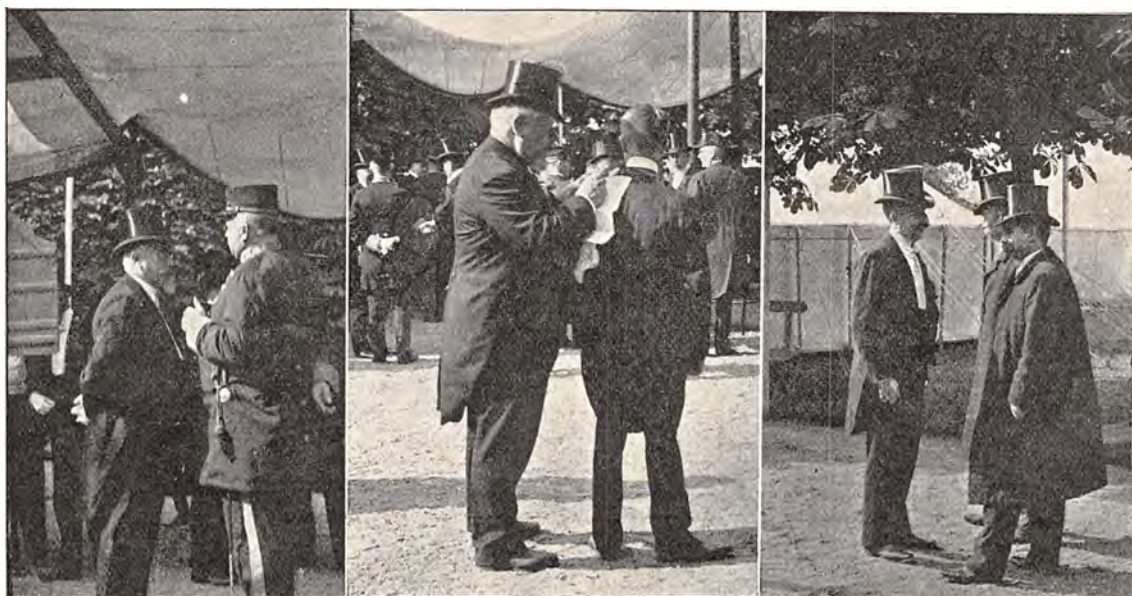
Motorcyklen med fuld Oppakning til Langfart:

ser den 8 Timers Vej fra London via Dover til Calais. Der sætter han sig op paa Motorcyklen, og saa gaar det af Sted — tøv-tøv — ned gennem Frankrig — — Italien — Spanien — tøv-tøv! — Naar Natten kommer, gør han Holdt ved Vejkanten, paa aaben Mark eller i Skov, hvor det nu kan træffe sig, og rejser Teltet, der med Stænger, Tæpper og Puder tilsammen kun vejer ca. 15 Pund; og saaledes strejfer han om, uafhængig af Tog og Hotel, fri som Him-

lens Fugle og sikkert lige saa vel fornøjet. Naturligvis har man i England, Klubbernes Land, allerede startet en „Motorcykle-Turist Klub“. Venner af Motorsporten her hjemme bør snarest følge i deres engelske Fællers Kølvand, slutte sig sammen og gøre sig Landet underdanigt. A. M. — L.

I Stakken. (Fot. Kr. Hude).

Fra Fugleskydningen. (Redaktør Secher, Justitsminister Alberti, Etatsraad Lorck, Hofjuvelerer Michelsen og Konferensraad Heide.

Kendte Navne.

Jubilæum.

Kammerherre, Baron *Wedell-Wedellsborg*, havde nylig i fulde 25 Aar beklædt Posten som Amtmand for Frederiksborg Amt. Med udmærket Dygtighed har han ledet Amtets Udvikling, altid klart skuende, selvstændig

Baron *Wedell Wedellsborg*

dømmende og med sjældne Evner til at bringe frugtbart Samarbejde tilveje mellem Amtsraadets Medlemmer. Baron en er født 1827, gik den ministerielle Embedsvej, blev 1861 Amtmand i Flensborg, men afskedigedes efter Krigen, blev 1867 Amtmand over Hjørring Amt og overtog 1880 det Embede, han nu beklæder. Foruden med Storkorset som han modtog 1898, er han dekoreret med mange udenlandske Ordener.

Fødselsdag.

Generalmajor *Theodor Freiesleben*, som nylig fyldte 80 Aar, traadte ind i Hæren omkring 1840, og tog som ung Rytterofficer Del i Krigen 1848—50, hvor han var med i mange af de store Kampe. 1860 udnævntes han til

Generalmajor *Freiesleben*

Ritmester, 1876 til Oberst, og man vil fra Firserne erindre ham som Chef for det nyoprettede Gendarmerikorps. 1887 udnævntes han til Generalmajor og Generalinspektør for Rytteriet. General *Freiesleben* er dekoreret med Storkorset af Dannebrog

og en Række udenlandske Ordener.

Dødsfald.

Arkitekt *Claudius August Wiinholt*, særlig kendt som Kirkebygger, er pludselig afgaaet ved Døden, kun 50 Aar gammel. Ad mange Omveje var W. naaet frem til den Virksomhed, der skulde blive hans Livsgerning. Først

Arkitekt *Wiinholt*

var han kommet i Skibsbyggerlære, ombyttede saa dette med Karretmagerhaandværket, blev derefter Tømrersvend, og kom saa endelig ind paa Akademiet, hvor han uddannedes til Arkitekt. En Tidlang arbejdede han for Professor *Meldahl* og Professor *Stock*, indtil han fik selvstændigt Arbejde og udfoldede en betydelig, meget paa-skønnet Virksomhed som Kirkebygger. Ialt har han opført 19 Kirker rundt i Danmark.

Jubilæum.

Nylig fejrede forhenværende Købmand, Kæmner *Laurits Chr. Lassen* i Varde sit 50-aarige Borgerjubilæum. L. har drevet en stor Kolonialforretning og i 23 Aar (1873—1896) været Byens Kæmner, tillige har han i 20 Aar været

Kæmner *Laurits Chr. Lassen*.

Forligsmægler og er endnu Repræsentant for det kgl. octr. Brandassurance-selskab, som han har repræsenteret i 43 Aar. Sine mange Hverv har han passet med stor Omhu og Akkura-

tesse, og han er i vide Kredse en afholdt Mand.

Jubilæum.

En Mand, i Besiddelse af ualmindelig Virketrang og rig paa Initiativ, er *Hermann Ebert*, Sundbyernes fremmeligste Repræsentant,

Hermann Ebert

som forleden kunde fejre sit 25 Aars Borgerjubilæum. Han har oparbejdet en betydelig Kolonialforretning, anlagt et Dampsnedkeri og et Teglværk, han er Grundlægger af de to Villabyer i Sundbyvester og Sundbyvester, der bærer hans Navn og gav Stødet til Sundbyernes senere Udvikling, og han har samtidig beklædt en lang Række fremtrædende Tillidsposter. Han var Formand for Sundbyernes Handelsforening og Medstifter af Detailhandlerbanken, han er Borgerrepræsentant, Repræsentant for Haandværkerbanken, og Formand for Byggeselskabet „Valhal“. Og han er allevegne, hvor han færdes, sikker paa at møde Anerkendelse og vinde Venskab.

Fødselsdag.

Fhv. svensk-norsk Konsul og Købmand i Isafjord paa Island, *Vilhelm Holm*, fejrede den 17. ds.

Fhv. Konsul *Vilhelm Holm*.

sin 80-aarige Fødselsdag. Kons. H., der i de sidste 20 Aar har været bosiddende i København og senest har været knyttet til C. B. Hansens Etablissement, er endnu i sin høje Alder ungdommelig af Sind og ved bedste Helbred.

Min nys udsprungne Rose. (Henrik Hertz.)

EDMOND CARPENTIER.

Allegretto.

PIANO.

p

mf

1., Min

nys-udsprungne Ro - se" jeg kald-te dig en - gang. Ved du, hvorfor jeg
 2. er dig alt for tro - lig hin mær-ke - li - ge Magt, der i den mind-ste
 3. véd det! Ja du - véd det! Thi ved det sam - me Bud dit Hjer-tes fi - ne

me - ner, du nys til Liv ud - sprang? Er alt for Jom-fru - Blik - ket hin
 Skab - ning som i din Sjæl blev lagt? Véd du, mit un - ge Hjer - te! At
 Bla - de i Kær - lig - hed sprang ud. Min nys-udsprungne Ro - se! Det

poco cresc.

mf

f

sjeld - ne Vir - ken rø - bet, der lok - ker Ro - sen - kal - ken af Knoppen og af
 sam - me Puls - slag ban - ker i Rosens fyld - te Bæ - ger og di - ne skjul - te
 var i Elskovs Ar - me dit un - ge, sø - de Hjer - te blev vakt til Liv og

rit.

a tempo

p

pp

1. og 2. Gang. Slutning.

2. Og
 3. Du

pp

Svø - - bet?
 Tan - - ker?
 Var - - me.

EVER 8 DAG

Nr. 2. 12. Aargang.

8. Oktober 1905.

„Kunstkritikere“.

(Motiv fra Roskilde, hvor Maleren Louis Jensen har arbejdet i Sommer.) Fot. Genrebillede af Kr. Hude.

Under Kniven.

Efter det franske.

DEN store Færgemand *Sambuc* lænede sig med Ryggen mod Rorpinden, slog sine herkuliske Arme overkors og sagde bekymret:

„Deres Beslutning er altsaa urokkelig.“

„Den er uigenkaldelig, *Sambuc*!“

„De tager til Avignon?“

„Ja, og jeg tænker, at jeg bliver der en Uge!“

„Blot De ikke kommer til at blive der længere, end De selv synes om. Avignon er nu som en Strømhvirvel i Rhonen her. Man kan let nok komme ind i den, men det er vanskeligere at komme ud . . . De smiler, Borger!“

„Ja, jeg ler!“

Og *Savinien du Mont Iseran* lo af fuld Hals. Han havde Ungdommens Tillidsfuldhed og Mod, og andre Menneskers Bekymringer skræmmede ham ikke.

Den store Færgemand trak paa Skuldrene.

„Man kan mærke, at De ikke kender Bøddelen *Jourdain* saalidt som hans Kammerat *Mainvielle*. De er i Avignon begge to, og de er Herrør i Byen. De har en hel Armé omkring sig bestaaende af Lastdragerne, Flodfiskerne, Prangerne og desuden al Byens Pøbel og Dagdriverpak. Hvem kan vide, hvorvidt Hadet kan drive disse Mennesker. Det gamle Paveslot er allerede fuldt af politiske Fanger. Der er mange Kvinder og Oldinge mellem dem.“

„Det gør mig ondt for de Ulykkelige, men jeg kan ikke indse, af hvilken Grund man skulde arrestere mig.“

„De hedder *Savinien*, — det er den første Forbrydelse. De bærer det adelige Navn *du Mont Iseran*, — det er den anden Forbrydelse. De har Penge, — det er den tredje Forbrydelse. Man vil uden videre anklage Dem for at være Agent for Emigranterne og Kongehuset, — det er den fjerde Forbrydelse. Og det er mere end nok til . . .“

Sambuc gjorde en meget betegnende Gebærde omkring sin Hals.

„Men jeg vil svare dem: Mine Herrer Borgere i Avignon, jeg befatter mig aldeles ikke med Politik. Jeg kommer aldeles ikke hertil for at agitere for noget Parti, men udelukkende for hos Advokat *Cicadat* at hæve 2600 Dalere, som er tilfaldet mig ved Arv efter min Onkel Gantelme, Sognepræst ved St. Jean Kirken. Ja, saadan vil jeg svare for mig, Borger *Sambuc*. Det vil jeg sige baade til *Jourdain*, *Mainvielle* og de andre Halshuggere.“

„Og saa vil de svare Dem med Kniven.“

„Jeg forsvarer mig!“

„Ja, det er godt nok. Men Deres Moder, som rejser med Dem. Tror De ogsaa, De bliver i Stand til at kunne forsvare hende?“

„Hun er saa modig og saa koldblodig, at hun minder om Oldtidens Kvinder.“

Savinien du Mont Iseran vilde gaa agter i Færgebaaden, hvor hans Moder sad, men *Sambuc* holdt ham tilbage med sin store, haarede Næve.

„Hør en Gang! De har behandlet mig bedre og venligere, end Folk plejer at behandle en simpel Færgemand. Jeg har Interesse for Dem. Vil De høre mit Raad?“

„Lad mig høre det.“

„Den lille Mandsling, som kom ombord til os ved „Helligaandsporten“, og som nu ligger og sover paa den midterste Tofte, — har De lagt Mærke til ham?“

„Ja, han har et modbydeligt Fjæs!“

„Og en Karakter, der er endnu modbydeligere.“

„Hvem er han, og hvad hedder han?“

„Man kalder ham *Moustelo*. Det betyder „en skabet Vædder“. Hvis De spørger mig, hvad han lever af, saa svarer jeg: Af at forraade andre. Han gaar fra det ene Parti til det andet, og om Aftenen forraa ler han den, der var hans Ven om Morgenen. For Øjeblikket staar han i *Jourdain*s hemmelige Politis Tjeneste. Vogt Dem for ham.“

Savinien fortalte til sin Moder, hvad *Sambuc* havde sagt til ham. Den gamle Markise syntes ikke videre ængstelig. Hendes smukke gamle Ansigt, der indrammedes af det hvide Haar, bevarede sin Ro, og kun hendes Læber krusedes med et Udtryk af Foragt, da Sønnen nævnedes *Moustelos* Navn.

I dette Øjeblik hørte man pludselig en brusende og forvirret Larm, og da Baaden var kommen ind i Kanalen mellem Avignon By og *Barthelasse* Øen, saa man ved Foden af en Mur en broget og brølende Folkemængde. Hvert Øjeblik stødte Baade, lastede med bevæbnede Mennesker, bort fra Bredden. *Sambuc* maatte styre sin Baad ind mellem de andre og passe nøje paa ikke at kollideres. Men pludselig fik han Øje paa en Mand, undersætsig, med vildt Skæg og blodskudte Øjne, og som stod oprejst i Baaden, hujende og skrigende, mens han med en Kniv pegede over mod Paveslottet.

„Hallo, *Cyrille*, hvad er der i Vejen,“ skreg *Sambuc*. „Du ser saa rasende ud. I gamle Dage kendte jeg dig som en fredelig Silkevæver. Nu er Du bleven Slagter. Har Du ladet din gamle, blinde Moder sidde alene hjemme i Hytten. Det er ellers ikke din Sædvane. Du holder jo saa meget af hende.“

Cyrille, hvem Fraaden stod af Munden, skreg forbitret tilbage:

„Man har myrdet en af vort Partis Mænd. Det var ovre ved Klosteret . . . i Morges.“

„Hvem har myrdet ham?“

„Folkets Fjender naturligvis. Men Blod kræver Blod. Nu skal Fangerne ovre i Paveslottet komme til at smage vor Hævn. Jourdain sagde til os: „Naar I hører Klokkerne ringe, saa spiller i op til Ballet.“ Og du kan tro, der skal blive danset.“

Cyrille havde næppe talt ud, før man hørte Klokkeklang. Det var Signalet til, at Folkehoben skreg endnu vildere. Cyrilles Baad blev drevet endnu hurtigere afsted, men derved drev den ind mod Sambucs Baad, der kom i Klemme mellem Bolværket og Cyrilles Baad. Sambucs Baad var gammel og daarlig. Ved Stødet knustes dens ene Side. Vandet strømmede ind, og Baaden begyndte at synke. Moustelo, der var hvid i Ansigtet af Skræk, skreg højt om Hjælp og krøb i Land. Savinien vilde hjælpe sin Moder, men Sambuc havde allerede grebet den gamle Dame i sine Kæmpearme og sat hende ned paa Bredden. Nu sprang Savinien i Land med en Vadsæk i hver Haand. Det var i sidste Øjeblik, thi nu sank Baaden og Vandet brusede hen over den.

Sambuc betragtede fortvivlet den synkende Baad, og Taarerne løb ned ad hans Kinder.

„Min Ven,“ sagde den gamle Dame, „er De meget bedrøvet over Deres Tab?“

„Det var mit eneste Middel til at tjene mit Brød med,“ svarede Sambuc.

„Hvad var den værd?“

„Ak, ikke store Sager, thi den var gammel og daarlig, men jeg kunde bruge den alligevel, og for at faa en anden maa jeg have 120 Francs.“

Madame du Mont Iseran rørte ved sin Søns Arm. Han forstod straks Meningen, trak sin Pung frem og rakte Sambuc en Del Guldstykker. Færgemandens Ansigt straalede af Glæde, og han sagde: Ak, gid der var mange Mennesker som De. Skulde det nogensinde ske, at De fik Brug for den store Sambuc, saa beder jeg Dem . . .“

Men som om han skammede sig ved at ville betale en Velgerning med Løfter, brød han kort af og sagde kun: *Tak!* Saa pegede han paa et lille Hus i Nærheden og sagde: „Det er min Kahyt. Vil De ikke gøre mig den Glæde at se den. Jeg har en god Pølse og en god Vin fra Chateau neuf, som kan opvække en død Mand. Det vilde glæde mig meget.“

Savinien og hans Moder tog venlig imod Færgemandens Indbydelse uden at ane, at Moustelo udspionerede dem og fulgte deres Skridt.

Mens Sambuc skænkede Vinen for sine Gæster, hørte man udenfor den bestandige Larm fra den brølende Folkehob blandet med Klokkeklangen. Efter at have talt et Øjeblik med sin Moder, sagde Savinien: „De havde Ret, Sambuc. Vi er komne lige ind i Løvens Hule. Vi kan ikke blive her i Byen. Vil De ledsage mig til Notaren Cica-dat, og saa snart jeg har hævet mine Penge, vender vi tilbage, heater min Moder og forlader straks Byen!“

Savinien hengav sig her til en ny Illusion. I de urolige Tider gemte og nedgravede Folk deres Penge, og Savinien maatte sammen med Sambuc vende tilbage med uforrettet Sag. Han havde fundet Notarens Hus lukket og Notaren selv borte.

* * *

En frygtelig Overraskelse ventede dem, da de kom tilbage til Færgemandens Hytte. Den gamle Dame var borte. Huset var tomt. De to Mænd stod bestyrtede paa Tærskelen, da en lille Pige kom til og sagde: „Er det den gamle Dame, De leder efter? Hun er borte. Jeg var her, den Gang Jourdains Soldater kom. Der var 30 Mand, og det var Moustelo, der anførte dem. Han sagde: „Fremad, gamle Heks. Marsch. Din Søn skal vi nok faa fat i, hvor han saa gemmer sig.“ Saa slæbte de hende med sig til Slottet.“

Savinien styrtede afsted, hen mod den Kant, fra hvilken man hørte Folk skrig. Sambuc fulgte ham lige i Hælene. Udenfor Slottet stod Mængden hujende og skrigende. Det begyndte at blive bælgmørkt. Sambuc gik nu foran og med Albuestød og Næveslag banede han sig Vej gennem den tæt pressede Hob. Af de Ord, som fra Mængden omkring ham trængte til hans Øren, forstod Savinien, at Myrderiet endnu ikke var begyndt. Der syntes at være to Partier i Mængden, et Parti, der forlangte en øjeblikkelig Nedslagning, og et andet, der holdt paa, at man i hvert Fald skulde give Myrderiet et Skær af Lovlighed ved først at holde Forhør. For Øjeblikket var det det sidste Parti, der havde Overtaget, men Jourdain og Mainvielle havde dog forbeholdt sig at skride ind.

Sambuc trængte med Magt ind i Porten. Savinien fulgte ham. Man kom ind i et stort, skummelt Rum, hvor en Del Mennesker var forsamlede. I Midten stod Jourdains Venner og tørstede efter Blod. I Baggrunden af Salen, tæt ved den Vindeltrappe, der førte op i Taarnet, stod en Skare Oldinge og Kvinder. Det var Fangerne. Lige over for dem var Tribunalet. Dets Medlemmer bestod af en Høker, en Bager og endnu en Mand. Bag dem stod to Mænd, støttende sig til Muren. Den ene var elegant klædt, næsten som en Sprade. Han var rank og smuk. Den anden var afskrækkende hæslig og dertil saa drukken, at han havde ondt ved at holde sig paa Benene. Det var Mainvielle og Jourdain. Tribunalet var netop ifærd med at forhøre en gammel Dame, der svarede værdigt, næsten haanligt for sig. Savinien genkendte i det flakkende Lys sin Moder. Han vilde springe hende tilhjælp, men Sambuc holdt ham fast, mens han hviskede:

„Bliv her. Lad os først høre Dommen. Saa er det tidnok at dø.“

„De har Ret,“ svarede Savinien sagte og satte sig paa en Bænk uden at lægge Mærke til, at

Moustelo stod faa Skridt fra ham og iagttog ham.

„De paastaar altsaa, Borgerinde,“ sagde nu Høkeren, „at De er kommen alene her til Avignon.“

„Ja. Alene!“

„De lyver, Borgerinde. Borger Moustelo erklærer, Deres Søn var med Dem.“

„Jeg har ingen Søn!“

„Borgerinde, nu lyver De atter,“ sagde Moustelo og rejste sig. „De har en Søn og han sidder dér.“ Han pegede paa Savinien.

Moustelos Ord virkede som et elektrisk Stød. Et Par Soldater faldt over Savinien, greb ham og trak ham frem for Dommerne. Da han stod ved Siden af Moderen, vilde han tale, men hans Øjne mødte et Blik fra Moderen, der sagde ham: Ti stille! og han adlød.

„Naa, Borgerinde,“ vedblev Høkeren, „har De saa ikke alligevel en Søn?“

„Jeg kender aldeles ikke den Herre!“

„Nu har vi nok af denne Komædie! Moustelo, aflæg din Forklaring!“

Spionen glædede sig allerede til det onde, han nu skulde udrette. Han skulde netop til at tale, da han følte to mægtige Hænder gribe ham om Halsen. Han svedte Angstens Sved, og nu hørte han en Stemme hviske ham i Øret: „Moustelo, frels Savinien, eller ved den levende Gud, jeg kvæler dig. Jeg ved vel, at jeg bliver dræbt, hvis jeg dræber dig, men Du skal dø først. Forstaar Du mig!“

Rummet var meget stort, slet oplyst og ingen lagde Mærke til, hvad Færgemanden havde for. Høkeren var ved at tabe Taalmodigheden.

„For Pokker, Moustelo, saa svar dog!“ skreg han rasende. „Er Du bleven døvtum?“

„Jeg er bange for, Borger Dommer . . at jeg . . tager fejl,“ stammede Spionen.

„Sig Du er vis paa, Du tager fejl,“ hviskede Sambuc, og Moustelo følte Kæmpens jernhaarde Fingre klemme til.

„Ja, jeg er vis paa det . . jeg tager fejl . . nu ser jeg, det er rent forkert . . .“

„Godt! saa lad Borgeren gaa,“ sagde Høkeren. Et Øjeblik efter blev Savinien skubbet udenfor af Soldaterne.

* * *

Men nu havde man nok af denne Parodi paa en Domstol. Folkehoben var utaalmodig, og man maatte give efter for den. Med en Haandbevægelse overgav Jourdain Fangerne til sine Venner, betydende dem, at de kunde gøre med dem, hvad de vilde, hvorpaa han forlod Salen.

Savinien forstod den frygtelige Fare, hans Moder nu svævede i. Han vilde atter ind i Salen, forsvare Moderen og dø med hende. Han stødte paa Sambuc, der kom slæbende med Moustelo, som han ikke vilde slippe.

„Hør nu,“ sagde Færgemanden, „gaa nu ikke løs i Blinde. Den eneste Maade at frelse Deres Moder paa er ved at blande Dem mellem Morderne og lade, som om De tager Del i Myrderierne. Vent et Øjeblik . . Tag dette Bandoler paa . . . Saadan . . Og tag saa denne Kniv og denne Vest her. (Han trak Vesten af Moustelo.) Nu skærer De med Kniven Hul i Frakken og Strømperne, saa De ligner en Mand af Folket og ikke en Aristokrat. Gnid saa Ansigtet ind med Blod og Snavs. Rids Dem lidt i Haanden med Kniven . . .!“

„Nej, nej!“ skreg Savinien, „hvert Minut er kostbart.“

I samme Øjeblik hørtes et hjerteskræende Skrig oppe fra Salen, som fra et Menneske i den forfærdeligste Dødsangst.

Savinien sprang afsted, i faa Spring var han oppe ad Trappen og styrtede, med ludende Hovede, ind i Salen, hvor Myrderierne foregik.

Sambuc tøvede et Sekund, som om han vilde følge ham. Saa stampede han i Gulvet, sukede og gik ud af Slottet, stadig skubbende sin Fange foran sig. Han førte ham gennem de øde Sidegader ned mod Floden, mens han sagde:

„Elendige, det er din Skyld det hele. Hvis Du ikke var her, saa maatte den stakkels unge Fyr nu ikke slaas alene. Jeg vilde være ved hans Side. Men hvad skulde jeg gøre. Hvis jeg havde sluppet dig løs, Kjæltring, saa vilde Du jo blot være løbet op i Salen igen og have skreget: „Det var Sambuc, der vilde kvæle mig. Det var Sambuc, der truede mig til at sige, hvad jeg sagde.“ Saa havde jeg været om en Hals, og saa havde man straks gjort Kaal baade paa Moder og Søn. Men den Fornøjelse undte jeg dig ikke. Nu tror du vel, at jeg slipper dig, ikke sandt. Nej, Du tager fejl. Vi skal nemlig ikke have noget af, at Du skal løbe tilbage og forraade den unge Fyr, der betalte mig en ny Baad, til Morderne. Denne Vej min Ven, denne Vej, siger jeg dig, dit væmmelige Kryb.“

Moustelo troede sig fortabt og rystede over alle Lemmer. Sambuc havde trukket ham ind i sit Hus og ledte nu efter en Ring i Gulvet, Han fandt Ringen, aabnede en Lem og skubbede Moustelo ned i Kælderen. „Godnat og paa Gensyn“ raabte han til ham. Nu kan Du gøre min Chateaufort Vin Selskab. Drik bare.“

Moustelo trillede paa alle fire ned i Kælderen. Med stor Sindsro lukkede og laasede Sambuc Lemmen igen.

* * *

Da Savinien kom op i Salen, hvor hans Moder og de andre Fanger befandt sig, saa han, at det forfærdelige Myrderi var i fuld Gang. Man skreg, stønnede, bandede, hylede og bad om Naade. Her var der nogle, der fortvivlet satte sig til Modværge, hist var der andre, som uden Modstand

lod sig slagte. Saviniens Øjne fór hen over Salen, men han fandt ikke den, han søgte. Hans Moder var der ikke. Han troede allerede, hun var myr- det, og at man havde slæbt hendes Lig bort.

Morderne lod nemlig ikke Ligene blive liggende i Salen. De tog dem paa Ryggen, slæbte dem op ad Vindeltrappen, op i det som en hul Cylinder byggede Taarn og kastede dem fra Taarnets øverste Loft gennem en Lem ned i Taarncylind- ren. Derpaa vendte de tilbage for at finde andre Ofre at dræbe.

Enhver myrdede, som han vilde og fandt for godt. Her var ingen Orden, her var der ingen, der kommanderede. Jourdain var gaaet og havde taget Mainvielle med sig. Ingen brød sig om eller lagde Mærke til Savinien, der næsten saa ud som de andre. Ubemærket kunde han gaa rundt mellem Morderne og spejde efter Moderen.

Endelig saa han hende. Hun levede.

Mellem Vindeltrappen og Væggen var en mørk Krog. Det var den, hun var krøbet ind i, uden at nogen havde set det, men Savinien forstod snart, at det ikke vilde vare længe, før man opdagede hende og før det vilde Kobbelt af Blodhunde styrtede over hende. Netop nu kom en Mand forbi. Han bar en lang spids Kniv i Næven, og hans Øjne spejdede rundt efter nyt Bytte. Det var Cyrille, den forhenværende Silkevæver, som Sambuc havde talt til.

Mellem de vilde Mordere var han den vildeste. Han havde allerede begaaet en fem, seks Mord. Hans Hænder, hans lasede Dragt, hans Ansigt og Skæg var fulde af Blod. Han lignede ikke et Menne- ske men en Tiger i dette Øjeblik.

„Hvem leder Du efter. Hvad vil Du mere,“ sagde Savinien til ham. „Du har allerede faaet et halvt Dusin Ofre, mens jeg ikke har faaet et eneste endnu. Vi skal vel alle mere os. Lad mig besørge den gamle Kone der. Hun skal smage min gode Kniv.“

Savinien viste Sambucs Kniv, Cyrille kløede sig bag Øret og sagde:

„Du forlanger ellers lovlig meget, Du. Ser Du, Damerne det er nu fra gammel Tid min Specialitet. Jeg har nemlig været Silkevæver, skal jeg sige dig. Naa, lige meget, Du har i Grunden Ret. Men- neskene skal dele. Tag Du den gamle Kone, men lad mig se. Du gør et godt Stykke Arbejde.“

Savinien gik hen mod Markisen.

Den gamle Dame genkendte ikke sin Søn i Forklædningen. Hun troede, hendes Dødstime havde slaaet, og hun rejste sig op og strakte Hænderne, ikke mod sin formentlige Morder, men i Bøn til Gud. Savinien greb hende brutalt, vred hendes Arme til Side som i Raseri, men hviskede paa samme Tid:

„Moder! Det er mig!“

Herpaa lod han, som om han stødte Kniven i Hjærtet paa hende, mens han vedblev:

„Lad dig falde!“

Hun forstod alt og lod sig falde tungt om paa Stengulvet. Hun rørte ikke et Lem. Saa tog hendes Søn hende, og mens han ved et Uheld tabte sin Kniv, løftede han hende op paa sin Ryg og gik hen mod Trappen.

„Naa, hvordan gik det,“ spurgte Cyrille.

„Hun er færdig!“

„Saa meget desto bedre. Saa er der en færre.“

Den unge Mand gik op ad Trappen med sin Byrde, men han gik ikke helt op. Midt paa var en smal Korridor. Han fulgte den og kom ind paa et Slags Loft. Moder og Søn satte sig ned her, ventende, lyttende i Angst efter, om ikke Larmen og Skrigene snart holdt op, om ikke Mor- derne snart forlod Slottet. Naar det var sket, haabede de i Stilhed og ubemærket at kunne forlade Slottet, naa Færgemandens Hytte og der- paa flygte fra Byen under hans Beskyttelse.

* * *

Langt ud paa Natten hørte endelig Larmen og Skraalene op. Alt blev stille paa Slottet. Savinien hjalp Moderen at rejse sig og næsten bærende hende kom han ned ad Trappen. Endelig kom han saa langt ned, at han saa Porten ud mod Gaden.

„Mod, Moder,“ hviskede Savinien, „nu er vi straks frelste.“

Mens Savinien saaledes famlede sig frem, saa han, ude paa Gaden, faa Skridt fra den aabne Port, en ubevægelig Skygge. Han hviskede til Moderen om at bukke sig ned og ikke røre sig, og selv sneg han sig, mens han holdt Aandedræt- et, langs med Muren for at se, hvem det var, der stod paa Post derude.

Han var ikke længe om at genkende Manden. Det var Cyrille. Dette fordømte Palais Port var bevogtet af en blodtørstig Tiger.

Savinien ledte efter sin Kniv, men fandt den ikke. Han tænkte et Øjeblik paa at styrte sig løs paa Morderen og forsøge paa, selv ubevæbnet, at slaa ham ned. Men selv om han sejrede, hvad hjalp det saa. Cyrille vilde jo blot skrike om Hjælp.

I dette forfærdelige Minut, da han troede, hans Forstand stod stille, da han troede, han skulde blive vanvittig, slog en Ide ned i ham som et Lyn. Han kom pludselig til at huske paa, hvad Sambuc havde raabt til Cyrille: *Har Du ladet din gamle blinde Moder sidde alene hjemme i Hytten. Det er ellers ikke din Sædvane. Du holder jo saa meget af hende!*

Altsaa paa Bunden af denne brutale og raa Karakter boede endnu én god Følelse. Denne elendige Morder var en kærlig Søn.

Savinien tøvede endnu nogle Sekunder. Saa hviskede han ved sig selv: „Hvem ved,“ og gik ud gennem Porten, hen mod Morderen.

„God Aften, Kammerat!“

„Godaften“ svarede Cyrille. Hans Stemme lød

UNDER KNIVEN

næsten rolig. Han var som det vilde Dyr, der har faaet nok af Blod.

„Naa, Kammerat“, vedblev Savinien, „i Aften har Aristokraterne faaet, hvad de fortjente. Det er Du vel glad ved?“

„Naturligvis!“

„Men, Cyrille, tænk nu ogsaa en Gang paa Sønerne af dine Ofre. Du har jo en Moder, som Du holder af. Tænk, hvad Du vilde gøre, hvis nogen vilde berøve dig hende, hvis nogen løftede en Kniv mod hende.“

„Himmel og Helvede, jeg skulde vide at forsvare hende“, brølede Cyrille.

„Det er bravt tænkt af dig. Men hvis nu en af de Kvinder, som Jourdain befalede os at myrde, var bleven frelst af sin Søn!“

„Hvad saa?“

„Vilde Du saa bebrejde den Søn noget?“

„Nej, aldeles ikke!“

„Og hvis han sagde til dig: „Tænk paa din egen Moder og lad mig beholde min“, hvad vilde Du saa gøre?“

„Naa ja . . . saa vilde jeg . . . ja, saamænd . . . en Moder . . . men hvorfor fortæller Du mig alt det?“

„Fordi . . .!“

Saviniens Stemme skælvede.

„Hør en Gang paa mig“, sagde han. „Jeg er ikke den, Du tror. Min Moder befandt sig mellem Fangerne i Slottet. Det lykkedes mig at frelse hende ud af Myrderiet, og nu skjuler hun sig i en Krog her i Porten. Hvis Du vil lade hende gaa ud, saa er hun frelst. Hvis Du standser hende, maa hun dø.“

Cyrille tøvede ikke længere.

„Gaa og hent din Moder“, kommanderede han. Savinien gik og kom et Øjeblik efter tilbage med sin Moder ved Armen.

„Kammerat“, sagde han, „det er min Moder.“

Manden med Kniven traadte et Skridt tilbage, og mens han, ærbødigt, førte sin blodplettede Haand op mod Huen til Hilsen, sagde han:

„Passér, Borgerinde!“

Optrækkende Uvejr. Motiv fra Värmland.
Fot. Orla Bock.

Hinduen.

En indisk Køllesvinger.

AL Sport har en krigersk Oprindelse. Den kan være gaaet ganske i Glemme, men Wellington havde mere Ret, end han maaske selv anede, da han staaende paa Etonskolens Legeplads, sagde: Her blev Slag-

et ved Waterloo vunden. Hos alle krigerske Folk finder man derfor den tidlige Øven af Legemet gennem Sport. Drengen maa lære at bruge sin Arm, for at han som voksen kan tumle Sværd og Lanse, han maa lære at løbe, hver Muskel maa hærdes, strammes og smidiggøres for at fuldkommes til Krigens modige og vanskelige Idræt. Og Ynglingen, Manden selv maa i de fredelige Mellemtunder holde sin Kraft og Behændighed vedlige. Naar Absalon mellem Venderrogene gaar til Skovs med sin Økse for at fælde Træer, naar der ingen Venderhoveder er at kløve, er det nu hans Sport, hans Vis at holde Armen og Haanden frisk paa.

Naar Krigens Behov svinder, svinder ogsaa Sporten, Øvelsen. Medmindre den da holdes oppe ved et lykkeligt Instinkt eller, som i vor Tid, ved en moderne Indsigt i Legemets Tarv.

Men hos hele Racer, hvor det krigerske Instinkt er vegne for det fredsommelige, uden at Lægekunst og Legemkundskab er øget i samme Maade, er den sunde og fuldkomne Uddannelse

Indisk Bærestol.

af Legemet gennem en alsidig Sport gaaet næsten helt under, f. Eks. hos de Millioner Hinduer, der under engelsk Herredømme behersker Forindien.

De har en Gang, i deres krigerske Periode, haft en god Uddannelse af de brune Legemer; nu er der kun enkelte svage Rester tilbage, som den Skik at bade Børnene i Olje, lade dem soltørre og saa gubbe dem dygtigt af. Det er

En Hindu, der bærer en Okse.

en Art Massage, der udvikler Musklerne. En alsidig Uddannelse af Legemet faar egentlig kun Gøgleren, der drager fra Marked til Marked, og Bryderen, der forlyster Almuen rundt i Landsbyen. Men ellers foretrækker Hinduen, naar Dagens Møje og Besvær er endt, at synke hen i sine søde Drømme, at glide ned over Opiumrusens bedaarende Floder. Han vil ikke ydermere strænge sig an, naar der er tjent til Føden og til Skatterne. Kun i den aller sidste Tid er, næsten som en Modesag, europæisk Sport begyndt at trænge ind mellem de højere Lag.

At enkelte Klasser, visse Fag kan have en erhvervsmæssig kraftig Udvikling af enkelte Muskler, er jo en selvsagt Sag. Saaledes f. Eks. Benmusklerne hos de Mænd, der paa de-

res Skuldre slæber Bærestolene milelangt ad Bjærgstierne i en Mellemting af Løb og Gang. Uagtet Hinduen er Vegetarianer, kan hans Modstandskraft overfor Træthed og legemlige Lidelser ofte være forbavsende. De indiske Selvpinere afgiver noksom bekendte Eksempler derpaa.

Og hvilken ganske uhyre Kraft- og Viljeanspændelse maa der ikke til, for, som denne

spinkle Hindu, at bære Oksens uhyre Vægt. Der er næppe nogen europæisk Atlet, der kunde gøre ham det efter. Saa slap og vag Hinduen end synes, er han, trænet og øvet, opflammet af Trosiver eller nødt til at tjene Føden ved legemlige Kunststykker, en Mand af Jern, med Nerver, der ikke kender til Frygt og Dirren.

Ingeniør Liebgotts Bøje.

Den nye Bøje.

Efter Kaptajn Dønvijs Redningsbøje har vi faaet Ingeniør Liebgotts, og efter denne kommer sikkert en ny og atter en ny. Thi det er jo udenfor al Tvivl, at Opfinderen, der skaber den lette, sikre, bekvemme Frelse for Folk i Havsnød, ham er Riget og den vældige Formue vis. Derfor vil Alverdens søkyndige Opfindere trænges om dette Problem, og det vil sikkert ikke vare længe, før en fuldkommen Form er funden. Maaske er den det allerede. Hvilken af de to hidtil eksisterende, der er bedst, skal vi ikke afgøre. Hr. Liebgotts Bøje ser ret tiltalende ud, som den vugges paa de krappe Bølger i Baadehavnen med Flag paa den lille Mast. Men det maa ikke være hyggeligt at sidde 15 Mand — saa mange kan Bøjen rumme — muret inde paa en cirkelrund Bænk, der løber om Bøjens Sider. Luften vil snart blive tung og forbrugt i det snævre Rum. Men bedre er tung Luft end det salte Vand ned gennem Luftrøret, bedre et krankt Liv end en vaad Død.

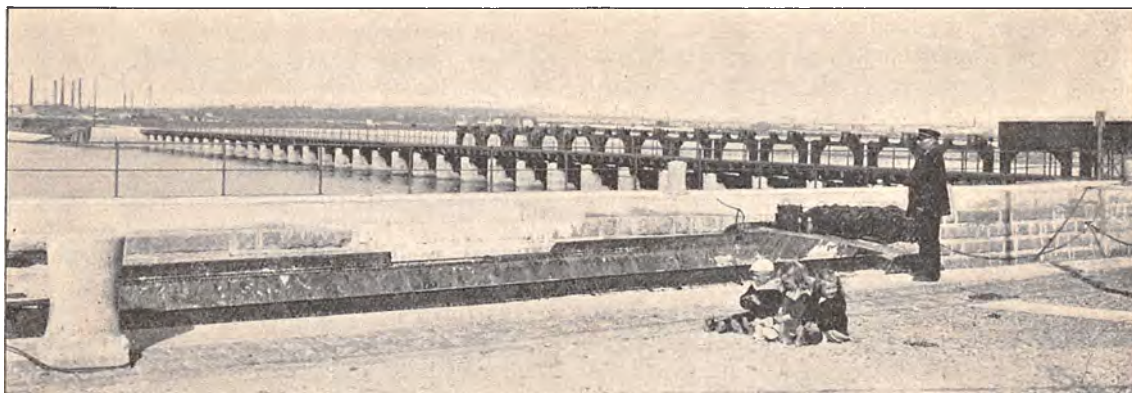
Det ejendommelige ved Hr. Liebgotts Bøje er bl. a. den tunge Kugle i Bøjens Bund, der forhindrer Kæntring. Under Gulvet er der Oplag af Vand og Proviant. Efter Sigende skal der være Udsigt til, at Bøjen ved Løv indføres paa alle svenske Skibe.

Walter Christmas.

Forf., Kaptajn Walter Christmas, hvis „Guldkalv“ nu trækker Folk til Kasino, har allerede en frugtbar Forfattervirksomhed bag sig. I de unge Dage tumlede han sig vidt omkring i Verden, og naar han i en Pause kom hjem, fortalte han sine Oplevelser i Bøger som „Amazonfloden“ og „Et Aar i Siam“. Siden har han digtet moderne Romaner, bearbejdet „Sherlock Holmes“, skrevet Lystspil og Folkekomedier og er med sin Peter-Most-Serie blevet Børnenes specielle Ven.

Forfatteren, Kaptajn Walter Christmas. (Fot. Fred. Riise.)

Dæmningen med Stigbordene, hvorved frisk Vand kan ledes ind i Havnen.

Sønden paa i Københavns Havn.

KØBENHAVN er en Søby, en Havneby, den skylder Havnen sin Oprindelse, sin Velstand, endog sit Navn. Og saa er der faa Ting, som en Københavner kender mindre til end denne Havn. Lidt kender han til den nordlige Del, som han kan se ud over fra Langelinje. Men hvad der ligger sønden for Knippelsbro, og endnu mere det sønden for Langebro, er for en rigtig Københavner lige saa ukendte Egne som Sultanaterne sønden for Sahara.

Hvad ved han for Eksempel om den store Dæmning, der i de sidste Aar er lagt tværs over Kalleboderne, fra Sjællands Kyst omtrent ved Frederiksholms Teglværker og over til Amagersiden ud for Taarnby.

Og dog har denne Dæmning egentlig fuldstændigforandret Karakteren af Københavns Havn. Lige fra Absalons Tid og til Begyndelsen af det 20de Aarhundrede var denne Havn en aaben Havarm, et Sund mellem et lille Fastland, Sjælland, og en foranliggende Ø, Amager. Nu er denne Havn en lukket Bugt, en Sæk, der har sin Aabning mod Nord mellem to Bølge-

brydere og mod Syd i Bunden er lukket af den over 7000 Fod lange Dæmning.

Det var med Tiden bleven nødvendigt at lave Havnen saadan om. Jo mere man uddybede Strømløbet for at skaffe Dybtvande til de store Dampere, og jo mere man samtidig snævrede Havnen ind ved Opfyldninger baade paa Byens Side og paa Amagersiden, des stærkere og voldsommere blev Strømmen gennem Havnen. Paa dens snævreste og farligste Sted, ved Knippelsbro, var det til Tider næsten ikke muligt at manøvrere Skibene. Og Strømmens Fart øgedes ydermere ved den ofte ret betydelige Forskel i Vandstanden Nord og Syd for Havnen. Naar Vandet med Søndenstrøm sættes op fra

Ved Slusen i Københavns Havn. En Pram gaar igennem.

Køgebugt mellem Sjælland og Amager, kunde der, altsom Vandmængden presseses ind i det snævrere og snævrere Løb, komme mod Syd en Vandstand, der var over 3 Fod højere end Nord paa.

Det kunde ikke blive ved. Saa lagde man Dæmningen tværs over, for at skaffe roligt Vande i Havnen. Lukke helt af kunde man ikke, det var jo et gammelt, aabent Farvand. Derfor byggede man midt paa Dæmningen en Sluse, hvorigennem Sandbaade, Fiskerbaadene og andre mindre Fartøjer, der har Ærinde Syd ud, kunde gaa. To Skydeporte, som drives med Elektricitet, aabner og lukker for Slusen. Og helt ubetydelig er Gennemfarten ikke. I de godt to Aar, Slusen har fungeret, er der gaaet ca. 34,000 Fartøjer, større og mindre, gennem den.

Men man kunde heller ikke lukke helt af af Hensyn til selve Vandets Friskhed i Havnen. Selv om Byens Kloaker ikke mere løber ud i Havnen, men føres over Amager ud i Sundet, vilde Vandet i en helt lukket Havn næppe blive det friskeste og bedst lugtende. Derfor er der paa den Side, der vender ind mod Byen en Række Stigbord, der efter Behag kan aabnes og sænkes, foruden nogle Gennemgange for Vandet, der aldrig spærres. Helt lukket er derfor Københavns Havn ikke mod Syd.

Men uden at de, der fra Kongens Nytorv sender et hastigt Blik ned over Nyhavns Mastetoppe, eller fra Langelinie ser udover Inderedens hvilende Dampere og vuggende Lyst-yachter, aner det, har man ganske forandret Grundkarakteren af Københavns Havn.

ALONSO.

Jordskælvet i Kalabrien. Det uskadte Helgenbillede.

Jordskælv i Kalabrien. En frygtelig Hjem søgelse ramte Kalabrien ved det nylig stedfundne Jordskælv. Det er Halvøens vestlige Kyst, Egnen omkring Monte Leone, der har lidt den værste Skade, men helt sydpaa til Messina har Rystelsens Virkninger strakt sig. Mange af Syditaliens Smaabyer, der her laa i en overdaadig og straalende, men ganske vist usund Egn, forvandlede i et Nu til Ruiner, og under Stenhobene laa Mennesker i Mængde dræbte og kvæstede. Som Korthuse kastedes Bøndernes Bygninger mellem hinanden og

selv statelige Kirker blev malet til Grus. Det var en haardt prøvet Befolkning, der med Fare for deres Liv trængte ind i Kirkeruinerne og reddede, hvad der reddes kunde af Relikvier og Helgenbilleder, og i fri Luft rejste Altre af disse Rester, medens de forsamledes i inderlig Bøn. Og som Løbeild for Meddelelsen om Miraklet i Kirken San Nikola, hvor alt var Ruiner undtagen Helgenbilledet, der stod uskadt i sin Nische, hele Italien rundt.

Første Dag i Drengetøjet.
(Fot. Elmquist.)

Sommerliv til Fjelds.

HERLIG er Sommeren fjernt fra de varme Byer højt til Topsmellem sneglitrende Fjelde.

Som et Eventyr er Livet deroppe paa de endeløse grønne Vidder. Hver Dag er som ny deroppe, og aldrig vaagner man to Dage og finder Naturen ens.

De, som træffes paa et Højfjeldssanatorium, bliver snart familiære, og er sammen paa alle Ture og Udflugter. Højere op drager man bestandig, hver Morgen gaar Længselen mod Vidderne, og helst vil man op at ligge og sole sig paa Sneen. Iskold — koldere end Vintersneen — bliver Sneen her, det er næsten umulig at tage den i Haanden. Men oppe i de store Snefonner, der ligger

Højt til Vejrsl (3000 Fod over Havet.)

Solbad paa Fjeldet.

hele Aaret igennem, kan der udfolde sig det livligste Vinterliv, om end Solen gløder aldrig saa varm paa Himmelen. Paa Ski gaar det susende nedover, ja paa selve Skoene faar man en himlende Fart, og det er med en egen Nydelse, man bombarderer hinanden med Snebolde, mens man véd, at ens Bekendte i samme Stund gaar pænrøde i Varmen i de lumre Byer.

Et Solbad paa Fjeldet er heller ikke at foragte. Men et Bad i Fjeldbækken er nærmest en Nydelse for mere hærdede Naturer, thi Fjeldvandet er koldt, — saa isnende koldt!

Overalt, hvor man færdes paa Fjeldet, lyder der Sang. Tilfjelds kan alle synge. Ja, det er mærkeligt, hvor mange i Grunden der er, som finder sin Stemme deroppe. Luften gør Vidundere.

Paa Fjeldet bliver ogsaa Folk naturlige, har jeg lagt Mærke til, og det er ingenlunde udsædvanligt at se fine Fruer og Byfrøkener selv vaske deres Tøj i Bækken nedenfor Hotellet. — Dette ligefremme og naturlige

Vaskedag paa Fjeldet.

Væsen klæder de unge Damer og det er kanske derfor, at saa mange finder „den rette“ her til Fjelds. Men selvfølgelig er der mange, hvis Sværmerier kun varer Sommeren ud, og svinder som Dug for Solen, saa snart Dalbunden atter betrædes.

Men vær tryk — Sommerlegen trives herlig paa Fjeldvidden. Der — just der, hører den hjemme.

FR. KITTELSEN.

Fra „Gefion“s Flytning. (Fot. Maskinm. Mathiesen.)

En mærkelig Flytning. Saa er da Dønnen falden, den selvfølgelig, at denne stolte Kvinde, at disse brede og vældige Tyre, skal støbes i Bronze og opstilles ved Indgangen til vort Lands smukkeste Promenade, ja, saa at sige ved selve Indsejlingen til Danmark. Man kunde næsten have Lyst til at tage Varsel for Landet af al denne sunde og brede Kraft, denne udholdende Vilje. Vi føler noget hjemligt ved Synet at disse Tyre. Mærkeligt blot, at de aldrig før er anvendt til noget Monument. Saadan en Tyr, der bred og støt og sindigt trækker og usvækket naar Vejens Maal — er de ikke vore brede Bakker, det danske Landskab og den danske Folkekarakter nærmere, end den slanke og rappe Hest!

Nu har de skrift- og kunstkløge omsider sluttet sig til den Folkedom, der umiddelbart sprang ud af Øjets Indtryk, og da Spændingen er forbi, kan vi et Øjeblik dvæle lidt ved en af de brogede Situationer, der er gaaet forud. Det er Gruppens Flytning ud til den Prøveudstilling, som vi nys har overværet.

Det var nemlig ikke saa lige en Sag at flytte disse enorme Gipsmasser, og flytte dem forsigtigt, saa den skøre Gips intet led.

Bundgaard havde ikke kunnet arbejde i et almindeligt Kunstneratelier, hans Gruppe var for stor dertil. Den overgaar jo ogsaa alle de Mindesmærker, vi ellers

„Gefion“s Flytning. (Fot. Maskinn. Mathiesen.)

er vant til at se paa vore Torve og Pladser. De bestaar jo af en Buste paa en Sokkel, en Mand eller Kvinde, der staar op, eller sidder ned, højest en Mand, der har sat sig op paa en Hest, som Frederik d VII, der tænkes at give Grundloven til Hest, en i og for sig ret besynderlig Stilling til en saadan Handling. Men som sagt, de er alle mindre end Bundgaards Gruppe. Han maatte derfor ty ud til Fabriken „Øresund“ paa Strandvejen og modellere sine Tyre paa dens Loft.

Men der var heller ikke nogen Port stor nok til at denne Gruppe kunde gaa ud af den. Man maatte da gøre som Trojanerne, da de ikke kunde faa Grækernes Krigslist, den hule Træhest, ind ad Trojas højt hvælvede Port. De rev Muren ned, og saadan brød man ogsaa her Fabrikens Mur igennem for at føre den granvoksne Kvinde og hendes stejle og prustende Tyre ud.

Saa noveligt, det end synes, gik dog Flytningen, som Entreprenør Monberg og Ingeniør Jarl havde paataget sig, uden mindste Uheld og Stød. Og Trediemand, Carl Lund, skabte i Lærred og Pap Omgivelserne, de aldersgraanede Bavgastene og det store Vandbasin, hvori Vandet syder og skummer og falder.

Og Bundgaard gik omkring og saa til og hjalp til, undersætsig, bred og viljestærk som selve de Tyre, han havde formet.

Blandt de spillende glimrer særlig *Sofus Neumann*, som vi hosstaaende har gengivet i Skomager Mørups kostelige Lignelse.
(Fot. Reiffenstein Hansen.)

Hr. Martinus og Fru Oda Nielsen i Farcen „I Løvens Hule“.
(Fot. Reiffenstein-Hansen.)

„Min egen Dreng“. L'Arronges populære Folkekomedie i B arbejds af Peter Sørensen er blevet Kasinos Søndag Eftermiddagsforestilling og har bevaret sin gamle Tilkrækningskraft.

I Løvens Hule. Dagmartheatret synes efter Skilsmissen fra Kasino at have genvundet sin gamle, berømmelige Energi. Nyhed paa Nyhed bringes frem, og Direktøren tager Hovedrollen i dem alle, er Tragiker, Ræsonnør og Farcør med beundringsværdig Smidighed. I den ægte franske Farce: „I Løvens Hule“, var det ham og Fru Oda Nielsen, der, uden at suuble, førte an i den vildeste Lystighed.

Kendte Navne.

Dødsfald.

Ordensskatmesteren, Geheimekonferensraad, Kammerherre *Ludvig Castenskiöld* er afgaaet ved Døden, 82 Aar gl. C. var den fuldendte Type paa en Hofmand i Ordets bedste Betydning, kæk og ridderlig, klog og rig paa Anstand, trofast til det yderste. Allerede i Trearskrigen havde han som Løjtnant gjort sig bemærket ved sin uforknytte Adfærd i en hel Række Kampe, og

Geheimekonf. Castenskiöld.

da han 1854 udnævntes til Adjutant hos da-værende Prins Christian — vor nu-værende Konge — var dermed indledet det nære, fortrolige Forhold, der siden vedligeholdtes mellem vort Kongehus og ham. Han gik ud af Hæren som Ritmester à la suite, blev Kammerherre, Dronningens Hofchef, Geheimekonferensraad og Ordensskatmester.

Jubilæum.

Redaktøren af „*Fredericia Avis*“, *Jacob Christensen*, kunde den 1. Oktober fejre 25 Aars Redaktør-Jubilæum. Efter at have lært Bogtrykkerfaget, kom han i Slut-

KENDTE NAVNE

ningen af 60erne til Fredericia og fik Ansættelse ved „Fredericia Avis“, hvor han virkede i vekselende Stillingen, indtil han 1. Oktbr. 1880 overtog Bladets Redaktion.

Redaktør Jacob Christensen. Avis“ er under C.s

Ledelse undergaaet en betydelig Udvikling, det er f. Eks. nu mere end dobbelt saa stort som i 1880. Ved sin personlige Elskværdighed har C. vundet sig en overordentlig talrig Vennekreds.

Manufakturhandler *E. Hansen*

Manufakturhdl. Hansen-Erch. anset

Redigeret af GEORG KALKAR

Mand, beklæder en Række Tilidshverv. I flere Aar har han saaledes været Formand i Borgerforeningen og Repræsentant for Foreningen for trængende Handlende og Fabrikanter.

Tredie Generation.

Efter i et Aars Tid at have virket som Orkesterchef i Sverige, drager nu Hr. *Theodor Lumbye* paa en større Koncertturné i Provinserne. L., der har faaet en solid kunstnerisk Uddannelse,

Orkesterdir. Th. Lumbye.

har tidligere spillet i flere af vore største Orkestre, men brød saa op og gik som Orkesterleder til Sverige, hvor han allerede har vundet sig stor Popularitet. Man vil forstaa, at Dirigentlysten ligger den unge Mand i Blodet, naar man erfarer, at han er H. C. Lumbyes Sønne-søn, Georg Lumbyes Søn.

Jubilæum.

Kaptajn *L. A. Ødbergsen* kunde nylig fejre 25 Aars Jubilæum for sin Virksomhed i „Det østbornholmske Dampskibsselskabs“

Tjeneste. Han blev 5. Oktober 1880 ansat som Styrmand paa „Erna“, blev 1884 Kaptajn for

Kaptajn L. A. Ødbergsen.

samme Skib og har siden uafbrudt fartet paa den bornholmske Rute. Om trent 1300 Gange har han foretaget denne, næsten altid slidfulde Rejse og op imod 13000 Gange har han paa disse Ture anløbet Havn og al Tid naaet den i Sikkerhed og uden Uheld. Personlig er han en Hædersmand, hvem baade Passagerer og Besætning priser i høje Toner.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter, saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

— — —
„Hver 8. Dag's specielle Fotograf er Hr. Julius Aagaard.“

Udgivet af ODIN DREVES

Tag mig, tag mig, om Du kan!

Ernst von der Recke.

Sextus Miskow.

Barnligt og ikke for hurtigt.

SANG.

1. Fang mig, fang mig, om Du kan! Se jer for der - om - me!
 2. Tag mig, se! nu staar jeg her! Mig kan In - gen fan - ge!
 3. Tag mig, tag mig! En to, tre, rundt om Tjør - ne - hæk - ken!
 4. Se, her tør jeg ro - ligt staa! - Nej, Du traf mig ik - ke!
 5. Blom - mer - nei! Pas blot paa dem! Det er „Re - ne - klo - der“!

PIANO.

ri - lar dan do

Pas paa Grøf - ten fuld af Vand, bag den er et frem - med Land,
 Ik ke ind i Græs set der! Kun om - kring de sto - re Træer,
 Du er fif - fig, skal vi se, staar Du der paa Lur maa - ske?
 Tag mig, tag mig - nu pas paa! Tjør - nen maa Du ik - ke slaae -
 Der er ik - ke mer end fem! Tag mig! Pyt - der slap jeg hjem!

ri lar - dan - do

a tempo

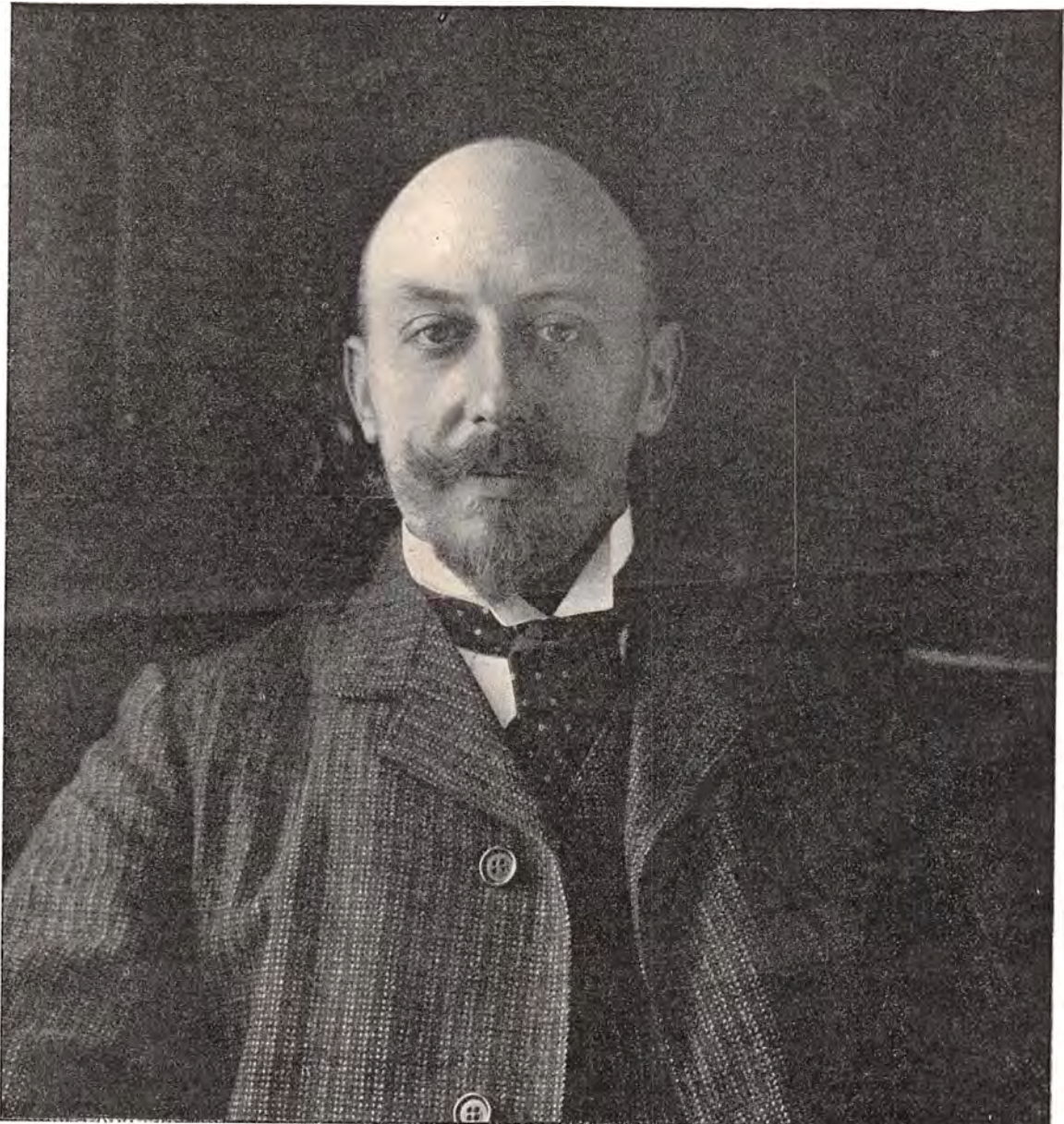
der maa In - gen kom - me, der maa In - gen kom - me.
 og i al - le Gan - ge, og i al - le Gan - ge.
 Naa - jeg slap med Skræk - ken, naa - jeg slap med Skræk - ken.
 au! Ja den kan stik - ke, au, ja den kan stik - ke.
 Fri - sted er hos Mo - der, Fri - sted er hos Mo - der.

a tempo

HVER 8 DAG

Nr. 3. 12. Aargang.

15. Oktober 1905.

Hjalmar Bergström.

Forfatter til Folketeatrets ny Skuespil-Succes „Lynggaard & Co.“ (Fot. Jul. Aagaard.)

Hjalmar Bergstrøm.

DEN muntre og den kloge Latter synes saa sjælden i vore Dage. De, der er kloge, er som oftest lidet tilbøjelige til Smilet og Latteren. Og de, der ler lystigt, ler hyppigst af et tomt Sind. Saa

Og derfor blev hans Skuespil „Lynggaard & Co.“ forleden paa Folketeatret den sikreste og mest fortjente Succes, som mange Aar har bragt.

Han synes virkelig at kunne alt. Han kan se. Hvilke Øjne maa denne Mand ikke have, naar de kan opfangne saa meget og saa fint. Der synes ikke i det hele Stykke at være en Bevægelse, der ikke er set i Virkeligheden, ikke at falde et Ord, der ikke er sluppen over et levende Menneskes Læbe her i denne Stad København i de Herrens Aar 1904 og 1905.

Og som han har det sikre Øje, har han den sikre Haand. Her har man denne velgørende Fornemmelse af, at alt det tekniske er i Orden, dette Scenens haandværksmæssige, som man længe nok kan lade haant om, men som dog betinger den fuldkomne Succes. Der er noget vist irriterende i at sidde og se kloge Tanker, gode Iagttagelser, stolpre og stavre over Scenen, fordi Forfatteren mangler det lette og faste Haandelag, der sætter Mennesker naturligt sammen i sceniske Situationer. Men Bergstrøms tekniske Dygtighed er saa stor, at selv, hvor Tanken synes at briste, lader vi os bære let hen derover af denne sikre og kyndige Leder, der med lige Appel kalder paa vor Spot eller vor Medfølelse.

Saa let, ligesom medfødt, synes det Mesterskab, der aabenbarer sig i fuldt Lys her i „Lynggaard & Co.“ efter at være glimtet frem i det fjorgamle Stykke „Møntergade 39“. Og dog ligger der sikkert langt Arbejde bag det. Der ligger i alt Fald en tiaarig Produktion forud for dette straalende Gennembrud. Fra Fortællingen „Vendepunkter“ i 1894 over „Brogede Billeder“, „Brændte Skibe“, „Der Kong David blev gammel“. Og Forfatteren er bleven 37 Aar, inden Sejrens Appelsin faldt i hans Turban. Men hvem tænker vel paa de lange Aar, man træller for Lea, den Aften, da man fører den elskede Rachel ind i sit Telt.

Fru Aggerholm og Hr. Johannes Nielsen i „Lynggaard & Co.“

meget desto større Glæde, naar man møder en Mand, hvis Ord er forstandige, hvis Tanker er klare, hvis Stemme er lun, hvis Øje er skarpt og hvis Mund dog kan runde sig i en befriende Latter over det, det klare Øje ser.

En saadan Mand er Hjalmar Bergstrøm.

Desertøren.

Af Stellan Rye.

DET var lige i Middagsstunden, og over hele Kasernen, Gaarden og Batteri-Staldene laa en tung, død Stilhed.

Poplernes Blade virrede svagt, som søgte de at ryste den tyngende Varme af sig, Skyggerne krøb frem over Ridebanen, frem mod Hjulspor og Hovmærker, og syntes dér at lede efter blot Mærker af Vand. I Marketenderiets Køkken stod alle Vinduer aabne.

Oppe i Gangen udenfor Parolstuen stod Arrestanten, Konstabel Nr. 93. Hans tykke, buskede Haar hang med en svær Lok ned over Panden. Øjnenes Farve var ikke til at skelne; men de syntes kun at være to fløjelssorte Huler: dybt laa de under Panden, og saa var Ansigtets Hud saa sygelig hvid, saa gennemsigtig klar efter det næsten maanedlange Arrest-Ophold.

En haard Mandfolkestemme sang langt og drævende i Etagen nedenunder. Fluerne krøb dvask opover Ruderne. Naar de stødte mod hinanden, stangede de summende og hvirvlende ind mod Glasset og nedover. Saa krøb de videre igen.

Sergenten, der passede paa 93, stod henne ved Trappegælenderet og rensede Negle. Af og til saa han ned over Trappe-Afsatserne, fløjtede en Melodistump og brød af, naar han traf en gal Tone.

93 stirrede ud gennem de graaplettede Vinduer: imellem Poplernes ranke og lige Stammer kunde man skimte Vandspejlet nede i Fæstningsgraven. Der gik et Par Smaadrenge med opfoldede Benklæder og soppede dernede. Af og til strittede de en Sten ud over Vandfladen, og der kom Liv i det søvnige, grønblaa Vand ved de bølgende, voksende Sølvringe.

Han spillede Næseborene: aah, om han endda laa dernede i det høje, sødligt duftende Græs. Han syntes, han kunde se, hvor myldrende fuldt der var af alle Sommerens varmedrukne Insekter. Guldsmede, der sejlede skødesløst elegant paa Vinger som glitrende Sølv-Filigran, fjantede, barnligt kaade Sommerfugle, der tumlede fra Blomst til Blomst, Biller, der kravlede uforstyrreligt og tænksomt afsted over Græs og Straa. Og Masser af Myrer, Græshopper, der sang og støjede, og Edderkopper, der kniplede de fineste Mønstre og faldt ned og blev hængende midt i Faldet, overlegne og vigtige. Og Fluere i alle Farver.

Og hvor der duftede af Syren og Guldregn, af Hæg og af Vandkantens mangfoldige Urter: Krusemynte og Potentil — — — —

Døren til Parolstuen gik op, og et glatraget Barneansigt paa en altfor høj Uniformskrave viste sig i Aabningen. Det var Sekondløjtnanten, der skulde være Bisidder ved Forhøret.

„Lad Arrestanten komme ind, Sergent Hansen,“ sagde han i en Tone, der var barsk, men med en Understrøm af Generthed.

93 hørte nogen nævne hans Nummer. Og hans Navn. Og han opdagede i det samme, at han stod lige indenfor Døren inde i Parolstuen.

Om han vilde svare? Var det rigtig?

Jo! det var rigtig nok; det var hans Nummer og Navn.

Han saa sky op: midt i Værelset om et langt, firkantet Bord, betrukket med grønt Klæde, sad fire uniformerede Mænd. Ja, det var ligesom sidst. Og Auditøren var den samme som forrige Gang. Men det var nogle andre Officerer.

Auditøren læste op af nogle Papirer, han holdt i sine smalle, lidt knoglede Hænder. 93 stod og hørte efter hans Stemme: han læste stødvis, og som generede hans Underlæbe ham. Og hans Øjne saa stadig saa forbavsete ud.

Om det var rigtigt, hvad der var læst op?

Han havde ikke hørt et Ord. Men — naturligvis var det rigtigt. Jo. Det var rigtig nok.

Naa, han var altsaa deserteret. Stukket af fra sin Afdeling. — Hvad han var af civil Livsstilling?

Jah, hvad var han! — Han stod og klappede ganske smaat med sin Hue mod det venstre Ben: hvor var det dumt med alle de Spørgsmaal. — Han var vel nærmest saadan Snedker.

Naah, nu huskede Auditøren det, han lavede Naturmøbler og Blomstestativer, ikke sandt? Jo, nu huskede han det. Naa, og han var altsaa ikke blevet ked af det endnu, efter sin forrige Straf, denne Deserteren fra Tjenesten.

Og Auditøren blev ved at tale. Om Straf og Pligt og Trods og om en alvorlig Afklapsning.

93 lod sine Øjne glide hen over den høje, elegante Kaptajn, hvis Ansigt udtrykte en uhyre tom Overlegenhed, over Sekondløjtnantens Drengansigt, hvor Øjnene søgte at udtrykke et saadant Overmaal af Foragt, at de nærmest syntes forskræmt forskrækkede; han lod sit Blik glide forbi disse fremmede og ligegyldige Ansigter og over mod Vinduet, hvis grønne Persiener var halvt nedrullede.

Jo, ogsaa her kunde han se Gravens Vand, men herfra set var det helt blinkende hvidt: ligesom en blankt pudset Sabel laa det dernede bag Buskenes Overkant. Og lige paa den anden Side Graven løb Landevejen, melet hvid af det fine Støv, der stod som hvirvlende Taage op om Vognene, der kørte forbi. Og Piletræerne lignede gamle Damer med Pudderparrykker, saa støvede — — —

Hørte han ikke? Hvorfor var han stukket af? Stod han maaske og hørte slet ikke efter, han!

DESERTØREN

Jo. Han hørte det nok: hvorfor han var gaaet sin Vej. Ja. Og han *saa* Auditøren ind i Øjnene, saa paa ham, saa han hidsigt gentog: „Ja! Hvorfor?“

Skulde han altsaa nu til atter at forklare dem det, hvorfor han *maatte* desertere, hvorfor han ikke *kunde* blive der, paa den Kaserne. Men han havde jo sagt dem det. Sidst. Og de brød sig alligevel ikke om det. Puttede ham blot alligevel i Arrest — — —

Jo! han vilde svare. Jo. Han drejede og drejede paa Huen, og hans Øjne sprang vildsomt rundt i Stuen uden at finde noget Hvilepunkt. Uden at se, næsten.

Naa, hvor han da havde været henne?

Han saa igen, saa pludselig igen Auditørens Ansigt. Og svarede, stilfærdigt, selvfølgelig: „Hjemme“. Han havde naturligvis været hjemme.

Om han da var gift? Naa saa. Og Auditøren tilføjede med et glat, sammenknebet Smil: „Nygift vel? hehe!“ og han lo over til Kaptajnen, der som Svar trak sin Mund skæv, mens han udstødte et Par korte Lattergylp: det skulde antyde hans uhyre psykologiske Skarpsindighed. Og for ydermere at pointere den, henkastede han: „Ou est la femme? — Altid! — Hæ!“

Nej, 93 havde været gift et Aarstid.

Hvad Satan han da skulde hjemme?

Jo, sagde 93, Barnet var jo sygt. Ja.

Og hans Ansigt lignede et Barns i det samme. Som et stort hjælpeløst Barns, saadan var hans Ansigt, med et.

Ja og saa var hans Kone saa bange — — hun var kun saa ung, hans Kone, bare tyve Aar — — og saa lille — —

Han mærkede selv, hvorledes alt Blodet pludselig pulsed op i hans Ansigt; og det gjorde ondt i Fingrene paa hans venstre Haand: han havde boret Neglene dybt ind gennem Huens Svederem.

Naa, men det havde vel ikke haft saadan et Hastværk, endda, at komme hjem. Han kunde jo bedt om Tilladelse.

93 saa forbavset hen paa Auditøren. Jo. Men han *havde* jo bedt om Tilladelse. Og de havde nægtet ham det, fordi han samme Dag var kommet ud af Arresten. Og han havde jo tigget og bedt, fordi det var fire lange Uger siden han havde set dem derhjemme. Men saa havde de blot befalet ham til noget Tjeneste, saa at han slet ikke kunde naa derud: han skulde jo rejse med Toget. Og saa — ja, for han havde jo været helt syg, helt underlig af at længes efter dem. Og saa var han rejst.

Han stod og talte helt sagte og langsomt. Og han saa frem for sig, bort gennem Vinduet.

Auditøren nikkede. Og da han talte, var hans Stemme skærende kold, ironisk.

Naa? Og saa var han rejst? Ja, Ja! naturligvis. Jo, for det var jo naturligvis hans Ret, ikke

sandt? Naar de ikke vilde give ham Lov til alt, hvad han fik Lyst til, saa tog han selv Billetten. Det var jo saa selvfølgelig, ikke sandt? Og en Soldat, næh, han behøvede vel slet ikke at lystre. Det vilde vist blive et nydeligt Forhold paa den Maade.

Men — for Resten troede han naturligvis aldeles ikke paa den Forklaring. For saa forrige Gang. Var hans Barn maaske ogsaa sygt dengang? — —

Om han værsgod vilde svare!

Jo! jo. Han vilde jo svare. Han skulde nok — — — Og det gjorde ondt paa ham, som skar de med Knive et Sted inde i hans Bryst, et ubestemmeligt Sted, men dybt inde. Det smertede ham for hvert Ord, han skulde sige dem, disse fremmede, ligegyldige Mennesker, om Barnet og hans stakkels lille Kone derhjemme — —

Jo! sidste Gang, der var det jo det, at hans Kone var saa syg. Lige efter at hun havde faaet Barnet altsaa. Og se derfor — —

Auditøren rynkede Brynene. Jo, nu huskede han. Men — var der da ogsaa blevet nægtet ham Tilladelse dengang til at rejse hjem, eller — — —

Nej? — og 93 mærkede, hvor Sveden gled sammen til større og større Draaber paa hans Pande, og det var som groede Haarene nedad, stikkende, prikkende, svidende nedad i Hovedbundens Hud.

Nej, han havde haft Orlov, dengang Barnet var født. Orlov, ja. Men hare to korte Dage. Og hun var saa meget syg, hans lille Kone. Og saa — ja, han *havde* ikke kunnet gøre andet.

Det var ham i det samme som sank Gulvet, og Væggene, nej, Væggene var der slet ikke mere. Men lige derhenne stod Sengen og den lille Vugge. Og saa hendes Ansigt, som var saa ganske lille og magret og blegt.

Ja, saadan var det. Og hvor hun havde grædt og let og talt i sin Glæde: nej, de *maatte* ikke, de *maatte* ikke tage ham fra hende. Han *maatte* blive, og ikke som sidst, to fattige Dage blot. Han *maatte* ikke gaa, før hun var rask, og helst aldrig. Og hun kyssede hans Hænder og klyngede sig til ham. Hun turde jo ikke, slet ikke være alene. Og han var dog hendes Mand. Der var jo Soldater nok foruden ham.

Og pludselig havde hun spurgt, om hvordan han havde faaet Orlov. Og han havde sagt, at det var, fordi hun var saa syg. Og han fik nok Lov til at blive længe. Stakkels lille hun, saa rystende angst som en lille Fugl havde hun været. Og saa jublende glad ved ham.

Saa var de kommet og havde hentet ham, Sergenten og en Soldat. Og hun havde skreget af Rædsel og var besvimet. De havde slæbt af med ham og — — —

Han saa pludselig Auditørens Øjne, lige i sine egne. Og han hørte ham sige, snøvlede

og velbehageligt: „Men det hjalp altsaa *ikke* paa Dem, de fire Gange fem. De *vil* altsaa ikke? Ja, jeg vil sige Dem, 93, at jeg forstaar Dem ikke. Absolut ikke.“

93 syntes, der pludselig blev saa velsignet stille, derinde i Salen. Han hørte den glidende, knirkende Lyd af Pennen henover Protokollens Papir, mens Auditøren skrev. Og en Hveps, der brummede arrigt bag Persienerne derhenne. Ellers var der ikke en Lyd.

Nej! Auditøren havde jo Ret: de forstod ham slet ikke. Men hvorfor spurgte de ham da saa? Hvorfor pinte de alle de smertende Ord ud af ham?

Auditøren saa op: hvad havde han da egentlig tænkt sig, da han stak af nu, sidste Gang? Han vidste jo dog fra sin første Udflygt, at Resultatet kun blev, at han kom til at vandre i Arrest igen. Ikke sandt?

Hvorfor han var gaaet! Der gled næsten en Anelse om et Smil hen over hans Ansigt.

Nej! De forstod absolut ikke. Nej —

Hvorfor han var gaaet!

I næsten en Maaned havde han siddet indespærret uden at se eller høre noget til de to derhjemme. Og det sidste, han vidste, var hendes smertefortrukne Ansigt ud over Sengens brune Stolpe, hendes gennemtrængende Skrig om Hjælp. Det eneste, han havde haft at tænke i al den den Tid derinde, var, at hun pintes under Sygdom og Længsel og Fortvivlelse.

Hvorfor han var gaaet!

Og da han kom ud, laa der et Par blyantskrevne Breve fra hende. Og de var som Skrig og Raab i den yderste Nød, om Hjælp og Trøst.

Og han vidste jo i hele Verden kun de to: han selv, alt det, der var ham, var jo spaltet i to, hende og Barnet. Var kun de to.

Nej! naturligvis var det ufatteligt, at han ikke var blevet. Ubegribeligt, hvorfor han havde saa travlt med at faa dem at se igen — —

Auditøren rejste sig og trak ned i sin Vaabenfrakke.

„Ja,“ sagde han i en Tone, som vilde han sige: „Jeg kan paa den Maade desværre ikke redde Dem, kære Ven. — „Ja,“ sagde han og svingede et Skridt frem over Gulvet, „har De saa mere at fremføre, 93?“

Om han havde mere at fremføre? — Nej! nej, naturligvis. Nej, han havde intet at fremføre.

„Naa,“ og Auditøren brystede sig og saa endnu mere forbavset ud end ellers, „ja, saa vil De naturligvis blive tiltalt ved Krigsret. Og — det bliver jo ikke nogen billig Historie. — Gen-tagelsetilfælde. — Skærpendinge —

Ja, vil Løjtnanten saa føre Arrestanten ud.“

Kaptajnen strakte Benene. Saa gik han hen og skrev Protokollen under.

„Hæh,“ sagde han og snoede Overskæget opad. „Næ, han hører jo øjensynlig til disse blød-

sødne, sentimentale Pjok, der alligevel sidder inde med en Del Vagabond-Natur.

Hæh! Lever af at lave Blomsterstativer. Hæh! Egentlig saa typisk!“

— — — —

Men 93 gik foran Sergenten ned ad Trappens slidte Trin.

Det var ham som sank han, afgrundsdybt, for hvert Skridt, han tog. Og saa flimrende mørkt der var helt udenomkring ham. Og i hans Hjørne — nej, man aandede jo dog ikke med Hjørnen, men — ja, for det var, som den løftedes og sank. Og hans Ben, der var saa leddeløse, lige under Knæet, hvor der slet ingen Led var.

Ja, naturligvis. Ja, ja, det maatte han jo have kunnet vide. Ja, at naturligvis skulde han i Arrest nu igen.

Naturligvis, ja. Og længere end sidst. Krigsret. Jo, det var jo saa forstaaeligt.

Og de to derhjemme vilde han ikke mere faa at se, nej, ikke før om lange, lange Tider.

Aah, men han skulde nok være flink. Nok holde det ud, ja.

Og hans lille Kone! Nej, hun vilde nok ikke tage sig det nær. Nej, hun skulde nok være flink. Ja, beggeto skulde de nok være flinke.

Ja, han kunde jo da nok have vidst det, at naturligvis maatte han komme i Arrest, ja.

Men — nej, han havde slet ikke tænkt det — —

Ja, men han skulde nok — — —

Sergenten slog ham paa Skuldren og sagde gemytligt: „Op med Ho'det, 93!“

Professor Fr. Weis.

Professor Fr. Weis, derynlig fik Udnævnelse som Professor ved Landbohøjskolen, har allerede længe haft Navn som en af vore dygtigste yngre Videnskabsmænd. W. studerede Plantefysiologi, tog Magisterkonferents i dette Fag, og valgte ogsaa herfra Æmnet for sin Doktordisputats. I desidste Aar har han arbejdet paa Carlsb. Laborat. samtidig med at beklæde en Docentstilling v. Landbohøjskolen.

Industriforeningens nye Formand. Den danske Industris udmærkede Historiker, Professor *Camillus Nyrop*, valgtes forleden til Industriforeningens Formand. N. har siden 1869 paa mange Maader været nøje knyttet til denne Forenings Virksomhed. Først var han Medlem af dens Repræsentantskab, fra 1876—1894 dens Sekretær og i 1898 blev han Repræsentantskabets Formand.

Professor Camillus Nyrop.

Soldaterne lærer at røre Benene. Motiv fra Fælleden. (Fot. Orla Bock.)

Vor Frelsers Kirke.

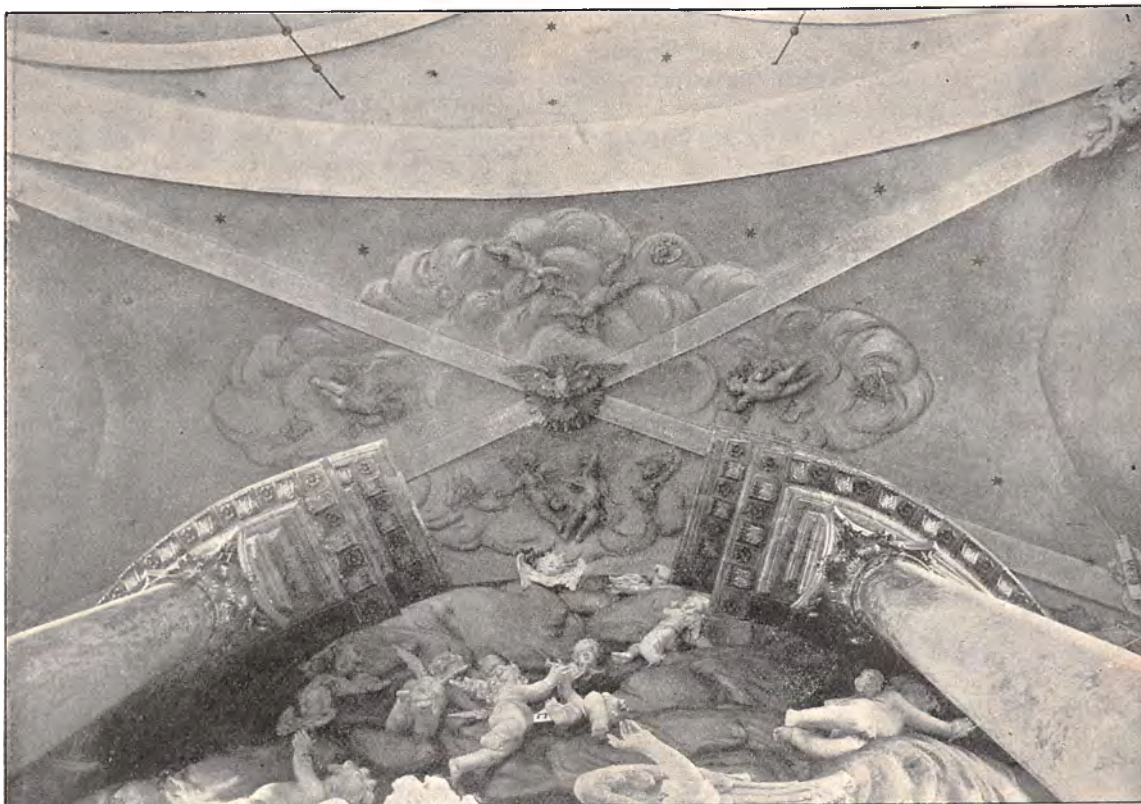

Parti af Alteret i „Vor Frelsers Kirke“ paa Chr.havn.

MAN vil huske fra Forspillet til Heibergs Ulysses von Ithacia, hvordan Paris dømmer de to Gudinder. Juno og Pallas, hver til at bøde „10 Rigsdaler til Kristianshavns Kirke for deres dristige Tale udi Retten“. Og endnu den Dag i Dag kan man undertiden i en Højesteretsdom finde noget Sølv at bøde til samme vor Frelsers Kirke paa Kristianshavn.

Thi paa Trods af Spiret, hvis Guld lysner og funkler i vore Øjne, har denne Kirke haft en besynderlig Armodens Skæbne. Derfor er det, at man har søgt at støtte den ved Indtægter af saa mærkværdig Art som Bøder for dristig Tale i Retten, Bøder for unyttig Trætte.

Kristian den IV, der ellers byggede saa stort og kongeligt, naaede ikke videre end til at faa opført en saare tarvelig Trækirke i den Bydel, der, som anlagt af ham selv, dog maatte ligge ham særlig paa Hjerte. Og den blev endda først færdig i 1640. Saa talte man et halvt hundrede Aar om en ny Stenkirke; men det var først langt ind i Christian den V's Regeringstid, at man fik en saadan rejst. Og medens man ellers nok kunde faa Penge til Kirkebygninger, var det ligesom Dalerne smuttede væk, naar det galt Kristianshavns Kirke. Derfor maatte man sætte al

Parti af Alteret, set fra neden opad.

sin Opfindsomhed ind paa at skaffe Udveje, f. Eks. gennem Bøder rejse Gudshuset, for stridslystne og rapmunde Procsmageres Penge.

Og saa var Kirken dog langt fra færdig. Prædikestolen var „af jævne Brædder sammenslagen“ og fik først i 1773 en sømmelig Afløser. Over Taarnet var der et Trætag. Og næsten evig og altid har den fattige Kirke haft dyre Reparationer, saadan som det jo gjerne gaar med de fattige Bygninger, der er opførte for smaa Penge og rejste af mindre gode Materialer. Der har været Tidspunkter, hvor Magistraten truede med at lade Taarnet nedbryde, hvis ikke Staten vilde hjælpe til ved Reparationerne.

Og dog er dette Taarn eller rettere dets Spir en af de genialeste arkitektoniske Skabninger i

København. Det er tegnet af Thurah, opsat under Frederik den V og kostede 30,000 Rd.

Paa samme Vis ejer denne ellers saa fattige Kirke et Alter, der længe ansaas for Landets ypperligste, og hvoraf vi her bringer nogle Billeder. Stilen er Barokkens, Materialet forskelligfarvet Marmor og Træ. Det er udført efter en svensk Bygmesters Model af flere Kunstnere. Hovedgruppen, der er af hvidt Marmor, forestiller Kristus i Getsemane Have, trøstet af Englen. Med sin storstilede Opbygning, sine store Figurer, sine Søjler, sin Himmel fuld af pluskæbede Engle gør Alteret et rigt og mangfoldigt Indtryk. Men det blev ligesom Rom heller ikke opbyggt paa en Dag. Først i 1732 var det færdigt, endda et Par af de store Figurer stammer fra den gamle Kirke.

Talismanen.

Fortælling fra Kina af Fergus Hume.

DET er en kinesisk Historie med europæiske Intermezzoer, og den foregik i Firserne, da jeg opholdt mig i Kanton som praktiserende Læge. Men Jade-Øjet, der blev foræret mig af en rig Købmand ved Navn Lo-Keong, er Begyndelsen og Enden af denne Historie.

Havde jeg ikke været Læge, havde jeg ingen Grund havt til at ivre mod Nydelsen af Opium, og i saa Fald vilde Lo-Keong have vedblevet at være min Ven. Men nu var jeg engang Læge, og saa stillede alt sig anderledes.

Lo-Keong ejede nemlig en halv Snes Opiums-

boder og tjente store Penge derved; kom nu hans Kunder i fuldstændig ødelagt Tilstand til mig, var det første, jeg gjorde, naturligvis at faa dem vænnet af med Opiums røgningen. Dette kunde Manden naturligvis ikke tilgive mig, og han saa i mig sin værste og farligste Fjende.

Ofte advarede man mig mod Lo-Keong, og en Dag kom selv Ted Grimshaw til mig og sagde: „Tag dig i Agt for det gamle Skjæveje derovre; han har sikkert noget i Sinde mod dig!“

To Dage senere — hvem traadte saa vel ind til mig? Ingen anden end Lo-Keong i egen høje Person, pragtfuldt klædt fra Top til Taa.

„Din ydmyge Slave kommer for at søge Hjælp hos dig, der hersker over alle Sygdommens Dæmoner,“ sagde han i det for Kineserne egne, blomsterrige Sprog.

„Hvad er der i Vejen?“ spurgte jeg.

„Min elendige Krop har vakt Gudernes Vrede, og de har gjort mig svag som en Kvinde.“

Faktisk led han af overdreven Opiumsnydelse som alle hans Kunder. Jeg forskrev ham et Middel og lod ham gaa; men først leverede han mig en Gave som Tak. Det var et af Jadenes kunstfærdigt forarbejdet Øje; Pupillen var af rød Koral, og det hele var fæstet til en Sølvkæde.

„Alle Dæmoners himmelske Besværger,“ sagde han, „tag dette som en Tak fra den usleste af dine Slaver; det vil bringe dig Lykke og Rigdom, naar du anbringer det ved din Urkæde.“

Jeg vilde afvise Gaven, der var alt for kostbar for en enkelt Konsultation; men det nyttede ikke. Lo-Keong fæstede den selv til min Urkæde.

Fra den Dag syntes Ulykken formelig at følge mig. Om Talismanen havde noget at gøre dermed, vidste jeg ikke; men jeg var intet Øjeblik sikker for mit Liv. Jeg gik hen paa Telegrafstationen for at telegrafere efter min Hustru, der var bortrejst, at hun snarest mulig skulde komme hjem; paa Vejen kom jeg forbi en Nybygning, og bragende faldt en Bjælke ned, der nær havde knust mit Hoved. Næste Aften faldt jeg, saa lang jeg var, og slog et stort Hul i Hovedet, da nogen havde lagt en stor Sten foran min Dør, som jeg i Mørket nødvendigvis maatte falde over. Tre Dage efter blev jeg væltet i min Bærestol, faldt ned i en dyb Muddergrøft og naaede kun med Besvær op deraf. I den følgende Uge blev jeg tre Gange overfaldet og havde kun min Revolver at takke for, at jeg slap derfra med Livet. Dagen efter, da jeg overværede en Vielse, blev jeg paany overfaldet og fik et alvorligt Knivstik i Armen.

Det var dog for meget.

„Har da hele Verden sammensvoret sig mod mit Liv!“ udbrød jeg. „Der gaar ikke en Dag, uden at jeg svæver i Fare for at blive dræbt. Det er jo utroligt!“

„Tro mig,“ sagde Grimshaw, „Lo-Keong har en Finger med i Spillet.“

„Aa, Snak; hvis han havde tragtet efter mit Liv, havde han da givet mig en saa kostbar Foræring?“, sagde jeg og pegede paa Jadeøjet.

„I dit Sted sendte jeg ham hans Gave tilbage hellere i Dag end i Morgen.“

„Det manglede blot, at jeg skulde være saa overtroisk.“

Men Himlen maa vide, hvorledes det gik til; hver Dag bragte et nyt Attentat paa mit Liv, saa jeg blev greben af en saadan Nervøsitet, at det næsten udartede til Forfølgelsesvanvid. Det var en sand Guds Lykke, at min Hustru kom hjem fra sin Rejse. Da hun saa min saarede Arm, fortalte jeg hende alle mine Oplevelser, og hun var straks enig med Grimshaw i, at Lo-Keong var Skyld i det altsammen. Sluttelig saa hun Jade-Øjet.

„Nei, hvor det er nydeligt“, sagde hun, „hvem har foræret dig det?“

„Lo-Keong.“

„Han? Det er jo umuligt.“

„Nei, ingenlunde, og Grimshaw paastaar endog, at det staar i Forbindelse med alle mine Ulykker.“

„Aa, Passiar, — men ved du hvad, det Øje kunde tage sig nydeligt ud i en Brosche.“

„Ja, kan det more dig, maa du gerne have det?“

Allerede næste Dag bar min Hustru sin nye Brosche.

Samme Dag mærkede hun en underlig Smag i sine Livretter. Ved Undersøgelsen viste det sig, at Maden var forgiftet; men Kokken var sporløst forsvunden. Næste Dag faldt min Kone ned i et stort Vandkar, som man havde gravet ned i Jorden, og hvis Laag man havde været ondskabsfuld nok til at fjerne. Kort sagt, alt mit Uheld syntes at være gaaet over paa min Kone.

Vi holdt Krigsraad.

„Kære Ven“, sagde Grimshaw, „levede du ikke i Ro og Fred, før du fik Jade-Øjet?“

„Jo.“

„Og din Hustru?“

„Ligeledes.“

„Fra det Øjeblik, du fik Øjet, havde du ikke et Minuts Ro, vel?“

„Nej, du har Ret!“

„Og siden du overlod din Kone Øjet, er der ingen, der fortrædiger dig?“

„Nej, det er ganske sandt.“

„Men til Gengæld er din Hustru intet Øjeblik sikker paa sit Liv.“

„Ja, men . . .“

„Her gælder ikke noget men. Dette Jade-Øje staar i direkte Forbindelse med din Hustrus og dine Ulykker; det er tydeligt nok.“

„Grimshaw har Ret,“ sagde min Kone.

„Men Clara dog!“

„Han har Ret, det ved Gud, han har“. Og hun tog Broschen af og kastede den fra sig.

Grimshaw tog den i Haanden og betragtede den fra alle Sider.

„Der er ingen Tvivl mulig“, sagde han, „dette Øje er Skyld i det hele. Det bringer Ulykke med sig, og vi maa sende Lo-Keong det tilbage.“

„Naar det bringer Ulykke, vil han vel ikke tage imod det“, mente jeg.

„Behøves heller ikke; man giver ham det, uden at han ved af det. Lad kun mig raade.“

Jeg lod ham faa sin Vilje og bad Lo-Keong hjem til mig.

Han kom og var synlig overrasket ved at træffe mig saa vel tilpas; men da han saa, at jeg bar Armen i et Bind, gled et veltilfreds Smil over hans Læber. Samtidig kastede hen et Blik paa min Urkæde.

„Men hvorfor bærer Sygdommens seirrige Bekæmper ikke Lykkens Talisman paa sig?“ spurgte han.

„Jeg har sendt den hjem til min Fødeby.“

„Ve dig, hvad har du gjort?“ udbrød han synlig forskrækket. „I Udlandet taber den sin Tryllekraft og gør kun sin Ejermænd ulykkelig.“

Da Lo-Keong lidt efter gik, saa jeg, at Jade-Øjet var anbragt paa hans Ryg. Grimshaw lo.

„Der gaar han, og Talismanen følger med. Har jeg ikke gjort mine Sager godt?“

„Jo, ganske vist, men nu maa det først vise sig, om Øjet ogsaa bringer ham Ulykke.“

Sent om Aftenen kom Grimshaw ind til mig ganske forpustet.

„Ved I det?“ spurgte han.

„Hvilket?“

„Lo-Keong er død!“

„Død!“

„Ja myrdet paa aaben Gade. Han døde den Død, som han havde tiltænkt dig.“

„Umuligt“, udbrød jeg, medens min Hustru ængstelig klyngede sig til mig.

„Umuligt? Nei, hos disse fordømte Kinesere er al Ting muligt. Men det med „Øjet“ er sikkert nok. Ved du, hvad Øjet betyder? Nu har jeg faaet det at vide!“

„Naa?“

„Det er Selvmordernes Tegn.“

„Det forstaar jeg ikke. Forklar dig nærmere.“

„Naa, det er ganske simpelt. Naar en Kineser gerne vil dø, men ikke vil begaa Selvmord for ikke at opvække Gudernes Vrede, hænger han som Tegn paa sin Beslutning et Jade-Øje paa sig. Enhver, der ser dette Tegn, anser det for et Guderne velbehageligt Værk at gøre det Menneske den Tjeneste at dræbe ham. Der har du Forklaringen paa alle de Ulykker, der har ramt dig og din Kone samt nu sluttelig Lo-Keong.“

Og nu er jeg færdig. Det var den Historie, jeg lovede Dem, og den er sikkert ejendommelig nok.

Carl Hansen.

En af Aarets første Bogsuccesser er den Bog: „Spild“, bleven, som den energiske, livfulde og alsidige Overbetjent i Opdagelsespolitiet, Carl Hansen, har udgivet paa G. B. N. F. om den københavnske Forbryderverden. Aldrig er denne før bleven skildret med saa megen indgaaende Sagkundskab. Forfat. kender Forbryderne og

Rettens Gang ud og ind. Der er et saadant Præg af Sandhed over denne Bog, at dens Linjer trækker sig dybt ind i Erindringen. Dens Træk er Livets, gengivne uden Udpyntning, i deres sørgelige og brutale Virkelighed. Der gives ikke

i nogen psykologisk og videnskabelig Afhandling bedre og mere dybtgaaende Bidrag til Forbryderens Karakteristik. Og for Forskere af den københavnske „Slang“ er Bogen et næsten uudtømmeligt Skatkammer.

Forfatteren af „Spild“, Overbetjent Carl Hansen i Kriminal-Musæet.

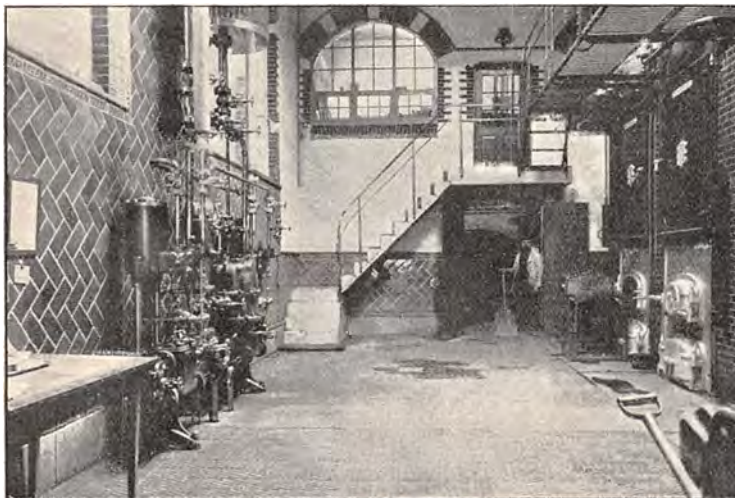
I Raadhusets Oplysningskontor.

Interiører fra Raadhuset.

SAA stort er det ny Rådhus, saa mange dets Rum og saa lange dets Gange, at det slet ikke er hver Mands Sag at finde Vej i denne kommunale Verden. Derfor har man, straks tilhøjre for Hovedindgangen, viseligen oprettet et Oplysningskontor, hvor man kan faa fat i Enden paa den Adrianetraad, der fører en til det Kontor, man ønsker i Tale. Og her faar ogsaa Turisterne Førere til den Rundgang gen-

I Raadhusets Linnedkammer.

I Raadhusets Maskinrum.

nem Raadhusets Herligheder, der synes mere at blive paa-skønnet af Tyskere og Provinsbeboere end af Hovedstadens egne Børn. Chefen for Oplysningskontoret er den intelligente og hjælpsomme Hr. Bahnson. —

Selv om Raadhuset ikke som et Hospital har liggende Gæster, er dets Linnedkammer dog stort og maa være velforsynet. Der bruges rundt om i Kontorerne alene en 500 Haandklæder hver Uge, som skal vaskes, efterses, stoppes. Og der er Viskestykker, Pudseklude, Gardiner, Markiser, Tæpper, som alt skal holdes ordent-

ligt og rent. Lad os med det samme nævne, at under Formanden for Linnedkammeret, Asmus Hansen, sorterer tillige 60 Rengøringskoner foruden seks Kvinder til Opsyn, det er saadan ret store Tal, man maa regne med i Nyrops Raadhus.

Naturligvis er der intet Ildsted i Raadhuset, det er en altfor kostbar Bygning til, at man har ladet blot den svageste Mulighed tilbage for, at den skal faa et Kristiansborgs Skæbne. Derfor har man et godt Stykke borte, bag Brand-Stationen, bygget et Kedelhus, og gennem en tre Alen høj og to Alen bred Betontunnel gaar

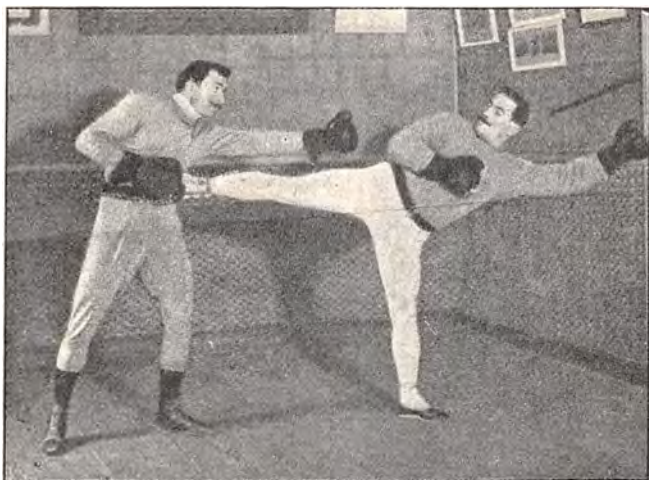
da Rørene under Brandstationen og Gaden ind i Raadhuset, bringende Varme og tagende gennem Ventilationsapparaterne den daarlige og forbrugte Luft. Hvert Døgn sluger Maskinerne i Maskin-

rummet en 50 Tønder Kul og Koks. Den øverstkommanderende i denne lille Raadhusfilial, der ligesom det store Raadhus har Martin Nyrop til Bygmester, er Maskinmester Hansen.

Boksning.

Franske Boksere.

Med Hænder og Fødder.

NYLIG har en Dansker ovre i Amerika slaaet de forenede Staters bedste Bokser til Jorden, hamret løs paa hans Hoved og hans Brystkasse, til han sank som en blodig, uformelig Masse. Der er dem, der formener, at der saaledes er kastet ny Glans over gamle Danmarks Navn.

Hvilket der dog næppe er. Thi noget mere raat og barbarisk end en saadan professionel Boksekamp kan der næppe tænkes. Den er endnu modbydeligere end de professionelle Brydekampe. Der staar de to Boksere, blottede til Bæltstedet,

med tykke Handsker over de jernhaarde Næver, og klasker løs, saa det svupper i det bankede Kød. Huden bliver gul og grøn og sort af Slagene, blodunderløben og blødende, Øjnene hænger ned ad Kinden, Tænderne hamres løse, Næse og Mund er en blodig og sammenslaaet Masse. Saa synker den ene for et kraftigt Slag ind i Hjærtetkullen eller for et af de Dask, der kan strække en Okse henad Gulvet. Saa længe han ligger ned, maa Modstanderen ikke røre ham. Imens faar den faldnes Venner og Trænere ham igen paa Benene, der staar jo store Interessesser paa Spil, der er mægtige Væddemaalssindsatser. Og atter træder den slagne ind i Ringen, fortumlet, blindet, et hidset og vildt Dyr, der slaar løs halvt i Blinde. Og Omgang efter Omgang hamres der løs, til den ene ligger ubehjælpelig, halv død, helt forslaaet, en elendig Hob af Knokler og Kød.

Oprindelig er Boksning vel opstaaet som et godt Selvforsvar, visse gode Stød, der kunde slaa en fordrucken og stridslysten Bølle til Jorden. Saa er den som anden Sport bleven sat i System, har faaet Love for tilladelige og utilladelige Stød og Slag. Den har faaet sine Skoler, sine Lærere, „Professorer“. Den har faaet Yndere højt op i Rangklasserne, den er pustet op til en „national“ Sport, til „den noble og mandige Boksekunst“, Og drevet fornuftigt kan den give en ganske god og alsidig Udvikling af Musklerne.

Desværre ligger den Grænsen for det brutale saa nær, at denne Grændse let overskrides. Nogen almindelig Yndest har Boksning derfor aldrig kunnet glæde sig ved blandt et Folks højere og mere kultiverede Dele. Der kan tales nok saa meget om Smidighed, Kraft, Mod, Elegance. Folkets sunde Instinkt vender sig bort fra den Sport, der altfor let kan udarte.

Mærkværdignok synes Boks sport i Frankrig endnu brutalere end i dens Hjemland, England. I Frankrig tillader man nemlig foruden Næveslagene tillige at sparke.

Amerikas Negere.

SELV en ret frisindet Dansker har, naar han skal være ganske ærlig, vanskelig ved at forstaa, at en Neger er et rigtigt Menneske. Han er mest tilbøjelig til at betragte den sorte Fyr som en Mellemting mellem en Abe og et Menneske.

Og ovre i de nordamerikanske Fristater, hvor Hvide og Negere lever nogenlunde klods op ad hinanden, er saa godt som alle Hvide paa Trods af Forfatningens Bud om, at alle Mennesker ere lige og fritfødte, saa temmelig klare over, at der er Pokker til Forskel paa en Hvid og en Nigger. Derfor kunde det vække en Storm af Raseri, da Præsident Roosevelt indbød den intelligente Neger Booker S. Washington til Middag i det hvide Hus. Det blev saa temmelig betragtet som Helligbrøde. Og en amerikansk Landstingsmand, Senatoren Tillmann fra Nordkarolina, kunde offentlig erklære, at nu blev man i Syden nødt til at slaa nogle Hundrede Negere ihjæl, for at de ikke skulde glemme deres virkelige Stilling.

En saadan Ytring viser, hvor langt man er borte fra Lovens Ord om, at Negerne er fuldtberettigede Borgere. Særlig i Syden er de fleste Negere udelukkede fra Valgret. Man forlanger, at Vælgeren skal kunne læse, og man sørger for,

at Negeren ikke kan læse ved ikke at oprette Neger-skoler.

Og selv i de Nordstater, der kæmpede en saa langvarig Kamp for Slaveriets Ophævelse, skal man nok vide at holde sig Negerne fra Livet. Man lader dem ganske vist gaa i Skole, men ikke i Skole sammen med de hvide Børn. Ingen Neger tør betræde en Kafé, der besøges af Hvide, intet Hotel modtager dem; i Togene er der særlige Vogne til dem. Negeren er og bliver en anden Klasses Borger.

Og maaske ikke helt med Urette. Det er en lavere Race, lidet modtagelig for al højere Kultur. I Sydstatene er Negeren endnu næsten ganske som i Slaveriets Dage, doven og uvidende, ret godlidende, indtil Dyret kommer op i ham, men da grusom til det yderste, som Dyr og Børn er det; i den ydre Bekendelse kristne, men bag den tynde kristelige Skal den gamle Hedning, nøjsom, munter, forlystelses- og pyntesyg. At slippe et saadant Vælgerkorps ind som fuldtberettigede Vælgere, vilde i Virkeligheden være at sætte for meget paa Spil, at udsætte Kulturen for altfor mange Farer. Der vil gaa lange Tider, og der maa gøres et stort Arbejde, før Negeren kan gro op til et blive et nogenlunde rigtigt Menneske.

En Neger-Børnehave efter Frøbels System.

Hr. og Fru Ring i „Lynggaard & Co.“

Frk. Diedrich og Hr. Holger Rasmussen i „Guldkalven“.

(Fot. Reiffenstein-Hansen.)

Kendte Navne.

Udnævnelse.

Aalborgs nye Stiftamtmand *Charles Brun*, er født i København 1866 (Søn af afdøde Kammerherre General Brun). Han

Stiftamtmand Ch. Brun.

blev Student 1883 og tog Embeds-eksamen 5 Aar efter, hvorpaa han begyndte sin Karriere i Finansministeriet som Assistent. I 1895 blev han udnævnt til Auditør ved 10. Regiment i Aalborg og i de senere Aar har han som Amtsfuldmegetig og konstitueret Amtmand haft rig Lejlighed til at prøve sine administrative Evner. Ingen tvivler derefter om, at han er den rette Mand paa den fremtrædende Post.

Dødsfald.

Overretsassessor *Emil Bøggild*, der fornylig er afgaaet ved Døden i sit 73. Aar, tog juridisk Eksamen 1859. I al sin Tid har han virket i København, først i Kriminalret-

Overretsass. Emil Bøggild.

ten som Protokolfører fra 1864—71, og derefter i 10 Aar som Assessor i denne Ret. I 1879 blev han udnævnt til Assessor i Overretten, hvorfra han for faa Aar siden tog sin Afsked. Siden beklædte han Posten som Revisor for de ekstraordinære Skifter i København. B. var paa Grund af sin jævne og elskværdige Fremtræden meget afholdt i vide Kredse. Han var dekoreret med Kommandørkorset og Sølvkorset.

Fødselsdag.

Overinspektør, Oberstløjtnant *J. Collin-Lundh*, K. af Dbg., fyldte nylig 80 Aar, endnu ung af Sind som de yngste, levende højt paa de tusinde af Minder om lystige Timer i Studentersangernes Kredse,

Overvejsinsp. J. Collin-Lundh.

hvor han alle Dage var et fejret Midtpunkt. Paa sit faglige Omraade er han en anerkendt Dygtighed og hans Arbejde har været af største Betydning for det danske Vejvæsens Udvikling. C.-L. blev Student 1844, gik saa Militærvejen, som han forlod 1865 som Kaptajn i Ingeniørkorpsen, blev Vejinspektør i Københavns Amt og fra 1891 øverste Leder af det danske Vejvæsen. Han er det danske

KENDTE NAVNE

Hedeselskabs københavnske Kasserer og Forretningsfører og var i en lang Aarrække Økonomidirektør i Studenterforeningen.

Jubilæum.

Firmaet *S. N. Meyer & Co.*, den bekendte Eksportforretning i Huder og Skind, kunde nylig sammen med

Grosserer *S. N. Meyer.*

Grosserer *Olaf Borum.*

har tillige paa andre Omraader været ikke mindre virksom, har

Redigeret af *GEORG KALKAR*

drevet Ejendomshandel i stor Stil og nu senest gennemført det store Westend-Byggeforetagende paa Vesterbro. Ligeledes var han i sin Tid en af Stifterne af Frederiksberg Bank, i hvis Forretningsudvalg han har Sæde.

Jubilæum

Købmand *Albert Brammer* i Helsingør kan den 18. ds. fejre sit 25 Aars Forretningsjubilæum. B. modtog sin første Uddannelse i Roskilde, og efter endt Læretid grundlagde han sin nuværende Forretning i Helsingør.

Købmand *Albert Brammer*

Forretning op til at blive en af Helsingørs største Købmandsmandsvirksomheder.

I flere Aar har B. beklædt Stillingen som Fattigforstander.

Fødselsdag.

Fhv. Skovfoged *Sigismund Bruhn* fylder den 15. ds. 90 Aar. Trods sin høje Alder er Hr. B. sjælelig og legemlig rask; han spadserer endnu uden Besvær baade 1 og 2 Mil og er stadig

i Besiddelse af sit livsglade Humør og en levende Interesse for alt og alle. For 20 Aar siden tog han sin

Skovfoged *Sigismund Bruhn*

Afsked og lever nu her i Byen, men endnu bevarer Erintringen om hans Tjenesteyer, hans lyse Sind og hans store Hjælpssomhed af alle i

Frederiksborg Amt, som han i sin næsten 50-aarige Virksomhed er kommen i Berøring med.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter, saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag's specielle Fotograf er Hr. *Julius Aagaard.*“

Udgivet af *ODIN DREWES*

Inger-Sangen.

(Børge-Jansen.)

GUNNAR BOESEN.

Tempo giusto.

SANG.

PIANO.

1. In-ger hed en Jom-fru-lil, ly-ste-lig at
2. In-ger hed en Jom-fru strag, Ro-se i-blandt
3. In-ger hed en Jom-fru skær, Jom-fru un-der
4. In-ger hed en Jom-fru fin, Brud blandt al-le

Musical notation for the first system, including vocal line and piano accompaniment. The piano part is marked with a piano (*p*) dynamic.

sku - e, god og fin og rar og mild som vor e - gen Fru - e.
Blom - mer, in - den næ - ste Val-borgs-dag at - ter hjem jeg kom - mer.
Lin - de, hun er mig af Hjer - te kær, nu og al - le Sin - de.
Bru - de; ly - stig, Gut, nu er hun min, saa er Vi - sen u - de.

Musical notation for the second system, including vocal line and piano accompaniment.

1-4. In-ger, send en Tan-ke hen til din e-gen Hjærtensven, In-ger, In-ger,

Musical notation for the third system, including vocal line and piano accompaniment. The piano part includes a *rit.* (ritardando) marking.

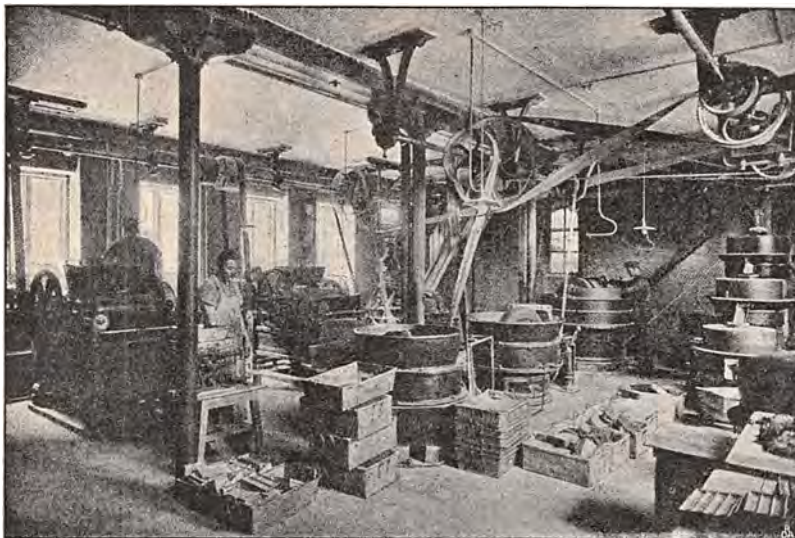
kys mig!

a tempo

1. 3.

4.

Musical notation for the fourth system, including vocal line and piano accompaniment. The piano part includes a piano (*p*) dynamic and a forte (*f*) dynamic.

Den, der følger med i Bladenes Fortegnelse over indførte Varer vil i Sommer have stanset ved

Chokoladeindustri frem til den højeste Udvikling og Fuldkommenhed.

følgende: „Via Stettin, 14 Colli Maskingods til Søborgs Chokoladefabrik“, hvilket betyder saa meget som at vor hjemlige Kakao- og Chokoladeindustri vil søge at komme paa Højde med Udlandets.

Det er allerede anden Gang i Løbet af kort Tid at den kendte og ansete Virksomhed: *A. Søborgs Fabrikker* har udvidet sig, og man kan kun ønske Fabriken og dens Ejer, cand. pharm. *Herluf Rubow* til Lykke med disse Bestræbelser for at føre den danske Kakao- og

Det er et Billede af Hverdags-Livet, Kunstneren her ruller op for vore Øjne: Hustruen, der med Fortvivlelse hver Aften ser sin Mand forsvinde hen paa Billardsalonen, fordi han nu en Gang ikke *kan* undvære dette fortræffelige Spils Underholdning, hvori han efter Dagens Slid og Slæb finder Hvile

for Sind og Hjerne. Men Kunstneren, der har fulgt med sin Tid og ved, at der er noget, som hedder Balletto-Billard, forvandler i en Haandevending for vore Øjne den ægteskabelige Tvist til den skønneste Idyl. Da Fruen havde grædt længe nok, opsøgte hun det amerikanske Importfirma *Oscar Henriques & Co.* i Citygade og lod

sig bringe et „Balletto-Billard“ hjem, et af disse *praktiske og billige* Hjemme-Billards, som i Løbet af et Par Aar har fundet en sjælden Udbredelse. Siden da har hun holdt Manden fængslet til Hjemmet og selv faaet Del i en Underholdning, der er mere fornøjelig end de fleste.

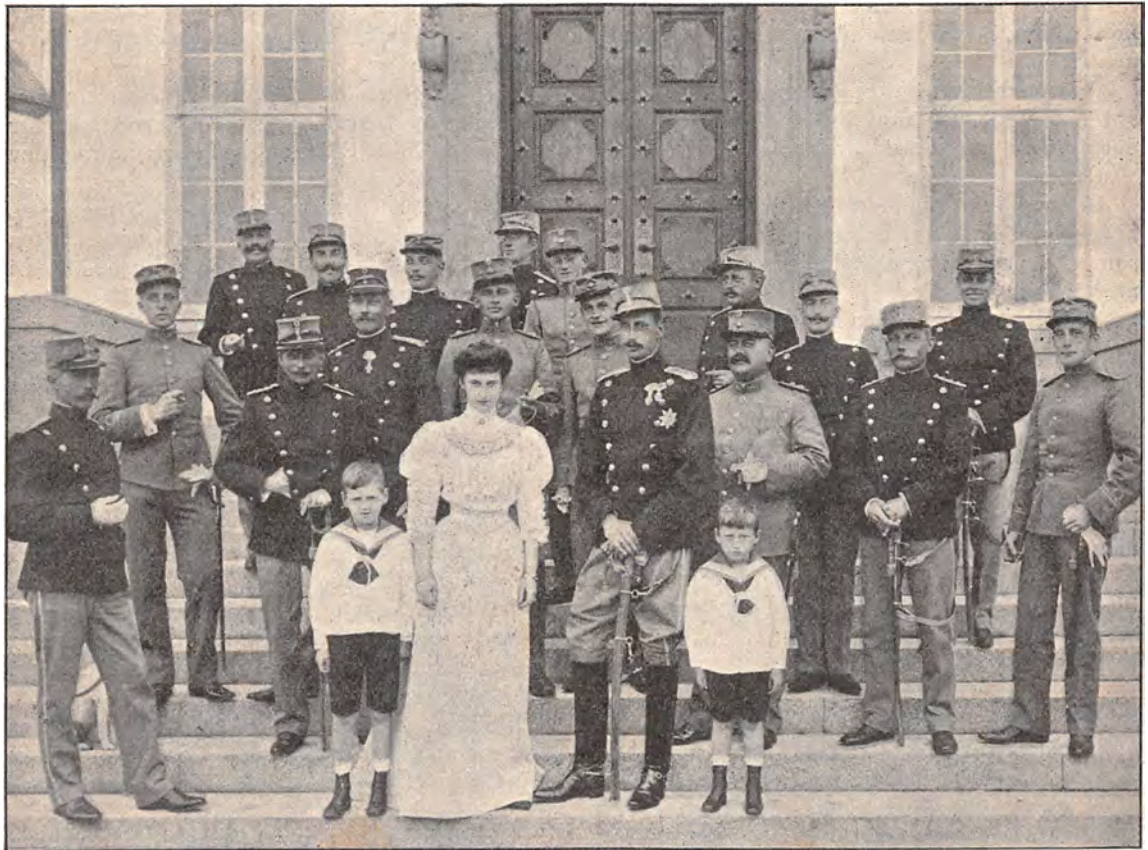
EN Forretning vokser gerne saa nøje sammen med det Kvarter, hvor den først grundlagdes, at den aldrig siden vil søge andre Steder hen. Man ser det paa en Virksomhed som *Wiggo Dahls* Glas- og Porcellænsforretning. Saa godt som alle véd fra gammel Tid, at den ligger i Gothersgade og skønt den Gang paa Gang har vokset sig saa stor, at Flytning blev en Nødvendighed, vil den bestandig være at finde i nærmeste Nærhed af det Sted, hvor den i sin Tid blev grundlagt. Det var i 1883, den begyndte i Ejendommen i Gothersgade Nr. 3, saa kom den første Udvidelse med Flytning til Nr. 4 i

samme Gade og endelig fulgte 1892 den næste Udvidelse, hvorefter Forretningen henflyttedes til sit nuværende Sted i Gothersgade Nr. 9. Her har den naaet sin højeste Udvikling med et Lager, der alene spænder over 4 af Baghusets Etager. Ved dette ualmindelige Lager og ved sin omhyggelige Ekspedition indtager den bestandig en førende Stilling i Branchen. Af Specialiteter og Nyheder kan man fra den senere Tid fremhæve nogle smukke Rødvinsglas i gammel svensk Stil og nogle udmærket praktiske Skaale til Brug ved Paaklistring af Frimærker.

HVER 8 DAG

Nr. 4. 12. Aargang.

22. Oktober 1905.

Udenfor Marselisborg Slot. – Prins Christian med Familie og 28. Bataillons Officerer. (Fot. Hermansen)

Tilsyneladende er det smukke Billede, vi her bringer af Prins Christian, omgivet af sine jydskke Officerer, et af de sædvanlige Fyrstebilleder, hvoraf de illustrerede Blade mellem Aar og Dag bringer saa mange. Og naturligvis fanges Beskuerens Blik først af Prinsens høje Skikkelse, Fremtidens Konge i Danmarks gamle Land. Det er kun som det sig hør og bør.

Men dvæler man noget længere ved Billedet, er det, som vokser den unge, yndefulde Kvinde ved Prinsens Side frem til Billedets Midtfigur. Eller rettere hun og de to Smaadrenge bliver Billedets ny Idé. Midt mellem alle disse Krigere, mellem Uniformer, Kaarder og andre Kampens Tegn staaer denne unge Prinsesse i sin hvide Kjole som Fredens og Hjemmets Repræsentation mellem Sværdene.

Se, det er det nye, at da Prins Christian skulde fotograferes mellem sine Officerer, tog han ganske jævnt sin Hustru og sine Børn med derud paa Trappen foran Marselisborg Slot. Naar Fyrster ellers blev fotograferede med deres Officerer, blev det gerne et rent strengt krigersk Billede; der var intet mildnende deri, det skulde bare være som Hærfyrsterne, som Kampens Ledere, at de forevigedes. Der hviler endnu over de gamle europæiske Fyrstehuse saa meget af Traditionen om Kongedømmets krigerske Oprindelse, om dets direkte Nedstammen fra Høvdingen i Spidsen for sine fremstormende Krigere.

Men er det ikke som et Forvarsel om en mildere og fredeligere Tid, naar vi her ved Siden af Krigeren ser den unge Hustru? Er det ikke, som slaar os en ny Tid imøde i dette Gruppebillede fra Trappen foran Marselisborgs hvide Slot?

Uret.

Ef er det franske.

PRAGTFULDT var det, som det stod der i sin udskaarne Valdnøddetrækasse med sin store, emaljerede Urskive og sin Messingpendul, der blank som Guld svingede frem og tilbage foran Aabningen, der var dækket af en Glasplade. Alle, som fik Øje paa det gennem Urmager Pierrets Vindue, blev staaende for at betragte det.

Pierret var en Mand i sin bedste Alder, men alligevel var han temmelig tavs og sørgmodig.

Han havde nemlig oplevet en stor Sorg. For syv Aar siden var hans Fader bleven myrdet i den samme Butik, som Sønnen nu havde.

Hvem var Morderen?

Det var ikke lykkedes Politiet at finde Forbryderen, der desuden havde røvet 80,000 Frc., som den stræbsomme Fader havde sparet sammen til sin Søn.

Ved Nattens Frembrud kunde man se den unge Pierret vandre omkring i Landsbyen, som om han søgte efter nogen, og denne nogen var uden Tvivl hans Faders Morder. Dette havde han nu gjort i Aarevis, men uden Resultat.

Pierret havde fornylig foretaget en Forretningsrejse til Paris, hvorfra han havde medbragt det smukke Ur, som vakte alles Beundring.

„Kom kun indenfor, mine Herrer.“ sagde Pierret til den Flok Tilskuere, der stod foran hans Butiksvindu.

„Hvad koster Uret?“

„500 Francs.“

„Saa meget! Ja, saa er der kun en Mand i hele Landsbyen, der kan købe det.“

„Hvem skulde det være?“

„Locard naturligvis, den rige Locard, der staar i Begreb med at gifte sig, og som ikke er bange for at betale, naar han blot kan faa noget, der er ekstra.“

„Vil De gøre mig den Fornøjelse at tale til ham om Uret?“

„Med Fornøjelse, kære Pierret.“

Jaques Locard var af flere Grunde ilde lidt i Landsbyen. For det første var han pludselig bleven en rig Mand, og hans Formue var kommen til ham gennem en ukendt Sagfører i en ukendt By. For det andet var han raa og brutal, naar han mere eller mindre beruset vaklede gennem Landsbyens Gader, og for det tredje lod han stadig sine Omgivelser mærke, at han var en rig og mægtig Herre.

Sagen var dog ikke saa let at bringe i Orden, som Pierrets velvillige Bekendte havde troet. Da Urmagerens Navn blev nævnet for Locard, syntes det aabenbart at have en meget

ubehagelig Virkning (paa den mægtige Mands Nerver.

Han syntes ikke om Pierret, det var tydeligt nok; men tilsidst lod han sig dog overtale til at følge med hen til Urmagerens Butik for at se paa det mærkværdige Ur.

Da Pierret fik Øje paa den lille Gruppe, der nærmede sig Butikken med Locard i Spidsen, for der ligesom et Smil hen over hans Ansigt.

Locard traadte ind paa sin sædvanlige brovte Maade.

„Er dette her Mesterværket?“ spurgte han foragtelig og vendte Ryggen til Pierret som for at betragte Uret. Efter en kort Forhandling blev Køber og Sælger enige; Locard smed overlegent en 500 Francsseddel paa Urmagerens Disk og gav Ordre til, at Uret samme Aften skulde bringes hen til hans Hus og opstilles i hans Spisestue.

„I Aften, mine Venner,“ udbød Locard, „vil vi med et lille Drikkegilde indvie mit ny Ur!“ (Denne Indbydelse gjaldt selvfølgelig ikke Pierret).

„Paa hvilken Tid?“

„Klokken 9.“

Da Pierret var bleven alene, brændte han 500 Francssedlen. Derpaa gik han ind i Rummet bag Butikken og hentede en lille Æske, som han anbragte i selve Uret.

Til den fastsatte Tid blev Uret anbragt i Locards prægtige Spisestue. Rundt omkring Bordet sidder Locard og hans Venner, leende, drikkende og syngende.

Klokken er elleve. Som Sølvklokker lyder Urets melodiske Slag gennem Værelset. Hvilken dejlig Klang! Aldrig kunde man blive træt af at lytte til den.

Ved Midnatstid høres paany de sølvrene Klokketoner.

Pludselig bliver der mørkt i Værelset; et uforklarligt Vindpust har blæst Lampen ud, og samtidig skinner den hvide Urskive med et blaat, spøgelsesagtigt Skær.

Klokkeslagene er forstummede, men derimod høres der nu en hemmelighedsfuld Lyd i Værelset; det er en besynderlig Stemme, som taler:

„Jacques Locard! Jaques Locard!“

Maalløse af Forbauselse sidder Værten og hans Gæster rundt om Bordet.

„Jaques Locard! Bekend! Bekend!“

„Locard!“ raabte Gæsterne. „Hvad er dog dette for en Spøg? Men Gud, De er jo ligbleg!“

Stemmen lyder fremdeles, som om den kom fra Kælderen.

„Jacques Locard! Du er en Morder!“

„Det er ikke sandt!“ skriger Locard; „hvem tør paastaa det?“

„Jaques Locard! Det var dig, som dræbte den gamle Pierret! Snigmorder!“

Man hører Skrig og Stønnen. Locard har rejst sig op. Han er færdig at kvæles og forsøger at rive sit Halstørklæde af sig.

Stemmen fortsætter fremdeles, uden Barmhjertighed, dump og tilsløret, som om den kom fra en Grav. Den gentager, gentager Gang efter Gang, sin rædselsfulde Anklage.

Locard falder paa Knæ, rejser sig, og falder om paany.

„Jeg tilstaar! Jeg tilstaar!“ skriger han. „Ja, det var mig, som dræbte den gamle Mand og tog hans Penge. Aa, lad den skrækkelige Stemme holde op!“

Den tav imidlertid ikke, men vedblev med en Maskines Regelmæssighed.

„Det er Uret, som taler!“ skreg Locard, greb det, rystede det, trak det frem og kastede det paa Gulvet. Kassen gik i Stykker, og midt inde i Uret saas en lille Cylinder, bedækket med et metallisk Papir.

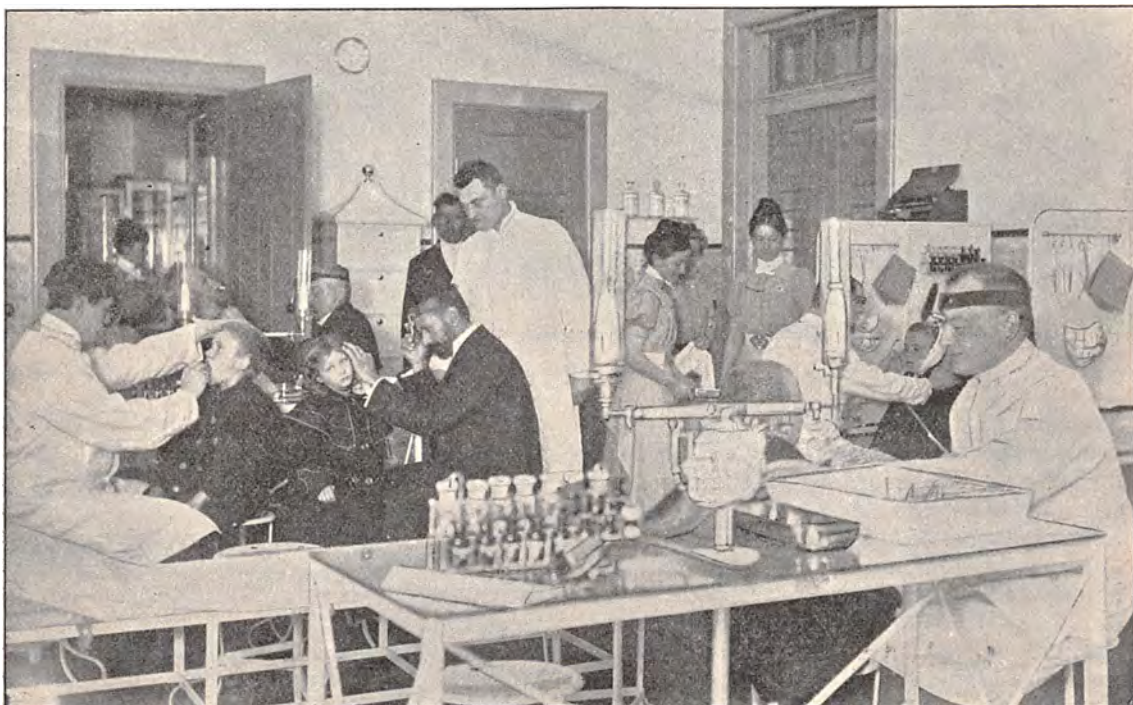
Pierret, som havde staaet udenfor og hørt alt, sprang nu ind i Værelset igennem det aabne Vindue og greb Locard i Struben.

„I er alle Vidner til, at denne Mand er min Faders Morder!“ udbød han.

Under sine Efterforskninger var Pierret kommen til det Resultat, at hans Fader maatte være myrdet af en af sine Venner; thi hvem andre kunde vide, at han netop den Dag havde alle sine Sparepenge liggende i sit Hjem for den følgende Morgen at anbringe dem paa en fordelagtigere Maade end før? Ingen fremmed kunde have vidst dette.

Denne Idé forfulgte Pierret Dag og Nat, og den førte ham Skridt for Skridt paa det rette Spor. Hans Mistanke vakttes blandt andet ved den hemmelighedsfulde Maade, paa hvilken Locard var kommen i Besiddelse af en stor Formue — netop paa den Tid, da den gamle Urmager var bleven myrdet.

Men til Trods for, at alle Spor syntes at føre hen imod Locard, fattedes der dog det juridiske Bevis imod ham. Saa var det, at Pierret fik den Idé at anbringe en Fonograf inde i Uret, som han vidste ingen anden end Locard havde Raad til at købe, og paa den Maade lykkedes det ham at skræmme Morderen til at bekende sin Forbrydelse.

Kommunehospitalets ny Klinik. „Bedre Klinik og Operationsstue findes nu ikke i hele Europa,“ sagde Professor Mygind, da han forleden Dag foreviste Kommunehospitalets ny Tilbygning — Kliniken for Øre-, Næse- og Hals sygdomme — for Borgerrepræsentationen og Pressen. Denne nye Udvidelse af Hospitalet synes da ogsaa at være fuldkommen. Alle ny moderne Hjælpemidler er her taget i Brug, hver lille Del er indrettet med alle de Forbedringer, Nutiden har bragt, hver Stol, hvert Bord, hvert lille Instrument. Lokalerne er lyse og luftige — ja, hyggelige, for saa vidt man kan bruge dette Ord i Forbindelse med et Hospital.

Thingvalla.

KUN 6—7 Timers Ridt fra Reykjavik — og man befinder sig paa et af Islands mest storslaaede og sagnrige Steder, træder paa det samme Lavalag, som de gamle Stammehøvdinge betraadte, naar de, ledsaget af deres Tingmænd, drog til Altinget; man ser i Tankerne Niáll og

Foden af smukke, grønne Skraaninger, hist og her gennemskaarne af smaa, rislende Elve, ligger Gaarde, i Reglen bestaaende af flere med Græstørv klædte og tækkede Huse, der, med Gavlene samme Vej, ere byggede i en Række tæt op til hinanden. Bagved ligger Reykjavik og det skin-

Parti af Thingvallasletten. Tilhøjre Kirken med Præste- og Kirkegaard.

Skarphedin, Gunnar, Snorre og alle de andre Sagahelte virke og handle, kæmpe og forliges; — ser Thorgeir Lovsigemand bestige Lovbjerget og derfra forkynde, at Kristus havde besejret Asaguderne

Man modstaar ikke Lysten til at søge derhen. Selv den, som efter et halvt Aars stadig Ophold i en Orlogsmand er uvant med længere Togter til Lands, kan ikke staa imod; hænge paa en Hest kan man vel nok, og selv om en saadan Ridetur sandsynligvis vil efterlade følelige Minder, er det dog for intet at regne mod at have set Øxaraa, Almanna-gja og Thingvallavatn.

Vejen til Thingvalla er god og bred; det første Stykke af den fører forbi frodige Enge med græssende Kvæg; i Dalene ved

nende blaa Hav; foran fører Vejen over den triste og ensformige Mosfellshede, snor og bugter sig langs Bakker, hvor kun Lyng og Mos liver lidt op iblandt Sten eller Grusmarkerne, og hvor den lange Række af Varder, Hedens tavse Vejvisere, stadig forlænges og synes at skulle fortsættes i det uendelige.

Heden er vel ca. 130 Meter over Havets Overflade, og heroppe ligger en Fjeldstue, et lille ubeboet Hus, som er beregnet til at skænke de Vejfarende Ly. Foran skimter man Thingvallavatn's blanke Flade, endnu længere borte toner de skarpe Omrids af Skjaldbreid, Ok og den snehvide Langjökull sig imod Himlen.

Nedad gaar det paa samme Vis; først et

Et Stykke af Vejen gennen Almannagja

stort Stykke Hede, saa Enge, derefter Tun og Gaarde, indtil man pludselig ved en Drejning af Vejen befinder sig foran Almannagja.

Omsluttet af høje, næsten lodrette Vægge rider man paa Bunden af denne mægtige Lavarevne ned til Thingvallasletten. Almannagja, som rimeligvis er dannet ved, at det Lavalag, der ligger mellem den og en længere mod Øst værende Revne — Hrafnagja —, er sunket ned, er omtrent 1 Mil lang, og dens vestlige Væg naar en Højde af ca. 45 Meter. Denne brydes et Sted af Øxaraa, som derved danner et prægtigt Vandfald og løber, efter at den et Stykke Vej har fulgt Revnens Bund, ud i Thingvallavatn', Islands næststørste Indsø.

Selve Thingvallasletten er en Lavastrøm, der paa store Strækninger er bevokset med Græs og Bærkrat; gennemfuret, som den er, af Revner og Kløfter, forsynet med underjordiske Gange og Huler, frembyder den det ejendommeligste Skue. Omtrent i

samme Retning som Almannagja og Hrafnagja løber 2 mindre Revner sammen i en Spids og danner derved en lang, smal Lavatrekant; denne er ifølge de flestes Mening det gamle Lovbjerg. Den er højt mod Nord, og heroppe stod, naar Altinget samledes, Lovsigemanden og forkyndte Love eller Domme til det nederfor værende Folk.

* * *

Underligt er det, at staa her, hvor, som Jonas Halgrimson fortæller i Digtet „Island: — — — —

Højt paa Lavalag, hvor endnu Øxaraa bryder over Almannagja Altinget Fædrene holdt.
Der stod Thorgeir paa Tinge, da Troen toges af Folket, der kom Gissur og Geir, Gunnar, Hedinn og Niáll.
Der rede Helte om Herred, ved Stranden de prægtigste Skibe flød med de dygtigste Folk, sørende Ladningen hjem.

Men man husker ogsaa, at han senere i samme Digt udbryder: — — — — —

Men paa Lavalag, hvor endnu Øxaraa bryder over Almannagja, Altinget holdes ej mer,
Snorres Bod er en Stald, og Lyng paa det hellige Lovbjerg blaaner af Bær hvert Aar, — Barnets og Ravnens Lyst.
O! Du Ynglingeskare og Islands mandvoksne Søner!
Saadan er Fædrenes Færd falden i Glemsel og Død

GUSTAV KRAGH.

Almannagja med Vandfaldet.

Tryllekunster.

Efter det engelske ved O. B.

Den fremmede Herre havde siddet længe i „Blomkaalshovedet“s varme Skænkestue og spist og drukket uden tilsyneladende at lægge Mærke til den gamle rynkede Stangæst, der sad ved den anden Ende af Bordet og uroligt flyttede paa et tomt Krus og pustede melankolsk i en lille Pibe, i hvilken Ilden for længe siden var gaaet ud. Den fremmede sluttede sit Maaltid med et Grynt af Velvære og tog en Cigar frem. Den gamle Mand skyndte sig at stryge en Tændstik, og idet han tjenstivrig rakte den frem, benyttede han Lejligheden til at indlede en Samtale.

„De er maaske en Tryllekunstner fra London?“ sagde han.

„Nej!“ sagde den fremmede kort.

„Det var kedeligt! Det havde jeg haabet!“ sagde den gamle.

„Saa, hvorfor det?“ spurgte den fremmede.

„Jo, saa vilde jeg have bedt Dem om en Tjeneste. Ser De, i Almindelighed plejer disse her Troldmænd jo og lave en hel Del Kunster, som slet ikke er til Gavn for noget Menneske; men jeg skulde ikke have noget imod, om nogen vilde troldre dette her Krus fuldt af Øl og denne her Pibe fuld af Tobak. Det var det, jeg vilde have bedt Dem om, hvis De havde været Tryllekunstner.“

Den fremmede lo og bankede i Bordet. Lidt efter stod der et Krus Øl og en Tobaksdaase foran den gamle Mand.

„Jeg skal sige Dem, hvorfor jeg kom paa den Tanke, at De var en Troldmand! De ligner ligesaa grangivelig en Mand, som gav saadan en Forestilling her i Byen i Fjor, — man skulde tro, De var hans Broder.“

Den fremmede forsikrede, at han aldrig havde haft nogen Broder.

„Han kom herind i Stuen en Aften, og først vidste vi ikke, at det var en Troldkarl. Han fik et Glas Øl og snakkede lidt om Vejret, men lige med et bad han Bill Champers meget undskyldte og saa puttede han Fingeren ned i Bills Krus og halede en levende Frø op. Bill har nu altid været lidt kræsen, saa han var lige ved at faa et Slagtilfælde. Det var nogle grimme Ting, han sagde til Smith — Værten her — og for at berolige ham maatte Værten give ham et frisk Glas Øl aldeles gratis. Saa skulde Bill lige til at tage sig en Klunk, da Troldmanden igen var der med Fingeren og en Undskyldning, og saa halede han en død Rotte op. Jeg skal ikke med Bestemthed kunne sige, hvem der blev mest arrig, Værten eller Bill; men Bill var i al Fald i en forskrækkelig Sindsstemning, da han spurgte om, hvorfor alting netop skulde komme i hans Krus.

„De holder maaske af de smaa, umælende Dyr,“ sagde Troldmanden, „De har jo Lommerne fulde,“ og saa plukkede han en lille grøn Slange op af hans Bukselomme og en Skruptudse af hans Frakkelomme, og Øjnene var lige ved at trille ud af Hovedet paa stakkels Bill. Han gav et Vræl fra sig, puffede Troldmanden til Side og begyndte at klæde sig af ligesaa hurtigt han kunde bruge Fingrene, og saa hoppede han omkring med sine jernbeslagne Støvler og trampede paa sine egne Klæder.

„Det lader alligevel ikke til, at han holder af de smaa, umælende Dyr,“ sagde Troldmanden, og saa lagde han Haanden paa Hjærtet, bukkede sig og holdt en lille Tale: „Mine Herrer! Efter at De har set denne lille Prøve paa min Kunst, skal jeg meddele, at jeg i Aften Klokker syv giver en stor, brillant Forestilling her i „Blomkaalshovedet“ — Entré 25 Øre Personen.“ Bill vilde slaas med Troldkarlen, men han var saa træt, saa han maatte opgive det. Om Aftenen var der stopfuldt i Salen, og noget af, hvad Troldmanden lavede, var jo meget godt. Han laante Sam Jones's Hat, og den kiggede han i saa længe, saa Sam blev fornærmet og spurgte, om han aldrig havde set en Hat før. „Aldrig saadan en som denne her,“ sagde Troldmanden, og saa plukkede han et Sæt Dameklæder og et Par Snørestøvler og to Pund Kartoffler og nogle Brødskorper ud af den, og saa sagde han til Sam, at han skulde være lidt mere forsigtig, ellers kunde han let faa ødelagt Faconen. Han laante ogsaa et Lommeterklæde, som han vilde forvandle til en hvid Kanin, men det var daarligt, for det blev bare en sort med hvide Pletter, saa det gjorde vi naturligvis Vrøvl over. Tilsidst bad han om at laane et Ur, og efter at havde lovet at være meget forsigtig med det, laante Dicky Weed, Skrædderen, ham et Guldur, som han havde arvet efter sin Bedstemo'r. Da Troldmanden tog et Strygejern og bankede Uret i Smaastykker, maatte der tre Mand til at holde paa Dicky.

„Det er den sværeste af alle mine Kunster,“ sagde Troldmanden og pillede et lille Hjul af, som var blevet hængende ved Strygejernet. „Sommetider lykkes det og sommetider ikke. Sidste Gang mislykkedes det, det kostede mig to Kroner og et Krus Øl inden den Herre, som ejede Uret, blev tilfreds. Og han fik dog Stumperne tilbage.“

„Hvis ikke jeg faar Uret tilbage helt og holdent, koster det hundrede Kroner,“ skreg Dicky.

„Hundrede,“ raabte Troldmanden forbavset. „Det skulde De have sagt, inden jeg laante det, — jeg betaler aldrig mere end to Kroner. Naa, nu faar vi se, — alting er jo gaaet godt i Aften,

saa hvis denne ene Kunst skulde mislykkes, maa De undskylde mig. Saa prøver vi en Gang til med et andet Ur.“ Dicky var ligbleg og kunde ingenting sige. Saa tog Troldmanden en stor Pistol frem, og efter at han havde hældt Krudt i, stoppede han alle Klokkestumperne ned og bankede dem sammen med en lille Ladestok. „Jo, det kommer til at lykkes,“ sagde han, gik rundt og viste os Pistolen og nikkede til Dicky, „det kan jeg tydelig mærke.“ Saa gik han ned i den anden Ende af Værelset og hævde Pistolen. „Nu fyrer jeg af,“ sagde han, „og med det samme reparerer jeg Uret. Krudtekspllosionen forener Glasstumperne, og naar Hjulene flyver gennem Luften, samler de sig med de andre Dele og Uret ligger som nyt og dikker i Lommen paa den Herre, som jeg skyder paa. Først sigtede han paa den ene og saa paa den anden, ligesom han ikke kunde bestemme sig, og der var ingen, der lod til at være rigtig henrykt for det. Den eneste, som ikke blinkede, var Bob Pretty, den værste Tyveknaegt og Bandit og Krybskytte i hele Byen. Han havde hele Tiden siddet og gjort Nar ad Tryllekunstnerne og sagt, at han havde set det meget bedre før. Troldkarlen sigtede længe paa ham og Bob grinede, men i det samme Skudet gik af, sprang han op med et frygteligt Skrig, holdt Hænderne for Ansigtet, styrtede ud af Døren og hjemad, alt hvad Remme og Tøj kunde holde.

„Nu har De lavet det godt,“ sagde Bill Champers til Troldkarlen, „nu bliver stakkels Bob naturligtvis blind!“

„Passiar,“ sagde Troldmanden, „han laver bare Narrestreger!“

„Narrestreger! De skød jo Dickys Ur lige i Synet paa ham!“

„Vrøv!“ sagde Troldmanden, „Uret ligger i hans Lomme, der finder han det, naar han stikker Fingrene ned.“

„Siger De, at mit Ur ligger i Bobs Lomme,“ skreg Dicky Weed.

„Ja, det gør jeg!“

„Saa er det nok bedst at faa fat i den Tyveknaegt, inden han hitter det,“ sagde Bill Champers, men Dicky sagde ingenting, han var allerede paa Vej efter Bob, og vi andre fulgte efter for at se, hvordan det spændte af. Bobs Dør var lukket, men Dicky dunkede paa, det værste, han orkede, og saa blev der aabnet et Vindue og Madammen stak Hovedet ud. „Tys!“ hviskede hun, „gaa jer Vej.“

„Jeg maa tale med Bob!“ sagde Dicky.

„Det kan De ikke komme til, jeg er ved at hjælpe ham i Seng, han er bleven skudt. Hør, hvor han jamrer sig!“

Vi havde ikke hørt noget før, men da hun havde sagt det, kunde man høre Bob stønne i en Fjerdingvejs Afstand.

„Skal jeg ikke hjælpe at faa ham i Seng?“ sagde Dicky næsten grædende.

„Tak, Hr. Weed!“ sagde Madam Pretty, „det er overordentlig venligt, men han taaler ikke at fremmede rører ved ham; men jeg skal nok sende Bud til Dem straks i Morgen tidlig og meddele, hvordan han har det,“

„Det er kedeligt, jeg ikke kan være til Hjælp,“ sagde Dicky, „men skal jeg ikke reparere Bobs Frakke nu, mens han ligger til Sengs; jeg saa der var en Revne i den. Det skal ingen Ting koste.“

„Hjærtelig Tak, det var elskværdigt, om lidt saa skal jeg tømme Lommerne og kaste den ud.“

Dicky skar Tænder, da Bobs Frakke dalede ned i Hovedet paa ham.

„Han har Uret, siger jeg,“ raabte Troldmanden, „han er ikke mere skudt end I og jeg. Hvis han er skudt, hvorfor henter de saa ikke Doktor?“

„Skal jeg hente Doktoren?“ raabte Dicky.

„Nej Tak!“ svarede Madam Pretty, „Bob har saadant godt Lægekød, det er en unødvendig Udgift,“ og dermed lukkede hun Vinduet.

„De skal erstatte mig Uret,“ sagde Dicky til Troldmanden.

„Vi kan tale om det i Overmorgen, saa kommer jeg tilbage og giver en Forestilling til. Jeg skal lade mine Apparater blive tilbage i Pant.“ Og dermed maatte Dicky Weed foreløbig nøjes. Næste Morgen tidlig gik han paa Sygebesøg. Bob sad oprejst i Sengen med hele Hovedet indbunden, saa kun det ene Øje var frit; han lod til at blive glad ved at se Dicky. Denne sad ved Sengen og kiggede sig omkring. „Gud ved, hvor Uret er gemt?“ tænkte han.

„Skal jeg ikke rydde lidt op her i Værelsel, det er saa kedeligt at sidde sysselløs!“ sagde han omsider.

„Jo Tak“, sagde Bob og skævede med det Øje, der var frit. „Værelset er vist aldrig blevet saa vel ordnet og fejlet og støvet af, men Dicky saa ikke noget Ur. „Madammen pillede nogle smaa Klokkestumper ud af Ansigtet paa mig i Aftes, hvis Du finder dem, maa Du gerne beholde dem; det er dine egne“, sagde Bob. Dicky var i meget daarligt Humør, da han tog Afsked.

Der var propfuldt paa „Blomkaalshovedet“ næste Aften, for vi vilde jo gerne allesammen se den Kunst med Uret en Gang til. Bob Pretty var en af de allerførste der kom; han snakkede om, at han vilde kræve Troldmanden for Erstatning for Svie og Værk og fordi Folk talte ilde om hans Karakter.

„Og nu“, sagde Troldmanden ved Slutningen af Forestillingen, „kommer min berømte Kunst med Uret. Dem, der var her forleden, husker jo nok, at der var en Mand, der paastod, at han var skudt og stak af med Uret i Lommen.“

„De lyver“, sade Bob og rejste sig.

„Ja saa“, sagde Troldmanden, „tag saa de Bandager af og lad os se Saarene.“

„Der maa ikke komme Luft til,“ sagde Bob.

„Det skal Du ikke være bange for“, sagde John Biggs, Smeden, og slog Armene om ham „tag nu Kludene væk, medens jeg holder ham“. Først stred Bob imod, men da han mærkede, at det ikke hjalp, sad han stille, medens de tog Bandagerne af ham. „Se nu paa ham“, sagde Troldmanden og pegede, „der er ikke et Mærke i hans Ansigt.“

„Hvad for noget!“ sagde Bob overrasket, „er der ingen Mærker?“

„Ikke et eneste!“

„Aa, Gud ske Lov! Jeg var saa bange, at jeg skulde blive vansiret for hele Livet. Ja, det er et Held at have godt Lægekød!“

„Du har stjaalet Dickys Ur“, sagde John Biggs, „det har vi hele Tiden forstaaet.“

„Bevis det!“ sagde Bob. „I hørte jo selv, at Manden sagde, at Kunsten sommetider mislykkes.“

„Det var bar Spøg“, sagde Troldmanden. „det mislykkes aldrig; jeg skal gøre det nu. Vil nogen være saa venlig at laane mig et Ur?“

Der var ingen, som vilde. „Uret er lige saa sikkert hos mig, som i jeres egne Lommer. Jeg skal bevise at den Fyr er en Tyveknekt.“

Tilsidst laante John Biggs ham sit Ur, paa den Betingelse, at han ikke maatte skyde det i Bob Prettys Lomme.

„Se nu allesammen paa dette Ur“, sagde Troldmanden, „saa at I er sikre paa, at det ikke er Bedrageri. Efter at vi alle havde set paa det, lagde han det paa Bordet.

„Lad mig ogsaa se en Gang“, sagde Bob, „jeg agter ikke at lade mit gode Navn og Rygte ødelægge, hvis jeg kan forhindre det.“ Han tog Uret, og efter at have undersøgt det nøje og holdt det op for Øret, lagde han det igen. „Er det dette her Strygejern, som det skal knuses med?“ spurgte han.

„Ja, det er“, sagde Troldmanden og saa foragtelig paa ham, „maaske De vil undersøge det ogsaa?“

Bob tog det og kiggede det nøje efter. „Ja, det er et almindeligt Strygejern“, sagde han, „man kan ikke ønske sig et bedre Strygejern til at mase et Klokkeværk med,“ og inden nogen kunde forhindre ham smækkede han det midt ned paa Uret, saa det røg i Tusind Stumper. Troldmanden styrtede løs paa ham men for sent. „Han har slaaet Deres Ur i Stykker“, raabte han til John Biggs.

„Ja hvad saa! Det skulde jo slaas i Stykker.“

„Ja, men ikke af ham. Jeg vasker mine Hænder!“

„Sludder; snak ikke om at vaske Hænder, men gør Kunsten og giv mig Uret tilbage.“

„Nej, nu har han ødelagt Uret“, sagde Troldmanden, „lad ham saa lave Kunsten, jeg vil ikke have med det at gøre.“

„Ja, Gud bevares“, sagde Bob Pretty, „vil han

ikke, saa kan jeg jo prøve. Det maa vel være det samme, hvem der gør det. Jeg tror i alt Fald ikke, at nogen slaar et Ur bedre itu, end jeg har gjort!“

John Biggs bad alligevel Troldkarlen om at gøre Kunsten, men han vilde ikke. Det kunde ikke gaa for sig nu, og han vilde intet Ansvar have.

„Lad George Kettle lade Pistolen og skyde den af“, sagde Bob Pretty, „han har været Soldat.“

George Kettle gik frem til Bordet og begyndte at lade Pistolen. Han havde lidt Besvær med at faa Stumperne ned, han maatte bøje og banke Kapslerne lidt, men endelig gik det.

„Skyd ikke paa mig“, sagde Bob, „jeg er blevet kaldt Tyv en Gang, det vil jeg ikke have om igen.“

„Læg Pistolen, dumme Menneske“, sagde Troldmanden, „det gaar galt!“

„Hvem skal jeg skyde paa? spurgte George.

„Skyd paa Troldmanden“, sagde Bob, „hvis det gaar som han siger, falder Uret jo i hans Frakkelomme.“

„Halløj! raabte Bill Changers og greb Troldmanden i Armen netop som han vilde stikke ud af Døren. Han skreg aldeles uhyggeligt, da George sigtede paa ham. „Læg Pistolen! Læg Pistolen! Vi bliver skudt halvt fordærvet allesammen.“

„Tag nøjagtig Sigte“, sagde Sam Jones, „det var maaske bedst, om han sad for sig selv paa en Stol.

Det var let nok sagt, men Troldmanden han vilde ikke sidde paa nogen Stol. Han var næsten ikke andet end sprællende Arme og Ben; fem seks Mand havde al deres Nød med at holde ham.

„Vær bare stille“, sagde John Biggs, „George skyder Uret lige ned i Deres Lomme. Han er den bedste Skytte her paa Egnen.“

„Hjælp! Mordere! skreg Troldmanden. „Han dræber mig. Der er ikke andre end mig, der kan gøre Kunsten.“

„Men De siger jo, at De ikke vil!“ sagde John Biggs.

„Ikke nu!“ sagde Troldmanden, „nu kan jeg ikke.“

„Ja, jeg vil ikke miste mit Ur, fordi De ikke vil prøve“, sagde John, „lad os binde ham til Stolen.“

„Naa i Herrens Navn“, sagde Troldmanden, og blev ligbleg, lad være at binde mig, saa skal jeg sidde stille; men saa skal vi flytte ud i fri Luft.“

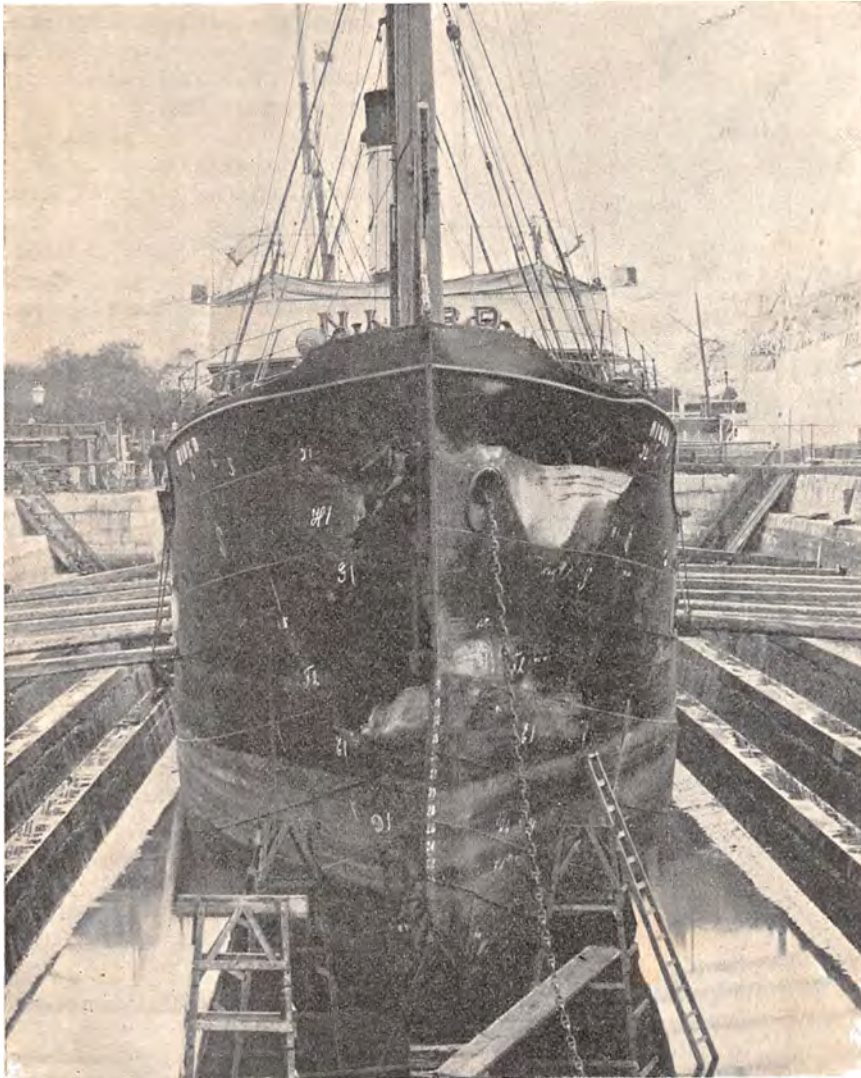
Saa flyttede vi ud paa Marken. „Se saa“, sagde Troldmanden idet han satte sig, staa saa allesammen hen ved Siden af ham, der skal skyde, og naar jeg siger „tre“ saa giv Fyr. *Men se, der ligger Uret jo paa Jorden!*“ Han pegede med Fingeren, og da vi alle saa ned paa Jorden, sprang

Troldmanden op som en Raket og satte i vildt Løb ud af Wyckhamsvejen. Det kom saa pludseligt, at ingen fik Tid at fange ham. George brændte i det samme Skuddet af. Det gav et frygteligt Smæld og Stoleryggen blev næsten splintret. Inden vi rigtig kom til os selv, var Troldmanden ude af Syne.

„Ja, der skal I se!“, sagde Bob Pretty, „saadan

er det, naar man tror mere paa en fremmed end paa en hæderlig Karl, der har boet i Byen i et halvt Hundrede Aar. Den næste, som vil berøve mig mit gode Navn og Rygte, haaber jeg, ikke slipper saa let. Jeg har hele Tiden tænkt, at den Kunst var umulig; det var et Held for Dig, John Biggs, at dit Ur ikke ogsaa var af Guld!“

„Niord“s Kollision.

„Niord“ i Dok efter Kollisionen i Sundet.

i Løbet af et Par Minutter, og at hele Mandskabet, ca. 20 Mennesker, druknede, paa Tømmermanden nær, som reddedes ombord i „Niord“. Denne Damper naaede i stærkt beskadiget Tilstand ind til Helsingborg, hvor dens Ladning blev losset.

„Niord“ blev efter Udlosningen sat i Dok paa Helsingørs Jernskibs- og Maskinbyggeri, paa hvilket Værft Skibet er bygget i Aaret 1894.

Man kan nu, da Skibet staar tørt, se, med hvilken Kraft Kollisionen er foregaaet. Det vilde heller ikke være lykkedes „Niord“ at naa ind til Helsingborg, dersom Ski-

SOM bekendt kolliderede fornylig i Nærheden af Hveen Damperne „Robert“ af Stockholm og „Niord“ af Gøteborg med det Resultat, at „Robert“ sank

bet ikke havde været forsynet med et Skot, det saakaldte Kollisionsskot, som forhindrede Vandet i at trænge ind i Last-rummene.

Tunnelen under Kanalen.

I over en Menneskealder har man tænkt paa den, talt om den, udkastet Planer til den. Bestandig er Planerne og Idéerne blevne lagte tilside. Ikke fordi man troede, de teknisk set vilde være uigennemførlige. I vore Dage vilde Ingeniørerne ingen større Vanskeligheder finde ved at bore en undersøisk Tunnel fra den

En synkende Dampner knuser Rørtunnelen, mens et Tog gaar igennem.

franske til den engelske Kyst, fra Calais til Dover. Men England har hidtil ikke villet høre Tale om denne Tunnel. Den vilde sætte England i Forbindelse med Evropa, den vilde blive en Fare i militær Henseende, England vilde ikke længere være en Ø, England kunde heretter ikke overlade hele Forsvaret til Flaaden. Og hvor meget saa Handelens og Industriens Mænd i begge Lande pegede paa den enorme Nytte, Tunnelen vilde gøre, saa vendte dog den engelske Krigsbestyrelse bestandig og bestandig det døve Øre til.

Mange tror, at den engelske Frygt for en saadan Tunnels Farlighed under en Krig er ganske overdreven. Man mener, at Englænderne med Lethed vilde kunne gøre det umuligt for en fjendtlig, f. Eks. for en fransk Hær at trænge frem gennem Tunnelen. Nogle forsvarlige Minder, der kunde tændes inde fra Land, vilde kunde sprænge Tunnelen og ve da den Hær, der befandt sig i den. Hver eneste Mand vilde drukne eller blive dræbt ved Sprængningen. Men selv dette Ræsonnement er prellet af paa Englands Krigsministerium. Man frygter, trods alt, at en saadan Tunnel kunde blive brugt ved en Overrumpling.

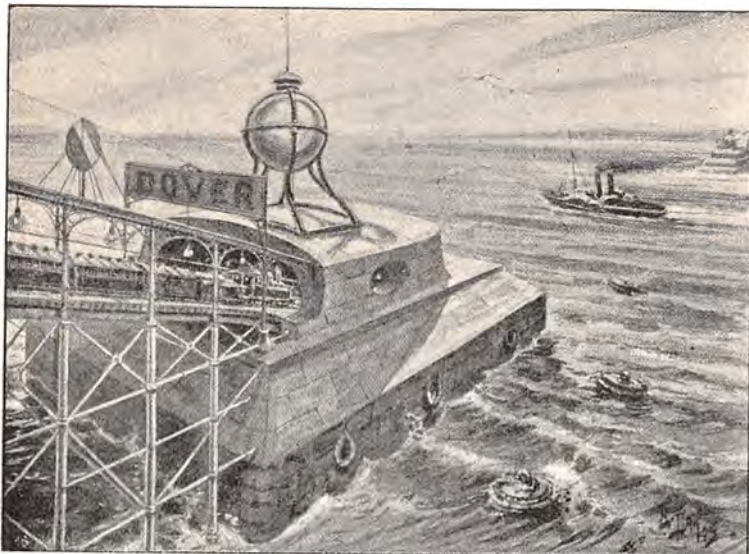
Men naar man ikke kan faa Tunnelen, hvad kan man da sætte i dens Sted? Mange Steder, hvor man har bygget Tunneler under Floder og Stræder, har man, i Stedet for at grave og sprænge sig frem, bygget en Rørtunnel, der hviler paa Søbunden.

Der var heller intet i Vejen for at bygge en saadan Rørtunnel paa Kanalens Bund, men man har opgivet det af mange Grunde. I militær Henseende vilde den være ufarlig for England. Den skulde ikke være bredere eller højere, end at lige et Jernbanetog kunde komme igennem den. Men man frygter, at det Metal, hvoraf Røret byggedes, altfor hurtigt vilde ødelægges af Havvandets uhyre Pres og ædes op af dets kemiske Bestanddele. Dernæst kommer det næsten umulige i at reparere en saadan Rørtunnel, og endelig kunde man tænke sig den forfærdelige Ulykke, der vilde ske, om en af Nutidens moderne Kæmpe-Dampere sank netop paa det Sted, hvor Tunnellen laa, knuste denne og lod hvert levende Væsen

i den drukne.

Altsaa har man ogsaa opgivet Tanken om denne Rørtunnel. Den næste Idé var at bygge en Kæmpebro fra Kyst til Kyst. I militær Henseende vilde den ikke være farlig for England, da en Bro let kan brydes af, men den vilde være til saa stor Fare og Hindring for Skibsfarten i Kanalen, at hele det øvrige Evropa vilde protestere mod den, selv om England og Frankrig blev enige om at bygge den. Ogsaa dette Projekt var umuligt. Men hvad da? Paa de Møder, som franske og engelske Jernbane-

TUNNELEN UNDER KANALEN

Halv Bro, halv Tunnel. Et Tog kører fra Molen ned i Tunnelen

selskaber har holdt i Calais og i London, har man fremsat mange Planer, der alle blev forkastede paa en nær, som man vedtog at diskutere. Det er en Plan, der siger: *halv Bro, halv Tunnel*.

Man ræsonnerer som saa: England vil ikke have nogen Tunnel, det øvrige Evropa vil ikke have nogen Bro. Vi maa altsaa læmpe os frem mellem disse to Forbud, saaledes at begge faar deres Vilje. Kanalen er internationalt Farvand, og hverken England eller Frankrig har Lov til at disponere over det med en Bro.

En Tunnel skal gaa baade fra engelsk og fransk Territorium, og ingen af de to Magter kan altsaa tvinge den anden til at acceptere Tunnelen. Men nu er vor Plan følgende. Enhver Magt kan frit disponere over sin Kyst og endvidere over et vist Søterritorium i en bestemt Afstand fra Kysten. Nu tænker vi os, at Frankrig paa sin Side, England paa sin bygger en mægtig Bro eller Mole af Staal, der gaar saa langt ud, som Landets Søterritorium rækker. For Enden af Molen, der gaar skraat ned i Søen, begynder Tunnelen. Naar nu Jernbanetoget er naaet til Molens yderste Ende, dukker det ad den skraanende Ende ned i Tunnelen, kommer ned i denne, der er gravet *under* Havbunden, løber gennem den og kommer op paa den anden Kysts Mole, hvor det saa føres i

Land. Denne Plan er særdeles vel gennemførlig, og den krænger ingens særlige Interesser. Englænderne behøver ingen Frygt at nære for den i militær Henseende, thi det vil være en let Sag for dem at sprænge den engelske Del af Molerne væk, og da man blot behøver at føre disse Moler nogle Tusinde Meter ud i Havet, vil de ikke blive nogen Hindring for Skibsfarten gennem den saastærkt befærdede Kanal.

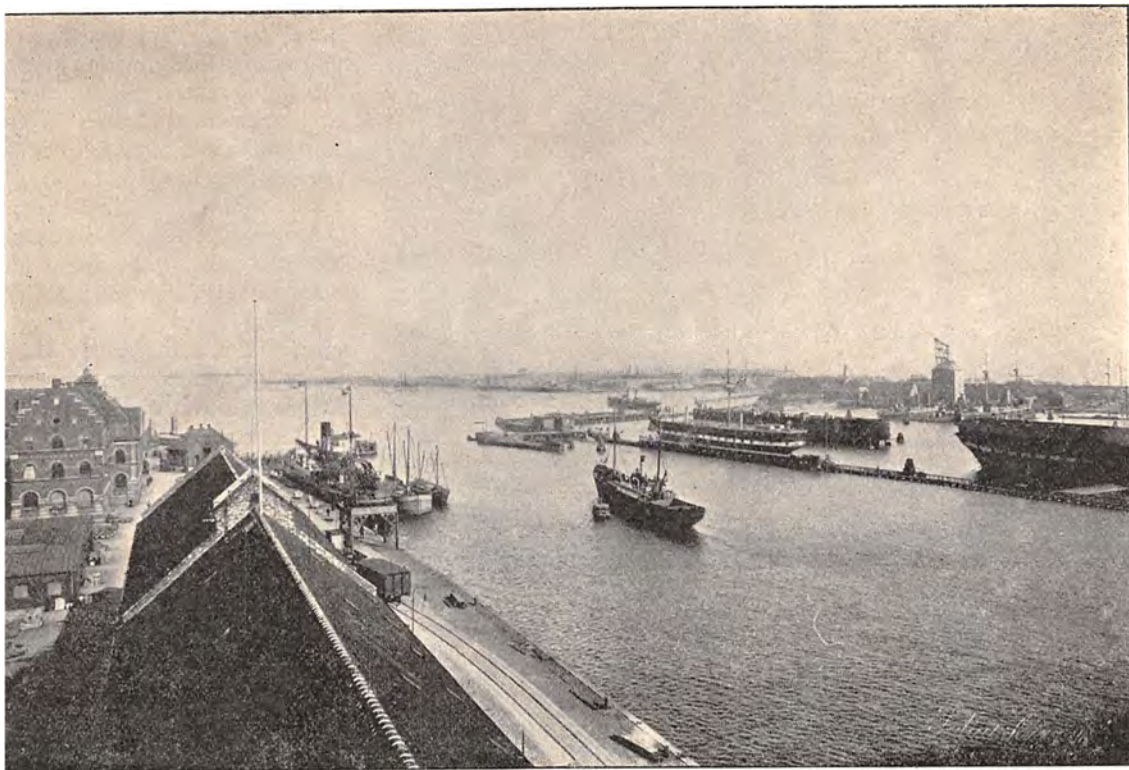
Det er den ny Plan, og maaske er det den, der en Gang bliver til Virkelighed. Thi saa brændende er Ønsket om at faa en fast Forbindelse mellem de to Lande, at den vil blive skabt, paa den ene eller den anden Maade.

COXCOMB.

Hvis Tunnelen sprængtes mens en fjendtlig Hær befandt sig i den.

Udsigt fra Toldboden over Københavns Havn. (Fot. Jul. Aagaard.)

**Moderne Tidsfor-
driv.** Hvor megen
Opfindsomhed
sætter ikke de ør-
kesløse ind paa at
faa Tiden til at
gaa, Tiden, der for
den virksomme er
saa kort og let,
men som det hol-
der saa haardt at
slaa ihjel for dem,
derintet nyttighar
mellem Hænder.

Som nu disse
smukke og ynde-
fulde unge Piger,
disse ledige unge
Mænd. En ny Leg,
ét nyt Væddeløb
har de funden paa,
en ny Form for
Blindebuk. Par for
Par skrider de un-
ge Kvinder frem med Bind for Øjnene, spændte
i et let Seletøj et yndefuldt Forspand, styret af
unge Mænd. Rundt om paa Plænen er stillet
tomme Champagneflasker, og det gælder nu for
de unge Piger om ikke at vælte dem i deres Kjo-
les Folder eller med Spidsen af den lille ele-

En Underholdning for „The upper ten“.

gante Støvle. Se, hvor de prøver sig forsigtigt
frem, famler med Støvlespidsen, samler Kjolen
ind om sig, for at den ikke skal gøre Ulykker,
medens Kuskene ved et lille Ryk i Tømmen
søger at vare dem mod Faren. Forgæves, en for
en lægger Flaskerne sig ned i det høje, bløde Græs.

„Han kommer — kommer ikke — kommer . . .“ (Fot. Genrebillede af Jul. Folkmann.)

Frk. Bjerre Jensen i „En Lektion“ paa Aarhus Teater.

Aarhus Teater, hvorfra de københavnske Scener nu saa livligt rekruterer sig, gik ind i den nye Sæson med Walter Christmas' „En Lektion“. Stykket fik, som Christmas selv udtalte det, en fortrinlig Udførelse, og ikke saa underligt derfor, at Aarhuspublikumet tog vel imod det.

Stor Interesse knyttede der sig til Frk. *Bjerre Jensen*, som Københavnerne vil kende fra Folketeatret. Hun skuffede ikke, men gennemførte den ikke saa helt lette Rolle med en Rutine, der staar i omvendt Forhold til hendes unge Aar. Frk. Bjerre Jensen er dermed gaaet ind til den ledig blevne Primadonnastilling ved den jyske Scene.

Ved Siden af hende virkede Frk. *Gudrun Lindgreen* skælmsk og indtagende i Stella Mignons Rolle.

Frk. Gudrun Lindgreen i „En Lektion“ paa Aarhus Teater.

Vort Modersmaal er dejligt. — (Amaterfot. Jørgen Jensen.)

Vort Modersmaal —. Hvem vil længere være i Tvivl om, at vort Modersmaal er netop som Digteren siger: en højbaaren Jomfru, naar man studerer Plakaten paa det her gengivne Plankeværk: „10 Øre for en cikle“. Det er det danske Sprog i ædel Renkultur, som det af en flittig Samler er fundet udenfor en jysk Kro, og det betyder, at her paa Kroen kan man faa sin Cykle i Stald mod Erlæggelse af en 10 Øre.

Professor Nicolai Bøgh, som i Søndags afgik ved Døden, var særlig kendt som Literatur- og Personalhistoriker. Der foreligger fra hans Haand en Række Arbejder om betydelige danske

Kunstnere og Forfattere og alle vidner de om Bøghs store Flid, hvor det gjaldt om at samle et rigt Materiale til Belysning af de paagældende Personligheder. Han har skrevet om den Oehlenschlägerske Kreds, om Familien Jerichau og sidst det bindstærke Arbejde om Chr. Winther, der alle vil have Betydningsom Kildeskrifter. I yngre Dage skrev han — ofte i Samarbejde med William Bloch — nogle lettere dramatiske Arbejder. Han blev 62 Aar gl.

Professor Nicolai Bøgh.

Professor Pietro Krohn.

Pietro Krohn. Længst vil Pietro Krohn, der nu er bukket under for den lumse Brightske Syge, mindes som Direktør for Kunstindustrimusæet. Thi der var han Manden paa rette Sted. Han begyndte som Kunstner, malede Genrebilleder. Hans Interesse for Kostumer bragte ham til at sysle med deres Historie. Saa blev han Kostumier ved det Kongelige Teater, senere Sceneinstruktør ved Operaen, tillige kunstnerisk Leder af den Bing & Grøndalske Porcellænsfabrik. Men det var, som fik han først fuld Brug for sine mangfoldige Evner og sin stærke Virksomhedstrang, da han blev Direktør for det i 1894 aabnede Kunstindustrimusæum. Ved Ændringer og Forøgelse af dettes Samlinger, ved Særudstillinger og Foredrag har han øvet en stor og gavnlig Indflydelse blandt vore Kunstnere og Haandværkere, har bidraget til at højne baade Smagen og Dueligheden.

Kendte Navne.

Dødsfald.

En af Bogense Bys mest ansete Mænd, Prokurator **S. Møller**, er afgaaet ved Døden, 82 Aar gl. Siden 1857 har han virket som Prokurator, og tidlig

Prokurator S. Møller.

hvervede han sig et udstrakt Klientel. I Tredserne sad han som Kommunalbestyrelsens Formand, og i Byraadet, hvor han havde Sæde indtil 1900, øvede han en betydelig Indflydelse. Fremdeles havde han været Overligningskommissær, en kortere Tid Folketingsmand for Bogensekredsen, og han var fra 1858 til sin Død nøje knyttet til Sparekassen, først som Forretningsfører, senere som Medlem af Direktionen. M. var hædret med Ridderkorset.

Dødsfald.

Garver **W. Klenow**, som for kort Tid siden afgik ved Døden, var født Mecklenburger og kom ganske ung her til Byen som Garversvend. Snart opnaaede han ved sjælden Flid og Dygtighed at bliveselvstændig; han anlagde sit

Garver W. Klenow.

eget lille Garveri, der med Tiden blev en af Branchens betydeligste Virksomheder, samtidig med at K. ved Grundsalg yderligere svang sig op til en betydelig Velstand. K., der blev 80 Aar gl., var Medlem af St. Petri Kikkekollegium.

Dødsfald.

Direktøren for Crome & Goldschmidts Fabriker i Horsens, Konsul **Otto Creemers**, er afgaaet ved Døden, 60 Aar gl. C. var i 1874 kommet til Horsens, hvor han først virkede

Konsul Otto Creemers.

som Kasserer og Bogholder ved Aktieselskabet Crome & Goldschmidts Fabriker, indtil han 1. Oktbr. 1876 valgtes til Selskabets merkantile Direktør. Konsul Creemers var ved sin fremtrædende Position og store Indsigt selvskreven til at beklæde offentlige og ledende Hverv paa mange Omraader. Han var i Bestyrelsen for det almindelige Velgørenhedsselskab og for Kystsanatoriet ved Juelsminde, han var Medlem af Sparekassens Direktion og fra 1888—1894 Medlem af Byraadet.

Jubilæum.

Toldkontrollør **Lauritz Gabriel Jensen** i København kan d. 22. Oktober fejre sit 25 Aars Jubilæum for sin Indtrædelse i Toldopsynet. Efter i nogle Aar at have været ansat paa Københavns Overtoldinspektorat blev han i 1880 Toldmedhjælper i Vordingborg og derfra forflyttet til Kø-

Toldkontrollør L. G. Jensen. Embedsmand, til Toldkontrollør i København.

Dødsfald.

Inspektør **Carl Lehman** ved Almindelig Hospital har haft den Sorg at miste sin Hustru, som den 2. Oktober bukkede under

Fru Henriette Lehmann.

for en langvarig Hjærtesygdom. Fru **Henriette Lehmann**, født Svendsen, skattedes af de mange, der lærte hende at kende, som et i al sin Stillfærdighed ejendommeligt og sjældent Menneske, der med forstaaende Interesse omfattede sin Mands Virksomhed for de Gamle paa Anstalten og — ikke mindst — for Drengene under de Puggaardske Legater. Kun hendes egne Lidelser, som hun øvrigt bær med Heltemod, hindrede i de sidste Aar Fru Lehmann i at opofre sig saa fuldt og helt for andre, som hun gerne havde villet.

„Hver 8. Dag's specielle Fotograf er Hr. Julius Aagaard.“

Alls ingen flicka lastar jag.

SVENSK FOLKEVISE.

Moderato.

PIANO. *mf*

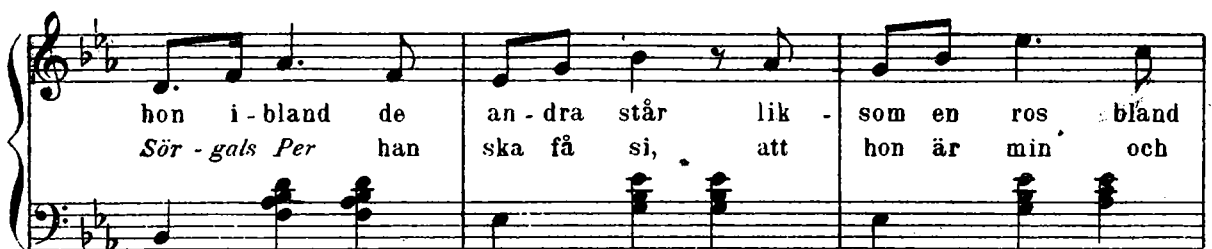
1. Alls in - gen flic - ka la - star jag, der -
2. Ja en - sam lef - va den som vill, men .

till är jag för rin - ga. Men nog vet jag hvem
jag ska ha min Ca - ri. Hon är mitt guld, hon

jag vill ha, som hjer - tat mån de tvin - ga. När
hör mig till, så ska det bli, som va - ri; å

hon i - bland de an - dra står lik - som en ros bland
Sör - gals Per han ska få si, att hon är min och

lil - jor små; jag glöm - mer al - drig hen - ne!
ska så bli, till ble - ka dö - den oss må kal - la.

Prins Carl.

Prinsesse Maud.

Efter alle Solemærker at dømme munder denné bevægede Sommer i Norge ud i, at Stortinget vælger en norsk Konge. Efter fem Aarhundreder atter en egen Konge paa Harald Haarfagers Kongestol, det er øjensynlig Løsnet. Man vil knytte Kongerækken igen, der brast ved Haakons og Olafs Død.

Og Hovedparten af det norske Bondefolk er ogsaa sikkert monarkisk sindet. Den republikanske Bevægelse, der er kommen saa stærkt til Orde i de sidste Maaneder, hører væsentlig hjemme i Byerne. Men Norge er jo et Bondeland, dets kraftigste og mest indflydelsesrige Befolkning boer op over Bondebygderne. Og der har Kongedømmet dybe Rødder i Traditionen og Mindeerne.

Og saa mener man det klogt at vælge en Konge. Man haaber derved hurtigst at faa den Anerkendelse af det gamle Europa, som den ny Stat higer efter. Man vil ikke staa isoleret som Republik. Og Forretningerne vil gaa glattere med en Konge ved Statens Ror. Helst én, der er i Slægt med de gamle Kongefamilier. Derfor ser man gamle, principfaste Republikanere nu slutte sig om Kongedømmet som Krisens forstandigste og mest forretningsmæssige Løsning.

Norges første Tilbud var til Sverrigs Kongehus: En Bernadotte paa den norske Trone. Da Tiderne førte det med sig, at dette ikke kunde ske, samledes Tankerne hurtigt om den danske Prins Carl som Kongesemnet. Han var Sønesøn af Kongen over det Norge nærtstaaende og venligt sindede Danmark, en Svigersøn af Kongen over England, som Norge er knyttet til med saa mange og nøje Forretningsbaand. Det var hævet over enhver Tvivl, at et saadant Valg straks vilde blive anerkendt af alle de interesserede Parter. Og ved sin Stilling, sin Slægt og sine Forbindelser opfyldte jo den danske Prins alle de af Krav, som Normændene stillede til deres Kongedømme.

Der er derfor den største Sandsynlighed for, at naar dette Blad forlader Pressen, er Overskriften allerede noget forbigangent, at Prins maa afløses af Konge, og Carl muligvis af Haakon.

Fremtidens Rusland.

FREMTIDENS Rusland, det er de unge Mænd og Kvinder, der i urokkelig og begejstret Tro samles i de franske Høresale, de, der kommer til Verdensbyen med næsten tomme Lommer, og saa nøjsomme overfor alt, hvad der hører til det daglige Brød og Legemets Nødtørft, saa umættelige og fordringsfulde overfor alt, hvad Aandens er. Den Viden og Kunnen,

som de henter hjem til det store, hellige misstyrede Rusland, skal virke som frugtbarørende Vande over den indtørrede og udpinte Jordbund.

Tidligere bestod den russiske Koloni i Paris væsentlig af polske Flygtninge, der i Udlandet spandt Intriger, lavede Sammensværgelser mod Enevælden og Embedsvælden derhjemme. Nu er det langt over-

vejende Antal Studenter, der dyrker Medicin og Filosofi ved de parisiske Skoler, for senere at kunne gaa ud som Læger og Lærere mellem det store, uvidende og lidende Bondefolk. De er lige saa radikale i deres Anskuelser om det politiske og sociale Fremskridt som det tidligere Slægtled, de tror blot mere paa den fredelige, langsomme Propaganda end paa det hastigt

reklame sidder endnu malet over Indgangsdøren til denne Kafé, hvor der aldrig drikkes andet end Vand. Spisehuset drives som et Fællesforetagende, og Maden leveres til de mindst mulige Priser, en 20—35 Øre pr. Portion, som betales med Billetter, der købes ved Indgangen. Man kan forud købe et hvilket som helst Antal Billetter, og det bliver derved muligt paa en diskret

Fra de russiske Studenter Samlingssted i Paris.

virkende, men ogsaa hastigt glemte Attentat.

Det, der især præger deres Liv i Paris, er deres Sammenhold og deres overordentlige Nøjsomhed. Det er en Ungdom, der har store Maal for Øje, og derfor med et Smil kan finde sig i Nuets smaa Ubehageligheder, i dets Afsavn af Glæder, eller som rettere kan nøjes med lidt, fordi De ved, at Fremtiden hører dem til.

Suge saa megen aandelig Næring som mulig til sig, give det mindst mulige ud til den legemlige Næring, det er Mottoet i alle de tarvelige Kvistkamre ude i Parises Forstæder.

Deres Kafé eller Spisehus er en tidligere Vinbutik i Rue Berthollet. Den gamle Vin-

Maade at understøtte en fattig Medstuderende. Smaa Borde, betrukne med Voksdug, og tarvelige Stole udgør hele Møblementet. Man kommer, spiser hurtigt sin Mad og styrter afsted til den næste Forelæsning. Det gælder om at nytte den kostbare Ungdomstid.

Deres Foreningslokale er lige saa spartansk. Tre Værelser over en Gaard. Det forreste er Avisstue, tre Borde, nogle Straastole og en Kakkelovn uden Ild; bag det to andre Værelser til Biblioteket.

En Ungdom, der i sin Kundskabstrang og sin Fremtidsfortrøstning er saa nøjsom overfor Livets Glæder, vil siden i Livet blive uovervindelig.

ALONSO.

Mestertyven.

Efter det franske.

DET blev en mærkelig Rejse, og den var dog begyndt saa godt. Damperen „*Provence*“ er et fortræffeligt Skib, ført af dygtige og elskværdige Officerer, udstyret med al moderne Komfort, og det var et udvalgt Selskab, der befandt sig ombord som Passagerer. Alle vi i første Kahyt følte os, nu da vi var styrede ud paa Atlanterhavet, som om vi var skilte fra hele den øvrige Verden, og ganske naturligt opstod der da hurtigt mellem os et venskabeligt, næsten intimt Forhold.

Alligevel var vi dog ikke saa helt uden Forbindelse med den øvrige Verden, som vi troede. Da vi var omtrent 300 Kilometer fra den franske Kyst, paa en uvejrstung Dag, begyndte den traadløse Telegraf at dikke, og ud af Instrumentets Papirstrimmels Prikker og Streger læste Telegrafisten:

„*Arsene Lupin er ombord, 1. Kahyt. Blond Haar og Skæg, Saar paa højre Underarm; rejser alene under Navnet R . . .*“

Da Stiften var naaet saa langt, holdt den op med at skrive. Apparatet standsede, en voldsom elektrisk Udladning i Luften havde splittet Gnisttelegrafens elektriske Bølger. Man havde altsaa kun faaet det første Bogstav at vide i det Navn, under hvilket Arsene Lupin skjulte sig.

Om det havde været enhver anden Hemmelighed, som den traadløse Telegraf havde meldt til Skibet, tror jeg, den kunde være bevaret. Men denne Hemmelighed, denne Depeches Ord syntes at trænge ud gennem Døre og Vægge og at naa til hver en Krog i Skibet. Endnu samme Dag var der ikke et Menneske ombord i „*Provence*“, som ikke vidste, at Arsene Lupin var paa vort Skib. Arsene Lupin befandt sig mellem os! Hvilken sensationel Nyhed! Arsene Lupin, det var jo den snart verdensberømte Mestertyv, om hvis næsten vidunderlige og ganske fantastiske Bedrifter Aviserne hver Dag bragte lange Beretninger. Det var den gaadefulde Personlighed, som vort største Opdagergeni, den gamle Politimand *Ganimard*, bestandig var paa Farten efter, og som han havde svoret at ville fange, død eller levende. Det var den, man kunde næsten fristes til at sige *elegante* Indbrudstyv, som kun hjemsøgte Slottene og Herregaardene, og som engång, efter at han var brudt ind hos *Baron Schormann*, havde efterladt sig et Visitkort, hvorpaa han havde skrevet: „Jeg kommer igen, naar Deres saakaldte antike Møbler er blevne ægte.“ Det var Arsene Lupin, Spitsbuben i de Hundrede Forklædninger, han, der snart var Automobilfører eller Bookmaker, snart ung Leve-mand eller udlevet Olding, snart Tenorsanger, russisk Læge, spansk Tyrefægter eller Handels-

rejsende fra Marseille, — kort sagt den berømt-berygtede Storforsbryder Arsene Lupin.

Man tænke sig nu, hvad dette vilde sige: at dette Menneske var ombord paa Skibet her, at han befandt sig mellem os paa første Kahyt, at det maaske var den Mand derhenne, — — eller ham, der staar derovre i Krogen — — eller maaske min Bordnabo eller ham, der delte Kahyt med mig. Alle tænkte saa, og den næste Dag sagde den lille Miss *Nelly Underwood* til mig:

„Og den Forsbryder skal være sammen med os andre endnu i fem Gange 24 Timer! Det er afskyeligt og utaaleligt! Jeg haaber, man vil arrestere ham. Hvad mener De, Herr Andrezy?“

Jeg havde gerne trøstet Miss Nelly paa bedste Maade, thi dels var hun baade saa smuk og rig, at hun var saare attraaværdig, dels vilde jeg gerne spille en fremtrædende Rolle mellem alle de mange Tilbedere, hun havde samlet om sig. Hun havde været en Tur i Europa, var nu paa Vejen hjem til Chicago, hvor hendes Fader, Millionæren Underwood, boede, og hun var ledsaget af sin Tante *Lady Jerland*. Jeg havde straks begyndt at gøre Kur til hende. Hun tog ogsaa mod min Hyldest, og jeg var aabenbart den foretrukne, og i Grunden havde jeg kun en Rival, jeg frygtede. Han var blond, en køn Fyr, og han stod netop ved Siden af Miss Nelly, da hun henvendte de omtalte Ord til mig. Vi var paa Dækket, og efter Uvejret den foregaaende Dag havde vi Sol og høj Himmel.

„Ja,“ sagde jeg, „jeg ved jo ingen Ting, Frøken, men Forsbryderen maa jo kunne findes. Vi har jo flere Kendetegn paa ham. Han kalder sig R., han rejser alene, han er blond. Lad os se, hvem disse Kendetegn passer paa her i første Kahyt. Se, her er Listen. De vil se, at der er tretten Personer, hvis Navn begynder med R. Af dem er de 9 ledsagede af Familje. Den 10de er *Grev Raverdan* . . .“

„Han er Gesandtskabssekretær. Ham kender jeg!“ sagde Miss Nelly.

„Nr. 11 er Major *Rawson*!“

„Det er min Onkel, var der en, der sagde.

„Nr. 12 er Herr *Rivolta*!“

„Her!“ raabte en Stemme. Det var en kulsort Italiener, og Miss Nelly brast i Latter ved at se ham.

„Man kan da ikke sige, at De er blond,“ sagde hun.

„Der er nu kun en Person tilbage paa Listen,“ vedblev jeg, „og det er Herr *Rozaine*. Er der nogen, der kan sige god for Herr *Rozaine*?“

Der var ingen, der svarede, men Miss Nelly saa hen paa min Medbejler, Herr *Rozaine*, der stadig forholdt sig tavst.

„Naa, Hr. Rozaine, hvorfor svarer De ikke? De er jo blond og hedder R.“

Alles Øjne vendte sig mod Herr Rozaine, og jeg indrømmer, det gav et Choc i mig. Det var forøvrigt dumt, thi der var intet som helst mistænkeligt ved Manden.

„Hvorfor jeg ikke svarer!“ sagde han endelig. „Frøken, da jeg er blond og mit Navn begynder med R., har jeg selv anstillet samme Under-søgelse, som De nu gør, og jeg er kommen til samme Resultat. Jeg er derfor af den Overbevisning, at man vil lade mig arrestere.“

„Jamen har De ogsaa et Saar paa Underarmen?“ spurgte Miss Nelly naivt.

„Nej, det er sandt, det har jeg ganske vist ikke.“ svarede han og smøgede Frakkeærmet og Skjorten op. I samme Øjeblik mødtes Nellys og mine Blikke, og vi forstod hinanden. Det var den venstre Arm, han havde vist frem.

Jeg vilde netop til at hviske et Par Ord herom til Nelly, da der skete noget uventet. Henad Dækket kom Lady Jerland styrtende, mens hun skreg:

„Mine Juveler... mine Perler... man har stjaalet det altsammen...“

Nej, man havde ikke stjaalet det altsammen. Det viste sig bagefter, at Tyven havde gjort et skønson Udvalg. Alle Smykkeskrinene var aabnede, alle de ægte Stene og Perler var brudte ud, men Tyven havde kun taget de mindre, de fineste Ting. Man kunde næsten sige, at han havde valgt de Stene og Perler, der optog den mindste Plads og samtidig havde den forholdsvis største Værdi! Og for at begaa sit Tyveri havde han maattet vælge den Time, da Lady Jerland drak Te i Salonen, og midt paa Dagen, i en Korridor, hvor der kom mange Mennesker, havde han maattet bryde en Dør op, finde Smykkeskrinene frem fra Bunden af en Hatæske, bryde dem op, sønderslaa Smykkerne og gøre sit Valg. Han havde næppe brugt mange Minutter. Det var næsten ubegribeligt, og mellem os alle var der kun den ene Mening: „Det er Arsene Lupin, der har været paa Spil. Det er et af hans Mesterstykker.“

Da vi satte os til Middagsbordet stod begge Stole ved Siden af Herr Rozaine tomme. Ingen vilde sidde ved Siden af ham. Da Kaptajnen næste Dag lod ham arrestere, virkede det næsten som en Lettelse for alle. Om Aftenen dansede vi paa Dækket, jeg med Miss Nelly næsten uafbrudt, og jeg mærkede da, at om end maaske Rozaines Kurmageri ikke havde ladet hende ganske uberrørt, saa var han dog nu udslettet af hendes Hjerte. Da jeg, mens Maanen straaledede over Havet, stod alene med Miss Nelly, vovede jeg at fortælle hende, hvilke Følelser jeg nærrede for hende, og hun tog mig det meget venligt op.

Hvem skildrer Forbavselsen, da vi næste Morgen erfarede, at Rozaine var løsladt. Kap-

tajnen havde intet mistænkeligt fundet ved ham. Han havde intet Saar paa nogen af Armene, og han havde fremlagt sine Papirer, der var i den bedste Orden og lød paa, at han var Søn af en agtet Købmand i Bordeaux.

„Aa, hvad, Papirer,“ var der en, der sagde. „Lupin kan skaffe sig lige saa mange falske Papirer det skal være.“ Og da man indvendte, at Rozaine havde været paa Dækket paa den Tid, Tyveriet var bleven begaaet, svarede andre, at Arene Lupin var en saadan Mester i at besørge et Indbrud i en Fart, at han maaske havde begaaet det, mens man et Minut vendte ham Rygen. Og desuden, Rozaine var den eneste, der var blond, hed R., rejste alene og som der overhovedet kunde være Tale om. Da Rozaine faa Minutter efter nærmede sig Miss Nellys Stol, rejste hun og Lady Jerland sig demonstrativt op og gik bort.

* * *

En Time efter omdelte Stewarden paa Dækket en Del haandskrevne Sedler, dels mellem Passagererne, dels mellem Matroserne og den øvrige Besætning. De stammede fra Louis Rozaine, og han erklærede, at han udlovede en Belønning paa ti Tusinde Francs til den, der opdagede, hvem Arsene Lupin var, eller som fandt de stjaalne Perler og Stene.

„Og kan ingen anden finde ham, saa skal jeg finde ham og knuse den Bandits Hjærneskal,“ sagde Rozaine til Kaptajnen. Rozaine mod Arsene Lupin eller, som man sagde: „Lupin mod Lupin,“ det var en spændende, fantastisk Duel.

Og denne Duel varede 2 Døgn. Overalt saa man Rozaine, oppe og nede, blandende sig mellem Passagerer og Besætning, udspørgende alle, undersøgende og granskende. Om Natten saa man ham som en Skygge vandre søgende om. Ogsaa Kaptajnen satte alt ind paa at opklare Mysteriet, og man undersøgte hver en Krog af det store Skib. Hver Kahyt blev undersøgt, enhver maatte aabne sine Kufferter og Gemmer, thi det var jo rimeligt at Tyven havde gemt sine Tyvekoster paa ethvert som helst andet Sted end netop i sin egen Kahyt.

„Men man *maa* jo finde de stjaalne Ting,“ sagde Miss Nelly, „thi hvor stor en Troldmand saa ogsaa Lupin er, saa kan han dog ikke lade noget helt forsvinde.“

„Det skal De ikke sige,“ svarede jeg, „thi hvem kan vide, om han ikke har gemt dem i et eller andet Vestefor eller Hattefor hos en af os.“ Og idet jeg pegede paa mit Fotografiapparat, hvormed jeg bestandig havde taget Plader af Miss Nelly i alle mulige Stillinger, vedblev jeg: „Eller tror De for Eksempel ikke, at alle Lady Jerlands Juveler kunde være i saadan et lille Apparat. Man lader, som om man fotograferer, og ingen nærer Mistanke til Kassen. Nej, jeg

tror ikke, man finder Herr Lupins Gemmested. Dertil er han altfor durkdreven.“

Det viste sig, at jeg fik Ret. Undersøgelsen gav intet Resultat. Jo, det er sandt, et Resultat kom man til. Det viste sig, at Kaptajnens Guldur var bleven stjaalet. Rasende herover fortsatte Kaptajnen Undersøgelserne med fornyet Iver og lod Rozaine skarpt bevogte. Næste Morgen fandt man Kaptajnens Ur — mellem Styrmandens snavsede Flipper.

Det var Lupins humoristiske Maade at „arbejde“ paa. Det var en af hans sædvanlige Morsomheder. Det var virkelig en Kunstner i sit Fag, og man kunde ikke lade være med at beundre ham.

Den følgende Nat skete en ny Begivenhed. Da Styrmanden gjorde sin Ronde paa Dækket, hørte han pludselig en Stønnen fra en mørk Krog. Han gik derhen og saa da en Mand ligge udstrakt paa Dækket. Om Hovedet var slaaet en tyk Kappe, og Hænderne var bundne med et tyndt Hampereb. Man befriede Manden fra Kappen og Baandene og lyste ham i Ansigtet med en Lygte. Det var Rozaine, og han forklarede, at han under sin natlige Søgen var bleven angrebet bagfra, slaaet i Dækket og bundet. Paa Kappen var fæstet et Visitkort, hvorpaa der stod: „*Arsene Lupin modtager med Erkendtlighed de 10,000 Francs, som Hr. Rozaine har udlovet!*“ I Virkeligheden var Rozaines Tegnebog, der havde indeholdt omtrent 20,000 Francs, borte.

Naturligvis troede man straks, at det hele var Komædie og Humbug fra Rozaines Side, men man indsaa dog, at det vilde have været umuligt for Rozaine at binde sig selv paa den Maade, som det var sket. Desuden var Skriften paa Visitkortet aldeles ikke Rozaines Haandskrift. Rozaine var altsaa ikke Lupin. Han var en anden. Hvem? Dette Spørgsmaal frembragte næsten Panik mellem alle. Man vovede næsten ikke at være alene i sin Kahyt, man vovede endmindre at vise sig paa de mere afsides Steder paa Skibet. Man talte nu kun med sine egne Slægtninge, man turde næppe være sammen med Folk, man ellers havde været sikker paa. Arsene Lupin var ikke længer en Person, som blev overvaaget, og som man kunde tage sig i Agt for. Arsene Lupin var allevegne, man saa ham i alle. Man nærrede en aldeles overtroisk Skræk for denne mystiske Heksemester, og man tillagde ham de mest fantastiske Egenskaber. Var det ikke ham, der i Dag viste sig i Major Rowsons Person, i Morgen i Grev Raverdans, i Overmorgen maaske i Ens bedste Vens Skikkelse. De første Telegrammer pr. traadløs Telegraf, som vi modtog fra den amerikanske Kyst, nævnedes ikke et Ord om Arsene Lupin. Kaptajnen sagde heller intet, og paa den Maade syntes den sidste Dag, vi tilbragte ombord, alle næsten som en Evighed. Thi hvad kunde man ikke vente, der

vilde ske. Arsene Lupin lod sig næppe nøje med den Smule Bytte, han endnu havde gjort. Dertil kendte man ham for godt. I Ophidselsen, der nu havde grebet alle, troede man, Arsene Lupin var fuldstændig Herre over Skibet og alle, der var ombord paa det, og man var overtydet om, at der endnu vilde ske en forfærdelig Forbrydelse, maaske et Rovmord.

Mens alle befandt sig i denne Uro og Angst, tilbragte jeg behagelige Timer med Miss Nelly. Jeg kan sige henrivende Timer, thi jeg vandt i dem Miss Nellys Tillid og Fortrolighed. Hun var ængstelig af Naturen, hun havde en dyb Rædsel for denne Arsene Lupin, og uvilkaarlig søgte hun hos mig den Beskyttelse, som jeg var glad ved at tilbyde hende. Jeg velsignede denne Arsene Lupin, thi det var ham, der havde ladet Miss Nelly nærme sig mig, og det var hans Skyld, at jeg nu kunde være mine skønneste Drømme. Hvorfor ikke tilstaa det. Jeg drømte om at ægte Miss Nelly, fordi hun var smuk, og jeg elskede hende, fordi hun var rig. Familien Andrezy er af fornem Herkomst, men den er fattig, og Mr. Underwoods Penge kunde opforgylde Andrezyernes gamle Vaabenskjold. Jeg mærkede ogsaa, at Miss Nelly vidste Besked med, hvad jeg drømte om, og hendes smilende Øjne og hendes blide Stemme, syntes at sige til mig: „De maa gjerne haabe!“

Vi stod ved hinandens Side, Time efter Time, lænet mod Rælingen, mens vi saa Amerikas Kyst komme os nærmere og nærmere.

* * *

Skibet laa stille. Snart vilde vi være i Havn. Endelig skulde denne hidtil uløselige Gaade løses, endelig skulde vi faa at vide, hvem Arsene Lupin var imellem os, under hvilken Maske det var, han skjulte sig. Dette Øjeblik nærmedes sig. Om jeg saa bliver Hundrede Aar, vil jeg aldrig glemme den mindste Bagatel af, hvad der skete.

„Hvor De er bleg, Miss Underwood,“ sagde jeg til Nelly, der, næsten skælvende, lænede sig imod mig.

„Og De . . . men . . . men hvor De er forandret . . .“ sagde hun.

Vi var i Havnen. Landgangsbroen blev skudt ombord, men vi fik endnu ikke Lov til at gaa i Land. En Sværm af Toldbetjente, Dragere og Telegrafbude trængte sig først ombord. Nelly stammede:

„Hvis Lupin viser sig at være forsvunden under Overfarten, skal det slet ikke forbavse mig.“

Pludselig kom jeg til at skælve, og da hun forhavset spurgte mig hvorfor, sagde jeg: „Kan De se den lille Mand i den grønne Frakke, — ham, der staar ved den anden Ende af Landgangsbroen!“

„Ja, ham med Paraplyen. Hvem er det?“

„Det er Ganimard!“

„Ganimard?“

„Ja, netop ham, den berømte Opdager og Sporhund. Det er ham, der har svoret, at han vil fange Arsene Lupin, død eller levende. Nu forstaar jeg, hvorfor vi ingen Ting har hørt om Lupin i de traadløse Telegrammer fra den amerikanske Kyst. Ganimard er herovre, og han holder ikke af, at Folk blander sig i hans smaa Forretninger.“

„Men saa kan vi da være vis paa, at Lupin bliver grebet.“

„Hvem ved? Ganimard har kun set Arsene Lupin i hans forskellige Forklædninger og Maskeringer. Og med mindre han kender det falske Navn, som Lupin rejser under . . .“

„Aa,“ sagde Miss Nelly, nysgerrig og grusom som alle Kvinder, „gid jeg dog kunde se ham blive arresteret.“

„Taalmodighed, Miss Nelly. Arsene Lupin har allerede bemærket sin Fjende, og De skal se, han ven. til sidst med at gaa i Land, naar han tror Ganimards Blik er blevet mindre skarpt.“

Man begyndte at lade Passagererne gaa i Land. Ganimard stod lænet til sin Paraply og syntes aldeles ikke at lægge Mærke til Menneskesværmen. Jeg saa, at „Provinces“ Kaptejn stod bag ved Ganimard og nu og da hviskede noget til ham, uden Tvivl Oplysninger om de forskellige Personer, der gik forbi. Her kom Major Rawson, her Italieneren Rivolta, og nu kom ogsaa Rozaine. Den stakkels Rozaine, han saa endnu ikke ud til at være kommen sig efter sine Lidelser.

„Det er maaske alligevel ham,“ hviskede Nelly. „Hvad tror De?“

„Aa, foreløbig synes jeg, det kunde være morsomt at have et Fotografi af Ganimard og Arsene Lupin sammen. Vil De ikke et Øjeblik tage mit Apparat; jeg har saa meget at bære paa.“

Jeg gav hende Apparatet men saa sent, at hun ikke fik Tid til at bruge det. Rozaine passerede nu forbi. Kaptejnen hviskede nogle Ord i Øret paa Ganimard, men denne trak kun paa Skuldrene og lod Rozaine gaa.

„Men, min Gud,“ sagde Nelly, „hvem er da Arsene Lupin?“

Der var nu kun en Snes Passagerer tilbage, og jeg sagde til Nelly, at vi nu maatte gaa i Land. Hun gik forrest, og jeg fulgte bagefter, men vi havde næppe taget ti Skridt, før Ganimard spærrede os Vejen.;

„Hvad er der? Hvad vil De?“ skreg jeg.;

Han stirrede stift paa mig et Øjeblik. Hans Øjne borede sig ind i mine, og saa sagde han:

„Det er vist Herr Arsene Lupin, jeg har den Ære at tale med.“

Jeg lo af fuld Hals.

„Aldeles ikke min Herre. Mit Navn er *Bernard d'Andrezy!*“

„Saa! Bernard d'Andrezy er død for 3 Aar siden i Macedonien. Hvordan De har skaffet Dem hans Papirer, ved jeg udmærket godt.“

„Men De er jo gal Mand. Arsene Lupin har jo indskibet sig under et Navn, der begynder med R.“

„Javel, det er endnu en af Deres Snedigheder, som De har faaet Politiet til at tro i Frankrig. Men jeg kender Dem, Kæltring! Nu er der ingen Chance mere. Naa, Arsene Lupin, vis nu, at De, som den gode Spiller De er, ogsaa kan sætte gode Miner op til et tabt Spil.“

Jeg tøvede endnu et Sekund. Saa slog han mig med Paraplyens Haandtag pludselig paa den højre Underarm. Jeg skreg højt af Smerte. Han havde ramt det endnu ikke lægte Saar, jeg paa-drog mig fornylig under et Indbrud, og som Telegrammet havde talt om. Der var intet Haab længere. Jeg maatte give mig. Jeg vendte mig om mod Miss Nelly, der stod skælvende og dødbleg. Hendes Blik mødte mit, og derpaa faldt det paa Fotografiapparatet. Som et Lyn slog det ned i mig: „*Hun ved alt!*“ Ja, det var jo den lille Kasse, jeg havde gemt baade Rozaines 20,000 Francs og Lady Jerlands Perler og Stene. Jeg sværger, at i dette Øjeblik, da Ganimards to Hjælpere traadte til og greb mig, var alt mig ligegyldigt: mit forspildte Liv, min Arrestation, den lange Straf, der ventede mig, Folks Foragt, alt uden et. Og dette ene var, hvad Miss Nelly vilde gøre med Fotografikassen. At Beviserne for mine Forbrydelser laa i den, brød jeg mig ikke om. Men vilde Nelly være den, der angav mig? Vilde hun forraade mig, — eller vilde den Kærlighed, hun havde næret til mig, være stærk nok til at overvinde eller dog mildne hendes Foragt.

Hun gik forbi mig. Jeg hilste dybt, uden et Ord. Nu gik hun i Land. Jeg tænkte, at hun maaske ikke her vilde overlevere Kassen, her hvor alle saa paa mig, men at hun i Morgen vilde sende den til Politiet. Men da hun kom midt paa Landgangsbroen, skiftede hun en Del Pakker fra Haand til Haand — og Kassen gled af Haanden paa hende og faldt i Vandet, hvor den sank. Hun udstødte et Skrig, saa efter Kassen — og gik i Land. Jeg saa hendes fine Silhuet forsvinde. Det var forbi, — forbi for bestandig.

Et Øjeblik stod jeg ubevægelig. Saa sagde jeg med et Suk og til Ganimards uhyre Forbavselse: „Jeg vilde alligevel have givet meget til nu, at jeg havde været en hæderlig Mand.“

Legende japanske Børn.

Japanske Børn.

ORDET „Børn er en Velsignelse“ er næsten bleven til Ironi i vor overciviliserede Verden, hvor Børnene mangen Gang betragtes som et nødvendigt Samfundsonde. Europæiske Børn opdrages kun altfor ofte til at være fordringsfulde og til at regere i Hjemmet som enevældige Herskere.

Hos Østens Nationer derimod, hvor Fordringerne til Livet er saa uendelig smaa, hvor Forholdene tvinger alle til at være nøjsomme og hvor alle Mennesker er høflige mod hinanden — netop der bliver Børn en sand Velsignelse for Familien. Faa Steder paa Jorden er Familienlivet som Regel inderligere end i Japan — der har man rigtig Forstaaelsen af, at Børn ikke maa overlades til andres Omsorg — og sandelig ingen Steder i Verden finder man saa artige Børn. Jeg har aldrig set et Barn i Japan faa Klø, heller ikke har jeg set Drengene oppe at slaas for Alvor. Høfligheden dækker over alt og gør Livet i højere Grad behageligt at leve — en Lærer er forekommende mod sin Elev, derved lærer nemlig Eleven bedst selv at blive

elskværdig; ja, selv en Fangevogter titulerer sin bagbundne Fange med „rayo-San“ (Hr. Fange), og endog Bøddlen behandler sit Offer med den mest yderliggaaende Høflighed.

Det er rørende at se japanske Forældre sidde i Timevis og lege med deres Børn, og det er utroligt, saa opfindsomme de kan være, naar det gælder om at underholde og more Børnene.

I Japan er der en umaadelig Mængde Æventyr om Drager og Prinsesser, om Blomster og Sommerfugle, og intet er Børnene kærere end at sidde og høre paa slige Historier, især naar Faderen lejer en af de omvandrende Æventyrfortællere dertil. Saa samles hele Huset, baade gamle og unge og deres Venner om Fortælleren, som illustrerer sine Æventyr paa den nydeligste Maade. Han fortæller om den fæle Edderkop, som led af ulykkelig Kærlighed til Sommerfuglen, der imidlertid selv var vanvittigt forelsket i Tigerliljen — og foran den gamle staar en stor Vase med Blomster, og eftersom Fortællingen skrider frem, laver han Sommer-

JAPANSKE BØRN

fuglen af Silkepapir, og ved Hjælp af en Vifte bringer han Luften i Bevægelse og faar saaledes Sommerfuglen til at flyve omkring Blomsterne. Edderkoppen sidder ganske stille i Centret af sit Net og beundrer sin Elskede med sine hundreder af Øjne, men idet Sommerfuglen daler ned og kysser Liljen, gribes den slemme Edderkop af Raseri og farer ned ad sin Traad og dræber den smukke Sommerfugl.

Jeg glæder mig hver Dag over Børnene ude i den lille Fiskerby, hvor jeg tilbringer Sommeren. Man kan give sig af med dem, uden at de derfor bliver paatrængende — de er alle høflige og mest mod deres Forældre. Sædest er de, naar de tidlig om Morgenen ved Ebbetid bliver sendt

ned til Stranden for at samle Muslinger og Snegle; ganske nøgne kommer de spadserende to og to under vældige gule Parasoller, og paa Afstand ligner de lige saa mange Paddehatte ude over Sandet. Saa standser de nu og da for at sanke noget op og undersøge

det — den alvorlige Mine, de da sætter op, er noget af det kæreste. Naar en Moder pynter sine Børn til Fest, samles Naboerne og følger interesseret Paaklædningen, der ligesom alle andre huslige Beskæftigelser foregaar for vidt aabne Skydedøre. Medens Landsbyens gigtsvage Frisørinde, som kender det ældgamle Ritual med Hensyn til

storartet. Man kan ikke gaa forbi saadanne smaa Sommerfugle uden at løfte dem op og kysse dem — og saa ler de og bukker saa pænt. Om Aftenen ved Badningen, som foregaar i Familiens store Træbadekar ude i Gaardsrummet, er Ungerne ustyrlig grinagtige; de morer sig med at stable et Læs af Brændepaa Ilden under Badekarret, for at faa Dampen i store Skyer til at stige op, saa at de ligner smaa Djævleinde i Røgen, og naar det saa bliver dem altfor hedt, kommer de farende ud som kogte Krebs og oversprøjter hinanden med Vand.

og Frisuren i de forskellige Aldre, sætter Børnernes ravnsorte Haar op i de allerkæreste Bukler, henter Moderen det fine Tøj frem fra skjulte Skabe inde i Væggen; der er røde „Tapi“ (Halvstrømver) af den fineste Uld og lakerede „Geta“ (Tøfler) og musegraa Silkecrêpe Kimono'er med indvævede Kirsebærblomster, sorte „Obi“er (Bælter) med Sølvbroderi, og Silkeparasoller med broderede Bambustræer og Storke; det gælder om at faa saa meget som muligt ud af deres smaa Personligheder, og Resultatet er virkelig

det saa bliver dem altfor hedt, kommer de farende ud som kogte Krebs og oversprøjter hinanden med Vand.

og Naar man senere paa Aftenen besøger Familien, saa ligger de alle sammen paa Gulvet i hvide Natdragter under et grønt gennemsigtigt Moskitonet og sover sødeligt ovenpaa Dagens Anstrængelser.

CARL V. SØLVER.

Højerup Kirke, der staar i Fare for at styrte i Havet.

Kirken, der staar for Fald. Det siges om Højerup Kirke derude paa Moens Klint, at hver Julenat flytter den sig et Haneffjed bort fra Brinken ind i Landet. Men Haneffjed er ikke nok i vor travle Tid, hvor ogsaa Havet har travlt med at æde bort af Klintens Kalk. Allerede i 1892 udviste Maa-linger, at Havets Indskæring var to Alen inde under den tykke Kirkegaardsmur, den svævede i Luften, baaren af en Kalkflage. Og imens har Havet ædt sig dybere og dybere ind og er nu inde under Kirkens Kor. Man kunde risikere, at Kirken en Søndag under Tjenesten skred til Havs. Derfor er den foreløbig lukket, for at man kan tage Forholdsregler imod Faren.

En rædselsfuld Nat.

En Erindring af Alexis Krause.

DET var den skrækkeligste Begivenhed, jeg nogensinde har oplevet. Den Rædsel, som greb mig, var i Sandhed saa stor, at jeg aldrig har villet omtale denne Begivenhed for nogen, skønt det nu er over 17 Aar, siden den skete. Men Tiden læger selv de dybeste Saar, og derfor kan jeg nu, da jeg har slaaet mig til Ro i min Fædreneby, med temmelig stor Sindsro se tilbage paa den rædselsfulde Nat.

1889 var et regnfuldt Aar, og i store Dele af Landet raadnede Sæden bort. Jeg skulde rejse til Byen Carson, og da jeg red gennem Sierra Nevada, blev jeg uophørlig standset af de opsvulmede Floder. Det var en sen Aftenstund, og det begyndte at blive mørkt. Regnen havde

strømmet ned hele Dagen, og jeg troede, jeg skulde blive nødt til at tilbringe Natten ude, da jeg pludselig til min store Glæde fik Øje paa nogle Lys lige foran mig. Det var aabenbart en Nybyggerkoloni, og jeg blev helt glad ved Tanken om, at jeg efter Dagens Anstrengelser endelig kunde faa Tag over Hovedet.

Da jeg naaede den lille By, fandt jeg, at den bestod af henvend en Snes lave Træbygninger og en lille Kirke, samt at der ogsaa fandtes et Hus, der bar Paaskriften: „Værelser for Rejsende“. Jeg gik indenfor og blev modtaget af en kraftigbygget Mandsperson, der aabenbart baade var Vært og Tjener. Som Svar paa min Forespørgsel, om jeg kunde faa et Værelse, ytrede

EN RÆDESELSFULD NAT

han tvært, at det nok lod sig gøre. Efter at jeg havde anbragt min Hest i et Skur i Gaarden, fodret og vandet den, vendte jeg tilbage til den slet oplyste Spisestue, hvor det efter en Del Besvær lykkedes mig at faa et tarveligt Aftensmaaltid.

Min Vært anviste mig derpaa et lille Værelse. Møblementet bestod kun af en tarvelig Træseng, en Tønde, hvorpaa der stod et Vandfad, og en gammel Stol med tre Ben; men da jeg var meget træt, brød jeg mig kun lidet om det tarvelige Udstyr. Det lykkedes mig at faa at vide af min Vært, at Byen, hvor jeg befandt mig, hed Le-Diabolo. Men da han ikke syntes oplagt til at fortsætte Samtalen, bød jeg ham Godnat, hvorpaa han gik og overlod mig til mine egne Tanker. Nu først bemærkede jeg, at der ingen Laas var for Døren. Jeg vidste, at Egnen havde et daarligt Ry paa sig, og jeg gav mig derfor til nøje at undersøge Værelset. Derefter satte jeg Stolen for Døren og lagde min Revolver under Hovedpuden for at have den ved Haanden i Nødtilfælde. Derpaa gik jeg til Sengs. Skønt jeg var meget træt, kunde jeg dog ikke falde i Søvn. Halvmørket og de ubehagelige Omgivelser fremmanede hos mig en Mængde Beretninger om Forbrydelser, som var begaaede i slige fjerne Egne. Endelig faldt jeg dog i en Slags Dvale. Men lidt efter vaagnede jeg med Følelsen af, at

nogen bevægede sig i Værelset. Jeg løftede forsigtigt Hovedet for bedre at kunne se mig omkring. Og jeg saa tydelig ved det svage Lysskær fra Vinduet 10 Fingre paa Fodstykket af min Seng.

Det var dødsstille i Værelset, og jeg vovede næppe at trække Vejret. Jeg havde kun en eneste Ting at gøre. Langsomt og forsigtigt flyttede jeg den højre Haand ned under Hovedpuden og trak min Revolver frem. Uden at tabe Hænderne afsyne, som stadig greb fat om Sengekanten, rettede jeg den seksløbende Revolver mod det Sted, hvor jeg ventede at se et Hoved dukke op. Jeg laa længe i denne Stilling og ventede paa min Fjende; men denne syntes ikke at ville vise sig. Saa besluttede jeg omsider at gaa angrebsvis til Værks.

„Rejs Dem og stræk Hænderne op! Ellers skyder jeg!“ sagde jeg med rolig Stemme. Men alt forblev stille.

Jeg vilde nu staa op og trak derfor langsomt Benene til mig. I samme Øjeblik forsvandt Fingrene. Jeg sprang ud af Sengen og styrtede hen til Fodenden. Der var intet at se. Saa kiggede jeg under Sengen; heller ikke der saa jeg nogen. Saa gik der et Lys op for mig.

Jeg havde været lige ved at skyde Tærne af mig.

Københavnsk Gadeliv I. Passagen spærret.

Københavnsk Gadeliv II. Drengene munter sig.

Københavns Roklub paa Udflygt. (Fot. Peter Elfelt.)

En hæderfuld Sæson. For en Uges Tid siden afsluttede „Københavns Roklub“ sin Sæson, der havde været saa sjælden rig paa glørværdige Resultater. Ialt havde Klubben startet 16 Gange og 11 Gange af disse havde den bragt Sejren hjem; der var to store Sejre at melde i Schwerin og der var et Mesterskab vundet i Danmark.

Klubben, der er den ældste i Danmark og blev stiftet 1866 under Navnet: „Handelsstandens og Kontoristforeningens Roklub“, har nu sit store, flotte Baadhus ved Kallebodstrand. Vort Billede viser en Del af dens Medlemmer, der i 8 Aarers outriggere skal foretage en Udflygt til Kongelunden

Øjets Skuffelser.

St. Petri Kirke, set fra Foden opefter.

New Yorks højeste Skyskraber, set fra Foden opefter.

NAAR man i det daglige Liv skal slaa enhver Tvivl ned, siger man gerne: Jeg har set det med mine egne Øjne. Saa er den Sag afgjort. Naar den paagældende er en hæderlig Mand, ved vi, at saa forholder det sig saa. Men Øjet, der synes saa paalideligt, er nu ikke saa paalideligt endda. Det er saaledes et ret langsomt-

New Yorks ejendommeligeste Hus fra et ejendommeligt Synspunkt.

virkende Apparat; saa snart Bevægelsen naar en vis Fart, svigter det. Enhver, der har set Fotografier optagne af Mennesker i hurtig Bevægelse, vil paa Fotografiet have set Stillinger f. Eks. af Benene, som man aldrig har set med sine Øjne.

Og omvendt, selv hvor Øjet egentlig virker godt nok, vil vi, for at bruge en folkelig Vending, ofte være utilbøjelige til at „tro vore egne Øjne“. Det Billede, vi i vor Erindring har f. Eks. af en Bygning, og hvorefter vi atter genkender den, er saa godt som altid Bygningen set fra en bestemt Side, paa en bestemt Maade. Ser vi den

fra en anden Side, kan vi maaske et Øjeblik være i Tvivl, maa se os om et Par Gange, før vi genkender Bygningen. Ja, det Synspunkt, hvorunder man ser Bygningen, kan blive saa usædvanligt, at man ikke genkender den Bygning, som man Dag for Dag er gaaet forbi.

Lad os tænke os, at vi bringer en Mand i hypnotisk Søvn, fører ham hen foran en af hans Bys mest kendte Bygninger, lægger ham paa Ryggen foran den, med Fødderne ind mod Muren,

og saa vækker ham. Han vil se op ad Bygningen, lade Øjet løbe op og ned ad Facaden, stige med det mærkeligt hældende Taarn, søge langs Sidernes skæve og sammenløbende Linjer, og han vil i de 99 af de 100 Tilfælde ikke genkende den Bygning, ved hvis Fod han ligger.

Saadan opløser sig det støtte Tillidsforhold, som man gaar ud fra, der er mellem en Mand og hans Øje. Øjet svigter os, og vi tror ikke Øjet, selv hvor det taler sandt.

Fru Julie Møller som Madam Olsen i „Lynggaard & Co.“
(Fot. Reiffenstein-Hansen.)

Madam Olsen.

Vore Scener har ikke bedre realistisk Kunst at fremvise end den, som Fru Julie Møller Gang paa Gang yder. Senest har hun som Madam Olsen i „Lynggaard & Co.“ skabt en Figur, der i Ydre og Indre er lige slaaende sand. Men Madam Olsen er da ogsaa allerede fra Forfatterens Haand saa levende, at hun synes os en gammel Bekendt. Hendes Mand havde arbejdet paa Lynggaards Fabrik, men afskedigedes efter at have været Ophavsmanden til en Strike og gik saa af Fortvivlelse og Sult hen og hængte sig. Fru Lynggaard, der under Striken fra sine egne Vinduer ret havde faaet Øjet op for Kontrasten mellem sine og Arbejdernes Kaar, var siden den Tid ikke til at kende igen, hendes Sind var angrebet, hun foragtede sin Rigdom og søgte at gøre godt overfor Madam Olsen, hvad hun mente, at hendes Mand havde forbrudt. Hun hjalp rigelig til med Penge og alt den unge Herres aflagte Tøj, det fik Madam Olsens Søn. Hun søgte at jævne Kløften ved at lade Drengene lege sammen. Paa den Maade følte Fru Lynggaard Lindring for sit Tungsind, og det virker da som et Slag paa hende, da Madam Olsen, hvis Søn er gaaet i Hundene og nu ventes hjem efter sin første Brummetur, bebrejder hende denne hendes Godgørenhed. Han har ikke kunnet taale det, alt det fine Herskabstøj. „Ja, Fruen maa ikke blive vred, for Fruen har ikke gjort det af nogen ond Vilje. Fruen har jo altid været saa mageløs storartet. Men jeg tror, det er Fruen, der har ødelagt ham“. Og siden tilføjer hun: „Naar jeg saadan tænker tilbage paa Edvard fra Dreng af, saa var der ikke Spor af ondt i ham, før han fik noget med Fruen at gøre.“

Med saa skærende Ironi ser Hjalmar Bergstrøm paa Samfundets Fortæelser.

En Mindetavle fra 1689. I Byen Beverley i England findes den ovenfor gengivne snurrige Mindetavle over to danske Soldater, der er stædt til Hvile i St. Marys Kirke. Inskriptionen fortæller de to Krigeres Skæbne. De var kommet i en Strid sammen, der endte med den enes Død, og „ifølge deres eget Lands Lov“, maatte da den anden miste sit Hoved ved Sværdet. Nu hviler de Side om Side her i Kirken, under de to hinanden krydsende Klinger.

Redigeret af GEORG KALKAR

Kendte Navne.

Jubilæum.

Det ansete Boghandlerfirma, *G. E. C. Gad*, kan i disse Dage fejre sit 50 Aars Jubilæum. Stifteren, Universitetsboghandler *G. E. C. Gad*, der er

Universitetsbogh. *G. E. C. Gad*.

født 1830, modtog sin Uddannelse i Gyldendalske Boghandel, og aabnede 31. Oktober 1855 sin egen Boglade. Meget hurtig voksede denne Forretning, og ved udmærkede Forbindelser i den videnskabelige Verden lykkedes det tillige *G.* at grundlægge et betydeligt Forlag. En stor Udvidelse skete i 1893, da *Gad* overtog Forlagsbureauet, i hvilket han selv tidligere var Parthaver. *G.* har iøvrigt som Næstformand og Formand i Boghandlerforeningen

virket med stor Energi for Fagets Udvikling. I de sidste Aar har han taget mindre aktiv Del i Forretningen, der nu ledes af hans to Sønner. Han er dekoreret med Ridderkorset og en rumænsk Orden.

Købmand *Gottlieb* i Stubbekøbing kunde nyelig fejre 25 Aars Jubilæum. Ved Siden af sin Hovedvirksomhed har *G.* med megen Dygtighed varetaget en større Række Tillidshverv. I 14 Aar har han været Sekretær i Nordfalsters Landboforening, siden 1896 sidder han som Formand for Ligningskommissionen, er nu Byraadsmedlem paa 6te Aar, Vurderingsmand for Østifternes Kreditforening, Sekretær for Tyendespareforeningen m. m.

Købmand *Gottlieb*.

„Hver 8 Dags Musik og Sang“ Nr. 44 er udkommet og indeholder følgende: * * *: Grønlandsk Fødelandsang i Udkast. — Axel Hildigsen: Maaske. — Ungarsk Folkedans.

Udgivet af ODIN DREWES

Et fuldent moderne, rigt forsynet Herre Ekviperings-Etablissement har Firmaet *A. C. Fechtenburg* etableret midt i Byens Hjerte, i selve „City“ (Østergade 26), saa nær Modens Centrum som overhovedet muligt. Alt, hvad der berører en Mands eller Drengs personlige Udstyr, vil her findes i broget Afveksling og i udmærkede Kvaliteter. Her er *Skræderiafdelingen*, hvis Stoffer og Forarbejdning staar paa Højde med det bedste, *Konfektions-Afdelingen* med sit rige Udvalg og *Lingeri-Afdelingen*, hvis Opgave det er at fuldkommengøre Mandens Elegance ved det smagfuldeste indre og ydre Udstyr.

Jeg elsker Dig!

(H. C. Andersen.)

EVA LEONI.

Affettuoso.

SANG.

Min Tankes Tanke e - ne Du er vor - den, Du er mit

Hjertes før - ste Kærlig - hed _

Jeg el - sker Dig, som Ingen her paa

cresc. accel.

for den,

Jeg el - sker Dig,

jeg el - sker Dig,

jeg el - sker

cresc. accel.

pp
Dig tra Tid og E - vig - hed! jeg el - sker Dig! —

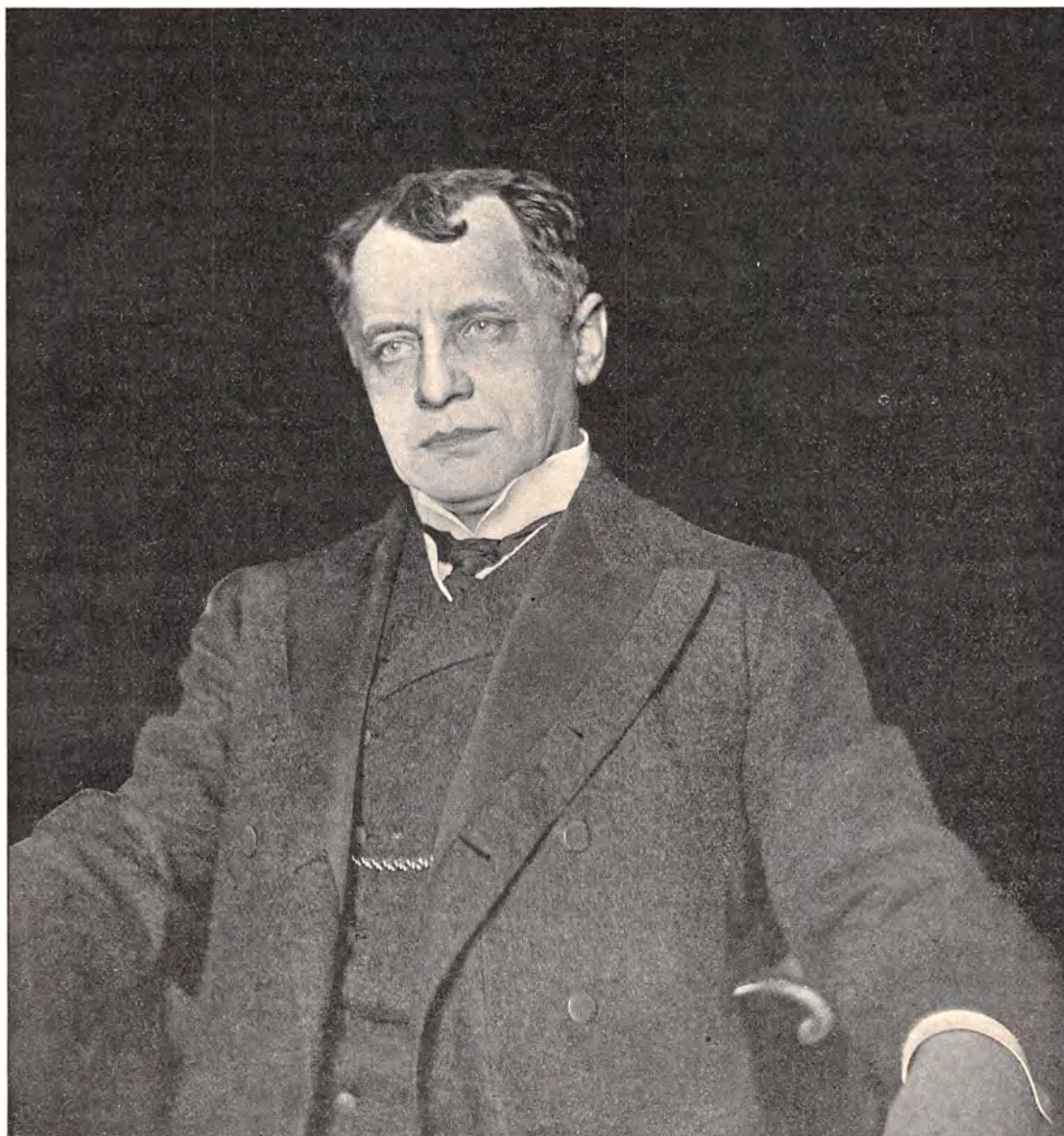
red.

*

HVER 8 DAG

Nr. 6. 12. Aargang.

5. November 1905.

Teaterdirektør Martinus Nielsen.
(Fot. Reiffenstein-Hansen.)

Et Mesterstykke.

Fortælling fra Soho.

TIM O'MULLIGAN var et ægte Barn af Soho. For at være et ægte Barn af denne vidunderlige Part af London, maa man have to—tre Nationers Blod blandet i sine Aarer; man skal have et Humør af den Slags, der kan føre en gennem Nød og Elendighed, uden at gøre en til et selvopgivende Vrag. Man skal have en snedig Hjerne og en rap Tunge. Man skal have et Falkeblik, der ser alle og alt og hurtige Fingre, som ubemærket kan lukke sig om saa meget som muligt.

Saa herligt udrustet fra Naturens Haand var Tim O'Mulligan, Spilleren, Galgenfuglen, Langfingeren. Han var Søn af en Irlænder og en Grækerinde; fra sin Fader havde han arvet sin Letsindighed, sine Vagabondtilbøjeligheder, sin Prælyst, sit ubetvingelige, gode, irske Humør og sit bløde Hjærte.

Fra Moderen havde han arvet sine sorte, spillede Øjne, sin rappe Tunge, Raadsnarhed og en god Del ægte græsk Snuhed.

Og Tim O'Mulligan spillede og snød, og drak og løj og pralede; — herligere Galgenfugl har gode, gamle Soho aldrig kendt.

Jeg har sagt, at Tim fra sin Fader blandt andre udmærkede og nyttige Egenskaber, tillige havde arvet et blødt, modtageligt Hjærte. Derfor skete det ofte, naar han i mørke Nætter famlede sig frem i Huse eller forladte Landsteder, hvor han var ubuden Gæst, at et Syn pludselig viste sig for ham.

Synet af et rødmsuset, smilende Pigeansigt, med kulsorte, straalende Øjne, svulmende, røde, kysselystne Læber og flagrende, sorte Lokker. Og en underlig, uvant Følelse kunde gribe den ellers saa sorgløse, dristige Tim O'Mulligan.

Hvis nu pludselig dog Lovens Arm skulde naa ham; hvis pludselig tunge, graa Mure skulde lukke sig rundt om ham — maaske for mange Aar. Og imedens vilde andre kysse disse røde Læber, se disse sorte, straalende Øjne le sig i Møde og kærtegnende lade Haanden glide ned over de flagrende Lokker.

Og kolde Svedperler kunde springe frem paa hans Pande; uvilkaarligt kunde han kroge sig sammen i Mørket med Haanden knyttet om Brækjærnet, anspændt lyttende efter hver en Lyd, der rørte sig i Mørket.

* * *

Bartolomo Grishotti førte en hyggelig indbringende Eksistens som „blackmailer“ — Pengeafpresser.

Det er en Næringsvej, der er højt anset i Compton Street og Omegn, thi som Pengeafpresser maa man være i Besiddelse af adskillige,

værdifulde Egenskaber. Man maa være discret, veltalende, høflig og dog bestemt; en vis Grad af Dannelse er nødvendig; og Bartolomo Grishotti, der kunde prale af en italiensk Pianist til Fader og en Londoner Ballettøs til Moder, havde fra Forældrene arvet adskillige Ynder, dog alle *indvortes*; af Ydre var han Hæsligheden selv; han havde smaa sorte, stikkende Øjne og tyndt, tjavset Haar, der hang ned over de laskede, bleggule Kinder; og det var et Vidunder, at hans to smaa, tynde, skæve Ben kunde bære hans store Hovede og uformelige Mave.

Bartolomo havde en Datter. Det var *hendes* Ansigt, Tim undertiden saa lyse sig i Møde i en Vision, naar han var ude paa de gale Veje.

Man tro dog ikke, at Dolly Grishotti var en af de fra Novellerne saa velkendte, hvide Uskyldliljer, der vokser op blandt Elendighed, Lavhed og Geménhed og dog beholder sit rene Skær for tilsidst at frelse et Dusin Sjæle eller stille visne hen. Nej! Dolly var en spillevende, lystig, forfløjen Gavtyvetøs, hvis største Fornøjelse det var at lytte til Tim O'Mulligans Beretninger om sine farlige, natlige Bedrifter, om Flugt over Tage og Mure med Politiet i Kølvandet, om Skjul i Kældere og underjordiske Smuthuller — om disse hundreder af Oplevelser, der møder den london-ske Forbryder.

Ja, Dolly Grishotti og Tim O'Mulligan var Perlevenner — de var i Grunden mere, for en skønne Dag stod Tim som Frier i Grishottis Stue. Grishotti skelede arrigt hen paa ham.

„Hvor tør en infam, lumpen Tyveknægt, som Du, vove at gøre sig Tanker om min Datter.“

Tim bemærkede noget om at kaste Sten, naar man selv boede i et Glashus. Og inden Grishotti fik Tid til at udspe mere Gift, var Tims Tunge paa Gled. Hvor var han dog veltalende; hvor Ordene flød fra hans Tunge; kun Sønnen af en Irlænder og en Grækerinde kunde bruge Mundstykket saa eftertrykkeligt. Omsider gav Grishotti tabt: „Godt,“ sagde han, med et surt Smil i sit bleggule, laskede Slyngelfjæs: „Du kan maaske have Ret; det vigtigste er, at vi bringer det til noget i det Kald, vi har valgt; saa spørger jeg ikke om, hvad det er. Men hvad ved jeg om, hvad du duer til. Giv mig et Bevis for, at du kan brødføde en Hustru. Den Dag, du bringer mig 300 Pund Sterling og lægger dem her paa Bordet, saa er Dolly din — men ikke et Minut før.“ Og med den Besked, maatte den gæve Tine sjokke af.

* * *

Sir Jasper Digby skulde have Bryllup med Lord Primroses yngste Datter. Alt var allerede

arrangeret, Brud og Brudgom straaled af Lykke — da formørkedes pludselig Himlen for den henrykte Sir Jasper. Det var ingen andre end Mr. Bartolomo Grishotti af Compton Street, Soho, som en Dag aflagde Sir Jasper et Besøg paa Forretningens Vegne. Det kan ikke nægtes, at Sir Jasper var ikke en pletfri Karakter, hans Ungdomsbedrifter var mange og ikke just egnede til at komme Bruden for Øre. Bartolomo var meget bekymret paa den unge Levemands Vegne, men han kendte sin Pligt som Menneske; han burde gøre Lord Primrose bekendt med visse Transaktioner for at forhindre ham i at styrte sin Datter i Ulykke ved at tillade hende at række en Slyngel sin Haand. Sir Jasper kunde jo nok forhindre det paa en vis Maade, men Bartolomo følte Samvittighedens Røst bebrejde ham, at han solgte sin Tavshed — det vilde koste meget at dæmpe den; det vilde koste endnu mere at kvæle den helt; 2000 Pund Sterling var sikkert ikke for meget. Sir Jasper var sønderknust, rasede, truede, græd af Arrigskab; men til sidst gav han efter. Næste Mandag skulde Bartolomo Grishotti hente 2000 Pund i rede Penge hos ham.

* * *

Mandag kom. Punktlig paa den aftalte Tid mødte Bartolomo og blev indladt til Sir Jasper. En halv Time senere forlod han ham igen, med sit gamle, gule Fjæs badet i et stort, triumferende Smil. Hans Lommer struttede fyldte med Banknoter og Guldpenge. Han skulde netop til at dreje om Hjørnet for fra den ensomme, aristokratiske Gade at naa tilbage til sit eget skumle Kvarter, da han faar Øje paa sin og det hele Sohos svorne Fjende, Detektiven Burns, Londons snedigste Opdager. Et Øjeblik efter stod han Ansigt til Ansigt med den i hele Forbryderverdenen frygtede rødhaarede og rødkæggede Mand.

„Jeg er Detektiv Burns fra Bow Street,“ sagde den rødhaarede: „Efter Anmodning fra Sir Jasper Digby arresterer jeg Dem for Pengeafpresning. Jeg gør Dem opmærksom paa, at hvad De siger, vil blive benyttet mod Dem under Forhøret.“

Bartolomo gav et gurglende Kvæk af Rædsel og knækkede sammen som en Paraply.

„Og saa frem med Pengene,“ raabte Detektiven, de hører ikke hjemme paa en Fanges Person.“

Bartolomo var imidlertid kommen sig af sin første Skræk og det vilde, brutale Instinkt, han havde arvet fra sin italienske Fader, skød op i ham; der brød et ondt Blink frem i hans smaa sorte Øjne. Samtidig med at han overgav sin vel spækkede Tegnebog til den rødhaarede Detektiv, skelede han forsigtigt rundt om sig. Der var ikke et Menneske at øjne, — han og Detektiven var alene. Og netop i det Øjeblik da Burns stak Tegnebogen ned i sin Frakkelomme, før Bartolomos højre Haand, væbnet med en Kniv, lynsnart ud mod hans Bryst. Et lige saa lynsnart Spring

tilbage reddede hans udsete Offer; saa fór hans højre Haand ud *uvæbnet*; men med en Sikkerhed og Kraft som en Smedehammer ramte den hans Modstander lige under Hagen og sendte ham fladt ned paa Ryggen. Det sortnede for Bartolomo, han havde en Følelse, som en gloende Jernstang blev skruet gennem hans Hjærne. Saa forlod Bevidstheden ham.

* * *

„Naa! Nu kommer han til sig selv.“ — — — Bartolomo slog Øjnene op; til en Begyndelse var hans Blik sløret og han følte sig syg og svimmel; saa begyndte han saa smaat at orientere sig. Han laa endnu paa Stenbroen, hvor han var falden. Den rødhaarede Detektiv var forsvunden, men i hans Sted stod der en stor, kraftig Politibetjent; han bøjede sig ned over Bartolomo: „Er det bedre nu? Hvordan Pokker kommer De til at ligge her — ? For megen Whisky — — hva' — ?“

Bartolomo var endnu for omtaaget til helt at opfatte Spørgsmaalene; hans svimle Hjerne havde kun Plads for *en* Tanke: Her laa han øm og forslaaet paa den haarde Stenbro i Politiets Kløer. Og for Bartolomo var enhver Berøring med de forhadte Lovens Haandhævere inderlig modbydelig.

„Naa! Kan De ikke faa Munden paa Gled,“ gryntede Betjenten utaalmodigt. Saa opdagede han pludseligt det sortblaa Mærke, Mr. Burns Næve havde efterladt. „Naa saadan,“ udbød han. „Et Overfald! Jeg troede sgu' kun, at det var Whisky.“

Bartolomos Aandsevner begyndte at vende tilbage. Han ønskede absolut ikke at indlede et nærmere Bekendtskab med Politiet.

„Bliv nu bare rolig her,“ sagde Betjenten godmodigt. „Nu skal jeg stikke over paa Holdepladsen efter en Cab. Jeg er tilbage inden 2 Minutter“ — og afsted travede han.

Næppe var han forsvunden, før Bartolomo var oppe i et Spring; saa hurtigt hans smaa, tynde, skæve Ben kunde bære ham, pilede han ned ad mørk Sidegade. Og som en gammel lyssky Rotte for han hjem til sit elskede, gamle, skidne, graa Soho. — — —

Bartolomo sad ganske fortunlet hjemme i sin skumle Rede og forsøgte at komme sig efter Choc'et. Henne ved Kaminen sad Dolly og hækede med et lille underfundigt Smil om Læberne. Der lød tunge Trin ude paa Gangen; et haardt Slag med en Kno ramte Bartolomos Dør. En rødhaaret Mand traadte rask ind. Bartolomo stirrede paa ham et kort Sekund, saa fór han op med et Angstens Vræl. Han havde genkendt Detektiven. Af bare Skræk lukkede han Øjnene. Da han aabnede dem igen, var der sket en vidunderlig Forvandling. Henne paa Gulvet laa en stor rød Paryk og et rødt Fuldkæg. Og ved Bordet stod — — — Tim — — Tim O'Mulligan selv, mens en Stabel Banknoter og Guldmonter

hobede sig op i Bunke paa Bordet foran ham. Der gik et Lys op for Bartolomo.

„Vær saa god,“ sagde Tim, „her er først de 300 Pund og saa endda 1700 Pund ekstra.“

Bartolomo kastede sig over Pengene, men Tim stoppede ham: „Naa, og Dolly?“ spurgte han.

„Dolly er Din,“ svarede Bartolomo og greb efter Pengene.

Dolly og Tim før i hinandens Favn.

Men Bartolomo kastede sig over Gulddyngen; der lyste en Fagmands Beundring i hans Øjne.

„Jeg er stolt af jer, Børn,“ klukkede han. „Det var et Mesterstykke — — et Mesterstykke!“

A. MORRIS LOTINGA.

Martinius Nielsen.

Martinius Nielsen for 10 Aar siden.

ER det virkelig ikke mere end 25 Aar siden, Martinius Nielsen første Gang kom ind paa en Scene som Aage i Hostrups „Mester og Lærling“? Saa stærkt fylder han i den sidste Tids Teaterhistorie, saa mange Begivenheder knytter der sig til hans Navn, at 25 Aar synes et for kort Aaremaal til at rumme det altsammen.

Men der har over ham, over al hans Væsen og Gøren været det hidsige Mod paa Livet, den rastløse Griben af det hastige Nu, der giver et Aar mange flere Dage end de 365, som det indeholder for almindelige Mennesker.

Og saa har han haft det ved sig, der gør, at man nok skulde lægge Mærke til ham. Der

hændte altid noget, hvor han kom frem, fordi han selv var blandt dem, fra hvem Hændelserne udgaar. I en Tid, hvor Karaktererne synes at blive mere og mere sammensatte og modstridende, er han heltskaaren, som en Mand fra det 15de Aarhundrede. Man synes at kunne tegne hans aandelige Ansigt med fem eller seks dybe Streger.

Han er den mandige Vilje, i dens ufravigelige Styren mod Maalet, i dens Eneraadighed og dens Stædighed, i dens Lyst til at lægge alt ind under sig. Han har været Førsteskestespiller, Direktør, Instruktør. Først for ét, derpaa for to Teatre. Og han har sikkert beklaget, at han ikke tillige kunde være sin egen Regissør, Kostumier m. m., hvis han da ikke har været det. Thi han deler med Napoleon Lysten til ikke blot at lede Slaget, men ogsaa at se Soldaternes Skoremme og deres Brændevinsflasker efter.

Han er, siden han spillede i Madame Sans-gène, ofte bleven karikeret som Napoleon. Og der er maaske næppe nogen af Historiens Personligheder, der i saa høj Grad ejer hans Hjærte. Han fører sin Trup frem; som en Hærfører fører han sine Tropper imod Fjenden. Han føler sig som Høvdingen, den unge Helt, og han er virkelig den fødte Helt med dennes usvigelige Tro paa sig selv og med hans Evne til at rive andre med.

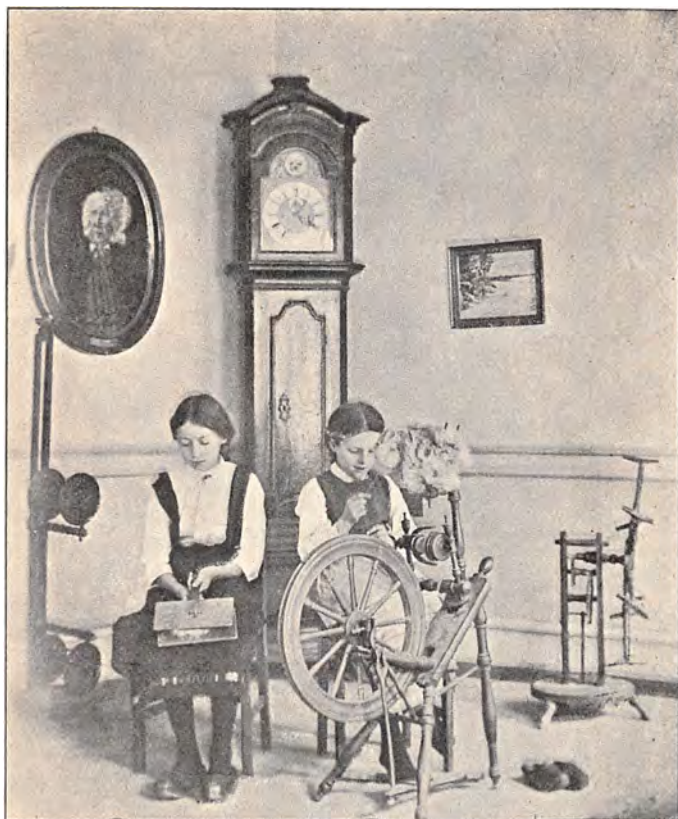
Hans Intelligens er klar og retlinet, den griber om Sagens Kærne, skærer gennem Vævet og Lige gyldighederne, den ser de store Linjer, men ikke Nuancerne. Derfor er ogsaa hans Spil faastrænget og lidet nuanceret. Han naar det store, hvor Rollen er enkel og falder sammen med hans egen, haardt støbte Personlighed. Men da behersker han ogsaa Scenen med den Myndighed og Vælde, som kun er de færreste givet.

Martinius Nielsen for 27 Aar siden.

Spindevisen.

Spindestue (Rekonstruktion).
(Fot. af C. Pedersen, Odense.)

TIL alle Tider har det været anerkendt, at den bedste Hjælp, der kunde bringes trængende og nødlidende, var Hjælp til Selvhjælp. Ikke alene var denne Hjælp den mest økonomiske og for Modtageren gavnligste, men Samfundet selv stod sig naturligvis ogsaa bedst ved at aabne nye Veje for sine Medlemmer og gøre dem ydende i Stedet for blot nydende.

Filantroper har derfor rettet deres Bestræbelser netop paa dette Punkt: Ikke alene at bringe en rent foreløbig og forbigaaende Lindring i de nødlidendes Kaar ved Gaver, men søge at skaffe Arbejde til de mange, der gjerne vilde og kunde bruge deres Hænder til noget nyttigt, mulig ogsaa vinde en og anden Lediggænger tilbage for Samfundet ved at lade ham føle den Glæde, der ligger i en vel anvendt Arbejdsdag.

En af de Mænd, der i Slutningen af forrige Aarhundrede med stor Iver herhjemme arbejdede paa at realisere disse Ideer, var den bekendte Konferensraad *Ryberg* i Kø-

benhavn, der ved at anlægge de saakaldte Spindeskoler, hvor de unge tidligt vænnedes til Haandens Arbejde og saa Frugterne deraf, søgte at skabe Lykke og Tilfredshed.

Ryberg, der var Godsejer, oprettede Spindeskoler først i Kjøng og senere paa sit Gods Øbjerggaard i Sjælland. Spindeskolerne fandt snart deres Digter. Det var den senere Sognepræst *Hans Christian Bunkeflod*, født i Odense 1761, hvor hans Fader var Hører ved Skolen. Da Bunkeflod i 80erne opholdt sig i København, kom han i Berøring med Konferensraad Ryberg, der paa den Tid var meget optaget af at realisere sine filantropiske Ideer. Bunkeflod skrev da sine „Forsøg til Viser for Spindeskolerne“, og den hjertelige og folkelige Tone, der prægede dem, gjorde snart Viserne populære og Bunkeflods Navn bekendt. Han var 1799 bleven Sognepræst til St. Hans Kirke i Odense, men døde faa Aar efter 1805.

Bunkeflods Enke og hans ugifte Søster boede i Munkemøllestræde lige overfor H. C. Andersens Forældre, og her blev H. C.

Andersen modtaget med Venlighed, og som han selv skriver (Mit Livs Eventyr, S. 18): . . . „jeg var hos dem den meste Tid af Dagen; dette var det første dannede Hus, hvori jeg havde et Hjem. Den afdøde Præst havde skrevet Digte, havde dengang et Navn i den danske Litteratur; hans Spindeviser var da i Folkemunde; i mine „Vignetter til danske Digtere“ sang jeg siden om *ham*, som mine Jevnaldrende havde glemt:

Traaden brister, Rokken staar, Spindevisen tier, Ungdomssangen bliver snart gamle Melodier.

. . . . . „Min Broder Digteren!“ sagde Bunkeflods gamle Søster, og hendes Øjne lyste.“

Spindeviserne har sikkerlig lydt for H. C. Andersen, naar han besøgte Præsteenens Hjem og har saaledes hørt til hans første Lektüre, i alt Fald i den lyriske Genre.

Bunkeflod skrev ialt 20 Spindeviser. Den første bærer til Overskrift: *Opmuntring til at spinde*, og lyder saaledes:

Løb snelle Hjul! løb hurtig om,
 Din Hastighed skal lære,
 At Tiden gik, og Tiden kom,
 Og den vil nyttet være,
 Som Traaden gennem Fingeren
 Saa glider Tiden hastig hen,
 Og skønt vi ville gribe den,
 Den kom dog ej tilbage.

Ve! den, som driver Tiden hen
 Med Haanden udi Skødet,
 Som æder, sover saa igen,
 Og aldrig tjener Brødet;
 Hvor ofte kommer Hungeren?
 Og hvad skal da fordrive den?
 O! Piger spinder hurtigen,
 At vi kan tjene Brødet.

Saa mangan gaar med Bettelstav
 Fra Hus til Hus desværre,
 Og lider ondt og vises af,
 For han gad intet lære!
 O, Piger! spandt de nu som vi,
 Saa var de vist for Hunger fri,
 Saa gik de ej paa vildsom Sti,
 Men prisede vor Herre.

Mens andre sammenkrympe sig
 I Skorstenskrog for Kulde,
 Min Røst i Stuen varmer mig,
 Og jeg er glad tilfulde.
 Løb Hjul! Løb Ten! gesvind, gesvind!
 Thi Penge faar jeg for mit Spind,
 Belønningen skal blive min,
 Saafremt jeg blir den bedste.

Viserne blev sunget af de arbejdende i
 Spindestuerne. Der skulde slaas to Fluer
 med et Smæk. Haanden skulde indøves i

Løb snelle Hjul! Løb hurtig om . . .
 (Fot. af C. Pedersen, Odense.)

noget nyttigt, og samtidigt skulde de gode
 og sunde Tanker vækkes.

C. PEDERSEN.

Hun kunde tie.

Efter det engelske.

En Kvinde har ikke let ved at bevare en
 Hemmelighed. Men her skal der fortælles
 om en, som gjorde det, og hvad der er
 det mærkværdige — ikke for en Mands, men for
 en Kvindes Skyld.

Holborn-Restaurantens store Spisesal var fuld
 af Gæster. Det elektriske Lys, som straaled i
 Marmorpillerne og kastedes tilbage fra Spejlglas-
 væggene, det stærkt pulserende Liv, Musikens
 Toner — alt frembragte en berusende Atmosfære.

Saaledes syntes i alt Fald en af de Tilstede-
 værende, en ung, snuk Pige med store, uskyl-
 dige Øjne, der straaled af barnlig Glæde over
 denne for hende ganske nye Verden.

Det var ikke vanskelig at gætte, i hvilket For-

hold hun stod til de to andre Personer ved
 samme Bord. Den store Lighed mellem hende og
 den middelaldrende Dame viste, at det var Moder
 og Datter, og Udtrykket i den tilstedeværende
 unge Mands Ansigt bar tydeligt Vidne om hans
 Følelser overfor den unge Pige.

Frank Westall havde fundet sin Lykke i en
 lille Provinsby, just som han troede, at han for-
 længst havde forspildt sin Ret dertil. De havde
 været forlovede en Maanedstid, og dette var
 Mauds første Rejse til London.

„Nu maa vi vist gaa,“ sagde han og saa paa
 sit Ur. Han ringede paa Opvarteren, fik tilbage
 paa en Banknote og gav rigelige Drikkepenge.

„Lad mig se det Pundstykke, Frank!“ sagde

den unge Pige, og tog en af de Mønter, hendes Forlovede havde faaet tilbage. „Nej se, hvor mærkværdigt! Det maa engang have været anvendt som Brosche. Der er Mærket efter Naalen og her ser jeg en Inskription. „For evigt“ staar der. Det maa være en Erindring. Tænk, at være bleven nødt til at give den fra sig!“

Den unge Pige saa helt sørgmodig ud ved Tanken.

„Lad os nu se at komme i Tøjet!“ sagde Frank i en paafaldende haard Tone. „Ja, undskyld“, tilføjede han hastig, „men vi maa virkelig skynde os, hvis vi skal naa Teatret i rette Tid.“

„Maa jeg beholde det Guldstykke?“ spurgte Maud.

„Ja, vær saa god. Den Slags finder man nok af. Vi ses saa udenfor Teatret.“ Dermed rejste han sig fra Bordet.

„Hvad gaar der dog af Frank?“ sagde den unge Piges Moder. „Jeg har aldrig før set ham saadan.“

Frank tog sig en kraftig Styrkedrik for at blive sig selv igen. Under Forestillingen fulgte hans Forlovede Spillet med Interesse, men syntes mærkværdig tavs i Mellemakterne. Da de sagde hinanden Godnat udenfor Hotellet, lagde Maud Haanden paa Franks Skulder og saa ham angstfuld ind i Øjnene.

„Hvad er der i Vejen?“ spurgte Frank med næsten graadfylt Stemme.

„Kære Frank, tilgiv mig min Dumhed i Aften. Jeg kan ikke lade være at tænke paa den stakkels Kvinde, der har maattet skille sig ved sin Brosche. Tænk, om jeg skulde blive nødt til at skille mig ved noget, som Du havde givet mig. Det vilde være frygteligt.“ —

Der var en vis ung Mand, som ikke fik Søvn i sine Øjne før Kl. 4, og da blev hans Drømme alt andet end behagelige.

* * *

Maud var mærkværdig tavs og nedslaaet i tre Dage, og Frank Westall følte sig heller ikke synderlig vel tilmode. Den fjerde Dag fik han en Billet fra hende med følgende Indhold: „Kom hen til mig Kl. 2. Jeg har gode Efterretninger, men Du faar dem ikke at vide, før Du kommer.“

Lettere om Hjertet, end han havde følt sig i flere Dage, indfandt Frank sig paa Hotellet. Maud stod ved Vinduet, da han traadte ind, og holdt et Brev i Haanden. — „Nu maa Du indrømme“, begyndte hun triumferende, „at din lille Pige ikke er saa dum endda. Jeg vilde saa gerne hjælpe det stakkels Menneske, som havde solgt Broschen, og spekulerede paa, hvorledes jeg skulde bære mig ad. Endelig fik jeg en Idé. Jeg

satte en Annonce i Bladene og imorges fik jeg Svar. Her skal Du se: „E. T. vil tillade sig at besøge den Dame, som har været saa venlig at interessere sig for hende, Torsdag Kl. 2.“

Det bankede paa Døren.

„Der er hun vist allerede.“ — Frank Westall blev bleg som et Lig og kunde næsten ikke trække Vejret. Men Maud lagde ikke Mærke til det, da hun gik for at lukke op.

Den indtrædende var en høj, mager Kvinde i en gammel, slidt Kjole. Ansigtet var endnu ganske smukt, men Udtrykket i Øjnene vidnede om alvorlige Kampe for det daglige Brød. Langsomt rettede hun Blikket mod den venlige, unge Dame, der bød hende velkommen, og vilde netop til at komme nærmere, da hun fik Øje paa Herren henne ved Vinduet. Hun for tilbage, som om hun havde set et Spøgelse, og om Læberne viste der sig et haardt Smil. Franks Øjne var fæstede paa hende med et Udtryk af vild Fortvivlelse. I dette Øjeblik læste hun hele hans Historie, og hun forstod, at hun holdt hans Skæbne i sin Haand.

„Hvad for noget, kender De Frank?“ fremstammede Maud.

„Nej, nej — — han minder mig bare saa meget om en kær Ven, som jeg mistede for flere Aar siden. Maa jeg tale med Dem under fire Øjne, Frøken?“

„De kan ikke tro,“ sagde Maud, da de blev alene, „hvor glad jeg blev over, at min Annonce blev besvaret. Jeg vil saa gerne hjælpe Dem, hvis jeg maa.“

Den fremmede Kvinde holdt et Øjeblik Hænderne for Ansigtet, beherskede sig saa og rakte Haanden frem til Tak.

„Kæreste Frøken, De kan ikke hjælpe mig. Jeg trænger ikke til nogen Hjælp. Jeg kom for at faa den der igen. Det er alt, hvad De kan gøre for mig,“ sagde hun, idet hun tog imod Guldmønten.“

„Men den Mand, jeg skal gifte mig med, er saa god og kærlig. Det vilde være en let Sag for ham at hjælpe Dem.“

„Lad mig saa takke Dem endnu engang. De er en Engel!“ sagde hun med Taarer i Øjnene. — — — Døren lukkedes sagte efter hende.

* * *

Frank mødte hende ved Udgangen.

„Mary,“ sagde han.

Kvinden vendte sig heftig om imod ham.

„Hvorledes skal jeg takke dig for den Godhed imod mig?“ begyndte han.

Kvinden rettede sig i Vejret.

„Det var ikke paa dig, jeg tænkte,“ svarede hun og gik stolt sin Vej.

Natten og Dagen.

„Thorvaldsens Værker, udgivne for Folket,“ — saaledes lyder Titlen paa det betydningsfulde Værk, som G. E. C. Gads Forlag i disse Dage har paabegyndt. Titlen fortæller tydeligt, at

Efter en af de — dog aldrig meget lange — Perioder af tungsindig Træthed og dermed følgende Uvirksomhed, af hvilke Thorvaldsens Genius vaagnede op, fyldt med ny

„Natten“, Relief af Thorvaldsen.

Tanken har været den, gennem et saadant Billedværk at gøre Tilbedelsen af Thorvaldsens Kunst lettere for hele den store Almenhed, der hidtil paa væsentlige Punkter har savnet Vejledning, naar det gjaldt om til Bunds at trænge ind i den Skønhedsverden, hvor Thorvaldsens Værker lever deres udødelige Liv. I det nye Arbejde fremstilles i fuldendte Gengivelser alt det ypperste, Thorvaldsen har skabt, og til hvert enkelt Værk giver Kunsthistorikeren Emil Hannover klar og fyldig Underretning om dets Indhold og Historie. Som en Prøve paa, hvad Samlingen bringer, gengiver vi de to berømte Relieffer „Natten“ og „Dagen“ med den ledsagende Tekst.

Skabertrang, frembragte han en Morgenstund i 1815 disse to Relieffer, der med Rette henregnes til hans genialeste Værker.

Med sine Smaabørn, Søvnens og Dødens Genier, ømt i sin Favn sejler „Nattens“ Gudinde paa sine Vinger frem gennem det uendelige, dunkle Himmelrum. Hendes Flugt er lydløs som den Mørkets Fugls, Uglens, der følger hende; hendes Hoved er kranset med den Blomst Valmue, der er Søvnens og Dødens Sindbilled, og sænket mod hendes Bryst i et drømmesødt Blund. En Stemning af skærmende Skygge og

NATTEN OG DAGEN

forsonende Fred følger hende paa hendes Vej ned til Jorden og alt jordisk Liv.

I Modsætning hertil staar der Glans og Glæde af „Dagen“, der hun paa hastig Vinge kommer flyvende, vendende sit Hoved med de løse Lokker og det blege Smil mod den lille Lysets Genius, der hænger ved hendes Skulder og løf-

i Marmor i Thorvaldsens Værksted. Det er dog mest gennem allehaande Gengivelser i Metal, Biskuit og Gibs eller Efterskæringer en miniature i Sten og Konkylje, at de har opnaaet deres umaadelige Popularitet. Ofte var disse Gengivelser inderlig slette i Enkelthederne; men trods alt det Slid, der saaledes er gaaet af Skønheden

„Dagen“, Relief af Thorvaldsen.

ter sin Fakkelt, medens hun selv strør Morgenrødens nys udsprungne Roser som en Dug ud over Jorden, der vaagner.

Af de to Relieffer kom „Natten“ først til Verden. Oprømt af Glæde over dette skønne Foster af sin Fantasi vilde Thorvaldsen paa Stedet gøre et Sidestykke dertil. Da Gibsformeren Antonio kom for at hente Lermodellen til „Natten“, var „Dagen“ allerede ved at blive til. „Bliv et Øjeblik, Antonio,“ bad Thorvaldsen, „saa kan vi med det samme faa dette afformet.“

Begge Kompositioner udførtes gentagne Gange

i begge Relieffer, har de intet mistet af deres umiddelbare Magt over Sindene. „Dagen“ bærer maaske lidt Præg af at være bleven hastig til og halvt i Leg; men deri begrundes sikkert ogsaa noget af den lyse lette Stemning, hvorved dette Relief saa udmærket fremhæver den alvorligere Stemning i „Natten“. De to Relieffer hører uadskilleligt sammen. Men „Natten“ er i Retning af Stemningsfylde det mest gribende af dem, — i saa Henseende maaske det kosteligste, som Thorvaldsen overhovedet har frembragt.

EMIL HANNOVER.

En Bestigning af Mont Blanc.

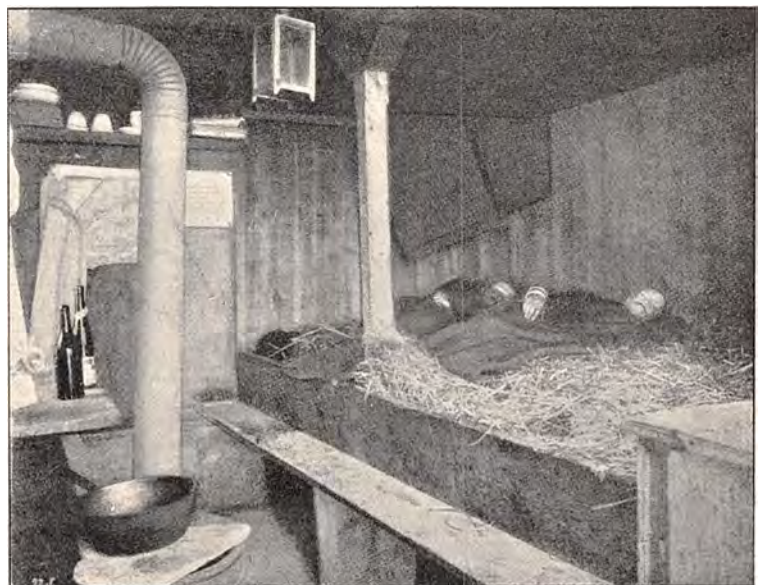
ligste Sted, fordi saa mange dør der.“

Og selv om der forrige Aar gik et Par Hundrede Menneskeliv tabte i Alperne, hævder Sportens Retroende, at kun den mindste Del af dem er de egentlige professionelle Bjergbestigere. Det er uforstandige og letsindige Amatører, der lader sig friste af en smuk Blomst ude paa Skrænten, det er Begyndere, der lader haant om alle „Alpevidenskabens“ Love og Regler. Eller det er Selvmordere. Herhjemme kan vi kun kaste os ud fra en femte Sal, højst fra Rundetaarn, men i Alperne foretrækker en Selvmorder ofte at styrte sig ned i den tusindfod dybe Afgrund.

Men selv over en øvet og skolet Tindebestiger kan der komme Faller i mange Former. Solen kan løse et Isstykke, der i Spring og Hop rutscher ned ad Bjergsiden, det kan være saa elskværdig kun at tage Cigaren bort mellem den dristiges Læber, men det kan ogsaa knuse hans Hoved. Og der er de lumske dybe Revner i Isen, kun dækkede af en tynd Sneskorpe. Det er vel nok dem, som sluger de fleste Menneskeliv. Man værger sig mod dem ved at gaa flere sammen, forbundne indbyrdes med Tove. Falder en ned, kan de andre hale ham op. Man maa helst være tre, er man kun

Bjergsport.

DET er en Sport at bestige de højeste Bjergtinder, ganske som det er en Sport at spille Fodbold, Tennis. Og naar man indvender, at der gaar mellem Aar og Dag ikke saa faa Menneskeliv tabt i Bjergenes svigefulde Revner eller ved Nedstyrtning, svarer den ivrige Bjergbestiger, ja men der er ogsaa dem, der bliver slaede til Krøbling i Fodbold, der er saa mange, der kører lukt ind i Døden paa Cyklens rappe Hjul. Og de tilføjer, at Mark Twain har jo allerede sagt de fortræffelige Ord om „Sengen, der maa anses for det far-

Hvil undervejs. Natteleje i Bjerghytten.

to, vil ofte den tilbageblevne være ude af Stand til at hale den nedstyrtede op.

Ogsaa oppe paa Toppen, den længselsfuldt eftertragtede, lurur Faren. Sne- og Ishætten kan staa ret langt ud fra det faste Fjæld, det er farligt at gaa hen til dens Rand, man kan risikere, at Isen brister, at den modige, der allerede staar ved Maalet, hurtigt kommer et Par Tusind Fod nedefter.

Men trods Farerne vokser Alpebestigernes

Tal aarlig. „Der er ingen Sport i Verden som Bjergbestigning“, siger de begejstrede. Ingen Glæde saa dyb, som den først at sætte sin Fod paa en hidtil uovervunden og jomfruelig Bjergtinde. Det er Mystiken, og det er Æren. Alle de omliggende Lande har deres talrige Alpeklubber med Foreningsblade, Almanaker, Aarsberetninger. Og i hvert af dem vil den modiges og lykkelige Navn prange, ligesindede til Efterfølgelse.

Aandefotografier.

Aandefotografi fra en Seance i Gøteborg. Til venstre Aanden, til højre Mediet.

HVAD ligger der paa den anden Side af Dødens mørke Port? Religionen giver sit Svar, men den byder kun en Tro, en Tro, som den selv forklarer som „en Overbevisning om det, der ikke ses“. Og Menneskene synes nu om Stunder at ville have mere, de vil se, de vil Kendsgerninger, ikke Forsikringer. Og det er det, Spiritismen paatager sig at give, den paastaar ikke blot, at vi lever videre som Aander, den fotograferer endog Aanderne. Og hvad kan man egentlig forlange mere? Vi er jo vant til at betragte den fotografiske Plade som det sikreste Vidne. Øjet kan tage fejl, men hvad Lyset skriver

paa den lysfølsomme Plade, staar skrevet der med Sandhedens egen Haand. Det synes ialt Fald saa. Thi selv efter at adskillige Videnskabsmænd har undersøgt de spiritistiske Fænomener og er gaaet i Borgen for deres Ægthed, ligger disse Fænomener dog endnu ikke saa langt fremme i Dagens Lys, at enhver Tvivl er udelukket. Der klæber endnu saa meget mistænkeligt ved dem, saa meget af Mørkekamre, Forhæng, Medier, for ikke at sige Hokuspokus, at man vel har Lov til at stille sig afventende overfor Ting, der strider saa absolut mod det, som alle vore klart bevidste Iagttagelser lærer os. Der ligger maaske endnu uopklarede Gaader bag nogle af de spiritistiske Forsøg, men der kommer sikkert den Dag, da Videnskaben kan forklare dem efter dens gængse Metode, uden at tage sin Tilflugt til Aander som Ophavsmænd til Fænomenerne.

Det ene af de Aandefotografier, vi her bringer, er taget ved Magniumlys under en Seance, som et bekendt Medium, Fru d'Espérance, gav i Gøteborg. Efter hendes egen Fremstilling formede en Seance sig saaledes:

Mediet var iført en fastsluttende Dragt, der var hægtet i Ryggen. Desuden var hun syet sammen med Traad, og paa denne varder skre-

En begyndende Aandematerialisation; det hvide paa Skærmen er Aanden, der bygger sit Legeme op.

vet et Ord, som umuligt vilde kunne sammensættes, hvis Traadene blev brudte. Haaret blev fast flettet, Fletningerne syede sammen, og Traadene mærkede. Om hendes Haandled blev der syet sorte Baand, om Livet fik hun en Snor osv. osv. „Seks Tommer var alt det Spillerum, jeg fik.“ Hun tiltalte de usynlige Kræfter, som hun følte nærværende. Der blev lagt Papir og Blyant frem, og Aanden Walter skrev: „Vi vil gøre, hvad vi kan, men du maa love ikke at gøre os ansvarlige, hvis Resultatet ikke bliver efter Ønske.“ Fruen svarede: „Jeg vil bære Ansvaret.“

„Endelig blev det aftalte Tegn givet; alt var rede. Man trak Forhænget bort, og en materialiseret Skikkelse stod klart ved Siden af mig. Magniumsløst glimtede, en fotografisk Plade var rede til at optage Billedet — og Forhænget blev atter trukket for.“

Mediet undersøges, alle Baand er urørte.

„Men nu kommer det mærkeligste ved hele det mærkelige Eksperiment. Da Fotografipladen omhyggelig var taget ud, og Billedet fremkaldt, viste der sig et højt mærkeligt Fænomen. Man saa den materialiserede Aand, klædt i hvid, flagrende Klædning, Haaret hang løst ned over Skuldrene, der ligesom Armene var ubedækkede. Skikkelsen var en fremmeds, men — Ansigtet var mit. Ingen Fejltagelse var mulig, aldrig har noget Fotografi lignet mig bedre. Paa en Stol lidt bagved sad der en Skikkelse i min Dragt med de sorte Baand om Haandledene, med det fastbundne Baand om Livet, — men det var et fremmed Ansigt, der med stort Velbehag og For-

nøjelse syntes at gøre Iagttagelser . . . Al den Forklaring vi kunde faa af Walter, var en angergiven Bemærkning om, at „Sagerne var blevet lidt vel meget sammenblandede!“

Som man ser, er Aanderne villige til at gøre Undskyldninger, naar de har baaret sig klodset ad, noget Menneskene i denne Tilværelse ikke altid er lige tilbøjelige til.

Professor J. L. Ussing,

den højt ansete Filolog og Arkæolog, er død i en Alder af 85 Aar. Med Madvig stod han gennem mange Aar i intimt

Professor J. L. Ussing.

Samarbejde, men ganske særlig fik U.s arkæologiske Studier banebrydende Betydning. Hans Virken som Lærer ved Universitetet strakte sig over et Tidsrum af omtrent 60 Aar, og i denne Periode fik han Lejlighed til at uddanne og påvirke en stor Skare af Videnskabsmænd, der siden vandt Navn og aldrig glemte, hvad de

skyldte deres gamle Lærer. Paa hans 80-aarige Fødselsdag udgav de et Festskrift, tilegnet ham og skrevet til hans Ære.

Norges Kroningsstol.

Den norske Kroningsstol. Naar det om kort Tid sker, at Norge efter de haarde Fødselsveer har faaet sin Konge valgt, da vil han under Kroningen tage Sæde i den prægtige Stol, som vi her er i Stand til at give. Sidste Gang blev den benyttet ved Kong Oscars Kroning i Trondhjem Domkirke, og det var ved denne Lejlighed, at den norske Regering gav den i Danmark boende Billedhugger *Olaf Glosimodt* Bestilling paa at udføre den. Det prægtigt udskaarne Arbejde er forfærdiget af Egetræ. Glosimodt var kommen til Danmark i Halvtredserne og levede siden her, men det skyldtes vel hans norske Afstamning, at han fik Bestillingen.

En Stranding paa Bornholm.

I Begyndelsen af Oktober fik den finske Fuldrigger „Earl of Zetland“ sit Banesaar mellem de bornholmske Klipper. Den var paa Rejse fra Sundswall til Sydafrika med Tømmer, men i Regntykning og stiv Kuling forviredes Styrmandens Syn, og han styrede lige mod Klipperne syd for Vang i den Tro, at han endnu var omtrent en Milsvej fra Land. Saa stod med ét Skibet fast et Par hundrede Alen ude, medens Agterstævnen regelmæssigt slyngedes op imod Klippegrunden for kort efter med en skurende Lyd at glide tilbage i Dybet. Ud paa

Morgenen kom Hjælpen fra Hasle og Allinge Redningsstationer, og under et farefuldt Redningsarbejde kom det skibbrudne Mandskab velbedt i Land, omsider fulgt af Kaptajnen, der først erklærede sig ganske uvillig til at forlade Skibet — rimeligvis af Frygt for Strandrøverier — og kun under Pres fra Øvrighedens Side lod sig bevæge dertil.

I flere Dage havde man haabet paa Redning for Skibet, saafremt Vejret vilde bedre sig, men tilsidst maatte Haabet opgives, og det ene af vore Billeder, taget 10 Dage efter Forliset, viser den fortvivlede Situation, hvori Skibet tilsidst befandt sig. Skroget var delt i to Dele og Lasten flød i stadig større Mængde langs Kysten. Den

„Earl of Zetland“, Morgenen efter Strandingen, d. 5. Okt. (Fot. H. P. Jacobsen.)

forreste Del af Skibet gik den 15. Oktober til Bunds med Spil og Anker og „Jarlen af Zetland“s Saga var ude.

„Earl of Zetland“, 10 Dage senere, sønderhugget af Bølgerne. (Fot. H. P. Jacobsen.)

Gamle Skikke i England.

FOR de gamle Skikke er det nu til Dags gode Tider. De er højeste Mode. Disse Skikke, der før levede et Liv halvt paa Naade, holdes nu højt i Hævd. Og hvor der ingen snurrige Fortidslevninger findes, er man travlt optaget af at danne saadanne. Viden-skabsmændene studerer, samler, sammenligner

En 300-aarig Tradition. Inden Parlamentets Aabning undersøges endnu stadig Bygningens underjordiske Hvælvinger.

de forskellige Sædvaner og Skikke fra Alverdens Lande, de fører deres Oprindelse op til den graa Old og finder Fortidsfornuft skjult i Nutidens Snurrigheder og Besynderligheder. De gamle Skikke, der har haft Livskraft nok til at holde sig indtil vore Dage, har derfor sandsynligvis en lang Levetid for sig, en sund og kraftig Alderdom.

Særlig i England er der jo et rigt Flor af slige, gamle besynderlige Skikke. Deres Oprindelse kan være højst forskellig. De kan være Rester af gamle hedenske Fester, der gaar igen i Nutidens Pineskikke eller Julens grovkornede Løjer.

Men de kan ogsaa stamme fra en ganske bestemt historisk Begivenhed. Det mærkelige

Optog, der før Parlamentssamlingens Aabning bevæger sig gennem Parlamentets Sale og Kældere, daterer sig saaledes fra en enkelt, 300 Aar gammel Begivenhed. I 1604 vilde de misfornøjede Katoliker sprænge Overhus, Underhus med samt Kongen i Luften under Aabnings-højtideligheden. De havde lejet en ledig Kælder under Overhussalen og skaffet 9000 Pund Krudt ind i den. „Krudtsammensværgelsen“ blev imidlertid røbet ved et anonymt Brev, og de sammensvorne grundigt befordrede over i den anden Verden. Men ikke nok dermed. Saa dybt sad Skrækken de senere Tingmænd i Blodet, at de først følte sig oplagt til deres Lovgiverarbejde, naar der forud var gaaet en grundig Undersøgelse af Parlamentsbygningen. Og Aarene blev til Aartier og endnu i vort det 20. Aarhundrede foretages Undersøgelsen. Den er nu en tom Ceremoni, vore Dages „Krudtsammensvorne“ behøver ikke 9000 Pd. Krudt, et Par gode Bomber er tilstrækkelige, og mod dem kan jo ingen undersøgende Rundgang hjælpe. Men Toget, iført de besynderlige Dragter, gaar stadig sin Gang rundt efter det gamle Ceremoniel.

Der synes ikke at være megen Fornuft i de Hestesko, Søm, det Knippe Risbrænde og en Økse, som en af Londons Embedsmænd aarlig overgiver Kronens Repræsentant under streng lagttagelse af gamle Former. Det er Afgiften af et Stykke Jord, som Kommunen en Gang i Middelalderen har faaet overladt af Kronen. Men den Gang i Middelalderen var der god Mening deri. Det var en Tid, hvor Pengene var faa og

smaa, hvor man derfor mere betalte med personligt Arbejde eller med Naturalydelse end i rede Penge. Da havde Hestesko og Økse virkelig en Værdi, større end i vore Dage, medens Jordstykket ikke var saa meget værd som nu. Selv i en Konges ikke meget komplicerede Hofholdning kunde man regne med seks Hestesko, 61 Søm, en Økse og et Knippe Brænde. Og da Tiderne blev anderledes, var det kun altfor meget i Skyldnerens Interesse at svare den gamle, lette Afgift. Og saa er den bleven staaende i Aarhundreder.

Eller en Skik kan have sin Oprindelse af Englændernes Respekt for testamentariske Bestemmelser, hvor besynderlige de end maa forekomme. Som den gamle Dame, der testamen-

Hestesko, Risknipper, Svin og Brænde gives den Dag i Dag som Afgift for et Stykke Jord.

Kvinder opsamler Penge paa Velgørerindens Grav.

terer nogle Penge, som 21 gamle, særlig udvalgte Enker skal samle op i Form af Sekspencer paa hendes Gravsten hver Langfredag. Kapitalen gaar tabt ved Ildebrand, men Skikken holder sig, der er altid nogen, der vil

levere Sekspencer, de gamle Koner skal ikke miste deres, en gammel Skik skal ikke gaa til Grunde.

Ja, det er gode Dage for de gamle Skikke.

CALIBAN.

Kendte Navne.

Dødsfald.

Grev *Joachim S. D. Knuth* er afgang ved Døden i sit 60 Aar. K., der fra 1862 var knyttet til

Grev *Joachim S. D. Knuth*.

Udenrigsministeriet, fik Ansættelse ved forskellige fremmede Hofver i diplomatisk Tjeneste. I 1884 blev han udnevnt til Gesandt i Wien og senere forflyttet til Rom og Madrid, indtil han i 1895 trak sig tilbage. Grev Knuth var en Mand med mange Interesser, en ihærdig Samler, hvem Statens Musæer kan takke for

værdifulde Bidrag. Han var dekoreret med Kommandørkorset og Sølvkorset.

Jubilæum.

En af Sorøs kendte Borgere og største Forretningsdrivende, Manufakturhandler *Julius Olsen*,

Manufakturh. *Jul. Olsen*.

har med stor Dygtighed arbejdet sin Forretning i Vejret, har tillige beklædt en Række Tillidshverv og er en meget afholdt Mand i sin By.

„Hver 8. Dags Musik og Sang“ Nr. 45 er udkommet og indeholder følgende:
Ludvig Harms: Til Helsingør. (Tekst af Charles Gandrup).

Richard Dilenberg: Attaque de Husards.

Poul Hellmuth: Visen om Maren Barakkes Dreng.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter, saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag's specielle Fotograf er Hr. *Julius Aagaard*.“

Sang til Frederiksborg.

C. F. FRØRUP.

Allegro moderato.

PIANO.

mf

1. Dej - li - ge Slot med de glim - ten - de
 2. Kløg - tig med Kunst har en kon - ge - lig
 3. Skøn som en Ro se fra Fe - er - nes

Fløj - e, al - drig i Nor - der din Li - ge man saa,
 Me - ster ma - net dig frem o - ver Van - de nes Strøm.
 Ri - ge, fast som det Ord, der blev talt at en Helt

Is - sen du strak te mod Hør - len den høj - e,
 hvæl - vet dit Tag o - ver tu sin de Gæ - ster,
 stolt som et Fjeld, der mod Ly set op - sti - get

Fo - den du va - sked i Bøl - gen den blaa;
 fængs - let i Ste - nen sin dej - lig - ste Drøm;
 bli - ned dit Taarn un - der Stjer - ner - nes Felt.

Fo - den du va - sked i Bøl - gen den blaa
 fængs - let i Ste - nen sin dej - lig - ste Drøm.
 bli - ned dit Taarn un - der Stjer - ner - nes Felt.

mf

HVER 8 DAG

Nr. 7. 12. Aargang.

12. November 1905.

Fra Tietgen-Monumentets Afsløring paa Børsen.
(Fot. Jul. Aagaard.)

Hendes Kirkegaard.

Norsk Livsbillede af Johan C. W. Juuhl.

EN smuk Juli Aften laa vi langt vest i Havet og fiskede. Det var næsten stille; kun nogle matte behagelige Duvninger gled op og ned.

Der blev intet videre Fiskeri, Isak var synlig misfornøjet, „han bed ikke i Aften“, og vi vendte Stævnen mod Land og strøg ind gennem Sundet.

Gamle Isak var i Snakkehjørnet i Aften. Han talte ustanselig om snart et, snart et andet.

Indom første Pynten tager han Hvil, slipper Aarerne, lader Baaden drive med Strømmen, mens han fylder sort Tobak i sin ligesaa sorte Snaddestump.

Han tænder, damper smattende løs og langer atter ud efter Aarerne.

— Jo, ser I — den afbrudte Samtale toges op igen — det er, som jeg siger, Svartbaaen er en af de daarligste at komme ud for. Sta dig-væk brækker det over den, ikke at snakke om i Uvejr, da ligger det hele i et eneste Skumsprøjt mange Favne høje . . . Ja, saa var det netop et saadant Uvejr syv Aar tilbage nu i Efteraaret. Søen var en eneste Røg, og om Svartbaaen brød det godt og vel en halv Snes Favne. Gud naade og hjælpe den, som var ude den Dag, aldrig slap han derfra med Livet.

Elisas Mand, Nils Ølve, var en af de dygtigste Lodser i hele Norges Land, tror jeg at kunne sige — en usædvanlig djærv og vovsom Karl i enhver Henseende. Er der nogen, som savnes, saa er det tilvisse ham, maa en tro . . .

De havde siddet oppe paa Højden, Lodserne, og set udover det oprørte Hav, fortsatte Isak, mens vi roede indover.

Pludselig faar de Øje paa en stor Sejler langt ude. Den har Nødfalg tiltops.

Nils er den første, som bliver den var.

Han lader Kikkerten gaa rundt til de øvrige, De ryster alle paa Hovedet; i Dag er det helt ugørligt at „tage ud“.

Ja . . . Nils mener næsten saa, han ogsaa — i Begyndelsen.

Men mere og mere kredser Tankerne om det sørgelige, at her skulde sidde en hel Del djærve Lodser paa „Haugen“, som saa dem derude trænge til Hjælp uden at gøre mindste Forsøg engang paa at komme ud.

Tilsidst rejser han sig med et:

— Giv mig saa Kikkerten!

Længe stirrer han udover. Saa lægger han den bort.

Det fik ikke hjælpe. Var der to, som vilde gaa med, saa vilde han gøre Forsøget.

Folket omkring ansaa Nils for ligefrem sinds-svag. Det var at friste Gud at tage ud paa Havet i saadant Stormvejr.

Men Nils blev bestemt ved sit.

Han saa sig rundt om: var der nogen, som vilde gaa med?

Nej — ingen.

— Ja, saa ta'r jeg Drengene da.

Blikket strejfer hans to femten- og attenaars Sønner.

— Er du afsindig, Mand! Vil du dræbe baade dig og dine Dreng? siger en Gamling.

— Det bliver min Sag, svarer Nils bestemt, vi kan ikke staa med Hænderne i Lommen og se dem dræbes derude — et Forsøg paa at yde Hjælp maa vi i hvert Fald prøve. Gaar du med, Per?

Den femten Aars djærve unge Dreng kaster et Blik udover, da vender han sig mod Faderen med et resolut Nik:

— Ja.

Og du, Ola? spørger Nils den anden.

— Tager du ud, Far, saa følger jeg.

— Godt. Saa drager vi, siger Nils og gaar hurtigt nedad Bakken, fulgt af begge Drengene.

Men Mændene paa „Haugen“ blev staaende tilbage — hovedrystende og korsende sig. Dette var Galmandsværk; ingen af dem var netop Kællinger heller, men dette . . . nej aldrig i denne syndige Verden slap de tre levende herfra.

Da Nils og Drengene styrtede ind i Stuen for at faa Proviant, Søklæder og alt i Orden, blev Konen helt fra det. Hun bad og trygled ham saa inderlig om ikke at tage ud i saadant et Stormvejr, hverken han eller Drengene.

Men Nils var ubøjelig. Han svarede blot, at det var *hans Pligt* i hvert Fald at gøre et Forsøg paa at komme de Nødlidende til Hjælp. Drengene havde deres frie Vilje, han vilde ikke tvinge dem.

Da de strøg nedad Bakken mod Bryggen, stod Elisa grædende i Døren med den mindste Pige paa Armen.

Dette kunde aldrig gaa godt.

Saa underlig viljefast og bestemt som Nils var i Dag. Saadan havde hun aldrig set ham før. Det var som de blanke Øjne skød Ild, og om den stærke, ranke Skikkelse stod der ligesom noget martyragtigt forklaret.

Hun gik op paa „Haugen“ for at se udover.

De stod der, disse vejrbitte og furede Karle med Spænding præget i hvert af de haarde Træk, imedens de smaa ildglimtende Øjne fulgte Lodsbaaden, som for en liden Stump Sejl stræved udover.

Det jog gennem Elisa, da hun var naaet derop og først ret fik Syn for, hvordan Søen var i Dag. Evig Skumrøg, Braat og Brand under en mørk skyjagende Himmel.

Mændene gjorde Plads for hende. Hun tog Kikkerten for at følge, hvordan det gik med Baaden.

Nu var den snart udenom Svartbaaen; gik *det* vel, saa — mente de alle — klarede den sig nok i fri Sø. Men det kom an paa Draget og Malstrømmen.

Jo saa sandelig — saa det ikke ud, som den klarede sig forbi.

En af Mændene greb efter Kikkerten.

Ja, nu var de lige straks over det værste.

En aandeløs Spænding . . . Fra Flokken stirrede Øjne, som vilde de sprænges af Hulingerne. Elisa bad om Kikkerten.

Haanden rystede, da hun forsøgte at rette den mod det lille Punkt der ude i den hvide Skumrøg, det lille Punkt, der bar hendes Kære.

Da skærer der et hjælpeløst Smertens Skrig gennem Stormen og Brændingens Bulder:

— Herre Jesus, Herre Jesus!

Elisa slap Kikkerten, den rullede nedover Berget, selv faldt hun om.

Mændene ryster betænksomt paa Hovedet — de har set det, de ogsaa — og bærer det bevidstløse Legeme nedad Bakken, ind i den lille Stue, hvor seks Smaabørn flokker sig om hende og med store, røde Øjne jamrer: Mor, Mor!

Elisa kom lidt efter lidt til sig selv. Men Naboerne syntes, hun var saa underlig rolig, de blev ikke rigtig klog paa, om det var Sorg eller Ligegyldighed. Ikke et Ord, ikke en Taare — blot et stift Blik ret frem, som saa hun endnu i Kikkerten Mand og Sønner kæmpe Dødskamp ude paa Svartbaaen. De undrede sig herover, men da hun var stille og begyndte at sysle med sine vante Arbejder, forlod de hende og gik hver til sit henved Middag.

Men ud paa Eftermiddagen, da en tittede indenfor for at høre, hvordan det stod til, saa det galt ud. Børnene laa og græd her og der, Mor var bleven saa underlig, hun vilde hverken lege eller synge, og da lille Lars spurgte, om Far og Per og Ola ikke snart kom, var hun med ét løbet ud. Nu var det længe siden, og de vidste ikke, hvor hun blev af.

Mændene gav sig straks i Færd med at søge efter hende hele Gaarden over, men intet Steds var hun at finde.

Da kommer en Pige løbende. Hun har set Elisa, der i ilsomt Spring jog langt ud over Bjerget mod Vest, hun saa frygtelig forvirret ud, saa Pigen blev helt angst, dette maatte føre til noget galt.

Man skyndte sig vestover.

Langt ude paa yderste Mobergpynten sad Elisa og stirrede som naglet med Blikket mod Svartbaaen. Sødrevet vaskede gentagne Gange over hende, dyngvaad var hun, men hun agtede ikke paa det.

Mændene bad hende saa inderligt følge med

hjem til Børnene. Men Elisa blev siddende lig en Støtte, ufravendt stirrende udover, ikke et Ord kom over hendes Læber. Hverken godt eller ondt nyttede. Tilsidst maatte de med Magt bære hende mellem sig hjem.

Dagen efter laa hun i stærk Feber og fantaserede om Nils og Drengene. Hun knyttede stadig Haanden mod Taget og skreg i Vildelse, at det var Uret af Gud at hejse Nødflag derude blot for at friste dem.

Der gik lang Tid, inden Elisa kom sig efter Stødet. Den haarde Feber satte alvorligt Knæk, og aldrig blev hun, som hun engang havde været. Mange mente endog, at hun havde faaet et varigt Mên paa Forstanden.

Men hver evige Aften ved Solnedgang, i Storm og Regn, Sne og Hagl, Sommer og Vinter kan man se en enlig, forgræmmet Kvinde sidde yderst ude paa Mobergpynten og stirre i bitter Smerte ud over Havfladen mod Svartbaaen. Ofte er hun vaad og gennemblæst, naar hun kommer hjem fra „sin Kirkegaard“, som hun kalder det. Men endnu har hun i syv lange Aar ikke en Aften forsømt sin Gang herud paa Pynten for at se til sin Mands og til sine Børns Gravplads, den hun har lige udfor sin Stuedør og dog aldrig kan smykke med en simpel Krans.

Og imers nynner Havet sine Gravsalmes i svage, hvislende Toner eller i dyb ubarmhjærtig Moll.

Kong Georg og Kronprinsen paa Vedbæk Station efter et Besøg paa Kong Georgs Ejendom Smidstrup.

(Fot. Kystatelieret, Vedbæk.)

Moderne Dyretæmmere.

Jernmaske, som Dyrtæmmeren bærer under Forsøgene paa at lægge Hovedet i Dyrets Mund.

BLANDT alle de nervepirrende og raffinerede Kunster, hvormed Circus og Variété søger at lokke Publikum til sig, holder endnu den Dag i Dag Dressuren af Dyr let

Udrustning under de første Besøg i Løveburet.

Pladsen som Nummer *Et*. Linedanseren, der paa den tyde Staaltraad frister Døden med hvert Trin, kan faa en sagte Gysen til at risle ned ad vor Rygrad; Udøveren af det selvmorderiske „Looping-the-Loop“ kan holde Tilskuerne hypnotiseret i en Tilstand af blodstivnende Rædsel. Men ingen har den Magt over Publikum som Dressøren. Hvad enten det er vraltende Gæs, eller dorske Sælhunde eller skummelt knurrende Løver og snærende Tigre, han fremfører, *et* er sikkert: Han fremkal-

Bjørnen lærer at gaa paa to.

der hos sit Publikum Bevidstheden om at Mennesket er al Skabningens Herre. Der er jo noget smigrende i denne Følelse. Og et Publikum, der føler sig smigret, er *tilfreds*.

Men, hvad det store Publikum ser og lønner med bragende Applaus, er ogsaa Resultatet af Aars nervespændende, viljeprøvende Arbejde. Og dette Forarbejde er en Skole, som kun den *fødte* Dressør kan slippe igennem. Ti en Vilje saa stejl og haard som en Klippe, Nerver paa-lidelige og sikre som Staal og et Blik af den Art, som maa *kue* — *det* er, hvad Dressøren maa være i Besiddelse af.

Og Sandheden er: Et vildt Dyr er i Virkeligheden aldrig helt tæmmet. Dets Herre kan kue dets Vilje og bøje dets Trods, men han kan aldrig helt udrydde dets Instinkter. Under

MODERNE DYRTÆMMERE

Med Hovedet i Løvens Gab.

selv bedre. Instinktet, den ned arvede Blodtørst ligger paa Lur, og undertiden ender Bra-

Dressuren kan han værge sig delvis ved at bære et Slags Panser over Ryg og Bryst og beskytte sit Hoved ved Hjælp af en Jernmaske. Paa Scenen maa han hjælpe sig uden disse Ting. Publikum tror at han tilidsfuldt lægger sit Hoved til Hvile mellem Udyrets mægtige Kæber; han ved

vournummeret i en Tragedie. Et Brag af mægtige Kæber der lukkes, et tusindstemmet Rædselsraab fra Publikum, der pludseligt brutalt er vækket fra sin trygge Bevidsthedsfølelse — — — og midt blandt Paniken og Rædselen knejser Dyret over sit blødende, lemlæstede Offer og sender et udæskende Brøl ud over Salen.

Instinktet og Naturkraften har endnu en Gang triumferet over „Skabningens Herre“.

A. MORRIS LOTINGA.

Et Ar i Ryggen efter Løvebid.

Et Stykke København, der heldigvis forsvinder.

Et Kvarter, der ryddes. Nu falder der, heldigvis, atter et Stykke af det gamle, snavsede, tætbyggede og usunde København, triste Forhuse med endnu bedrøveligere Baghuse, smalle Gaarde, der er som ildelugtende Brønde. Det er en Stump af Farvergade og Gaasegades ene Side med deres Boliger tor Elendighed og Last. Blandt de Ejenomme, der forsvinder, er ogsaa Gæstgivergaar-

den „Holger Danske“. Byen vil ganske vist faa en Seværdighed mindre. Naar man skulde vise en fremmed det mørke København, var Holger Danske gærne det Sted, hvor man begyndte. Man gik derind med en passende Blanding af Nysgerighed og Gysen; thi selv om man fulgte Stedets Skik og gav „Karaffer“ Stuen rundt, kunde man altid risikere, at der var en eller anden ondsindet Fyr, der følte sig forurettet ved Karafflens Deling eller saa' sig gal paa en høj Hat eller en ren Flip. Og saa kunde der nok falde en velsmækket Skalle af. De fleste af Stamgæsterne var for Resten skikkelige

Stakler, der var vante til at vises frem og gerne sang og steppede for den ædle Giver.

Det er dog uden Sorg, man ser denne Seværdighed falde for Hakken og Øksen. Thi der laa en ram Stank af menneskelig Ulykke og Nedværdigelse over dette Logihus, hvis prangende Navn stod i en saa skærende Modsætning til Skænkestuens Fusel og Sovekamrenes Uhygge.

Haargrossereren.

Humoreske efter det franske.

HR. *Fulgence*, — Jean Napoleon Marius Fulgence — var Handelsrejsende. Han rejste i Blæk og Blanksværte, men disse mørke Sager forhindrede ikke, at han saa lyst paa Livet. Han var en munter Fyr, og det eneste, man kunde bebrejde ham, var maaske, at han undertiden drev sine Løjer lovlig vidt. Men naar man rystede paa Hovedet ad den Maade, han fik Folk til at gaa i Vandet paa, og naar man bebrejdede ham, at han for groft misbrugte Folks Godtroenhed, svarede han kun: „Aa, ved De hvad, jeg tager kun Revanche. De skulde blot vide, hvor tit mine Medmennesker er gaaet i Skoven med mig.“

Den Dag, vor Historie begynder, var han kommet til den lille By *Ferté-Nulon*, en halv Snes Mil fra Paris. Det var ved Sommertide, det var afskyelig varmt, og Hr. Fulgence havde netop endt sin Frokost i Byens Kro, der forfængelig kaldte sig „Grand Hotel de Paris“. Nu stod han foran Spejlet, trak i Overskægget og rettede paa sine lange Lokker og sin vældige Bulehat. Jean Napoleon Marius Fulgence mente, han havde et Kunstnerhovede, og derfor var det af Vigtighed for ham, at Hatten sad som den skulde og burde. Han havde netop faaet den sat elegant paa Snur, da han opdagede noget gennem Ruden. Han dunkede i Bordet og raabte: „Hvor er Værten? Kald straks paa Værten!“

Kromanden, om Forladelse, Direktøren for „Grand Hotel de Paris“ kom sjokkende. Han var i Skjortearmer og Tøfler og havde en skidden Serviet under Armen. Desuden skelede han.

„Hvad er det for en Bunke gamle Sten, der ligger derovre?“ spurgte Fulgence.

„Man kalder det den gamle Slotsruin, min Herre,“ svarede Værten.

„Sikke noget gammelt Bras. Hvorfor rydder I ikke de Murbrokker væk?“

„Sig ikke det, Herre, sig ikke det! Det skal være meget interessant at besøge, især naar man følges med nogen, der kender Slottets Historie. Bourdaloue f. Eks. er en meget dygtig Fører.“

„Hvem er Bourdaloue?“

„Aa, det er saadan en Fyr, der beskæftiger sig med lidt af hvert. Naar der kommer Englændere hertil, er det ham, der fører dem omkring, og han har et frygteligt Snakketøj. Han kan blive ved med at sludre, uden at det er muligt at faa et Ord indført. Om Dagen er han ellers Medhjælper hos Pramstikkerne, om Natten er han Krybskytte og stjæler Fasaner i Grevens Skov, og om Søndagen er han Barber, Tanddokter og Ligtorneoperatør. Han er en driftig Mand. Han er ogsaa svært durkdreven og har taget mange Folk ved Næsen, — selv naar han ikke bar-

berede dem. Tag dem endelig i Agt for ham, hvis De taler med ham.“

Fulgence smilede overlegent. Saa sagde han: „Kald paa Karlen, at han kan vise mig Vej over til denne berømte Hr. Bourdaloue.“

„Pierre!“ brølede Værten. „Pierre, kom straks her og gaa med denne Herre!“

Pierre kom, ikke netop i Galop. Han var en treven Bondekarl, der altid gik ludende med det tunge Hovede. Nu snød han Næsen med Bagen af Pegefingeren og gik sammen med Hr. Fulgence ned ad Landsbygaden. I Middagsheden laa den lille By som uddød. Kattene laa og sov i Skyggen, kun nogle Høns skrabede i Jorden, men der var ikke et Menneske til at beundre Hr. Fulgences Hat, Lokker og Kunstnerhovede. Det ærgrede ham, thi han var vant til at se Folk beundre ham, og han blev derfor ved med at sige til Bondekarlen: Er vi der ikke snart? hvortil den søvnige Knægt bestandig svarede: „Det jager vel ikke, det jager vel ikke.“ Men endelig pegede han dog paa et net, lille Hus, helt overvokset med Vin, og sagde: „Der har vi Fa'r Bourdaloues Hytte.“

Udenfor Hytten stod en Mand og rodede med en Greb i Jorden. Fulgence saa ham kun fra Ryggen. Men nu kaldte Pierre paa ham og sagde: „Hej, Far Bourdaloue, her er en fremmed Herre, der vil besøge Slottet.“

Bourdaloue tørrede Jorden af sine lappede Buksekne og vendte sig mod Fulgence.

„Ah, Goddag, Goddag, min kære Herre,“ sagde han med en Stemme saa pibende som en gammel Kones. „De skal rigtignok være velkommen. Mit Navn er Senator Bourdaloue, og jeg blev gift den 7de Januar 1874 med *Felicia Verdet*. Af dette Ægteskab er udsprunget 6 Børn: *Brittannicus*, *Mithridates*, *Bajazet*, *Andromaque*, *Berenice* og *Iphigenia*, alle opkaldte efter Heltene og Heltinderne i de udødelige Dramaer, som vort berømte Bysbarn, min store Slægtning *Racine* har skrevet . . .“

„Hvad for noget. *Racine Deres* Slægtning! Kom nu ikke med *den* Krønike. Lad os nu komme afsted . . . Naa, Pierre er nok allerede gaaet hjem for at snakke videre i Halmen.“

„Jeg vil nu først føre Dem til et Punkt, hvor verdenshistoriske Begivenheder er foregaaede. Vi kommer nu til det Sted, hvor Jeanne d'Arc vogtede sine Faar, da hun hørte Røsten fra Himlen, der sagde . . .“

„Bliv mig fra Livet med de Krøniker . . .“

„Det er nu sandt alligevel, Herre. Oppe paa den Bakke holdt Jeanne d'Arc Hvil med sin Hær. Det ved da hvert Barn, og forresten har man fundet en Stump af hendes Rustning her. Den

var i to Stykker. Borgmesteren har det ene Stykke, og jeg har det andet, og jeg vil bare sige Dem, at skønt jeg er en fattig Mand, saa har jeg aldrig villet sælge det, for De ved nok, at saadan noget er der Lykke ved.“

„Det Stykke gad jeg nok se,“ sagde Fulgence, der allerede lugtede en god Affære. Hvis han kunde faa fat i denne Relikvi, vilde han skænke den til sin Fødeby. Det vilde være en storartet Reklame for ham. Alle Præsterne og Boghandlerne vilde læse om det i Aviserne, udspørge ham, give sig i Snak med ham, og saa var der en Lejlighed til at prakke dem baade Blæk og Blanksvæerte paa.

De vendte tilbage fra Ruinen og kom til Fa'r Bourdaloues Hytte. Bourdaloue trak Relikvien frem, og Fulgence saa et Stykke gammelt, rustent, bulet Jern. Det kunde nok se ud til at have været en Stump af en Rustning. Man begyndte at handle, og efter uendelig Sjakren, og efter at Bourdaloue havde udstødt en lang Række dybe Sukke, som om man vilde flække hans Hjærte, blev man enig om 22 Francs. Fulgence fik Jernstykket og Bourdaloue underskrev en Attest for Jernets Ægthed. Om Eftermiddagen skulde man drikke Lidkøb i Kroen.

„Død og Pine, det er sandt,“ sagde Kroman- den, „De lod Dem vel ikke prakke Jeane d'Arcs Rustning paa af den gamle Kæltring. Jeg skal sige Dem, at Bourdaloue sælger en Snes Stykker af dem om Aaret. Det er Smeden herom Hjærnet, der laver dem.“

Fulgence sagde ingen Ting. Han bed sig i Læben af Ærgrelse. „Naa,“ tænkte han, „maaske jeg kan gøre Gengæld. Vent du bare, din gamle Ræv.“

* * *

Om Eftermiddagen sad Fulgence og drak Kognac med Bourdaloue. Fulgence drak ham godt til, og Bonden lod Tungen løbe.

„Herren er vel Forretningsmand?“

„Ja!“

„Og Forretningerne gaar vel godt?“

„Aa ja, saa nogenlunde!“

„Hvad rejser Herren i, om jeg tør være saa fri at spørge.“

„Jeg rejser i afklippet Haar!“

„I ... i ... afklippet Haar? ... Aa, nu forstaar jeg, saadan langt Haar til forlorne Fletninger og den Slags Ting. Ikke sandt!“

„Ingenlunde min gode Mand. Jeg opkøber al Slags Haar, særlig Mandfolkehaar, saadan hvad der falder af hos Barbererne.“

„Jamen ... det er jo ikke muligt. Hvad skulde man bruge den Slags Haar til?“

„Det er en amerikansk Opfindelse, min gode Mand. Jeg rejser for et stort amerikansk Kompagni. Aktiekapital 10 Millioner. Fast Gage 20.000 om Aaret og 5 pCt. af Købesummen. De

ved nok, at man laver Filt af Kaninhaar og Hareskind ved at sammenpresse Haarene. Nu har man fundet paa at anvende Menneskehaar til at presse Klæde og Kjoletøj af. Haarene presses under et Tryk af 10.000 Hestekræfter, forstaar De, og man opnaar da Stoffe, hvis Styrke, Farve, Skønhed og Holdbarhed er vidunderlig. Jeg er Haaropkøber for Kompagniet her i Frankrig.“

Bonden sad ganske forbløffet. Men saa kom hans Fiffighed og Forretningssans op i ham, og han sagde: „Jamen, Herre, jeg er ogsaa Barber ... saadan om Søndagen ... og saa falder der jo ogsaa Haar af ... vil De ikke købe dem af mig?“

Fulgence slog afværgende ud med Haanden.

„Min gode Mand, det er desværre umuligt. Jeg gør kun Forretninger en gros. I hvert Departement eller i hver By skaffer jeg mig en Generalagent, der besørger Opkøbet, og naar der er en Jernbanevogn fuld, sender man mig Varen til Paris. Undertiden lader jeg ogsaa Varen skibe pr. Pram.“

„Men kan De da ikke bruge mig som Opkøber. Jeg kender alle Egnens Barberer.“

„Nej, det gaar vist ikke. De er ikke Handelsmand, og De har intet Pakhus.“

„Hvad for noget. Jeg har min Lade og mit Loft og saa mit Skur. Men sig mig engang, hvad betaler De for den Slags Haar.“

„Jeg betaler for Øjeblikket samme Pris som paa Børsen i Chicago. Det er 95 Øre pr. Kilo, frit bragt ombord i Jernbane eller Skib.“

„Ih, bevars,“ sagde Bonden og spærrede Øjnene op. „Det er jo en storartet Forretning.“

„Ja, endnu gaar det an, men hvorlænge vil det vare,“ sukkede Fulgence. „Inden der er gaaet 6 Maaneder, vil alle Barbererne have opdaget, at vi har Brug for deres Haar. Saa vil De rotte sig sammen og skrue Priserne op. Derfor raader jeg ogsaa alle mine Agenter til paa Forhaand at slutte Kontrakter med alle Egnens Barberer, f. Eks. saalydende: „Mellem undertegnede, X, Barber, og „Amerikansk Kompagni for afklippet Haar“ — det er nemlig vort Firmas Navn — er sluttet den Kontrakt, at X herefter forpligter sig til udelukkende at levere til nævnte Kompagni, mod en maanedlig Betaling, al afklippet Haar fra sin Forretning. Det er klart og tydeligt. Ikke sandt!“

„Det er storartet,“ sagde Bourdaloue. „Aa, det er storartet. Ja, jeg skal nok skrive Kontrakterne ... jeg kender alle Barbererne i fem Miles Omkreds ... det vil give Drengene noget at bestille ... og Pigebørnene med ... Men sig mig en Gang. De giver mig vel ogsaa en Kontrakt, for man maa jo have noget at holde sig til.“

Fulgence lagde Panden i dybe Rynker og saa betænkelig ud. „Naa,“ sagde han endelig, „kald saa paa Værten og lad os faa Pen og Blæk. Men

De forstaaer nok, at det er saa sin egen Sag for mig at slutte Kontrakt med Dem, som jeg slet ikke kender. Derfor tager jeg Dem ogsaa kun paa Prøve og binder mig kun for 6 Maaneder. Om 6 Maaneder kommer jeg igen for at modtage, hvad De har af Varer til mig.“

* * *

Bourdaloue havde nu hele Huset fuldt af afklippet Menneskehaar. Hver Dag kom enten han selv eller hans Sønner Britannicus og Bajazet slæbende med store Kurve fulde. Undertiden bar de dem selv, undertiden var der saa meget, at man læssede det paa Ryggen af en „Minister“. Paa Egnen her kalder man et Æsel en Minister. Undertiden kalder man ogsaa en Minister for en Æsel. Folk haanede dem og lo ad dem, men det brød man sig ikke om. Man var jo vis paa, at man var ifærd med at skabe sig en lille Formue. Det var imidlertid ikke den eneste Ærgrelse. Der var andre, der var værre, og værst var det, naar Bourdaloue maatte stævne Barberer for Retten, fordi de blandede Sand og Savsmuld i Haarene for at faa dem til at veje til. Men han trodsede alle Genvordigheder, og tilsidst lo Folk ikke længer ad ham. Der maatte vel være noget om det, tænkte man, og der var endogsaa Købmænd i Byen, der i Smug begyndte at samle paa Haar. Nu havde Bourdaloue Huset fuldt. Han havde mindst 6000 Pund. Det skulde give ham en køn Fortjeneste, naar den fremmede Herre kom.

Men der gik 6 Maaneder, der gik 4 Maaneder til og endnu 3 Maaneder, og den fremmede Herre viste sig ikke. Hvad kunde det betyde? Bourdaloue var meget ked af det. Han havde hele Huset fuldt og havde ikke Plads til mere. Laden og Høloftet var fulde, og han maatte endogsaa tage Soveværelserne i Brug. Saa havde han ogsaa haft Udgifter, thi han havde maattet leje Sække hos Mølleren til at stoppe Haarene i. Ingen kom. Sommer, Vinter og Foraar gik, og ingen viste sig. Nu begyndte de fedtede Haar ogsaa at gære som Hø og brænde sammen. Det lugtede ilde. Naboerne klagede til Borgmesteren, og denne beordrede en Undersøgelse. Da var det først, det gik op for Bourdaloue, at man havde spillet ham et grovt Puds, og da han af Doktoren fik at vide, da denne kom tilbage fra Paris, at der aldeles ikke eksisterede noget amerikansk Haarkompagni i Paris, var der ingen Tvivl for ham længer. Man havde bedraget ham.

Han rasede. Han bed sig i Fingrene. Han opkøbte ikke mere Haar, men ved sig selv sagde han: „Aa, faar jeg nogensinde fat paa den Kæltring, skal han ikke slippe, før han betaler mig en Skadeserstatning. Jeg skal forfølge ham lige op til Højesteret. Jeg skal vise ham noget andet. Jeg kunde kvæle ham!“

Fra den Dag af blev Bourdaloue tavs og indesluttet. Han havde kun den ene Idé, at faa fat i ham, som saa skammelig havde gjort Nar ad ham.

Men en skønne Dag kom Britannicus hæslæsende løbende og skreg:

„Fa'r, Fa'r, han sidder henne i Kroen, ham, Manden med Haarene!“

„Er du vis paa, det er ham.“

„Ja, ja, Fa'r, jeg kan kende ham paa Hatten.“

„Godd! Løb saa rundt og kald paa alle Naboerne. Imens gaar jeg hen og snakker et lille Ord med den Herre.“

* * *

„Goddag, Goddag, min Herre,“ sagde Bourdaloue, da han traadte ind i Krostuen, hvor Fulgence sad. „Kender De mig kanske ikke, eller har Herren maaske været syg, siden Herren ikke er kommet før for at hente sine Varer?“

„Død og Pine,“ tænkte Fulgence, der allerede havde glemt hele Historien. „hvad mon han vil. Mon jeg har bildt ham en Krønne ind?“ Men pludselig sagde han:

„Ja, naturligvis er jeg kommen for at hente mine Varer.“

Bondens Ansigt klarede op.

„Saa kan Herren tro, at De bliver tilfreds. Jeg har en Mængde Sække fulde af Haar. Jeg har hele Huset fuldt.“

„Haar? Haar! Ah, nu har jeg det,“ tænkte Fulgence. „Det er ham med Haarene. For Pokker, hvordan skal jeg vel klare mig ud af den Affære?“

Men Fulgence var aldrig tabt bag ad en Vogn. Han saa sig pludselig omringet af en Mængde Mennesker, der skævede til ham, og han erklærede derfor, at han var parat til at se paa Varerne.

„Det var maaske bedst at bestille to Jernbanevogne,“ mente Bourdaloue.

„Naa, naa, ikke saa hurtigt,“ svarede Fulgence. Det med Jernbanevognene er min Affære. Men lad os nu først se paa Varerne. De ved vel nok, at der staaer i Loven, at enhver Vare skal afleveres i „god og forsvarlig Stand“. Hvis Varen er det, saa betaler jeg kontant. Hvis ikke, nægter jeg Modtagelse. Naa, lad os saa komme afsted.“

Man gik ned mod Torvet. Undervejs voksede Følget, og Fulgence, der gik i Spidsen, hilste nedladende til alle Sider.

„Jeg har først og fremmest 2000 Pund i Loen,“ sagde Bourdaloue.

„Saa gaar vi først ind i Loen,“ svarede Fulgence.

Men da man kom derind, var der mørkt. „Her kan vi jo ikke se en Haand for os,“ sagde Fulgence, „og endmindre undersøge en Vares Kvalitet. Lad os hellere tage en Sæk og bære den hen paa Torvet, hvor der er lyst. Jeg skal

sige Dem, min gode Mand, jeg er svært bange for, at De har i Sinde at føre mig bag Lyset.“

„Jeg! Føre Dem bag Lyset! Men min kære Herre...“ mumlede Bonden.

„Ja, ja, lad os nu se ad. Bær nu en af Sækene hen paa Torvet.“

Fulgence gik i Forvejen ud paa Torvet, hele Mængden slog Kreds om ham, og nu kom Bonden slæbende med en Sæk, der var saa fuld af Haar, at den var ved at revne.

„Saa skrider vi til at undersøge Varens Kvalitet,“ sagde Fulgence forretningsmæssigt. „Er der nogen, der vil laane mig et Stykke hvidt Papir!“

Iphigenie kom løbende med sin Stilebog og rev et Blad ud af den. „Tak, mit Barn!“ sagde Fulgence og tog en Haandfuld Haar op af Sækken og lagde dem paa Papiret. Men næppe havde han betragtet dem et Øjeblik, før han veg to Skridt tilbage, med en ærgerlig og fortrydelig Mine.

„Ak, min stakkels Mand,“ sagde han i en bekymret Tone, „ak, det gør mig gruelig ondt for Dem, men hvad er det for en sørgerlig Fejltagelse, De har gjort Dem skyldig i.“

„Naa... hvad er der?“ stammede Bourdaloue.

„Hvad der er? Ulykkelige, De har ødelagt Varen. Det er mig umuligt at modtage den. Hvilket Uheld, hvilket Uheld!“

„Hvad fejler Varen?“ brølede Bourdaloue aldeles rasende.

„Hvad den fejler! Ak, ulykkelige Mand, De har jo blandet Kulørerne sammen. Her er jo baade røde, blonde, graa, brune og sorte Haar mellem hverandre!“

Og idet Fulgence kastede Papiret fra sig, sagde han:

„Jeg er meget ked af det. „Men jeg maa have blonde Haar for sig, brune for sig, sorte for sig og saa videre. De maa se at faa Haarene sorteret.“

Derpaa gik han, venligt hilsende med sin bredskyggede Hat, ned ad Gaden.

Bourdaloue maatte støtte sig til Muren {for ikke at falde om.

„Naa, Fa'r Bourdaloue,“ sagde en af Bønderne grinende, „nu har Du da noget at bestille i de lange Vinteraftener!“

Lirekassemanden. Efter Maleri af L. A. Ring paa Kleis' Efteraarsudstilling.

Udstillingen hos Kleis. Blandt de interessanteste Arbejder, der findes paa Kleis' Efteraarsudstilling, staar L. A. Rings Billede af Lirekassemanden, der spiller op for Landsbyens Børn, i første Række.

Saa levende er det fortalt. Man mærker,

hvilken uhyre Begivenhed det er, at der kommer en spillende Mand op gennem den lange, lige Vej, der gaar mellem denne lille Klynge Gaarde og Huse. Det er noget, som der vil blive talt om i Dage og Uger: Kan du huske, og man vil tralle de gamle Melodier, der er nye for disse Børn, hvis Ansigter er tunge af, at der sker saa lidt. De kommer maaske ind til Købstaden en Gang om Aaret, alene det at komme over i Nabosognet er en Rejse for dem. Ellers er hele deres Verden den-

ne lille By, disse ti-tolv Gaarde og en Snes Huse, der ligger midt i flade Marker og Enge, der synes uhyre for et Barneøj. Dag gaar paa Dag, den ene som den anden. Selv det mindste bliver en Begivenhed i denne evige Ensformighed.

De gode, gamle Dage — de daarlige, gamle Dage.

Frederik den VI paa „lit^{te}de parade“.

DE gode, gamle Dage — det falder saa mundret, der er et fortræffeligt Bogstavrim deri. Men hver Gang man kommer de gode, gamle Dage tæt ind paa Livet, opsender man alligevel en velment Tak, fordi man ikke er født og opvokset i de gode, gamle Dage, thi det var i Virkeligheden nogle rigtig fattige og kedsommelige, gamle Dage.

Der er i en nys udkommen Bog af den 70-aarige W. Schorn: „Da Voldene stod“ givet et livagtigt Billede af disse gamle Dage, med mange levende og springende Træk. Bogen er skrevet af en Mand der med Stolthed mindes disse Dage, der i det hele sætter dem over vore Dage. Det var jo paa den Tid, at de Store, som vi nu har støbt i Bronze og stillet op paa vore offentlige Pladser, endnu gik levende over disse Torve. Hvor meget bedre maatte det da ikke være! Men selv om man kunde faa disse Store til at træde ned fra deres Fodstyk-

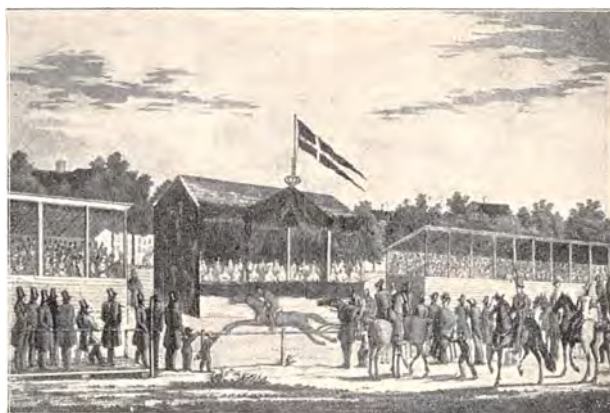

Kolerabarakker paa Fælleden.

ker, vilde man dog visseligen, naar man skulde have deres Tid i Tilgift, meget bede dem: Bliv endelig staaende deroppe.

Thi Oehlenschlägers, H. C. Andersens, Ingemanns med fleres Tid var jo den, da man paa en af Københavns fineste Kafeer, hos Gianelli paa Hjørnet af Østergade og Kongens Nytorv, kunde se gamle Herrer ganske aabenbart putte det Sukker, de ikke havde Brug for til Kaffen, i Lommen; de havde jo betalt det, og nu tog de det med hjem og puttede det i Skrivebordsskuffen, for at bruge det til den hjemlige Kaffe den næste Dag.

Man vil kunne sige, det er en ringe Smaating; men den er typisk: hele Tiden med dens Fattigdom og dens Smaatskaarethed, dens smaa Kaar, smaa Glæder ringe Indtægter er springlevende i de Par Stykker Sukker.

Væddeløb paa Nørrefælled.

Der hændte saa lidt i den første Fjerdedel af forrige Aarhundrede, at det var noget af en Begivenhed, som rapporteredes i Brev til bortrejste Venner, at Rescencenten Profts karrikerede Portræt var udstillet paa Børsen, hvor der den Gang fandtes Butikker.

Skulde man have et Brev af Sted, „snusede og snusede man, indtil man havde faaet Færten af en eller anden, der skulde rejse; ... det gjaldt jo om at gaa uden om det dyre Postvæsen ... Ja, saa ivrig var man for efter at faa sin Post gratis besørget, at man endog gik ud til Dampskibene og opsøgte Bekendtes Bekendte, naar man havde Mistanke om, at saadanne havde den skumle Hensigt at rejse uden først at forhøre, om man ikke

ønskede Breve eller Kommissioner besørget . . . . Ja, man passede ikke alene selv paa som en Smed, men alle ens Venner var paa Spor!“

Livet blev saa let den Gang til en Trædemølle. Ferier kendtes saaledes aldeles ikke for Embedsstandens eller Handelsstandens Vedkommende. „En Embedsmand trælledes Livet igennem uden at tænke sig Muligheden af, at det ikke skulde være saa . . . Det gjaldt at trælle, og saa trælledes man, fordi man havde flere Kræfter end Nutidens Mennesker. Og saa gik man til sin Gerning, manges

Forestilling i „Kalkeballen“.

Gang 'meget tidlig paa Dagen, og mange Gange med Visshed for, at dette Arbejde højt regnet gav fra Haanden og i Munden og ikke derudover; man havde endnu ikke begyndt at klage sin Nød paa dette Omraade“.

Og saadan kunde man blive ved med Citater af denne Bog, der ser saa lyst paa Fortiden.

Dens trange Horisont, dens faa Glæder, Livets Ensformighed er saa stærk, at det bryder igennem selv den Mindets Glans, der er lagt over denne Bogs Blade.

ALONSO.

Forfatterinden Thit Jensen.

Thit Jensen. I det Kuld af unge Forfatterinder, der er groet op efter Fru Amalie Skram, er der sikkert ingen, der i Talentets mandige Kraft, i redelig Vilje og skarp Iagttagelse naar højere, end Frøken Thit Jensen er naaet i

sin sidste Bog, „Martyrium“, der i dette Efteraar er udkommen paa Gyldendals Boghandel, Nordisk Forlag.

Det er en trist Historie om et tappert og dygtigt lille Kvindemenneske, der bukker under for Livet og dets Haardhed, der med sine rappe, arbejdsvante Hænder søger at gøre det bedste for alle, hun kommer i Berøring med, og dog selv bukker under, slides op. Bogen er skrevet med saa meget Talent, saa megen bred Anskuelighed, saa nøje et Kendskab, saa varmt et Hjerte. Hele Bogen er en stor Prædiken mod Drukkenskaben, der opløser Hjemmene, dræber Lykken og som Fædrenes Synd arves ned paa de uskyldige Børn. Men det er en Prædiken, der er holdt af en Kunstner, og som virker

med Livets Sanddruhed. Man mærker paa Bogens Stil, paa dens springende, nye Billeder, paa dens ofte uanede Vendinger, at Forfatterinden ikke for intet er Johannes V. Jensens Søster.

Generalløjtnant Zachariae, der nylig paa sin 70-aarige Fødselsdag traadte ud af Hæren.

Hvad en amerikansk Fabrik gør for sine Arbejdere.

Unge Piger indtager deres Frokost, som Fabrikken leverer for 20 Øre.

DET er saa forfærdelig let at slaa fast den uløselige Modsætning mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, at profetere om, at den kun kan endes med den ene Parts Undergang eller den andens fuldkomne Slaveri. Og der kan jo anføres næsten fortvivlet mange Eksempler paa Rovdrift med Menneskeliv, Menneskekraft og Menneskelykke.

Men de, der tror paa Fremtiden og Fremskridtet, fæster hellere Blikket paa den ene Retfærdige end paa de 99 Uretfærdige. For dem vejer det ene Tilfælde, hvor der skabes Endrægt og Harmoni, mere end de 99 Tilfælde, hvor Striden gaar sin Gang med blodige Saar og sletlægte Vunder. De tror med en haardnakket Optimisme paa, at dette ene Tilfælde er Fremtidens Forløber, at de 99 kun er Resterne af det, der gaar under.

Naar det dalykkes for en Mand som John Patterson, Chefen for det vældige National Cash Register Selskab i Dayton, Ohio, i stor Stil at forene Arbejdsgiverens Interesse for at tjene saa meget som muligt med et sundt og lykkeligt Liv for sine Underordnede, istemmer man gerne Fridtjof Nansens Mening, at denne Fabrik er det interessanteste Sted i Amerika.

Patterson er gaaet ud fra den, som det skulde synes, selvfølgelig Forudsætning, at det gælder om i en moderne Fabrik at have saa intelligente og sunde Arbejdere som muligt. En uvidende og sjsket, doven og over-

anstrengt Arbejder kan ødelægge ret grundigt de kostbare Maskiner og det fine Væktøj, som den moderne Fabrikdrift maa betjene sig af. Med kloge og flittige Arbejdere producerer man baade mere og billigere.

Men for at skaffe sig dette Elitekorps af Arbejdere maa Fabrikherren gøre meget. Han maa for det første bygge store og lyse Fabriklokaler, han maa sørge for, at de holdes godt rene, at der er god Ventilation, der kan bortsuge det for Arbejderens Helbred saa skadelige Støv. Alt det er gjort i Pattersons Fabrik. Og mer end det. Der er f. Eks. i hver af Fabrikens Bygninger et Badeværelse med Kar og Brusebade, hvor hver af de ansatte har Lov til en Gang ugentlig at bade i Arbejdstiden, om Vinteren i 20 Minutter, om Sommeren i 40 Minutter. Særligt Hensyn er der taget

til de unge Piger, for at de ikke skal overanstrenges. Der findes et Hvileværelse for dem, om de skulde blive upasselige, og der er ansat en Sygeplejerske, ligesom Fabrikens Læge daglig har Konsultationstid paa Fabrikken og straks tilkaldes i alle Ulykkestilfælde; den hurtige Lægehjælp afbøder ofte meget. I de øverste Etager er der Spisesale, hvor Fabrikken for 20 Øre leverer en varm Ret.

Arbejdstiden er nedsat fra 10 Timer til 9½ for Mændenes Vedkommende og til 8 for Kvindernes uden Afkortning i Lønnen.

Børn, der har vundet Præmier for udmærket Havedyrkning i Fabrikens Skolehaver.

HVAD EN AMERIKANSK FABRIK GØR FOR SINE ARBEJDERE

Men det er ikke tilstrækkeligt at skabe gode Forhold i Arbejdstiden. Arbejderne maa tillige uddannes legemligt og aandeligt.

En Gymnastiklærer indøver de mandlige og kvindelige Arbejdere, som Dag efter Dag maa sidde ved deres Pulte, i simple gymnastiske Øvelser, der gør Legemet smidigt og sundt. To Gange om Ugen gives der Danseundervisning. Dygtige Lærerinder underviser de unge Piger i Madlavning.

Og Fabrikken har indrettet Bibliotek og Læsesal, Aftenskole, hvor der undervises i Hygiejne, Maskintegning, Matematik, Brevskrivning og flere andre for det praktiske Liv nyttige Ting. Der holdes desuden Foredrag af fremragende Lærde, Politikere, Gejstlige og Kunstnere.

Endog til Børnene, Fremtidens Arbejdere, udstrækker Omsorgen sig, idet Fabrikken under en dygtig Gartners Ledelse har anlagt Haver, der dyrkes af Børnene. Disse maa betale en lille Afgift af deres Have, man vil tidligt lære dem, hvad Penge er værd, og man mener, og sikkert med god Grund, at Børnene vil lægge et ivrigere Arbejde ind i Dyrkningen, naar de ved, at de ikke har Jorden gratis. De faar til Gengæld hele Udbyttet af deres Flid, og de bedste smaa Havedyrkere præmieres.

Til Fabrikken er knyttet et rigt Foreningsliv, der tager sig af allehaande nyttige og fornøjelige Formaal, Cykling og Musik, huslig Økonomi og Samfundsspørgsmaal m. m.

Arbejderne gøres personligt interesserede i Driften ved det saakaldte Forslagssystem. I hver

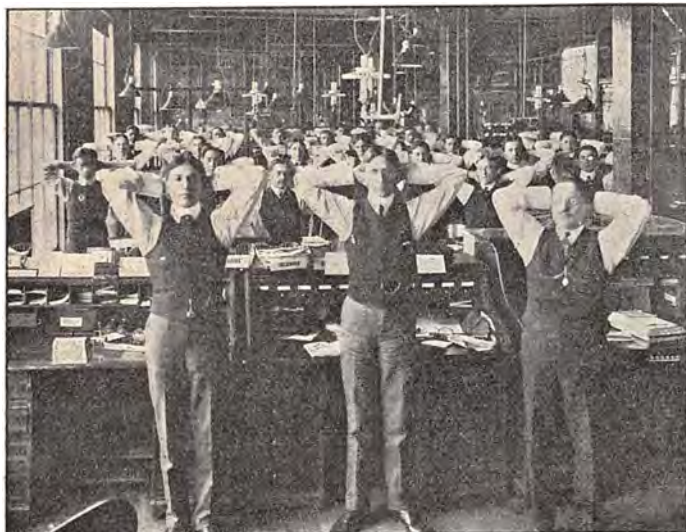

En Arbejder og de Diplomer, han har vundet for sine Forslag til Forbedringer i Driften og Materiellet.

Afdeling findes der Pulte, hvor en Arbejder kan skrive Forslag til Forbedringer eller klage over mulige Fejl i Driften eller ved Materiellet. Vil Arbejderen ikke underskrive f. Eks. en Klage, staaer det ham frit for. Forslagene og Klagerne puttes ned i dertil indrettede Kasser, og for de Forslag, der efter en Prøve antages, uddeles der Belønninger. I 1901 indkom der saaledes 2000 Forslag, af hvilke en Tredjedel helt eller delvist blev inførte i Driften. Tidligere bestod Belønningerne i en kontant Sum, nu faar de heldige Forslagsstillere Orlov og Penge til en Rejse. Første Præmie andrager et Beløb af op mod 800 Kroner. Og den Afdeling, der i Aarets Løb har leveret det meste og bedste Arbejde, faar ligeledes paa Fabrikans Regning en Udflygt til et eller andet interessant og lærerigt Sted. Under Verdensudstillingen i St. Louis standede Fabrikken en hel Uge, for at dens Personale kunde faa Lejlighed til at bese Udstillingen og lære af den.

Fabrikken sørger for sine Arbejdere, fordi det, som den udtrykker sig, for det første er rigtigt, og for det andet betaler sig. —

Naturligvis er det sociale Spørgsmaal ikke løst dermed. Det, der er gjort paa denne amerikanske Fabrik, kan ikke gennemføres overalt i samme Stil. Dertil kræves der store Fabrikker og solidt funderede Selskaber. Men Forsøget er interessant. Det viser, hvad der kan gøres i Nutiden samtidig med, at man forbereder Fremtiden. Og der er noget i det gamle Ord om Horse-

Det trættende Kontorarbejde afbrydes af simple gymnastiske Øvelser ved Pultene.

Arbejderen skriver Forslag til Forbedringer i Driften.

mor og Græsset. Man staar sig sikkert ved at stikke en Visk Hø til Nutidens Høsemor, mens

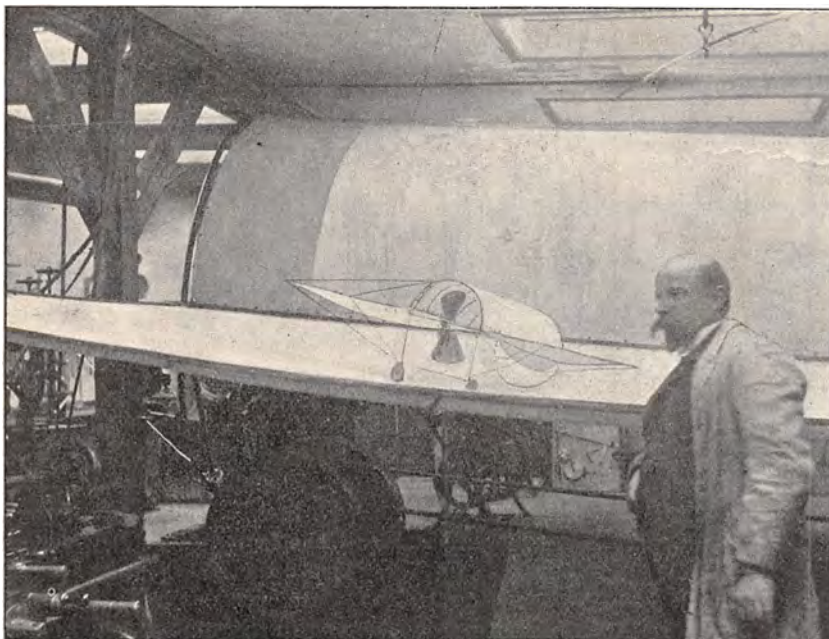
Græsset grønnes og gror paa Fremtidens Eng. Der kan banes Veje ud mod Fremtiden, som ogsaa Nutidens Mennesker kan gaa ad, uden at træde paa lutter skarpe og saarende Flintesten. Men unægtelig hører der Mænd med vidtBlik til for at bryde dem,

Mænd, der ikke smaaligt ser paa den øjeblikkelige Fordel, men som har baade Mod og Midler til at tro og vove. Og endda er Vovestykket ikke saa voveligt, og den Tid, da der høstes i mange Fold, ikke saa fjærn fra Udsædens Maaned.

C. C. CLAUSEN.

Arbejdersker paa Baderejse paa Fabrikkens Bekostning.

Fabrikant Ellehammer ved sit Luftskib.

Ellehammers Luftskib. Atter er der opfundet et Luftskib, — man kunde fristes til at sige: der nøjagtig maalør en Fyrreogtyvendedel af Luftskibets virkelige Størrelse.

det aarlige Luftsyn har igen vist sig. Opfinderen, Hr. Fabrikant Ellehammer, der er Indehaver af en stor Cyclefabrikker i København, er en anerkendt dygtig Mekaniker, der allerede har gjort flere betydningsfulde Opfindelser, og hans nye Flyvemaskine hviler paa et Grundlag af 15 Aars indgaende Studium og Eksperimentering.

De afsluttende Prøver og Forsøg vil til Foraaret blive foretaget paa en lille Ø ved Lolland.

Vort Billede viser Opfinderen, staaende ved sin Flyvemaskine, og paa dennes ene Vinge ligger Modellen,

Kendte Navne.

Jubilæum.

Etatsraad *Chr. Holm*, den meget kendte Chef for det betydelige

Etatsraad *Chr. Holm*.

Handelshus *Jacob Holm & Sønner* fyldte nylig 70 Aar. H. blev Student 1856 og traadte nogle Aar senere ind i Faderens Forretning, hvor han blev den tredje Generations Repræsentant. Med overordentlig Dygtighed har han ført den vidtomspændende Virksomhed frem og udvidet den ved at føje Sejlgarnsfabrikationen til de Industrier, Forretningen allerede beherskede, nemlig Fabrikation af Sæbe og Olie, Lim og Tovværk. H. har desuden beklædt en Række Tillidshverv, været Medlem af Sø- og Handelsretten og Nationalbankens Repræsentantskab, medens han nu sidder i Privatbankens Bankraad.

Dødsfald.

Dr. med. *Moritz Trier*, som nylig afgik ved Døden, naaede en Alder af 87 Aar. Gennem et

Dr. med. *Moritz Trier*.

Redigeret af *GEORG KALKAR*

halvt hundrede Aars Lægepraksis havde han vundet sig et stort Klientel i Hjemmene, hvis Tilid til ham var

ubegrænset og som kun yderst nødtigt tog Afsked med ham. da hans Alder omsider krævede, at han undte sig Ro. Han var den ideale Huslæge, flittig til Besøg, ængstelig forsigtig, naar der var noget paa Færde, fuld af Erfaring og rig paa gode Raad. I vid Udstrækning øvede han en stilfærdig Godgørenhed.

Dødsfald.

Nylig afgik Garver *Christian Lasson* i Veile ved Døden. L. var

Garver *Christian Lasson*.

en dygtig og for sit joviale Væsen meget afholdt Mand. Han var født 14. Juni 1846, lærte hos Paul Møller i Horsens, rejste som Svend i Udlandet fra 66—68, begyndte Garveri i Vejle 1871, hvilket han drev til 1898, da det overgik til Dansk Garverikompagni, for hvilket L. var adm. Direktør til sin Død.

Dødsfald.

Kammersekretær, Proprietær *C. N. Borthig* er afgaaet ved

Proprietær *C. N. Borthig*.

Døden, 83 Aar gl. Han var i sin Tid Postmand, kom 1838 som Volontær ind i Generalpostdirektoratet og

blev 1852 Postfører, et ansvarsfuldt Embede, som B. Gang paa Gang viste sig udmærket dygtig til at bestride. Han tog sin Afsked fra Postvæsenet 1860 og købte 1873 „Vangegaard“ ved Lyngbyvejen, hvis Jorder han siden udstykkede til Byggegrunde. B. var en energisk og humant tænkende Mand, som vil blive savnet af mange.

Afsked.

Prof., Navigationsskoleforstander *C. G. F. Schwartz* tog nylig

Professor *C. G. F. Schwartz*.

sin Afsked fra Københavns Navigationsskole. efter at have været knyttet til denne i 60 Aar, der af de 40 Aarsom Bestyrer. Han har været en udmærket Opdrager for den danske Sømandsstand og han er Forfatter til en Række fortræffelige nautiske Haandbøger. Paa Afskedsdagen hyldedes han med Festligheder, Deputationer og Adresser.

„Hver 8. Dags Musik og Sang“ Nr. 46 er udkommet og indeholder følgende: *Theodor Wellejus*: Min Moders Gavotte. *Emil Hansen*. I Maaneskin. *Holzmann*: Onkel Sam. Marsch.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter, saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Udgiivet af *ODIN DREWES*

Præsident Roosevelts Yndlingsvin. Grosserer *Åxel Nygaard*, som i flere Aar har repræsenteret det bekendte Whisky Firma *James Ainslie & Co.* i Leith, har i disse Dage føjet et nyt Agentur til sine mange andre, idet han har faaet overdraget General-Agenturet for Danmark for det ældste eksisterende Champagne Hus, *Ruinart Père & Fils*, Rheims, grundlagt 1729. Denne Vin er let og elegant i Bouquet og Smag og nydes i de højeste Kredse i England og Amerika. Den er Præsident Roosevelts Yndlingsvin og i „Det hvide Hus“ serveres udelukkende *Ruinart*. Champagne *Ruinart* forhandles af d'Herrer Vinhandlere og faas paa alle 1ste Kl. Restauranter.

Blomsterløg. Det gaar ikke an at vente ret længe med at lægge Blomsterløgene. Vi erindre om den gamle Indkøbskilde: *Schweizerdalens Oplag* (Kong Georgsvej 18), der fremdeles sender 35 fortrinlige Drivløg for 2 Kr., deriblandt 8 Hyazinter etc.

VINTEREN

(Adolf Jensen.)

Sigurd Wantzin.

Grave funèbre

PIANO.

mf

p

1. Nu
2. Hvert
3. Hvor
4. Da

fal - der de hvi - de Him - mel - dun saa tæt o - ver
 Sæd - korn som faldt i vi - gen - de Høst, hvert Kim, som
 Øj - et end sø - ger og spej - det om Liv, der ru - ger det
 spi re de slum - ren - de Kræf - ter paa ny, da myld - rer der

Mar - ker og Da - le, og Jor - den gaar ind til sit lan - ge
 grov sig i Mul - de, har Jor - den nu fav - net med mo - der - ligt
 haab - lø - se, Ø - de, men een - gang vil Ska - be - rens mæg - ti - ge
 tu - sin - de Blom - mer, da bry - der der Sol gen - nem tun - ge - ste

Blund, den sto - re kvæ - gen - de Dva - le, den sto - re
 Bryst, og skær - met mod Vin - te - rens Kul - de, og skær - met mod
 „Bliv“ af Jord op væk - ke det Dø - de, af Jord op
 Sky, og vars - ler om Vaa - ren som kom - mer, og vars - ler om

1.-4. efter 4. Vers.

kvæ - gen - de Dva le.
 Vin - te - rens Kul de.
 væk - ke det Dø de.
 Vaa - ren som kom mer.

p *pp* *morendo* *ppp*

HVER 8 DAG

Nr. 8. 12. Aargang.

19. November 1905.

En Læskedrik. (Efter Fot. af K. Wieghorst.)

ØRKENENS Kriger læsker sig ikke med mere Velbehag ved Oasens Kildeveid end de blaaklædte Jenser ved det danske Brøndvand, som Pigen har sat frem i en Spand til de tørstige Sjæle, der paa Manøvrerne kommer gennem den ensomt liggende Gaard. Og hun staar og gøtter sig over, hvor de Mandfolk dog kan slubre i sig. De vender Bunden paa Ølkouserne, der gør Tjeneste som Vandkruse, saa raskt i Vejret, som kunde det være gammelt, godt Høstøl. Og saa er det dog noget ret sølle Vand, egentlig talt noget grimt, leret noget, men ingen kan give bedre, end man har. De, der kom først, fik Øl, men de blev ved og ved at komme, Ølankeret var tømt, inden man ret vidste af det, saadan som ogsaa de Mandfolk kunde bælte i sig. Nu fik de, der kom efter, nøjes med Brøndvandet. Der var vistnok dem iblandt, pøene Folk, der ellers vilde rynke slemt paa Næsen af saadan en skaaret Lerkovse, saadan noget gulligt Vand, der smagte baade af det ene og det andet. Men naar de var i Trøjen, naar de, fra før en vis Mand fik Sko paa, havde travet og trasket over Stubmarkerne, tog man til sig uden fine Fornemmelser. Og ude af Porten er de, atter med i Krigen. Og Pigen trækker en ny Spand op af den lave Brønd til det næste Hold tørstige Jenser, der kommer gennem den ensomt liggende Gaard.

Diamanttyveriet.

Fortælling af Aage Hermanns.

„Hør!“ sagde min Hustru og puttede en lille Æske ned i min Frakkelomme — hun lagde Armene om min Hals og saa over al Maade bedaarende ud — „aa, ved du hvad, naar du alligevel skal ind til Byen, saa kan du godt gaa ind til Mogensen for mig. Ikke? Det er jo lige paa Vejen. Og faa en ny Opal sat i min Ring! Hvad?“

Hun lagde Hovedet ind til mit Bryst, netop paa den Maade, som jeg engang for alle har forbudt hende, fordi jeg absolut ikke formaar at nej, naar hun beder saadan.

Og Sagen var nu den, at Klokken var blevet næsten halv syv, og jeg havde en Mængde Ærinder som skulde besørges i Aften, og Butikkerne lukkede Klokken otte.

Men naturligvis gav jeg efter, alligevel; og saa snart jeg havde hævdet min Mandsværdighed en Smule ved at vrisse ad hendes Opaler og Opaler — saa skyndte jeg mig ned ad Trappen og var saa heldig at træffe en Sporvogn lige ved Stoppestedet.

Saa naaede jeg endelig ind til Juveler Mogensens.

Det var næsten blevet Lukketid. Frøken Wimmer, en ældre Dame med fransk Figur, hvem jeg havde kendt i mange Aar hos Juveleren, gik om og var ifærd med at stille nogle saffiansbetrukne Udstillingsæsker, der stod paa Disken, ned igen i Vinduets glimtende og spillende Mælkevej, hvor Brillanter var Fiksstjærner, Perler og Opaler Taagekloder, og Turkiser Stumper af Himmelen, der skimtedes ind imellem.

Lige inden for Disken, lænet med Ryggen op imod det store Sølvskab, stod den smukke, mørke Ekspedient, som jeg ogsaa havde kendt i adskillige Aar der inde fra. Han saa stift frem for sig og havde et ganske svagt Smil om Læberne, da jeg aabnede Butiksdøren og hastigt kom ind.

Han bukkede let og støttede saa de hvide, noget store Hænder paa Disken. Hans Læber skiltes helt i et høfligt forekommende og genkendende Smil, der ligesom oplystes af hans sjældent skønne og perlemodersblanke Tænder.

Jeg fik min Æske op af Lommen, pakkede Ringen frem og rakte den over mod ham.

„Det er denne Opal!“ sagde jeg og lænede mig ind mod Disken, hvor min Hat laa og vuggede paa Glasset. „Min Hustru tabte Ringen forleden — og saa gik Stenen i Stykker. Her! Kan De se, den er revnet midt ned igennem!“

Han tog Ringen og saa nøje paa den:

„Det var Synd!“ sagde han saa og løftede den op imod Lyset, „det er jo en overordentlig sjælden Opal. Jeg tror ikke, vi faar Magen til den!“

Han vendte og drejede Ringen, interesseret af Spillet i den.

„Ja!“ gentog han tilsidst, „det er Synd!“

Jeg kom til at tænke paa en Ting, som min Kone saa ofte havde talt om:

„Ser De!“ sagde jeg. „Ifjor Sommer — vi var nede i Berlin, paa Gennemrejse — saa tabte min Hustru denne Ring. Det var første Gang — den er oprindelig købt her hos Dem. Naa, hun tabte den altsaa paa Stenbroen, og den gik i Stykker. Saa var det at vi fik denne her Opal sat i der-nede. Og den forrige, den var nu knækket ganske ligesom denne her, maa De vide, og saa spurgte jeg Juveleren i Berlin, om der ikke kunde være Tale om at slibe Stumperne af, og benytte dem i en mindre Ring eller i en Brystnaal —“

„Næ!“ sagde Ekspedienten og rystede smilende paa Hovedet, „næ, det gaar ikke. Saa saare man tager en Opal ud, der er knækket, saa splintres den øjeblikkeligt. Nu skal De se!“ Han forsøgte med Neglene at skubbe den flækkede Sten ud af Indfatningen, men Resultatet blev blot, at han rev sig paa de spidse Guldtakker, der holdt den.

„Lad mig prøve!“ foreslog jeg.

„Næ, De kan saamænd ikke!“ sagde han og saa sig om et Øjeblik, søgende et eller andet. Frøken Wimmer stod henne ved et af Vinduerne og stirrede ud paa Gadens travle Færdsel; hendes slanke og svajende Figur saa ud, som stod den saa let paa Gulvet.

„Vil De laane en Kniv?“ spurgte jeg, og vilde til at knappe min Frakke op.

„Tak, den kan ikke bruges!“ Han greb ned i sin Vestelomme, nærmede saa sin Pegefinger og Tommelen til Ringen, og i et Nu, et Blink, var Stenen ude og endda ikke splintret.

Han lo og puttede det Instrument, som han havde benyttet, ned i Vestelommen igen med den ene Haand, medens han, i den andens Htling, rakte mig de to Stumper af Opalen:

„Prøv nu engang bare med Deres Negl at røre ved Brudfladen, saa skal De se!“

Med stort Besvær fik jeg fat paa den lille Sten og lod en Negl skære ind imod den, og ganske rigtigt: blot ved et Rids spaltedes Opalen ud i Smaaflager.

„Næ, der kan ikke gøres noget som helst ud af en Opal, der er slebet engang!“ sagde Ekspedienten og smilede ad mit skuffede Ansigt.

Butiksdøren bag mig gik. Halvt mekanisk løftede jeg Hovedet op imod Spejlglasset foran mig og saa, at det var Mogensens. Jeg vendte mig om for at hilse:

„Godaften!“ sagde jeg og strakte Haanden ud. Han greb den og knugede den hæftigt.

„Goddag, Goddag!“ — han nikkede uden at

se helt op, „hør, kæreste Ven, har De Tid et Øjeblik. Ja! Hvad? Jeg er virkelig helt bestyrtet endnu. Der er en Ting, som jeg meget gjerne vilde tale med Dem om et Øjeblik, hvis De vil!“

„Gærne!“ Jeg vendte mig igen til Ekspedienten og gav ham Beskel i et Par Ord om Opalen, der skulde sættes i Ringen, snarest muligt, helst inden Jul.

Frøken Wimmer havde vendt sig med et Ryk ind mod Butikken ved Mogensens Ord. Hendes store og mørke Øjne, med de mange, smalle og fine Furer om, stirrede halvt vrede, halvt sky hen paa hendes Principal.

Juveleren gik i Forvejen og jeg fulgte efter; først ind igennem det voldsomt oplyste, ikke ret store Værelse umiddelbart bag Butiken, hvor Ekspedienterne plejede at opholde sig, og saa ind tilhøjre gennem en smal Dør i min Vens Privatkontor.

Det store, lavtloftede Rum var kun svagt oplyst af to elektriske Lamper, der stod paa Skrivebordet henne ved Vinduet. Der var lunt og godt derinde. Det bløde, mørke Gulvtæppe og de magelige Lænestole gav et hyggeligt og dæmpet Skær af Hjem. Jeg følte det saa mildt i mine Øjne efter det stærke, blaa-hvide Glødegaslys i Ekspedienternes Værelse.

Juveleren hjalp mig af med Overtøjet og trak Stole frem hen til Bordet; saa stillede han Cigarer og Cigaretter foran mig.

Han gik hen til det store, mørktbejsede Egetræsskab og stod og klingrede med nogle Glas:

„Jo, ser De —!“ hans Stemme lød dumpt ind imod Skabet, „ser De, Sagen er den, at der er blevet stjaalet nogle Diamanter fra mig. Paa saadan en nederdrægtig ærgerlig Maade. Fire temmelig store Brillanter — tilsammen et Par tusinde Kroner!“

Juveleren lo, en Smule forlegent, mens han stillede to Glas paa Bordet og tog Metalhylstret af en prægtig, tykbuget Flaske, hvor Etiketten var næsten ulæselig:

„Vil De ikke drikke et Glas med mig. De ved: min egen Mund-Madeira!“ — Han lo igen, genert, og stirrede stift paa Proptrækkeren, der knirkede højlydt i den gamle Kork. „Ja, jeg kommer nemlig fra et Forhør, forstaar De. Og saa fik jeg en glimrende Idé, da jeg saa Dem derinde i Butikken!“ Han satte Flasken paa Bordet og skottede til mig:

„Ikke sandt, De har jo engang skrevet saadan en snedig Fortælling om et Indbrudstyveri. Ikke? Og saa tænkte jeg — — —“ Han stoppede op og stirrede raadvildt paa mig. Hans store, skarpe, bøjede Næse fik næsten Form af et Spørgsmaalstegn.

„Ikke sandt! Hvad?“ spurgte han.

Jeg lo og snurrede rundt paa Stolen for at skjule min Fryd over hans Forlegenhed;

„Naa, og saa tænkte De, at jeg skulde op-

træde som en ny Edgar Poe eller Sherlock Holmes! Jaja!“ sagde jeg og standsede min Rundfart med et Ryk. „Jaja. Hvorfor ikke. Lad mig saa høre noget nærmere om Sagen!“

Han trak en Stol tæt hen til min og begyndte at fortælle, hastigt, halvhøjt. Jeg sad og bøjede mig frem over Vinen, der duftede som sælsomme, sydlandske Blomster i hede Nætter.

„Jo, ser De. Det gik saadan til. Det var i Forgaars Aftes, temmelig sent, lige før jeg skulde lukke. Saa kom der en meget elegant, sortklædt Dame ind — saadan engelsk Ansigt, store, blaa Øjne og saa videre — og vilde se paa Ringe. De kostbareste, forlangte hun. Jeg ekspederede hende selv. Naa, først maa De nu vide, at den lille, blonde Frøken Gert, De ved, min yngste Ekspeditrice, hun var bleven syg i Løbet af Formiddagen. Besvimed og havde Feber, og blev kørt hjem. Jeg ekspederede altsaa — og hun fik den ene Æske halet frem efter den anden. Næ, ingenting var godt nok. Naa, jeg blev jo lidt ærgerlig, forstaar De. Klokkeren var allerede et godt Stykke over Lukketid. Hartug tog Haandtaget af Døren og rullede Jernskodderne for, og jeg hviskede til ham, at han skulde gøre dygtig Støj. Men det hjalp naturligvis ikke. Damer lader sig ikke saadan imponere. Hun vilde se flere Ringe endnu! Tilsidst havde jeg taget en hel Snes Æsker frem, tror jeg. Hæ! Saadan Een!“ Mogensen lo harmfuldt og drak hastigt en Slurk af Madeiraen — rent mekanisk nikkede han velbehageligt bagefter: „Tilsidst sagde hun, at der var vist ikke noget, hun brød sig om. Tror De, hun sagde saa meget som: Undskyld Ulejligheden!? Næ! Hun stirrede krænket paa mig, og saa gik hun. Naa, ja, naturligvis — jeg var jo baade rasende og ond! Over en halv Time havde hun holdt os dør — og jeg skulde i Teatret med min Kone! Jeg smækkede jo Æskerne sammen i en Fart, og saa satte Hartug og jeg dem ned i Vinduet igen — —“

Han stoppede op og saa hen paa mig.

„Bliv ved!“ sagde jeg, „det er jo udmærket altsammen!“

„Udmærket? Javel!“ Han skottede bittert til mig og tændte sin Cigaret for fjerde Gang. Den brugte Tændstik puttete han i Vestelommen og kastede Sølvetuiet ned i Askebægeret, der stod foran ham. „Ja, ser De“, fortsatte han saa, „ja, nu kommer det mærkeligste af det alt sammen. Ser De, den næste Morgen kom jeg særlig tidlig i Butikken. Hvorfor, husker jeg ikke mere. Det var altsaa igaar, forstaar De. Saa engang i Løbet af Formiddagen skulde jeg sælge en Ring til Grevinde Beckert, og jeg tager jo nogle Æsker frem — og saa — —“

„Saa manglede der nogle af Stenene i de Ringe. Javel!“ indskød jeg, „og hvad sagde saa Politiet?“

Mogensen saa op:

„Ja!“ sagde han og var bleven aldeles fortumlet, „hvad sagde Politiet?“

Jeg tog et Drag af min Cigaret for at skjule mit Smil derved:

„Politiet?“ gentog jeg, „ja Politiet talte straks om Deres Ekspedienter. Og saa svarede De, kære Ven, meget forarget, at De kendte Deres Folk. De havde haft dem i flere Aar i Deres Forretning. Og forresten var det Dem selv, der havde ekspederet begge de to Gange, saa enten maatte det være Dem selv eller ogsaa den elegante Dame, der havde taget Stenene. Naa — og hvad saa mere!“

Juveleren var kommet sig af sin Forbavselse; han nikkede og jeg saa et Haab fødes i hans Øjne:

„Ja“, sagde han, „det er rigtigt altsammen. Og der kan De selv se, at det var en god Idé af mig at tale med Dem om dette her! Men der er et Par Ting endnu. Ser De, jeg var den sidste, der gik fra Forretningen iforgaars Aftes. Og jeg var den første, der kom igaar. Dørene fejlede ikke det mindste. Indbrud har der altsaa ikke været. Og jeg selv satte den Æske paa Plads i Forgaars, hvor Stenene manglede, da jeg tog den frem igen igaar. Det ved jeg ganske bestemt, for jeg havde sat den paa et helt forkert Sted. Og der stod den altsaa endnu igaar Formiddags. Naa — — og endelig saa har baade Hr. Hartug og Frøken Wimmer straks forlangt den nøjagtigste Undersøgelse baade af deres Person og deres Hjem! Forstaar De, der er altsaa kun to Muligheder: enten har jeg selv stjaalet mine egne Brillanter. Eller ogsaa er det denne — — Dame, javel!“ Han lagde Haanden paa mit Knæ og saa overbevisende paa mig.

„Naa,“ spurgte jeg og strøg Asken af min Cigaret, „ja — men hvad vil De saa egentlig af mig, naar De er saa sikker i Deres Sag?“

Han bøjede sig fremover:

„Jo!“ sagde han, „for det første fattede Politiet straks Mistanke til den lille Frøken, fordi hun blev hun syg. For det andet kan jeg mærke, at baade Frøken Wimmer og Hartug har en Slags Følelse af, at jeg skulde mistænke dem! Naa, og for det tredje fik jeg at vide idag ved Forhøret, lige før jeg kom her, at Politiet havde fundet denne her Dame. Efter mit Signalement, forstaar De.“

„Naa!“ spurgte jeg, „hvem var det saa?“

I det samme sprang jeg op fra min Stol og gik hastigt hen over Gulvet. Henne ved Døren standsede jeg op et Øjeblik, og lo højt:

„Hahaha! Jo, jeg lover Dem, at min Kone med Fornøjelse vil tage imod den Indbydelse! Hahaha!“ Jeg næsten raabte, og saa gik jeg hurtigt tilbage til Skrivebordet og talte videre, halvhøjt: „Sig mig!“ spurgte jeg i en Fart og rykkede ham i Ærmet, „sig mig, er der nogen af de to Ekspedienter, der skal rejse bort i Julen. Ved De noget om det?“

„Ja!“ sagde Juveleren og var ganske forstenet over min Adfærd — han talte næsten mekanisk — „Hartug rejser!“

„Godt!“ Jeg maatte blive ved med at ruske i ham. „men hvorhen. Og hvorlænge?“

„Han skal til Hamburg. Der har han jo sin Familie. Det ved De jo godt. Han har faaet en Dag ekstra. Det har han bedt om for længe siden. Men nu talte han forresten om, at han vilde blive her, til denne Sag var bleven opklaret —“

„Hvad svarede De til det?“ spurgte jeg og skottede ivrigt hen paa Gulvtæppet ved Døren.

„Det tog jeg naturligvis ikke imod!“ Han talte halvt krænket; saa bøjede han sig fremover igen. „Ja. Men nu altsaa angaaende denne Dame —“

„Godt!“ afbrød jeg ham og talte ganske sagte, „Deres Brillanter er rimeligvis her i Forretningen. Om et Kvarter tror jeg, at De skal have dem igen!“

Han fór op af Stolen. Jeg tyssede paa ham med en Haandbevægelse og fortsatte, stadig halvhøjt:

„Har De ikke en Flaske med en eller anden Syre herinde, det plejer Guldsmede da at have. Ikke? En Helflaske! Og et Vinglas. Ja, bryd Dem ikke om det. Forklaringen skal De faa bag efter! Skynd Dem nu!“

Han rejste sig op, rystede paa Hovedet og Hænderne, der næsten var blevne lammede af Mangel paa Begriben. Et Øjeblik efter stod Flasken med Syre ved Siden af Madeirafasken paa Bordet. Jeg drejede begge Plakaterne over mod Vinduet, stillede Vinglasset imellem hans og mit, og sagde saa hviskende:

„Nu gaar jeg hen til Døren og siger et eller andet. De svarer rigtigt højt: Det kan vi spørge Hartug om! Er De med: Det han vi spørge Hartug om, raaber De. Saa gaar De ind og kalder paa pam. Præsenter ham for mig — og naar jeg saa har spurt ham om det jeg vil, saa siger De: Vil De ikke drikke et Glas Vin med os! Forstaar De?“

Han nikkede:

„Ja, men Brillanterne —“

„Bryd Dem bare ikke om det! Jeg har jo lovet Dem: om et Kvarter! Værsgod, begynd saa!“

Han gjorde som jeg havde forlangt, og et Øjeblik efter stod Hartug bukkende foran mig.

„Ja, De kender jo Hr. Hartug?“ sagde Mogenssen og gjorde en Haandbevægelse, der skulde gælde for en Præsentation.

Jeg rejste mig op og trykkede den smukke Ekspedients Haand.

„Sig mig,“ spurgte jeg, „kan De tilfældigvis huske, om min Hustru har faaet et Halsbaand repareret herinde engang i Aar? Hverken Hr. Mogenssen eller jeg ved nemlig rigtigt — —“

Han rystede smilende paa Hovedet.

„Nej!“ hans Tænder lyste næsten snehvide under det mørke Skæg, „Deres Hustru har slet ikke faaet andet end denne Opal i Aar?“

„Hør!“ sagde Mogensen og skød en Stol frem, ind mellem sin egen og min, „gør De os den Fornøjelse at drikke et Glas Madeira med os?“

Jeg skyndte mig at trække mit Cigaretfouderal frem, bød Hr. Hartug een og gav ham Ild. Mogensen skænkede i Glasset imens og satte Flasken tilbage paa Bordet ved Siden af den anden. Jeg rejste mig op og drev frem og tilbage. Juvelerens Øjne søgte mine, og jeg gav ham Tegn til at han skulde drikke med Hartug.

„Skaal! Glædelig Jul!“ sagde min Ven og løftede Glasset.

Hartug bukkede i Stolen:

„Tak! I lige Maade, Hr. Mogensen!“ Han førte Glasset til Munden og begyndte at drikke.

I samme Øjeblik slog jeg med venstre Haand Glasset tilside og stak min højre, som jeg i Forvejen havde viklet ind i mit Lommetørklæde, hastigt ind i hans Mund, og rev den straks efter med et Ryk ud igen.

„Det er jo Gift, De har skænket!“ raabte jeg imens.

Baade Hartug og Mogensen sprang op. De stirrede afvekslende paa de to Flasker og paa mig.

Jeg kastede et Blik endnu ned paa Tørklædet som jeg stadig holdt i Haanden, og sagde derfor roligt, stilfærdigt:

„Her er Deres Brillanter, kære Mogensen. Hr. Hartug siger Tak for Laan!“

Og benyttende mig af den pludselige, overmenneskelige Rædsel, der greb Hartug ved mine Ord, og som gjorde hans Ansigt blegt som et Ligs og stivnede hele hans Legeme, stak jeg min Haand ned i hans højre Vestelomme og tog frem af den et tyndt Staalinstrument, som jeg kastede hen paa Bordet: „En lille praktisk Opfindelse!“ sagde jeg.

Hartug sank hulkende sammen i sin Stol. Juveleren stod og saa med opspilede Øjne fra Tørklædet, hvor den smukke Ekspedients lysende hvide Fortænder laa, til Bordet, hvor jeg havde kastet den lille Staaltingst, en Mellemting mellem en spids Neglerenser og en smal, dyb Øreske, og saa gled hans Øjne til Hartugs Skikkelse og derfra op paa mit Ansigt:

„Jeg forstaar ikke!“ sagde han tilsidst.

Jeg bøjede mig frem, tog min Lommekniv og viste ham paa det Stykke rød Gane, der skulde holde de forlorne Tænder fast i Munden, fire smaa Knuder, der var dækkede over med rødbrun Shellak af omtrent samme Farve som det andet. Med et Par Strøg af Kniven kradsede jeg henover disse Steder, og Mogensen gav et Gisp fra sig: der laa de stjaalne Brillanter, hver i sin lille Hulning.

„Hvad i Alverden skal jeg gøre?“ spurgte han.

Jeg trak paa Skuldrene:

„Lad Hr. Hartug gaa. Eller rejse til Hamburg og blive der. Det har han i alle Tilfælde bedre af, end at komme i Hænderne paa Politi og Tugthuskammerater!“

Den stakkels Forbryder sprang op og stirrede med sit kridblege, vansirede Ansigt, bønfoldende paa Juveleren. Jeg kendte min Ven godt nok til ikke at blive overrasket over den næsten forlegne Mine, hvormed han nikkede til sin mangleaarige Undergivne.

„Ja, gaa bare!“ sagde han og strøg sine Hænder nervøst imod hinanden, „vær nu klog! Og lev vel!“ Han gav sig til at undersøge de fire Brillanter ved at anbringe dem næsten helt inde i sine Øjne.

Et Kvarter efter sad vi igen alene derinde i Kontoret. Butikken var bleven lukket. Hr. Hartug var gaaet bort uden at sige et Ord. Frøken Wimmer havde afleveret Nøglerne som sædvanlig og var gaaet hjem.

Mogensen sad og stirrede frem.

„Hør!“ sagde han tilsidst, „De maa fortælle mig hvordan De bar Dem ad med at vide alt dette her!“

„Gærne!“ jeg tændte mig en ny Cigaret og han skænkede op i Glassene, „saa skal De faa det med det samme da! Ser De, jeg vidste jo, at Hr. Hartug var omtrent 36 Aar gammel, og i al den Tid, hvor jeg har kendt ham, havde han gaaet med sine egne sorte Fortænder, og været meget tilfreds med dem, skønt de skæmmede hans Ansigt slemt. Men straks da jeg kom ind i Butikken i Aften saa jeg, at nu havde han paa een Gang anlagt sig forlorne. Godt, tænkte jeg Hr. Hartug er altsaa bleven forelsket! Saa saa jeg lidt nærmere paa ham. Han havde faaet en stor, en altfor stor Ring paa sin venstre Lillefinger; og han havde flyttet sin Skilning bort fra højre Side, hvor den altid før havde siddet, og nu var den kommet mit op paa Hovedet. Det var bogstavelig talt blevet til Pandehaar. — Godt, sagde jeg til mig selv, det er altsaa ingen særlig fintfølelse Dame, som hans Forelskelse gælder!“

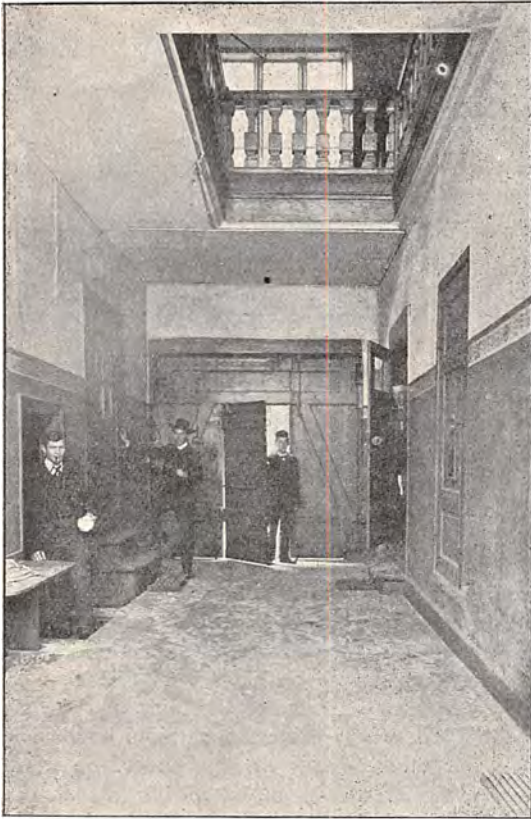
„Det var som Pokker!“ sagde Mogensen og kastede sig tilbage i Stolen af Forbavselse, „det var Pokkers! Men det er rigtigt nok; jeg har selv engang hørt, for en Maanedstid siden, at han kom en hel Del sammen med en Dame fra en Variété paa Frederiksberg. — Men De vidste jo slet ikke noget om Tyeriet dengang derude i Butikken?“ spurgte han.

„Nej“. Jeg slog Benene over hinanden og sad mageligt. „Derfor tænkte jeg heller ikke en Smule paa det endnu.

(Sluttes).

Elers Collegium.

18. November 1705—18. November 1905.

Indgangsporten paa Elers Kollegium.

LÆGGER man en Sommerdag sin Vej fra Købmagergade om ad Skindergade, vil ens Blik snart fæste sig ved et ejendommeligt Parti, som man mindst skulde vente at finde i Centrum af en Storstad som København, hvor Grunden maa udnyttes til yderste Tomme: Gamle, bredkronede Elme, som rager ud over en middelalderlig Teglstensmur, høje, ranke Linde, mellem hvis tætte Løv skimtes det forgyldte Kors paa Frue Kirke. Saa dukker inde bag Muren og Træerne nogle røde Huse frem, med spidsere Tage og stoltere Rejsning end de

omliggende moderne Bygninger; kort sagt, et Motiv for en Kunstner, og da ogsaa benyttet som saadant. Det første af disse Huse er den gamle Studenterbolig, hvis Navn staar over disse Linjer, og som nu fylder sine 200 Aar.

Det var en sørgelig Tildragelse, som gav Stødet til dens Tilblivelse. 16. April 1689 brændte det kgl. Operahus, en Begivenhed, som kastede Sorgen ind i de fleste ansete københavnske Bourgeoisifamilier. Blandt de 250 Omkomne var ogsaa Højesteretsassessor, Stats- og Justitsraad Jørgen Elers' to Børn. Dette tunge Slag knækkede aldeles den hidtil af Lykken begunstigede Mand. Han besluttede fra nu af at lade sin store Formue komme de fattige og nødlidende tilgode. Gennem sine Slægtskabsforbindelser i Universitetskredse har han da vel faaet Tanken om at oprette et Studentercollegium i Stil med det nys grundede Borchs Collegium. 1691 opsattes da Fundatsen, og 18. Nov. 1705 indviedes Bygningen ved „en herlig Musique“, en latinsk Hymne, som priser København lykkelig ved at have et lignende Tempel for Videnskaben som det gamle Alexandria, og „ved en (latinsk) oration, holden af 1. Inspector i Cantzlerens og de fornemste Ministres Nærværelse“ (Holberg: Gejstlig og verdslig Stat). Men allerede 15 Aar efter var Collegiets Pengeforhold saa fortvivlede, at man helt maatte høre op med at besætte Pladserne. Hertil kom Brauden 1728. Dengang kendte man ikke noget til Assurance-selskaber; Genopførelsen gjorde da et nyt Skaar i Collegiets Formue. Først 1751 kunde det igen

Elers Kollegium, set fra Haven.

FLERS COLLEGIUM

tages i Brug, og indviedes næste Aar ved en ny prægtig Højtidelighed. Siden da har Collegiets Forhold været rolige og normale. Det gennemgik endog 1837 en væsentlig Udvidelse, idet de gamle Biblioteks- og Høresale omdannedes til 8 nye Friboliger foruden de tidligere 16.

Det er et ejendommeligt Liv, der udfolder sig paa en saadan af Traditionen mærket Studentergaard. Det er vel ikke nu længer, som i den første Tid, da Alumnerne alt Kl. 6—7 Morgen

„af Collegio at udvises“ om man fordristede sig til at have en „Nøgel til Gadedøren“. Men det var ogsaa i de Tider, da der i de spartansk udstyrede Kamre trods Kulde og Sult arbejdedes med en Iver og Udholdenhed, som kun kan jævnstilles med Rasmus Rasks; Eksempel er den senere saa berømte Hans Gram, der i Mangel af anden Varme hjalp sig med at stikke de valne Hænder ind paa Brystet, og hvem Portnerkonen, da hun havde antruffet ham i denne Stilling,

En Stue paa Elers Kollegium. (Fot. Jul. Aagaard.)

til Lyden af Inspektors 5Spundige Klokke maatte møde til *preces solennes* (den højtidelige Morgenandagt; „og skal enhver straffes paa sine Penge med fiire Skilling, om han Lufsangen forsømmer“) — da man øvede sin Skarpsindighed og sit Vid ved Disputatser paa Æmner som „Saras Slør“, „Mannaens Smag“, „Israeliternes Formering i Ægypten, behandlet fra et aritmetisk Synspunkt — da man gik med Kaarde og titulerede hinanden „Monsieur“ og maaske ved Lejlighed leverede Kadetterne en Batalje, hvorefter man trak sig tilbage i Tryghed bag sine Porte og lo ad Fjendens Skældsord, til han tilsidst kølnede sit Raseri ved at slaa de uskyldige Vinduer ind — da man kivedes med de kære Genboer, Regensianerne, om Retten til at være, og risikerede

tilbød Brænde af sit eget Forraad.

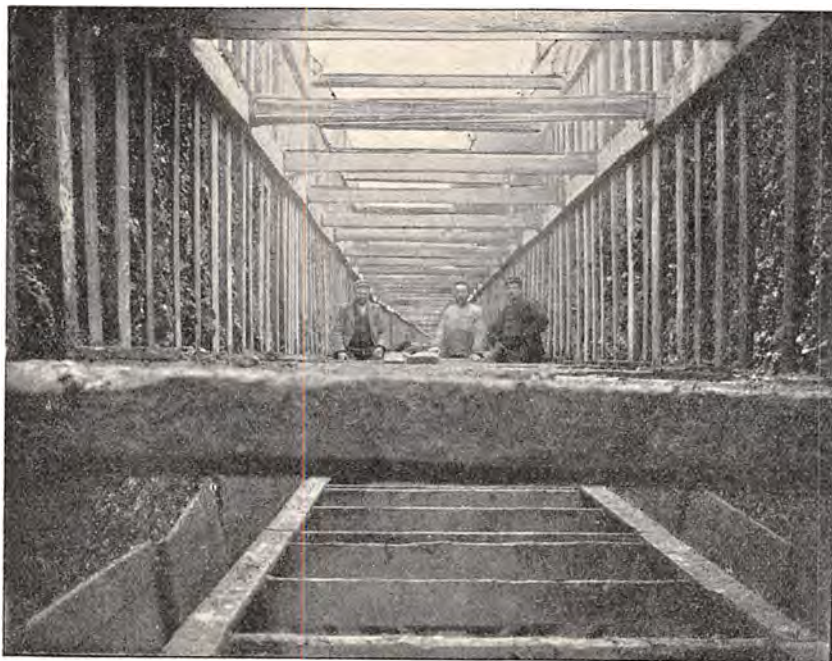
Men nye Tider, nye Skikke. Nu leveres Collegielivet under andre former; nu er det ikke som dengang, da ingen „maatte holde nogen Drik, Giestebud eller nogen saadan Samquem med Dobbelt, være sig med Kort, Brætspil eller anden Usømmelighed“; nu kan det nok gaa an en Lørdag Aften at arrangere et lille Sømmenskudsgilde, hvortil enhver giver af de Forraad, han har, en Brød, en anden Sul, en tredje Kaffe o. s. fr., for saa bagefter at rydde Bordet til en hyggelig l'Hombre. Nu er det ikke Høresalen med Lovsang og Disputationer, som samler Alumnerne, men Læsestuen, hvor man drøfter Avisernes sidste Nyt, og som er Skuepladsen snart for en heftig politisk Discussion, snart for et lille vel-

rettet Udfald mod „Næsten“, for en Afrøfling af en „Embedsmand“, for en stormende Generalforsamling, hvor det lille Samfunds brændende Spørgsmaal drøftes sagligt og grundigt, mens et lokkende Glas sørger for at holde Tungerne smidige, eller for et muntert „Gaasegilde“, hvor gamle Minder og aktuelle Tildragelser fejres paa Vers og Prosa, mens de hedengangne Fædre, som hænger paa Væggen, skuer ned paa deres Efterkommere.

Foruden sin smukke, karakteristiske Trappegang, besidder Elers Collegium et vidunderligt Klenodie i sin lille, men hyggelige Have, en fredsel Plet midt i Hovedstadens Tummel. Her er lige dejligt, hvad enten man en Søndag Formiddag moverer sig ved Croquetspillet eller om Eftermiddagen i den næsten klosterlige Stilhed nyder den sidst udkomne Bog, eller en stille, sval Aften

efter endt Dagværk samles under Kastanietræet til en munter Passiar ved Aftenpiben eller maaske sammen med en Ven ved et stille Glas i Lysthuset med det hvide Bord drøfter højere Materier. Her udsøger de forlovede sig en rolig, løvrig Krog, hvor de kan improvisere et hyggeligt Kaffebord for deres Damer, mens en ensom Sjæl fra Platformen i den store Elm fordyber sig i Studiet af Gadens Folkeliv. Her finder de af vore Medbrødre, som mener, at der ogsaa er visse af denne Verdens Goder, man skal have Sanserne opladte for, en Bænk til deres Siesta, en levende Illustration til Fader Horats's Ord:

Man kan leve godt af lidet,
naar man blot holder Fædrenes Tradition i Ære,
og Angest og smudsigt Begær forjager ikke
den lette Søvn.

Kloakledninger paa Østerbro under Arbejde

Den nye Kloakpumpestation. København udvider sig stadig, Aar efter Aar vokser den ud over Landet, større og større bliver Befolkningens Antal, og med Udvidelsen vokser tillige Byens tekniske Fremskridt.

I de senere Aar har man særlig lagt sig

efter det hygiejniske Omraade, ikke blot er Hospitalsforholdene væsentlig bedre, men en lige saa vigtig Ting for Byens Sundhed: Kloakforholdene er Genstand for store Omarbejder. Det sidste paa dette Omraade er den store Kloakpumpestation paa Østerbro. Gennem mægtige Betonledninger føres Kloakvandet fra hele Byens østre Ende til Pumpestationen, hvorfra de store Pumper driver det videre ud gennem Ledningerne i Sundet, saa langt, at Strømmen kan tage det og sprede det ud over Kattegat eller Østersøen.

Paa Billedet ses de store Ledninger under Arbejde. Over 20 Alen er der gravet ned, og for at Jorden ikke skal skride sammen, er der anbragt et ikke saa lille Tømmerværk, hvilket alt selvfølgelig er rent interimistisk, for atter at fjernes, naar Jorden skal kastes til.

Den gule Fare i gul Fremstilling.

Europa mod den gule Fare. Efter Kejsers Udkast.

Nu er det ikke blot os Europæere, der i Billeder og Karrikaturer anskueliggør den gule Fare. Nu leverer japanske og kinesiske Tegnere selv Illustrationer til Teksten.

Ganske vist er man ikke naaet saa vidt, at en østerlandsk Kejsers har givet et Modstykke til Kejsers Wilhelms bekendte Maleri af Englen med Flammesværdet, der opfordrer Europas Magter til at væge deres helligste Goder mod Faren fra Øst, symboliseret i en fjern Buddhafigur, medens Kor-

Den gule Race griber efter Verdensherredømmet.

set straalere over de Kvindeskikkelser, der forestiller Europas Magter. Det vilde dog ikke være uinteressant at se, hvordan en ung østerlandsk Monark vilde tænke sig Buddha løsne de foldede, fredelige Hænder og strække dem hævnende ud mod et fjært Kors, for at kræve Gengæld for alt det, Europas Magter har bragt over Østen.

Lysten er der saamænd godt nok i Østen. Mindst maaske hos Japaneserne, der ved, hvor stærke Europæernes Flaader er, mere hos Kineserne, der i deres dybe Had mod „de røde Djævle“ og „de sorte Præster“, drømmer alle Hadets hidsige Drømme. Endskønt de japanske Tegnere dog ogsaa drømmer godt nok. Der er ikke saalidt af en blodtørstig Fantasi i denne Gule, der med krumme, graadige Fingre griber paa Jordgloben

Hævnens Dag i gul Fremstilling, Kejsers Nikolaj og Kejsers Wilhelm føres gennem det erobrede Paris.

ind over Europas Lande. En anden japansk Tegning viser en gul Krieger med afskaarne Hoveder ved sit Bælte, der rider frem gennem flammende Byers Ruiner og Røgstøtter. Eiffeltaarnet i Baggrunden røber, hvad de gule vil ødelægge.

Men blodigst og grummet drømmes

Hævndrømmen som sagt i Kina, særlig i de mægtige, hemmelige Selskaber, der spiller saa stor en Rolle ved alle Opstandsforsøg og Massakrer i Kina. Der udmaler man sig i alle barbariske Enkeltheder, hvordan man skal drage hærgende ind over Europa.

Først skal man knuse og dræbe alle de fremmede i Kina selv, jage al den røde Vederstyggelighed ud af Landet. Og saa skal Krigen føres over i Europa. Ikke ad Søvejen, thi selv den mest uvidende Kineser føler, at vore Flaader er for stærke, men ad Landvejen. Og som Kampens glørværdige Afslutning tænkes altid Erobringen og Ødelæggelsen af Paris, Europas vestligste Hovedstad, der har været besøgt af adskillige kinesiske Mandariner. Man vælter sig

vellystig i Brand- og Tilintetgørelsesfantasier. Ilden slaar ud af alle Vinduerne i Louvre, Concordepladsen er omgivet af Flammer, Seinen flyder med Lig.

Og det livsaligste Nu for de gule, Sejrens Fuldkommengørelse, er det, da de to fangne Kejsere, Nikolaj af Rusland og Wilhelm af Tyskland, lækede, pjaltede, overstænkede af Skarnet, med de kinesiske Halstræer paa Skuldrene, slæbes op gennem Avenue des Champs-Élysées, mens de gule Ryttere prikkes til dem med deres Landser for at fremskynde deres vaklende Gang.

Saadan kan de gule drømme. Naa, der er heldigvis ofte et godt Stykke mellem Bægeret og Læben. I alt Fald i vore Levedage.

ALONSO.

Den blodige Søndag i Prag.

En Gade under Urolighederne i Prag.

tæret havde begyndt at rydde Vaclavpladsen og Prikopgaden. Kvinder og Børn findes mellem de Saarede; en lille Dreng blev dræbt af en Revolverkugle.

Lignende Scener fandt Sted i Forstaden Vinohradz og andre Steder. Baade Militærets og Politiets Optræden var præget af en kende- lig Nervøsitet. En stor Studenterdemonstration i Mandags fordrede indtrængende Politidirektørens øjeblikkelige Suspension. Militærstyr-

PRÆLUDIET til den store Generalstrejke den 21. Nov. spillede forleden Søndag i Prag.

Efter Sammenstødet udenfor det tyske Studenterkasino lignede Prikopgaden en formelig Slagmark, der flød med knækkede Stokke, Hatte og Sten. Politiet huggede brutalt ind paa Mængden under Raabet: „Nu skal I faa for igaar!“ Arbejderne og Studenterne havde om Lørdagen saaret de fleste Konstabler af den mod dem udkommanderede Politistyrke med Stenkast og pryglet en Overpolitikommissær halvt ihjel. Politiet skød paa Demonstranterne fra Sporvogne og blev ved med at hugge ind paa Folket med deres Sabler, selv efter at Mili-

ken er nu forøget, og fra Wien trues der med Standret, ifald Urolighederne fortsættes.

Søndag og Mandag lignede Prag en By i Belejringstilstand. For alle Forretningsvinduer i Hovedgaderne var Skodderne for; rundt omkring var der udsat Militærposter, og stærke Militærafdelinger kamperede paa Vaclavpladsen hele Natten mellem Søndag og Mandag. I Mandags sluttede Studenterne sig til Bevægelsen ved foreløbig at udeblive fra Universitetet.

Nu er her Ro. Kun de knuste Vinduer og hist og her en Mand med forbundet Hoved minder om Søndagens blodige Begivenheder. De saaredes og fængsledes Antal er stort. J. K.

Operasangerinde Fru Lendrop. (Fot. H. Rasmussen.)

Scenens Børn i Hjemmet.

Sig mig, hvem du omgaas, saa skal jeg sige dig, hvordan du er“. Det er sagt under en sydlandsk Himmel, i et varmere Klima, hvor man er mere ude end hjemme, hvor Mæn-

Kgl. Skuespiller Zangenberg i sit Hjem. (Fot. H. Rasmussen.)

dene gik paa Torvet og stemte om Byens Sager eller drøftede Livets Gaader under Buegangens flade Luft, mens Hjemmet var nogle ret tomme og kedelige Rum, hvor Konen og Børnene var tilhuse. Tilmed sagt af en Mand, i hvis Hjem der skældte og rumsterede en Zantippe.

Under vore Breddegrader kunde man vel med større Ret sige: „Vis mig, hvordan du boer, saa skal jeg sige dig, hvordan du er“. For en Mand, der forstaar at bruge sine Øjne, kan der høstes megen nyttig Menneskekundskab af en Stues Udstyr.

Derfor er Publikums Interesse for Fotografier af kendte Mænd og Kvinder i deres Stuer mere end den blotte Nysgerrighed, om denne end kan være stor nok. Særlig da, hvor det gælder om, hvordan Scenens Børn har det indendørs.

At sige det i seks Ord, hvordan de boer, lader sig nu ikke gøre. Der er blandt andet Pengespørgsmaalet, der spiller med. Der maa være Forskel paa, hvordan der ser ud hos den debuterende Skuespillerinde, der boer hjemme hos Forældrene, og hvis Gage kun slaar til til nogle smalle Mahognirammer om Billedet af Vndermeers Pigen med Perlehalsbaandet og van Dycks Børnehoveder eller maaske blot til Tegnestifter til Kostumbillederne af Kameraterne, og saa Primadonnaen med de 10—12,000 Kr. i aarlig Indtægt foruden Mandens Gage. Forskel mellem den unge Skuespiller paa de 1400—1500 Kr., der boer højest til Vejrs i Nyhavn eller overfor Østre Anlæg, og for hvem to Pakkasser, en Madras og et pragtfuldt Tæppe udgør et østerlandsk Leje, og den kongelige Embedsmand, hvis Gage og Feu giver ham Raad til en Førstesal.

Og naturligvis er ogsaa Smagen yderst forskellig. Der er dem, der nøjes med et enkelt Maleri paa et grøn- stribet Tapet, og dem, hvis Væg næsten har hver Tomme dækket med Fotografier efter Malerier og Scenebilleder. Dem, der har et strængt gennemført Empiremøblement med faa og stive Møbler, og dem, hvis Stue er mylrende fuld, næsten et Museum af gamle Møbler fra mange Tider, af spinkelt Rokokoporcellæn og vore Oldemødres

Selvovedvandsæg. Der er lærde Skuespilleres Stuer, hvor Reolerne gaar til Loftet, og der er dem, hos hvem der paa Hylden kun ligger nogle Rollehæfter med flosset Ryg og et Par uindbundne Digtsamlinger af Drachmann.

Det mest iøjnefaldende Fællestræk er den for Resten for alle Kunstnere fælles Sans for de gamle Ting, for Haåndværkets Enkeltfrembringelser modsat de tusindfoldige Fabriksvarer. Vore Skuespillere er ikke for intet faste Gæster ved Antikvitetsauktionerne og stadige Kunder hos Møbelhandlerne i Strøgets Sidegader. De har samlet sammen mangt et godt Stykke udskaaet Eg, mangt et Møbel af mørkt Mahogni, forgyldte Stole, hvidlakerede Skabe, Bøger bundne ind i hvidt Svinelæder og brunt Kalveskind.

Fælles er endvidere Evnen til at faa det yderste ud af alt gennem Arrangementet. De forstaar at ordne ofte endnu bedre end vore Malere og Billedhuggere. Og deres Smag er ofte mere afklaret, ikke saa individuelt barok.

Og saa er der naturligvis Fotografierne. Flere end hos nogen anden Dødelig. Selvfølgelig. Thi vi andre er ens hele Livet igennem, kun med de langsomme Forandringer, som Alderen skærer i vort Ansigt og vor Krop. Men Skuespillerne er jo en hel Mængde forskellige Mennesker, saa mange, som de har haft Roller. Og naar et Stykke er udspillet, er jo dermed det Menneske dødt, de har fremstillet, saa er den Maske, de har anlagt, den Dragt, de har iført sig, et Stykke Fortid, der ikke mere lever op. Og kun mindes levende gennem Fotografiet. Derfor har en Skuespiller saa megen Grund til at lade sig fotografere, til at hænge Fotografier op paa sin Væg. De er jo hans Liv, og det er lige saa naturligt, som naar en Forfatter stiller sine Bøger, smukt indbundne, hen paa Hæderspladsen i Reolen.

Og der er ikke blot Fotografier af Stuens Indehaver og hans Kammerater, men tillige Billeder af Scenens Børn og dens Store op gennem Tiderne. En afdød Malers Billeder fortrænger den nulevendes; de gamle Klassikere fylder op paa Bogmarkedet. Men en afdød Skuespiller er ingen nulevende

Skuespiller Reenberg i sit Hjem. (Fot. H. Rasmussen.)

ivejen, han kan endog være sin Efterfølger i Rollen nyttig. Minderne om hans Spil og hans Opfindsomhed kan bevares og hjælpe som Tradition. Der er ingen Kunst, hvor Konservatismen har mere Berettigelse end i Skuespilkunsten.

STEFANO.

Skuespillerparret Olivia og Jacob Jacobsen i deres Hjem. (Fot. H. Rasmussen.)

Det første gennemgaaende Tog afgaar fra Helsingør til Hornbæk.

Hornbækbanen. Det første Tog fra Helsingør til Hornbæk løb forleden Søndag Ruten igennem, medførende Baneembedsmænd, Ingeniører og Entreprenører. Skønt Turen ikke foregik under de bekvemteste Former — Trainet bestod af Arbejdslokomotiv og Grusvogne, hvorpaa Havestole var anbragt — gav den dog en Forsmag paa de Glæder, den naturskønne Rute vil berede alle til Sommer, naar Trafikken aabnes.

Den nys i Aarhus' Frue Kirke fundne Runesten.
(Fot. K. Wieghorst.)

Runestensfundet. I Aarhus har man som bekendt nylig gjort et værdifuldt Runestensfund. Stenen, der fandtes i Frue Kirkes Mur, er en af de smukkeste og bedst bevarede, der endnu er fundet herhjemme. Den har følgende Indskrift: „Tosto og Hove og de andre Hædersmænd rejste denne Sten efter Asser Saksens Søn, deres Fælle, en saare rask Mand, de to, som havde Skib fælles med Arne. Han var den ædleste Mand. (Ordret: „mest Unidding af alle“.)

Landstingsmand J. P. K. Vestergaard er forleden afgaaet ved Døden som Følge af et Jernbaneuheld paa Aars Station. I Taagen kom han ind under Lokomotivets Hjul, da han vilde skraa over Sporene. Født 1847, repræsenterede han 1887—92 Aarskredsen i Folketinget og var fra 1898 Medlem af Landstinget. Han var nært knyttet til den Bergske Gruppe, iøvrigt en af Rigsdagens stille Mænd, en sindig og noget indesluttet Jyde, en retskaffen og trofast Natur. Paa sin Hjemegn har han som Medlem af Sogne-*Landstingsmand Vestergaard.* raad og Amtsraad samt Indehaver af talrige andre offentlige Tillidshverv gjort et stort Arbejde for Landbrugets Fremme og dette Arbejde laa ham sikkert nærmere end Rigsdagsarbejdet. Det var kun efter gentagen Opfordring af nære Meningsfæller, at han paatog Arbejdet paa Tinget, og der virkede han mere i Udvalget end i Debatten.

Kendte Navne.

Dødsfald.

Ved Prof. *Frederiksens* Død er et rastløst, arbejdsomt og yderst omskifteligt Liv endt. Ganske

Prof. N. C. Frederiksen.

ung blev han Professor i National-økonomi, Folketingsmand, Forretningsdrivende i største Stil, Ejer af Herregaarde, Godser, Skov- brug, sydende fuld af Ideer og Planer. Et vældigt Sammenbrud endte hans kortvarige og glimrende Løbebane her i Danmark. Saa drog han til Amerika, arbejdede sig op paa ny, tumlede atter med uhyre Planer, med mægtige Jordomsætninger. Nyt Sammenbrud. Sine sidste Aar levede han atter i Europa, snart herhjemme, mest i Udlandet, skrivende, agiterende, fuld af Ideer og Planer, usvækket, indtil Døden nu har givet dette hastigt bankende Hjerter Ro.

Fødselsdag.

Prof. *J. Kornerup* i Roskilde fylder den 19. Novbr. 80 Aar. Han blev Student 1845 og Elev af Kunstakademiet, hvis Medaille han fik. Hans store Fortjeneste er at have været en af de første herhjemme, som vakte Interessen for vore gamle Kirkebygninger og deres rationelle Re-

Prof. J. Kornerup.

staura- tion. I mangfoldige Kirker har han fremdraget de gamle Kalkmalerier. Som Forf. har Prof. K. foruden et stort Værk om Roskilde Domkirke og en Bog om Roskilde By skrevet talrige Afhandlinger. Det er saaledes et rigt Dagværk den sjældent elskværdige og beskedne Professor kan se tilbage paa.

Jubilæum

Herredsfoged *F. Friis* kunde d. 15. ds. fejre sit 25 Aars Jubilæum som Herredsfoged i Hol-

Herredsfoged F. Friis.

sted. F., der er født 18. April 1834 i Vejle, hvor hans Fader i mange Aar var Apotheker, er Student fra Odense Latin-skole i 1853, juridisk Kandidat fra Sommeren 1859 og har i mange Aar været ansat paa den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Justitskontor. Herredsfogden, der er R. af Dbg. og Dbm., har ved sin elskvær-

dige og noble Optræden gjort sig almindelig afholdt.

Dødsfald.

For kort Tid siden afgik ved Døden en af Hjørrings mest kendte Mænd, Grosserer *Chr. H. Nielsen*.

Grosserer Chr. H. Nielsen.

N. var en dygtig og fremsynt Forretningsmand.

Oplært i England etablerede han herhjemme en Kulforretning, der siden udvide-

des til at omfatte Handel med Landprodukter og blev en betydelig Virksomhed. Han var en sjælden elskværdig og hjælpsom Mand, som gjorde sig meget af holdt. I en Række Aar var han Medlem af Hjørring Ligningskommission.

„Iver 8. Dags Musik og Sang“ Nr. 47 er udkommet og indeholder følgende:

1. Kristjan Kjær: Kong Valdemars Sang om Tove. (Tekst: C. J. Hauch.)
2. Olfert Jespersen: Lille Bordben. Mazurka.
3. Rich. Eilenberg: Serenade mauresque.

„Hver 8. Dag's specielle Fotograf er Hr. Julius Agaard.“

AMOR —

(Populær Melodi af Operetten „The Belle of New-York“.)

Gunnar Boesen.

Allegro grazioso

SANG.

1. Nu bry - der al - le Blom - ster af
fly - ver mod dit Hjør - te bag

PIANO.

p *rit.* *p*

Mar - ker - nes Bund, — nu syn - ger al - le Hjør - ter og
bøl - gen - de Lin, — og fær - ster der min Læng sel saa

hver en Fug - le - mund, — og Som - mer - fug - len vaag - ner
fa - ger og saa fin, — som en sit - tren - de Sølv - traad paa

rit. *f*

af sit pup - pe - de Blund.
Engens Her - me - lin.

2. Jeg

rit. *p* *rit.*

FIVER 8 DAG

Nr. 9. 12. Aargang.

26. November 1905.

Skuespillerinde ved det kgl. Teater Fru Anna Bloch i sit Hjem. (Fot. H. Rasmussen.)

I Tilslutning til den Række Billeder, vi i forrige Nummer bragte af „Scenens Børn i deres Hjem“, bringer vi her endnu ét af Skuespillerinde ved det kongelige Teater, Fru Anna Bloch i sit Hjem. Eller det bør rettere hedde i sit og Prof. William Blochs Hjem. Thi det vil sikkert være ugørligt at udrede, hvad der i dette Hjem og dets Udstyr skyldes Fruen, og hvad der maa føres tilbage til den kræsne og sikre Smag, hvorpaa Prof. Bloch som Sceneinstruktør ved det kongelige Teater, har givet saa mange Prøver. Der har jo aldrig i dansk Scene-Instruktion været en Mand, der kunde stemme et Interiør saa fint sammen som netop han. Det er da en selvfølgelig Sag, at disse to Menneskers Stuer hører til denne Bys bedste og smukkeste Hjem.

Diamanttyveriet.

Fortælling af Aage Hermanns.

(Sluttet.)

SAA talte Hr. Hartug og jeg om min Ring, hvor Opalen var knækket. Og [han prøvede paa at faa Stenen ud, som jeg bad ham om. Han kunde ikke med Neglene alene. Han saa sig om. Jeg troede dengang, at det var for at finde et eller andet at bruge, men senere fik jeg bedre Besked: han saa efter, om Frøken Wimmer lagde Mærke til ham. Men hun stod med Ryggen til, og mig var der jo ingen Grund til at være bange for endnu, og saa tog han dette her Instrument.“ jeg pegede hen paa Bordet, „frem af Lommen; og paa mindre end et kvart Sekund havde han Stenen ude af Indfatningen!“

„Aa,“ Mogensen sprang op, „nu begynder jeg at forstaa — —“

Jeg nikkede og fortsatte:

„Selvfølgelig kunde jeg ikke lade være med at skotte hen til hans egen Ring, og ganske rigtigt, den var ridset og kradset rundt om Stenen. Det var ganske naturligt: han havde altsaa øvet sig paa den, i at bruge det lille Instrument — —“

„Jamen hvorfra vidste De,“ afbrød Mogensen igen og satte sig ned. Hans Øjne hang ved min Mund.

„Jeg vidste slet ingenting endnu,“ svarede jeg, „men det var jo tænkeligt, at Hr. Hartug havde lavet sig saadan en lille Tingest til Brug i Forretningen, ikke sandt? Naa, saa kom De og fortalte mig herinde om Tyveriet men allerede ude i Butikken talte De om, at der var en vigtig Sag, som De gerne vilde — —“

„Javel!“ Mogensen rykkede nærmere. „Javel, hvad saa — —“

Jeg pegede hen paa Gulvet ved Døren og viste ham en lille Lysplet, der dannedes af Nøglehullet, og laa som en blank Guldtyvekrone paa det mørke Gulvtæppe.

„Ser De, den Plet fik jeg Øje paa, imens De fortalte. Der er saa lyst derinde i det andet Værelse, og saa dunkelt her. Lidt efter opdagede jeg, at Pletten forsvandt et Par Gange ét Øjeblik, og saa blev den helt borte tilsidst. Og saa huskede jeg, at derinde i Stuen laa der to Bøger paa Bordet, da vi gik derigennem, ovre paa den modsatte Side af, hvor Døren er!“

„Ja, det er rigtigt nok!“ afbrød Mogensen, „ja, det ved jeg. Wimmer og Hartug plejede altid at sidde og læse derovre, naar der ingen var i Butikken!“

Jeg nikkede til ham og fortalte videre:

„Det samme regnede jeg ogsaa ud. Og [saa forstaa De nok: naar Lyspletten forsvandt og blev borte, saa betød det, at en af de to derinde havde stillet sig op paa denne Side af Bordet, skønt begge Bøgerne og begge Siddepladserne

var ovre paa den anden Side. Men altsaa maatte der være en eller anden særlig, ganske bestemt Aarsag til, at vedkommende valgte sig denne umagelige Plads. Godt, og denne Aarsag kunde aabenbart kun være den ene: for at høre, hvad De og jeg talte om Tyveriet herinde. Ikke sandt, det er ganske logisk: Saa var det, at jeg sprang op gik hen til Døren og talte højt om ligegyldige Ting! Og bagefter spurgte jeg sagte, om ingen af deres Folk skulde rejse. Saa var det hele jo klart, da jeg fik at vide, at Hartug vilde have en ekstra Fridag foruden Helligdagene, aabenbart for at kunne faa Stenene solgt i Fred og Ro nede i Hamburg!“

„Ja, men Tænderne,“ Mogensen stirrede næsten sky paa mig, „hans Tænder, kære Ven, hvordan kom De paa den Idé?“

„Jo,“ sagde jeg, „jeg var straks klar paa, at Hr. Hartug maatte have baaret sig meget drevent ad. I Forgaars Aftes, mens De var i Færd med at sætte nogle af Æskerne paa Plads i Vinduet efter at Damen var gaet, har han benyttet det Minut, der gik, hvor De vendte Ryggen til ham, til at bryde de fire Stene ud af Ringene i en af de Æsker, der endnu stod tilbage paa Disken. Og saa var han fræk nok til at lade Æsken blive staaende, saadan at De selv skulde sætte den tilbage paa Plads. Og det var jo ikke saa lidt snildt hittet paa, for han stoled jo paa, at De var saa gnaven og saa forhippet paa at komme afsted, saa at De ikke vilde lægge Mærke til, at Stenene manglede. Det falder jo ikke saadan i Øjnene!“

„Guds Død!“ Mogensen var lige ved at slaa i Bordet. „Ja, hvor han var snedig, den Fyr! De har fuldstændig Ret!“ Han stirrede frem for sig en Tid, men vendte sig saa med et Ryk tilbage mod mig: „Men Tænderne?“ spurgte han.

„Ja, nu kommer det! Og ikke nok med dette her!“ vedblev jeg, „men han var saa fræk at forlange Undersøgelse baade af sig selv og sit Hjem!“ Jeg gjorde en lille Kunstpavse: „Og Sagen er jo nemlig den,“ sagde jeg saa, med en videnskabeligt tør og lidenskabsløs Stemme, der fik ham til at trippe i Gulvet af Utaalmodighed, „der er to Slags Forbrydere i Virkeligheden: de dumme og de kloge. De dumme, det er dem der siger til sig selv, naar de har stjaalet et eller andet: hvor skal jeg gemme dette her? Men den kloge spørger: hvor vil man ikke falde paa at søge efter det, der savnes? Forstaa De, ingen kan fange en Forbryder, førend han er bleven klar paa, om Fyren hører til de dumme eller de kloge. For Fremgangsmaaden er fuldkommen forskellig overfor de to Arter! Og Hartug hørte

nu aabenbart til de sidste; altsaa vilde han gemme sine Tyvekoster paa et Sted, der var saadan, at jeg maatte regne mig selv for at være sindssyg, vanvittig, hvis jeg troede, at de var paa det Sted. Og da han nu først for et Par Uger siden havde faaet sine nye Tænder, og altsaa ofte selv tænkte paa dem endnu, fordi de generede ham: altsaa laa det nær for ham at skjule dem der! Nær for *ham* — men milefjært for andre. Og derfor det eneste rigtige Sted! Ikke sandt! „Jeg slog ud med Haanden: „Der har De hele Historien!“ sagde jeg i en afsluttende Tone.

Mogensen sank tilbage i Stolen og stirrede paa mig med et Udtryk af maalløs Forbavselse. Der gik et Par Minutter. Saa for han pludselig op og strakte Haanden ud imod mig:

„Javel!“ sagde han triumferende, „men Flasken med Syre! Og helst en Helflaske, sagde De selv. Hvad vilde De saa med den?“

Jeg lo ad hans ringe Kombinationsevne, saa løftede jeg mine Hænder op, og talte paa Fingrene for ham:

„Jo!“ sagde jeg, „De nye Tænder, den hæslige Frisure, den kradsede Ring, Instrumentet i Vestelommen, hele Sagens Sammenhæng, som De fortalte den, og endelig Historien med Lyspletten, alt det gjorde det aabenbart og indlysende, at det var Hartug, der havde stjaalet Stenene. Hans Ønske om at faa en Ekstradag i Hamburg, og hele den snedige og veludtænkte Plan, det viste mig, at han rimeligvis havde Byttet hos sig endnu. Ganske simpelt, fordi enhver anden Udvej vilde have været dum! Men dette sidste var jo dog kun Muligheder eller Sandsynligheder — og for at have *en Udvej aaben*, hvis jeg havde taget fejl, var det, at jeg lod som jeg troede at De havde skænket af en forkert Flaske!“

Juveleren nikkede:

„Ja!“ sagde han saa lidt efter med et og nikkede igen, „det er jo ganske simpelt, det hele, i Grunden. Hvad! Det er forbavsende, at man ikke selv er falden paa den Historie: Men det var naturligvis kommet. Ved Lejlighed! Ikke sandt?“

„Jo“, svarede jeg og drak mit Glas ud. „Jo, der var saamænd ikke gaaet otte Dage, inden De havde regnet det ud selv, altsammen!“ Han saa opmuntret og tillidsfuld hen paa mig, saa jeg næsten fortrød min ikke forstaaede Ironi. Lidt efter gik jeg hjem og fortalte min Hustru hele Historien.

„Næ, ved du hvad!“ sagde hun tilsidst, da jeg havde fortalt, at Juveleren var sikker paa, at han selv vilde have opdaget Sagens Sammenhæng, hvis han blot havde haft lidt mere Tid, „ved du hvad, det kan da aldrig være din Mening, at han havde kunnet regne den Historie ud? Vel? Det manglede da bare?“

„Nej!“ svarede jeg, og kyssede hende omstændeligt og samvittighedsfuldt, „nej, vist ej, men Resultatet af mit lille Smigreri var, at han bestemte sig til at tage Hartug til Naade igen. „Jo, for jeg kan sku nok regne ham ud!“ sagde Mogensen. Og det var dog Synd at Hartug, der har været en flink og hæderlig Mand alle Dage før, at han skulde faa hele sit Liv ødelagt. Bare fordi et daarligt Kvindemenneske har faaet lokket ham til et lille — — Snubleri! Ikke sandt?“

Saa var det min *Kone*, der kyssede mig denne Gang. Og der var tre Mennesker i Verden (mig selv iberegnet) der sagde den Aften, at jeg havde det allerædlest Hjerter, der tænkes kunde.

Og alt det, bare fordi jeg havde sagt til Mogensen — og kun for at gøre mig vigtig over ham —, at om otte Dage, naar Stenene forlængst var solgte, saa havde han nok selv tænkt paa, at de sad i Hr. Hartugs Fortænder.

Paa Vej til Retterstedet.

Efter Eksekutionen.

Skredene ved Møens Klint.

SAA underligt det lyder, vort Land er egentlig bedst beskyttet mod Havet, hvor det har det løse Sand som Værn. Der er noget mærkværdigt sejt over Sandet, Havet kan æde dybe Huller i det, men sagte og jævnt lægger Sandet sig igen i sit gamle Leje, værgende Landet mod den graadige Røver. Værre staar det til, hvor Landet gaar ud mod Havet i bratte Kridt- eller Lerklinter som ved Møens Klint, Stevns Klint, Rubjerg Knude sønden for Lønstrup, Bovbjerg. Der hører man stadig, at Havet tager, og der er der ingen Mulighed for at bøde paa det. Den to-tre-fire Hundrede Fod høje Kridt-

eller Lerskrænt lader sig ikke bygge op igen, som et Sandhul kan flygte til.

Smerteligst er maaske de Saar, Havet slaar Landet ved Møens Klint. Thi disse lysende Klinter, kronede af Bøgens mørke Løv, disse rigt vekslende Fremspring og skovklædte „Fald“ hører til Danmarks meget faa Naturskønheder af stor og gribende Virkning. Kom man med Aars Mellemrum derud, kunde man tydelig se, hvordan Ødelæggelsesværket skred frem. En af de mest bekendte Nedstyrtninger skete Juledag 1868, da et vældigt Stykke af „Dronningestolen“, 3—400 Alen langt, 50 Alen bredt og 80 Alen højt, styrtede ned og dannede en Ø foran Klinten, som dog snart blev skyllet bort af Bølgerne.

Denne Gang er Ødelæggelsen sket ved Lille Klint, i Liselunds landskendte Park. Enhver Møensfarer kender Liselund, Kløften, Kapellet. Dette Stykke Rousseau i Danmark, denne mærkelige Rest af det 18de Aarhundredes Naturbegejstring. Kammerherre de la Calmette, som skabte det altsammen, hørte til den Slægt, der, træt af Hofceremoniellets Unatur, af de stive, klippede Haver, vendte tilbage til den uberørte Natur, men dog en Natur, der blev skaaret romantisk og sværmerisk til. Han byggede sin Herregaard Liselund som et Bondehus, med Straatag, men et Bondehus omgivet af græske Søjler og med Spir paa Taget. Og naar han ved Kløftens Aab-

ning mod Havet bygger et Kapel, er det en Efterligning af Wilhelm Tells Kapel ved Vierwaldstattersøen. Der er ogsaa et „norsk Hus“, „Schweizerhuset“, „det kinesiske Hus“, ganske s.m i Søndermarken. Tidens Kosmopolitisme ligger allerede i Navnene.

Nu er 14 Tdr. Land styrtet i Havet, et Areal dobbelt saa stort som Kongens Nytorv. Kapellet er borte, Kløften har lidt ubodelig Skade.

Maatte man dog nu tage sig sammen og redde, hvad reddes kan. Thi Liselunds Park er klassisk Grund. Det store 18de Aarhundredes Aand hviler derover. Og saa er den hvide Klint jo desuden maaske Danmarks smukkeste Egn.

Fra Dansens Barndom.

Dans i Oldtidens Ægypten. Efter et Vægmaleri.

DANS er til at begynde med et Udslag af overstrømmende Kraft. Naar der hændes os noget glædeligt, er det som svulmer og bruser det inden i os af overmodig Kraft, der vil have Udløsning. Det bliver en Glæde at aabne for al denne Kraft. Og den faar blandt andet sit Afløb i Dansen, i hastige og voldsomme Bevægelser, der efterhaanden, næsten af sig selv, ifølge en psykologisk Grundlov, ordner sig til mere regelmæssige og gentagne Former; der kommer en egen Rytme ind. Saadan en ganske primitiv

Indiansk Krigsdans.

Maskedans paa Java.

Dans ser vi, naar et lille Barn ved Modtagelsen af en Gave giver sig til at danse glad omkring.

Og fra at være et Udslag af Glæde gaar Dansen, mere og mere ordnet og uddannet, over til at blive en Ledsager af glædelige Begivenheder, en Forberedelse til dem, en Vedervægelse i de ledige Timer.

Naar Indianerne danser Krigsdanse, er det, fordi Krigen er en Glæde og en Indtægt. Naar den vilde Dans gaar om Marter-

pælen, hvortil den overvundne Fjende er bunden, er det, fordi Livets højeste Fryd er at føle sin Magt ved at mishandle den slagne. Udfører man Dansen i Fredstid, maa man nøjes med en malet Pæl, som man saa tilføjer alle de Hug og Stød, som man ellers gav den fangne.

Naar Dansen gaar vildere og vildere, omtaages efterhaanden Delta-gernes Sind og Sanser, de er ikke længer sig selv mægtige, Galskaben indtræder. Og nu er, som bekendt, hos næsten alle vilde Folk Galskab Tegn paa noget særlig guddommeligt. Der er kommen „en anden Aand“ ind i Mennesket, det bliver besat af Gudderne. Derved dannes Overgangen til

den religiøse Dans, der ofte fortsættes, til Deltagerne vrider sig i Krampe. Hos mange Folk er Dansen kun et Middel til at opnaa den religiøse Ekstase.

Men forøvrigt benytttes Dansen til at give Udtryk for næsten alle Sjælelivets Rørelser. Først og fremmest er der naturligvis Elskovsdanse, der viser Kærligheden fra dens første Spiren til dens fuldkomne Henrykkelse. Men ogsaa Arbejdet gøres til Genstand for dansende Efterligning. Man ser paa enkelte af Sydhavsøerne de dansende lade, som de graver Huller i Jorden, planter i dem Rodfrugter og slutter det hele af med en Runddans.

Man efterligner ogsaa Naturen, særlig Dyrenes Fagter, tildels klædte i Dyrehuder eller med Dyrehoveder. Man har Bøffeldanse, Duedanse, Bjørnedanse, Svinedanse. Eller man kan som paa Fidjierne have en Dans, der symboliserer Bølgerens Bryden og Skyllen op paa Kysten.

I Forbindelse med den religiøse Dans staar den Dans, som man maa-ke kan kalde den medicinske. Præst og Medicinmand er jo overalt hos vilde Folkeslag den samme. Og ved mange Sygdomme og deres Helbredelse spiller Dansen en stor Rolle.

I Forbindelse med Religionen staar ogsaa Maskedansen, idet Maskerne gjerne forestiller afdødes Aander.

Medens det hos de vilde Folk er almindeligt, at alle tager Del i Dansen, træffer vi ofte hos begyndende Kulturfolk, som hos Ægypterne, en Sondring mellem Dansere og Tilskuere. At danse bliver en Kunst, der udøves af ikke videre ansete, farende Folk eller af Slaver. Man var i Ægypten saa ivrig for at se Dans, at vi har Billeder af Lamme, der i Vogne køres til Dansen, og Syge, der bæres derhen i deres Senge. Saa uundværlig var Dansen for den fornemme Ægypter, selv om han selv holdt sig for god til at tage Del deri. Omvendt bliver der, naar Dansen bliver Fag, en Mulighed for større Fuldkommenhed, end naar den er alles Fritidsbeskæftigelse. Vi ser da af Væg billederne, at de gamle Ægyptere allerede har kendt Pirouetten, hvis Opfindelse man ellers tillagde Italienerne i det 18de Aarhundrede. Alt i alt

var der ikke saa stor Forskel paa en Danseforestilling under det 18de Dynasti og den Elskovsdans, der den Dag i Dag danses af en Ghawasi i en af Kairos Knejper.

Ægyptisk Dans i vore Dage. En Ghawasi danser i en Knejpe i Kairo.

CALIBAN.

Krybskytten.

Efter det Engelske ved O. B.

BOB PRETTY var almindelig anset som den mest durkdrevne og gennempiskede Skælm i hele Claybury og tilgrænsende Sogne; man mente aldrig, han havde gjort en hel Dags hæderligt Arbejde eller paa en ordenlig Maade tjent saa meget som til et Glas Øl. Krybskytteriet var hans Hovederhverv.

Hans ubehageligste Tid var straks efter, at den gamle Godsejer Brown var død. Brown havde jo aldrig haft Raad til at gøre noget for at beskytte sit Vildt, men hans Efterfølger var

en rig Herre fra London ved Navn Rochett, og da han tog fat, kom alt i en anden Gænge. Han kostede Masser af Penge paa at fremme sin Vildtbestand, og udsatte en Mængde Fasaner og Harer, men Dyrene forsvandt paa en uforklarlig Maade, og Godsejerens Skovløbere var ved at fortvivle. Det var ikke smigrende Udtalelser, de kom med om Clayburys Beboere.

Alle vidste, at det var Bob Pretty og hans Staldbrødre, der stjal Vildtet, men de kunde ikke bevise det; de kunde aldrig gribe ham paa fersk

Gerning. Tilsidst gav baade Godsejeren og Skovløbere sig til at holde Øje med ham baade Dag og Nat. Bob sagde, at det kunde han aldrig tro, og da Folk tydelig beviste ham, at Skovfoged Lewis fulgte ham overalt, mente han, at det var kun, fordi han tilfældigvis havde Ærinde samme Sted. Sommetider stod Bob op midt om Natten og tog sig en Promenade paa et Par Mil, fordi „han led af nervøs Hovedpine“, og Lewis, som ikke havde ringeste Hovedpine, var nødt til at trave med. Saa var der én Skovløber mindre til at passe paa Vildtet saa længe.

En skønne Eftermiddag, da Bob kom gaaende i sine egne Tanker forbi Grays Gaard, styrtede to Mand pludselig løs paa ham og spurgte ham, hvad han havde i sine Lommer.

„Det bliver min private Sag,“ sagde Bob. Lewis holdt ham fast, og Smith, den anden Skovfoged, befalte hans Klæder. „Væk med Fingrene, jeg er saa kilden,“ sagde Bob, men Smith stak Haanden ned i hans Inderlomme og halede et Par Agerhøns frem. Trods Bobs Protester tog man ham med til Cudford, en Mil derfra, for at Landpolitiassistent White kunde gemme ham i en Celle foreløbig. White var næsten lige saa glad ved Fangsten som Skovløberne, og han formanede Bob højtidelig til at holde sin Mund, thi alt, hvad han sagde, vilde blive anvendt imod ham.

„Det kan aldrig skade mig at tale,“ sagde Bob Pretty, „jeg har en god Samvittighed, og jeg vilde alligevel have været herhen til Dem, Hr. White, for at klage over disse to Kumpaner, som har stjaalet mine Agerhøns. Det er nydeligt, at en fattig Arbejder, en som tjener sit Brød i sit Ansigts Sved, ikke kan tage lidt hjem til sin Familie uden at blive overfaldet og plyndret.“

„Hønsene er maaske selv fløjet ned i Deres Lomme?“ spurgte White.

„Nej, aldeles ikke,“ sagde Bob, „jeg agter ikke at fare med Løgn, jeg har selv puttet dem derned, Hønsene puttede jeg i Frakkelommen og Regningen i Vestelommen.“

„Regningen!“ udbød Skovfoged Lewis og kiggede paa ham.

„Ja, Regningen!“ sagde Bob Pretty og kiggede igen. „Regningen fra Vildthandler Keen i Wyckham.“ Han tog en kvitteret Regning op af Vestelommen og viste den til Politiassistenten, medens Skovfogederne var ved at gaa ud af deres gode Skind, thi det var tydeligt, at Bob havde købt Agerhønsene udelukkende for at have dem til bedste.

„Jeg var saa nysgerrig efter at faa at vide, hvordan Agerhøns smager; det værste er, at min stakkels Hustru ved vist ikke, hvordan de skal laves til.“

„Gaa hjem!“ sagde White og rakte ham Hønsene.

„Gaa hjem: Ja, jeg ved snart ikke; jeg tror

nok jeg kommer til først at gaa hen og snakke lidt med min Sagfører, og saa stævner vi Dem, Hr. White, som Vidne paa, at disse to Fyre har gjort Forsøg paa at stjæle mine Høns.“

Han gik derfra umaadelig ret i Ryggen, og samme Dag lod han sin ældste Dreng skrive et Brev til Godsejeren om Sagen, hvori han meddelte, at han for denne Gang skulde se gennem Fingre med dem og tilgive dem, men han vilde ikke love noget for Fremtiden, hvis den Slags gentog sig.

Saa anskaffede Godsejeren sig en Overskovfoged, som hed Cutts, en Mand, der havde Ord for at være et rent Jærn til at fange Krybskytter. Det var en lang, mager Mand med skarpt Blik, skæve Øjne og rødt Haar og Skæg. En af de første Dage, efter at han var ankommet, var han en Tur nede paa Gæstgivergaarden for at se lidt paa Byens Folk. Det var mærkeligt med den Mand, thi Folk, som aldrig havde saa meget som rørt ved en Hare eller Fasan, kunde knap se ham i Øjnene, medens Bob Pretty derimod stirrede paa ham som om han var en Voxdukke.

„Her har nok været lidt Krybskytteri her paa Æggen, inden jeg kom,“ sagde Cutts til Værten.

„Ja, jeg har hørt lidt om det,“ sagde Værten og kiggede flakkende ud i Luften.

„Ja, det kommer De ikke til at høre noget om for Fremtiden,“ sagde Cutts selvbevidst, „jeg har opfundet en ny Metode at fange de Tyveknægte paa, den skal nok hjælpe.“

„Er det en Slags Fælde?“ indskød Bob Pretty.

„Ja saadan omtrent!“

„Ja, jeg vil haabe, De maa faa Held med Dem,“ sagde Bob, „efter min Mening er her altfor mange Vildttyve her paa Æggen. Aldeles for mange! — Vi har længe trængt til en Mand som Dem. — Hvis jeg kan være Dem til nogen Nytte, skal jeg med Fornøjelse hjælpe Dem.“

„Naar jeg behøver Deres Hjælp, skal jeg nok selv sige til,“ sagde Cutts kort og skarpt.

„Tak,“ sagde Bob, „men jeg vil bare haabe, at jeg slipper at faa mit Ansigt saa ilde medtaget som Deres er blevet. Min Hustru har saadan udpræget Skønhedssans.“

„Hvadbehager?“ sagde Cutts, „jeg ved ikke af, at mit Ansigt er medtaget.“

„Aa, om Forladelse!“ sagde Bob, „jeg vidste ikke, at det var saadan af Naturen.“

Cutts blev mørkeblaa i Ansigtet af Arrigskab, og Bob stirrede frækt smilende paa ham. „Har De snart gloet paa mig saa længe, at De kan kende mig?“ sagde Cutts.

„Ja, i Bælgmørke,“ sagde Bob. „Haaret lyser jo.“

„Den af os to, som lever længst, faar mest at se!“ sagde Cutts aldeles rasende.

„Jeg er glad, at jeg har levet saa længe, saa jeg fik set Dem!“ sagde Bob, „nu er jeg mere tilfreds med mig selv.“ — — —

Cutts gjorde sig al optænkelig Umage for at faa fat i Bob Pretty, men forgæves. Vildtet forsvandt, og Godsejeren skældte ud paa sine Skovbetjente, men Bob saa mere veltilfreds ud end nogensinde før.

Heldet syntes at følge Bob. Skovfoged Lewis fik Gigtfeber og laa meget syg, og endnu medens Doktoren hver Dag tilsaa ham, var Cutts saa uheldig at falde og brække sit ene Ben, og saaledes blev Skovfoged Smith ene om Bevogtningen. Alt dette passede ganske udmærket i Bobs Kram. Han blev mere og mere dristig. En Nat kom han gaaende langs med Halls Marker, der stødte lige op til Godsejerens Skove, med en fuldstoppet Sæk paa Nakken. Medens han standsede et Øjeblik for at tænde sin Pibe, kom der pludselig tre Karle styrtende ud af Skoven og satte efter ham. Bob kastede et hurtigt Blik paa dem, slap sin Pibe og sprang afsted som en Hare. Det nyttede ingenting, om han kastede Sækken, thi Skovfoged Smith havde kendt ham og raabte hans Navn; han bed derfor Tænderne sammen og løb alt hvad Remmer og Tøj kunde holde, og havde han ikke havt Sækken, havde han nok klaret sig. Men tilsidst, da han saa, at intet hjælp, styrede han Kursen ned mod Primsocks store Mergelgrav; der slyngede han Sækken ud paa det dybeste Sted og smed sig saa ned paa Jorden og snappede efter Vejret.

„Denne Gang fangede vi Dem alligevel!“ sagde den ene af Karlene.

„Hvad, er det Dem, Cutts?“ sagde Bob højlig forbavset.

„Ja, min lille Ven, det er netop mig.“

„Jeg troede — at De var — og hvad ser jeg, Hr. Lewis? Er det muligt?“

„Ja, det er mig,“ sagde Lewis, „vi blev saa raske, lige med et, begge to, da vi hørte, at De var ude. De er alligevel ikke rigtig saa udspekuleret, som De indbilder Dem.“

„Jeg er meget forbavset,“ sagde Bob tilsidst, „jeg troede De laa til Sengs begge to, og da jeg vidste, hvor overanstrengt den stakkels Smith var, saa gik jeg ud i Aften for at hjælpe ham at passe paa. Som De nok husker, Hr. Cutts, lovede jeg i sin Tid at være Dem behjælpelig.“

„Hvad var det, De kastede i Mergelgraven?“ sagde Cutts.

„Det var en Sæk,“ sagde Bob, „en Sæk, som jeg fandt henne paa Halls Mark. Det kunde næsten lade ligesom der var døde Fugle i den, jeg var netop paa Vej hjem til Dem, Hr. Cutts, for at aflevere den.“

„Saa, hvorfor løb De da?“ sagde Skovfogeden.

„Jo, jeg troede, det var Krybskytter, der var efter mig!“ sagde Bob grinende.

Skovløberne begyndte nu at diskutere om, hvem der skulde klæde sig af og gaa ud i Dammen efter Fasanerne. Det var koldt, og Dæmningen var dyb, saa ingen af dem var synderlig

oplagt til Arbejdet. Tilsidst maatte dog Lewis som den yngste til det.

„Det er kedeligt, I skal have saa meget Besvær, bare fordi jeg troede det var Krybskytter,“ sagde Bob, „pas nu paa, Dammen er fuld af disse her store væmmelige, slimede Blodigler, og der er ogsaa en Del Huller i Bunden.“

Lewis gik langsomt ud i Vandet, indtil det naaede ham midt paa Livet. „Jeg kan ikke finde den,“ sagde han, og Tænderne klaprede i Munden paa ham.

„De kan ikke vente at finde den lige straks,“ sagde Cutts, „gaa længere ud.“

Lewis gik helt ud i Midten, hvor han stod i Vand til Halsen, og følte omkring med Foden, medens han sagde grimme Ord om Bob.

„Nu gaar jeg hjem,“ sagde Bob. „Det piner mig at sidde her og se et Menneske drukne.“

„De bliver her!“ sagde Cutts og greb fat i ham.

„Hvorfor?“ sagde Bob. „De har ingen Ret til at holde mig tilbage.“

„Kom her og hjælp mig, Joe!“ sagde Cutts hastigt.

Smith greb fat i Bobs anden Arm og Lewis holdt op med at lede for at se paa Brydekampen. Bob Pretty stred mandelig, og et Par Gange var han lige ved at puffe Cutts i Dammen, men tilsidst opgav han Ævret og begyndte at tale om sin Sagfører.

„Kom saa op!“ sagde Cutts, „vi ved jo, hvor Sækken er, vi venter til det bliver Dag.“

Lewis kom op og begyndte at klæde sig paa. Han trak først Skjorten paa, og derefter stod han og rodede rundt i sine Klæder.

„Skynd Dem nu at komme i Tøjet!“

„Jeg kan ikke finde mine Bukser!“

„Deres Bukser,“ sagde Smith og hjalp ham at lede.

„Gud ved, om ikke Cutts eller jeg kom til at sparke dem ud i Dammen før, da vi brødes,“ sagde Bob.

„Det skal blive Dem en dyr Historie!“ skreg Lewis, „det skal komme til at forøge Straffen.“

„Bryd jer bare ikke om mig,“ sagde Bob, „jeg har en god Samvittighed; Sækken havde jeg fundet.“

De satte sig alle til Rette for at afvente Morgenens Komme.

„Her vil jeg ikke sidde hele Natten,“ sagde Bob, „nu gaar jeg hjem.“

„De bliver her,“ sagde Cutts, „vi slipper Dem ikke af Syne.“

„Naa, saa gaa med hjem,“ sagde Bob, „jeg er ikke vant til at være ude om Natten.“

„Saa?“ sagde Cutts, „vi skulde gaa med hjem, for at en af Deres Kammerater kunde skaffe Sækken af Vejen imedens. Nej, vi bliver her allesammen.“

„Ja, ja, det kan jo ogsaa være morsomt at se, hvorledes dette her ender,“ sagde Bob.

KRYBSKYTTEN

Saasnart det blev lyst, kom Lewis, ledsaget af næsten hele Landsbyens Befolkning, bevæbnet med lange Brandhager. Bobs Kone græd og vred Hænderne, men de fleste syntes at være ganske tilfredse med, at Bob var blevet grebet. Godsejeren kom ogsaa kørende sammen med et Par gode Venner. Brandhagerne kom i Arbejde, og først kom Lewis' Bukser til syne, og lidt efter blev Sækken halet i Land. „Ja, det er den Sæk, jeg fandt,“ sagde Bob, „den laa ikke paa Deres Ejendom, Hr. Godsejer, men inde paa Halls Mark.“

Godsejeren tog ingen Notits af ham. „Er det den rigtige Sæk?“ sagde han til Cutts.

„Ja, Hr. Godsejer. det kan jeg sværge paa!“ sagde Cutts og begyndte at løse Baandene; — men næppe havde han aabnet Sækken, før han gav

et arrigt Raab fra sig og Øjnene var ved at trille ud af Hovedet paa ham. De andre greb fat i Sækken og vendte den, og ud trillede en Vrimmel af tykke, saftige Roer. Aldrig er en Forsamling blevet saa forbavset, og Bob lod til at være den mest forbavsede.

„Herre Gud,“ sagde han, „er det ikke andet end Roer; jeg troede det var Fasaner, men jeg har aldrig haft fat i en Fasan, saa man kan jo nemt tage fejl. Der maa være nogen, som har gjort Nar af os, Hr. Cutts.“

Skovfogederne og Godsejerne stirrede paa ham; de kunde ikke tale af lutter Raseri.

„Kom nu,“ sagde Bob til sin Kone. „nu kommer jeg vel til at gaa hjem og sove en hel Dags ærlig Arbejdsfortjeneste væk.“

Revolutionen i Rusland. De røde Faner hejst paa Universitetet i St. Petersburg. (I Hjørnet: En Barikade i Odessa.)

Forrige Gang en dansk Prins blev Konge.

Frederik VII hilser Prins Wilhelm som græsk Konge.

GANSKE naturligt vender Tanken sig i disse Dage, hvor der tales om Kongevalg og Modtagelse af Gesandtskaber, til hine Junidage i 1863, da der fra Grækenland kom et Gesandtskab med Helten fra Frihedskrigen, den hvidnede Kanaris, som Ordfører, for at tilbyde Prins Wilhelm den græske Krone.

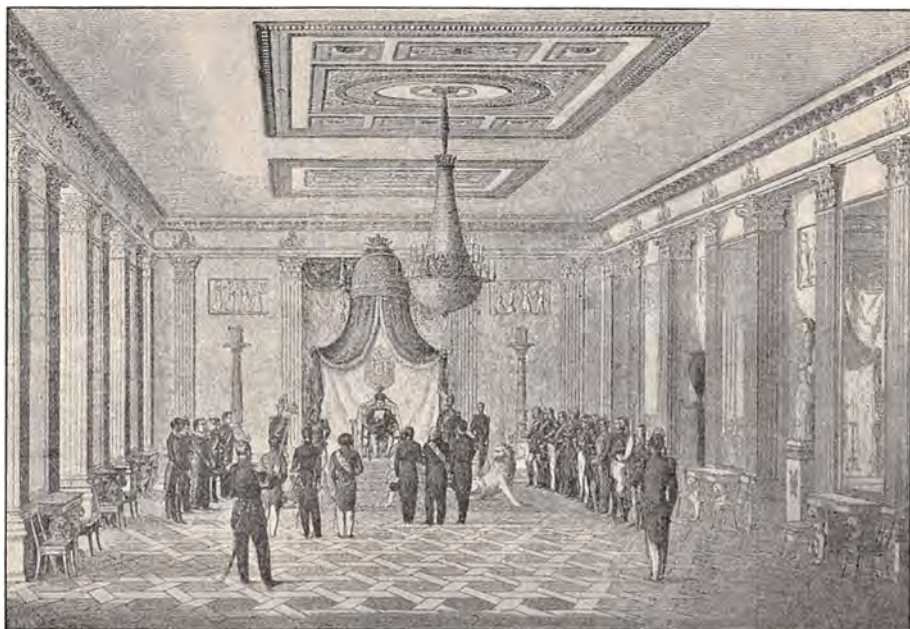
Grækerne havde som bekendt jaget deres første Konge, Bayreren Otto, bort. Man havde først ved en Folkeafstemning med 230,000 af 249,000 afgivne Stemmer valgt den engelske Prins Alfred. Han sagde Nej, adskillige andre Prins-er betakkede sig ogsaa for den græske Krone, der syntes mere forgængeligt Glimmer end varigt Guld. Stormagterne enedes da om daværende Prins Christian af Danmarks næstældste Søn, Wilhelm, som Tronkandidat. Og den 30. Marts 1863 valgte den græske Rigsdag ham enstemmigt. Og det tre

prins Ferdinand og den senere Kronprins Frederik, til Venstre Prins Christian og hans Søn, Prins Vilhelm. Ud til Salens Sider stod Ministrene, de fremmede Gesandter, Hofetaterne og enkelte andre.

Admiral Kanaris oplæste paa Græsk den græske Rigsdags Beslutning. Kongen tog paa Dansk mod Tilbudet og udtalte et grundet Haab om, at England vilde afstaa de joniske Øer til Grækenland som en Art Prinsens Morgengave

Mand stærke Gesandtskab drog den lange Vej mod det ukendte Nord. Frederik VII modtog som Kongehusets Øverste den 6te Juni de tre Grækere i en højtidelig Audiens. I Apartementssalen paa Kristiansborg Slot var Tronstolen opstillet paa en Forhøjning, beklædt med rødt Fløjl. Over Tronen en kronet Kuppel. Paa det guld- og sølvindvirkede Tæppe foran Forhøjningen de tre Sølvløver fra Rosenborg, som vi blandt andet har set, da Kongen aabnede Rigsdagen efter Systemskiftet.

Kong Frederik sad paa Tronen. Paa det nederste af de tre Trin op til Forhøjningen stod til højre Arve-

Frederik VII modtager den græske Kongedeputation den 6te Juni 1863.

til Landet. Derpaa indbød Kongen Prins Wilhelm til at træde op paa Forhøjningens andet Trin og holdt nu den i Datiden berømte Tale til ham, hvori det bl. a. hed: „Lad det stedse være din Stræben at vinde og bevare dit Folks Kærlighed. Jeg vil ikke rose mig dermed, men det er af Erfaring, jeg taler, naar jeg siger, at deri bestaar en Konges sande Lykke“. Desuden lagde Kongen ham paa Sinde nøje at overholde sit Lands Forfatning. De andre Taler og Tilsvær var i Forvejen affattede og oversatte; men denne Tale holdt Kongen uforberedt, „og den gjorde et saa dybt Indtryk paa alle, at næppe noget Øje blev tørt, selv ikke hos Grækerne, som dog ikke forstod et Ord af, hvad Kongen sagde.“

Derpaa rejste Kongen sig, traadte et Skridthen mod Prinsen, udnævnte ham til Ridder af Elefanten og overrakte ham Elefantordenens Baand og Stjerne.

Og nu omsider drog han ham op paa Tronens øverste Trin og omfavnede og kyssede ham tre Gange.

Saa nøje ceremonibestemt var det forrige Gang, da en dansk Prins blev Konge over et fremmed Land.

Ungdomsportræt af Norges Konge.

Paa Folkeafstemningsdagen i Trondhjem.

Kongeafstemnings- dagen i Norge.

VI bringer her et Billede fra 12.-November-Afstemningen i Trondhjem, hvor Nansen talte for Kongedømmet i en Forsamling, der løb op i Tusinder. Uagtet Vinteren allerede holdt sit Indtog, nærmede Deltagelsen i Afstemningen sig til hin Folkedags Tal, da Norge den 13de August stemte Ja til Adskillelsen fra Sverige. Selv om Stemmerne ikke faldt med samme Enstemmighed den 12te November som den 13de August, erklærede Norges Folk dog med langt overvældende Majoritet som sin Vilje, at Norge skulde være et Kongedømme med den danske Prins Carl ved Statens Ror.

Efterat Folket havde stemt, rettede Stortinget en enstemmig Opfordring til Prins Carl om at modtage den norske Krone. Og en Deputation, repræsenterende alle Grupper indenfor Tinget, begav sig umiddelbart efter Afstemningen til København, hvor Kong Christian IX som Slægtens Ældste i højtidelig Audiens tog mod Kronen paa sin Sønnens Vegne.

**Den norske Deputation, der overbragte Kong Christian Stortingets Beslutning om Kongevalget. (Fot. Hohlenberg.)
(Forrest siddende: Stortingets Præsident Berner og Professor Hagerup, længst i Baggrunden: den norske Gesandt Wedel Jarlsberg.
I Uniform: Oberstløjtnant Kaufmann.)**

„Den sidste Kasse“.

„Den sidste Kasse“, Fotografisk Genrebillede af Jul. Aagaard,

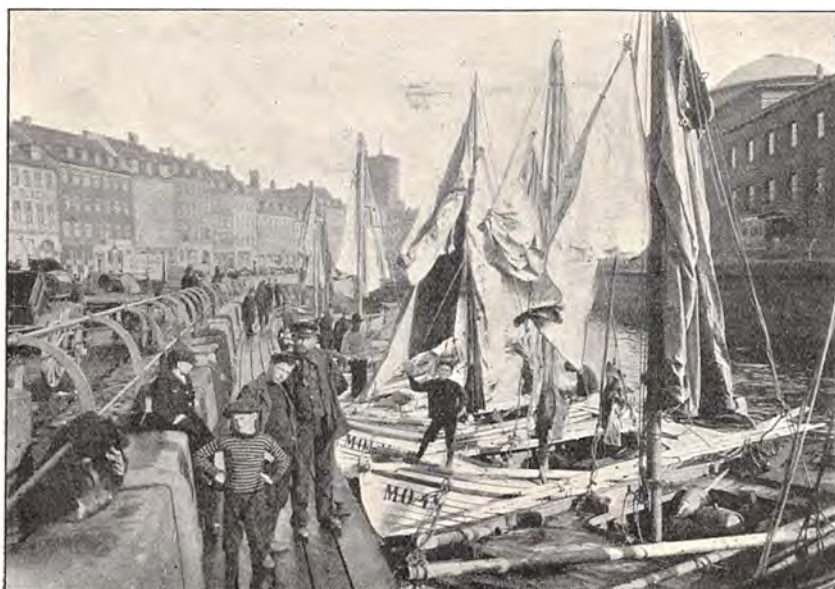
ENHVER Københavner kender Gammelstrands hærdebrede Fiskerkoner. Og hver anden Amatørfotograf har taget dem paa Kor-net. Det er jo et af de ikke saa saare mange Folkelivsbilleder, vi endnu har tilbage i Køben-havn.

Men mindre kendt er det travle Liv i de tid-

lige Morgentimer, naar „Grossererne“ sælger i Kassevis til Skovshovedkonerne og til alle Ga-dens omvandrende Sælgere.

Allerede ved fire—fem Tiden begynder Vog-nene at køre op med Fiskekasserne, der drypper af den smeltende Is. De stables op i høje Dynger, og slaas op, eftersom Køberne indfinder sig. Og der handles og pruttes og kæmpes om en Øre pr. Pund Aal eller Torsk eller Sild med al den Rævesnedighed, hvor-med Handel nu en Gang skal føres.

Til sidst er der kun én Kasse tilbage. Det er nogle Splejse af Torsk, og de to Sælge-koner og den ene mand-lige Pranger byder ret lavt. Men Fiskegrossere-ren stikker begge Hæn-der ned i de dybe Lom-mer og ser ganske ufor-staaende bort. Han har Tid til at vente, og de andre skal jo have no-get paa Trækvognen, der skal tilfredsstille Saksogades Behov for Fisk.

Tidlig Morgen ved Gammelstrand. Sildebaadene kommer ind.

En moderne Balletskole.

Legeplads i Isidora Duncans Fridanseskole.

HVAD mon egentlig den danske Ballets Fader vilde have sagt, hvis han kunde rejse sig af sin Grav og se den Skole i „Fridans“, som den bekendte Miss Isidora Duncan det sidste Aar har holdt ude i Berlins sydvestlige Forstad, Grunewald. Han vilde sikkert ikke have nøjedes med at ryste paa sit myndige Hoved eller lade sine skarpe Øjne skyde Lyn, han vilde sikkert i Dansens Navn have udtalt et højtideligt Anathema over den frække Missmedsamt hendes barbenede Dansebørn.

At Miss Isidora Duncan selv har naaet Verdensryet ved den i og for sig saa simple Ting at tage Danseskolene af og stryge de brusende Skorter, kan naturligvis være yderst behageligt for hende selv. Det er et nyt Bevis paa, hvor lidt der skal til for at opnaa et Verdens-

navn selv i vore Dage, hvor saa mange paakalder Verdens Opmærksomhed. Noget andet er det, om ikke den gamle Dansemester har Ret, set fra Skønhedens strænge Synspunkt. Miss Isidora selv, lad gaa, hun virkede foruden ved Nyheden ved sin Skønhed og sin Ynde. Men Efterlignerne? Der er kun meget faa af den Slags Eksperimenter, der lader sig gennemføre anden Gang med Held og Skønhed.

Miss Duncan er imidlertid selv glødende overbevist om, at hun er en af Fremskridtet udvalgt og benaadet Reformator paa Dansens Omraade. Og nu har hun samlet sig en lille dansende Menighed, der skal gaa ud som Apostle for hendes koreografiske Evangelium, derude i Grunewald, hvor Berlinereren tager hen, naar han er træt og døvet af de asfalterede Gaders Larm, derude, hvor Rigmænds pragtfulde Villaer i ultramoderne Stil danner en ganske god Baggrund for denne ultramoderne Dans, hvor Duften fra Fyrreskoven i alt Fald er bedre at indaande end den støvmættede Luft i en mørk Danseskolesal. Thi det har i alt Fald Miss Duncans Danseinstitut forud for de sædvanlige Danseskoler, at de barbenede og letklædte Børn faar Lov til frit at tumle sig i sunde og sollyse Omgivelser.

Fremtidens Balletdamer.

Kendte Navne.

Dødsfald.

Den gamle kendte Pastor *F. R. C. Bülow* er afgaaet ved Døden paa Frederiksberg i sit

Pastor F. R. C. Bülow.

84 Aar. B., der var Søn af Sejrherren fra Fredericia, blev teologisk Kandidat 1849. Kri-gen brød ud, og den unge Kandidat meldte sig som frivillig, hvorefter han fungerede som Ordonnansofficer hos sin Fader i Slagene ved Fredericia og Isted. I 1858 blev han valgt til Sognepræst i Dybbøl, men afsattes af Preusserne efter 64, trods Mønikens indstændige Anmodning om at maatte beholde ham. Pastor B., der senere blev Præst ved Kommunehospitalet i København og fra 1877—90 Sognepræst for Sorterup og Ottestrup, nød overalt stor Hengivenhed paa Grund af sin ejendommelige og interessante Personlighed.

Jubilæum.

„Aandssvageanstalten“ paa Gamle Bakkehus havde nylig bestaaet i 50 Aar, en Periode fuld af opofrende og resultatrigt Arbejde. I Begyndelsen af Halvfemserne foretoges den betydningsfulde Deling af Anstalten i Asyl og Skole, hvorefter Ebberødgaard, der sammen med andre Filialer hører under Anstalten,

Forstander Rolsted.

som siden 1887 med sjælden Dygtighed har ofret sig for den vanskelige Gerning, er hædret med Ridderkorset og sidder i Repræsentationskabet for „Pædagogisk Selskab“.

Jubilæum.

Grosserer *Harald Klitgaard*, som nylig kunde fejre sit 25 Aars Forretningsjubilæum, er

en af Børsens betydeligste Personligheder, Medlem af Grosserersocietetet og Tillidsmand for Smørgrossisterne. Han er født 1855 i Frederikshavn, hvor Faderen var Købmand, erhvervede sig gennem Ophold i England nøje Kendskab til Smøreksporthens Vilkaar og startede 1880 den Virksomhed som han siden saa udmærket har ledet og oparbejdet.

blev Pleje- og Arbejds-hjem, medens Gl. Bakkehus alene blev Skole-hjem for de mere udviklingsdygtige. Anstaltens Forstander *E. V. Rolsted*,

Han er en helstøbt Personlighed, klar og ligefrem, og fri for enhver Slags Anmasselse.

Jubilæum.

Rudkøbing Apotek havde nylig bestaaet i 200 Aar. Det anlagdes under Frederik den 4de af

Apoteker A. F. Bauer.

Gottfried Becher og dets berømteste Ejer var Søren Christian Ørsted, Fader til Hans Christian og Anders Sandøe, der begge fødtes dér. Fra 1854-1889 ejedes det af *A. F. Bauer*, der just i disse Dage er afgaaet ved Døden her i Byen. Bauer var en farmaceutisk Dygtighed, der drev Apoteket betydeligt i Vejret og da han trak sig tilbage, overdrog han det til sin Søn *C. A. Bauer*,

Apoteker C. A. Bauer.

under hvis Ledelse det har hævet sit Ry som et virkeligt Mønstre-Apotek.

„Hver 8. Dags Musik og Sang“ Nr. 48 er udkommet og indeholder følgende: C. Carlsen: Stakkels Grete. — V. Møller: Pas de Quatre. — J. Doodley: Little Tom, Vals. — E. Hechmann: Det nye Foraar.

Til Helsingør.

(Charles Gandrup.)

Livligt.

LUDVIG HARMS.

SANG.

1. Skøn - ne Stad om Kron - borgs Skan - ser, Sun - dets gam - le
2. Skøn ved Dag - naar So - len gli - der straa - len - de op
3. Skøn ved Nat - naar Lys - kas - ka - der glim - te paa den
4. Flag, som o - ver Kron - borgs Fløj - e hil - ser fra den

PIANO.

Værn og Vagt! Bø - ge - sko - ven vidt - dig kran - ser,
o - ver Sø! Sej - le - re til al - le Si - der!
sven - ske Kyst ud - fra Gen - bo - sta - dens Ga - der;
dan - ske Strand; gen - nem Slæg - ters Strid og Møj - e

Bøl - ge - hæ - ren ly - stigt dan - ser om din Fod i
Ej - a, naar saa Da - gen li - der og de stær - ke
Blink i Blink i tæt - te Ra - der, Mor - ild liig paa
vis du Vej paa Bøl - ge - høj - e til et frit og

ff poco rall.
mun - ter Takt, om din Fod i mun - ter Takt.
Far - ver dø - og de stær - ke Far - ver dø.
Ha - vets Bryst. Mor - ild liig paa Ha - vets Bryst.
e - nigt Land, til et frit og e - nigt Land.

ff poco rall.

HVER 8 DAG

Nr. 10. 12. Aargang.

3. December 1905.

Kong Haakon og Dronning Maud ombord paa „Dannebrog“ ved Afrejsen fra København.
(Fot. Jul. Aagaard.)

Paa Toldboden under Kong Haakons Afrejse. (Fot. Carl E. Aagaard.)

Kong Haakons Uge. Saadan kan man vel nok kalde den Uge, der er svunden. Thi hver Dag omtrent har haft sin Akt af det pragtfulde Drama, der hedder Kongevalget i Norge: Valget i Norges

Storting, Deputationens Ankomst til København, den højtidelige Audiens paa Amalienborg, Afrejsen i Solskin, Ankomsten i Snetykning og Mørke, Folkemodtagelse, Kirkemodtagelse, Stortingmod-

Kong Christian og Kong Haakon.

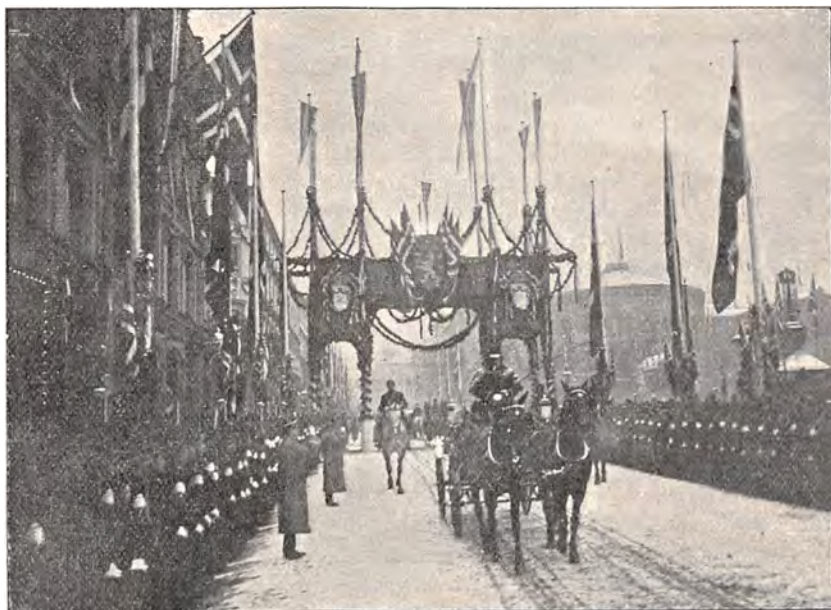
Kong Christian og Dronning Maud.

Landstigningen i Kristiania. (I Billedets Midte ses Kongen og Dronningen.)

tagelse indtil endelig Eds-
 aflæggelse paa Norges
 Forfatning sætter sit
 Punktum ikke blot for
 denne Uge, men for det
 mærkelige halve Aar af
 Norges Historie, der har
 været saa fuldt af Spæn-
 ding og Feber, vold-
 somme og dybtindgri-
 bende Afgørelser, der
 snart medførte himmel-
 stormende Glæde, snart
 dyb Nødslagenhed og
 Utryghed som Karlstads-
 overenskomsten. Et Folk
 kan ligesaa lidt som det
 enkelte Menneske stadig
 leve i de store Beslut-
 ningers Feber. Det, man
 nu i Norge længes efter,
 er rolige Arbejdets Hver-
 dage.

Ikke for intet har
 Ellen Key talt om Barnets
 Aarhundrede, thi aldrig
 i Verdenshistorien har et
 Barn spillet en saa frem-
 trædende Rolle i et histo-
 risk Drama som den to
 Aar gamle Prins Olav i
 denne Kong Haas

En Æresport i Kristiania paa Indtogsdagen.

kons Uge. Han har hilset,
 nikket, vinket, viftet
 med Norges rene Flag, alt
 med en Evne til at gribe
 det belejlige Øjeblik, der
 er langt forud for hans
 Alder.

sigt var ganske fortrukket. Det var mig umuligt at spise til Aften. Det eneste, jeg ønskede, var at være alene, i Stilhed, saa at sige Ansigt til Ansigt med dette Mysterium, jeg ikke kunde raade.

Det blev Nat. Min Tjener var gaaet i Seng, og inde paa mit Værelse tændte jeg alle de Lamper og Lys, jeg havde til min Raadighed, som om al dette Lys kunde komme mig til Hjælp og gennemtrænge Mysteriets Mørke. Saa tog jeg Sedlerne ud af Tegnebøgerne og Guldpengene ud af Portemonnaierne. Der var i alt noget over fire Tusinde Kroner. De seks Uhre lagde jeg paa Rad foran mig. Jeg følte en forunderlig Lyst til at trække dem op, til at høre dem dikke, til at holde alle disse Pengesedler og Guldstykker i min Haand for at overbevise mig om, at alt dette virkelig eksisterede og ikke blot var Hjernesvind fra min Side. Hundrede Tanker for igennem min Hjerne, kom og forsvandt, men hver eneste Antagelse maatte jeg atter skyde fra mig. Kun én blev tilbage. Jeg maatte være bleven gal.

Ja, jeg matte være bleven gal. Med høj Røst sagde jeg til mig selv: „Jeg er bleven gal. Jeg er bleven gal!“ Jeg rejste mig fra Stolen og gik som en besat op og ned i Værelset, mens jeg stadig gentog: „Jeg er gal. Jeg har været gal de sidste 8 Dage. Poliassistenten har haft Ret. Alle disse Penge, Uhre, Tegnebøger er stjaalne, og det er mig, der har stjaalet dem. Men hvor? Fra hvem?“ Jeg vidste det ikke. Jeg vilde aldrig nogensinde faa det at vide. Jeg var jo gal, forrykt, vanvittig!

Uhrenes Dikken lød til mig i Nattens Stilhed. Jeg syntes, de blev levende Væsener, der anklagede mig. Og rasende og ude af mig selv styrtede jeg mig hen mod Bordet, hvor de laa, og hamrede med knyttede Næver løs paa dem, indtil de holdt op med at dikke.

Hvad der derefter skete, ved jeg ikke. Jeg kan intet erindre mig. Da jeg næste Morgen atter kom til mig selv, saa jeg min Tjener sidde paa Sengekanten ved Siden af mig. Han fortalte mig, at han midt om Natten var bleven vækket ved Skrig fra mit Værelse. Han var da løbet derind, og han havde fundet mig liggende besvimmeligt ved Siden af Bordet. Mine Hænder var ganske forskaarne og blodige af de splintrede Uhrglas.

De Par Timers Søvn, jeg havde nydt, havde atter bragt min Hjerne saa nogenlunde i Orden, at jeg igen kunde tænke klart. Jeg forstod, at hvis jeg skulde tilbringe blot endnu en lignende Nat som denne sidste, vilde jeg uhyggelig være hjemfalden til Spændetøj og Daarekisten. Jeg maatte bort øjeblikkelig. Klokkeren var 7 nu. Klokkeren 9 gik der et Tog. Jeg bad min Tjener om at pakke min Bagage, og derpaa gik jeg ud for at købe mig en Jernbanebillet.

Jeg var næppe kommen ti Skridt ud paa

Gaden før en Haand lagde sig paa min Skulder og en Genarm befalede mig at følge med, hvis jeg ikke vilde stifte Bekendtskab med hans Revolver.

For at undgaa Skandale erklærede jeg mig straks parat til at følge ham, og da vi kom hen paa Politistationen, udtrykte Assistenten sin Glæde over at se mig og hilste mig med følgende Ord:

„Naa, endelig har vi Dem. Ja, der kan De se der er ikke saa fræk en Kæltring til, uden at vi kan finde ham. Nu skal der være til Dem i en god Mening. Hvad hedder De, hvor gammel er De, hvor er De født? . . .“

Tanken om, at man nu vilde skride til en Husundersøgelse hos mig, fyldte mig med Rædsel. Jeg havde Møje med at bevare min Ligevægt. „Jeg besværges Dem om at høre paa mig,“ sagde jeg, „for at jeg kan berette Dem det besynderligste Æventyr, der nogensinde er hændet noget Menneske.“

„Lad mig være fri for Deres Røverhistorier. De siger, De forstaar ikke denne Historie. Nu skal jeg underrette Dem om, at vi kender ndmærket godt Tyvebanden „Den graa Hat“. Forstaar De!?”

„Den graa Hat! Den graa Hat?“ tænkte jeg. Store Gud, hvad var nu dette for et nyt Mysterium? Jeg forsøgte at bevare Ligevægten og at svare med en Spøg, men denne Spøg, som det havde kostet mig saa uhyre en Anstrengelse at faa over Læberne, forbitrede kun Politimanden i endnu højere Grad. Rasende forsikrede han mig, at naar jeg fandt Anledning til at være vittig, var det bedst, jeg blev anbragt et Sted, hvor jeg kunde glemme mine Vittigheder, og som nok skulde lære mig at gaa til Bekendelse.

Det var forgæves, at jeg bad ham at søge Underretning om mig hos den franske Konsul, der kunde indestaa for min Hæderlighed, om at tale med Poliassistenten i mit Kvarter, hvem jeg havde overbragt de forskellige Sager, jeg havde fundet i mine Lommer, — denne Gang befandt jeg mig nemlig paa selve Hovedpolitistationen, — han vilde ikke høre paa mig. Han havde nu en Gang dannet sig sin Overbevisning paa Fo. haand. Han rejste sig og kaldte paa en Gendarm, og mens denne stak sin Revolver op under Næsen paa mig, befalede han mig at følge med. Vi gik gennem tre, fire Korridorer, saa standsede Gendarmen foran en Dør, aabnede den, skubbede mig ind og laasede efter mig. Jeg var i Fængsel.

Jeg var ude af mig selv af Fortvivlelse og Haabløshed. Det var et modbydeligt Fangehul, jeg var kastet ind i, fugtigt og skiddent. Paa Gulvet laa et tykt, fedt Lag Snavs, der udbredte en ram og modbydelig Stank. Dette var altsaa Slutningen paa Mysteriet. Men selve den haandgribelige Ulykke er ofte mindre tung at bære

Landstigningen i Kristiania. (I Billedets Midte ses Kongen og Dronningen.)

tagelse indtil endelig Eds-
aflæggelse paa Norges
Forfatning sætter sit
Punktum ikke blot for
denne Uge, men for det
mærkelige halve Aar af
Norges Historie, der har
været saa fuldt af Spæn-
ding og Feber, vold-
somme og dybtindgri-
bende Afgørelser, der
snart medførte himmel-
stormende Glæde, snart
dyb Nedslagenhed og
Utryghed som Karlstads-
overenskomsten. Et Folk
kan ligesaa lidt som det
enkelte Menneske stadig
leve i de store Beslut-
ningers Feber. Det, man
nu i Norge længes efter,
er rolige Arbejdets Hver-
dage.

Ikke for intet har
Ellen Key talt om Barnets Aarhundrede, thi
aldrig i Verdenshistorien har et Barn spillet en
saa fremtrædende Rolle i et historisk Drama som
den to Aar gamle Prins Olav i denne Kong Haa-

En Æresport i Kristiania paa Indtogsdagen.

kons Uge. Han har hilset, nikket, vinket, viftet
med Norges rene Flag, alt med en Evne til at
gribe det belejlige Øjeblik, der er langt forud for
hans Alder.

Den graa Hat.

Efter det franske.

Da Turen kom til *Pierre Dartès* at fortælle den Rejseoplevelse, der havde gjort det dybeste Indtryk paa ham, lod han sig bede saa længe, at vor Nysgerrighed blev spændt, og da hans Ansigt samtidig saa grundende og aandsfraværende ud, steg vor Forventning saa højt, at vi uvilkaarlig rykkede os nærmere hen til ham.

Saa begyndte *Pierre Dartès* at fortælle.

„Jeg var kommen til *Barcelona* og havde været der en otte Dages Tid. Den Dag, jeg taler om, var jeg gaaet ned paa „*Los Remblas*“. Det er Navnet paa Byens store, brede Boulevarder. Her ligger de store Forretningshuse Side om Side, her ligger Bankerne, de elegante Magasiner og det bekendte „*Liceo Teater*“. Hele Byens Liv koncentrerer her, og den hele Dag igennem mylrer det med Mennesker af alle Klasser og Samfundslag. Hvert Øjeblik kan man møde en af *Barcelonas* Berømtheder, men hvert Øjeblik kan man rigtig nok ogsaa blive anfaldet af en Sværm af paatrængende og nærgaaende Tiggere, som det næsten er umuligt at ryste af sig.

Denne Dag var Trængslen næsten overvældende, thi der var Ministerkrise i Landet, og saa skal enhver Spanier ud paa Gaden for at give sin politiske Mening tilkende. Jeg morede mig over Larmen, Sammenstimlingen, de hylende Bladsælgere, der fortalte om det ny Ministeriums Sammensætning, da en lille Tiggerpige standsede mig og kyskede paa Fingren til mig. Det er Tiggerbørnens sædvanlige Maade at bede om Almisser paa. Jeg stak Haanden i Lommen for at tage en Skilling frem, da jeg til min uhyre Overraskelse mærkede, at . . .“

„At man havde stjaalet Deres Portemonnaie?“

„Nej, ingenlunde, men at der ved Siden af min Portemonnaie laa et Gulduhr, som jeg vidste, jeg aldrig nogen Sinde havde været Ejer af.

Ved hvilket mærkeligt Tilfælde var dette Gulduhr kommet i min Lomme? Jeg erindrede nøjagtigt alt, hvad jeg havde foretaget mig, siden jeg var staaet op og alle de Steder, jeg havde været. Var det muligt, at jeg virkelig i Distraction et eller andet Sted havde stukket dette Uhr til mig. Jeg saa paa Uhret. Navnetrækket paa dets Kapsel lød ikke paa noget Navn, jeg kendte. Jeg aabnede det som for at spørge det til Raads, men Uhrets Dikken gav mig intet Svar. Der var ingen anden Oplosning paa Gaaden, end at en eller anden ved en Fejltagelse var kommen til at stikke Uhret i min Lomme i Stedet for i sin egen. Trængslen den Dag paa Boulevarden var saa stærk, og Folk var saa ophidsede, at dette var langt mere sandsynligt, end andre maa-
ske kan tænke sig.

Jeg var næppe kommet mig af denne Overraskelse, før en ny ventede mig. Ved at stikke Haanden i min anden Lomme fandt jeg nemlig en Portemonnaie, der tilhørte mig lige saa lidt som Gulduhret. Det var en smuk Dameportemonnaie af Ruslæder, med Gulddlaas, der var smykket med en Turkis, og da jeg aabnede den, saa jeg, den indeholdt omtrent en Snes Kroner. Denne Gang blev jeg saa forbløffet, at jeg uvilkaarlig blev staaende stille. Jo mere jeg tænkte over dette Mysterium, desto mere uforklarligt, urimeligt og foruroligende blev det mig. Jeg fattede da den Beslutning, som jeg forlængst burde have taget. Jeg gik hen paa den nærmeste Politistation for at afgive en Forklaring. Politiasistenten sad fordybet i Læsningen af sin Avis og hørte kun med det ene Øre paa mig. Da jeg havde sagt, hvad jeg vilde sige, viste jeg ham Uhret og Portemonnaien. Han tog begge Dele og lagde dem i en Kasse, der bar Paaskriften: *Fundne Sager*, hvorpaa han med et ligegyldigt „*Adios*“ betydede mig, at jeg kunde gaa. Jeg vilde ikke lade mig behandle paa denne Maade. Jeg vilde forklare ham, at det ikke var almindeligt Hittegods, men at det var Sager, jeg havde fundet under særlige og mærkelige Omstændigheder. Men det var spildt Ulejlighed. Han bad mig i en saa brøsig Tone om at forsvinde, at jeg fandt det bedst at gaa. Jeg skyndte mig hen til en af mine Venner i Byen, hvem jeg fortalte alt, hvad der var hændet mig. Han hørte forbavset paa mig og sagde, at mit Æventyr forekom ham aldeles uforklarligt. Noget lignende var aldrig hændet hverken ham eller nogen anden, han kendte. Jeg erindrer mig endnu det forbavsede og bekymrede Udtryk, hans Ansigt havde, da vi tog Afsked.

* * *

Næste Dag gik jeg atter min sædvanlige Tur paa Boulevarden. Der var Stimmel og Trængsel som Dagen i Forvejen. Jeg havde vel spadseret et Kvarters Tid, da jeg mærkede en Haand røre ganske let ved en af mine Lommer. Det varede maaske næppe et Sekund. Jeg vendte mig om, men til min Overraskelse saa jeg intet Menneske umiddelbart ved mig.

Jeg har aldrig været opfyldt af saa mærkværdige Følelser som i dette Øjeblik. Da jeg stak Haanden i Lommen, var det med en Følelse af Frygt for enten at være bleven bestjaalet eller at skulle se Gaarsdagens Begivenhed gentage sig. Jeg ved næsten ikke, hvad jeg var mest bange for. Jeg havde instinktmæssig den Idé, at det maatte være den samme Haand, som i Gaar havde lagt Uhret og Portemonnaien i mine

Lommer. Jeg tog ikke fejl. Da jeg havde Haanden i Lommen, fik jeg fat i en lille Pakke. Den indeholdt flere Par Ørenringe af stor Værdi.

Jeg var først ude af mig selv af Overraskelse og Bekymring, men ved at tænke nøjere over Sagen følte jeg mig dog lettet. Jeg var jo nu paa det Spor, der skulde føre til Mysteriets Opklaring. Jeg skulde nu endelig faa alt at vide. Der var ingen Tvivl om, at hvad jeg havde fundet i mine Lommer, var anbragt der med Vilje. Det var allerede et langt Skridt frem. Nu gjaldt det om at faa at vide, om jeg var Offer for en daarlig Spøg, eller om det var en Fælde, et Baghold, man her havde lagt for mig.

Jeg overvejede først Muligheden af, at det var en Spøg. Men jeg forkastede den straks. Det vilde dog i Sandhed være en mærkelig Spøg at anbringe slige Kostbarheder i mine Lommer, hvor jeg baade kunde tabe dem eller blive bestjaalet for dem. Den store Værdi, disse Sager havde, gjorde denne Antagelse aldeles urimelig. Det var altsaa et Baghold, en Fælde, det drejede sig om. Maa-ske var jeg Genstand for et Forsøg paa Pengeafpresning. Man vilde true med at anklage mig for Lommetyveri, hvis jeg ikke betalte en større Sum Penge, og hvorledes skulde jeg vel kunne forsvare mig, naar man i mine Lommer fandt en Mængde Kostbarheder, som jeg ikke kunde bevise var mine egne.

Men hvem var det, der paa denne Maade vilde presse Penge af mig? Og vilde vedkommende ikke presse mig for Penge, hvilken Interesse kunde han da have af at lægge disse Sager i mine Lommer? Jeg havde en Forudfølelse af, at en stor Fare truede mig, og trods den grove Modtagelse, jeg Dagen i Forvejen havde faaet hos Politiaassistenten, besluttede jeg mig dog til at opsøge ham endnu en Gang.

Han sad som sidste Gang fordybet i Læsningen af en Bunke Aviser. Han saa op, da jeg traadte ind, og jeg mærkede, at han kendte mig igen; thi da jeg viste ham Ørenringene, rynkede han Brynene. Jeg forsøgte paa mit daarlige Spansk at forklare ham min forunderlige Historie, men han trak paa Skuldrene og lod mig paa den Maade forstaa, at han ikke troede et Ord af det hele. Uden at svare mig henvendte han sig til sin Sekretær, der uden Omsvøb erklærede som sin Mening, at jeg var angrebet af den Stjælesyge, som Lægerne kalder Kleptomani. Jeg stjal uden at kunne for det, hvorpaa jeg atter afleverede mine Tyvekoster. Politiaassistenten var af samme Mening. Jeg vilde protestere, men man paabød mig barsk at tie stille. Assistenten og Sekretæren talte nogle Minutter sammen i en hviskende Tone, og jeg forstod, de raadslog om, hvorvidt de skulde arrestere mig eller lade mig gaa. Endelig sagde Assistenten bydende:

„Gaa Deres Vej, min Herre, og vov aldrig

mere at sætte Deres Ben her. Det er et godt Raad, jeg giver Dem!“

Jeg haabede selv, jeg heller ikke oftere skulde faa Anledning til det, men man kan tænke sig min Forfærdelse, da jeg, efter at have spadseret omkring i Byen hele Dagen, om Aftenen kom hjem til mig selv og i mine Lommer fandt otte Portemonnaier, to Tegnebøger og fem Uhre. Min Forstand stod stille. Hvad kunde jeg ikke vente mig af de følgende Dage? Heldigvis var det de følgende Dage koldt og regnfuldt Vejr. Der var kun faa Mennesker paa Gaden, og de faa, man saa, var hyllede i deres Kapper, saa man kun saa Næsetippen af dem. Senere forstod jeg, at dette var Grunden til, at jeg nu i fire Dage kunde komme hjem hver Aften uden at finde fremmede Ting i mine Lommer. Jeg aandede atter op, og jeg besluttede at gøre endnu et sidste Forsøg hos Politiet paa at skille mig af med de Uhre, Tegnebøger og Portemonnaier, man imod min Vilje havde stukket i mine Lommer og gjort mig til Ejermand af. Den femte Dag var det atter straalende Vejr, der var en Mængde Mennesker paa Gaden, og jeg var paany gaaet ud at spadserere. Jeg gik ned ad Boulevarden, da en ny Hændelse mødte mig. Idet jeg trak mit Lommeklæde frem, faldt der et Guldchronometer ud af min Lomme. En forbigaende tog det op, saa et Øjeblik paa det og rakte mig det under dybe Buk.

Guldchronometeret var smykket med det spanske Kongehus' Vaaben. Denne Gang var det for meget for mig. Jeg følte det, som om nogen stak mig med en Synaal gennem Hjernen. Men min Stilling var i Virkeligheden ogsaa forfærdelig. Her befandt jeg mig i en fremmed By mellem Mennesker, hvis Sprog jeg daarlig nok forstod, og blev forfulgt af et Væsen, jeg ikke kendte og ikke anede, hvem var. Disse Sager blev stukket i min Lomme med en mageløs Færdighed. Den Mand, der gjorde det, kunde, hvad Øjeblik det skulde være, lade mig arrestere for Lommetyveri, og hjemme hos mig vilde man have Beviser nok paa min Brøde. Hvad skulde jeg nu gøre med dette Guldchronometer og de andre Sager? At bringe dem til Politiet kunde der ikke være Tale om. Det vilde være ensbetydende med, at man lod mig arrestere. Jeg kunde ikke tale om Sagen til nogen, ikke bede nogen om Raad, thi jeg var vis paa, at ikke et Menneske vilde tro mig. Jeg kendte lidt til den franske Konsul og havde søgt at forklare ham Sagen, men jeg havde næppe faaet sagt et Par Ord, før han saa paa mig med saa bestyrtet en Mine, at jeg opgav at tale videre med ham om dette.

Da jeg den Aften kom hjem, lagde min Tjener Mærke til mit forstyrrede Udseende og spurgte mig, om jeg var syg. Jeg svarede ham, at jeg kun var i daarligt Humør, og at det ikke betød noget. Da jeg kom til at se mig i et Spejl, saa jeg selv, at jeg var frygtelig bleg, og at mit Au-

sigt var ganske fortrukket. Det var mig umuligt at spise til Aften. Det eneste, jeg ønskede, var at være alene, i Stilhed, saa at sige Ansigt til Ansigt med dette Mysterium, jeg ikke kunde raade.

Det blev Nat. Min Tjener var gaaet i Seng, og inde paa mit Værelse tændte jeg alle de Lamper og Lys, jeg havde til min Raadighed, som om al dette Lys kunde komme mig til Hjælp og gennemtrænge Mysteriets Mørke. Saa tog jeg Sedlerne ud af Tegnebøgerne og Guldpengene ud af Portemonnaierne. Der var i alt noget over fire Tusinde Kroner. De seks Uhre lagde jeg paa Rad foran mig. Jeg følte en forunderlig Lyst til at trække dem op, til at høre dem dikke, til at holde alle disse Pengesedler og Guldstykker i min Haand for at overbevise mig om, at alt dette virkelig eksisterede og ikke blot var Hjernesvind fra min Side. Hundrede Tanker for igennem min Hjerne, kom og forsvandt, men hver eneste Antagelse maatte jeg atter skyde fra mig. Kun én blev tilbage. Jeg maatte være bleven gal.

Ja, jeg matte være bleven gal. Med høj Røst sagde jeg til mig selv: „Jeg er bleven gal. Jeg er bleven gal!“ Jeg rejste mig fra Stolen og gik som en besat op og ned i Værelset, mens jeg stadig gentog: „Jeg er gal. Jeg har været gal de sidste 8 Dage. Poliitiassistenten har haft Ret. Alle disse Penge, Uhre, Tegnebøger er stjaalne, og det er mig, der har stjaalet dem. Men hvor? Fra hvem?“ Jeg vidste det ikke. Jeg vilde aldrig nogensinde faa det at vide. Jeg var jo gal, forrykt, vanvittig!

Uhrenes Dikken lød til mig i Nattens Stilhed. Jeg syntes, de blev levende Væsener, der anklagede mig. Og rasende og ude af mig selv styrtede jeg mig hen mod Bordet, hvor de laa, og hamrede med knyttede Næver løs paa dem, indtil de holdt op med at dikke.

Hvad der derefter skete, ved jeg ikke. Jeg kan intet erindre mig. Da jeg næste Morgen atter kom til mig selv, saa jeg min Tjener sidde paa Sengekanten ved Siden af mig. Han fortalte mig, at han midt om Natten var bleven vækket ved Skrig fra mit Værelse. Han var da løbet derind, og han havde fundet mig liggende besvmet ved Siden af Bordet. Mine Hænder var ganske forskaarne og blodige af de splintrede Uhrglas.

De Par Timers Søvn, jeg havde nydt, havde atter bragt min Hjerne saa nogenlunde i Orden, at jeg igen kunde tænke klart. Jeg forstod, at hvis jeg skulde tilbringe blot endnu en lignende Nat som denne sidste, vide jeg uhjælpelig være hjemfalden til Spændetrojen og Daarekisten. Jeg maatte bort øjeblikkelig. Klokkeren var 7 nu. Klokkeren 9 gik der et Tog. Jeg bad min Tjener om at pakke min Bagage, og derpaa gik jeg ud for at købe mig en Jernbanebillett.

Jeg var næppe kommen ti Skridt ud paa

Gaden før en Haand lagde sig paa min Skulder og en Genarm befalede mig at følge med, hvis jeg ikke vilde stifte Bekendtskab med hans Revolver.

For at undgaa Skandale erklærede jeg mig straks parat til at følge ham, og da vi kom hen paa Politistationen, udtrykte Assistenten sin Glæde over at se mig og hilste mig med følgende Ord:

„Naa, endelig har vi Dem. Ja, der kan De se der er ikke saa fræk en Kæltring til, uden at vi kan finde ham. Nu skal der være til Dem i en god Mening. Hvad hedder De, hvor gammel er De, hvor er De født? . . .“

Tanken om, at man nu vilde skride til en Husundersøgelse hos mig, fyldte mig med Rædsel. Jeg havde Møje med at bevare min Ligevægt. „Jeg besværges Dem om at høre paa mig,“ sagde jeg, „for at jeg kan berette Dem det besynderligste Æventyr, der nogensinde er hændet noget Menneske.“

„Lad mig være fri for Deres Røverhistorier. De siger, De forstaar ikke denne Historie. Nu skal jeg underrette Dem om, at vi kender ndmærket godt Tyvebanden „Den graa Hat“. Forstaar De!?”

„Den graa Hat! Den graa Hat?“ tænkte jeg. Store Gud, hvad var nu dette for et nyt Mysterium? Jeg forsøgte at bevare Ligevægten og at svare med en Spøg, men denne Spøg, som det havde kostet mig saa uhyre en Anstrengelse at faa over Læberne, forbitrede kun Politimanden i endnu højere Grad. Rasende forsikrede han mig, at naar jeg fandt Anledning til at være vittig, var det bedst, jeg blev anbragt et Sted, hvor jeg kunde glemme mine Vittigheder, og som nok skulde lære mig at gaa til Bekendelse.

Det var forgæves, at jeg bad ham at søge Underretning om mig hos den franske Konsul, der kunde indestaa for min Hæderlighed, om at tale med Poliitiassistenten i mit Kvarter, hvem jeg havde overbragt de forskellige Sager, jeg havde fundet i mine Lommer, — denne Gang befandt jeg mig nemlig paa selve Hovedpolitistationen, — han vilde ikke høre paa mig. Han havde nu en Gang dannet sig sin Overbevisning paa Fo. haand. Han rejste sig og kaldte paa en Gendarm, og mens denne stak sin Revolver op under Næsen paa mig, befalede han mig at følge med. Vi gik gennem tre, fire Korridorer, saa standsede Gendarmen foran en Dør, aabnede den, skubbede mig ind og laasede efter mig. Jeg var i Fængsel.

Jeg var ude af mig selv af Fortvivlelse og Haabløshed. Det var et modbydeligt Fangehul, jeg var kastet ind i, fugtigt og skiddent. Paa Gulvet laa et tykt, fedt Lag Snavs, der udbredte en ram, og modbydelig Stank. Dette var altsaa Slutningen paa Mysteriet. Men selve den haandgribelige Ulykke er ofte mindre tung at bære

end Uvisheden, der er gaaet foran den, og i min Hjærne dukkede en Tanke op, som næsten trøstede mig: „Der var altsaa nogen, der havde Nøglen til Gaaden! Jeg var altsaa ikke Genstanden for et Trylleri. Jeg var altsaa ikke gal!“ Haabet hos mig om, at dette Mysterium, som jeg havde grundet saa længe paa, nu skulde blive løst, lod mig endogsaa glemme, at jeg risikerede mod al Ret og Retfærdighed at blive dømt som en ordinær og infam Lommetyv.

Midt i alle mine forvirrede Tanker og Refleksioner dukkede atter og atter de tre Ord op: *Den graa Hat*. Politimanden havde sagt: „Vi kender godt Historien med den graa Hat!“ Pludselig kom jeg til at tænke paa, at jeg jo havde en graa Hat. Javel, det var jo ikke mere end godt 8 Dage siden, at jeg i Hatteforretningen „*Det uovervindelige Catalonien*“ havde købt mig en graa Hat i Stedet for den, som var blæst i Vandet for mig. Men denne graa Hat, syntes jeg, lignede mange andre graa Hatte. Det var en af de saakaldte „Sombros“, en Hat med meget bred Skygge, som man saa tit ser i Spanien. Men hvilken Forbindelse var der mellem denne graa Hat og mit Æventyr? Jeg fattede det ikke, men at der *var* en Forbindelse, var jeg ikke i Tvivl om. Det fremgik jo af det korte Forhør, jeg havde været underkastet, før man kastede mig herind i Fangehullet.

Jeg gennemgik i Tankerne alt, hvad jeg havde foretaget mig i den Tid, jeg havde været i Barcelona, og pludselig var der flere smaa Omstændigheder, som jeg ikke før havde lagt Mærke til, men som nu slog mig. Den første Dag, jeg bar min graa Hat, var netop den Dag, da jeg fandt Dameportemonnaien og det første Uhr i mine Lommer... Og de Dage, da jeg intet havde fundet af fremmed Gods i Lommerne, havde jeg netop, paa Grund af det daarlige Vejr, haft en anden Hat paa... Da det atter blev godt Vejr, og jeg atter tog den graa Hat paa, var det, jeg paany fandt Værdisager, der ikke tilhørte mig, Tegnebøger, Uhre, Portemonnaier. Og saa? Hvad saa? Jeg kunde ikke forfølge denne Tanke længere. Jeg kunde kun konstatere Fakta,

Saa langt var jeg kommen i mine Refleksioner, da Døren pludselig aabnede sig, og Politimanden og den franske Konsul traadte ind. Det var

Frelsen! Politimanden fortabte sig i Undskyldninger. Konsulen rakte mig Haanden, og en Gendarm, der var fulgt med, begyndte straks at børste Støvet og Shindelvævene af mig.

„Hvilken Fejltagelse, *querido Senor*, hvilken skrækkelig Fejltagelse“, blev Politimanden ved med at gentage. „Ak, tilgiv mig, *querido Senor*, og gør mig den Ære at spise Frokost med mig. Det er den Slags forfærdelige Uheld, vi Politimænd er udsatte for i vor Stilling. En saa hæderlig og agtet Mand som De! Ak, ak, hvor jeg er bedrøvet over, hvad der er sket!“

Vi var komne ind i hans private Kabinet, og han trykkede mig ned i en Lænestol. Hvad mig angik, saa havde jeg kun den ene Tanke, at jeg nu endelig skulde komme i Besiddelse af Nøglen til Gaaden. Jeg bad ham derfor om at faite sig i Korthed og straks gaa løs paa Sagen.

„Forklaringen er meget simpel,“ sagde han. „De ved uden Tvivl, at der i alle større Byer findes velorganiserede Bander af Lommetyve. Vi er nu komne paa Spor efter en saadan Bande her i Barcelona, og denne Bandes Medlemmer, der bestandig frygtede for, at vi skulde anstille Husundersøgelse hos dem, havde maget det saa, at de stod i Forbindelse med flere Hælere, til hvem de overgav Byttet straks efter Tyveriet. For at Tyvene kunde kende Hælerne paa Gaden, bar disse en graa Hat akkurat som Deres, med en Sløjfe paa Baandet ligesom paa Deres Hat. Disse „graa Hatte“ promenerede sig allevegne, hvor der var mange Mennesker, og hvor de vidste, at Tyvene arbejdede. Tyvene stak saa uset Byttet i Hælernes Lommer. Banden er meget stor og alle dens Medlemmer kender ikke personlig alle Hælerne. Det forklarer den Fejltagelse, De har været udsat for. De er den første „graa Hat“, vi arresterede. Ak, jeg haaber, vi maa være heldigere i Fremtiden. Men behold Hemmeligheden for Dem, min Herre, og tilgiv mig.“

Naturligvis tilgav jeg ham hans Fejltagelse.

Nogle Dage efter forlod jeg Barcelona. Før jeg rejste, fik jeg afleveret til ham alle mine „Tyvekoster“ og min graa Hat. Den hænger nu paa Barcelonas Kriminalmuseum, hvor den alle Dage vil høre til Samlingens originaleste Genstande.

Aandemanere hos Verdens nordligste Folk.

I Hytten under det store Vintermørke. Tegning af Harald Moltke.

BLANDT Deltagerne i den danske litterære Grønlandsekspedition var ogsaa *Knud Rasmussen*. Han havde den fortrinlige Forudsætning for at faa noget godt ud af Rejsen, at han selv til Hælften var Grønlænder. Han var Søn af en dansk Præst og en grønlandsk Kvinde, født paa Grønland og opvokset der. Han talte grønlandsk, havde en Evne til at leve ind i Grønlændernes Væsen og Tanke som sikkert ingen af de Forskere, der er dragne herfra op mod Landet med „det store Mørke“. Derfor er ogsaa hans Bog om de nordligste Eskimoer, „Nye Mennesker“, som han kalder den, en ganske fortrinlig Bog. Den er letlæst som en Roman, han har formet sine Indtryk og Folkets Oplevelser ud i hele smaa Noveller, som den ypperlige Skildring: Ufrugtbar. Og for den, der interesserer sig for primitive Folks Kultur og Religion, leverer Bogen en Fylde af nye Oplysninger. Her er virkelig et primitivt Folk, saa godt som uberørt af Civilisation og Religion udefra, der selv har dannet sig sine Forestillinger om Livet og dets Oprindelse, dets Maal og dets Ende. Tilmed et Folk, hvis Intelligens er skærpet af Livskampen. Og her er en Mand til at iagttage dem, der har de Forudsætninger, som neppe nogen anden Rejsende har haft, at være af deres egen Æt, at kunne deres Sprog. Og saa ved Siden af være baade Digter og Videnskabsmand.

Vi berører her kort et enkelt af Bogens mange inter-

essante Æmner: Nogen Forestilling om en Gud har Polareskimoerne ikke, lige saa lidt som en Række andre primitive Folk. Og „deres religiøse Forestillinger fører dem ikke til nogen Art af Tilbedelse af noget overnaturligt“. Derimod er der jo Livets Ulykker, Sygdom, Misfangst, og alt det bevirkes af onde Magter, Aander, som det gælder om at forsones eller beherskes ved Iagttagelse af visse Forholdsregler.

Midleren mellem Menneskene og disse Kræfter, der griber ind i deres Liv, Forkynderen af Aandernes Vilje og tillige gennem Tryllesange Herskeren over dem er Aandemaneren, Angakork, den grønlandske Præst, om man vil bruge dette Ord.

Ikke enhver kan blive Aandemaner, ikke alle vil Aanderne tjene, der skal en Art Kaldelse til. Naar en Mand er ene paa Vandring, og han hører en Lyd, som kan stamme fra en Aand, eller livagtig ser Aanden, føler han sig kaldet til at være Angakork. Som Regel er det de dygtigste Fangere, der bliver Aandemanere, Mænd, der er i Stand til at sætte sig i Respekt hos Stammen. Til daglig øver de ikke noget Førerskab i Stammen, kun naar Faren truer. En ung Angakork afventer altid en Lejlighed, hvor hans Landsmænd er utrygge ved Sygdom eller Misfangst, til sin første Besværgelse, der jo er afgørende for hele hans Fremtid. De forskellige Aandemanere søger gerne at reducere hinanden, hver gør naturligvis Krav paa at være eneste Profet.

Aandemanere bearbejdende deres Tarmskindstrømmer.

Besværgelserne foregaar om Vinteren i Husene ved halvslukkede Lamper, om Sommeren i Telte ved Lys. Naar Aandemaneren bliver „beandet“, stønner han, som var han en Afmagt nær, begynder at skælve over hele Kroppen og springer saa pludselig ud paa Gulvet og istemmer den monotone Aandevise. Han synger den stadig højere og højere, og eftersom Besværgelserne skrider frem, bliver hans Fagter og Raab vildere og vildere. Han sukker og stønner, som om usynlige Magter sled i ham. Tilhørerne ser ikke noget til selve Aanderne. De eskimoiske Medier er ikke saa duelige som vore Spiritisters, at de kan materialisere Aanderne. Men Angakorkerne paastaar, at det smerter gennem alle Lemmer, naar Aanderne meddeler dem deres Profetier. Og de kan under Sangen, som ledsages af Slag paa den lille, runde Tarmskindstromme, skrue sig op i en ejendommelig Ekstase, under hvilken de med deres lukkede Øjne, det lange, flagrende Haar og det fordrejede Ansigtstudtryk kan virke betagende paa Tilskuerne.

I gamle Dage — fortæller de — var Aandemanerne meget mægtigere end nu, da kunde de fare baade til Himlen og ned under Havet, og da kunde de ogsaa i mange Menneskers Paahør i Husene lade Aanderne holde Stævne for slukkede Lamper. Men den sidste store Aandemaner er død.

Det var Sagdlork. Hans Kone blev syg, og i en sidste mægtig Anspændelse søgte han at udfinde Sygdommens Væsen og

Aandemaner oppe paa Hustaget.

blive Herre over den. Men det mislykkedes. „Sagdlork bliver gammel,“ sagde han, „Sagdlork er afmægtig. Hans Kone maa dø!“ Og da Sommeren kom, døde hun. Hun blev stensat, og Sagdlork vilde ikke mere forlade sit Telt og nægtede at tage Føde til sig. Han sad paa Hug inde paa Briksen, underlig gul i Ansigtet. Hans hudløse Øjenlaag blødt: „Jeg handler, som jeg gør, fordi Livet ikke længer er godt for mig. Jeg er for gammel til at være ene. Hun, som i mange Aar passede mit Tøj og lavede min Mad, er død. Mange Aar har jeg vænnet mig til at leve sammen med hende, og det er derfor bedst, at jeg følger hende“. En gammel Mands Ensomhedsfølelse og Længsel efter Døden er ikke bedre eller knappere udtrykt i de islandske Sagaer eller det gamle Testamente.

„Og gamle Sagdlork sultede sig ihjel; men ved hans Lig laa alle de Kødgaver, Landsmænd havde bragt den sidste i Stammen, som havde arvet Forfædres Visdom.“

ALONSO.

Polareskimoer.

Det nye Kristiansborg Slot.

Arkitekt Thorv. Jørgensen.

EN af Dagene i den nærmeste Fremtid kommer vel Forslaget om Genopførelsen af Kristiansborg Slot til Behandling i Rigsdagen. Hvilken Skæbne Forslaget vil faa, skal man vel vogte sig for at spaa om, en Profet er ikke med Urette foragtet i sit Fødeland. Men man kan vel nok udtale Haabet om, at Sagen ikke afgøres paa staaende Fod. Thi jo mere man fordyber sig i det foreliggende Materiale, des klarere bliver man over, at de særligt sagskyndige, Arkitekterne, har Ret i, at Sagen ikke er behandlet til Ende i noget af de tre Forslag, det Jørgensenske, det Clemmensenske og det Nyropske, der i disse Dage er fremhængte i Rigsdagens Bibliotekslokaler til behageligt Studium for de Rigsdagsmænd, i hvis Hænder Sagen nu ligger.

Og der er jo ikke nogen Grund til at forhaste sig, i alt Fald ikke for Rigsdagens Vedkommende. Thi efter at den nuværende Rigsdagsbygning har faaet sin Tilbygning, og der er pyntet op og bygget om i Hovedbygningen, er Rigsdagen nu bedre instal-

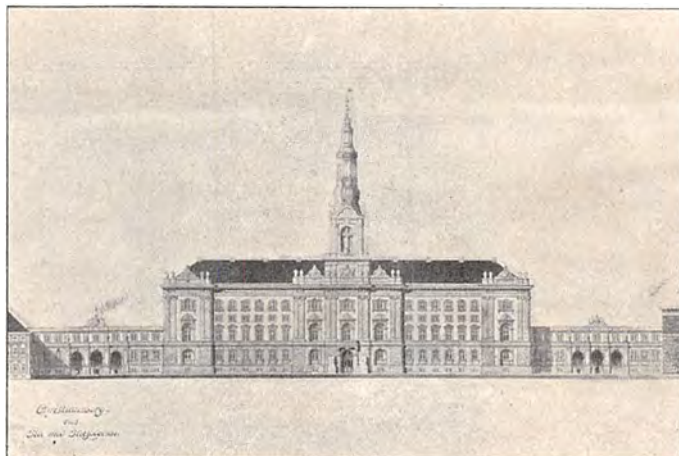
leret, end den nogensinde har været det siden 1848, ja maaske endogsaa bedre, end den vil blive det efter de tre omtalte Udkast. —

Man kan vel nok sige, at det at samle Kongemagt og Rigsdagsmagt under samme Tag er en arkitektonisk uløselig Opgave. For saa vidt man da gaar ud fra den arkitektoniske Grundsætning, at der skal være Harmoni mellem en Bygnings Facade og den Gerning, der øves bag Facaden, mellem dens Ydre og Indre. Det er jo nemlig to helt forskellige Principper, der giver sig Udslag i disse to Statsmagter, og de maa hver kræve sit arkitektoniske Udtryk.

Kongemagtens Idé kan næppe udtrykkes bedre, end den blev udtrykt af Enevældens Arkitekter; bygger vi et Kongeslot, kan vi sikkert ikke gøre noget bedre end at bygge ind i deres Stil. De fandt fortræffelige Udtryk for den pompøse Fjernhed, hvormed Majestæten helst maa omgives, de skabte Facader, der svarede til de store Receptions- og Repræsentationssale, der laa bagved. Det var Bygningen for een, den eneste, Majestæten.

Men en Rigsdagsbygningens Idé er netop de manges Idé, den skal være aaben og lettilgængelig, med bekvem Forbindelse mellem Repræsentanten og det repræsenterede, ganske som der i Slottet skal være en ærbødig Afstand. Til en Rigsdagsbygning kræves derfor egentlig en ny, demokratisk, folkelig Stil, noget som det, Nyrop saa genialt har skabt i sit Raadhus.

Naar Rigsdagen indtil 1884 boede i Kristiansborgs søndre Fløj, var det ogsaa en rent midlertidig Ordning. Man havde an-

Thorv. Jørgensens Udkast til Christiansborg Slot, set fra Slotspladsen.

DET NYE KRISTIANSBORG SLOT

Thorv. Jørgensens Christiansborg, set fra Marmorbroen, i Fløjen til højre Rigsdagsbygning.

bragt den der, fordi man ikke i Hast kunde faa noget andet stort, passende Lokale. Og at Rigsdagen ikke selv var tilfreds med denne Anbringelse, ses af, at man i 1879 nedsatte en Kommission, der bl. a skulde fremsætte Forslag til en særlig Rigsdagsbygning.

Der var derfor, baade af arkitektoniske Grunde og af Hensyn til Rigsdagen, al mulig Grund til at komme bort fra denne rent tilfældige Samlen under samme Tag af Kongemagt og Rigsdagsmagt.

Og det er da ogsaa Hovedindvendingen mod det af Ministeren foretrukne Udkast

af Hr. Arkitekt Th. Jørgensen, ubetinget det bedste blandt de tre, at det, hvor smukt det end kan være i det Ydre, og hvor velindrettet med Hensyn til Fordelingen af Rummene, søger at forene det umulige. Selv om han udstyrer Kavalergaarden stateligt, fører dog Rigsdagen en Sidehustilværelse. Skulde man forklare en fremmed, hvor Rigsdagen er at finde, kunde man næsten bruge det drastige Udtryk: Ind i Gaarden, Sidehuset til højre, Opgang B, første Sal, lige for Trappen. Og det kan næppe siges at være en sømmelig Adresse for en med Kongemagten ligestillet Myndighed.

Saa maa det af Arkitekterne Brummer og Mørk-Hansen udarbejdede Projekt siges at løse Opgaven paa en i det hele mere tiltalende Maade.

De opnaaede ved den første Konkurrence kun anden Præmie, kom derfor ikke med ved den endelige Konkurrence, men udarbejdede, tildels under Medvirkning af Dr. Bierfreund, deres Projekt videre og udstilte det saa offentligt. De bygger et Slot, der saa at sige bestaar af to Halvdele. Ud mod Slotspladsen ligger Kongedelen, med en Arkitektur i Tilknytning til det forrige Kristiansborgs. Ud mod Ridebanen Rigs-

Arkitekt Mørk-Hansen.

Arkitekt Carl Brummer.

Mørk-Hansens og Brummers Udkast til Kristiansborg Slot.

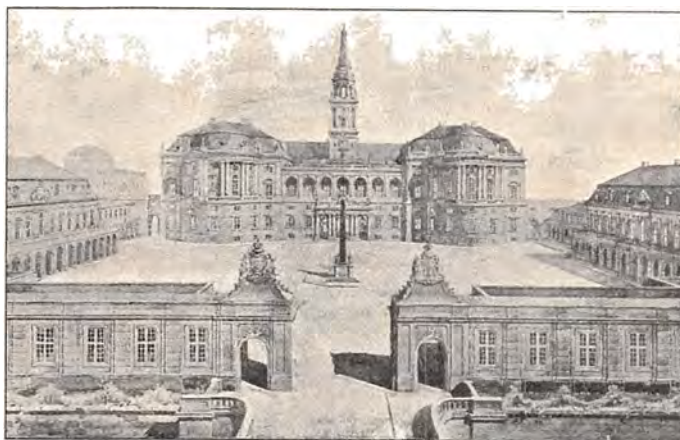
dagens Halvdel, opført i en let Rokokostil i Tilslutning til Ridebanens øvrige Bygninger. De to Dele af Slottet er adskilte og dog forenede ved to lavere Partier. Endelig tænkes Udenrigsministeriet og Højesteret anbragte i de nuværende Staldbygninger og Ridehus.

Idéen er tiltalende, og dens arkitektoniske Udførelse i og for sig smuk. Der er kun den Indvending at gøre, at man ikke har tænkt Tanken helt ud, ikke er gaaet langt nok tilbage i Kristiansborgs Bygningshistorie. Man har ladet sig paavirke af Traditionen, men kun som den levede i det af C. F. Hansen efter Branden i 1795 opførte Slot. Kristian VI's Slot vendte som bekendt med Hovedfacaden ud mod Ridebanen. Man skulde komme til det over Marmorbroen, mellem de smukke Rokokopavilloner. Det saa imponerende ud bag den store aabne Plads, hvis Bygninger samlede det hele sammen i Hovedfacaden, som en Historie samles i en Pointe. Efter Branden begik man den Fejl at vende Facaden ud mod Slotspladsen, samtidig med at man beholdt alt det, der førte op til det gamle Slot. Derfor blev C. F. Hansens Bygning saa uensartet, manglende de rette Forhold overfor sine Omgivelser.

Vilde det nu ikke være rigtigt at følge Dhr. Brummers og Mørk-Hansens Tanke videre og lægge det nye Kongeslot paa det gamle Plads med Facade ud mod Ridebanen. Der kommer derved større Afstand over det, det vil tage sig langt bedre ud, set fra Marmorbroen, den oprindelige og stilfulde Adgang til et Slot. Det er ogsaa naturligt at bygge et Kongeslot i Rokokostil, hvorimod der egentlig ingen sund Mening er i at udstyre en Rigsdagsbygning's Facade i Rokoko, der er intet Forhold mellem et demokratisk Lovgivningsarbejde og den galante og kockette Stil fra det enevældige og muntre 18de Aarhundrede.

Derimod kunde man ud mod Slotspladsen, ud mod den Plads, hvor Frederik VII allerede rider med Grundloven i sin Haand, bygge en Rigsdagsbygning. Den kom til at ligge, hvor Livet pulserer, hvor de elektriske Sporvogne gaar. Og der var man mere uafhængig af Hensynet til Fortidens Arkitektur end ud mod de smukke Ridebanebygninger. Der kunde der skabes den moderne folkelige Arkitektur, som svarer til den moderne Institution, en Arkitektur, der saa at sige breder Armene ud mod den indtrædende, medens en Slotsarkitektur bør sige: Tre Skridt fra Livet

C. C. CLAUSEN.

Mørk-Hansens og Brummers Udkast til Rigsdagsbygningen.

Fra Sohngaardsholm ved Aalborg efter Branden. I Forgrunden ses de forkullede Legemer af indebrændte Kær.
(Fot. Troels Fode.)

Profesor J. J. Exner fyldte d. 30. November de 80 Aar. Han er vel nok Danmarks populæreste Maler, ingen anden dansk Malers Billeder er i Gengivelser trængte saa vidt om som hans Fanø- og Amagerbilleder. Og med Rette. Thi der er i hans Kunst saa megen mild Humor, et saa elskværdigt

Professor J. J. Exner.

Syn paa Livet og Menneskene, saa meget ægte dansk. forbunden med stor kunstnerisk Redelighed og sanddru Fremstilling.

Hr. Benj. Christensen, Frkn. Bjerre Jensen og Arctander i „Domklokkerne“.

Benj-min Christensen. Blandt den Stab af unge Kunstnere, Direktør *Benj. Petersen* har forsamlet om sig paa Scenen i Aarhus, kommer *Benjamin Christensen* et godt Stykke forud for alle de øvrige. Den Skepsis. der ganske naturligt mødte denne unge Kunstner, da han for nogle Aar tilbage sagde det kongelige Teaters Opera Farvel og lod sig engagere til Aarhus Teater, er for længst svundet. Med en Dygtighed og en Sikkerhed, der forbløffer, har Benj. Christensen løst den ene Opgave større end den anden. Intet er slaaet fejl for ham, han har spillet sig op fra Rolle til Rolle. indtil han nu som Biskop Madsen i *Beering Lisberg's* „Domklokkerne“ er naaet til det ypperste.

Ved Siden af Benj. Christensen spillede Frk. Bjerre-Jensen klogt og forsigtigt som altid i Kirsten Doktors Rolle.

Hr. Orlamundt som Gamle i „Gamle“.

Fru Rosenberg som Lysistrate i „Lysistrate“.

Dagmartheatret. Dagmartheatrets sidste nye Forestilling, sammensat af Henry Murgers lille sentimentale Idyl „Gamle“ og Aristofanes overkaade, totusindaarige Komedie: „Lysistrate“, bød paa megen fornøjelig Underholdning. Det første Stykke virkede ved sin fine Stemning, som Hr. Orlamundt saa fortræffelig forstod at fastholde, og „Lysistrate“ slog endnu en Gang Berettigelsen af sin ældgamle Berømmelse fast.

Skuespiller Viggo Lindstrøm i sit Hjem.

Skuespiller Viggo Lindstrøm. som d. 2. Decbr. kan fejre 25 Aars Dagen for sin første Optræden, vandt sine tidligste rige Laurbær, da han i „Landsoldaten“s store Dage gik ind i Jens Daglekkes Trøje, som var den syet og skaaret til ham alene. Siden fik han Lejlighed til at vise, at hans Talent slog til for mere end en saadan skabelonmæssig Folkekomediehelt. Løber man i Tanken hans Repertoire igennem, dukker mange fortræffelige Skikkelser frem. Der er „Professor Crampton“, Smørsmageren fra „I Provinsen“, (under Lindstrøms 3-aarige Periode ved det kgl. Teater), der er fra ifjor Aagerkarlen i „Byens Stolthed“ og — ikke at forglemme fra det frie Teater — en af Bifigurerne i Henri Becques „Ravnene“.

Interiør fra „Frisindet Ungdom“.

„Frisindet Ungdom“. København har det sidste Aar faaet et nyt, stilfuldt og hyggeligt Klublokale. Det er den unge Forening „Frisindet Ungdom“, der har indrettet sig i Kvistetagen af den røde Ejendom ved Siden af Standards Marmorgaard paa Kongens Nytorv.

Man kan paa en Maade sige, at Frisindet Ungdom er udgaaet fra Studentersamfundet. Det aabnede til sine Lørdagsforedrag og Diskussioner ret gæstfrit sine Døre for Ikk-Akademikere. Men ogsaa i Foreningslivet gælder det, at eget Bo er bedst. Og Frisindet Ungdom blev da dannet, væsentlig paa Initiativ af dets nuværende Formand, Professor ved Landbohøjskolen. Fr. Weiss. Blandt de snart 700 Medlemmer, som den kun et

Aar gamle Forening har samlet, kendes ikke Forskel paa Stand eller Køn, end ikke paa Alder, trods Navnet; man kan jo holde sig ung langt ind i de graa Aar. Der er Studenter og Typografer, unge Kunstnere og Kontordamer, Sygeplejersker og Handelsfolk, der er snart sagt alle. Og det er udenfor al Tvivl, at Foreningen gennem det daglige Samvær i Lokalerne og under Foredragene vil bidrage til den Samfundets Demokratisering, den Rysten Lagene om mellem hverandre, som er vor Tids Maal.

Ganske som et ungt, nygift Par har Foreningen indrettet sig øverst oppe. den vil have den størst mulige Plads for sine ikke mange Penge. Og Foreningens Medlemmer har uegennyttigt hjulpet til. En ung Kunstner, Rasmus Rasmussen, har uden Vederlag tegnet alle Møblerne. De er kun af grøntbejset Fyrretræ, men deres Former er slanke og smukke. Unge Damer har broderet Gardiner og Forhæng. Gudmund Hentze har prydet Væggene med stiliserede Blade og Blomster. Der er hyggelige Sludrekroge, morsomme Nischer, der er saa uregelmæssigt og afvekslende, som et ungt Par kan indrette sig det oppe paa en Kvist, naar Pengene vel er smaa, men Opfindsomheden redbon og Smagen sikker. M. C.

Redigeret af GEORG KALKAR

Udgivet af ODIN DREWES

Kendte Navne.

Dødsfald.

Kgl. Hofvinhandler, Oberstløjtnant *Frantz Pio* er afgaaet ved Døden, 78 Aar gl. P. var

Kgl. Hof-vinhandler F. Pio.

tidlig gaaet Militærvejen og deltog 21 Aar gl. i den første slesvigske Krig, hvor han ved Bov blev haardt saaret og derefter maatte udstaa et

Sygeleje af mere end et Aars Varighed. I 1804 var han med paany og blev efter Krigen udnævnt til Kaptajn. Han forblev i Hæren til 1880 og Aaret efter etablerede han en Vinforretning, som han med megen Dygtighed ledede indtil for faa Aar siden. P. var dekoreret med Ridderkorset.

Dødsfald.

Forfatterinden Fru *Camilla Eegholm*, født i København 1847, Datter af den bekendte Læge, Professor A. Thornam, er nylig afgaaet ved Døden. Fru E. har udrettet et stort Arbejde for Dyrebeskyttelsen her i Danmark og kæmpede med stor Iver for Retfærdighed og Barmhjertighed imod Dyrene. Hun stiftede Fugle-

Fru Camilla Eegholm.

værneforeningen „Svalen“, der nu tæller ikke mindre end 56 Kredse, og ved hvis Hjælp en Række Misbrug er afværgede.

„Hver 8. Dags Musik og Sang“ Nr. 49 er udkommet og indeholder følgende: Mr. Brown: By the Hudson River, Schottisch.

Nicolaj Hansen: Chloe Vals (Af Operetten Dafnis og Chloe.)
Ellen Andersson: Russisk Folkevise. (Tekst: Thor Lange).

DANMARK.

(Edv. Söderberg.)

EMIL JUEL-FREDERIKSEN.

Tempo di Marcia.

PIANO.

1. I

mf

Dan-mark lig-ger der Hus ved Hus, vel tu-sind smaa Hu-se paa
 Dan-mark lø-ber der Sti ved Sti og mø-des med Al-far-
 el-sker al-le de Ta-ge paa Rad og al-le de Kaul-gaar-de
 tu-sin-de Smaa, der ste-des i Strid og rin-der kun Fod for

Rad, med rø-de Ta-ge og Skor-stens-røg, der
 Vej; den Lær-ken syn-ger og Dros-len slaar og
 smaa, den su-sen-de Skov og den blan-ke Fjord og
 Fod- Spe o-ver dem, der vil Fol-ket til-livs og

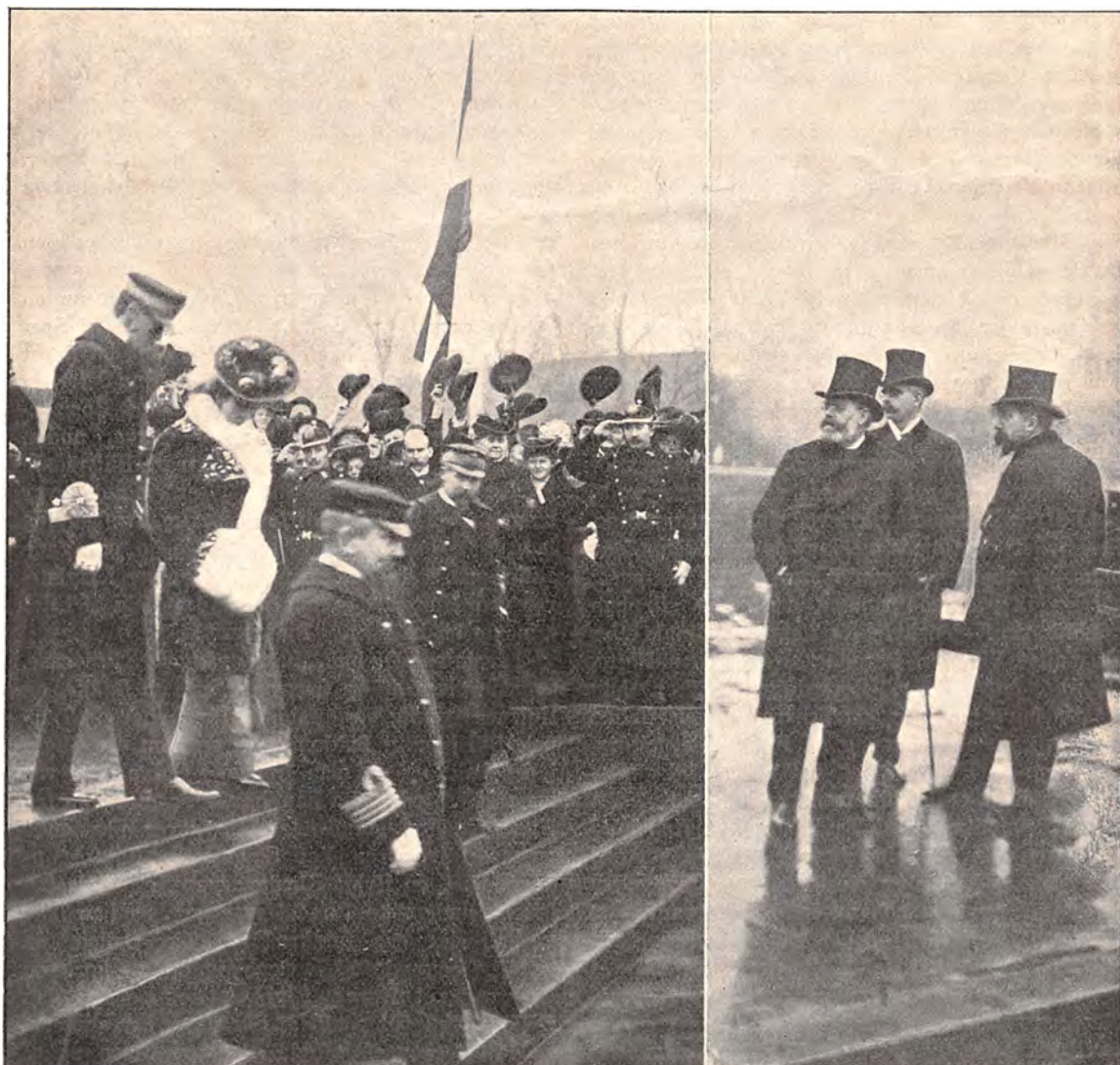
1.-3. 4.

duf-ter af Mid-dags-mad. 2. I
 Gø-gen kuk-ker i Maj. 3. Jeg
 So-len, der skin-ner der-paa. 4. De
 ku-ø og knæg-tø dets Mod.

HVER 8 DAG

Nr. 11. 12. Aargang.

10. December 1905.

Kong Haakon i Funktion.

(Den norske Konge og Dronning paa Vej for at aflægge Besøg paa Flaaden. Paa Billedet tilhøjres i forreste Række tilhøjre Statsminister Michelsen, tilvenstre Udenrigsminister Løvland.)

Fot. Skarpmoen, Kristiania.

Bill.

En Fortælling fra „The far West“.

HVER Sommer tog Bill sig et Par Ugers Ferie og drak sig fuld. Bill var cow-boy, ikke værre og ikke bedre end saa mange andre af denne Profession; han kunde ride den vildeste Hest, fange og binde den galeste Tyr, sende sin Revolverkugle, hvor han ønskede, drikke mere daarlig Fusel, hyle højere og gøre mere Spektakel end de fleste. Bill hadede Indianerne, og det var ham en Nydelse at fortælle, hvor mange Rødhuder, han havde skudt i sit Liv. Engang havde han anvendt sin aarlige Ferie til sammen med sin Ven at ride hundrede Mile for at skyde Indianere. Men det var, da han var yngre og tørstede efter Eventyr, nu var Ferien ufravigelig en fjorten Dages Kæfert, og han skød ikke engang alle de Indianere, han tilfældigvis mødte.

Bill arbejdede otte Mile fra Cow Creek, en lille Montana By, der bestod af et Posthus, en Butik, et Værtshus og to eller tre Træhytter. For Bill betød denne By al Verdens Herlighed og Glæde, og nu var han der. Han bandt sin Hest, Calico, en brun Ponny, sejt og udholdende som en cow-boys Hest bør være, til en Jærning udenfor Værtshuset, gik ind og anmeldte sit Komme med et øredøvende Hyl. Naar Bill kom til Bys, saa kunde Værtshusholderen ligesaa godt lade ham gøre og lade, som han fandt for godt, saa Bill tog Kommando, krævede ind og trakterede. Han hylede og støjede og skød, og undertiden blev hans Livsglæde saa overvældende, at Værtshuset aldeles ikke kunde rumme den; saa gik han udenfor paa Vejen, hylede og skød til Maals efter alt muligt, Vinduer, Døre, andre cow-boys Hatte, Cigarer og Sporer, ligegyldigt hvilket, han maatte have Luft. Og saa Trakteren igen. Calico tog Værtshusholderen sig af, Bill havde unddraget sig alle Pligter. Det var yderst liden Opmærksomhed, Calico fik, men han fandt sig i den slette Behandling med Taalmodighed. Han stod bunden til sin Jærning Nat og Dag og ventede paa, at dens Herre og Mester skulde blive ædru og ride hjem. Calico var ikke godt vant, han fandt sig i Solheden og det knudrede Leje uden at kny.

Da Bills Kæfert havde varet elleve Dage, blev han endelig saa nogenlunde ædru igen, og han besluttede sig til at vende Næsen hjemefter. Han gav sin sidste Omgang, svor, at han aldrig mere vilde smage Whisky, stak den Flaske i Lommen, som Værtshusholderen gav ham, skød et Par Kugler op i Loftet, der allerede var saa gennembullet som et Sold, lagde Sadlen paa Calico og forlod Byen. Hans Hoved var tungt, hans Tunge tør, men hvad saa, en god Nats Søvn, og næste Morgen vilde han være frisk igen. Mil efter Mil lagde han bag sig i en halv

Døs; snart gik det langsomt opad stejle Bakker, snart travede Calico stødende nedad. Calico var træt, men har var ædru, og havde han været en gnaven Hest, vilde han rimeligvis have forsøgt at kaste Bill af og ladet denne Herre traske hjem paa sine vaklende Ben; men Calico var som sagt taalmodig — og desuden vidste han vel, at et sligt Forsøg vilde være ret haabløst, og at det kun vilde medføre et Par skarpe Sporehug i de stive Sider.

Cow Creek var nu fem Mile bag dem, et Par Timer mere, og Bill kunde finde Hvile for sit bankende Hoved og Calico for sine stive Ben. Men pludselig standsede Calico — med et Sæt, der bragte Bill ud af Døsen. Calico udstødte en snorkende Lyd, karakteristisk for de smaa „cayuser“, naar de aner Fare. Bill skyggede for Øjnene med Haanden og stirrede ud over den døde Slette. Vissent Prægræs og Kaktus syntes at gøre Prærien endnu mere livløs, og en anden end en cow-boy vilde have givet Hesten af Sporen og tvunget den fremad. Men Bill havde et skarpt Øje, og han kendte Calico. Han stirrede og stirrede, til han endelig langt ude i Horizonten fik Øje paa noget, der for enhver anden vilde have syntes en Klump Træer. Bill vidste imidlertid Besked, det var Ryttere, og der var mange af dem. Blev han bange? Nej, hvad skulde han være bange for? Han havde jo sin gode Riffel paa Sattelknappen, sin Revolver i Hylstret ved Hoften, og han kunde tage sig af i det mindste en halv Snes Indianere.

I samme Øjeblik, han opdagede Rytterne, drejede disse af og forsvandt bag en Bakke, og Bill saa tydelig de spraglede Dækkener og Tæpper. Bill bandte Bakken, som om den var Skyld i det hele, og red saa fremad i Galop; han var nu aldeles ædru. Da han havde redet nogle faa Hundrede Fod, standsede Calico atter, prustende og med stive Øren. Ved Siden af en Kaktus opdagede Bill en Byldt Klæder; han steg af Hesten for at undersøge Fundet nærmere, og han blev næsten lige saa forskrækket som Calico, da Byldten begyndte at bevæge sig, og han hørte en Lyd som et Barns Klynken komme fra det. Calicos Øjne var runde af Skræk, og han stejlede, da Bill forbavset løftede et spædt Barn ud af Byldten. Bill var lige paa Nippet til at bande Calico, men man bander jo ikke, naar der er Damer tilstede, det vidste Bill. Han svøbte Barnet ind i et Sjal, viste det til Calico, der syntes at have mest Lyst til at stikke af. „Calico“, sagde han, „du er da ikke bange for den bitte Tøs? Ligemeget om du er bange eller ej, Tøsen og jeg vil ride“. Derpaa svang han sig i Sadlen, forberedt paa værre Oplevelser, som han vidste

maatte komme; Storken plejer ikke at lægge Børn paa Prærien. Og ganske rigtigt, da han havde redet omtrent Tusind Fod, saa han et Syn, der fik den hærdede Mand til at blegne. En Emigrant-Familie var myrdet og skalperet, Fader, Moder og tre Børn. De var blevne overfaldne, medens de kørte i deres store Vogn med Sejldugshimmel. Som Bill stod og betragtede de blodige Lig, slog det ham, at det var mærkeligt, det spæde Barns Liv var sparet. Maaske — men Bill betvivlede det — havde Indianerne fattet Medlidenhed med den Lille, men rimeligvis havde Moderen, da hun indsaa, at Flugt var umulig, pakket Barnet ind i Sjalerne og kastet det ned i Busken med inderlig Bøn til Gud om i det mindste at frelse dette. Det var frelst, og Bill svor en stille Ed paa, at Indianerne ikke skulde faa det, mens han var i Live. Han lagde Ligene sammen og spredte et Sejldug over dem, bøjede sit Hoved og forsøgte forgæves at erindre en passende Bøn. Imidlertid begyndte den Lille at skringe, og Bill fik travlt med at finde noget for hende at spise. Uvilkaarlig greb han efter Whiskyflasken, men naturligvis kunde der ikke være Tale om at give denne lille, fine Skabning med den bløde Hud og de store, skinnende Øjne Whisky. Endelig lykkedes det ham at finde en Kande henkogt Fløde, som han aabnede med sin Lommekniv; han fandt en Dunk med Vand, fortyndede Fløden, og ærbødigt, næsten ydmygt, rakte han Koppen mod Barnet, inderlig bange, at hun skulde afslaa Drikken. Men nej, Barnet drak og drak, trak Vejret et Øjeblik og drak igen, til Bill mente det bedst at holde op; han havde set Kalve drikke sig ihjel, og det kunde Tøsen maaske ogsaa gøre. Bill tog altsaa Koppen fra Tøsens Mund, men det vilde denne aldeles ikke finde sig i, hun skreg i vilden Sky, og Bill maatte lade hende have sin Vilje. Endelig var den Lille tilfredsstillet, og Bill begyndte at tænke paa deres Sikkerhed. Han havde set Indianerne forsvinde bag Bakken, og han var vis paa, at disse var Forbryderne. Selv om han ikke kunde se dem, saa vidste han saare vel, at de kunde se ham, han vidste ogsaa, at de kom krybende nærmere og nærmere, skjulte af Buske og Kaktus, og han vidste, at kom de tæt nok, vilde de skyde baade ham og Tøsen. I en Fart samlede Bill Familiens Klæder sammen, dækkede Ligene med dem, lagde adskillige Favnefulde tørt Græs ovenpaa og satte Ild paa Bunken. Han havde ikke Tid til at begrave Ligene, og dette var den bedste Maade at beskærme dem mod de vilde Dyrs Tænder.

‡Saa til Hest og afsted, selv Calico var urolig. Bill mente, at Indianerne vilde forfølge ham, saa snart de saa, at han maaske kunde undslippe, og han forregnede sig ikke. Saa snart han havde sat Calico i Galop, myldrede der en fem og tyve, tredive Indianere op, og Bill saa, at han ikke havde haft nogen Tid at spille; nogle faa Mi-

nutter senere, og han vilde have været omringet. Nu var Vejen til hans Hjem aaben, og hans eneste Udvej var at ride fremad, saa hurtigt Calico kunde løbe. Der var tre Mil til Hjemmet, og hvis Calico styrtede paa Vejen, — godt, saa vilde adskillige Indianere lade Livet, det var alt. — „Fremad, Calico, vort Liv afhænger af dig.“ Og fremad gik det, Calico vidste, hvad det gjaldt, den løb hurtigere end Indianernes Ponnier. Bill sagtnede dens Fart, han maatte spare Hestens Kræfter. Under almindelige Omstændigheder vilde han ganske simpelt have ladet Calico løbe, og han kunde have grinet ad Indianerne, men Calico var træt, de to Uger, den havde staaet bunden til sin Ring, halvsulten og i den stikkende Solhede, var en Behandling, som selv en hærdet „cayuse“ maatte lide under. Bill vidste det, og havde det ikke været for den unge Dame, han havde under sin Varetægt, vilde han have bandet sin Tørst.

Den første halve Mil holdt Calico med Lethed Indianer-Ponnierne Stangen. Calico havde Kræfter, og han var stolt af dem. Ofte havde han løbet tyve Mil paa en Dag og været rede for andre tyve næste Morgen. Hans Hals var tyk og kort — som en Tyrs — Benene var korte, men slanke og yndefulde, Øjnene var store og udtryksfulde, og det var vanskeligt at afgøre, om Rynkerne om Øjnene var Udtryk for Glæde eller Ondskabsfuldhed. Han syntes at elske dette Væddeløb, og naar et Hyl fra en Indianer naaede hans Øren, drejede han Hovedet og syntes at regne ud, hvor længe Forfølgerne kunde holde ud.

Men snart saa Bill et ængsteligt Udtryk i Calicos Øjne; nu saa den sig ikke mere tilbage, og Bill løsnede sin Riffel. Calicos Spring blev kortere, og endelig snublede den. Bill trak vredt i Tøjlen, og Calico følte de skarpe Sporer i sin Side. Dens Øjne skød Lyn, den rejste Hovedet knejsende, og dens elastiske Spring vendte tilbage — Calicos Stolthed var saaret.

Hestens gyngende Bevægelser havde vugget Barnet i Søvn. Bill var glad over, at Barnet sov, det blide Barneansigt syntes at forringe Faren; da Bill senere fortalte Historien, sagde han, at det aldrig for et Øjeblik faldt ham ind, at Barnet var i Fare; til Trods for, at han vidste, at Calico var dødstræt, følte han sig forvisset om, at dens Løb ikke havde været forgæves. I sit stille Sind bandte han sin Tørst efter Whisky, han vidste ikke, hvordan det kom, men det slog ham, at hvis Tøsens Hoved blev kløvet med en Tomahawk, og hvis han selv blev skudt og skalperet, saa kunde han ene og alene takke sin Kæft for det. Maaske der alligevel var noget i de bagtalserske Ting, han havde hørt Frelsens Hær sige om Whisky.

Calico snublede igen, og denne Gang lystrede den ikke Bills Spore. Med en forbitret Støn sank den til Jorden og rullede om paa Siden;

den tilkastede sin Herre et fortvivlet og undskyldende Blik, den kunde ikke mere. Holdende Riflen i den højre Haand og Barnet paa den venstre Arm let som en Blomst sprang Bill af Sadlen. En Kugle pløjede gennem hans Haar; han kastede sig ned bag Hesten og lagde det sovende Barn tæt ind til Calicos Bagben. „Rolig, Calico, pas paa Tøsen,“ sagde han og lagde sin Riffel i Stilling; det eneste, han nu kunde gøre, var at sælge sit og Tøsens og Calicos Liv saa dyrt som muligt. Han havde allerede udvalgt sig en hylende, halvnuøgen Indianer som sit første Offer, da alle Indianerne vendte om og flygtede. I sin Forbavselse over denne uventede Vending glemte Bill at fyre, og det var det, fortalte han senere, der gjorde ham mest ondt af hele Affæren; før kan kunde faa Riflen til Kinden igen, var Indianerne udenfor dens Rækkevidde.

Da Bill vendte Hovedet, saa han Grunden til Indianernes Flugt, en Afdeling Dragoner fra Fort Wright nærmede sig i strygende Karriere, og et Øjeblik efter strøg de forbi ham og Calico, der ikke havde Styrke nok til at løfte Hovedet og hilse paa sine Kammerater, Soldaterne dannede en Halvcirkel for at kunne afskære Rødhudernes Flugt, og snart var disse omringede. De saa, at de var de faa, og at Modstand var unyttig, og med største Ro steg de af Hestene, lagde Geværerne fra sig paa Jorden og ventede med korslagte Arme paa at blive arresterede og bragte til Fortet, hvor de vidste, at en Krigsret vilde dømme et Par Stykker til Galgen til Skræk og Advarsel.

Da Soldaterne kom tilbage med Fangerne, begyndte de at udspørge Bill, men han havde travlt til at svare. Han havde Calicos Hoved i sit Skød og forsøgte at tømme en Whiskyflaske i dens Mund; han kaldte et Par Soldater til Hjælp, og ved forenede Anstrængelser lykkedes det dem endelig at aabne Calicos Mund og give ham „Medicinen“. Whiskyen var den argeste Fusel, men den syntes at hjælpe Calico, snart kom der atter Liv i de brune Øjne der just ikke udtrykte Tak for Hjælpen. Calico hostede og snorkede et Par Minutter og rejste sig saa endelig vaklende op.

Saa fortalte Bill i faa Ord sine Oplevelser, og Soldaterne fortalte ham, at de var fra Fort Wright, og at de var beordrede ud for at undertrykke en truende Indianeropstand. Bill huskede nu, at han i Cow Creek havde hørt Tale om Urolighederne; han havde svunget sin Revolver paa en meget truende Maade og havde bandet paa, at han vilde skyde hver eneste Indianer i hele Landet fuld af Huller. Værtshusholderen havde

imidlertid faaet Revolveren narret fra ham, og Bill havde saa glemt det hele.

Kaptejnen nærmede sig og komplimenterede Bill meget ceremonielt for hans Tapperhed og hans Omsorg for den lille Pige. Han kendte en Familie i Fortet, sagde han, der med Glæde vilde tage sig af hende. Men Bill rynkede Øjenbrynene og mumlede noget om, at han nok skulde tage sig af hende, og hermed maatte Officeren lade sig nøje.

* * *

Læseren vil maaske tro, at denne Historie er opdigtet, eller at det i hvert Fald er længe siden, dette hændte, men De tager Fejl, Historien er sandfærdig, og det er ikke saa mange Aar siden, Bill reddede Tøsen.

Indianernes Telte er borte nu, de store halv-vilde Kvæghorder bliver mindre og mindre, Prærien, over hvilken Bill red for sit og Tøsens og Calicos Liv, eksisterer ikke mere, der er kun yderst faa cow-boys udenfor Cirkus. Det, der den Gang syntes en Ørken, er nu Kornmarker, Harven og Ploven kildrede den, og den ler med gylden Høst.

En Farmer dér paa Egnen tæller sine Tønder Land i Tusinder. Hans Navn er Bill Jamieson, og han sendte sin Datter til et Universitet i Østen — det vil sige, hun er ikke hans Datter, thi han er ugift, men en ung Dame, han adopterede, da hun var spæd. Da hun havde taget sin Eksamen, udstuderet, som Bill siger, kom hun hjem ledsaget af en ung Mand, hvem hun præsenterede som sin Mand. Bill slugte Overraskelsen med et Par sagte Eder og gav den unge Mand Overropsynet over sin store Bedrift. Jeg besøgte dem fornylig og blev præsenteret for en meget ung Dame, der var meget forelsket i Bill; hun slog og sparkede om sig, saasnart Faderen eller Moderen tog hende paa Armen, men naar hun hvilede i Bills stærke Arme, var hun tilfreds, — og hun hvilede der ofte. Hun er naturligvis for ung til at forstaa Bills Indianer Historier, men saa meget forstod hun, at Calico havde været en god og tapper Hest, der nu ligger begravet ude ved Gærdet under det store Hylde-træ.

Under Hylde-træet er Barnets Legeplads, og her kan den gamle cowboy sidde i Timevis og se hende lege og pludre med hende i et Sprog, som kun Bedsteforældre kender.

Hoquiam, Washington i November 1905.

VILHELM JENSEN.

„Saa staar vi op!“ (Fot. H. J. Sørensen.)

Soldatens glade Liv.

DEN, der har været Soldat, om det nu var i otte Maaneder eller et Aar, om han blev for stedse i Tjenesten eller han hjemsendtes og kasseredes efter korte otte Dages Forløb, ligemeget hvad! den, der engang har været Soldat, vil aldrig glemme Rædslen og Uhyggen i de fire Ord:

„Saa staar vi op!“

Der ligger de og sover rundt om i Belægningsstuens kasseformede Træsenge, paa de uvenlige, knoldede Hømadrasser, Morgenen efter den første Indkaldelses første Mødedag. Sugende og pustende arbejder Aandedrættet gennem en Snes stærke Mandfolks spændte Struber, og de sover alle som een saa fast og tungt og godt ovenpaa Gaarsdagens mangfoldige og nye Indtryk, som laa de hjemme i deres Moders dunede Dynner.

Saa aabnes Døren, og ind træder Sergenten, „den visiterende Underofficer“. Og der er ingen, der har hørt det.

Men kort og gnelrende skærer de magiske Ord gennem Morgenens lydløse Stilhed: „Saa staar vi opp!“

Rundt om farer de op af de tunge, graa Uldtæpper, sidder oprejst i Sengene, gnigger Øjnene og ser sig saa uendelig forvildet og forvirret om.

Men Sergenten gentager sin God-Morgen-Hil-

sen, udstøder atter de fire Rædslens Ord med den korte, knappe, uafviselige Reveille-Klang. Og han lader dem følges lige i Hælene af en ligesaa ublid og u-misforstaaelig Opfordring til hurtigst muligt at komme ud af „Fjerene“.

Jo! bevares! De er der jo ogsaa, er der allerede.

De staar skutrende og rystende paa Gulvet og begriber mildest talt aldeles ikke, hvorledes de er kommet dør. Og de begynder at bylte og butle med Sengklæderne og tror selv, at de staar og reder Seng efter Underkorporalens Anvisning.

Endnu er de kun halvvaagne og har langtfra begge Ben helt i Virkeligheden. Og inde i deres Hjerne sidder endnu det infernalske, arrige Raab og synger.

Saa faar de et Par Bukser og en Livrem eller Seler paa, og saa gaar det til „Soigneringen“ i „Toiletværelset“.

Oftest er der jo lidt højt til Loftet ogsaa. Og Vandfadet er stort og langt som et Vandtrug, Vandkanden udtømmelig, for det er Posten selv. Sæbe — hvis der da bruges en saadan Luksus — Sæben laanes hos en Nabo, og den gaar videre ned langs Rækkerne, til den atter havner hos Ejermanden, stærkt formindsket, af Størrelse omtrent som en velvoksen Negl.

Haaret strigles igennem med en tandfættig Kam, og — saa er Toiletlet bragt til Ende.

Og Dagens Øvelse gaar sin Gang.

Men i Fritiden og under Hvilv begynder de at tale om det: Morgen-Signalet: „Saa staar vi op.“ Og de ler af det, og gør Grin med det, jo, for nu er jo det hele saa behagelig paa Afstand. De efterligner Sergentens Stemme og slaar Smeld paa Slutnings Ordet: „Saa staar vi opp!“

Og om Aftenen, efter at der er visiteret — ja, for der bliver jo ogsaa „visiteret“ om Aftenen, uden at der dog befales: Saa sover vi! — om Aftenen laver de en syndig Fest: naar en eller anden sølle Fyr, der er gaaet til Køjs Klokken ni allerede, er falden i Søvn, lister Stuens Spøgefugl sig hen til hans Seng og raaber det ned i hans søvntagne Øren: „Saa staar vi op!“

Og Staklen farer i Vejret og ser sig hjælpe-løst, uforstaaende rundt i Mørket. Og er til Grin for hele Forsamlingen.

Men — næste Morgen er det dem allesammen, der er den. Og næste Morgen igen. Og hver Morgen. For saadan er nu engang den eneste reglementerede God-Morgen-Salut.

Efterhaanden vænner de sig jo saa til det; og det er saa, naar Morgenstundens „Guld-i-Mund“ er blevet dem til Vane, saa uhyre forskelligt, hvorledes de tager Situationen:

Der er de flinke, de adrætte, de „paalidelige“ menige, der springer som Staalbjere, naar Sergenten blot tager i Dørens Laas. Ud af Sengen og ned paa Gulvet, mens de giver sig til at rode efter Støvler eller Gymnastiksko. Eller de snupper først Huen — og det er det almindeligste, thi det første Klædningsstykke, en halv- eller helnøgen Soldat griber efter: det er Huen —

og der er de træge, de søvn-ugidelige, der skal gabe af og strække sig, og vende og dreje sig, og „bare sunde sig et Øjeblik“ —

der er „Snorkedyrene“, der saa uendelig nødig vil aabne Øjnene helt for ikke at blive alt

for vaagne, og som ligger og putter sig ned i Sengens lune Uldenhed og lader som har de slet ikke hørt det vækkende Raab —

og der er endelig „Normalen“, der vaagner allerede ved Lyden af Trinene paa Trappen, og som ligger med tilbageholdt Aandedræt og nyder disse Evigheds-Sekunder, til Raabet lyder. Vaagne ligger de og nyder, ligefrem vellystigt hengivende sig til Sengens varme Favnen, disse sidste, „skridt-maalte“ Øjeblikke.

Men op maa de alle. Hver og en maa ud af „Knasmerotten“ og se at faa det allermest mulige ud af Morgentimens knappe Minutter, før der skal „trædes an“ til Øvelse.

Og der er et farligt Rod og et evindeligt Vrøvlari:

„Pst! 47, ta' og laan mig din Sondolin!“ „9! bestil en Kop Kaffe til mig med det samme, jeg er der straks.“ „Hvem har neglet min Sevel!“ „Skal du sidde dig oveni min elegant redte Karet, din Abe!“

Der smøres Frokost, og der drikkes Kaffe; der fejtes Gulv, og der pudses Støvler. Knap- per ses efter, og nogle skinner, og flere ser noget matte ud med Regnvejrs-Stænk fra i Gaar. Støvlesnuder rødmer, og Spønder er alt andet end blanke. Men — Skidt med det hele! Straffen kommer jo først til Middag. Og maaske de oven i Købet slipper til Middag. De lever i Nuet og glemmer saa let, Soldaterne, som de *Børn* de er.

Men derfor er det ogsaa, at Soldater-Tiden egentlig talt for alle, kun rummer glade og lyse, festlige, Fanden-i-Voldske Minder.

Og blandt dem alle rager det firtonige Reveille-Signal frem. Aldrig glemmer de det, saa-længe de lever, de fire Ord, der engang var deres vildeste Rædsel, og som de senere saa mange Gange lo af og spøgede med:

„Saa staar vi op!“

SARTAGNAN.

Et højloftet Toilet-Værelse.

Posthallen i Paris.

Brevene sorteres før den første Morgenudbæring.

NAAR man ser paa dette Billede af den store Hal i Parises Hovedpostgaard, ser den fyldt af Hundreder og atter Hundreder af travlt optagne Mennesker, der i den tidlige Morgentime foretager den første store Ordning af Brevene inden Morgenombæringen, fyldes man af Beundring for dette vældige Maskineri, hvor saa mange smaa Hjul kan gribe ind i hinanden let og glat, og endda kan snurre rundt i den svimlende Fart, som vi kræver det af et Postvæsen.

Hvor let, skulde man ikke synes, at denne lille Stump Papir, som vi lader falde i Postkassen, kunde forsvinde undervejs gennem alle de Kontorer, mellem alle de Menneskehænder, den maa passere, og hvor sikkert og hvor hurtigt kommer den dog ikke til Modtageren.

Et Brevs Skæbne gennem Postvæsenet maa naturligvis i Hovedtrækkene være nogenlunde den samme i Paris og i København. Men lige saa selvfølgelig er der i Postvæsenets indre Indretning en Del Forskelligheder.

Naar Manden, der har tømt Postkassen, kommer hjem til sit Postkontor, sorteres hans Høst i 4 Pakker: Breve til Paris, Breve til Paris' Omegn, Breve til Provinsen, Breve til Udlandet. Og alle fire Pakker afgaa hurtigt til et større Postkontor, der samler alle de Breve, det faar

fra sine Underkontorer, og dem, det har faaet ind fra sine egne Postkasser, i fire store Pakker paa samme Maade som Underkontorerne. Provispakkerne gøres straks færdige og sendes direkte til Banegaardene, mens de tre andre Slags Breve sendes ind til Paris' Hovedpostgaard.

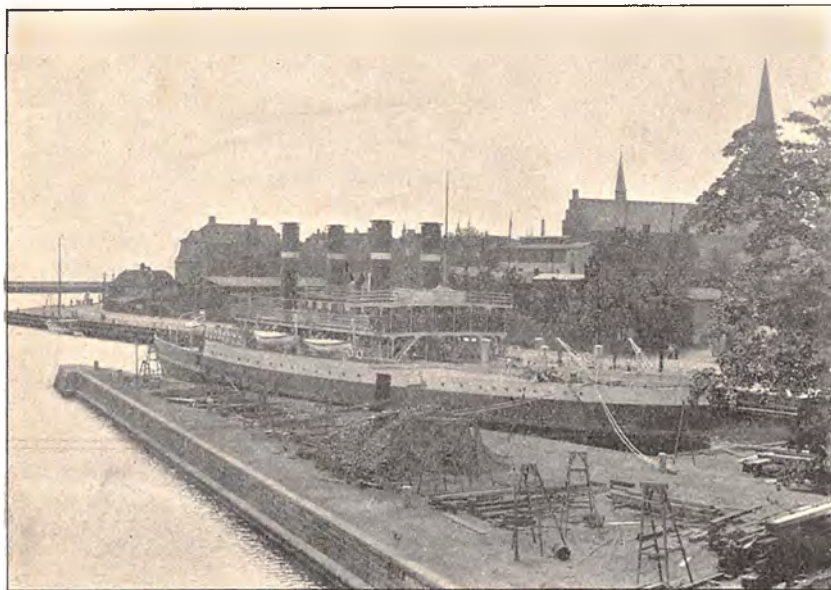
Ti Gange om Dagen strømmer denne vældige Brevmasse sammen der, og ti Gange sorteres den der til Udbæring. Det største og travleste Arbejde falder paa første Sortering, fra Kl. 6½—7.

Paris er til Ombæringen delt i et vist Antal Distrikter, ganske som København er delt i K, B, V, N osv. Og den første Sortering af Brevene gaar naturligvis ud paa at dele Brevene ud efter Distrikter. Hvert af disse har sin særlige Afdeling i den store Posthal, dér fordeles Distriktets Breve igen til de enkelte Postbude, der atter hurtigt ordner dem i den Rækkefølge, hvorefter deres Gang gaar, Gade op og Gade ned.

Naar Uret falder ind med det første Slag af de syv, lyder Kommandordet: Færdig, og paa et Øjeblik er den vældige, larmende Hal tømt. Postbudene haster ned til de ventende Omnibusser, der i fuldt Firspring kører dem ud i Distrikterne.

Saa hurtigt og sindrigt snurrer dette vældige Maskineri rundt.

En forlænget Dampfærge.

Dampfærge „Prinsesse Alexandrine“ før Ombygningen. (Fot. C. Appelt.)

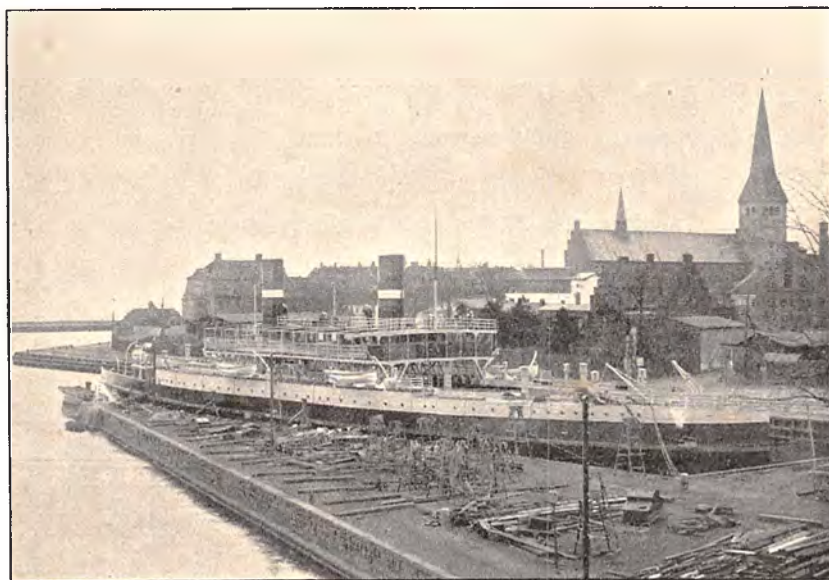
For ca. 2 Aar siden aabnedes den nye Færgerute Gedser-Warnemünde. De danske Statsbaner lod til denne Rute bygge en enkeltsporet Hjulfærge og en dobbeltsporet Skruefærge, og de mecklenburgske Baner lod et Par lignende Skibe bygge. Ruten har som bekendt en Konkurrent i Trelleborg-Sassnitz-Ruten; men i den allerede forløbne Tid har det vist sig, at den danske Rute ikke har Grund til Frygt. Efter knap et Aars Drift indsaa man, at de fire anskaffede Færger ikke kunde bestride Overfarten, særlig Overførslen af Godsvogne, og man besluttede da at forlænge Hjulfærgerne og forsyne dem med dobbelte Spor. Den danske Hjulfærge „Prinsesse Alexandrine“ er i disse Dage bleven færdig efter Ombygningen, der er udført paa Helsingørs Jernskibs- og Maskinbyggeri. Skibet er skaaret over paa to Steder, foran Maskinen og agter for Maskinen. Foran Maskinen er indbygget 28 Fod nyt Skrog, og agter 20 Fod, saaledes

at Forlængelsen i alt er 48 Fod. Skibets oprindelige Længde var 285 Fod, nu altsaa 333 Fod. Før Ombygningen kunde „Prinsesse Alexandrine“ overføre ca. 9 Godsvogne, nu kan den overføre 16 a 17, saa dens Ydeevne er næsten bleven fordoblet.

Vore Billeder viser Færge før og efter Ombygningen. Den havde oprindeligt fire Skorstenene, en for hver af Skibets fire Kedler, anbragte to paa hver Side af det enkelte Spor, men da den fik dobbelte Spor, blev man nødsaget til at

anbringe Skorstenene i Midten af Skibet mellem Sporene, og hver af de to nye Skorstenene ere fælles for to Kedler.

Hvor omfattende et Arbejde en saadan Omlægning er, faar man et Begreb om, naar man hører, at den har kostet „De danske Statsbaner“ ca. 300,000 Kr. Til Gengæld har de faaet et smukt og godt Skib, der kan udføre et stort Arbejde i den nye Færgerute, som synes at have saa god en Fremtid for sig.

Dampfærge „Prinsesse Alexandrine“ efter Ombygningen. (Fot. C. Appelt.)

Shakespeare i Japan.

Den japanske Hamlet.
(Udført af Skuespiller Asajiro Fujisawa.)

Den japanske Ophelia. (Skuespillerinde Sada Yacco.)

DET er ikke blot Europas Maskiner og Vaaben, vore eksakte Videnskaber Japan med saa megen Duclighed har tilegnet sig og anvendt. Ogsaa vore Digtere maa nu afgive Stykker til de japanske Scener. Men medens de lærvillige Gule direkte har kopieret vore Vaaben, har de skaaret vore dramatiske Mesterværker til à la japanesisk.

Som nu Shakespeares Hamlet. Desværre for os Danske, der har haft saa megen god Reklamenytte af Hamlet, at vi egentlig burde føre ham som Firmamærke i Stedet for Lurerne, foregaar den japanesiske Bearbejdelse ikke i Helsingør, men i Tokio, det er ikke en dansk Prins, men en japansk Hertugsøn, og Handlingens Tid er ikke Middelalderen, men vore Dage.

Hamlet hedder nu Toshimaru Hamura, og han er klædt snart i en japansk Silkekimono, snart i en amerikansk Dress af sidste Mode. Hans ærværdige, myrdede Faders Spøgelse, der viser sig for Sønnen, ikke i Maaneskin paa Kronborgs Terrasse, men paa en Kirkegaard ved Tokio, er kostumeret i japansk Gallauniform, med Epaulletter, Pragtkaarde ved Siden og Kry-

santemumsordenen paa venstre Bryst. Ophelia hedder paa japansk Oriye og spilles af den bekendte Skuespillerinde Sada Yacco, der ogsaa har øvet sin Kunst her i Europa.

Selve Handlingens Gang, Intrigens Udvikling følges ret nøje, naturligvis med de nødvendige Lokaliseringer. Den danske Hamlet sendes til England, den japanske Toshimaru til — Manschuriet og Siberien, og han slipper helskindet fra en Dampers Stranding.

Paa lignende Vis er Othello bleven japaniseret og moderniseret. Moren Othello er bleven til General Washiro, der er Kommandant paa det i den japansk-kinesiske Krig erhvervede Formosa. Desdemona hedder Tomoye Fujin, er Datter af en Finansminister, der ønsker hende gift med en Bankdirektørs Søn. Den lille Bianca er en Geisha fra Tokio. Alle optræder de i moderne japanske Uniformer, og Damerne i Kjoler af sidste Mode. Da det i Japan ikke sømmer sig for en fornem Dame at synge folkelige Viser, maa en Fonograf i Brudekamret aflire Desdemonas Sang.

Alt dette forekommer os besynderligt og

barbarisk. Men lad os gribe i vor egen Barm. Historisk Korrekthed er jo Ting af ret ny Dato. Shakespeare bar sig egentlig ad paa ganske samme Vis overfor sin Kilde. Hans Hamlet er sikkert lige saa forskellig fra den jyske Prins hos Saksos, som Toshimura er det fra den helsingørske Kongesøn.

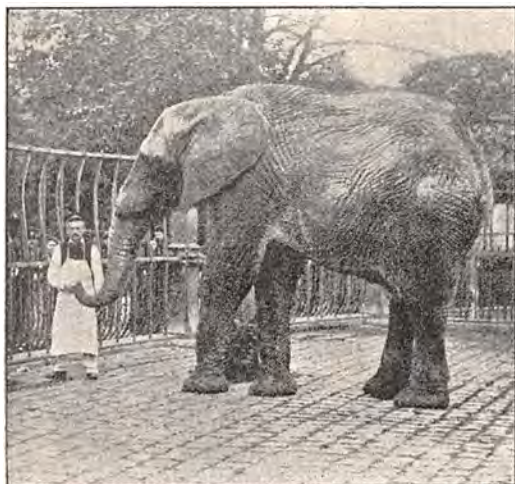
Shakespeare lader Kanonerne Drønen ledsage Skaalerne, det kan nok gaa op med Aandens japaniske Gallauniform. Og Rejsen til Siberien og Damperen er ligesaa historisk korrekte som de Universiteter,

der skulde have eksisteret i den fjerne Old, hvor Saksos Hamlet spiller Narrens og Hævne-

Scene af Shakespeares Othello i japansk Bearbejdelse.

rens Rolle mellem de jyske Høje, ind ved de jyske Fjordvige. ALONSO.

Elefanten i Paris, og Vogteren, som den dræbte.

En Katastrofe. Elefanten *Said*, der er en Pryd for Paris' zoologiske Have, gjorde sig nylig skyldig i et uhyggeligt Mord paa sin gamle Ven og Vogter. De var kommet godt ud af det med hinanden i mange Aar, men med Tiden var *Said* blevet vanskelig at omgaas, og Vogteren havde da ogsaa faaet Paamindelser nok — blandt andet af Elefanten selv — om at være forsigtig.

Han tog lidet Hensyn dertil, og saa skete det da, at *Said* forleden, da Vogteren aflagde et Besøg i dens Indelukke, greb ham med Snabelen og knuste ham mod Burets Gitter. Han var blevet skrækkelig tilredt, en ukendelig, uformelig Klump. Og hele Dramaet havde varet i 2 Minutter.

Vort lunefulde Klima. Sjældent har Efteraar og Vinter vist saa omskiftelige Luner som netop i Aar. „Det var omkring d 20. Oktober“ — skriver vor Medarbejder i Roskilde — „at jeg tog det første af de hoo-staaende Efteraarsbilleder. De store Træer, endnu fuldt behængte med Løv, bar veritabel Sne, selv Domkirkens Tag og Spir havde faaet sig en Dukkert. Og da jeg en lille Maaned senere, omkring Midten af November, kom ud til Ledreborg, hvor Grev Holstein har omdannet sin Park i gammel fransk Stil, som den saa ud for 150 Aar siden, var det næsten, som var det Sommer endnu. Træerne stod flere Steder med fuldt Løv, og det var et Par helt sommerlige Landskabsplader, jeg fik taget.“

Omstaaende Billeder vil bekræfte vor Medarbejders Ord.

Sne paa Løvet. Oktober 1905. (Motiv fra Roskilde.)

Mild Vinter. November 1905. (Motiv fra Ledreborg.)

Cykletur med Forhindringer. Vore Billeder viser en af de mindre behagelige Overraskelser, der møder Cyklist-Turisten, som begiver sig paa Cykletur langs Vesterhavet. Motivet er hentet fra Kysten under Rubjerg Knude Fyr. Grunden bestaar her af Blaaler, der af Havet er gjort saa glat, at det er vanskeligere at staa paa end paa den glatteste Is. Man ser det tydeligt paa Cyklisternes forsigtige Bevægelser. Da Stien her uden var ganske ufarbar — overskyttet af Vand,

som den var paa en længere Strækning — havde Cyklisterne ingen anden Udvej end at tage Maskinen paa Nakken og vade videre frem.

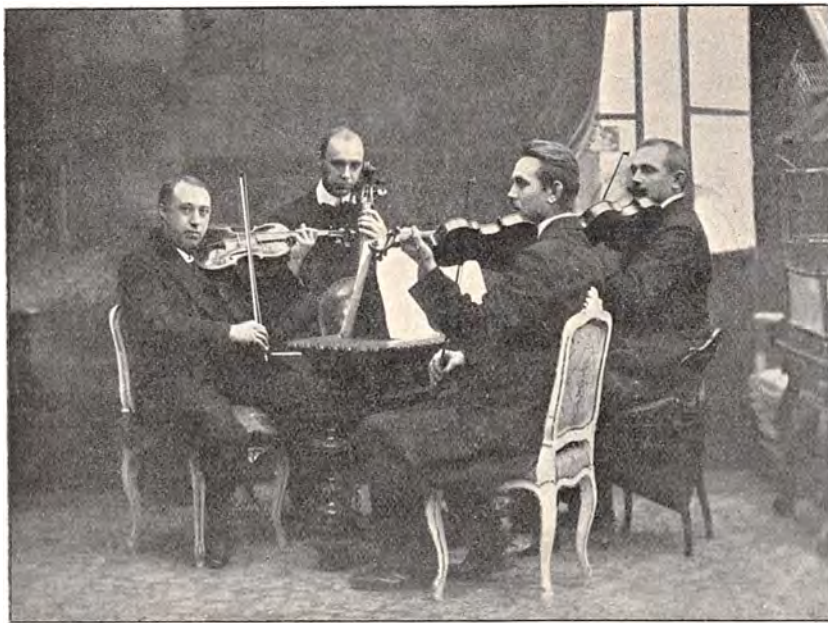

Direktør Thrane i Tivolis Kontor.
(Fot. Jul. Aagaard.)

Tivolis Direktør. Direktør Thrane kan den 10. Decbr. fejre 25 Aars Dagen for sin Indtrædelse i Tivolis Bestyrelse. Et Par Aar senere blev han Bestyrelsens Delegerede hos Direktøren, Bernh. Olsen, og gled saa efterhaanden ind i Direktørembedet, uden at man sikkert kan opgive Tidspunktet, da denne Ophøjelse fandt Sted. Men man kan sige, at han af alle Tivolis Direktører har haft den længste Regeringstid, og altid med Lethed har hævdet sin Stilling som administrerende Leder, netop fordi han var i Besiddelse af sjældne administrative Evner og megen praktisk Sans,

Scene af „Lysistrate“ paa Dagmarteatret. (Fot. Reiffenstein-Hansen.)
(Hr. Ejnar Zangenberg og Fru Oda Rostrup.)

Fini Henriques' Strygekvartet. (Fini Henriques 1. Violin, Soph. Andersen 2. Violin, Vilh. Andersen Bratsch, Louis Jensen Violoncel.) (Fot. Juncker Jensen.)

Fini Henriques Kvar-tetten. Den nye Fini Henriques -Kvartet betyder et glimrende Indskud i det københavnske Musikliv. Fini Henriques selv er Primarius, de to Brødre Sophus og William Andersen fra Kapellet henholdsvis anden Violin og Bratsch og Louis Jensen Violoncellist. Tilsammen har de skabt et Kammermusik-Ensemble, der inden længe vil nævnes blandt de første europæiske, og man tør spaa dem en stor Fremtid. Foreløbig har de kun givet en enkelt Koncert i København, hvor de vakte alle Musikkyndiges Megejstring, men Længslen efter at høre dem vil næppe give dem lang Tids Hvile paa Laurbærrene. Ude og hjemme vil man søge deres kunstneriske Assistance.

Kendte Navne.

Tiltrædelse.

Den nye Aalborgbisp, *C. V. V. Møller*, der senest var Provst for Slagelse Herreders Provsti, har allerede

Biskop C. V. Møller.

længe været en kendt Mand indenfor kirkelige Kredse, og hans Arbejde i Skolens og Ungdomssa-gens Tjeneste har været stort og omfattende. M. er Student fra Aalborg og hans gejstlige Virksomhed falder saavel her i København som paa Fyn og Sjælland. Han er Næstformand i „Kirkelig Samfund af 1898“.

Dødsfald.

Bankdirektør *Ch. Aumont*, der nylig er afgaaet ved Døden i sit 82 Aar, blev som ungt Menneske ansat i Nationalbanken, hvor han arbejdede omtrent en Snes Aar. Da Etatsraad Herholdt i sin Tid blev sendt Europa rundt for at tage udenlandske Bankbygninger i

Bankdirektør Ch. Aumont.

Ojesyn, fik Aumont en betroet Stilling hos ham som bankkyndig Konsulent. Da han vendte hjem fra Ulandet, modtog han Udnæv-nelse til Bankdirektør i Privatbanken, hvilken Stilling han med stor Dygtighed beklædte, indtil han efter 30 Aars Virksomhed trak sig tilbage.

Jubilæum

Telegrafbestyrer i Aarhus,

Telegrafbestyrer Stamp.

Heinrich Ditlev Christian Stamp fejrede den 1. Debember sit 50 Aars Jubilæum i Telegrafvæsenets Tjeneste. Stamp, der er født den 1. Juli

1831 i Rendsborg, blev den 1. Decbr. 1855 ansat ved Telegrafvæsenet i Sønderjylland. 1861 blev han Bestyrer af Stationen i Neumünster, men fordroes under Krigen. 1870 udn. S. til Bestyrer af Telegrafstationen i Aarhus, hædredes 1891 med Ridderkorset, og har i de 35 Aar gjort sig afholdt af Publikum og det stadig voksende Personale, han har under sig.

Dødsfald,

Nylig afdøde Købmand *N. M. Plum*, Seniorchef for det store Firma N. M. & F. Plum i Assens, naaede ved sin fremragende Forretningsdygtighed og ved sin fine og noble Personlighed en højt anset Position i den danske, specielt hele

Købmand N. M. Plum.

den fynske Handelsverden. Ogsaa i det offentlige Liv tog han ivrig Del og hans repræsentative Hverv var mangfoldige. Han var bl. a. Formand for Assens Handelsforening, Viceformand for de

KENDTE NAVNE

fynske Handelsforeninger og Bestyrelsesmedlem i „De danske Spritfabriker“. I 1890 valgtes han til Medlem af Kommissionen til Næringslovens Revision. Han tilhørte en gammel Slægt, der var rig paa Dygtigheder, og blev en af Slægtens bedste Mænd. P. var hædret med Ridderkorset.

Haandværkerforeningens Næstformand,

Spejlfabrikant
Julius Lund, er afgaaet ved Døden, 69 Aar gl. Som sine Fagfællers Tilidsmand har han gjort et omfat-

Spejlfabrikant Julius Lund.

tende og frugtbringende Arbejde gennem lange Tider. I 32 Aar har han siddet i Snedkerlavets Bestyrelse, i mere end 20 Aar har han haft Sæde i Bestyrelsen for Haandværkerforeningen. Fremdeles har han deltaget i Ledelsen af Haandværkerbanken og Lærningeforeningen.

Jubilæum.

Ægeksportør L. Mortensen.

Ægeksportør *L. Mortensen* i Esbjerg kunde nylig fejre sit 25 Aars Forretningsjubilæum. Jubilæaren har stadig i den for-

løbne Tid været en Foregangsmand og Banebryder paa Ægeksportens og Hønseavlens Omraade paa Vestkysten, bl. a. ved Indførsel af gode Høns fra England. Han er almindelig agtet og afholdt.

„Hver 8. Dags Musik og Sang“ Nr. 50 er udkommet og indeholder følgende:

Finsk Folkeviser.
Ludv. Harms: Violin Romance for Børn.
Vilh. Fischer: Der er saa tyst,
Olfert Jespersen: Knag Polka.
Ludvig Olsen: Sang uden Ord.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter, saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Redigeret af GEORG KALKAR

Udgivet af ODIN DREWES

sig efter Konfektfabrikation, fortjener Frk. *Toni Christensen* (Gl. Kongevej 90) at nævnes for de udmærkede Resultater, hun har naaet. Intet Under derfor, at Frk. C. allerede har kunnet blive i Stand til at udvide Virksomheden gennem et Udsalg, der er etableret i *Bredgade 65*. Paa Husholdningsudstillingen, der afholdtes i 1903, modtog Frk. Christensen Hædersdiplom for sit Fabrikat.

Nu er Tiden inde, da alle lækre Sager rykker frem med deres sværeste Skyts, som ingen, hverken Store eller Smaa, kan modstaa i Julens Tid. Nu har Konfekten og Marzipanen sine store Dage, og de Damer, der har gjort Konfektens Kunst til deres Studium, høster rigeligt Lønnen for deres Arbejde i en Efterspørgsel, der nu i de nærmeste Uger vil gaa over alle Grænser. Blandt de Damer, der med stort Held har lagt

Fredmans Sång

öfver bränvinsbrännaren Lundholm.

(Bellmann.)

Andante.

PIANO.

1. Hör, kloc - kor - na med ängs - ligt dån nu
2. Hör kloc - kor - na vid mörk - sens tull! Sof,
3. Din mor - gon - sol brann söl - lan klar, din
4. Sa slås din kam - mar - dörr i lås: Din

rin - ga för en Bac - chi son, för rid - darn
gam - la Lund - holm, sof lull - lull! Ku - pi - do
mid - dag blott en skym - ning var, din nä - sa
or - dens = ka - pa, kors och krås i jor - den

Lund - holm der i vrån, af dö - den upp - slu - ken, se,
sjun - ger vid din mull: „Om nä'n - sin din ma - ka skull'
af - ton - rod - nan bar: Så röd - lätt och trin - der, af
mult - na och för - gas. Din ki - sta man. rö - rer..... ta

rit.

or - dens - pe - ru - ken! Se stjer - nan på'n.
kysst på din ha - ka, hon blif - vit full".
mörk - bla a kin - der hon skug - ga har.
i, kom - men - dö - rer! Trom - pe - tare, blås!

HVER 8 DAG

Nr. 12. 12. Aargang.

17. December 1905.

En Kurmager.
(Fot. Genebillede af Jul. Folkmann.)

De røde Blomster.

En Fortælling af Stellan Rye.

— — —
Men det, der stod klarest for hans Erindring, det han huskede den hele lange Tid, de langsomt svindende Aar sidenefter, det, der oftest og tydeligst gled forbi hans gamle Øjne, det var Billedet af de røde, skinnende Blomster. Og saa den smalle Stribe af Blod, der laa fra Mundvigen ned over hendes hvide Hage, den smalle Stribe, og den havde den samme leende, klart røde Farve som Blomsterne.

I.

Han var lige kommet i Seng, og Sygeplejersken, der havde syslet med forskellige Sager henne i Skabet ved Døren, var gaaet ud. Nu laa han og stirrede op paa Loftets hvide Flade, hvor Sollyset ude fra Haven tegnede Billedet af Vinduets Træværk i blege, grønne Streger. Og af og til, naar nogen gik forbi derude, svingede en bred Skygge ind over Billedet og forsvandt.

Imellem gik der en kold Gysen igennem ham: Lagnernes glatte Kølighed, Uldtrøjens varme Prikken under den hvide Skjorte, de bløde uldne Tæpper, der var saa lette og lune, det alt sammen var ham saa sælsomt uvant, saa frygteligt nyt. Hans gamle magrede Hænder, hvor Aarer og Sener laa som Bundter af Garn over de tydeligt skelnelige Knogler, hans gamle rystende Hænder krammede ned i Lagnet og glattede straks efter ilfærdigt og omhyggeligt Folderne ud igen.

Han saa sig sky og ængstelig om i Stuen. Der stod tre andre Senge. Men de var tomme. Gud ske Lov!

Nu kom den unge Sygeplejerske atter ind paa Stuen. Men hun blev derhenne ved Døren og ordnede noget paa Bordet. Han hørte en Teskes Klirren mod et Glas, og mærkede pludselig, hvor stille der dog var derinde.

Han listede sig til at se derhen: jo, hun vendte Ryggen til. Saa lille og fin og spinkel hendes Skikkelse dog var. Og saa rank og rolig hun nu stod derhenne og arbejdede og ordnede! Hun var sikkert dygtig.

Hvad maatte hun dog tænke om ham? Han havde ikke saa meget som faaet sagt Tak til hende. Og hun havde dog været saa venlig og sød trods det væmmelige Arbejde, hun havde haft med ham.

Bare han kunde faa det sagt nu, blot sagt „Tak“, saa hun dog kunde mærke, at han var glad og taknemlig for hende. Nej! han fik sig ikke til at sige det.

Og hvad havde hun tænkt om ham, dengang, før? Han havde gruet ved Tanken blot og været som i en Døs af Angst og Skam, mens han sad

i Badekarret og hun stod og skrubbede og vadskede ham. Han havde jo været saa snavset og uren, han kunde pludselig lugte det selv. Og som han maatte have lugtet af sin Aande: af Spiritus, af Fusel.

Aa, hendes Hænder var saa smaa og spinkle og fine og hvide. Rigtige Barnehænder var det. Og hun havde smilet saa godt og trøstende. Han havde bare siddet og ønsket det ene: at han kunde faa sagt „Tak“.

Det havde været saa underlig, da han pludselig kom til Bevidsthed og sad dér, i Badekarret. Han havde følt en sært pulsende, dump Smerte i den ene Tinding, og da han greb derpå efter, fik han Blod paa sine Fingre. Og saa havde han set hende, der stod og vadskede ham; men først lidt efter lidt var det gaaet op for ham, hvor han var, og hvad Dragt det var, hun havde paa.

Hvorledes det var gaaet til, at han var bragt herhen, det kunde han jo nok saa omtrentlig begribe. Han havde naturligvis haft et Anfald af Delirium — men *hvem* havde saa skaffet ham — —? og Blodet —? eller var han under Anfaldet kommet til Skade?

Aah, og saa, at hun skulde vide *det* om ham, at han var saadan en elendig Stakkel, hun, der var saa fin og lille og venlig. Og at han slet ikke havde faaet sagt Tak! Og hvad maatte hun dog tænke om ham!

Han lukkede Øjnene og mærkede, hvorledes Sveden pludselig samlede sig i træge Draaber paa hans Pande. Og hans Hænder fandt hinanden og søgte at bore deres stumpe Negle-Rande ind i hinandens Kød. Det var ham, som kunde han ikke faa Plads til sine Ben mellem de snævre Lagner: og der maatte være uhyre varmt, derinde paa Sygestuen.

Saa aabnede han Øjnene, men lukkede dem straks efter igen. Han smaasov.

II.

Den lille Sygeplejerske stod henne ved hans Seng og hendes højre Haand laa paa hans Arm. „Her skal De bare se,“ sagde hun og holdt et dampende Glas hen foran hans Ansigt.

Han kunde lugte, at det var Toddy og mærkede i det samme, hvor dybt rød han blev over hele Ansigtet. Troede hun da virkelig, at han slet ikke kunde blive bedre. At han aldeles ikke kunde undvære Alkohol.

„Aah, men Frøken dog —“, stammede han bedende, mens hans magre Fingre famlede ned ad Overlagnet, og han forsøgte at rejse sig opret. Ved Anstrængelsen mærkede han noget stramme tværs over Panden: han havde Bind paa; altsaa var han — — —

Hun smilte blot saa beroligende og blidt og nikkede til ham, mens hnn sagde: „Drik De det kun. Det vil gøre Dem godt!“

Men han sagde „Nej“, og igen „Nej“, og Taa-
rerne stod ham i Øjenkrogene, og stadig blev han ved med, at han vilde ikke, han gjorde det ikke.

Og Sygeplejersken maatte bruge lang Tid og mange Ord og Smil, før hun fik ham til at begribe, at det ikke var noget, hun havde fundet paa, det med Toddyen, men det var Lægen, der havde givet Ordre til det. Og det skete slet ikke for at pleje hans slette Lyster, men fordi han kunde blive meget syg, hvis han saadan pludselig slet ikke smagte Spiritus: han skulde jo netop vænnes af med det, men lidt efter lidt.

Saa drak han Glasset tomt i eet Drag, men saa straks efter sky paa hende, gjort mistænksom, fordi det smagte ham saa godt.

Hun gik og puslede lidt om hans Seng, og spurgte, om Lyset derudefra generede ham. Han rystede kun paa Hovedet og fulgte hende taknemlig med Øjnene, hvor hun gik.

Og sidenefter fik han spurgt om, hvem der havde bragt ham derind — naah, Jensens. Ja, jo de boede jo Dør om Dør, deroppe under Taget; og — saa han var styrtet ned af Trappen? derfra altsaa — —. Og bevidstløs havde han været. Ja, han kunde tænke det. Han kunde tænke det.

Saa laa han ganske stille og smaakrammede i Lagnet. Og lidt efter begyndte han at hviske og tale, ganske sagte og hurtigt, men dog skelneligt:

Joh, han havde jo været saa grumme slem til at drikke, havde han. Men nu skulde hun bare tro det, at nu skulde han dog nok blive flink og skikkelig, naar han blev rask og kom ud igen.

Og han saa hen paa hende: om hun lo af ham. Nej, hun bare nikkede og saa saa mild og god ud.

Hun gik og ordnede i Stuen, mens han stadig laa og smaasnakkede, halvt for sig selv og dog helt til hende. Saa var hun igen henne ved hans Seng og glattede ned omkring ham og sagde, at nu skulde han sove, det vilde være det bedste for ham.

Han fandt med et hendes Haand og beholdt den længe mellem sine, der var fugtigt varme. Og han saa og saa op i hendes Øjne, til han tilsidst pludselig fik det sagt, hastigt, bristende, svulmende: „Tak!“

Og han gentog det: „Tak! aah! mange, mange Tak!“

III.

Saa var der gaaet nogle Dage, siden han kom ind paa Sygehuset og det gik godt fremad med ham. Han var stadig saa glad og taknemlig, fordi de var gode og venlige mod ham, allesammen, derinde. Kun naar han skulde have sine

Toddyer, blev han urolig og bedrøvet, fordi al Skammen kom op i ham da.

Sygeplejersken var ogsaa glad ved at have med den gamle, rørende skikkelige Fyr at gøre. Og hun var paa sin Post stadig, fordi hun vidste fra saa mange Tilfælde før, at den Slags Patienter saa grumme ofte fik Tilbagefald igen og igen.

Saa en Eftermiddag sad hun i Vinduesfordybningen paa den anden Side af hans Seng, hun sad og arbejdede paa noget Sytøj og troede nærmest, han laa og sov. Men da hun tilfældigvis saa derhen, opdagede hun, at han laa og stirrede paa hende. Og hun syntes der var Taarer i hans Øjne.

„Aah, lille De!“ sagde han og rystede paa Hovedet, „havde en endda kunnet faa det saadan paa sine gamle Dage. Saa var en vel aldrig blevet saadan et Skrog.“

Og den lille Sygeplejerske begyndte at tale med ham, for første Gang, om hans Familie:

Ja saa, han var Enkemand? og boede helt alene. Om han da ikke havde haft Børn . . .

Hun standsede, forskrækket ved at se, hvor hans Ansigt ændredes og pludselig blev som af Pergament: tørt og foldet og skarpt og ligesom mindre.

Der blev saa ganske stille derinde: en Spyflue summede et Sted højt oppe, og slog med smaa flade Klask mod Loftet og summede videre. Ude paa Gangen gik en med sagte, slæbende Skridt.

Pludselig rejste den gamle sig op i Sengen og begyndte at tale til hende. Ordene kom kort og hidsigt, hastigt, som var han angst for, at hun skulde afbryde ham.

Det var om Børnene han talte: han havde haft to Sønner, men *dem* havde der ikke været stort ved. Og de var stukket væk hjemmefra efter dengang. Han sagde ikke hvornaar, eller hvad der var sket; han sagde bare, hele Tiden, „dengang“. Og de var rejst hjemmefra lige efter dengang. En Datter havde han ogsaa haft, og hun havde været noget af det kæreste, han vidste, navnlig som lille — nej, for Resten altid. Men hun var død nu. Ja, og han gentog det tungt, at hun var død nu.

Sygeplejersken vilde lige til at spørge ham nærmere ud, men det var, som vilde han afværge det. Blot hindre hende i at tale.

„Drengene,“ sagde han, og hans magre højre Haand slog Gang paa Gang ned i Sengen, saa det sang i dens Metalbjedre. „Drengene. det var kun et Par skidt Lømler, var de. Og er det da for Resten den Dag endnu.“

De stak væk fra deres gamle Fader lige efter dengang, netop da jeg kunde trænge til ikke at være alene. Og naar jeg møder dem paa Gaden nu, kender de mig slet ikke. Nej. Og det hænder jo da, at jeg møder dem.“

Hun havde rejst sig fra Vinduespladsen og gik hen forbi hans Seng. Hun var ligesom angst for, at han skulde give sig til at tale om Datteren, der var død, og egentlig uden at hun kunde gøre sig det klart hvorfor.

Men han greb om hendes Arm og trak hende helt tæt hen til Sengen. Og hans Øjne stirrede helt ind i hendes, og de var, som kunde man tænke sig glødende Jet. Og hans Læber var ganske tørre.

Og pludselig brast det ud af ham: „Og ved De, hvorfor de drev af, hjemmefra? — Det var, fordi jeg blev sat i Fængsel.

Jeg havde — myrdet — nogen. Jeg havde slaæet et Menneske ihjel!“

Og han havde talt sagte og hæst, men for hende var det som raabte han, og hun saa sig sky omkring. Men igennem hendes Hoved summede det: han har dræbt et Menneske, han er en Morder.

Saa slap han Taget om hendes Haandled, hans Øjne blev igen bange bedende, hans Stemme slog over og var klagende nu: „Og nu,“ sagde han, „nu foragter De mig vel? ikke sandt? Og fortryder, at De har været saa god og kærlig mod — saadan en. Mod en — Forbryder.“

Og da hun rystede paa Hovedet, fortsatte han: „Nej, ikke sandt? jeg har jo ogsaa faaet min Straf nu. Jeg sad derinde i Hullet i saa lange, lange Aar. Og det er ikke saa længe siden jeg slap.“ Han pegede op paa Panden: „De fandt ud af, at jeg var forstyrret, saadan. Og derfor — —.

Og saa, da jeg kom ud, og ingen kendte mig, ikke engang Drengene, og jeg var helt alene, saa begyndte jeg at drikke.“

Hun vilde egentlig helst gaa, men indsaa, at det var fejgt og blev. Og hun lagde sin Haand paa hans svedkolde Pande og mærkede, hvor han rystede. Saa nikkede hun venligt til ham og bad ham lægge sig nu, han kunde blive syg ellers.

Han lagde sig ned, men hans Øjne hang bedende i hendes, og hans var som en Hunds.

Og da hun sidenefter gik ud af Stuen, sagde hun til sig selv, at hun *vilde* ikke huske, hvad han havde fortalt, men kun at han var syg, og kunde blive meget værre, nu, hvor han var op-hidset. Men hun fik ikke hans Ord ud af sine Tanker.

IV.

Det kneb for dem begge efter den Tid atter at finde den gamle fortrolige Maade at samtale paa. Hun var ligesaa blid og elskværdig som før, men følte selv, hvor tvungen næsten al hendes Venlighed var. Og han anede en skjult Foragt og Afsky bag alt, selv hvor der absolut ingen fandtes.

Og hun saa jo ogsaa, hvor det altsammen

pinte ham. Saa besluttede hun at se at bryde Isen dem imellem.

„Sig mig engang,“ sagde hun, en Aften, han havde bedt hende blive siddende nede hos ham ogsaa efter at Stuegerningen var forbi, — han havde faaet det med at „se“ saa meget om Natten. — „Fortæl mig lidt om Deres Datter. — Hvis De da vil.“

Han saa først forskræmt hen til hende. Men saa begyndte han at tale: han vilde jo ogsaa allerhelst tale til hende og se at faa hende fortalt alt, hvad der var om ham selv.

„Ja, se hun var vel nok den eneste af dem, som jeg holdt saadan rigtig af,“ sagde han og hans Stemme kom saa stiltfærdigt rolig. „Men saa holdt jeg da rigtignok ogsaa saa forfærdeligt meget af hende. Og hun var nu saa køn og saa fin, mestendels alt for fin til at være *min* Datter. Men hun var saa mild og god ogsaa, og brød sig kun om at gaa og pleje og passe mig, o nusle og holde sammen paa Hjemmet.

Men, se nu, hendes Moder, ja, hun var jo død tidlig, men *hun* var et skidt Fruentimmer. Ja jeg vil nødig sige noget slemt om hende, fordi hun nu er død, men det *var* nu efter hende, at Pigebarnet havde arvet, hvad der var daarligt i hende. Og Lyst til Pynt og Fjas og Dans fik hun jo, eftersom hun blev ældre. Aldeles som med Moderen, ser De.“

Hans Stemme blev, mens han talte, haardere, knappere, og han fik større Bevægelser med Hænderne.

Saa fortsatte han: „Nej, men jeg vilde nu ikke have, at hun skulde blive saadan en skidt Person som Moderen. Og se, derfor spinkede jeg og sparede jeg, for at hun kunde faa en pæn Skolelærdom og Opdragelse i det hele. Jo, fordi jeg godt ved alt det meget, der kan være for et lille Pigebarn af vores Slags.“

Og det gik jo saa godt, altsammen. Det gik jo saa godt, længe, altsammen. Om Dagen var hun i saadan en Forretning og om Aftenen passede hun Hjemmet for mig og Drengene. Hun var nu saa urimelig dygtig, var Karla. Ja, for se hun hed jo Karla. Ja.

Men se saa begyndte det. Jeg kunde se det paa hendes Øjne, paa hendes Gang, og paa hendes Stemme kunde jeg høre det. Og hendes Dragt — al den forbandede Pynt og Lapsethed og Dingeldangel —“

Han begyndte at gestikulere hidsigt og slog ofte med Hænderne ned imod Sengens Bund. Hans Øjne var store og lyste imellem, og Stemmen slog ofte over.

„Og jeg talte jo med hende,“ blev han ved. „Jeg talte alvorligt og mildt med min lille Pige, ser De. Og hun sagde ligesaa uskyldigt, at der var ikke Spor. Hun *løj* for mig, forstaar De. Hun *løj*.

Aah! milde Gud Fader!“ han greb efter hendes

Haand og holdt den fast. „Hvis De har Forældre! aah lille, lilleste De, saa bliv ved og vær en god Pige. Og lyv ikke for dem, og nar dem ikke, og løb ikke ude om Natten og ødelæg Dem selv. Aah! De ved ikke, De aner ikke, hvad det er for en Sorg for Forældre. Det er der ingen, der aner — ingen —“ han raabte det ud. „— Slet ingen — der aner. — Og det — er rædsomt!

Og — og — hun var min eneste, kæreste, lille Pige!“

Han sank sammen og hele hans gamle Legeme skælvede af Graad.

Saa tog hun læmpeligt sin Haand til sig og lagde den ind over hans. „Og nu — nu er hun død,“ sagde hun mildt. „Stakkels, stakkels De!“

„Jo, men,“ han rejste sig atter op og talte ivrigt, indtrængende, „jeg holdt jo saa forfærdelig, rædsom meget af hende. Det *skal* De tro, at jeg holdt af hende som af slet ingen anden.“

Saa sank han atter tilbage i Sengen, og Taaerne trillede ned over hans indfaldne Kinder.

V.

Han havde det ikke godt i den følgende Tid. Og det var ikke let at sige, hvad det var, der var i Vejen. Han var nervøs, naar nogen talte til ham, han sov ikke om Natten, og den hele Tid, mens han laa alene, eller troede sig alene, laa han og smaasnakkede hen for sig.

Og selv begreb han knap sine Tanker og Følelser: Han var kommet til at holde saa meget af den lille Sygeplejerske og var hende saa altid taknemlig for hendes blide og stilfærdige Venlighed og Omhu for ham. Og dog — saasnart hun blot viste sig i Værelset, skød der op i ham en dump Uvilje imod hende, han kunde ligge og se sig helt vred haa hende. Var det nu, fordi hun kendte hans Hemmelighed og dog ikke kendte den helt til Bunds? eller, hvori bundede det?

Thi havde hun blot været borte fra Stuen en Times Tid eller saa, saa laa han og længtes og længtes efter hende, og følte sig forladt og ensom og ulykkelig.

Hun var nu kommet helt ud over Angsten og Uhyggefølelsen overfor ham. Hun saa blot, at han var en gammel Stakkel, der trængte til Godhed og Venlighed, og hun ofrede al sin Fritid og al sin Blidhed paa ham. — —

— Aftensolen kastede sine gullige kølige Straaler paa skraa ind gennem Sygestuens store Vinduesfag. Ude i Grønnegaarden var der forlængst blevet stille efter Besøgstidens summende Støjen. Kun nu og da lød der nogle ilfærdige Trin ned over Asfaltens jævne Vej.

Inde paa Stuen var der saa højlydt stille: man hørte Genlyden af Bornholmerurets betænksomme Tikken udenfor paa Gangen. Ellers ingen Lyd.

Han laa, den gamle Patient, henne i sin Seng og smaamumlede hen for sig. Hans Legeme brændte

og gennem hans Hjerne dirrede og svirrede Tanker og gled ud og ind mellem Erindringerne om de Tider, der var gaaet forlængst: Det var Datterens Billede, der igen og igen kom og forsvandt.

Saa aabnedes Døren sagte, og den lille Sygeplejerske traadte ind. Hun var i Spaseredragt og havde Handsker paa. Hun gik stille helt hen til Sengen, og da hun saa, at han var vaagen, sagde hun, mens hun smilede: „Ja, nu gaar jeg en lille Tur. Men jeg kommer sikkert saa tidligt hjem, at jeg kan naa at faa sagt „God-Nat“ til Dem, inden De skal sove.“

„Blomsterne!“ stønnede han hæst. Han havde rejst sig paa den ene Albue og stirrede med hæsligt fortrukket Ansigt paa hende. „De røde Blomster!“ gentog han og lo skarpt.

Hun var veget et Skridt tilbage, men han greb efter hendes Arm og fik fat i den. Han klemte den, som sad den i en Skruestik. Helt oprejst sad han nu i Sengen. Og hans Læber dirrede, hans Næsebor vibrerede og med et ondt Udtryk stirrede hans Øjne lige i hendes.

Endelig fik hun sagt: „Læg Dem nu rolig ned. De er ikke rask.“

Men han lo blot, kort og haansk. „De *lyver!*“ raabte han. „Tror De da ikke, jeg kender de røde Blomster? Haha! det var jo de samme, lille Karla havde paa *sin* Hat, dengang, den Aften. Og nu sidder de paa Deres.“

Aah! jeg ved saa godt, saa godt, hvad De vil: De skal ud og føjte og fjante og lave dumme Streger. Ogsaa hun sagde, at hun kom hjem inden jeg skulde i Seng. Og jeg vidste, det var Løgn. Jeg saa det i hendes Øjne, som jeg ser det nu i Deres. Det er hendes Moders Øjne, er det. Og de narrer mig ikke!“

Han havde trukket hende helt hen til Sengen og han hviskede Ordene hedt, hastigt, aandeløst ind i hendes Ansigt.

„Men — jeg ved, hvad jeg gør! jeg ved, hvad jeg yil!

Jeg — jeg — dræber Dem! Ja! jeg myrder Dem — jeg — kvæler Dem, — som jeg kvalte hende!“

Hun vilde til at skribe, raabe om Hjælp, rive sig løs, men hans Øjne laa boret i hendes, som holdt han hende fast med dem.

„Og — ser De“, hans Stemme lød hemmelighedsfuldt, fortrolig, mens han ligesom trak sig selv ud af Sengen ved hendes Arm. „Ser De — det er for Deres egen Skyld, jeg gør det. Hellere død, langt hellere død, end at De skulde blive et skidt, ødelagt Menneske, som hendes Moder.“

Hun gjorde et angst, fortvivlet Forsøg paa at slippe fri. „Rør mig ikke!“ raabte hun.

Men i det samme var han ude af Sengen og havde sin højre Haand inde om hendes Hals.

„Det samme,“ raabte han skingert, „det samme som lille Karla raabte. Aah jo! jeg kendte dem

DE RØDE BLOMSTER

jo straks, de røde Blomster.“ Og han gentog det, stødvis, vildt, mens hans Haand knugede ned om hendes varme, spændte Strube: „De — røde — Blomster! — De — Satans Blomster, ja! Men — — I er naturligvis uskyldige — er I!

Aah, haah! Jeg skal hjælpe dig! Du! — Du! — Du! — og — Du — — —

De røde Blomster!“

Hun faldt bagover, ind mod Sengen, og han rev Hatten af hendes Hoved.

VI.

Stuen var fuld af Mennesker.

Der var en Gangkone, der havde hørt et Skrig derindefra, og havde kaldt de andre til.

Sygeplejersker, Tjenestepiger, opgaaende Patienter, Læger og Portører trængte sig i en Kreds om Sengen: strakt hen over den laa Liget af den unge Sygeplejerske i Spaserdragt og med Handsker paa. Og ud over hendes Dragt laa strøet Blomsterne, der havde siddet paa hendes Hat, de røde skinnende Blomster.

Men oppe paa Sengens Hovedgærde sad den

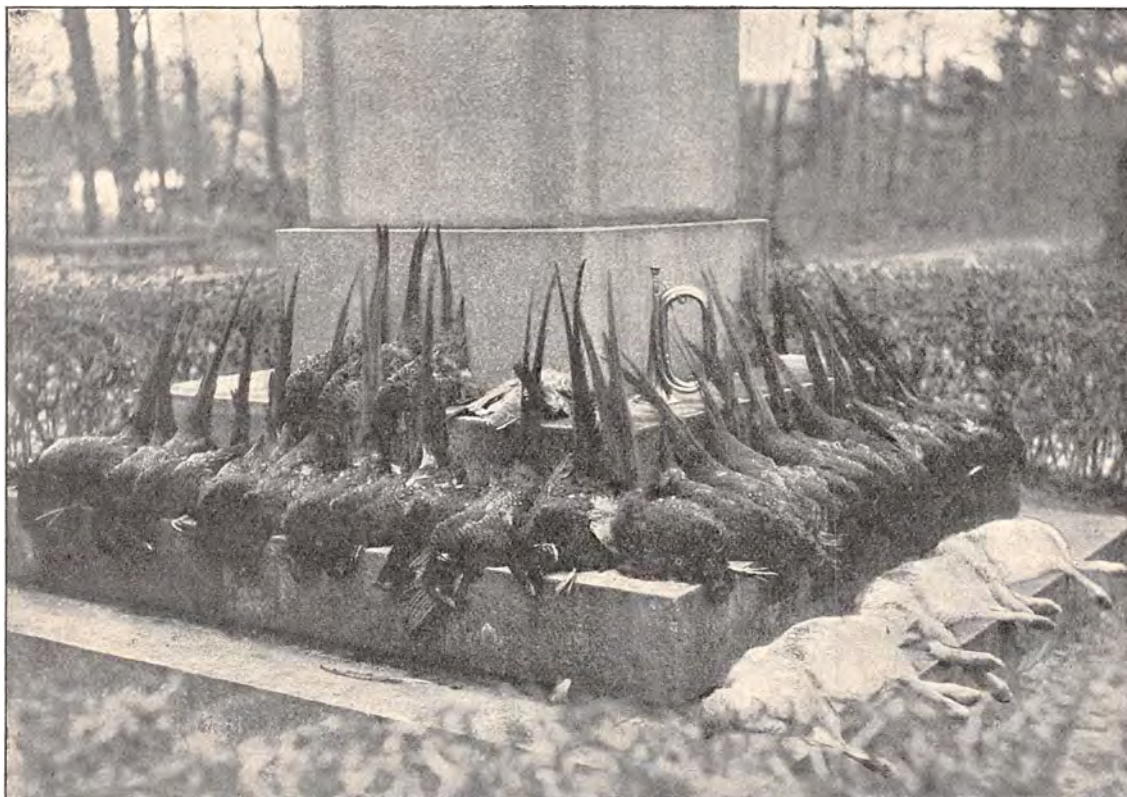
gamle Delirist og krøb sammen og mumlede uforstaaelige Ord, mens Taarerne løb ned ad hans voksgraa Kinder.

Stemmerne summede, og hver af de mange gav deres Bidrag til Opfattelsen af det Drama, der her var udspillet. Og om eet var de alle enige: Manden var ikke blot Delirist, han var uheldbredelig sindsyg.

Og der var en, der vidste at fortælle, at engang, for mange Aar siden — — jo, det var paa lideligt nok: hun havde det fra en Veninde. Og Stemmerne summede og de spurgte: saah? saa han havde været fængslet. Saadan et gammelt Skarn. Og Sygeplejersken, der var *saa* sød. Men naturligvis, naar han kunde dræbe sit eget Barn — — —

— Om Natten vaagede der to Portører foruden Vaagekonen ved hans Seng.

Han laa hen i en Døs og sov ikke. Men af og til mumlede han: „Det var jo til Eders eget Bedste. Og jeg forstod det straks, da jeg saa de røde Blomster.“

Efter Jagten i Kongelunden. (Fot. af P. Møller.)

Konge jagtens Udbytte. Nylig var Prinserne Valdemar og Christian, ledsaget af en Stab af Hoffets Herrer, paa Jagt i Kongelunden, og vort Billede viser en Del af det betydelige Udbytte, som Jagten gav. Der blev nedlagt ikke mindre end 75 Fasaner, og naar det kun var et Mindretal af Harer, man hjembragte, var Grunden den, at meget af dette Vildt har sat Livet til under dette Aars Over- svømmelser derude.

Naar Langebro svinger.

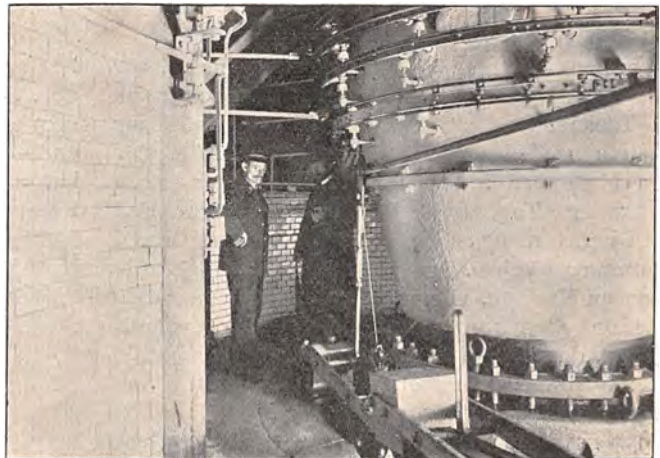
En enkelt Mand bevæger 1,700,000 Pund. (Fot. Jul. Aargaad.)

DET er ikke blot Børn, der har Lyst til at se, hvad der er inden i deres Legetøj. Staar man en Dag ude paa den nye Langebro, naar dens midterste Parti svinger ud for at lade et Skib passere Gennemsejlingsaabningen, og ser man, hvor legende let denne uhyre Masse af Jern løftes, svinges ud og atter drejes ind i sit Leje, betages man af Lyst til at se den sindrige Mekanisme, det prægtige Udslag af menneskelig Snille og Beregning, der gør det muligt at tumle saa vældige Masser lige let, som Vognstyren regerer den elektriske Sporvogn.

Ti det er det i Virkeligheden, der sker. Kommer man ad Vindeltrappen op i Overbygningen, Broens Taarn, som man kort kan kalde det, og ser

Broen svinge ud, sker det ved, at en eneste Mand trykker paa en Knap og drejer paa et Haandtag, ganske som Vognstyren paa en elektrisk Sporvogn, og da løftes og drejes en Svingbro, der vejer 1,700,000 Pund. Det lyder som et Æventyr. Og hvad der næsten er endnu mere æventyrligt, Udførelsen af dette Herkulesarbejde — eller man burde have et endnu stærkere Ord, Herkules' Bedrifter var jo Børnestreger mod dette — koster den latterligt lille Sum af 11 Øre, det vil sige det samme som en halv Bajer, en halv Pot Petroleum, en Sporvognsbillet, en Cigar. Derfor flytter man en Svingbro, der er 200 Fod lang og vejer nærmere de to Millioner Pund end den ene.

For at forstaa, hvordan det gaar

Staalappen, paa hvilken Broen drejes.

I Midterpillens Maskinrum.

til, maa man stige ned i den store Midterpille, om hvilken Broen svinger. Naar Broen er i Ro, hviler den dels paa denne Midterpille, dels med sine Ender paa de to Nabopiller. Skulde man nu dreje denne vældige Svingbro paa selve Midterpillen f. Eks. ved Hjul, der greb ind i hinanden, vilde der være en umaadelig Gnidningsmodstand at overvinde, der vilde gaa for mange Gange 11 Øre til. Derfor løfter man først Svingbroen op fra dens Leje paa Midterpillen og det paa følgende Maade. En Vægt, dannet af tykke Jernplader og vejende 170,000 Pund, tynger gennem et Stempel ned paa en Blanding af Vand og Glycerin i Akkumulatorcylinderen, presser den

Jernbanevogne, belæsset med Sten, passerer Langebro for at prøve Broens Eæreevne. (Fot. Carl E. Aagaard.)

sammen med ca. 55 Atmosfærers Tryk. Naar nu Broen skal løftes, aabner Manden oppe i Taarnet ved at trykke paa en Knap for denne saaledes sammenpressede Væske, der da strømmer ind under en midt under Broen værende Tap, hvis Bundflade er fem Fod i Diameter, og derved løfter den en ca. 6 Tommer i Vejret. Broen kommer da til at hvile paa en Vædske, eller rettere svømme paa den. Denne yder kun yderst ringe Gnidningsmodstand, der skal kun en ringe Kraft til at dreje den vældige, svømmende Bro. Vædsken, hvorved Broen løftes, er en Blanding af Vand og Glycerin, fordi Vand alene vilde fryse, medens en Blanding af Vand og Glycerin i lige Dele først fryser ved 40 Gr. Kulde.

Naar Broen atter sænkes, gaar Vædsken ikke tilbage til den Akkumulatorcylinder, hvor den kom fra, det vilde tage for lang Tid og koste for meget at pumpe den tilbage dertil, men derimod ved det Tryk, der fremkaldes ved Broens egen Vægt, over i en noget mindre Akkumulatorcylinder, hvorfra den saa igen pumpes over i den første. At forklare hvordan og hvorfor vilde imidlertid kræve altfor megen Plads, nok er det, der spares baade Tid og Penge derved, og Ordningen er saare smukt udtænkt.

Som Langebro ligger der, har Havnevæsnet, der har bygget den efter Havnebygmester Møllers Planer, og de Firmaer, der har udført Arbejdet, stor Ære af den. Den er i sin Konstruktion og Størrelse ret enestaaende. Kun nede i Hamburg findes en lignende Bro, men af meget mindre Dimensioner. Langebro har i de 3 Aar, siden den blev taget i Brug, virket fortrinligt.

Det er ikke nogen ringe Trafik, der er gennem den, der gaar gennemsnitlig en 35 Skibe gennem den daglig. Og det varer hver Gang kun en 2—3 Minutter, fra Broen spærres, til den atter kan aabnes for den gaaende og kørende Trafik. I saa kort en Tid kan en eneste Mand ved at trykke paa en Knap og dreje paa et Haandtag bevæge 1,700,000 Pund. Resten gør Naturens tøjlede Kræfter rent automatisk. ANTONIO.

Forfatteren Johs. Paludan-Müller har nylig paa det Schönbergske Forlag udsendt et nyt Arbejde „Gennem Eventyret“, som har fundet den venlig-

Forf. Johs. Paludan-Müller.

ste Modtagelse i Læseverdenen. Denne Fortælling har da ogsaa sin egen ejendommelige Form og Stil, er en Blanding af Romantik og Virkelighedsskildring, er snart dystert, snart spøgende, men præsenterer sig ikke desto mindre som en fint sammenstemt Helhed. Handlingen er henlagt til „Riesengebirge“, hvor en ung dansk Pige bliver Helt-

inden i det romantiske Kærlighedsdrama, paa hvilket Fortællingens Spænding saa behændigt er bygget op.

Fra Revolutionsdagene i Rusland.

Fra Revolutionen i Sibirien. Efter et Besøg af „den sorte Bande“.

DET vældige Sammenbrud, der i disse Dage foregaar i det russiske Rige, minder saa fuldstændigt om de blodige Aar, da det gamle Samfund i Frankrig styrtede sammen i Aske og Blod under den store Revolution. I begge Tilfælde er det et Samfund, der høster, som det har saaet.

Vi Vesteuropæere ser med en forbavset Gysen paa det, der nu sker fra Østersøen til det stille Ocean. Vi fatter slet ikke denne frygtelige Ødslen med Menneskeliv og Værdier. Man maa have levet i Rusland selv for at forstaa den, man kunde næsten fristes til at sige, naive Ligegyldighed for Drab, som kan findes hos umiddelbare og lidet udviklede Naturer. En russisk Kokkepige kan komme

hjem fra Skrifte og Altergang og bede sit Herskab om Forladelse. Hvorfor? Jo, hun havde været vred paa Fruen, og da Fruen var syg, havde hun lavet en Giftdrik, og nu havde Præsten sagt, at hun skulde bede om Forladelse. Og det gør hun med den Frimodighed, som den fuldkomne Ligegyldighed for Menneskeliv giver.

Det er Forhold, hvor man altid maa

Et Hus i Sibirien, ødelagt af „den sorte Bande“.

være beredt paa at forsvare Livet. Kører man i en siberisk By en Aften i Selskab, har den kjoleklædte Herre Pistolen parat. Og rejser man ud paa Steppen, har man Bøssen rede. Talrige Kors langs Landevejen fortæller om, at her blev den, der den slaet ned. Sidder man vel indendørs, vogter man sig for at gaa udenfor, selv om man hører Revolverskud eller Skrig. I et saadant Samfund er enhver sig selv nærmest.

Forresten kommer Danskerne i Sibirien sjældent noget til. Ganske vist blev en af de første, der kom derop, skudt af Bønderne. Han handlede med Landbrugsmaskiner, og da der kom Misvækst, mente de overtroiske Bønder, at Maskinerne var Skyld deri, og dræbte Importøren. Uagtet de danske Smørmænd ligger inde med ret store Pengebeholdninger, sker der dog sjældent Indbrud hos dem; Tyvene ved, at de Danske er godt bevæbnede. Og ogsaa i fornødent Fald rede til at bruge Vaabnene. Som ved et Indbrud i Tara, en By nord for Omsk, hvor Tyven flygtede ud paa

Steppen, og Danskere og Politi i Forening holdt stor Klapjagt paa ham og skød ham ned.

Naar Loven og Øvrigheden er saa svage under rolige Forhold, kan man sige sig selv, hvordan det gaar til i et saadant Land, naar Statens Arm lammes, og Tugtens Ris falder den af Hænde.

En Dansk har sendt os et Par Billeder fra Urolighederne først i November i Barnaul, en siberisk By ved Obfloden. Der, som flere andre Steder, har Reaktionen hidset den laveste Pøbel, de saakaldte „sorte Bander“, op mod Fremskridtsmændene og de revolutionære. Man har kæmpet i Gaderne, og „de sorte“ har plyndret af Hjærtens Lyst, røvet, hvad røves kunde, knust og sønderslaaet Resten, slaet Ruderne ud, revet Tapeterne itu. De revolutionære Studenter, der vilde forhindre Plyndringen og skød paa Pøbelen, blev formelig sønderrevne.

Et Samfund er som Jorden, der spirer kun op den Sæd, der er nedlagt i den.

Mg.

Forfatteren Viggo Stuckenberg.

Viggo Stuckenberg. Der er noget tragisk over det Digterliv, der forleden saa brat blev brudt af i en Sygeseng paa Frederiksberg Hospital. Da Stuckenberg for en Snes Aar siden traadte ind i Litteraturen, spaaede Kammeraterne ham den sikreste og skønneste Fremtid. Han syntes rigere udrustet

end nogen af dem. Han var af rent Ydre stor og saa smuk, med den høje hvælvede Pande, den kraftige, krummede Næse, det lokkede Haar, akkurat saadan som en Digter skulde se ud. Hans tidlige Skæg gjorde ham til Mand, mens de andre endnu saa ud som lange Drengene. Og ogsaa af Sind var han mandigere, modnere, vidste mere end de andre.

Men saa hændte det i Aarenes Løb, at de jævnaldrende kom frem til Magt og Indflydelse, til det vidtkendte Navn og de store Oplag, mens Stuckenberg saa underlig gled ind i Skyggen, skrev lidet, læstes af faa.

Han naaede aldrig Harmonien mellem Maal og Midler. Tung og ensom, som han var, satte han sig høje og fjærne Maal og slog aldrig af paa dem. Og paa det store Publikum virker nu en Gang kun det færdige og det helstøbte. Overfor det har det egentlig mindre at sige, om Malmen er mer eller mindre lodig, blot Formen er fast og rund, om der er det lykkelige Forhold mellem Maalet og Evnerne. Stuckenberg blev kun paaskønnet af det saare faatallige Publikum, der forstaar at læse mellem Linjerne, at vurdere Anstrængelsen, Kampen med Emnet, den stolte Stigen mod de høje Maal. Men dette Publikum er for lidet til at kunne sikre sin Digter de taalelige ydre Kaar, den økonomiske Frihed og Uafhængighed, som er saa nødvendig netop for den, der stræber mod de høje og de stejle Maal.

Rødhætte og Ulven. Efter Originallitografi af Louis Moe.

udførte, var der ingen Fader eller Moder, der ofrede deres Tanker paa.

Nu udkommer der i Tyskland et helt Tidsskrift i prægtigt Folio, paa glittet Papir, der bærer Titlen „Kunsten og Barnet“. Og selv om vort Lands Folketal ikke tillader noget lignende, sætter dog vore første Kunstnere i stedse stigende Maal en Ære i at tegne gode Børnebilleder og Børnebøger, der skal fortrænge den værste udenlandske Glansbilledkunst fra Barnekammeret.

En af Foregangsmændene er Louis Moe. Han har allerede en lang Række

Kunst for Børnene.

DET er ikke saa grumme mange Aar siden, at de Børnebøger, som Forældre gav deres Børn i Hænde, saa godt som udelukkende var fade, flove og værdiløse Sager. Naar blot Børnene fik nogle Billeder af Tommeliden, Snehvide, af Heste og Køer, var det godt; hvordan Billederne ellers var

Sommerfuglen paa Frierrejse. Af Louis Moes „Blomsternes Bog“.

Ulven og Ræven. Efter Originallitografi af Louis Moe.

fortræffelige Børnebøger bag sig, hvori han med stor Opfindsomhed har givet den døde og levende Natur menneskeligt Liv.

Han har til denne Jul forøget sin prægtige Serie af Børnebøger med den paa Gyldendals Boghandel, Nordisk Forlag, udkomne „Blomsternes Bog“, hvor Sommerfuglens Frieri til Rosen er digtet med stor Anskuelighed og tegnet med rig Kunst.

Men Moe har tillige tænkt paa Barnekammerets Vægge og til denne Jul paa Trydes Forlag udgivet seks farvede Originallitografier. Det er de Barnet saa fortrolige Skik-

[Pjerrot tager Afsked] med sine Forældre. Tegnet af Alfred Schmidt.

kelser fra Grimms Æventyr, Rødhætte, der troskyldig, med Bomuldsparaply og Kurv, gaar ved den træske Ulvs Side, den tapre Skrædder, Hønelilles Død, Ulven og Ræven, Harens og Pindsvinets Væddeløb, alt skildret i store, enkle Træk, som det

De lægger Beslag paa og interesserer de muntreste og bedste Blyanter, som den danske Tegnekunst raader over. Og sikkert gælder ogsaa her det gamle Ord, at til Børnene er det bedste ikke for godt.

„Hekseri eller blind Allarm“.

DET kongelige Teater højtideligholdt i Aar Holbergs Fødselsdag ved at opføre „Hekseri eller blind Allarm“. Stykket er blandt de mindst spillede af Holbergs Komedier, det har aldrig ført gjort Lykke, og det er snart 60 Aar siden, det sidst gik over Scenen.

Og saa hændte det forleden Aften det, at det morede, ikke blot Mændene, der kan deres Holberg, men selv Kvinderne, som den gamle, skarpe Herre ellers har saa ondt ved at faa Tag i. Baade fra Gulv og Etager lød den frejdige og friske Latter, som Holberg kaldte paa som sin Vaabenfælle mod Dumheden, Overtroen, mod Jean de Francerne, Stygotiuserne, mod Kandestøbere, Storpalere, mod alt det, som han kæmpede mod i levende Liv, og som han endnu rejser sig af sin Grav og hudfletter.

Naar „Hekseri“ denne Gang faar en bedre Scenelykke end før, skyldes det i første Række Prof. William Blochs klare og opfindsomme Iscenesættelse. Dernæst Skuespillerne. Naar Olaf Poul-

sen som Dommeren i sidste Akt kommer til Syne vraltende ned over Scenegulvet, struttende af Dumhed, Ivrighed, Myndighedsovergreb, med sit rødblisede Ansigt og sine skræmte, tomme Øjne, virker han allerede, inden han har sagt et Ord, som den fuldkomne og geniale Holbergstype. Og Neiendam er maaske aldrig naaet højere end i sin Leander. Han er øjensynlig gaaet til Opgaven med en brændende Kærlighed til Holberg; der er saa megen Kultur over hans Spil. Han er saa ung, saa munter, saa klog og overlegen, som denne den sunde Fornufts Repræsentant skal være det overfor Taaberne, som Holberg selv var det i en forkommen Tid. Og Fru Bloch, der med saa megen Finhed og Skælmeri og Takt gennemførte den lystne Piges vanskelige Rolle. Og endelig en af de helt unge, som man hidtil ikke har lagt videre Mærke til, Frk. Oda Larsen, der med bred og drøjt Lune skabte et Menneske af de faa Replikker, der er lagt „fjerde Pige“ i Munden.

Hr. Neiiendam som Leander.

Fru Bloch og Frk. Oda Larsen.

Hr. Olaf Poulsen som Dommeren

Fra det kgl. Teaters Opførelse af „Hekseri eller blind Alarm“. (Fot. Reiffenstein-Hansen.)

Scene af den danske Revue i San Francisco.

Dansk Revue i Amerika. Dansk-Amerikane i San Francisco spiller i Øjeblikket en Revue, der for saa vidt godt kunde tænkes skrevet for Nørrebro, som hele dens Tilsnit og Facon er ægte dansk. Den er i Aar — som i de sidste 10 Aar — skrevet af Redaktør Michael Salomon og dens aktuelle Titel er: „Kan du vente, kan du blive Konge i Norge“.

Kendte Navne.

Dødsfald.

Direktør i Krigsministeriet, Oberstløjtnant *A. F. Seedorff* er afgaaet ved Døden efter faa Dages Sygdom.

Direktør i Krigsmin. Seedorff.

S. blev Officer 1874, og tog som Oberstløjtnant i Aaret 1900 Kommandoen over 21. Bataillon. Saa modtog han under Krigsminister Madsen Posten som Chef for Ministeriets 1ste Departement og fik ifjor Udnævnelse som Direktør for Krigsministeriet. Han sad nu inde med den største Indflydelse i vort Hærvæsens Ledelse, var en udmærket Administrator, energisk og samvittighedsfuld til det yderste. Han var dekoreret med Kommandørkorset og mangfoldige udenlandske Ordner.

Højesteretssagfører *Otto Levison* er afgaaet ved Døden,

Højesteretssagf. Levison.

70 Aar gl. L., dertog juridisk Examen 1859, var blandt de første, der efter Sagførerloven af 1868 fik Beskikkelse som Højeste-

retssagfører. Siden lagde hans Helbred ham Hindringer i Vejen for at tale i Retten, og det blev derfor nærmest som juridisk Raadgiver, han vandt sig sit ansete Navn. Han var en anerkendt Dygtighed, personlig i Besiddelse af stor Retsindighed. I mere end 30 Aar har han redigeret „Ugeskrift for Retsvæsen“.

Grosserer *N. Th. Høyer* afgik nylig ved Døden i en Alder af 68 Aar.

Grosserer N. Th. Høyer.

Efter at have faaet sin Uddannelse i Provensen, begyndte han i 1862 en Agenturforretning i København, tog 1866 Grosse- rerborskerskab og drev senere den betydelige Isenkræmmerforretning, som i 1904 overgik til hans Søn, Grosserer Aage Høyer. Han var Medstifter af Isenkræmmerforeningen i 1880 og var dens Formand fra 1891—99. H., der var en af alle anset og agtet Forretningsmand, var dekoreret med Ridderkorset.

Jubilæum.

Det var i Tirsdags 25 Aar siden, at Dyrlæge *E. E. Nielsen* i Assens oprettede sin meget kendte Fabrik for Olietøj og Presenninger. Over hele Skandinavien sælges nu dette Fabrikat, og man faar et Indtryk af Virksomhedens Omfang, naar man hører, at den nu kan sysselsætte 50 Syersker, medens den til en Begyndelse kun beskæftigede en enkelt. Dyrlæge N., der senere har ladet

Dyrlæge E. E. Nielsen.

Forretningen overgaa til Sønnen, *Chr. Nielsen*, har alle Dage været en overordentlig virksom Mand. Han har bl. a. været Formand for Haandværker og Industriforeningen og Stifter af Haandværkersparekassen i Assens.

Dødsfald.

Toldforvalter *Jensen*, Nordby, Fanø, er for kort Tid siden pludselig død ved et Hjerteslag.

Toldforvalter Jensen.

J. fødtes i Faaborg 3. Septbr. 1845, blev i 1859 Toldfuldmægtig og senere Toldassistent i Helsingør derefter i Vordingborg og København, og ansattes 8. Maj 1886 som Toldforv. i Nordby. J. var en dygtig og paalidelig Toldembedsmand og for sin personlige Elskværdighed skattet af mange. Han var en Kapacitet i Skibsmaaling og Registrering og ydede Fanø-Rhedere store Tjenester paa dette Omraade.

„Hver 8. Dag's specielle Fotograf er Hr. Julius Aagaard.“

I Vinter, dengang det paa Gaden var glat.

Af „Plader“.
(C. M. Wengel.)

Muntert.

PIANO:

1. I Vin - ter, den - gang det paa Ga - den var glat, A - del -
 2. Jeg hjalp hen - de op til et Sted, der var tørt, jeg
 3. Den - gang A - del - gun - de paa For - tou - get laa, ved
 4. I af - tes hun med et po - lidsk Ge - sicut for -

gun - de i Mel - man - dens Hen - de - sten drat, og
 ry - ste - de Sne - en af hen - des Skørt. Hun
 Lyg - ten jeg først hen des Skøn - hed saa; der
 æ - re - de mig en For ges - - mer - nicht. I

Fla - sken, hun bar paa, i Styk - ker da sprang, mel - lem
 saa ef - ter Fla - sken, som laa der i Kvas, og
 blev vi be - kend - te, - jeg blev hen - des Ven og
 Mel - man - dens Ga - de - dør skil - tes vi da, „A - del -

Skaa - re - ne laa A - del gun - de og sang:
 sa'e: „det var godt at jeg ej var af Glas. 1-4. Tra - la - la, tra - la - la - la!
 si - den jeg tit kom til Mel - man - den hen.
 gun - de“ sa'e jeg - hun sva - red: „la - la!“

Tra - la - la, tra - la - la - la! Tra - la - la, tra - la - la - la! Tra - la - la - la - la!

En kærkommen Julegave.

Et godt Raad for den, der bryder sin Hjerne for at finde en ny og værdifuld og virkelig nyttig Julegave, er dette:

Henvend Dem til *Fabriken Automatic, Gothersgade 63*. Denne Fabrik har fremstillet et indstille-

ligt Universal Bord, der i Sandhed er fortræffelig, og som sikkert vil være en kærkommen Julegave i ethvert Hjem.

Som man vil se af hosstaaende Billede, bestaar Bordet af *een* Metal fod med indstillelig Bordplade. Denne kan stilles i alle mulige Stillinger, vandret, lodret, mere eller mindre skraat, højt, lavt, kort sagt i en hvilkensomhelst Stilling, saaledes at man efter Behag kan benytte Bordet til de mangfoldigste Ting, Læsepult, Skrivepult, Nodepult, Sybord, Skakbord etc. Særlig som Sengebord, forekommer det os, er det aldeles fortræffeligt, idet man kan føre Pladen ind over Sengen, uden at den sengeliggende i mindste Maade generes af Pladens Vægt. Bordene leveres med elegant og solidt forniklede eller formessingede Fødder og med Pladen af smukt poleret Egetræ eller Mahogni, ja endog indlagt med Skakfelter. Fabrikken har udarbejdet et nydeligt lille illustreret Katalog, som med stor Beredvillighed sendes til enhver, der maatte interessere sig for disse Borde.

TIDEN er ikke det menneskelige Legeme god, Haar og Tænder falder af, og Ansigtets Hud rynkes og faar Alderdomsfarven. Haars og Tænders Mangler har man jo altid sørget for at hjælpe paa, Ansigtet har man oftest ladet skøtte sig selv. Det gaar dog mere og mere op for Folk, at dette er urigtigt, den menneskelige Opfindsomhed forstaar ogsaa at bøde paa Ansigtshudens Mangler ved Midler, der glatter Rynker og Folder og udjævner dem samt fremkalder et bedre, forynget Udseende. Men et saadant Middel maa ikke bevirke en øjeblikkelig Forskønnelse, for saa maaske ved gentagen Anvendelse at skade. Den i Udlandets mondæne Kredse nu brugelige Kulsyrebehandling opfylder i høj Grad denne Fordring. Den er overordentlig behagelig, forfriskende og forskønnende, udvisker Sporene af Tidens Tand, og i Forbindelse med en god kraftig Haandmassage, der er og bliver et udmærket Hjælpemiddel i Ansigtsplejen (vel at mærke, naar den udøves med den rette Sag-

kundskab og Øvelse), er den et aldeles fortrinligt Middel til at give Ansigtet Friskhed og Skønhed. Den udføres her i Byen kun af Mrs. *Barrigars Klinik for Skønhedspleje, Nikolajgade 11, 2. Sal.*

Prøv engang! Gang paa Gang møder vort Øje disse to Ord i Bladenes Spalter eller paa Husenes Mure eller paa Jernbanestationerne rundt i hele Landet. Prøv engang! lyder det overalt og det, som vi alle bør prøve, er de ægte Vine, som importeres af Firmaet *Albert B. Cohn, St. Annæplads 10.* (Telef. 3283). Med god Grund bør vi prøve dem, thi man finder næppe bedre Drue end dette Firmas røde og hvide Oporto, Sherry, Madeira og Amontillado. Og for Vinens rene og uforfalskede Karakter borger det bekendte Laboratorium *Detlefsen & Meyer*, hos hvem enhver Flaske Vin bliver udsøgt, før den udgaar fra Firmaet. Der er som sagt al god Grund til at følge den bekendte Opfordring: **Prøv engang!**

DA jeg flere Gange har set „Hver 8 Dag“ omtale Forretninger, der menes at have Krav paa Publikums Opmærksomhed, kunde ogsaa jeg som Husmoder have Lyst til at fortælle andre Husmødre lidt om en Forretning, som jeg ved mange med mig har været glade ved at gøre Bekendtskab med.

Jeg tror nok, at de fleste Husmødre paa Frederiksberg kender Frederiksberg Konerves-Magasiner, Værnedamsvej 10; men der er maaske alligevel nogle, som ikke ved, at vi her har en virkelig Specialforretning i Konerves, hvor vi — endda til billige Priser — kan faa alt det fineste og nyeste til koldt og varmt Bord, foruden mange lækre Sager i Biscuit og Konfekturner

Hvad der imidlertid særligt tiltaler mig i denne Forretning, er den elskværdige Imødekommenhed, som Forretningens Ledere, Grosserer Faber og Frue, altid viser deres Kunder. Jeg har mange Gange faaet gode og nyttige Raad angaaende Sammenstilling af Retter, Forbruget til et opgivet Antal Personer m. m., og jeg maa sige, at det altid har været en fornuftig og i Kundernes Interesse velment Vejledning, jeg har hentet dér. Ogsaa, naar det kniber med at finde noget nemt og billigt til den daglige Middag, kan man ofte komme over den Vanskelighed ved at læse Fru Fabers forskellige Menukort for en Uge, som findes opslaaede i Forretningen. Jeg tror derfor, mange Husmødre vil være mig taknemlige, fordi jeg har gjort dem opmærksomme paa denne Forretning, som i særlig Grad fortjener at paa-skønnes af dem.

En frederiksbergsk Husmoder.

„Mor viser Børnene Julestjernen!“
(Fot. Genrebillede af Jul. Folkmann.)

Saa skred de lange Dage —
 en Ventetid saa trang og trist
 med Slud og Regn fik Slut til sidst,
 og gennem Taagen vælder ud
 den gamle Juleklokkes Bud
 fra Taarnet over Tage.

Den gamle Juleklokke,
 som sang for Mor og far engang,
 da de var smaa, den samme Sang —
 som kunde med sin Jubellyd
 den store, stille Højtidsfryd
 fra Sjælens Dybder lokke!

End synger den det samme —
 og om end Klokkesangen har
 en Underklang for Mor og far,
 en sært vemodig Mollakkord —
 en Barndomsdrøm dør aldrig bort
 i Livets Taager klamme.

Jacob Hrenndt.

En Aften i en romersk Opera.

Et Rejssebrev til „Hver 8. Dag“ af Hjalmar Bergström.

MASCAGNI dirigerer for Tiden selv sine Operaer paa *Teatro Adriano* i Rom. Det staar at læse i røde, grønne og blaa Bogstaver paa tre Alens Plakater i alle Gader. Vi vælger en Aften, da de giver *Cavalleria Rusticana* til populære Priser. Ved Nitiden begiver vi os altsaa paa Vandring over paa den anden Side af Tiberen, hvor Teatret ligger, og noget før 9, ogsaa kaldet Kl. 21, sidder vi paa vor Plads.

Teatersalen er et vældigt Rum, næsten det dobbelte af det kgl. Teater i København. Skønt det er en forholdsvis ny Bygning, gør den allerede et forfaldent, ja rent ud sjofelt Indtryk, og mange Lirer har der overhovedet aldrig været ofret paa Udstyrelsen. Belysningen er meget søvrig, koldt er der ogsaa, da der naturligvis ikke findes Spor af Varmeapparater, og hvad der gør det hele endnu fattigere, er det reklamefyldte Kæmpelagen, der er Teatrets eneste Fortæppe.

Saa lurvet havde vi ikke tænkt os det Sted, hvor en verdensberømt Komponist skulde dirigere sit populæreste Værk.

Orkestret har sin Plads i samme Plan som Gulvet, og det er ikke skilt fra Parkettets Stole ved saa meget som en Snor. Dirigentpladsen er en ret stor, firkantet Forhøjning — en sydlandsk Kapelmester maa have frit Rum til alle Sider.

Efterhaanden fyldes Teatret til sidste Plads, fyldes ikke blot med Tilskuere, men ogsaa med deres Overtøj, som de lægger fra sig, hvor de bedst kan. Indehaverne af de første Rækker i Etagerne anbringer det ganske simpelt ud over Brystværnet, hvor det hele Teatret rundt hænger som Tæpper over Balkoner. Vi selv, der sidder paa en tredje Række, og af Naturen ikke fylder meget i Rummet og oven i Købet har været saa flotte at lægge vor Frakke i Garderoben, stoppes til fra alle Side, til vi sidder i det som en Gryde i en Høkkasse. Det luner behageligt.

Et Sted, hvor der ogsaa maa være lunt, er Staaparterret. Der er vist ingen Grænse for, hvad der sælges af Pladser der. Forreste Række ser allerede meget matte ud som af mange Timers Venten, Overkroppene hænger slapt ud over

Skranken. Af de øvrige ses kun Hovederne, nogle staar saa klemt, at Øjnene træder frem af Hulerne, andre er faldet i Søvn — de ligner afhuggede Hoveder paa Stager. Hvad der slaar en Nordbo ved Synet af dette Publikum, er, hvor langt ned i Lagene musikalsk Sans strækker sig — det vilde være utænkeligt Nord for Alperne.

Foruden Parterret er der Staapladsen hist og her i alle Etagerne. Øverst oppe, lige under Loftet, staar Folk som paa Tagene af Huse, nogle klamrer sig til Jærnsøjlerne, en enkelt er klatret halvvejs op som en Gadedreng paa en Lygtepæl. Men i Logernes Lukafer sidder det fineste Publikum, overdaadigt pyntede Pragtdamer, omflirtede af kjoleklædte Herrer.

Der er en Summen af Stemmer i Salen, som vi ikke har hørt Mage til, siden vi engang var paa Børsen i Hamburg. Orkestermedlemmerne er alle paa Plads nu, mange af dem har deres Hat paa. De stemmer flittigt Instrumenterne. Dirigenten mangler endnu. Ikke *Mascagni* — ham faar vi først senere paa Aftenen. Forinden skal vi høre Ouverturen samt anden og tredje Akt af *Barbereren i Sevilla*.

I nogen Tid havde jeg bagved mig hørt en underlig Sutt, omtrent som naar én bakker veltilfreds paa en lang Pibe, men da al Tobaksrygning var strængt forbudt i Teatret ved store Opslag rundt om paa Væggene, kunde det jo ikke komme deraf, og ved at dreje Hovedet opdagede jeg lige bagved mig, en Række højere oppe, en ung, køn Kvinde, der ganske ugenert gav et Pattedarn Bryst. Hun smilede nok saa venligt til mig, da hun saa min Interesse, og betroede mig, at Ungen var syv Dage gammel. Jeg havde nær fornærmet hende ved at spørge, om hun var Amme. *Mamma mia* — hun var Moder. Moder til den lille romerske Borger, og det var den første Fornøjelse, hun undte siden Barselaffæren for en Uge siden. Ved Siden af hende sad Faderen, en sølle Per-

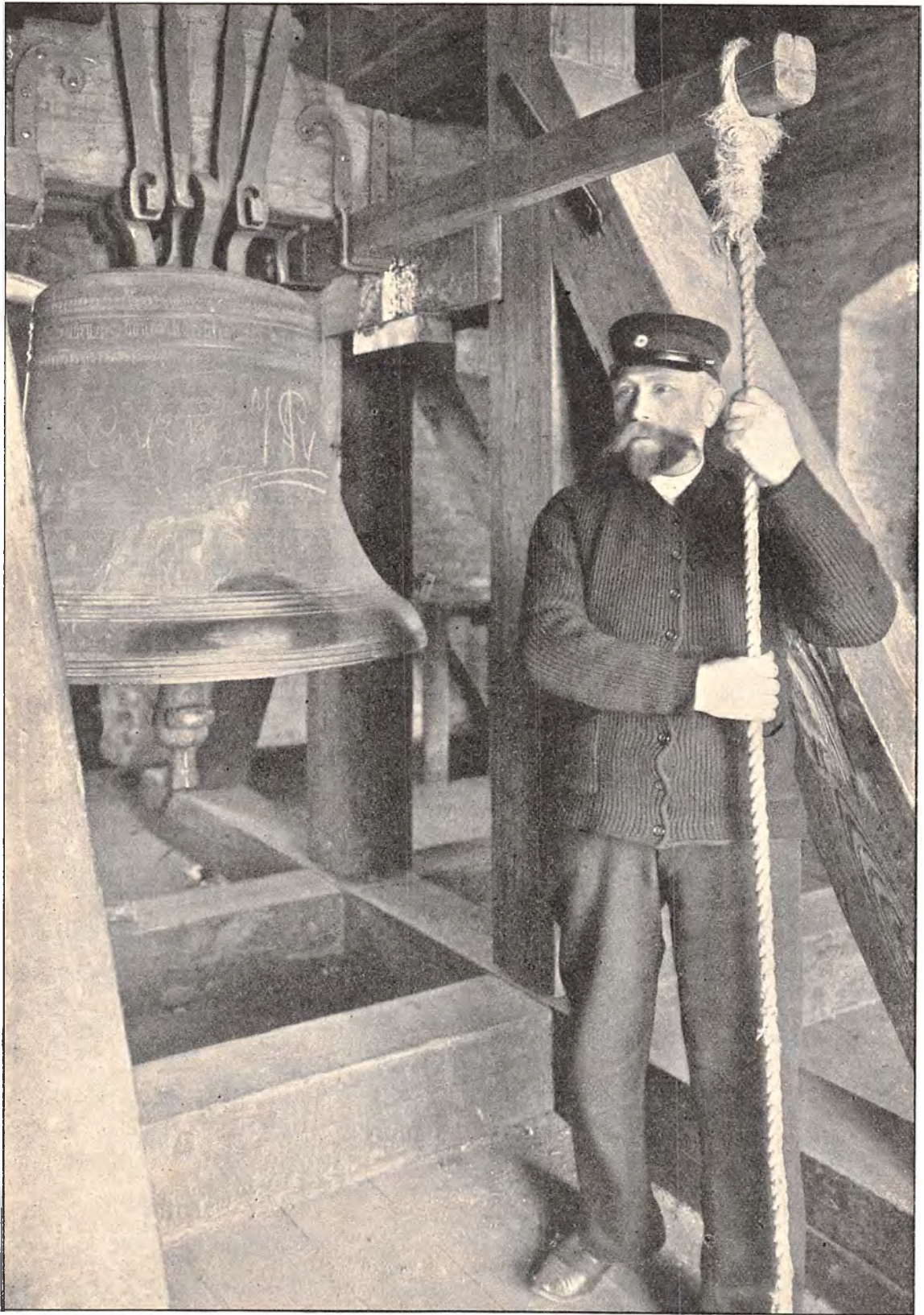
son, der straaledes fjøttet ud af et Par dumme Øjne. En Svigerinde præsenterede sig ogsaa og betroede mig, at det var Barnedaaben, de fej-

Mascagni dirigerer.

rede, og at den blondebesatte Pude, jeg havde i Ryggen og op ad Nakken, var den lilles. Romerske Pattedarn bæres nemlig, hvis det da er Forældre, der respekterer sig selv, paa en flad Pude ligesom paa en Præsenterbakke. Jeg var lige ved at have en Oversættelse færdig i Anledning af den lykkelige Familiebegivenhed

Ringeren.
Efter Fotograf af Kr. Hude.

— jeg manglede kun Endelserne — da jeg fik andet at tænke paa.

Paa Slaget ni begyndte nemlig alle Indehavere af Staaapladserne at istemme nogle frygtelige Hyl. Nu havde de staaet ret op og ned i Timevis, Klokken var ni, og endnu ingen Dirigent. Skandale! Hylene, der var begyndt spredt, blev snart taktfaste og saa stærke, at Bygningen rystede rytmisk i sin Grundvold som en Bro, der marcheres over i Fodslag. Set ovenfra lignede Staaarterret i dette Øjeblik et Helvede af skrigende Hoveder, hvis tilhørende Kroppe maatte lide de frygteligste Kvaler. Hylene stod ud af Munden paa dem som Dampstød af Sirener, og Øjnene sprudede Vanvid. Da tændtes pludselig en Række elektriske Blus langs første Etagerand — det hjalp. Forbitrelsen lagde sig, og der blev raabt Bravo.

Endelig stod Dirigenten der, en net ung Mand med et tyndt Spanskrør i Haanden. Ouverturen begyndte, og jeg maa sige, han skaanede sig ikke. Han begyndte med, hvad man i Gymnastiksproget kalder forberedende Øvelser, altsaa Armbevægelser op og ned, frem og tilbage og til Siden, Sidebøjning af Overkroppen, Hoftevidning og endelig Knæbøjning — til Tider var han saa langt nede i de bøjede Knæ, at jeg var bange for, han skulde dirigere Enden ud af Bukserne, men det gik altsammen. Da vi kom dybere ind i Ouverturen, var det vanskeligere at følge ham i Enkeltheder, men saa vidt jeg kunde se, havde han nu flere Arme til Hjælp og hele Bundter af Spanskrør. Jeg husker fra min Barndom et Legetøj, der bestod af nogle Stykker bugtet Staaltraad, der et efter et sattes fast paa en Snurrebasse, og ved dennes Omdrejninger blev til de dejligste Vaser af alle mulige Former. Om det var et lignende Trick, der her blev anvendt, ved jeg ikke, men da vi nærmede os Finalen, var det ikke et Menneske, der stod paa Forhøjningen, men en mørk Amfora, hvoraf der sprudede et Fyrværkerivandspring med Bomber og Granater.

Publikum jublede og sang med, og da Ouverturen var færdig, forlangte de den da capo. Det kunde der naturligvis ikke være Tale om. Da Dirigenten et Øjeblik syntes tvivlraadig, rejste flere Orkestermedlemmer sig demonstrativt op og pegede paa deres fremstrakte Ure. Mange Herrer i Parkettet, der ogsaa gerne vilde hjem i ordentlig Tid, kom dem højrestet til Hjælp og hyssede ad Klapperne. Men disse vilde nu engang have deres Krig igennem og raabte ustandseligt og taktfast: *Bis! Bis! Bis!* Saa gav Dirigenten efter, og vi fik Ouverturen om igen, helt forfra. Men denne Gang var det hele nær gaaet i Stykker. Publikum brød sig pludselig Pokker om Musikken, men pegede ivrigt paa et bestemt Punkt i første Etage. Nogle fniste samtidig behersket, andre var ved at dø af

Grin. Jeg strakte mig saa langt frem, jeg kunde, for ikke at gaa glip af noget og saa, at det var den samlede kinesiske Legation med Damer, der i Nationaldragter havde taget Plads i to Loger. Orkestermedlemmerne havde kun et halvt Øje igen til Noderne — alt var Opløsning, alt undtagen Dirigenten, der uden at forstaa et Ord af det hele piskede sig som en rasende med sit eget Spanskrør.

Saa fik vi da anden og tredje Akt af *Barbereren*. Stemmerne lød ikke særlig stærke, men det var maaske Rummets uhyre Størrelse Skyld i. Til Tider, naar der var Uro i Salen, gjorde Forestillingen Indtryk af en Pantomime med Orkesterledsagelse. Det, Italienerne sætter mest Pris paa hos en Sanger, er som bekendt Evnen til at trække Slutningstonen ud i det uendelige, og det er tydeligt at mærke, at de syngende sparer al Kraften op for at være sikker paa at faa „Afgang“. Store Partier af begge Akter maatte gives da capo, og i Lektionsscenen maatte Rosine foruden de averterede Variationer af — jeg har glemt Komponistens Navn — give hele to Koncertnumre ekstra — Staaarterret forlangte det. Men nu følte ogsaa Staaarterret sig rigtig hjemme og veltilpas, og de af dem, hvem det lykkedes at faa Armene fri, tændte baade Piber og Cigarer, og snart stank hele Teatret af den strængt forbudte Tobaksrøg. Saaledes naaede vi under almindelig Tilfredshed henad halvtolv til Ende med Rossinis udødelige Barber, hvorefter der blev en længere Pause.

Ved Tolvtiden tog vi fat igen. Nu skulde det egentlige jo gaa for sig, og Forventningen var spændt til det yderste. Endelig banede *Mascagni* sig Vej fra Siden mellem Orkester og Parket, og i det Øjeblik, han betraadte Tribunen og bukkede for Publikum, tændtes flot to Rækker elektrisk. Endeløs Jubel. Saa slukkedes der igen, og han begyndte.

Det var ikke til at tage fejl af — han kunde sin Musik udenad. Som en levende Strøm gik den igennem ham fra Fodsaalen og opefter, saa Haaret rejste sig paa hans Hoved, som stod han paa en elektrisk Isolerskammel, ud igennem Haandleddene gik den, lige ud i en Lillefinger, hvor en Diamant skød Lysstraaler som Søgeren paa et Krigsskib. Det var herligt at høre. Der var en Andagt som sjældent i en Kirke, og alligevel var Luften knitrende fuld af bunden Applaustrang. Hvad gjorde det saa, at han, Mesteren, stod foran det hæsligste Fortæppe i Verden, der virkede lige saa irriterende som skrigende Annoncer paa en skøn Bygning? Hvad gjorde det — Himlen var aaben!

Herligt lød Turiddus Sang bag denne Avis af et Fortæppe, sunget af den skæreste Kæmpe-tenor, og da Forspillet var færdigt, græd Folk, aargamle Fjender tilgav hinanden, Cigarerne i Staaarterret var gaaet ud — der gik Sekunder,

Forventning.
(Amatørstudie af C. Pedersen. Odense.)

inden Bifaldet løste op for Stemningen. Saa tog Operaen fat, og det maa jeg bekende — jeg har ikke paa nogen Scene set Mage. Den Opera kan Italienerne gøre, saa man forstaar den og forstaar dens Lykke. *Elena Bianchini-Capelli* — saadan hed Santuzzas Fremstillerinde — en første Rangs Skuespillerinde med en første Rangs Røst! Operaens dramatiske Højdepunkt, Scenen mellem Turiddu og Santuzza, blev spillet med en Lidenskab, en Kamp paa Liv og Død, som vel kun er Sydboen givet — de var to vilde Dyr overfor hinanden. Da saa Santuzza staa alene og for bestandig forladt uden for Kirken, slog hun en skingrende Haanslatter op, derefter brugte hun to Sekunder om at gaa over Scenen og sætte sig ved Beværningsbordet paa den anden Side — men disse to Sekunder blev et stumt Spil, hvis Lige jeg aldrig har set. Fra den mest skingrende Latter gik hun hele Skalaen igennem af Ansigtstudtryk, til hun endte med at synke hulkende sammen over Bordet — der manglede ikke én Nuance, og Illusionen var fuldstændig.

Vi overgav os allesammen. Men saa vilde Staaparterret have Scenen om igen! Ustandselig skraalede de *Bis!* Den intelligentere Del af Publikum, hvortil vi selv sluttede os, protesterede dog saa kraftigt, vi kunde. *Mascagni* standsede Musikken og stod ganske stille for at lade Uvejret drive over. Primadonnaen satte sig magelig tilrette saalænge oppe paa Scenen — i Kikkerten saa det ud, som om hun var glad over at have et Øjeblik fri til at tænke paa sine egne Sager. Endelig stilnede Uvejret et Øjeblik af. *Mascagni* hævede Taktstokken, og Alfio viste sig i Baggrunden. Vi skulde altsaa videre. Men ved Synet af Alfio brød Harmen løs. Baade Sang og Musik blev ubarmhjertig hylet ihjel. *Mascagni* holdt igen inde et Øjeblik. Spændt Forventning. Igen et Forsøg. Men denne Gang var det et regulært Folkeoprør, der brød ud. Skældsord haglede ned over Komponist og Sangerinde, Stokke blev hævet truende i Vejret. — Vi har betalt for det! raabtes der. Der var altsaa ikke andet for at gøre. Turiddu blev hentet frem fra Kulissen, og hele Scenen maatte gives om igen.

Nu kan man naturligvis i Kunstens Navn føle sig nok saa forarget over saadan et Oprin, men menneskelig set er det jo meget forstaaeligt. Vi andre kan jo nemt nok sige: Dette her maa jeg se engang til; naar *Cavalleria* gaar næste Gang, køber jeg en Billet igen. Men den Mand i Staaparterret, der maaske har betalt sin

sidste Lire for at komme med, for ham gælder det: nu eller aldrig!

Under Intermezzoet var det nær gaaet rent galt. Men det var Kinesernes Skyld. Legationens Damer var aabenbart blevet tørstige, og der blev bragt Vand ind i deres Loge. Dette forarsagede lidt generende Spektakel. Men saadan noget finder en Italiener sig ikke i. Han forlanger Ro i Teatret. Naar han ikke netop selv er optaget af at passiare, hysser han ustandselig paa de andre. Situationen saa et Øjeblik kritisk ud. Der blev sendt lynende Øjekast op til Kineserne, men de maa i Italienernes Øjne have set for grinagtige ud til at tages alvorlige, og det hele endte med en befriende Latter, hvori Legationen diplomatisk deltog.

Naa efterhaanden nærmede jo Operaen sig sin Slutning, og alt forløb planmæssigt. De siciilianske Kordreng, der kommer ud af Kirken, havde rigtig Røgelse i Svingkarrene, og baade Røg og Lugt drev tykt ud over Tilskuerpladsen, saa vi et Øjeblik næsten var paa den gale Side af den Streg, der skiller Illusion fra Virkelighed.

Endelig døde den sidste Tone hen. Til min Forundring masede *Mascagni* sig ud mellem Publikum og Orkester, tørrende Sveden af Panden i Farten. Men Folk blev rolig staaende og klappede. Da aabnedes i Reklametæppet den lille Fremkaldelsesdør, og Mesteren viste sig med Hovedkræfterne paa hver Side. I det samme tændtes alt, hvad Teatersalen ejede af Blus, og — Bomber og Granater er et mildt Udtryk!

Da Forestillingen var forbi, var Klokken blevet halvto. Jeg vendte mig om for at nikke Farvel til den Syvdages med Familie, men de var der dog ikke. Det tog for Resten en evig Tid at komme ud, da vi forneden stødte sammen med Staaparterret, hvis faste Rækker det var umuligt at bryde igennem. Adskillige af dette Publikum viste sig at være Droskekuske, der havde deres Vogne holdende udenfor paa Pladsen og nu benyttede Lejligheden til Geschäft. Med den bekendte Finger i Vejret raabte de i Munden paa hinanden: *Vuole, signore, vuole? Vettura, carrozza, vuole?*

I Forhallen var der et Sted stort Opløb og megen Gestikulation. Jeg borede mig ind for at se, hvad der var paa Færde. Det var ingen anden end min Veninde, Barselkonen, der blev ledet ud — ligbleg, støttet af Mand og Svigerinde. Hun havde været besvimet. Bagefter kom en Politibetjent med Barnet.

En Spøgelsehistorie.

Af Herman Bang. Med Illustrationer af Rasmus Christiansen.

EN Spøgelsehistorie?

Men jeg har aldrig sét noget Spøgelse. Der er overhovedet ikke Spøgelser til. Hvem skulde vel spøge og hvem skulde kunne gaa igen? De Døde er døde og forbi er forbi. Hamlet saå aldrig sin Faders Genfærd og kun Macbeths egen Rædsel bænkedes den Dræbtes Aand ved Gæstebudet.

Spøgelser, Genfærd.

Hvem skulde spøge og hvad skulde gaa igen?

En Ven tog en Gang, en Nat i Paris, paa et Bal, mens alle dansede til Valsen af et spansk Orkester, et Orkester, klædt i Brandgult og Rødt, hvis Silke skinnede omkaps med alle Gæsters — der tog en Ven frem bag sin høje Flip et Guldhjerte, som han bar om sin Hals i en Kæde. Det var besat med Opaler. Under en Glasplade laa der lidt hvid Aske eller et hvidt Pulver, saa meget som vi mod en Influenza tager ind i en Barneske: „Det er den, jeg elskede højest.“

En Smule hvidt Støv, som jeg kunde have hældt ud paa min Handske og spredt ved et eneste Aandepust ud mellem alle de vuggende Dansende — — „Det er den, jeg elskede højest.“

Nogle Støvgran . . . .

Men min Ven lukkede det Opalbesatte og gyldne Hjerte:

— Ingen véd, hvidskede han, hvor højt vi elskede.

Spil, I spanske Spillemand. Spil hedt og spil længe. Jeres Vals er dog kun kort og faar hastigt Ende . . . .

Hvad er det Hamlet siger, naar han reg-

ner med den beskedne Sandsynlighed? Hvad bliver der da tilbage af den store Alexander? Lidt Støv, Horatio, lidt Støv til at stoppe et Spundshul.

Hvad skal da spøge og hvem skal gaa igen?

Og alligevel — er de Døde døde? helt døde? saa helt døde, at de ikke kan for Eksempel kalde?

Min stakkels Broder troede, der var blevet kaldt paa ham og

han fulgte den, som havde kaldt.

Det var, da Moder var død. Vi laa i hver sin Stue, men Døren stod aaben imellem os. Vi sov ikke. Barndommens raadeløse Sorg stirrede over os, mens vi begge laa vaagne. En Gang imellem hørte jeg min Broder sukke — han, der altid talte saa sjældent.

Saa blev det helt stille.

— Sover du? spurgte jeg.

— Nej, svarede han. Men sov nu.

— Ja.

Og vi laa igen — begge vaagne.

Men paa én Gang foer jeg op: ude, paa Ruden, paa min Broders Vindu lød et Slag og et endnu og endnu ét — tre haarde, bestemte Slag, Slag som af en Kno.

Og igen blev det tyst, mens jeg skjälv over hele mit Legeme.

Men jeg talte ikke straks og, da jeg talte, sagde jeg kun — og vidste ikke, hvorfor jeg ikke spurgte om de Slag — :

— Sover du?

Min Broder svarede kun som før:

— Nej — — men sov nu du.

Heller ikke han talte om Slagene, de tre Slag . . . . Han elskede mig saa højt og han vilde ikke forskrække mig.

Men den næste Morgen sagde han til den gamle Pige, den alsiske Sjæl, der havde baaret ham i Armene, da han var lille:

— Marie, inat kaldte Mo'er paa mig . . .

Seks Maaneder efter fulgte vi ham derop, til Kirkegaarden.

Men det er Overtro, det er Umulighed, det er mod alt, hvad jeg i min inderste Tanke tror, og man skal hverken huske saadan noget eller tale om det.

De Døde er døde — kun saa meget Støv, der kan rummes i et gyldent Hjerter, saa meget Støv, som der kan samle sig i en Sprække. Død er død og de Døde kan ikke kalde.

Og heller ikke vise sig — vise sig som de gik og stod, vise sig som de, levende, var, vise sig, som de levede.

Vise sig for at sé paa os, vise sig for at, minde os.“

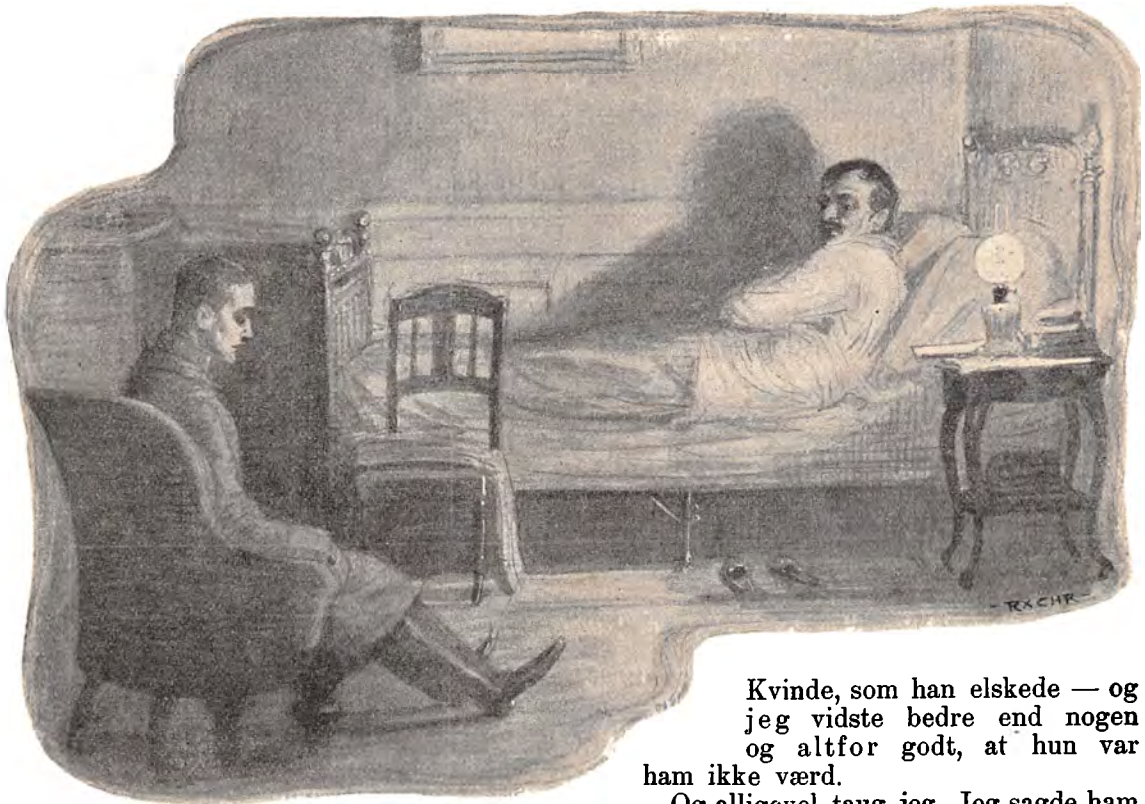
Kan Støv tage Skikkelse? Kan det, som

et Menneske kan kontrollere e. Hjerne, ganske og aldeles sund. Og for det andet: Min Ven havde truet mig . . . .

Men det er ikke værd at fortabe sig i Betragtninger. Jeg vil kun fortælle, hvad der er sket og som det skete.

Jeg havde kendt min tyske Ven fra hans første Ungdom. Jeg havde fulgt den Lidenskab, som en Dag betog ham, fra den første Time.

Desværre havde jeg ogsaa kendt den

ikke er, være? Al Fornuft ler derad. De Døde er døde. Og de, som tror at have sét dem, har blot sét et Billede, skabt af deres egen Hjerne under Sygdom, et Vrangbillede, deres skræmte Nerver skabte; en Hallucination — ja, intet andet, ingenting andet end en Hallucination.

Og alligevel — —

Ja, jeg har naturligvis — og det har jeg allerede sagt — aldrig sét noget Spøgelse. Det Billede, jeg to Gange har sét, Billedet af en død Ven, var selvfølgelig en Hallucination, intet andet end en Hallucination . . . .

Men der er alligevel to Omstændigheder, to besynderlige Omstændigheder. For det første: Da jeg saå denne døde Ven, nej, Billedet af ham, var min Hjerne, saavidt

Kvinde, som han elskede — og jeg vidste bedre end nogen og altfor godt, at hun var ham ikke værd.

Og alligevel taug jeg. Jeg sagde ham intet. Jeg taug — af Hensyn til ham, af Hensyn til hende — hvad ved jeg? Maaske var det kun af Hensyn til mig selv.

Men den Dag, da min Ven fik alt at vide, gik han ud og skød sig. Det var en Nat, og han skød Kuglen lige ind i sit Hjerter, gennem hendes Billede, som han havde stukket ind paa sit Bryst.

Da jeg hørte om hans Død, stod det for mig, som var det mig, der havde dræbt ham og (det var det frygteligste) jeg skulde erfare, at han virkelig var gaaet bort herfra med et Nag mod mig i sit Hjerter — —

Ti inden han døde, havde han skrevet et Brev til mig:

„Jeg gaar bort, fordi to har sveget mig,“ stod der, „hun og du. Men du skal mindes mig.“

„Du skal mindes mig.“

Han fik Ret. Hans Liv og hans Død vég i lange og tunge Tider ikke fra min Tanke . . . indtil Tiden gik og langsomt havde skubbet hans Billedet bort. Ti de Levende maa beskæftige sig med de Levende.

Der kunde gaa Uger og der var gaaet Maaneder, hvor jeg ikke skænkede min døde Ven en Tanke.

Men saa . . . ja, saa hændte det. Alt-saa det, at jeg en Nat saá ham . . . det vil sige, nej, lad mig fortælle det nøjagtigt.

Ti naturligvis, det er min Hjerne, som har fungeret slet og som har været angrebet — just som den syntes sundest. Men der er alligevel en Biomstændighed, som maatte forvirre mig den Gang og som forvirrer mig endnu, endnu, mens jeg skriver det. . . .

Jeg havde tilbragt min Aften med Læsning, og, før jeg gik i Seng, havde jeg leget med Værtens lille Hund. Jeg havde spist til Aften og jeg havde været i en fuldkommen og uforstyrret Ligevægt. Da jeg sov ind, brændte den lille Lampe, som sædvanlig, ved Siden af min Seng, paa mit Bord.

Pludselig vaagnede jeg og havde en Fornemmelse af, at nogen var gaaet med Døren, og at der var kommet nogen ind i Stuen.

Jeg vendte Hovedet og sagde:

— Er det Dem, Andreas?

Andreas var Tjeneren, og jeg troede, det var ham.

Men ved Døren saá jeg ingen, og der var ingen, der svarede.

Saa paa én Gang — og Himlen ved, at blot et Sekund før havde jeg ikke saameget som tænkt paa at gøre det — vendte jeg mig om i Sengen og løftede Hovedet og der, i Lænestolen, hvor jeg plejede at sidde at læse, der, i Krogen, lige overfor mig — sad han, min Ven, der havde skudt sig, han, som jeg ikke havde tænkt paa i mange Uger — sad der lyslevende:

I sin graa Uniform med sit skægløse, sørgmodige Ansigt, ubevægelig — sad han og stirrede paa sine egne Støvlespidser, som han plejede . . .

Og jeg sagde, højt, ud i Luften, hen imod ham:

— Er det Dem, Arnold — hvad vil De?

Jeg var ikke angst. Jeg saá kun, han sad der, og jeg spurgte.

Jeg blev ved at se paa ham — uden at føle nogen Art af Rædsel — til han forsvandt.

Eller indtil Vrangbilledet forsvandt. For, skønt jeg var i saa fuldkommen en Ligevægt, maa jeg jo dog have været syg . . . for-

virret, paa Siden af mig selv. Aa, sikkert, sikkert.

De Døde er døde. En Smule Støv, saa lidt, at det ikke dækker min hule Haand — en Smule Støv kan ikke tage Skikkelse og ikke „vise“ sig — og heller ikke minde . . .

Skønt . . . .

For der var den Biomstændighed:

Min Hjernes pludselige Sygdom maa have smittet. Det er ganske afgjort: mit Ildebefindende i Hjernen havde smittet en anden Hjerne i Huset, saa ogsaa den forvirredes.

For da jeg kom ned om Morgen, sagde Husets Værtinde — og jeg havde ikke til nogen mælet et Ord om mit mærkelige Sygdomsanfald om Natten —

— Hvorledes har De det? Jeg har været saa urolig for Dem. Jeg sad iaftes og ventede paa, at de sidste Gæster skulde gaa; jeg sad inde i det lille Spisekammer. Men paa en Gang blev jeg, jeg véd ikke hvorfor, saa uhyggelig til Mode, og som jeg sidder, gik der et Stød af Blæst gennem Huset, saa alle Døre fløj op . . . . Jeg tænkte, det var da mærkeligt — og gik ud i Gaarden for at sé, om det blæste saa stærkt. Men det var ganske stille.

— Jeg var kommen helt til at fryse af Uhygge og lige meget sagde jeg til mig selv:

— „Gud véd, om ikke Hr. Bang er blevet syg“ . . . .

Og jeg gik op ad Trapperne og lyttede ved Deres Dør. Men da alting var stille inde hos Dem, gik jeg ned igen . . . .

— Det Hele var naturligvis no'et Snak . . . . man kan faa saa mange Idéer saadan om Natten . . . .

sagde min Værtinde.

Men jeg spurgte kun:

— Naar var det, De var oppe ved min Dør?

— Klokken var tyve Minutter i ét, sagde hun: For jeg saá paa Bornholmeren, da jeg kom ned.

Tyve Minutter i ét. Det var netop det Øjeblik, da jeg havde sét ham, min Ven — eller nej, nej, Billedet af ham . . . . for ogsaa jeg havde sét paa Uret . . . .

Det var besynderligt, højest aparte, ikke let at forklare eller slet ikke til at forklare . . . .

Men selv om man ikke kan forklare en Ting, behøver den ikke at forkrække En.

Og desuden, hvad var det Hele for en latterlig Idé: Hvis han virkelig vilde „minde“ mig, hvorfor skulde han saa netop minde mig den Dag, hvor jeg var saa til-

freds og saa rolig — medmindre det netop var min Ro, han vilde forstyrre.

For sandt er det, jeg har aldrig haft saa rolig Tid i mit Liv som den Gang, jeg saa ham første Gang . . . . og anden Gang.

Ti jeg har set ham anden Gang.

Det var i Paris.

Jeg var kommen hjem fra et stort Bal. En Bekendt havde kørt mig hjem i sin Vogn. Vi var meget muntre, og vi havde talt om de ligegyldigste Ting paa den grønne Jord. Drukket noget havde

vi ikke. Ved pariske Fester maa man slaaes ved Buffeterne og Slagsmaalets Udbytte er ét Glas Champagne.

Min Bekendt var staaet ud af sin Vogn og vi havde pludret lidt endnu, mens vi begge stod paa Fortouget. Vi snakkede om Lykken, jeg havde gjort, og om Fremtiden.

Til sidst ringede jeg paa Portneren, min Gadedør blev lukket op og jeg gik gennem Entreen, nynnende paa en Stump af en Vals. Jeg kom ind i min Dagligstue, smed min Overfrakke og tænkte endnu paa en Historie fra Ballet — — da jeg vender mig og der, i Krogen, i Lænestolen, med Ansigtet imod mig, sidder han, min døde Ven, han, der skød sig . . . .

I sin Uniform, med Øjnene frem mod mig . . . . lige frem mod mit Ansigt.

Og uden Angst, uden Overraskelse — — som var Synet af ham noget, jeg havde ventet, sagde jeg:

— Er det Dem, Arnold? Hvad vil De?

Han rejste sig ikke, og, mens jeg hørte min Bekendts Vogn rulle bort, udenfor, paa Gaden, blev jeg ved at sé paa ham — — til han forsvandt.

Nej, nej, altsaa til Billedet af ham forsvandt. Skønt de Øjne, som havde været rettede lige imod, lige ind i mit Ansigt — — jeg vilde have svoret paa, at de levede med et andet Liv, med et Liv, der var stærkere end mines — — men at de levede . . .

Jeg véd ikke, hvor lang Tid der var gaaet, da jeg foer sammen, og det bankede paa mine Vinduesskoder.

Igen.

Jeg aabnede — og, det tilstaar jeg, mine Hænder skjalv, mens jeg gjorde det — og udenfor saå jeg min Pariserbekendts Ansigt:

— De er da ikke syg, raabte han.

— Nej, slet ikke, svarede jeg.

— Naa, sagde han, saa var det en dum Idé . . . . Men pludselig, som jeg sad i Vognen, sagde jeg til mig selv, at De var vist blevet syg — — og lod Kudsken vende.

— Men, saa Godnat . . . .

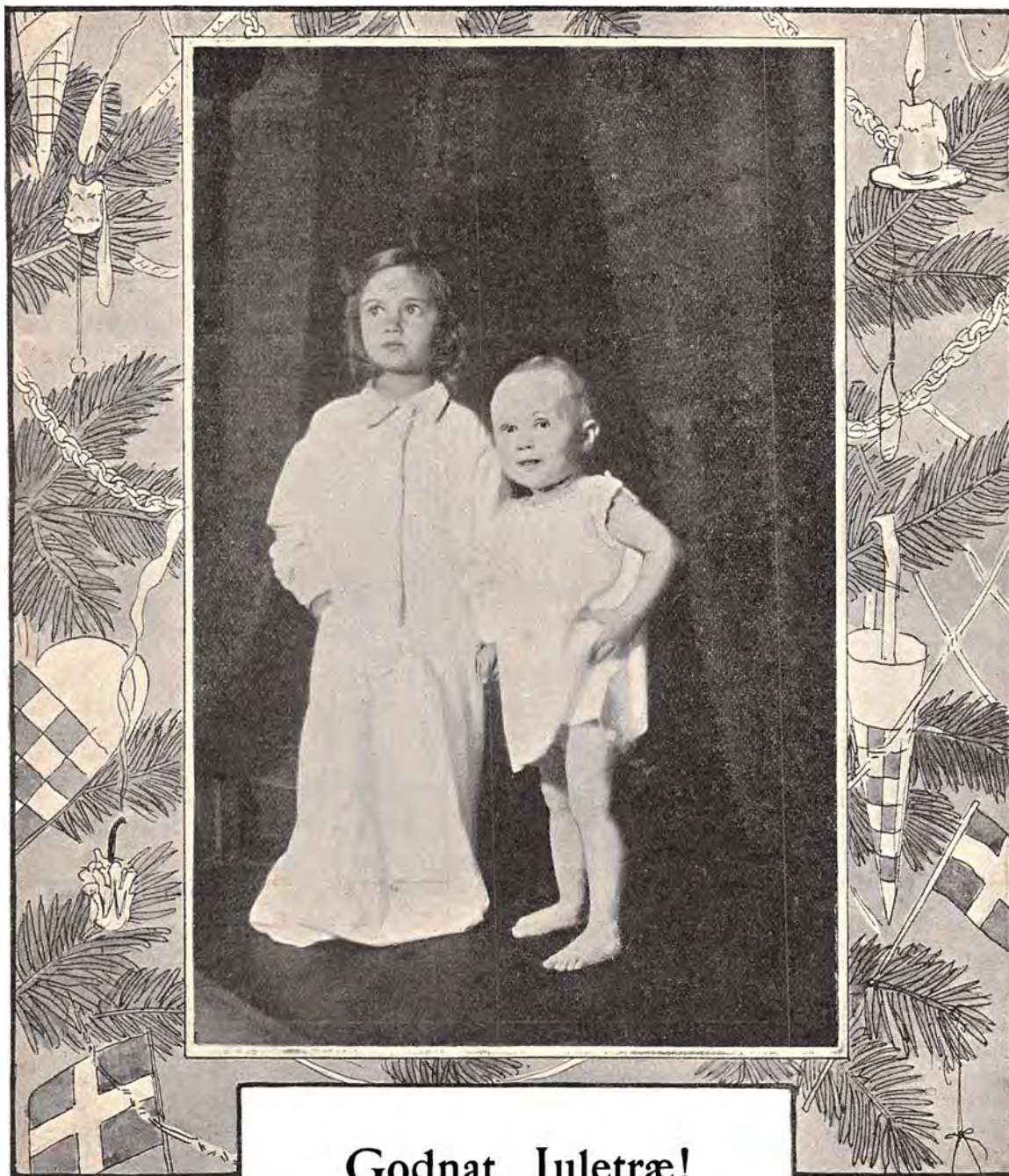
Han stod ind i Vognen igen og kørte bort . . . .

Min Hjernes Sygdom havde smittet — smittet ligesom den første Gang —

Sygdom — kun Sygdom.

Men alligevel — „minder“ han mig tredje Gang — mon det da — — mon det da ikke skulde være for at skaffe mig Ro?

Godnat, Juletræ!

Der har været lét og sunget,
 set og stirret og beundret —
 Juletræet med dets hundred
 Ting, som tryller Barnets Sans —
 Lysene, som gyldentunget
 tindred bag de tætte Grene —
 Stjernen, straalende alene
 højt tilvejs i sælsom Glans —

nu er Dagens Fest til Ende,
 Træets gyldne Frugter plukket,
 Stjernens Straaleglans er slukket,
 hvert et Lys til Grunden brændt...
 men man siger, det kan hænde,
 tit, at Nisserne som Gæster
 holder deres Julefester
 der, hvor Barnets Jul er endt.

Der er tyst i Barnekamret,
 Mor har bragt til deres Leje
 sine Smaa, sit bedste Eje.
 kysset dem paa Mund og Kind —
 med de spæde Hænder klamret
 fast om Dagens bedste Gave
 vil i Drømmens Tryllehave
 snart med Smil de glide ind ..

Tys — det pusler bagved Døren .
„Hør!“ — den lille Pige strækker
Haanden varsomt ud og vækker
Bro'ren . . . „Hør! Det lød igen!
Det er Nissefolket — Søren
har fortalt, de myldrer over
Jorden, naar vi andre sover —
Nissen, som er Barnets Ven“.

„Lad os se — kom, er du bange?“
Fire Barnefødder jager
over Gulvet, Døren knager —
nu! — Et lille, modigt Hop . . .
„Ser Du noget? . . .“ I de lange
Maanestraaler tavst og ene
Træet strækker sine Grene
skyggende mod Loftet op.

Ingen Nisser! — Men før Blikket
tændes Lys bag Træets Kviste,
Minder, Barnet ej vil miste.
stiger frem i Sjælen brat.
Det var Uhret vel, som dikked,
eller hvad det nu kan være —
Rask i Seng! Og saa, du kære,
kære Juletræ, Godnat!

KARSTEN COLDING.

Uløste Gaader.

Norsk Sømandsbillede af Johan C. W. Juuhl. — Med Illustrationer af H. V. Westergaard.

Hvad Gavn skulde der egentlig være i at tage Steffen væk nu under Jul midt i travleste Tiden! Kvinderne havde saa inderlig vel Brug for en Mandshaand baade til Vandbæring, Vedkløvning og saa meget, som var dem for haardt under Slagtning, Brygning og Bugning.

Man sad ved Kvældsbordet efter endt Dagværk oppe i Stuen hos Farbror-Ola.

Med ét kyler Steffen Skeen over Bordet, dækker Øjne og Pande med begge Næver og tager til at græde:

— Aa nej — aa nej — aa nej da!

De øvrige blev bestyrtet, over saadan som han bar sig ad. De spurgte, om han var syg.

Men Steffen sled sig op fra Bænken, raved som en drukken ad Gulvet ud ad Døren, idet han raabte:

— Aa, Bror min, Bror min, Bror min!

Ingen forstod, hvad der gik af den store, stærke Karl, som aldrig havde været syg en eneste Gang før i sit Liv.

Men gamle Farbror-Ola steg i Træskoene. Han mente, det var bedst at se til, hvad han tog sig for derude.

Begende mørkt var det, og Blæsten, som havde været mag tidligere paa Dag, var øget til en liden Storm; eftersom Braget hørtes ude fra Sundet, maatte Søen ogsaa være temmelig svær.

Farbror-Ola saa intet til Steffen i Mørket.

Han tog til at raabe.

Det svared et Stykke borte fra Marken, og da Gamlen havde sprunget en Stund efter hvor Lyden kom fra, stod han vester paa „Haugen“ Side om Side med Steffen.

ANDERS sejled indover til Byen for at gøre Juleindkøb.

Det syntes underligt at se ham *alene*, Broderen, Steffen, plejed stadig at være med. Saa langt tilbage, som Folk kunde erindre de to Tvillingbrødre, ja, fra de var saapas, at de evnede at krybe over Gulvbrædderne, havde de været sammen, altid sammen, i Virke som . . . i Tanke.

Var der et, den ene vilde udføre, ja saa kunde man være saa afgjort sikker paa, at den anden just i samme Stund drev om og spekulered over akkurat det samme,

Derfor var det noget saa helt uvant at se Anders alene paa Baadtoften, ingen af Naboerne paa hele Storholmen havde iagttaget dette tidligere.

Men for Anders faldt det hele som saa lige af sig selv. Vinden var mag, og med Vejret saa det fint ud, det var blot en Leg at tage indover i Dag, og holdt Vinden ved fra den Kant, den nu stod, saa „la' han det“ baade frem og tilbage i en Haandevending.

Farbror-Ola spurgte, hvad Karlen tænkte paa; var her Plads at staa midt i sorte Natten, var han gaaet helt fra Sans og Samling?

Men Steffen strakte blot sin Haand udover, udover i Storm og Mørke mod værste Braatet der vest ved Indsejlingen.

Og han skreg, saa det hvinede omkap med Søbraget, om ikke Farbror-Ola saa det glødende Ildøje derude — nu var det midt i værste Braatet, det lyste saa skærende blankt og rødt, og midt det hev Baaden med Broderen op og ned i hvirvlende Dans, snart paa Skumtoppene af de vældigste Bølgebjerger, snart nede i grønsorte Grave. Om han ikke saa det, Farbror-Ola ogsaa!

Men Gamlen saa aldeles intet heraf. Han blot græmmed sig over det saa triste, at Steffen saa pludselig og uden nogen tænkelig Aarsag skulde være blevet afsindig.

Med ét satte Steffen i et højt Skrig: nu hugged Baaden mod Skæret og gik rundt, han saa Broderens Øjne dybe og bønfuld vendt mod sig, mens det skarpe, hvide Dødmandsansigt gled under Skumbraatet, den ene Haand strakte han i Vejret over Bølgerne.

Saa blev det ganske borte — Ildøjet og alt.

Men gennem Steffens stærke Legeme gik der i samme Stund en haard Trækning lig en døendes Krampedrag, han vaklede og greb om Farbror-Olas Arm.

Bagefter blev han saa besynderlig stille.

Nu kunde de gaa hjem, sagde han, nu var der saa intet at udrette alligevel, nu var det hele over, nu havde Anders stridt sin Strid ud, og det paa en ærlig Maade. Vi havde vor igen, vi

skulde alle den Vej, alle, ubønhørlig, ja, enten sent eller tidlig, smaasnakked han om ved sig selv som i en Drømmeverden, mens de langsomt gik hjemad.

Men sørgeligt var det, aa, aa, saa rent sørgeligt! Og Tvillingbroderen hulkede højt.

Men Farbror-Ola havde en anden Mening. Det sørgelige var, at Steffen havde tabt sin Forstand.

Alligevel undlod han ikke at fæste Blikket paa det store Slagur borte paa Væggen, da han aabnede Stuedøren.

Det viste ti Minutter over otte. De ti Minutter var nok gaaet fra „Haugen“ og hjemad, det var altsaa ved Ottetiden, at Steffen havde haft „Synet“.

Der begyndte at falde Farbror-Ola noget ind.

Anders kunde være blevet syg, farlig syg inde i Byen paa denne Tid eller være kommet op i noget galt paa en eller anden Maade. Ude paa Søen var der ikke Tale om, at han var. Det skulde godtgøres, om Manden kunde blive færdig at tage fra Byen den næste Dags Middag, efter hvad han havde at udrette.

Men da Gamlen udpaa Morgen i Graalysningen gik og pusled med Fiskeredskaber og Garn nede ved Baadhuset, fik han Øje paa en Del Vragplanker og saadant, som laa og skubbede op og ned mellem Marhalm, Søgræs, Skum og Slam nede i Fjæren.

Han tog til at slæbe den ene Stok efter den anden op paa Bredden. Der kunde blive godt

Brænde af [dette, naar [det fik ligge og tørre en Stund.

Ved et af Vragbrædderne hang et Navnebrædt.

Det jog som Isblaf gennem Farbror-Ola, da dette gled ham i Næven — de gule, gammelkendte Bogstaver.

„Brødrene“.

Det var Anders' og Steffens' Baad.

Da to Fiskere senere paa Dag bragte Liget af Anders, som de havde fundet opskyllet paa et Skær ude i Sundet, drog Farbror-Ola den afdødes Ur med den gamle Sølvkæde frem fra Barmen hans.

Han lagde nøje Mærke til, hvad Tid den var standset paa.

Uret stod paa otte.

Den nye Hængelampe.

En Julehumoreske af Orla Bock. — Med fotografisk Illustration af Forfatteren.

JEG mødte forleden min Ven, Hr. Ivar, paa Gaden. Han var iført høj Hat og Spadserepels, bar en Pakke under hver Arm og i Hælene paa ham travede et Bybud, aldeles overlæsset med store og smaa Pakker.

Det forundrede mig i allerhøjeste Grad, thi dels ved jeg, at Hr. Ivar kun modvilligt viser sig paa Gaden med Pakker ved højlys Dag, og dels plejer han ikke at anvende sine Penge til Indkøb af den Art, at de kan emballeres i Papir. Han deler sin Tid ligelig mellem et muntert Kaféliv og Udspekuleringen af allehaande Dumheder.

Faderen har sit paa det tørre og Penge nok til at tillade sig den Luksus at holde en Søn som Hr. Ivar, og heldigvis for Forældrene er han eneste Barn — samtidig sine Forældres Stolthed og evige Sorg.

Som sagt, jeg blev forbavset ved at se Hr. Ivar i denne for ham usædvanlige Situation, og jeg udtrykte min Forundring i et uvilkaarligt: „Hvad er dog dette?“

„Ja, det er beklageligt!“ sagde Hr. Ivar og lagde Hovedet paa Siden, „at De skal træffe mig i denne for mig yderst penible Situation, men, som De jo nok ved, har vi Jul en af Dagene og jeg har en blodig Synd paa min Samvittighed fra ifjor.“

Her fløjtede han ad sin Hund. Hr. Ivar holder nemlig Hund. Den hedder „Kat“, og drikker med stor Rutine sin Pilsner af en Underkop.

„Jo, ser De!“ fortsatte han, „ifjor spolerede

jeg fuldstændig Juleaften baade for mine gamle Forældre og mig selv, og det maa jeg jo gøre godt i Aar. Deraf det store Indkøb! Men De maa hellere høre hele Historien!

„Se, min Moder, hun er en rar lille Kone, men hun kan i Modsætning til gamle Damer i Almindelighed ikke fordrage at gaa i Butiker, hun har den fikse Ide, at hun altid bliver snydt, og hun tror, at hun staar sig ved at lade mig besørge hendes forefaldende Indkøb. Det begriber jeg nu ikke; thi jeg har paa Ære aldrig givet hende ringeste Grund til at tro, at jeg skulde behandle hende mere reelt end D'hr. Ekspedienter i Butikerne. En Dag kort før Jul kom hun til mig og betroede mig som en stor Hemmelighed, at Fader flere Gange havde hentydet til, at vi trængte til en ny Hængelampe i Dagligstuen, og nu havde hun tænkt at ville forære ham en i Julegave, hvis jeg vilde købe den for hende.

Hvor meget har Du tænkt at spendere? sagde jeg.

Aa, en femten Kroner, mente hun.

Du maa' vist op til tyve, hvis den skal være ordentlig“, sagde jeg.

Naa, jeg fik Pengene og paatog mig Kommissionen. Nu er min Fader ogsaa en umaadelig rar Mand! Det kan De jo nok forstaa, thi hvis han ikke var det, saa sad jeg jo rimeligvis i dette Øjeblik og skød til Maals med en stor Buldogrevolver efter en eller anden Knejpevært i Klondyke. Naa, saa kommer Papa til mig Dagen efter og med-

DEN NYE HÆNGELAMPE

deler mig ligeledes meget hemmelighedsfuldt, at Moder længe havde ønsket sig en ny Hængelampe til Dagligstuen, om jeg ikke kunde købe saadan en for ham, — jeg med min fint udviklede Smag o. s. v. i den Dur. Den gamle har jo altid lidt bedre Raad end Moder, saa han maatte op med tredive Kroner. Nu havde jeg altsaa halvtreds som Driftskapital. Saa købte jeg en til fem og tyve og bestilte den sendt hjem til mig Juleaftens Eftermiddag.

„Ja, synes du ikke?“
„Jo, og saa er der jo det rare ved det, at vi begge har Gavn af saadan en Present.“

„Ja, ikke sandt du, det har jeg netop ogsaa selv tænkt!“

Saa kiggede de skiftevis til Lampen og til hinanden og jeg morede mig kongeligt.

Men omsider kom det jo til en Forklaring, og tror De saa, at de Mennesker kunde gøtere Spøgen? Aldeles ikke! — Tværtimod! — De blev

I de mellemliggende Dage gik vi alle tre og smilede underfundigt til hinanden, mens vi skede til den gamle Lampe.

Til den bestemte Tid kom Lampen og blev meget hemmelighedsfuldt praktiseret ind i min private Wigwam. Jeg anmodede saa Fader om at liste Moder af Vejen, medens jeg hængte Apparatet op, og paa samme Maade hviskede jeg til Moder, at hun skulde tage sig af den Gamle. De forsvandt saa ud i Køkkenet for at se til Julegaasen.

Da jeg var færdig, sagde jeg til; de kom ind og jeg trak mig beskedent tilbage i en Krog for at bivaane Komodien. De gamle satte sig hver i sin Lænestol og skævede forventningsfuldt til hinanden. De var frygtelig spændte begge to.

Endelig blev det Moder for langvarigt, og idet hun prøvede sig frem, sagde hun:

„Jeg synes vores Hængelampe er slet ikke til at kende igen!“

„Ja, det er en pæn Lampe, sku' jeg mene!“

„Den pynter saamænd hele Stuen op“.

helt slukørede; de sagde ikke et Ord, men listede lige saa stille ind hver til sit.

Ærligt talt blev jeg ogsaa lidt lang i Ansigtet, jeg havde nemlig lovet mig en Del af den Spøg, men gamle Folk er jo lidt vanskelige at omgaas.

Jeg forsikrer Dem, Julefesten var totalt ødelagt! I Bund og Grund! De gamle var helt umulige, og vi spiste under en temmelig trykkende Tavshed.

Men ser De! Nu iaar skal det gøres godt, hvad jeg forbrød ifjor. Derfor har jeg købt en Mængde prægtige Sager, alt hvad de gamle har ønsket sig i Løbet af hele det sidste halve Aar. Jeg har ikke knebet paa noget, men venter naturligvis saa til Gengæld, at den gamle betaler Regningerne prompt, naar de indfinder sig til Nytaar.“

Saaledes lød Hr. Ivars højst troværdige Beretning og fra Juleaftens Eftermiddag Klokken fire til Juledags Formiddag, vil man kunde se ham som den mest eksemplariske, opofrende og kærlige Søn under Solen!

HVER 8 DAG

Nr. 14. 12. Aargang.

31. December 1905.

Naar Juleskibet fra Amerika kommer.
(Fot. Jul. Aagaard.)

Barnet.

Efter det Engelske.

JOHN WILMOT aabnede Døren til sit Laboratorium — en Bygning, som for Sikkerhedens og Uforstyrrethedens Skyld laa isoleret fra hans Beboelseshus — og traadte ud i Haven. Hans magre, blege Ansigt — som hos en Mand, hvis Hjerne er udviklet paa Bekostning af hans Legeme — var farvet af en ellers usædvanlig Rødme. Der glødede en hed Plet paa hver af hans Kinder og Musklerne om hans Mund dirrede af nervøs Ophidselse. Han vandrede usikkert hen imod det gamle Egetræ, i hvis Skygge hans Hustru sad. Det var som om hans Øjne var blændede af Solskinnet.

Hun saa op med et forbavset Glimt i Øjnene, da hendes Mand pludselig stod foran hende. I de sidste tre Dage havde han tilbragt hele sin Tid i Laboratoriet, spist og sovet der, fuldstændig optaget af sit Arbejde — et Arbejde, hun hverken forstod eller satte Pris paa.

Der eksisterede ikke mere nogen Sympati eller Tankefællesskab mellem John Wilmot og hans Hustru. Hun havde glemmt, at der nogensinde havde eksisteret Kærlighed imellem dem.

En lille Dreng omkring 6 Aar — deres eneste Barn — legede paa Græsplænen i Nærheden af sin Moder. Hun kaldte ham hen til sig lidt nervøst. En Gang havde hun troet, at hendes Mand elskede sin Søn lidenskabeligt; men nu syntes det, som om ogsaa Barnet var bleven opofret for hans videnskabelige Forskninger, saa det var ikke forbavsende at Teddys hele Fond af Kærlighed galdt hans Moder.

Lilian Wilmot løftede sine Øjne fra sit Arbejde, da hendes Mand traadte hen til hende. Det var bedrøvede Øjne — en Gang havde de plejet at tindre i Glæde ved hans Komme.

„Naa, John,“ sagde hun simpelthen. Der var ingen Bebrejdelse i hendes Stemme. Hun havde vænnet sig til sin ensomme Tilværelse. Hendes Husbond tilbragte største Parten af Aaret i London og efterlod hende i det store, øde Landsted. Naar han kom hjem, var det kun for at lukke sig inde i sit Laboratorium, netop som han havde gjort det de sidste 3 Dage.

„Jeg har fundet det,“ sagde han hæst. „Jeg saa dig her i Haven — jeg maatte gaa ud og tale med nogen.“

„Din Opfindelse?“ Lilian Wilmot drog Vejret kort og ængstelig. Det lød næsten som et Suk af Rædsel. Hun kendte Maalet for sin Mands Undersøgelser, og hun havde med Rædsel ventet paa dette Øjeblik. Næsten ubevidst slyngede hun sine Arme om Drengen og drog ham ind til sig.

„Ja — det er lykkedes! Det, jeg har arbejdet for i alle disse Aar. Alt er gaaet, som jeg ventede — netop som jeg forudsaa. Ved Du, hvad

det betyder? Kan Du ikke vise den mindste Deltagelse?“

„Deltagelse! Aah, John!“ Hun skælvede. Jo, hun viste Deltagelse, men ikke af den Art, han ønskede.

„Jeg har arbejdet med det i de sidste 2 Aar,“ vedblev han og talte mere til sig selv end til hende. Han følte Nødvendigheden af at tale; det var mest derfor, han havde forladt Laboratoriet. Han vidste, at hans Hustru ikke sympatiserede med hans Værk, men hun maatte dog glæde sig over at høre om hans Triumf. — „I 2 lange Aar har jeg viet det mit Liv. Jeg har opslidt mig selv, jeg har risikeret Døden Gang paa Gang. Det har været en Kamp med Døden selv — for at fratvinge den dens Hemmelighed.“

„En døbringende Hemmelighed,“ mumlede hun, „Du har arbejdet i Dødens Tjeneste, ikke kæmpet imod den. Du er dens Forbundsfælle.“

Han lo. „Det har været et farligt Forbund. En Mand omgaas ikke med Eksplosioner, som jeg har gjort, uden at vide, hvilken Fare han løber. Men Du har aldrig forstaaet det, eller haft nogen Interesse derfor.“ Hans Stemme dirrede lidt. Han ærgrede sig over sin Hustrus Uvilje mod hans Eksperimenter, og Bevidstheden derom nagede ham.

Hun saa bebrejdende paa ham og knugede Hænderne sammen.

„John!“ udbrød hun. „Har jeg ikke tigget og bønfalet dig om ikke at fuldende denne forfærdelige Opfindelse. Aah, hvor jeg husker, da Du første Gang fortalte mig, at Du havde fundet et Mittel til at fremstille et nyt eksplosivt Stof, saa rædselsfuldt i sine Virkninger, at Du knap kunde finde Ord til at beskrive det med. „Det vil tilintetgøre Hære,“ sagde Du, „det vil knuse den stolteste Bygning, saa let som Du knuser en tom Æggeskal.“ Aa, John, Tanken derom fyldte mig med Rædsel. Jeg kendte den Fare, der truede dig, Opfinderen —“

„Det var ikke mig, Du tænkte paa,“ afbrød han mørkt. „Du tænkte paa Menneskeheden.“

„Ja!“ raabte hun, „det er sandt nok, at jeg bad Dig om at opgive det for Menneskehedens Skyld. Er det ikke en forfærdelig Handling at give dine Medskabninger nye Vaaben til at myrde hinanden med. Jeg kan ikke disputere med dig, John, jeg er ikke nogen klog Kvinde og jeg har ingen Indsigt i disse Ting; men jeg kender mine egne Følelser. Livet blev ikke skænket os, for at vi skulde ødelægge det.“

„Og tænker Du da heller ikke paa, hvad det betyder for os. Berømmelse for mig, Lilian, Rigdom for os begge. Drengens Fremtid er sikret. Tænk derpaa. Nu lever vi kun fra Haanden til

Munden. Vi lever her og ser det gamle Sted synke i Ruiner over vore Hoveder. Vi har ikke Raad til at omgaa's nogen. Alt vil blive forandret."

"Jeg bryder mig ikke derom, hvis det skal betales med en saadan Pris," udbrød hun lidenskabeligt. "Jeg vilde være lykkelig ved at leve her (med Barnet og med dig, hvis Du blot vilde være tilfreds, som Du var, da vi var Nygifte. Vor Indtægt vilde være tilstrækkelig, dersom Du ikke ødslede den bort paa dine Eksperimenter."

"Naa ja," svarede han med paatagen Overlegenhed. "Vi vil faa nok af Penge i Fremtiden. De jeg har brugt, har været vel anvendte. Vi vil blive rige nu. Saa snart jeg har udtaget Patent paa min Opfindelse og har offentliggjort den, vil vi begynde et nyt Liv . . ."

Den ligger der inde paa Bordet nu" — han pegede ind mod Laboratoriet med et Smil om de tynde Læber — "en lille Metal Daase — et fuldstændigt Legetøj — man kunde antage det for et Barns Bold, men det indeholder det kraftigste Eksplosiv, der eksisterer. Det er *min* Opfindelse — *min*. Om nogle Minutter — det vil sige, hvis jeg overlod det til sig selv — vilde det eksplodere." Og han kastede et Blik paa sit Ur.

"John!" hun rejste sig. "Mener Du at — —" hun afbrød sig selv, bøjede sig ned over Drengen og bad ham om at fjerne sig — en pludselig Rædsel for hans Sikkerhed havde grebet hende. "Løb hen og leg paa Plænen ved Verandaen, Teddy," hviskede hun. "Men skynd Dig. Fa'r og jeg har noget at tale om." Hun fortrød, hun ikke før havde sendt ham bort; han havde hørt hele Samtalen og var et Barn fuldt af de mærkeligste Indfald.

Saa vendte Lilian sig igen mod sin Husbond: "For Guds Barmhjertigheds Skyld, John!" raabte hun. "Gaa tilbage og tilintetgør denne Helvedesmaskinè. Hvor tør Du forlade den, naar den kan eksplodere, hvad Minut det skal være; der er jo Fare for os alle; og Barnet — —!"

John Wilmot lo. "Hvor enfoldig Du dog er, Lilian," sagde han. "Tror Du, jeg ønsker at sprænge baade os og Laboratoriet til Atomer. Jeg sagde, at min lille Bombe vilde springe, hvis den blev overladt til sig selv — det vil sige dersom den bliver fjernet fra de Sikkerhedsmidler, jeg benytter i Laboratoriet for at forhindre en Eksplosion. Kun, naar den er isoleret fra disse, er den dødbringende. I Morgen skal vi anstille nogle større Forsøg her ude i Haven og have en rigtig Eksplosion."

Lilian Wilmot skælvede. "Du gjorde mig saa bange for Drengens Skyld. Det var dumt af mig at ængstes. Jeg burde jo vide, at Du aldrig vilde tænke paa at udsætte ham og mig for Fare."

Pludselig vendte hun sig igen mod sin Ægtefælle, hun greb hans Hænder og trykkede dem krampagtigt. "Aa, John," bad hun. "Hvis Du har blot en Rest af din gamle Kærlighed til mig

endnu, saa skænk ikke Verden din sidste Opfindelse. — Ja, maaske er det taabeligt af mig — men jeg vil aldrig — hører Du — aldrig føle mig lykkelig et eneste Øjeblik — dersom Du gør det. Jeg vil altid føle, at selve det Brød, vi spiser, er købt med Blod. Ja for Du vil jo sælge Døden selv, for at vi kan leve i Luksus. Vore Penge vil blive en Forbandelse for os." — —

Han stødte hende brutalt fra sig. "Der taler Du det reneste Vrøvl. Det er haabløst at disputere med dig. Dit Standpunkt røber et godt Hjærte, men en tom Hjærne. Du maa lade mig gaa mine egne Veje!"

Han satte sig træt ned paa en Bænk. Til Trods for hvad han havde sagt, ønskede han dog gerne at overbevise sin Hustru om hendes forkerte Opfattelse. Hvorfor behøvede hun at drage den Slutning, at et Eksplosiv altid skulde anvendes i Dødens Tjeneste.

Han havde jo arbejdet saa haardt og saa længe. Han havde stræbt efter igen at kunne byde Lilian et rigt og hyggeligt Hjem som det, hun havde været vant til. Han havde aldrig tænkt over hendes Uvilje mod hans Værk.

Og saa var denne Idé kommen til ham. To lange Aar havde han ofret — Dag og Nat — til dens Udarbejdelse. Opfinderens glade Stolthedsfølelse havde blandet sig med Ægtemandens Glæde over at kunne byde sin Hustru ny og bedre Vilkaar; — og Drengen havde han tænkt paa. Nu blev der jo Raad til at opdrage ham og gøre hans Barndom lykkelig.

Og saa havde det alt kun tjent til at vende deres Hjærter fra ham.

"Lilian," sagde han blidt, "Du *maa* lade mig følge mine egne Veje. En skønne Dag vil Du indrømme, at jeg dog havde Ret. For vort Barns Skyld — — —"

Han tav pludseligt — greb sin Hustrus Haand og sprang op. — "Aa, barmhjærtige Gud! Se, Lilian" — skreg han. "Se! Se!"

Lilian fulgte Retningen af hans Blik.

"Hvad er det?" spurgte hun nervøst. Hans Opførsel havde skræmmet hende. "Det er jo blot Teddy!"

Drengen var kommen til Syne paa den lille Plæne, der omringede Egetræet, hvorunder de sad. Han stod lidt borte fra sine Forældre — med et skælmsk Udtryk i sit Ansigt — det Udtryk, et Barn ofte har, naar det har begaaet en Ulydighed og er stolt derover. Han holdt noget i sin lille buttede Haand; det lignede en lille Bold af Metal.

"Ser Du da ikke?" John Wilmots Stemme var brusten af Rædsel. "Han har det i sin Haand — *det* — — —"

"Hvilket?" Lilian sprang op, halvt anende den Rædsel, der nu mødte dem.

"*Det!* — — Bomben — — Eksplosivet — —" Lilian gav et Skrig fra sig og skulde lige til at

styrte hen mod Drengen, da hendes Mand standsede hende. Ophidselsen fik ham til at tage haardere om hendes Arm end han havde til Hensigt. Han lagde sin Haand over hendes Mund.

„For Guds Skyld! Skrig ikke! Skræm ham ikke. Prøv paa at opføre dig som om der intet var i Vejen. Hvis han taber Bomben, er alt forbi. Det mindste Stød vil foraarsage en Eksplosion. Vi kan maaske blive frelste, hvis Du kan faa ham til at række mig den roligt. — Hvis ikke, er vi dømt — forstaa Du! Redningsløst fortabte.“

Drengen kom lidt nærmere. Han vidste, at han havde været ulydig og ventede, at hans Fader vilde skænde paa ham. Han holdt Bomben forsigtigt balancerende i sin aabne Haand. Naar som helst kunde han snuble —; blot en lille Bevægelse af hans Haand. Svedperler brast frem paa John Wilmots Pande.

„Teddy,“ sagde han hæst; hans Tunge klæbde tyk og tør til Ganen. Han prøvede paa at tale mildt og overtalende; men han følte selv, hvor daarligt det lykkedes for ham. „Teddy, giv mig den Bold, Du holder der i din Haand. Jeg vil vise dig noget morsomt. Men vær forsigtig. Hvis Du taber den, bliver den ødelagt for bestandig. Pas paa — han prøvede paa at le for at vække Drengens Tillid; det lød mere som en Dødsrallen.

Drengen kom ikke. Og Wilmot vovede ikke at røre sig af Stedet for ikke at skræmme Barnet og derved maaske fremskynde Katastrofen. Hvorfor vilde Lilian dog ikke tale. Teddy vilde lystre hende. Selv havde han mistet sin Indflydelse paa Drengen.

Teddy kom et eneste Skridt nærmere; han saa lidt betuttet ud. „Er Mama vred paa mig?“ læspede han ængsteligt.

„Nej! Mama er ikke vred.“ John Wilmot lagde sin Haand paa Lilians Skulder.

„Tal til ham, Lilian, hører Du — tal — for Guds Skyld — tag Dig sammen —“

„Du er vred paa mig, fordi jeg tog Bolden, Du fortalte Mama om.“

„Nej, nej. Jeg ønsker blot, Du skal række mig den.“

Et stædigt Udtryk kom over Teddys Ansigt; han knugede Haanden om „Bolden“.

„Nej, jeg vil ikke,“ svarede han trodsigt. „Jeg hentede den, fordi jeg hørte Mama sagde, hun ikke kunde lide den; og saa vilde jeg give hende den, for at hun kunde kaste den bort. Se her, Mama! Hvorfor svarer Du mig ikke?“

Endelig talte Lilian: „John, hør mig. Dette er ikke Timen for unyttig Tale; jeg er fuldt saa jorpint som Du. Prøv derfor at forstaa mig straks. Hvis jeg gør, som Du ønsker, kan jeg maaske frelse Teddys Liv —“

„Det er det eneste Middel, og Du maa gøre det straks.“ Og Manden vred sig i Dødsangst.

„Jeg elsker Drengen, John — saa højt som mit eget Liv. Men — —“

„Men hvad —? Hvad mener Du, Lilian?“

„Et Liv — selv vor Søns — er intet mod de tusinde, som Du truer —“

„Lilian! Er Du gal!“

„Nej. Eksplosionen, som dræber ham, vil sikkert ogsaa dræbe os. Og det vil dræbe dig i *n Hemmelighed*. Det er bedre, vi alle tre dø — —“

„Det kan ikke være din Mening, Lilian.“

„Jeg mener, hvad jeg siger. Bestem dig straks John. Sværg, at Du fuldstændig vil tilintetgøre din Opfindelse — at Du aldrig vil lade Verden kende den.“

„Mama“, Teddy var igen kommen lidt nærmere. Hans Trods var forsvunden og han saa ængsteligt hen paa Forældrene. „Hvorfor er Du vred. Jeg troede, Du gerne vilde have Bolden, det var til dig, jeg tog den. Nu skal jeg nok kaste den bort.“

John Wilmot vilde styrte frem i et sidste fortvivlet Forsøg paa at gribe Bomben; hans Hustru agde sin skælvende Haand paa hans Arme.

„John!“ Sværg, at Du vil opgive det “

Han slog fortvivlet ud med Haanden.

„Ja — ja,“ stønnede han. „Jeg lover dig det. — Men frels Barnets Liv!“

Lilian gik usikkert et Par Skridt frem og strakte sin Haand ud mod Drengen.

„Teddy! kom her min egen Dreng! Mama er slet ikke vred. Giv mig Bolden — men pas paa, Du ikke taber den.“

Teddy gav sig øjeblikkelig til at løbe henimod hende. John Wilmot følte en Taage lægge sig over sine Øjne af Ophidselse og Spænding. „Ikke saa hurtigt — ikke saa hurtigt“, raabte han. Og i det samme lød der et Skrig fra hans Hustru. Teddy var snublet og faldt.

John hørte Teddy klynke af Smerte; — der kom noget rullende over Grønsværet hen mod hans Fødder — noget rundt og skinnende. Mekanisk bukkede han sig ned og tog det op. Ingen Eksplosion havde fundet Sted. Drengen laa paa Jorden, hvor han var falden.

Lilian lænede sig dødbleg og med lukkede Øjne op mod et Træ. Wilmot var fortunlet. Hvorfor var Bomben ikke eksploderet. Pludselig gik der et Lys op for ham. Med skælvende Fingre skruede han Toppen af Bomben. Hylsteret var tomt. Deres Rædsel havde været unødvendig. Barnet havde blot taget et Duplikat; den virkelige Bombe laa, hvor Wilmot havde forladt den, endnu i Stand til at gøre Skade — hvis han ønskede det. I næste Øjeblik blev Teddy løftet af et Par stærke Arme og kysset lidenskabeligt.

„Kys din Mo'r, Teddy,“ hviskede John Wilmot og sig til hende. „Fa'er har lovet“ —

Og smilende gennem Taarer gentog Teddy disse Ord.

Hvor Racerne mødes.

En Nautch-Kvinde.

Tatoveret Maori fra Ny Zeeland.

EN af Journalistikens mest berømte Globe-trotters“ har en Gang kaldet Batavia, Javas Hovedstad, for „*Det nye Babel*“. Og Navnet er træffende. Man kan rejse fra Øst til Vest; man kan gennemkrydse det kosmopolitiske London, vandre op og ned ad de parisiske Boulevarder med deres støjende brogede Liv; ja, man kan vandre fra By til By — intet Steds finder man et saa kosmopolitisk Liv — et saa vældigt Møde af alle forskellige Racer og Nationer som i Batavia: „de store Sumpes By“. Og den, som ønsker at besøge Asien og navnlig at se Indien — Landet med de stærke Farver, den hede, berusende Duft — hvor kan han bedre se sine Rejsedømme virkeliggjorte end her. Intet andet Sted vil han i større Udstrækning møde Tropelivet i al dets Rigdom og Farve, i al dets brogede Ynde, i dets feberhede Døgnfluetilværelse — og i al dets For-gængelighed. Thi i Batavias Havn vajer alle Nationers Flag, og i dens Gader trænges rap-mundede Italienerne og bredskæggede Russere, adstadige, førladne hollandske Mynheers vralt af Sted i Husenes Skygge; — hele Gadepartier er for Resten bygget i hollandsk Stil, med spidse Gavle, renskurede Stentrapper og blanktpolerede Messing-Dørslag.

Man skulde tro sig hensat til det gamle Am-

Ung Pige fra Hawaii.

HVOR RACERNE MØDES

Ung Pige fra Samoa i moderne Kostume.

Ung Ayak,
hjemmehørende paa Borneo.

sterdam — kun at man savner de maleriske Kanaler.

Hist slaas et Dusin engelske og franske Søfolk paa Livet løs om sortøjede, forfløjne Javanestøse, her dukker pludselig et kinesisk Bryllupstog frem med skingrende Piber og Gongoner.

Alle Vegne fra stævner de hid. Snart er man i Gadernes Sværm omringet af en Flok Malaypiger med spæde, fine Lemmer og sørgmodige, drømmende Øjne, for i næste Øjeblik at staa Ansigt til Ansigt med en hæslig, tatoveret Høvding fra Sydhavsøerne. Hundreder af asiatiske Typer myldrer frem. Høje, alvorlige Indere, skidne sjakrende Arabere, Cingalesere, Ayaker og Dyaker, Burmesere, gustne,

skumle Malayer, støjende Lascarer, maleriske Jawi-Pekaws og smilende, blide Siamesere mødes her i et stort, larmende Optog.

Men naar Tusmørket falder paa, bliver alt stille. Gaderne ligger øde og mørke. Evro-pæere og Indfødte søge i Fællig Ly mod den klamme, usunde Natteluft. Sagte svajer Strandens slanke Palmer under Monsunens Aande — langeligt og blideligt skvulpe det dunkeltblaa Oceans Bølger mod Kystens Korallrev.

Men ude i Junglen rejser sig lette, hvide Taager, som langsomt og snigende driver ud over Øen; de bringer Feber og Død med sig. Thi her, hvor *Livet* leves hurtigere og stærkere end noget andet Sted, er ogsaa *Døden* stærk og hurtig.

Modens Fordømmere.

Spejell af all TAFENDELIGHED

Dragter fra Begyndelsen af det 18. Aarhundrede.

Vi kan have mange Grunde i vore Dage til at fordømme en Mode. Den kan synes os styg, den kan være farlig for Helbredet, og vi kan, som Ægtemænd og Fædre, synes, at den er lovlig dyr og derfor forkastelig. Men i gamle Dage havde man en endnu vægtigere Grund: at den nye Mode var Gud en Vederstyggelighed, at den som Følge deraf kunde koste Bæreren hans evige Salighed og Landet, der taalte den, Krig og Pest og Vandflod og andre Ulykker.

Den djærve Bisp Peder Plade tordnede blandt megen anden nymodens Skik ogsaa mod Pludderbukserne: „Vore unge Kompaner lader gøre Kilen forpaa med Helvedes Flamme og Klude umaadelig stor, saa at Djævelen sidder og kigger der ud paa alle Sider . . . Jeg haver stort Under paa, at Jorden ikke har opslugt saadant et overgivent og gudsforgaaende Menneske“. Disse Bukser var et af Djævelens fornemste Redskaber til Menneskenes Fordærvelse, ja saa vigtige syntes de Djævelen, at han drev aabenbart Gæk med de Præster, der prædikede derimod, som da han „den anden Søndag hængte saadanne lumpne Hosertværtover Prædikestolen“ for en nidkær Herrens Tjener.

Et Par Hundrede Aar senere, paa Holbergs Tid, er Menneskene lige saa pyntesyge, og Moralisterne lige saa ængstede for Følgerne. Og indrømmes maa det, at man satte mange Penge og megen Tid i Klæder. Mændene gav ikke Kvinderne noget efter. De stoltserede rundt i guldbroderede Frakker, Kapper med Guldgaloner, Sølvbrokades Veste, Fløjelsbukser. Paa Hovederne bar de de mægtige Parykker, af mange Slags og til mange Priser. En ogsaa af Holberg omtalt Parykmager leverede Parykker fra 4 til 20 Rdlr., „enten af Menneskehaar alene eller iblandet „kostelige Bukkehaar“, franske, engelske, spanske Allonge-, Abbé-, Piske-, Pung-, Præste-, Kokarde-, Roset-, Melange-, Demi Carree-, Merlidon-, samt og China- og Ostindiefarer-Parykker uden Pudder i Buklefacon.“ Og de leveredes til lige „justi efter hver Mands Fysionomi, kort og lang Hals og Korpusdannelse“. Damerne gik med høje Hovedsæt, de saakaldte Fontanger, opkaldte efter en af Ludvig XIV's Maitresser. Eller med vide Fiskebenschørter. Holberg spotter „de unge Jomfruer, hvilke, naar de staa ved deres Toilette, ere af saa liden Circumference, at de fast kan gaa igennem Husets Sprækker, men naar de ere ret i Klæderne, indtage med deres tredobbelt skandsede Skjærter hele Gaden, saa at der er faa Porte, som jo bliver dem for snævre.“

Men det var ikke alle, der tog saa let og spøgefuldt paa det som Fader Holberg, der heller ikke havde hverken Hustru eller Døtre at understyre med „Paniers“ eller „Adrienner“. I et samtidig Moralskrift: „Vellystens tvende Blæsebølge, nemlig den høje Fontange og de blottede Bryster“, viser et Billede, hvordan Djævelen holder baade den parykbærende Mand og den fontangesmykkede Kvinde i Lænker. Og for ydermere at

Dragter fra Frederik IV.s senere Regeringsaar.

skræmme, er der paa Dødningehovedet anbragt en Fontange.

Regeringen, den trængte til Penge, lagde Skat paa Parykker og Fontanger, og den brød sig egentlig ikke om at miste sine Skatteobjekter. Da der derfor kom en Tysker, som sagde sig at være Profet og udsendt af Gud for at afskaffe den overdaadige Klædedragt, blev han af Kongen henvist til Hofpræsten, Conradi. Denne indrømmede, at Profeten i et og alt havde Ret, og lovede at gøre sit Bedste, men paa en Betingelse: „Efterdi I er Guds Mund til os, maa I, førend den forrige

Klædedragt forbydes, skaffe os en af Gud kendelig approberet Model paa den nye. Lad os se en Prøve af den rette Gud behagelige Facon og Farve, saa skal Sagen have sin Rigtighed.“ Det kunde naturligvis Profeten ikke, og der kom saa ikke noget ud af Sagen.

Selv om denne forstandige Hofpræssts lune Smil ikke dirrede om saa mangen en Mundvig, er vi dog komne et Stykke frem for Reformationens umiddelbare Betragtning, der paa engelske Moder lader „Guds Fortørnelse“ følge i Form af den „engelske Svedesyge“ eller den „hede

Syge af Skotland“. Eller som, naar der i Nakskov fødes en Dreng med tykke Ben, straks deri se en Formaning om at aflade fra „de store, vide Bukser og de store opsmøgede Kraver“. Den tykke Dreng i Nakskov blev aftegnet og beskrevet. Han kom for Rigsraadet, der afgav sin Betænkning, ja Kristian IV skriver endog til det teologiske Fakultet og udbeder sig dets „Betænkende“. Saa var man dog videre i Holbergs Aarhundrede, selv om der endnu var et godt Stykke frem til vor Dage.

ALONSO.

Ved Billedbogen. Efter Fotografi af Kr. Hude.

Portrætter.

VI. Sceneinstruktør, Professor William Bloch.

Sceneinstruktør, Prof. William Bloch.

NAAR Holberg i disse Aar har en Renæssance paa det kgl. Teater, naar han fra at være en Forfatter, som man spillede af Pligt og med Underskud, nu giver røde Lygter og fyldte Huse, skyldes dette ikke mindst Iscenesætteren. Man ser det maaske klarest, naar det kongelige Teater opfører et af de Holbergstykker, der aldrig tidligere har haft Scenelykken med sig, som nu paa Holbergs sidste, 221-aarige Fødselsdag, da „Hexerie eller blind Allarm“, der havde hvilet i snart to Menneskealdrer, paa ny vaktet tillive, og til et muntert, spillende Liv. Man gik egentlig den Søndag Aften i Teatret med en lidt ængstelig Følelse for, hvordan Holberg vilde klare det; man kan virkelig for en Klassiker, man holder af, have samme Ængstelse som for en levende Ven, der skal staa en Premiere igennem. Men Holberg klarede sig stolt, takket være Professor Blochs klare og opfindsomme Iscenesættelse. Og man gik hjem med en tryk og munter Følelse, opfyldt af Taknemmelighed mod den kloge Mand, der havde staaet Holberg saa bravt bi.

Thi selvfølgelig trænger Holberg til Sceneinstruktørens Hjælp, og det ofte meget mere end moderne Forfattere, da han

ikke sjældent arbejder med Antydninger, hvor moderne Forfattere arbejder fuldt ud. Her i „Hexerie“s sidste Akt udføres Skriverens Angst slet ikke i Replikker, der staa blot, at han „peger paa Brystet og siger med hæs Stemme, at han er saa elendig for sit Bryst, at han ikke kan tale“. Holberg, hvis Tekst man nu, og tildels med god Grund, holder saa nøje over, har ganske sikkert selv været den, der behandlede den mest nonchalant. Den har for ham ofte mere været en Anvisning for Skuespillerne til at arbejde videre paa end den sidste, fuldendte Form. Saadan var det jo dengang ogsaa Sæd og Skik. Og man kan naturligvis først blive Klassiker, naar der er gaaet nogle Aar efter at Venner og Fjender har sagt en det sidste Farvel.

Men nu var Holberg ved at blive altfor meget Klassiker, og blive det i daarlig, ganske u-holbergsk Aand. Spillet i hans Komedier var ved at stivne i lutter Tradition og Respekt: Saadan havde Phister gjort det, og saadan havde før ham hans Læremester gjort det, osv. Man spurgte ikke, om det var godt eller daarligt, fornuftigt eller ufornuftigt, naar det engang var gjort saadan, skulde det gøres videre paa samme Vis. Og tilmed havde den holbergske Tradition den slemme Skavank, at den saa godt som udelukkende var mundtlig, der fandtes mærkværdigvis næsten intet af skriftlig Iscenesættelse. Kun Overlevering fra Mund til Mund. Og man ved jo, hvordan Tingene da kan forskyde sig.

Og Holberg, der selv havde saa liden Respekt, stod da Fare for at dø Kedsommelighedens Død af lutter Respekt for en formentlig Holberg Tradition.

Der var det da, at Professor Bloch klogt og myndigt greb ind og hævdede, at den rette Respekt viser man Holberg ved at gøre Opførelsen af hans Stykker saa levende, saa sammenhængende og klar som mulig.

I den gamle Iscenesættelse af Jeppe paa Bjærgen ligger paa den ene Side af Scenen Jappes Hus, paa den anden Side Jacob Skomagers. Man kan slet ikke forstaa, at Jeppe, uden at Nille ser det, kan svire de Skillinger op, som han er sendt til Bys med. Og uagtet der senere tales om, at Jeppe er sanket op paa en Mødding, faldt Phister om paa det bare Scenegulv. Professor Bloch byggede da et Hus inde paa Scenen, der kunde skjule Jeppe for hans

Arrigkvinds Øjne, og han lod for første Gang Jeppe virkelig segne om paa en Møding. Det kan maaske synes Smaating, i Virkeligheden er det det, der skaber Teatrets Illusion, gør Scenens Foreteelser naturlige og sammenhængende.

Professor Blochs Hovedfortjeneste er ikke den, at han skaber livagtige Interiører fra det 18de Aarhundrede, det kunde saa mangen ved en Smule Studium have gjort. Men se, hvor han digter videre i Holbergs Aand i den svage fjerde Akt af „Hexerie“, hvordan han der skaber den Baggrund, der paa engang sammenknytter og fremhæver de holbergske Ord. Holberg har tænkt sig Akten som et Forsvar for Komediens. Han lader forskellige af de Personer, som han for evige Tider har lænket i Latterens Gabestok, optræde og overfor Komediens rappe og kloge Forsvarerske, Abalone, hovere over, at nu gaar det de fordømte Skuespillere ilde. Men Akten falder fra hinanden i lutter Dialoger uden mindste Overgang, og Handlingen standses af den. Den er egentlig ret overflødig i Skuespillets Økonomi, og kunde i altfor høj Grad true dets Scenelykke.

Men Professor Bloch har der gjort det geniale, at han har føjet denne fjerde Akt naturligt ind i den hele Komædie, skabt Samspil, Baggrund, Overgange. Han lader ved Rygtet om, at det er gaaet Skuespillerne ilde, den hele By strømme sammen, ikke blot Komædiens Ofre, men ogsaa dens Publikum. Og han nøjes ikke med en Jean de France, han vil have Jean de France opfattet som den Type, han var. Der er derfor tre Jean de Francer, flere Jacob von Thyboer. Den enkelte, der angriber Komædien, løser sig naturligt ud af Massen. Og Publikum, der af Holberg har lært at

se Figurernes Latterlighed, tager levende Del i Ordkampen, det er som en Ret, der sidder, og som ikke er Holberg ugunstig. Akten bølger da frem og tilbage gennem Angreb og Forsvar.

Hos Holberg ender tredje Akt med, at Leander fungerer stolt som Heksemester og tjener svære Penge, medens femte Akt begynder med, at han er Arrestant. Holberg har ikke tænkt paa nogen Overgang. Professor Bloch sammenknytter nu de to Akter ved at lade Leander fangen føres over Scenen. Derved skabes der Liv og Sammenhæng. Og meget behændigt lader han ham føre over Scenen lige for den politiske Kandestøbers Replik om, at alt det, som her sker, har han allerede forudsagt. I det hele har Professor Bloch altid Tilknytningsspunkter for sin Viderebygning. Naar han gennem hele fjerde Akt lader røge udenfor Leanders Hus, og naar han lader femte Akt begynde med, at Retsbetjente røger Lokalet ud, er det ikke noget, Holberg forlanger, men det falder godt i Traad med, at nu røger hver Mand i sit Hjem. Hvor meget mere maatte saa ikke Øvrigheden lade røge udenfor Misdæderens Hus og i sit eget Lokale.

Og saadan er der Smaatræk i Snesevis i Professor Blochs Instruktion. Derved har han fornyet og forynget Opførelsen af Holberg. Og han har været i den heldige Situation ikke blot at være den opfindsomme Mand, men tillige den Mand, der gennem en lang Virksomhed ved Teatret havde Myndighed nok til at hugge igennem Traditionen, hvor den ikke duede, og derved skabe den Sammenhæng, det Liv, den Klarhed, uden hvilken selv den bedste Komædie kan synes saa underlig stykkevis og uvirkelig.

C. C. CLAUSEN.

Et Jernbanetog belæsset med Juletræer.

Smaa Juletræer i Potte.

Jul i København. Det gælder om Julen som om andre glade Tider: bagefter er det ikke nær saa morsomt. Julen har sine Tømmermænd som enhver anden Rus, den være nok saa ædel.

Himlen har som Regel i hele den sidste Maa-

neå hængt os ned om Øerne som en stor, graa Dyne, men vi har ikke lagt Mærke til det. Nu ser vi det først. Og nu kommer Regningerne og alt det andet, som vi ikke har skænket en Tanke...

Om otte Dage er Julen glemt. I gamle Tider skal den have været til Paaske, men det er længe siden. Det har det tyvende Aarhundrede ikke Raad til, vi maa være glade for det Par Dage, vi tør ofre.

For en Mængde Mennesker er Tiden efter Jul alligevel den bedste. Det er alle dem, der har maattet slide hele Julemaaneden for at skaffe os andre Glæde, de Handlende, der tæller op de Penge, vi andre kan sige, vi har set.

Julen har endda sin egen specielle Handel og Industri, hvoraf manges Tilværelse afhænger. Juletræshandelen alene — hvor mange maa ikke tære paa den, til der atter bliver gode Arbejdstider? De, der har en Smule Skilling, handler, og de, der ingen har, bringer de købte Træer hjem for Folk; paa gode Hjørner kan der være en helt pæn Dagløn at tjene. Og Juletræshandelen har endda ikke ringe Betydning for vort opblomstrende Plantagevæsen, siges der. Ser man det, Julen har ogsaa sin nationaløkonomiske Side!

Saa lad Julen være en Rus, en dyr Rus, og lad os, der maa betale Gildet, føle Dagene bagefter lidt tomme. Vi vil dog ikke bytte de Dages Stemning bort for Aarets andre Glæder tilsammen.

NIELS WIIG.

Juletræ i Asylet.

Militær- begravelse.

Med Fot. af
Jul. Aagaard.

Toget sætter sig i Bevægelse.

DER har igennem lange Tider gaaet en Bestræbelse for at gøre vort Liv borgerligt, demokratisk, enstonigt, med saa faa Farver som muligt. Den sorte Kjole som Festdragt er denne Bevægelses fornemste og ked-sommeligste Blomst. Gaar man gennem et Galleri med gammel Kunst, kan man se sig helt misundelig paa disse Mænd fra det 15de og 16de Aarhundrede, der var saa smukt, saa fantasifuldt og farverigt klædte. Selv om man ellers ikke vilde bytte med dem, deres Dragt kunde man nok ønske sig tilbage.

Kun Krigsmagten har, som den konservative Stand den er, bevaret i alt Fald noget af for-dums Herlighed, selv om den ogsaa i sit nuværende Udstyr vilde synes en Landsknægt fra Trediveaarskrigen saa temmelig civil. Og den har ogsaa bevaret en Del af Glansen og Pompen ved de store Livsafgørelser.

Som naar en Mand skal stedes til Jorden.

Der er ulige mere Stemning og Skønhed over en Officers Ligfærd end over en Grosse-rers eller en Overlærers. Mest naturligvis, jo højere Officeren var oppe i Grad. Thi ogsaa i Døden er der den samme Forskel mellem en General og en Løjtnant, som der er i Livet. Løjtnanten faar kun en Æresvagt paa Vandringen fra Kirken ud mod Graven, en Kaptajn faar et Kompagni, en Oberstløjtnant en Bataillon og en kommanderende General følger samtlige Vaabenarter til hans sidste Hvilested. Som almindelig Regel gælder det, at enhver i Døden faar en tilsvarende Kommando som den, han har haft i Livet. Alt er

nøje bestemt i Ceremonireglementet for Hæren.

Lad os tænke os, at det f. Eks. er en Oberstløjtnant, der skal begravnes fra den lille, graakalkede Kirke ude i Kastellet.

Paa den aabne Plads ved Kirken staar Bataillonnen opstillet. Foran Fronten holder Oberstløjtnanten strunk til Hest med dragen Sabel. Han har den ikke helt lette Opgave at give hver af de ankommende Honnørsignaler og Geværpræsentering. Ceremonireglementet er indviklet, og man har set den kommanderende tage fejl.

Og saa arriverer de, kørende og gaaende Generaler med hvide, blaa og hvide, røde og gule Fjerbuske i Hatten, og lavere Officerer med den sorte Hestehaarssvejf i Chakotens Pompon. Det er især Hovedbedækningen, man lægger Mærke til, Uniformerne ser man jo til daglig, om end ikke samlede i saa store Mængder. Og Oberstløjtnantens skingre og snurrende

Naar Officererne ankommer, afgives Honor.

MILITÆRBEGRAVELSE

En Militærbegravelse fra Citadelskirken.

Kommandoraab skærer gennem Luften, Bataillonens præsenterer Gevær med denne krigerske Lyd af Jern, og Regimentsmusikken blæser sit Honnørsignal.

Den Del af Begravelsesceremonien, der foregaar inde i Kirken med Taler og Salmer er ikke egentlig forskellig fra en borgerlig Begravelse. Kun er Synet ned over Kirkestolene ulige smukkere. Ogsaa i Kirken gør de mange stærke Farver deres smukke Virkning. Og hvilken Mening man end har om Ordener, samlede i saa store Skarer pynter de op.

Udenfor Kirken bliver Ventetiden noget lang for Bataillonens. Solen er gaaet bag Skyer, Blæsten bider. Obersten rører utaalmodig sin Hest, Adjutanten sendes nu og da hen til Kirkedøren for at se, om Kirkens Mænd ikke snart har gjort deres.

Saa omsider gaar Kirkedøren op. Officerer af forskellige Vaabenarter bærer Kisten ud til Ligvognen, de mangefarvede Vaabenfrakker staar frejdigt til Blomsterfloret, det er, som skræmmer de Dødens Gru paa Flugt.

Bataillonens svinger ind foran Ligvognen, Soldaterne bærer Geværerne i Armene, foldede

Salven afgives udenfor Kirkegaarden.

MILITÆRBEGRAVELSE

over Brystet, der er ligesom mandig Sorg i den Maade at bære Vaabenet paa. Og Musikkens Koraler lyder, hvor Ligtoget kommer frem.

Ud mellem Kastellets lange Huslænger gaar Toget, forbi de Steder, hvor den afdøde øvede sin Gerning, gennem den trange, gammeldags Port og gennem nymodens Gader til den militære Kirkegaard. Det syner, hvor man kommer frem, at det er en Mand af Rang, en Kriger, der føres sin sidste Jordevej. Gadens Folk, der ellers ikke ofrer et Ligtog ret mange Tanker, standser med denne uopløselige Blanding af Nysgerrighed og Ærbødighed for Døden. Det er som svinder al anden Gadens Larm i Koralens højtidelige Toner.

Medens Ligtoget svinger ind paa Kirkegaarden, tager Bataillonens Opstilling ude paa Gaden;

der er inde i de snævre Gange ikke Plads til saa stor militær Udfoldelse. Og naar den sidste Skovl Jord er falden paa Kisten, naar Præstens Bøn er endt, rettes Geværerne ind over det Sted, hvor Kisten er sænket i Graven, og tre Salver brager, det krigerske Farvel til den døde Kriger.

Men næppe er Lyden af den sidste Salve helt død bort af Luften, før der kommanderes: Gevær i Hvil og Udsving med Sektioner, og Musikken spiller op med en fejende Marsch. Den døde har faaet sit til sidste Salve, nu spilles der op for de levende.

Dette bratte Omsving i Stemningen er maa-ske ikke det mindst ejendommelige ved den militære Begravelse.

STEFANO.

Den uartige Dreng. Paa Nørrebro's Teater har „Den uartige Dreng“ af Axel Breidahl, allerede længe trukket fuldt Hus. Det kaade Stykke — en Blanding af Revue og Farce — skylder ikke mindst en sjælden flot og fejende Udførelse sit Held. Navnlig har *Frederik Jensen* faaet en ganske herlig Figur ud af Skolelæreren, en Præstation, der tydeligt viser, at han foruden at være vor første Visesanger, er en fantasifuld Karakterskuespiller.

Hr. Frederik Jensen og Hr. Lauritz Olsen i „Den uartige Dreng“.

Fru Victoria Petersen som Beridersken i „Den uartige Dreng“.

Kendte Navne.

Fødselsdag.

Vekselmægler *Martin R. Henriques* kunde anden Juledag fejre sin 80 Aars Fødselsdag. Som Medindehaver af det gamle, grundfæstede Bankierhus *R.*

Wekselmægler *M. R. Henriques.*

Henriques jun. skabte han sig paa Børsen et anset Navn, og udenfor Forretningsverdenen har han vidt og bredt vundet sig Venner ved sin livlige Aand, sine hundrede Interesser og sin store Gæstfrihed. Til alle Tider har hans Hjem været Samlingsstedet for vore betydeligste Kunstnere, og selv er han den Dag i Dag den samme lidenskabelige Kunstelsker som i de yngre Dage.

Dødsfald.

Oberstløjtnant *I. v. Hartnack* er afgaaet ved Døden i sit 72. Aar. Efter at *H.* havde gennem-

Oberstløjtn. *I. v. Hartnack.*

gaaet Landkadetakademiet blev han Sekondløjtnant ved 4de Dragonregiment og deltog med dette i Krigsaaret 1864. I 1867 over-

gik han til Infanteriet, hvor han 1875 avancerede til Kaptajn og havde Garnison i Odense, indtil han traadte over i Forstærkningen som Oberstløjtnant. Da han i 1898 havde faaet sin Afsked, blev han ansat som Driftsbestyrer for det kommunale Telegrafelskab i Odense. *H.* var dekoreret med Ridderkorset.

Jubilæum.

Nylig kunde Cancelliraad *Chr. Olsen* i Vordingborg fejre 50 Aars Borgerjubilæum. *O.*, der i denne

Maaned er fyldt 75 Aar, etablerede 1855 en Bog- og Papirhandel, som han med Dygtig-

Cancelliraad *Chr. Olsen.*

hed drev i Vejret, og ved Siden af sin Forretningsvirksomhed har han i sin By bestridt forskellige fremtrædende Embeder. Saaledes var han i 22 Aar Chef for Politikorpset, og han kan til Sommer fejre sit 25aarige Jubilæum som Forligsmægler.

Ny Oldermænd.

Malerlavets nye Oldermænd, Malermester *Claus J. Olsen*, har allerede i nogle Aar været hædret med

Malermester *C. J. Olsen.*

Tillidshverv indenfor sit Fag. I Aaret 1900 blev han Medlem af Bestyrelsen for Lavets faglige Afdeling, siden valgtes han til Bisidder og fik Sæde i Bestyrelsen for den nu ophævede „Fællesforening af Danmarks Malermestre“. Ligeledes er han Medlem af Læringleforeningens Repræsentantskab og af dens Voldgiftsret.

Dødsfald.

For kort Tid siden afgik Forretningsfører for de danske

Forretningsf. *C. Aagaard.*

Maltfabrikers Afdeling i Nakskov, *Christoph Aagaard*, ved Døden. *A.*, som tilige drev en omfattende Agenturforretning, var

en i vide Kredse overordentlig afholdt Personlighed.

Jubilæum.

Fabrikant *J. A. Hansen*, en af Koldings fremtrædende Mænd, kunde nylig fejre sit 25 Aars Forretningsjubilæum. Som Murermester oparbejdede han hurtig en anelig Virksomhed — særlig er hans Navn knyttet til Kirkens Ombygning og Slotsruinens Bevarelse — og siden udvidede han sit Virkefelt ved Anlæg af Kalkværk, Dampteglværk og Ce-

Fabrikant *J. A. Hansen.*

mentstøberi, alt sammen meget betydelige Foretagender. Men ikke nok hermed. *H.* har samtidig med sjælden Dygtighed varetaget en Række repræsentative Hverv, af hvilke der her kun bliver Plads til at nævne nogle enkelte. Han er Medlem af Byraadet, har været Formand i „Foreningen af Haandværkere og Industridrivende“, er Formand for „Kolding tekniske Selskab“ og „Teknisk Provinskoleforening“, og har i 24 Aar siddet i Bestyrelsen for „Kolding Arbejderforenings Byggeforening“. Han er hædret med Kipperkorset.

„Hver 8. Dags Musik og Sang“ Nr. 53 er udkommet og indeholder følgende: Sophus Christensen: Vandring i Skoven. (Tekst: H. C. Andersen.)

Vilhelm Paulsen: Modersorg. (Tekst: Chr. Richardt.)

Jul. Osiiier: Gavotte.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter, saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag's specielle Fotograf er Hr. Julius Aagaard.“

Julesne og Skøjteis.

En lille Julevals.

Text: L. MYLIUS-ERICHSEN.

Musik: OLFERT JESPERSEN.

Vals Tempo.

PIANO.

Et Par Graders Frost og den før - ste Sne drys-sen-de tyst o-ver
Bliv lig-gen-de, Sne, o-ver Tag og Mur, vær alt det grim-me et
Et ly-sen-de Jern-ba-ne tog ex-pres skyn-der sig ud mod den

Land og By-aa, Her-re-gud! skal det da virke- lig ske, at Ju-len blir hvid paa-
næn - somt Skjul, at By-en kan ly-se med hvid Kon-tur og faa sig en fest - lig
hvi - de Strand, og Fær-gen den frag-ter sit Ju - le - læs til Jy-der-nes gam - le

ny! A - vi-sen har meldt, at en spi-ren-de Busk er fun-den i Ro-senborg
Jul. Og va-rer saa Fro-sten, faar By-en Be-skød: Ka-stel-let er klar med sin
Land. Stu- den-ten er med, det er bi-den-de koldt! Sit Flag-re-Slips kan han øj

Ha - ve; vi ha-der den Regn og den e - vi-ge Rusk, og øn-sker Na -
Ba - ne. Ak er der vel sø - de - re Hem-me- lig - hed end stjaal - ne
bin - de, han fam-ler ner - vøs. Saa gør Fær - gen holdt, ham hil-ser hans

grazioso

tu-ren i La ve. Maa vi be' om lidt Sne, hvis den Va-re da
Kys i - en Ka nel! Me-re Lys in - den- byes! Men Ka-stel-let i
Barndomsven- in de: Kan Du se, her er Sne! Gud ske Lov og

giès: Ju - le - sne! og Skøj - te - is! Ju - le - sne! og Skøj - te - is!
Dis: Ju - le - sne! og Skøj - te - is! Ju - le - sne! og Skøj - te - is!
Pris. Ju - le - sne! og Skøj - te - is! Ju - le - sne! og Skøj - te - is!

BORGERTRAPPEN I DET NY RAADHUS

man finde et Dørbeslag, hvor Jernet er smeddet efter Kunstnerens Tegning. Det er mere end en Bygning, det er som en Verden, man fordyber sig i.

Vi har alt adskillige Gange bragt Billeder fra

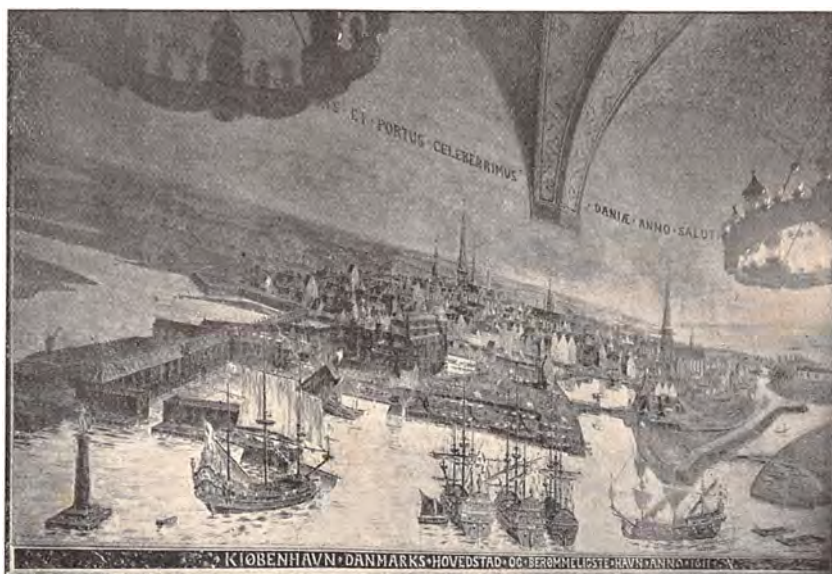

København 1587, set fra Landsiden. Vægmaleri af Møller-Jensen paa Borgertrappen.

Raadhuseets Indre. Her er Borgertrappen med dens Vægmalerier. Den ligger i Nordfløjen, ind mod den gamle By og fører bl. a. op til Borgerrepræsentanternes Sal. Og hvad er naturligere end, at de, naar de gaar at raadslaa om de Ting, der skabe Fremtidens By, gøre den større, nyere, bedre at bo i, har for Øje to Prospekter af København, som man jo nok kan kalde Fortid og Fremtid. Det er to Billeder af København, nemlig der i Tid kun ligger 24 Aar, men som dog viser to helt forskellige Byer. Det ene er København i Slutningen af Frederik II. Regeringstid, 1587, set fra Landsiden, en trang og snæver By, indsnøret i Volde, over hvilke faa og simple Taarne rager op. Det andet er Kristian IV.s København fra 1611, set fra Søsiden, en forskønnet By, med pragtfulde Taarne og Spir, en

By, der vender ud efter, mod sin Havn, og Havnen ligger fyldt med Skibe. En livlig, virksom, frodig og stærk By, hvor der faa Aar forinden laa en Smaastad. Det ældste Billede er malet af Møller-Jensen, det andet af Nordmanden

Vigeland. – For Trappens Ende, omfattende Døren ind til Borgerrepræsentanternes Sal, er malet Københavns tredje Raadhus, der som bekendt, laa mellem Gammel og Ny Torv, og gik op i Luer ved den store Bybrand 1728. Desuden findes der paa Trappegangen Malerier af en københavnsk Borger og en københavnsk Borgerkone, Portrætter af Tycho Brahe og Niels Steensen, medens to tomme Rum endnu venter paa Chr. Walkendorff og Ole Rømer. Endvidere det morsomme Billede

København 1611, set fra Søsiden. Vægmaleri af Vigeland paa Borgertrappen.

af de gamle Stadsmusikanter over Døren ind til den store Hals Galleri. Mellem de gamle Instrumenter og frem af de brogede Dragter stikker Hoveder, som vi kender fra vore egne Kapper og Koncertsale, saaledes er Manden i Midten Anton Svendsen. Og endelig er der paa Loftet indskrevet de gamle klangfulde Vægtervers.

Fra de svenske Manøvrer. Her i vort lille Land, hvor Bjerg kun er Bakke og Flod kun er Bæk, er Soldaterne ikke udsat for saa farlige Strabadser, som dem, hvorom vort Billede, der er hentet fra de svenske Manøvrer, fortæller: Der har været en uventet Sammentræfning mellem et Par fjendtlige Afdelinger, og nu er der gaaet Ilbud til Ambulancen. En Afdeling »Sanitetsoldater« er udsendt og det gælder at komme frem saa hurtig som mulig, trods en rivende Flod, der ligger i Vejen. Et smalt Vadested er fundet — kun faa Alen bredt, — det gælder at hoppe fra Sten til Sten. Strømmen er rivende og paa begge Sider af den smalle Overgang er dybt Vand. Soldaterne har faaet Ordre til at gaa to og to og holde hinanden i Haanden for at forebygge at nogen rives med af Strømmen. (Fot. Orla Bock).

Naval i »Romeo og Julie«.

Franz Naval. Gensynet med Franz Naval, der atter er Gæst paa det kongelige Teater, blev ualmindelig varmt. Som *Don José* i »Carmen« og som *Romeo* i »Romeo og Julie« tog han Tilhørerne med Storm, fordi han baade spillede og sang som en Mester. Selv nu i Maj formaar Naval at faa Teatret fyldt.

Børnehjælpsdagen. Det er, som maaske ikke helt bekendt, det andet Skridt, der koster. Kunde Børnehjælpsdagen fra i Fjor gentages, var det store Spørgsmaal. Og Svaret blev ubetinget Ja. Der er skabt en ny og munter Foraarsfest, en Fest paa Gader og Stræder, hvori vi alle deltager, medens Fester her i Norden ellers holdes i lukkede Rum, højst i en Have som Tivoli med Entré. Og hvad betyder det, at en eller anden lille altfor ivrig Dame har raslet for stærkt med sin Bøsse. Der er ved denne Fest kommen Tusinder og atter Tusinder ind, som aldrig ellers var anvendte i godgørende Øjemed. Man har fundet en Maade at indfange de tusind Bække smaa, der ellers løber ud i Sandet. Og naar man saa ydermere morer sig kongeligt, naar hele Byen er forvandlet til en eneste stor Forlystelsesanstalt, saa drukner al gnaven Kritik i Folkets overstadige Glæde.

Fra Børnehjælpsdagen d. 12. Maj.

Bommen paa Dronning Louises Bro. (Afgift mindst 1 Øre.)

Fiskerkonernes Vogn.

Paa Raadhuspladsen.

Den transportable Variété.

Ved Gl. Torvs Boder.

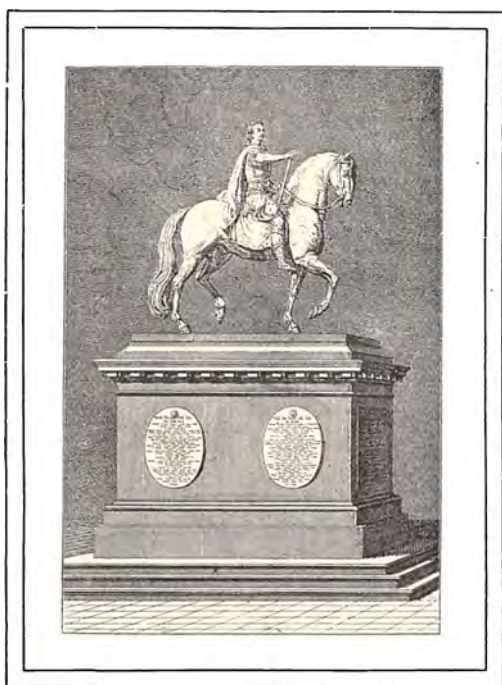
Sang i Gaarden.

Den dyreste Statue i Verden.

Frederik V' Rytterstatue paa Amalienborg Plads.

Frederik V' Rytterstatue. Efter et samtidigt Stik.

KØBENHAVN har sikkert Æren af at huse Verdens kostbareste Rytterstatue, Statuen af Kong Frederik V. paa Amalienborg Plads; thi den har kostet i alt 550,000 Rdl., hvilket i vore Penge vilde svare til ca. 4 Mill. Hvis den havde været af massivt Sølv i Stedet for Bronze, kunde den ikke have været dyrere.

Da man i Midten af det 18de Aarhundrede anlagde det ny Kvarter ud ad Bredgade og Amaliegade, besluttede man sig til midt paa den aabne Plads mellem de fire Paladser at rejse en Rytterstatue af Kongen. Men man havde ikke en eneste Kunstner herhjemme, der kunde paatage sig Opgaven. Man maatte derfor sætte Himmel og Jord i Bevægelse for at finde en

Mand i Udlandet, og endelig sluttede man i 1752 Kontrakt med en 34-aarig fransk Billedhugger, Saly, paa ret dyre Vilkaar. Han skulde i Honorar have 150,000 Francs, deraf 20,000 straks, foruden fri Bolig, Modeller og adskilligt andet.

Han kom i Oktober 1753, og det begyndte med store Udgifter til Indkøb af Gibs, Brændsel, Lys, Vinkelmaal, Passere, Linealer m. v., en For-smag paa det, der skulde komme.

Det er da ret heldigt for Kongens Kasse, at det rige asiatiske Handelskompagni finder, at der er en bekvem Occasion til at udvise nogen allerunderdanigst Erkendtlighed for de Tjenester, Kongen har vist Kompagniet, og man tilbyder derfor at afholde Udgifterne til Støbning, Piedestal, Gitteret, Opsætning og hvad her til hørte, medens Kongen skulde afholde alle kunstneriske Udgifter. For Kompagniet blev denne »nogen Erkendtlighed« en saare dyr Historie, idet dets Udgifter blev i Forhold til Kongens som 9 til 1.

I Aug. 1755 var Saly færdig med en Voksmodel, og næste Aar tog han fat paa »den lille Model«, en Model i halv Størrelse. Men med denne tager det lang Tid, thi han maa under Udførelsen af den raadføre sig med Broncestøberen, og hvor finde en Broncestøber?

Hele det danske Diplomati sættes i Bevægelse, man forhandler i Stockholm, Berlin, Paris, Polen, en Broncestøber faar i Forskud og Rejseudgifter 6,448 Rdl., og saa bliver det endda ikke til noget.

Omsider faar man fat i en fransk Broncestøber, Pierre Gor, og han var Manden, ikke blot for at støbe, men ogsaa for at trække op ganske ud i det blaa. Hans Rejseomkostninger fra Paris til København er alene 4896 Rdl. Og han fortsætter bravt. Da han i 1757 er indstalleret i Gjæthuset, ved Siden af det kgl. Teater, begynder en ren Heksesabbat af Udgifter. Der er Regninger som 11,899 Rdl. til »Isenkranvarer, saasom Brevtasker, File, Huggejern og andet Værktøj« — Ting, som ved en senere Auktion

HVER 8 DAG

